

Minh
Thư
Phạm

CHIẾN
MŨI ĐỂ
KỶ

Dấu xưa xanh cỏ tháng hè
trắng sẫm trắng sẫm hè
mộng lữ
Basho

夏草や
兵共が
ゆめの跡

LỜI NÓI ĐẦU

Đầu tiên, câu chuyện này là lời cảm tạ tới Như Thị Ngã Văn và Hậu Nhật Đàm, những người vô danh thầm lặng¹ đã dịch Việt ngữ Fire Emblem 4. Bản dịch của các bạn không chỉ giúp chúng tôi hiểu rõ nội dung của Fire Emblem 4 mà câu chuyện dịch thuật của các bạn còn truyền cho chúng tôi rất nhiều cảm hứng và lòng can đảm thể thực hiện những giấc mơ của mình.

Gần 10 năm trôi qua kể từ ngày chúng tôi biết đến bản Việt Ngữ của các bạn, cũng chừng đó năm tiếc nuối vì những điều chưa được kể hết trong *Phả Hệ của Cuộc Thánh Chiến*.

¹ Đây chỉ là những nickname, chúng tôi cũng không rõ đây là một người, hai người hay là vài người cùng đứng tên chung. Về "Như thị ngã văn", đây là câu đầu tiên thường thấy trong kinh Phật, dịch nghĩa là "tôi nghe như là". "Hậu nhật đàm" nghĩa là "bàn chuyện ngày mai".

Những phần dang dở trong Fire Emblem 4, cũng như số phận không rõ ràng của rất nhiều nhân vật trong thế hệ đầu tiên không ngừng ám ảnh chúng tôi suốt một thời gian dài. Chúng trở đi trở lại, tự mình kể tiếp những câu chuyện của mình. Chính vì vậy mà quyển sách này ra đời.

Câu chuyện này được bắt đầu viết từ mùa xuân 2013, tạm dừng và chỉnh sửa nhiều lần và hoàn tất vào mùa hạ 2016. Mùa xuân 2019, truyện được chỉnh sửa lại đôi chút và hoàn thành về mặt nội dung. Đến 2020, chúng tôi thêm vào các hình vẽ và những ngày cuối cùng của năm kỷ lạ này, bản cuối cùng đã hoàn thành. Như vậy là, tính từ khi biết đến trò chơi vào khoảng 1997, thời gian trong trò chơi xảy ra bao nhiêu năm cũng xấp xỉ gần ấy năm cho đến khi quyển sách này ra đời. Nội dung mô tả thế hệ thứ hai của cuộc Thánh Chiến, tuy nhiên Serisu hoàn toàn không phải nhân vật chính. Theo chúng tôi, hầu hết cuộc thánh chiến, Serisu chỉ là người kế thừa di nguyện và ý chí của tiền nhân mà không có bất kỳ ý chí cá nhân nào.

Phần lớn câu chuyện này được dành cho phần hệ của Odo, phần lớn vì tình cảm cá nhân với gia tộc của Ayra và Shanan, đặc biệt là Shanan trong bản Việt ngữ của Hậu Nhật Đàm và Như Thị Ngã Văn. Vương tử Shanan trong câu chuyện này hoàn toàn được truyền cảm hứng từ Shanan mà bản Việt ngữ đã “sáng tạo” ra.

Tựa truyện Mộc Đế Chiến Ký dù không liên quan gì đến tên “Fire Emblem” nhưng để tưởng nhớ đến cái tên đã phổ biến ở Việt Nam vào những ngày đầu tiên biết đến Mộc Đế 4, chúng tôi giữ nguyên tên gọi quen thuộc này. Những tưởng nên trích lại ở đây nguồn gốc của tên gọi này theo Như Thị Ngã Văn:

Nguồn gốc của tên gọi "Mộc Đế", hay "Mộc Đế Chiến Ký", không phải từ Fire Emblem, mà là từ một tựa game dàn trận chiến thuật khác do Enix Corporation (sau này trở thành Square Enix) phát hành vào năm 1993 - Jyutei Senki. Jyutei Senki là cách đọc tiếng Nhật của 樹帝戦記 (Hán-Việt là Thụ Đế Chiến Ký). Nhưng do chữ Thụ (樹) và chữ Mộc (木) mang nghĩa gần giống nhau (là "cây"), nên thường hay bị nhầm lẫn với nhau. Ngoài ra, lúc bấy giờ, mở các quán điện tử 4 nút là một hình thức kinh doanh tương đối phổ biến tại Việt Nam. Nhiều quán game còn có cả một danh sách các trò chơi được viết tay để khách đến dễ gọi, dễ biết. Nhiều khả năng, cũng là lúc này, mà Jyutei Senki - một trong những

tựa game điện tử 4 nút nhập lậu vào Việt Nam theo ngạch Trung Quốc - trở thành "Mộc Đế Chiến Kỳ".

Thời bấy giờ, thể loại game chiến thuật là một khái niệm tương đối mới mẻ đối với các game thủ Việt Nam. Đa phần, những trò chơi mà chúng ta biết đến thời bấy giờ thường là game đi cảnh (như Contra, Rockman, Mario), bắn nhau (Xe tăng, Bắn ruồi), hay game thể thao (Đá bóng chường, đua xe Harley, bi-da), v...v... Và Jyutei Senki, trở thành một trong những game dàn trận chiến thuật đầu tiên của Nhật Bản xuất hiện trên mảnh đất hình chữ S. Nhiều địa phương, khi ấy gọi tắt Jyutei Senki là Mộc Đế 1.

Năm 1994, một năm sau khi Jyutei Senki ra đời, Nintendo phát hành phần thứ 3 của loạt game Fire Emblem với tên gọi "Fire Emblem: Monsho no Nazo". Khi tựa game này du nhập vào Việt Nam, mặc dù sở hữu lối chơi khác hoàn toàn với Jyutei Senki, nhưng do cùng thuộc thể loại dàn trận chiến thuật, cộng với việc ngoại ngữ lúc đó là điều không mấy phổ biến đối với chúng ta, mà "Fire Emblem: Monsho no Nazo" đã được gọi bằng một cái tên hết sức dân dã: "Mộc Đế 2".

Và kể từ đó, các phiên bản tiếp theo của Fire Emblem cũng được các game thủ Việt "đánh số" tương tự, như Akania Senki là Mộc Đế 3, Seisen no Keifu là Mộc Đế 4, v...v... Phải mãi tới sau này, khi Internet bắt đầu phổ biến ở Việt Nam, cùng với việc vốn ngoại ngữ của mọi người tốt hơn trước đây rất nhiều, dòng game Fire Emblem mới được "trả về đúng với cái tên của mình". Tuy nhiên, đối với thế hệ các game thủ 8x cũng như 9x đời đầu, thì "Mộc Đế", Mộc Đế Chiến Kỳ hay "Mộc Đế Chiến Kỳ" đã trở thành một cái tên hết sức quen thuộc và gắn liền với dòng game Fire Emblem.

Toàn bộ câu chuyện được dựa trên Fire Emblem 4, ghi chú của nhà thiết kế (designer's notes), những cuộc phỏng vấn tác giả v.v... Một số nhân vật của Thracia 776 chỉ mang tính tham khảo. Về tên gọi của các nhân vật, tôi sử dụng phần lớn tên trong bản của Hậu Nhật Đàm và Như Thị Ngã Văn, một số khác, tôi dùng theo bản Anh ngữ.

Cuối cùng, rất nhiều tình tiết và truyền thuyết là tưởng tượng của người viết để tự thỏa mãn thú vui kể chuyện. Vì vậy tác giả không nhận bất cứ đóng góp nào về nội dung.

Đông chí, Silesia, 2020

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU.....	3
PHẦN I ISAACH – LƯU TINH.....	10
CHƯƠNG 1. MẦM ÁNH SÁNG.....	11
CHƯƠNG 2. ĐI VÀ BẮT MỘT NGÔI SAO BĂNG	45
CHƯƠNG 3. THÀNH TRÌ CUỐI CÙNG	64
CHƯƠNG 4. ĐẠI MẠC, LƯU TINH, HÀN NGUYỆT	83
PHẦN II LENSTER – THU SẮC.....	199
CHƯƠNG 1. CÁNH CỔNG CỦA QUÁ KHỨ.....	200
<i>Bóng tối trùng vây</i>	<i>200</i>
<i>Vũ nữ thành Darna</i>	<i>241</i>
<i>Một ngày đình chiến.....</i>	<i>262</i>
CHƯƠNG 2. ĐOÀN VIÊN	278
<i>Tường thuật của Skasaha</i>	<i>371</i>
<i>Một buổi chiều bình yên.....</i>	<i>396</i>
CHƯƠNG 3. ĐƯỜNG BIÊN MÙA THU	415
<i>Thán hoa.....</i>	<i>415</i>
<i>Kim cung xạ thủ</i>	<i>446</i>
<i>Anh hùng trong ngọn gió</i>	<i>481</i>
<i>Ranh giới</i>	<i>493</i>

**PHẦN III THRACIA – VÙNG ĐẤT CỦA TÌNH YÊU
VÀ THÙ HẬN 508**

CHƯƠNG 1. CỬA NGỎ	509
CHƯƠNG 2. NGƯỜI KẾ THỪA CỦA VÙNG ĐẤT CHẾT.....	554
CHƯƠNG 3. PHỤC BINH	579
CHƯƠNG 4. BA ĐÁM CƯỚI VÀ MỘT ĐÁM MA.....	676
CHƯƠNG 5. LÃNH THỔ CỦA BI THƯƠNG	721
CHƯƠNG 6. THRACIA 777	746

PHẦN IV MILETOS – CUỘC SĂN MÙA XUÂN...768

CHƯƠNG 1. DẠM NGỎ KÝ ỨC.....	769
CHƯƠNG 2. LAKCHE.....	835
CHƯƠNG 3. BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG	856
CHƯƠNG 5. HỎA ĐẾ	906
CHƯƠNG 6. ĐƯỜNG BIÊN SINH TỬ	922

PHẦN V GRANNVALE – THÁNH CHIẾN 973

CHƯƠNG 1. HỒNG LỘ	974
CHƯƠNG 2. ISHTAR	1017
CHƯƠNG 3. ĐIỆP VŨ.....	1026
CHƯƠNG 4. LÔI ẢNH.....	1065
CHƯƠNG 5. THÁNH CHIẾN.....	1095

PHẦN I

ISAACH – LƯU TINH

CHƯƠNG 1.

MÀM ÁNH SÁNG

rên đại lục Jugdral, mười hai thánh chiến sĩ từng có huyết giao với long tộc cổ xưa, đã lập ra đại quốc Grannvale và năm tiểu quốc lân bang. Hòa bình kéo dài, chấm dứt vào năm 757.

Bắt đầu từ cuộc chiến giữa đại lục Grannvale và nước Isaach miền đông bắc, các vương quốc cùng đại gia tộc của các thánh chiến sĩ đã lao vào một cuộc tương tàn chưa từng có. Một lịch sử loạn lạc đã được viết lại, trong đó nổi lên ngọn cờ của Sigurd, công tử thành Chalpy.

Lòng nhân ái, chính nghĩa và lý tưởng tự do mà Sigurd đã mang lại vào những ngày loạn lạc, tầm tôi đã gắn kết rất nhiều những anh hùng cũng như mang lại niềm hy vọng về một tương lai tốt đẹp hơn. Bốn năm binh

DAI LUC JUGDRAL

lửa, năm 761 lịch Grannvale, Sigurd lần lượt đánh bại các thế lực thao túng Jugdral, tiến về đế đô Barhara. Tuy nhiên thay vì chinh phạt kinh thành, rửa sạch danh dự và báo thù cho phụ thân, Sigurd chấp nhận bãi binh, tin tưởng vào lời hứa hòa bình của công tước

Alvis thành Velthemor, tránh thêm một lần gió tanh mưa máu.

Hòa ước của Alvis hứa hẹn gột rửa tội danh mưu sát thái tử của phụ thân Sigurd, đồng thời bãi binh nghênh đón sự trở về hợp pháp của công tử Sigurd cùng các vương tử đồng minh.

Tuy nhiên chào đón Sigurd và những tướng lĩnh trong tiệc mừng tại đế đô là những ly rượu độc và thế trận mai phục của các hỏa pháp sư cùng hắc ám ma đạo sĩ.

Cuộc chiến của Sigurd và những người bằng hữu kết thúc trong bạo hỏa thành Barhara, hảo vọng về một thời đại mới tan thành tro bụi.

Phần còn lại của quân đội Sigurd tứ tán khắp nơi, lập ra những đạo quân khởi nghĩa nhỏ lẻ. Trong khi đó, mọi cán cân quyền lực dồn về tay Alvis, người vừa đăng vị hoàng đế từ cuộc hôn nhân cùng vương nữ Diadora. Chẳng bao lâu sau, quân đội của tân vương Alvis lần lượt thôn tính tất cả các quốc gia lân cận, gần như thống nhất toàn bộ đại lục Jugdral thành một đế quốc hùng mạnh.

Sự ra đời của Đế Quốc bắt đầu bằng âm mưu và phản bội cũng đã khơi nguồn cho sự tái sinh của bóng tối cổ xưa và hùng mạnh nhất: hắc ám long Loputousu.

Tập tục hiến tế trẻ con một lần nữa được khôi phục, tà đạo dần lớn mạnh... tang tóc khắp nơi.

Tuy nhiên hy vọng vẫn tồn tại.

Ẩn trong rừng sâu Isaach, người ta kể về một người kế thừa của ánh sáng và về sự tái sinh của một thể hệ thánh chiến sĩ mới.

Isaach, nơi bắt đầu loạn lạc của đại lục Grannvale, cũng là nơi khởi sự của niềm hy vọng mới.

*

“Đất sẽ nứt, đá sẽ mọc lên thành những cột chống trời, người anh hùng của thời đại mới đi cùng bảy đứa trẻ sẽ đến làng Tinarnog.”

Truyền thuyết đã kể như vậy từ rất lâu rồi ở Isaach. Lâu đến nỗi, người ta đã bắt đầu lãng quên. Kể cả người già nhất cũng không còn niềm tin nữa, cho đến một đêm sao băng rơi đầy trời...

Người ta nói mỗi một ngôi sao băng là sinh mạng của một vị anh hùng. Ngày sao băng rơi trên những cánh rừng Isaach, một đoàn trẻ con bị quân đoàn đế quốc đuổi theo từ đại sa mạc băng qua thảo nguyên, đến nơi tận cùng rừng sâu Isaach. Đứa nhỏ nhất còn nằm trong bụng mẹ, đứa lớn nhất vẫn chưa tới mười sáu tuổi...

Chúng chạy mãi, chạy mãi, sức cùng lực kiệt, cho đến khi mọi con đường đều chấm dứt... Hai đứa trẻ lớn nhất quay lại, đối diện với truy binh. Ở cái tuổi lẽ ra vẫn chưa biết rõ cuộc đời, chúng đã chôn biết bao nhiêu thân quyến. Hận thù, đau khổ và danh dự khiến cái chết đối trở nên quá dễ nhẹ nhàng... nhưng còn sinh mạng của những đứa trẻ mà chúng đang bảo vệ thì không thể để mất được.

Thái tử của vương quốc Isaach hoang tàn đặt cược sinh mạng mình giữa làn ranh sinh tử để bảo vệ những đứa trẻ của tương lai.

Những giọt máu đầu tiên của truy binh đổ xuống giữa tiếng khóc vang dội của những đứa trẻ con, và sao băng bắt đầu rơi...

Ánh sáng của sao băng sáng rực lòng sâu, thiêu cháy truy binh. Đất nứt ra, đá mọc lên dẫn lối cho những đứa trẻ chạy nạn, những hậu nhân của các thánh chiến sĩ đến Tirnanog, ngôi làng của những hiền nhân ẩn dật.

Những trưởng lão theo ánh sao băng ra đón từ cổng làng. Họ đồng loạt quỳ xuống trước những đứa trẻ tả tơi, kiệt sức.

“Người anh hùng sẽ đưa theo bảy đứa trẻ tìm đến Tirnanog trong đêm sao băng rơi như mưa đỏ, trong đêm đá mọc thành rừng và máu chảy thành sông. Đó là người anh hùng sẽ mở ra một thời đại mới, đánh đuổi bóng tối vĩnh viễn khỏi đại lục này.”

Những trưởng lão dâng lên tiên tri và sự tôn vinh dành vị vương tử thiếu niên của Isaach. Tuy nhiên vương tử khước từ vinh dự.

“Kể truyền thuyết nói đến không phải là ta, mà là đứa bé này, Serisu.”

Người già nhất trầm giọng.

“Vương tử Shanan, tên của người trong tiếng Isaach cổ nghĩa là một người anh hùng.”

“Không.” Một lần nữa, tiểu vương tử khẳng định. “Mọi truyền thuyết đều có thể có sai lầm. Ta chỉ là kẻ chịu ơn người anh hùng chân chính, Sigurd. Và Serisu, con trai của công tử Sigurd sẽ trở thành công tử ánh sáng. Hãy lưu truyền truyền thuyết và kêu gọi những chiến binh. Một thời đại mới sẽ tới, cùng với sự trưởng thành Serisu Baldos Chalpy, con trai của người anh hùng Sigurd thành Chalpy.”

Truyền thuyết lan xa... năm tháng nối nhau, Đế Quốc sau thời đại thịnh chưa đến mười năm, đã bắt đầu cho thấy sự tàn khốc của mình. Bất công, đàn áp, hiến tế trẻ con được phục hồi... các cuộc nổi dậy nổ ra khắp nơi. Và hơn lúc nào hết truyền thuyết về người anh hùng Sigurd trở thành biểu tượng của tất cả những tín niệm tốt đẹp. Đồng thời niềm hy vọng khắp nơi được gửi gắm về nghĩa quân Isaach, nơi Serisu, con trai của Sigurd đang dần đến tuổi thành niên.

Một ngày đẹp trời, gió nổi từ phương bắc, một thi sĩ

hát rong xuất hiện với một cây đàn hạc vàng.

“Các người đã có một truyền thuyết thật hay. Hãy để ta hát nó lên khắp bốn bể. Và hãy đợi, ngày tái kiến sẽ là ngày ánh sáng phục hưng.” Thi sĩ nói như hát.

Ngày gió lớn, gió thổi từ phương bắc, thi sĩ người phương bắc rời bỏ quê nhà và gia đình thân yêu để bắt đầu chuyến lang bạc dài. Levin, vua của xứ Silesia, quê hương của phong ma đạo sĩ, người duy nhất trong số chiến hữu của Sigurd trở về từ Barhara báo hiệu một cuộc chiến mới đã bắt đầu.

*

Thời gian thấm thoát, đã gần mười bảy năm vùn vụt trôi kể từ bạo hỏa Barhara. Mười bảy năm nhanh như vốc nước trượt đi qua những kẽ tay. Chẳng mấy chốc lại tháng bảy, lại là ngày vong nhân. Thông thường, ngày này sẽ có sao băng rơi nhưng hôm nay tối đen như mực. Không trăng không sao, tầm nhìn không quá một tầm tay. Một ngày hoàn hảo để ra đi.

Gió lớn thắt thường, ánh sáng duy nhất thấp thoáng trong đêm là từ đôi mắt người đàn ông im lặng nhìn vào bóng đêm. Vương tử Isaach từ một cậu bé nay đã trưởng thành. Bên cạnh chàng, Oifey, người bạn từ thuở thiếu thời đầy vẻ bất an.

“Nhất thiết đệ phải đi sao?”

“Đế Quốc sẽ không chờ lâu hơn nữa. Đệ cần mọi sức mạnh trước trận chiến thực sự.”

Oifey thở dài, cảm cảnh nhìn vào bóng đêm mênh mông.

“Tìm kiếm Balmung trên sa mạc tử vong có thể đánh đổi bằng mạng sống của đệ... Shanan, đệ không nghĩ đã đến lúc để bọn trẻ đối diện với định mệnh của mình sao? Đã đến lúc...”

“Đệ đã vượt đại sa mạc một lần rồi.”

“Đại sa mạc cũng không còn như mười bảy năm trước.”

“Đệ cũng không còn là thằng nhóc mười bảy năm trước. Chuyện này không bàn cãi nữa.” Vương tử Isaach ngắt lời người bạn thân.

Oifey thở dài, bất lực. Anh nhớ đến ngày xưa, sa mạc phía trước, truy binh phía sau, hoảng loạn cùng cực, anh cũng khuyên Shanan chọn con đường khác. Nhưng chẳng khó khăn nào chẳng thay đổi được quyết định của tiểu vương tử. Shanan đưa tất cả vượt đại sa mạc. Hung hiểm trùng trùng, cuối cùng cũng thành công...

“Ta không giữ được đệ. Nhưng dù có Balmung, dù có là thánh kiếm tái thế, đệ cũng không thể một mình xoay chuyển thế cục ở Isaach. Đệ cần mọi sức mạnh và thế hệ mới ở Tirnanog chính là sức mạnh đó. Niềm tin không chỉ ở trong sự trở về của Balmung mà còn ở Vương Tử Ánh Sáng... lẽ ra hơn ai hết đệ phải biết điều này.”

Gió lộng thổi, nhuộm y phát phối, sắc tím phai như dư ảnh của một đoá lưu tinh. Y phục của kiếm sĩ dệt bằng sợi gai của Isaach, bền chắc, vô cùng nhẹ nhưng vĩnh viễn khước từ mọi loại thuốc nhuộm màu. Gió thổi tà

áo, quện vào đêm, phiêu linh như một vong hồn bất tán.

“Đệ gây dựng quân đội bao năm, chỉ là đợi đến ngày Serisu trở thành minh chủ. Ngày đó sắp đến rồi, chúng ta tuyệt đối không thể thua. Đệ tuyệt đối không thể mắc sai lầm như trước kia...”

Sát khí ẩn trong giọng nói của Shanan khiến Oifey lạnh người. Anh chợt nghĩ đến ngày xưa... cái ngày anh nhìn thấy huyết lệ chảy trong mắt người bạn thân. Ngày công nương Diadora mất tích... và vương tử Isaach ở tuổi thiếu niên đã gánh lên mình món nợ lớn hơn cả kiếp người.

Chẳng biết thế nào mà những ký ức đau thương đó lại khiến Oifey nhớ đến cánh đồng vừa gieo mạ trong làng mà có lẽ anh sẽ không kịp thấy một mùa gặt nữa. Anh cũng nghĩ đến bọn vương tử trẻ tuổi sau giờ luyện tập còn nắn ná ca hát ngoài những cánh đồng hoa xanh mướt. Họ hát những khúc anh hùng ca thật hợp với tinh thần trượng nghĩa của tuổi thanh xuân. Thanh gươm và trận chiến trong mắt họ là vì chánh nghĩa, bảo vệ những người dân yếu nhược khỏi đám quan binh

bạo ngược. Nhưng thanh gươm chiến tranh tàn bạo và đau đớn hơn nhiều với thanh gươm trượng nghĩa.

“Serisu vẫn chưa thực sự biết đến chiến tranh.” Shanan dường như đọc được suy nghĩ của người bạn chí cốt.
“Đệ ấy cần được chuẩn bị...”

Shanan bỏ dở câu nói. Ánh mắt sâu thẳm ẩn hiện tinh quang lướt qua bóng tối phía sau.

“Giúp đệ cai quản mọi việc ở đây. Chúng ta sẽ bàn tiếp khi đệ trở về.”

Oifey cũng liếc nhìn theo ánh của vương tử Isaach. Giờ thì anh đã nhận ra có kẻ bám theo họ. Một kẻ theo dấu vốn hoàn toàn không có ý xấu.

“Bảo trọng.” Vương tử Isaach tạm biệt bằng hữu.

“Bảo trọng.” Oifey đáp lại. Rồi nghĩ gì đó, anh nói vọng theo. *“Bọn trẻ đều đã lớn cả rồi, Shanan, theo mọi ý nghĩa của sự trưởng thành.”*

Vương tử không đáp lại.

Gió mạnh thổi thấp thoáng tà áo bay và rồi cùng với ngọn gió thân ảnh của Shanan biến mất vào màn đêm mù mịt.

Đêm đen, dạ khách... Oifey ngược nhìn những cột đá khổng lồ, thầm nguyện ước nếu truyền thuyết là sự thực, nếu anh linh tiền nhân vẫn còn vương vấn chốn nhân gian, hãy phù hộ vương tử của Isaach và phù hộ họ... tất cả những giọt mầm ánh sáng này.

Hít đầy một hơi thở sâu, Oifey quay lại, nghiêm giọng nói.

“Ra đây đi Lakche.”

Một khắc im lặng, rồi một bóng người thanh thoát dần hiện ra sau những cột đá. Lakche, biểu muội của Shanan và là con gái của công nương Ayra. Càng lớn nàng càng giống mẫu thân của mình. Cũng đôi mắt đỏ và tính khí đó, đôi lúc Oifey có cảm tưởng chính Ayra đã đầu thai trở lại trong hình hài tiểu nữ để tiếp tục chăm sóc Shanan và phục hồi cố quốc.

“Muội biết là đi đến khu vực ngoại biên này là phạm luật cấm mà.”

Lakche không nói gì, ánh mắt vẫn còn hướng về con đường mà vương tử Isaach đã biến mất. Có những điều chẳng cần nói cũng có thể đoán ra. Lakche vừa tròn mười bảy tuổi, cũng bắt đầu biết đến những mộng tưởng tình yêu đẹp đẽ. Mỗi lần nhìn thấy cái nhìn của Lakche dành cho biểu ca của mình, Oifey lại nghĩ liệu nàng có hiểu cái giá tương tự một người đàn ông vừa phải gánh vác một quá khứ gió tanh mưa máu, vừa phải chịu chống mũi chịu sào cho tương lai đầy dấu binh đao là như thế nào không? Đồng thời Oifey cũng nhớ đến một lời hứa cũ... lời hứa của một cậu bé với cô mẫu của mình...

Chỉ tiếc là cậu bé đã phải trưởng thành trong máu và nước mắt, đã kết hôn với thanh thiết kiếm và dồn mọi tâm huyết gánh lấy trách nhiệm của tiền nhân.

“Đi thôi, công nương Edin không thấy muội sẽ rất lo lắng đó.”

Oifey thúc giục rồi sải bước đi trước. Lakche ngoái nhìn lại con đường tối đen dẫn ra ngoài rừng một lần nữa, cô bé chợt hỏi.

“Nghe nói vượt qua hoang mạc rồi sa mạc Yied sẽ đến vùng bình nguyên vô cùng trù phú phải không huynh?”

“Phải. Chỉ cần vượt qua hoang mạc cỏ và gai rồi đại sa mạc Yied sẽ đến thảo nguyên bạt ngàn trù phú vùng Lenster.”

“Nếu chúng đánh đến đây, chúng ta sẽ đánh trả, chiếm lấy Ganieshine và Rivough giải phóng Isaach. Rồi sẽ có ngày chúng ta vượt đại mạc, muội muốn nhìn thấy vùng thảo nguyên rộng lớn. Càng muốn quay trở về Grannvale đánh vào Barhara. Cha mẹ muội đã chiến đấu ở đó, nếu quay lại được Barhara biết đâu có thể tìm lại được song thân.”

“Tốt, đi thôi Lakche. Sẽ có ngày chúng ta tìm lại được những người mất tích ở Barhara, ta cũng tin như vậy.”

Oifey vỗ nhẹ lên vai nàng.

“Huynh Oifey... muội không còn là một đứa trẻ nữa.”
Nàng nói khẽ, gần như rít qua cổ họng.

“Phải. Ta biết muội đã trưởng thành và giỏi giang lắm.”

“Trong mắt vương tử Shanan thì không phải vậy.”
Lakche đá một hòn đá với tất cả mọi sự tức giận của mình.

Oifey thở ra thường thượt.

“Hắn biết chứ, chỉ là hắn không muốn thừa nhận.”

“Tại sao? Bao nhiêu khổ luyện và nỗ lực của muội...”

“Ồ...” Oifey chạm vào những cột đá khổng lồ, một câu chuyện quá dài để một cô bé mười bảy tuổi có thể hiểu được. Nhưng nếu anh không trả lời Lakche, rất có thể nàng sẽ lên đi làm chuyện gì đó điên rồ.

“Shanan vẫn chưa quên được những người đã chết.”
Oifey nói.

“Tất cả bọn muội đều không thể quên.”

“Tất nhiên muội không thể quên phụ mẫu của mình.”
Oifey dịu giọng. *“Nhưng muội chưa từng phải chứng*

kiến cái chết của họ, chưa từng phải gánh lấy trách nhiệm về điều đó và trải qua nỗi bất lực mà Shanan đã trải qua. Mười bảy năm qua, chưa một ngày nào hắn thôi dằn vặt chính mình về chuyện của công nương Diadora cũng như... công nương Ayra.”

Lakche im lặng, nhìn xuống mũi giày của mình. Tính khí như nhiệt hỏa của nàng bốt đi đôi phần.

“Còn huynh thì sao, huynh Oifey?” Lakche chợt hỏi.
“Đối với những người đã mất tích.”

Oifey buồn bã lắc đầu. Cô bé không bao giờ chịu chấp nhận rằng những người đi theo Sigurd đều đã chết trong bạo hỏa thành Barhara. *“Mất tích”*... Ước gì anh cũng có lý do tin như vậy... và ước gì, hàng ngàn lần, Oifey đã ước anh có thể đi cùng với mình chủ của mình đến Barhara, có thể hoàn thành mọi nghĩa vụ của mình trong ngọn lửa đó thay vì gồng gượng đến tận ngày nay.

“Đi thôi.” Oifey vỗ lên vai Lakche thúc giục. *“Hãy đợi hắn trở về. Hắn đã hứa...”*

“Người Isaach luôn giữ lời hứa của mình.” Lakche lầm bầm, một lần nữa nhìn lại con đường Shanan đã biến mất trước đi bước theo Oifey trở về.

Đường về làng không xa lắm. Đi gần đến nơi đã thấy tu viện đèn đuốc sáng rực. Giờ cầu nguyện đã xong. Những vương tử trẻ tuổi đang đốt nến quanh nhà nguyện. Suốt đêm tháng bảy vong nhân, nến lúc nào cũng cháy rực và công nương Edin sẽ ngồi mãi bên những ngọn nến đó nguyện cầu.

Nàng cũng đang thấp một ngọn bạch lập, mái tóc vàng rực như một nữ thần đã bắt đầu phai màu xuân sắc. Tháng năm vòng quanh khoé mắt những nếp trũng sâu và nỗi buồn đọng lại trong ánh nhìn như một hồ sương long lanh vĩnh cửu.

Mười bảy năm trước, ngài Sigurd được chiêu an vào hoàng thành, thái bình đã mở ra trước mặt. Công nương Edin từ biệt vương tử Jamka đến Isaach chờ ngày sinh hạ và ước hẹn tương phùng. Chẳng ai ngờ, sinh ly là tử biệt, bước khỏi cửa nhà đã là cô nhi, góa

phụ... Bao năm trôi qua, ở làng Tinarnog, Edin lãnh trách nhiệm của một người mẹ với tất cả những công nương, vương tử mồ côi.

Mọi người đều đang chờ đợi Lakche. Chẳng ai ngạc nhiên chuyện nàng biến đi, cũng chẳng ai hỏi nàng đã ở đâu. Dựa vào sắc mặt của nàng, càng chẳng ai dám hỏi han gì. Chỉ duy có Skasaha có đủ dũng khí trêu ghẹo em gái mình.

“Ta đã nói rồi mà không nghe. Lần nào đi theo muội cũng bị phát hiện.”

Lakche thúc cho cậu một cùi chỏ, bỏ đi thẳng một mạch đến nhập hội đốt đèn.

Oifey đến chào công nương Edin. Nàng lặng lẽ trao cho những người mới đến ngọn bạch lập. Mười bảy năm rồi nàng vẫn mặc đồ tang trắng cho phu quân. Mười bảy năm không một nụ cười thực sự.

Oifey cầm ngọn nến trên cỏ xanh, cầu nguyện cho những ngày thái bình sẽ đến.

Các vương tử và công nương xung quanh cũng đang nguyện cầu rất trang nghiêm. Đau đớn là nước mắt của những người trải qua hai thế hệ chiến tranh, hận thù vẫn chưa chạm đến được vẻ trong sáng của lúa thanh xuân trong làng Tirnanog. Nhưng Oifey tự hỏi, sẽ còn bao lâu nữa những đôi mắt này sẽ nhuốm buồn đau?

Kinh cầu bắt đầu. Tiếng nhạc trang nghiêm và đau đớn, thoảng trên bầu trời đêm mênh mông, những ngôi sao vén mây lấp lóa...

*

Sau buổi lễ Oifey đến tìm Serisu. Cậu vẫn còn muốn nấn ná bên cạnh Lana thêm chút đỉnh, nhưng cũng nhanh chóng từ biệt cô bạn thanh mai trúc mã đi theo Oifey vào phòng nghị sự.

Không để mất thời gian, Oifey thông báo.

“Sau lễ hội mùa, ta sẽ đưa Lester và Delmud đi tuần tiểu ngoại thành đồng thời đưa đạo quân của mới tuyển mộ quay về cứ điểm. Shanan cũng đã đi khỏi, ở

Tirnanog chỉ còn mình mình chủ lãnh đạo, phải hết sức thận trọng. Vùng này dễ thủ khó công, nếu có chuyện gì hãy cố thủ cho đến lúc chúng tôi trở về.”

Serisu liền trầm mặt.

“Huynh không thể để đệ đi cùng đi sao? Lester và Delmud cũng chỉ bằng tuổi đệ, nhưng đã nhiều lần được ra khỏi Tirnanog.”

“Vị thế của mình chủ hoàn toàn khác với Lester và Delmud.” Oifey nhấn mạnh.

Nét mặt Serisu lại càng sa sầm.

“Đừng gọi đệ là mình chủ nữa. Huynh Shanan và mọi người cũng chỉ gọi đệ là Serisu.”

“Họ đều là những bậc vương tôn, còn ta là một gia thần của công tử Sigurd.”

Serisu thở dài.

“Huynh và vương tử Shanan đối với đệ vừa là huynh trưởng, vừa là sư phụ lại vừa là phụ thân...”

“Vinh dự đó ta xin ghi khắc, nhưng vì lòng tôn trọng với công tử Sigurd, xin minh chủ cứ để ta làm trọn trách nhiệm của một gia thần.”

Serisu buộc phải bỏ cuộc. Cậu hấn giọng, quay trở lại với chuyện đã kéo mình vào phòng họp này.

“Huynh sẽ đi trong bao lâu?”

“Nếu thuận lợi chỉ trên dưới một tháng. Nhưng ta rất bất an, nghĩa quân chúng ta ngày càng lớn mạnh, Danan đã thấy gai mắt từ rất lâu. Lần này nếu biết Shanan vắng mặt, nhất định hấn sẽ dốc toàn lực đối phó Tirnanog. Vạn lần minh chủ phải thận trọng.”

“Địa thế ở Tirnanog rất hiểm trở, dễ thủ, khó công huynh đừng lo lắng. Hơn nữa Yohan và Yohalva đối với chúng ta gần như bằng hữu hơn kẻ thù. Bọn họ chỉ muốn tìm cách lấy lòng Lakche chứ chẳng khi nào lại tính chuyện động binh.”

“Hai đứa nó vốn là người tốt, ta cũng rất hy vọng Lakche có thể chiêu dụ được hai huynh đệ chúng... Dù gì chúng cũng là cháu ruột của công tử Lex. Đối với Lakche và Skasaha đều là biểu ca, biểu muội. Nhưng quân lệnh như sơn, Danan hạ lệnh thì tình cảm riêng tư cũng chẳng đáng gì.”

“Hôm nay sắc mặt huynh trầm trọng quá.” Serisu không thể không nhận ra. “Huynh cũng thấy bất an việc huynh Shanan một mình quay lại đại sa mạc phải không?”

“Ta không lo lắm cho chuyến đi của Shanan. Đại sa mạc đã góp phần rèn dũa nên hần ngày hôm nay. Chỉ là... Chà... ta có linh cảm cuộc đại chiến sắp diễn ra rồi. Vì vậy, trước khi lên đường, có vài điều mình chủ phải biết về cuộc chiến của ngài Sigurd trước đây.”

Serisu ngồi xuống. Cậu đã nghe câu chuyện về phụ thân mình nhiều lần. Mỗi lần từ một người khác nhau, mỗi người kể cho cậu một phần của cuộc chiến. Tình yêu, bằng hữu, danh dự, hy sinh, chính nghĩa...

Nhưng còn có đau đớn và hận thù chồng chất.

“Sau khi lật đổ đế chế Loputousu, mười hai thánh chiến sĩ sở hữu mười hai món thần binh đã lập ra bảy công quốc hình thành đại quốc Grannvale và năm vương quốc xung quanh. Từ đó về sau hậu duệ của các thánh chiến sĩ đã sẵn lòng hắc ám, tận diệt thế lực của ma thần. Kẻ nào mang dòng máu của Loputousu bị bắt được đều phải bị hỏa thiêu. Tuy nhiên bạo lực lại quay lại đáp trả bạo lực. Sau sự phản bội của Barhara, tà giáo phụng sự Loputousu nổi dậy, đem hiến tế trẻ con của chúng ta hết như hậu duệ của các thánh chiến sĩ hỏa thiêu tín đồ tà giáo. Những điều đó mình chủ đề đã biết, mình chủ có nghĩ nguyên nhân sâu sa khiến Loputousu trỗi dậy là gì không?”

“Là cuộc chiến tại Isaach này.” Serisu đáp. “Thành chủ của Rivough đơn thân dẫn quân đánh chiếm đô thị trung lập Darnan khiến cho Grannvale nổi giận. Quốc quốc vương MaNanna của Isaach mang đầu của thành chủ Rivough đến tìm thái tử Kurth hóa giải hiểu lầm, nhưng

lại bị Grannvale ám toán dẫn đến cuộc chiến không thể tránh khỏi giữa hai nước.”

“Phải nhưng chưa đủ.” Oifey gật đầu. “Cuộc chiến tại Isaach không chỉ là hiểu lầm và âm mưu mà đã bắt đầu một chuỗi huynh đệ tương tàn vô cùng đẫm máu. Hậu nhân của thánh chiến sĩ chém giết lẫn nhau, máu và thù hận của họ đã chia rẽ mười hai thần binh. Tà thần Loputousu đã trỗi dậy chính vì thù hận nhuộm đầy đại lục này.”

“Ý huynh muốn nói là chỉ cần vẫn còn cảnh huynh đệ tương tàn, hậu nhân của các thánh chiến sĩ đánh giết lẫn nhau thì không thể tiêu diệt được Đế Quốc?”

“Giết chóc là điều không thể tránh khỏi.” Oifey buồn bã nói. “Nhưng ta phải nhắc nhở mình chủ về những người đã đi theo công tử Sigurd ngày trước. Họ không chỉ là bằng hữu mà còn đến từ những gia tộc kẻ thù. Điều đã khiến ngọn cờ thành Chalpy trở thành biểu tượng của chính nghĩa, không phải ở binh lực mà chính là tấm lòng và sự cao thượng của công tử Sigurd. Điều

đó cũng là di sản lớn nhất mà mình chủ được thừa kế lại.”

“Ta chưa bao giờ quên những điều tốt đẹp phụ thân đã để lại cho mình.”

“Minh chủ phải tiếp tục ý nguyện của người.” Oifey nói. *“Hãy thông cảm và quan tâm đến tất cả mọi người, kể cả bằng hữu lẫn kẻ thù của mình. Mọi thù hận đều có nguyên nhân và đều có thể hóa giải.”*

“Ta sẽ không bao giờ quên lời này của huynh.”

Oifey gật gật đầu, hài lòng với thái độ trân trọng của Serisu. Nhưng những vướng mắc trong lòng anh vẫn còn chưa giải tỏa hết, Serisu ngay lập tức có thể nhận ra.

“Huynh còn điều gì muốn nói với đệ nữa phải không?”

Trầm ngâm và lưỡng lự, Oifey không chắc có nên nói hay không thì Serisu lại giục một lần nữa. Minh chủ trẻ tuổi có đôi mắt nhân từ của mẹ mình và ý chí của

cha mình... cậu đã trưởng thành rồi. Oifey tự nhắc nhở mình như vậy khi anh quyết định nói ra.

“Mười bảy năm về trước, khi quyết đối đầu với Grannvale phục thù cho phụ thân, thái tử Mariccle đã biết chắc thất bại. Ngài ủy thác Shanan cho Ayra hộ tống rời khỏi vương quốc để tránh cho cả hai phải chịu những bi kịch một hoàng tộc bại vong. Cả hai chạy đến Verdane thì bị bại lộ thân phận. Vương tử Kinbois bắt lấy Shanan làm con tin, ép buộc công nương Ayra quy thuận dưới trướng. Không lâu sau, cả hai đều được công tử Sigurd cứu thoát.

Ta vẫn còn nhớ... lúc bấy giờ chính ta là người năm lần bảy lượt khuyên ngài Sigurd đưa tiểu vương tử về triều đình để làm con tin với Isaach, đồng thời dẹp bỏ tin đồn và nghi kị về lòng trung thành của ngài. Nhưng công tử Sigurd nhất mực bảo vệ cô cháu Shanan. Điều này đã khiến công nương Ayra đi cùng công tử đến tận Barhara...”

Dừng lại một chút để vui đi những hoài niệm cũ, Oifey lại nói tiếp.

“Còn Shanan từ nhỏ tính khí đã rất quật cường. Mười tuổi mất cả gia đình, tổ quốc bại vong, vài năm sau đó lại gánh hết mọi trọng trách trên vai. Từ lúc ta biết hắn, Shanan đã là một đứa cứng đầu, thường hay mang một chiếc mặt nạ quỷ chạy đến đấu trường thử sức với những kiếm thủ trường thành. Vết thương lớn nhỏ đều chịu qua mà ta vẫn chưa từng thấy hắn nửa lời kêu than. Lần duy nhất ta thấy hắn rơi lệ chính là việc xảy ra với mẫu thân của mình chủ... Một lần, ngài Sigurd giao phó phu nhân Diadora và mình chủ cho Shanan. Chẳng bao lâu sau, nghe tin chiến sự bình ổn, phu nhân Diadora lập tức muốn xuất thành đi thăm ngài Sigurd và gửi gắm mình chủ cho Shanan. Không may phu nhân bị bắt cóc trên đường... Trước mặt ngài Sigurd, Shanan quỳ gối không đứng lên, lần duy nhất trong đời ta thấy hắn rơi lệ...

Công tử Sigurd dĩ nhiên không bao giờ quy trách nhiệm việc phu nhân thất tung cho Shanan. Nhưng bản thân

Shanan thì không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình. Từ đó, hắn đã khước từ mọi niềm vui, khổ luyện không ngừng nghỉ để đạt được kiếm thuật như bây giờ.”

Serisu tuy chưa từng nghe Shanan trực tiếp nói về chuyện cũ, nhưng nghe nhiều chuyện về sự mất tích của mẫu thân. Tuy vậy, cậu chưa từng nghĩ chuyện ngày cũ có thể trở thành một nỗi ám ảnh to với người nghĩa huynh.

Cậu nói.

“Lúc bấy giờ... huynh Shanan chỉ chừng mười hai mười ba tuổi là cùng. Ngay cả hậu nhân như đệ cũng có thể thấy rõ ràng rằng nhiệm vụ phụ thân giao cho huynh Shanan chẳng qua chỉ là cái cớ để giữ chân huynh ấy tránh xa khỏi chiến trường ...”

“Phải. Phụ nhân Diadora sử dụng phép thuật vô cùng cao minh. Lúc bấy giờ nếu nói về bảo vệ thì chính là phụ nhân bảo vệ mình chủ và Shanan chứ không phải

ngược lại.” Và Oifey trầm sắc mặt. “Tuy nhiên cách công tử Sigurd đối xử với một đứa trẻ như đối với một người đàn ông, ban cho đứa bé danh dự, lòng kiêu hãnh và trách nhiệm đối với nghĩa vụ của mình. Đau đớn thay, nghĩa vụ thất bại, danh dự và lòng kiêu hãnh lại trở thành vết thương không bao giờ phai nhạt.”

Oifey nhìn quanh phòng, nổi bất an khiến anh phải dừng lại đôi chút.

“Lẽ ra ta không bao giờ nên nói ra những điều này với mình chủ. Nhưng ta càng lúc càng không thể yên tâm. Ta cho rằng để trả món nợ với cho Sigurd, Shanan đã chuẩn bị cái chết cho mình. Khi đại chiến xảy ra, hẳn là kẻ đầu tiên không tiếc mạng sống để bảo vệ cho mình chủ, Lakche hay Skasaha. Từ lâu ta đã quan sát cách Shanan dạy dỗ Skasaha... Hoàn toàn khác với Lakche, Shanan huấn luyện Skasaha không chỉ kiếm thuật mà còn cách đối nhân xử thế, bang giao trị nước... Hẳn dường như đã chuẩn bị cho Skasaha là người tiếp quản ngai vàng Isaach.”

Serisu giật mình.

“Không thể...”

“Chính vì vậy... mình chủ Serisu, khi chiến tranh bắt đầu, ta hy vọng ngài có thể giúp Shanan trút bỏ gánh nặng trong lòng. Kiếm thuật của Shanan khắp đại lục này có lẽ đã không còn đối thủ. Tuy nhiên hẳn lại không còn bất cứ khao khát gì cho bản thân mình... vì vậy kiếm thuật càng cao, nguy hiểm đối với chính mình lại càng tăng cao.”

Serisu siết nắm tay thật chặt. Lần đầu tiên, dấu ấn của cuộc chiến tranh năm xưa thực sự đã hằn lên tâm hồn Serisu. Những người chết không còn là những câu chuyện kể nữa, mà cái chết đã áp đến quá gần những người cậu yêu thương.

Serisu long trọng nói.

“Đệ tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Oifey gật gật đầu.

“Đa tạ minh chủ.” Anh đáp, bỗng nhận ra sự hiện diện của Sigurd trong vị minh chủ trẻ tuổi trước mặt. Cùng với điều đó là lòng tin tưởng vô song.

Đêm đã về khuya, Oifey cũng không giữ Serisu lại nữa.

Ra đến cửa Serisu bỗng nói:

“Mọi người trong cú điểm Tirnanog đều là huynh đệ tử muội ruột thịt của đệ. Đệ sẽ không để mất bất kỳ ai... không bất kì ai cả.”

Oifey mỉm cười với cậu, giấu đi ánh lệ trong đôi mắt.

Đêm không trăng sao, gió thổi mạnh... thoáng hoặc, Serisu nghe dường như có tiếng đàn vọng lại. Tiếng đàn hạc vàng thổi cùng ngọn gió Silesia...

CHƯƠNG 2.

ĐI VÀ BẮT MỘT NGÔI SAO BĂNG²

ùa hè là lúc để đi bắt sao băng. Có một mùa hè lâu rồi, khi Lakche hãy còn là một cô bé chập chững tập cầm thanh thiết kiếm, nàng hay khóc mỗi lần bị lũ trẻ trong làng châm chọc vì mái tóc của mình. Tóc Lakche xám sẫm như màu lông chó sói nên nàng thích cắt ngắn nó như lũ con trai, càng ngắn càng tốt. Mỗi lần cắt tóc, Lakche lại hy vọng rằng tóc mới mọc ra sẽ có màu sắc của mặt trời như Lana hay bất kỳ màu gì khác không phải màu xám gay gắt.

Một lần, Shanan biết chuyện, chàng dẫn Lakche đến cánh đồng đêm mùa hạ và kể rằng.

“Người kiếm sĩ đầu tiên của Isaach tin rằng mình sẽ đạt đến cảnh giới tối cao của kiếm thuật nếu anh ta đủ

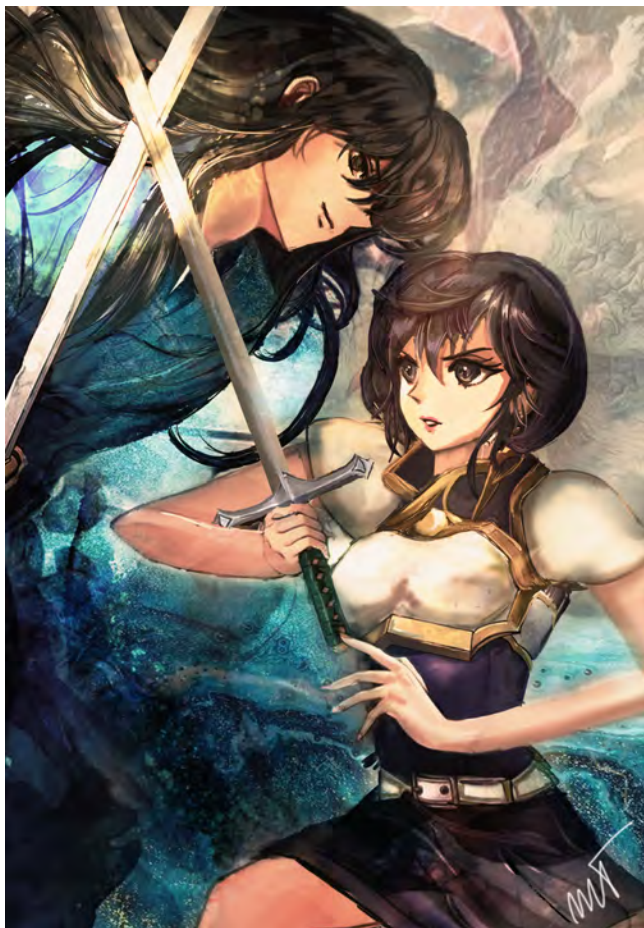
² Một câu thơ của John Donne: go and catch a falling star.

nhANH để đuổi theo và cắt đôi ánh sáng của một ngôi sao băng. Mỗi ngày anh ta đều luyện tập rất chăm chỉ, quên ăn quên ngủ.

Đến một đêm nọ, cuối cùng kiếm sĩ cũng thành công. Anh ta cắt chém đứt ánh sáng của một ngôi sao băng và tạo ra Lưu Tinh kiếm pháp lưu truyền trong dòng họ Odo của chúng ta. Cũng từ đó mái tóc đen tuyền như bóng tối của anh ta chuyển thành màu xám sẫm. Màu của ánh sao và ánh thép cùng lúc loé lên. Không phải người nhà Odo nào cũng có mái tóc xám như thế. Chỉ có những kiếm sĩ có thể chém đứt ánh sáng của một ngôi sao băng mới thừa hưởng màu tóc xám.

Rút kiếm ra nào, Lakche, xem em có đủ nhanh để bắt được một ngôi sao băng?”

Lakche chưa từng nghe câu chuyện đó, sau này nàng hỏi nhiều người ở Isaach cũng không ai biết. Nàng nghĩ rất có thể đó chỉ là câu chuyện Shanan bịa ra để dỗ dành nàng thuở nhỏ. Tuy nhiên nàng vẫn tin tưởng vô cùng, vì đã có một ngôi sao trong trái tim nàng.

Đêm mùa hạ, đuổi và bắt một ngôi sao băng bằng một thanh thiết kiếm.

Nàng múa kiếm trên đồng.

Lưu Tinh kiếm của dòng họ Odo luyện đến tột cùng có thể có thể chém băng tinh thành nhiều mảnh. Kiếm pháp liên miên bất tuyệt, trong chiêu lại có biến chiêu, vô cùng phức tạp. Kiếm chiêu đến mức đăng phong thảo cực sẽ còn nhanh hơn cả ánh sáng.

Thanh kiếm trong tay nàng đã nhanh lắm rồi. Tốc độ của nàng cũng rất khá.

Nhưng vẫn còn chưa đủ để bắt được một ngôi sao băng.

Ngôi sao băng của đời nàng không rơi từ bầu trời xuống, mà hiện hữu ở trần gian. Một kiếm sĩ cũng có mái tóc như màu của ánh sao và ánh thép cũng loé lên đêm mùa hạ.

Một mùa hạ nữa lại đến.

Lakche ngắm nhìn thanh kiếm trên tay.

Dũng giả kiếm.

Sắc thép trong như màu nước, loang loáng như ánh sao rơi. Thanh kiếm đã được phụ thân Lex tặng cho mẫu thân Ayra của nàng làm quà đính ước. Trước khi vào đế đô Barhara, Ayra trao lại cho Shanan để bảo vệ những đứa trẻ trên đường đến Isaach.

Chỉ cách đây không lâu, nàng mới được Shanan truyền lại thanh dũng giả này. Chàng căn dặn binh khí giết càng nhiều mạng người, sát khí sẽ càng nặng. Sát khí có thể giúp ích rất nhiều trong chiến đấu nhưng nếu kiếm sĩ không khống chế được sát khí thì sẽ bị nó quay lại làm tổn thương. Thanh kiếm của Ayra đã uống rất nhiều máu, chỉ khi nào Lakche trưởng thành mới có thể cầm đến.

Sinh nhật nàng mười bảy tuổi, Shanan trao lại thanh dũng giả kiếm cho nàng và tặng Skasaha một cây đại ngân kiếm. Vương tử nói Lakche là nhi nữ, đấu ý lại rất mạnh, nên sử dụng thanh dũng giả nhẹ và linh hoạt,

còn Skasaha thắng thắng, cương trực sẽ thích hợp với trọng kiếm hơn.

Skasaha rất thích thanh kiếm mới, mỗi ngày đều lôi ra luyện tập. Còn Lakche thì chỉ lần thứ hai rút kiếm.

Một thanh kiếm đã giết nhiều mạng người, hễ rút ra khỏi vỏ sẽ nhanh chóng đòi uống máu.

Mùi vị của chiến tranh đã bắt đầu thổi trong những ngọn gió.

Ngay sau khi Shanan và Oifey rời khỏi cứ địa Tirnanog mấy ngày liên tục đều có tin tức đại binh thành Danan đang được điều động đến quanh vùng. Hai con trai của Danan là Yohan và Yohalva lại ngày đêm khuyên nhủ Lakche đi với bọn họ. Hôm qua lại có một đợt tấn công ngoại vi cứ điểm Tirnanog. Tuy chỉ là bắt bớ người vô tội, nhưng chưa bao giờ quan quân Danan hoành hành đến vậy ở khu vực quân giải phóng.

Gió thổi mạnh.

Mùa hạ năm nay đặc biệt không thấy sao băng rơi. Dân gian vẫn nói mỗi ngôi sao băng rơi là một anh hùng tạ thế. Suốt đời này, Lakche chỉ hy vọng rằng nàng chỉ nhìn thấy lưu tinh trên cánh đồng mùa hạ mà chẳng bao giờ phải nhìn thấy những ngôi sao băng tan nát giữa chiến trường.

Kiểm của kiếm sĩ, dẫu có nhanh tới mức cắt được ánh sáng của sao băng, cũng chẳng thể nào cắt được cõi bờ sống chết để người trên dương gian gặp lại kẻ dưới hoàng tuyền.

*

Chiến tranh không để làng Tirnanog chờ lâu.

Bảy ngày sau khi Oifey rời khỏi cứ điểm chiêu binh ở các vùng ngoại biên, một toán quân thảo phạt của Danan tấn công vào rừng.

Nhờ vào địa thế hiểm trở của núi rừng và hoang mạc, Serisu dễ dàng đánh bại đội tiên phong này. Nhưng lực lượng chính của quân địch hãỵ còn chưa xuất kích.

Trận đại chiến thực sự vẫn còn chưa diễn ra.

Bên cạnh không có Oifey và Shanan cố vấn, Serisu phải tự mình quyết định chuyện binh cơ. Skasaha muốn tử thủ, Lakche muốn nhân lúc hàng ngũ quân địch chưa ổn định, lợi dụng địa hình Tirnanog tiếp tục tấn công, dùng số binh lực hiện có đại phá quân Danan củng cố tinh thần chiến sĩ và phong trào giải phóng Isaach.

Năm 777, vùng hoang mạc Isaach, minh chủ Serisu mười tám tuổi, quyết định giương cờ khởi nghĩa, nhân danh vương tử Shanan hoàng tộc thánh chiến sĩ Odo giành lại độc lập cho Isaach.

Toàn bộ dân chúng vùng Tirnanog hưởng ứng.

Các làng mạc ở vùng hoang mạc đồng loạt rút vào rừng thiêng vùng Tirnanog.

Đại quân của Danan chia thành hai cánh. Cánh quân đi đường hoang mạc đến nơi chỉ thấy cảnh vườn không nhà trống, lương thực thiếu thốn, binh sĩ mệt mỏi đã bị giải phóng quân tiêu diệt dễ dàng. Đạo binh thứ hai

của Danan đi theo đường núi đánh vào rừng thiêng đã bị mai phục ngay hẻm núi Song Sinh.

Lúc đó đại quân do Oifey, Lester và Delmud tuyển mộ kịp thời quay về ứng cứu, cuối cùng tại hẻm Song Sinh tiêu diệt toàn bộ quân thù.

Thừa thắng xông lên, quân giải phóng chiếm lấy thành Ganeishine dễ dàng. Đội quân của Serisu đi đến đâu nhân dân Isaach ủng hộ nhiệt tình đến đó.

Mất thành Ganeishine là một đòn đau đủ khiến thống chế Danan thức tỉnh. Hắn vốn dĩ chỉ coi quân giải phóng là một đám ô hợp, không có Shanan và Oifey thì dễ dàng thảo phạt. Nhưng đã quên mất rằng thứ mà Shanan gây dựng mười bảy năm nay ở Isaach không chỉ có quân đội mà là niềm tin trong lòng người dân vào một ngày độc lập.

Cũng từ sự kiện Ganieshine, Danan cũng bắt đầu nhớ lại rằng, hai mươi năm trước phải cử toàn bộ binh lực của Barhara cùng lực lượng tinh anh của bốn nhà Chalpy, Jungvy, Dozul và Friege mới trấn áp được

những kiếm sĩ Isaach nổi tiếng quật cường.

Chính vì vậy toàn bộ quân đội ở thủ phủ Rivough lập tức được điều động. Hai con trai của Danan là Yohan và Yohalva đóng tại thành Isaach và Sophara cũng được lệnh xuất kích, tổng lực tấn công.

Yohalva kiêu dũng, thần lực hơn người. Yohan xuất thân kỵ sĩ, linh hoạt, dũng lược. Cả hai đều sở hữu những đạo hùng binh mạnh mẽ nhất của thống chế Danan. Và cả hai đều cùng đem lòng yêu Lakche. Binh kỳ tuy đã xuất nhưng vẫn nấn ná chưa tấn công trực tiếp Ganieshine.

Quân đội Serisu tuy sĩ khí ngút trời nhưng so số lượng và sự tinh nhuệ hoàn toàn thua kém anh em nhà Danan. Nếu phải cùng lúc đánh nhau với cả hai đạo binh nhất rất khó bảo toàn lực lượng để đánh đến Rivough.

Lakche vừa là vai biểu tỷ của nhà Danan lại vừa là bóng hồng được cả hai huynh đệ tôn thờ đã bí mật đến doanh trường của Yohan khuyên giải đoàn kỵ binh của

anh đình chiến.

Yohan chỉ chờ có lời đó của Lakche, lập tức giải giới binh mã, gia nhập quân giải phóng. Giữa ba quân anh tuyên thệ trung thành với tình yêu của đời mình và tặng Lakche một đoá hồng nhung cho tình yêu vĩnh cửu.

Đó là đoá hoa hồng năm trăm lẻ tám anh tặng cho Lakche và suýt nữa là đoá hồng thứ năm trăm lẻ tám bị chối từ.

Lakche không muốn làm bẽ mặt chàng công tử vì tình mà phản bội gia tộc đã nhận đoá hoa như một cử chỉ thể hiện tình hữu hảo. Nhưng từ lúc đó, nàng bỗng cảm thấy khoảng cách đuổi theo một ngôi sao băng đã bắt đầu xa hơn một chút. Thanh dũng giả kiếm trong tay cũng bỗng nhiên đã nặng hơn ít nhiều.

*

Ngay sau khi tin Yohan gia nhập quân giải phóng loan đi, Danan cử đại binh từ Rivough tới tiếp ứng, đồng

thời thúc giục Yohalva tấn công.

Serisu muốn Lakche và Yohan ở lại giữ thành. Nhưng cuối cùng cậu không giữ được ai ở lại cả. Lakche muốn nói chuyện với người anh em cùng họ nội, Yohan cũng muốn khuyên giải ruột thịt của mình.

Trận đánh của Yohalva và quân đội của Serisu diễn ra vào cuối mùa hạ, ngoại thành Ganieshire. Cả Lakche lẫn Yohan đều không thể thuyết phục Yohalva đầu hàng. Chuyện gì đến cũng phải đến.

Thép và thép chạm nhau ngoài chiến địa.

Yohalva là một người hùng ngoài trận mạc. Dưới thiết phủ của anh không biết bao nhiêu chiến binh đã bỏ mạng. Nhưng cuối cùng, chết dưới dũng giả kiếm của công nương Lakche. Người chết đến lúc cuối đời vẫn có thể mỉm cười. Nước mắt là thứ chỉ dành cho người còn sống.

Lakche đã biết cả hai huynh đệ từ ngày nàng mười hai tuổi. Rồi đến sinh nhật lần thứ mười ba, Yohan bắt

đầu tặng nàng hoa hồng nhưng trong khi đó Yohalva mang đến cho nàng những tấm da thú anh săn được. Nàng từ chối cả hai, năm trăm lẻ bảy đoá hoa hồng và cũng xấp xỉ chừng đó tấm da thuộc.

Ở Ganieshine, nàng đến gặp Yohan trước khi gặp Yohalva không phải vì nàng thích hoa hồng hơn da thú mà chỉ vì đội kỵ binh của anh đóng gần thành hơn. Nếu đổi ngược lại, Lakche tự hỏi mình có thể cứu được cả hai không? Yohalva luôn là người kiêu hãnh hơn còn Yohan lúc nào cũng si mê nàng bất chấp.

Ở chiến trường ngoại thành, khi Yohalva nhìn thấy nàng và người huynh đệ của mình sát cánh bên Lakche, có một thứ gì đã tan vỡ trong anh, đồng thời một thứ gì khác đã toàn thành. Lakche không bao giờ quên được ánh mắt của anh lúc đó.

Thanh thản nhiều ơn oán hận. Mọi chuyện đã được an bài đối với Yohava khi Yohan từ bỏ mọi danh dự để ở bên Lakche.

Trong nhà đã có một nghịch tử thì đứa còn lại phải

làm tròn lệnh cha.

Yohalva cũng chẳng thể đánh nhau với Lakche ngoài chiến địa. Dũng giả kiếm uống máu người quá nhanh trước khi Lakche nhận ra Yohalva không hề đánh trả.

Phút cuối đời, anh còn xin lỗi vì không thể tiếp tục bảo vệ nàng.

Đêm đó, giữa những đồng lửa hỏa thiêu xác người tử trận, một ngôi sao băng thấp sáng bầu trời Ganieshine.

Lâu lắm rồi, từ hồi nghe Shanan kể câu chuyện về sao băng và kiếm sĩ, Lakche mới lại lại rơi nước mắt.

Và lần đầu tiên Serisu hiểu được những lời Oifey nói về ruột thịt tương tàn. Chiến tranh lúc bấy giờ mới thấm sâu vào trái tim mình chủ trẻ tuổi những định nghĩa về nỗi đau.

Trận chiến với hai anh em nhà Danan chấm dứt, thành Ganieshine được giải phóng hoàn toàn.

Rất nhiều quân nhân đào ngũ khỏi doanh trại của Danan để gia nhập cùng quân giải phóng, các phe nhóm khác của Isaach cũng lần lượt hướng về dưới trướng Serisu. Trong số những thanh niên đó, có hai người từ phương xa đến.

Fee, công nương của Silesia và công tử Arthur con trai của công tử Azel, hậu nhân của những người đã từng đồng cam cộng khổ cùng Sigurd ngày trước.

Ngày cậu pháp sư Arthur gia nhập quân đội, Oifey đã dẫn cậu ra nghĩa địa ngoại thành Ganieshine và nói.

“Ngoài nghĩa trang này đã chôn một người nhà Dozul. Chết trong tay cô gái cậu ta yêu ở phe quân giải phóng, trong khi đó người anh em ruột thịt của cậu, chỉ có thể nhìn cậu ta bỏ mạng ngoài sa trường mà không thể làm gì ngăn cản. Hồi Arthur con trai của công tử Azel nhà Velthomer và công nương Tiltyu nhà Friege, nếu gia nhập cùng chúng ta, sẽ có ngày cậu đánh nhau với anh

em họ hàng ruột thịt cả bên nội lẫn bên ngoại.”

Công tử Arthur cúi đầu trước những mộ bia tử sĩ. Anh đáp.

“Ta từ lọt lòng đã đi đến Selesia rồi lớn lên ở đó dưới sự bảo trợ của nữ hoàng Lana. Họ hàng chỉ là những cái tên được nghe nhắc đến. Nhà Velthomer và nhà Friege với ta chỉ còn là những tên gọi. Silesia là quê nhà ta, nữ hoàng Lana là thân thích của ta. Giờ đây Silesia đang bị giày xéo dưới gót giày Đế Quốc. Nữ hoàng Lana tuấn tiết. Ta lẽ nào vì nhà Velthomer hay nhà Friege mà trốn tránh sao?

Cha mẹ ta và cả Silesia đã từng cùng ngài Sigurd chiến đấu, hoạn nạn, sinh tử cùng cam chịu. Ta gia nhập cùng Serisu chắc hẳn cũng là ý nguyện của song thân.”

Oifey không còn lời nào để nói. Định mệnh đã bắt đầu xoay tròn, hậu nhân của những người ngày cũ đã quay về.

Cô bé Fee, con gái của nữ hoàng Fury nhẹ nắm lấy tay

Arthur dưới bầu trời mùa hạ tĩnh lặng.

Một ngôi sao vừa chết không lâu, nhưng còn rất nhiều ngôi sáng khác âm thầm soi đường vận mệnh.

*

Ngày hôm sau, Serisu gặp lại một người nữa quen quán Silesia.

Gió lại nổi từ hướng bắc, thi sĩ phương bắc lại đến.

Lần này đức vua của Silesia không chỉ đem theo cây đàn hạc vàng mà là một cô gái đẹp. Đẹp đến nỗi mỗi lần Serisu nhìn thấy nàng lại cảm thấy trái tim đập loạn.

Vua Levin nói rằng ông từng có hẹn với Shanan và Oifey một ngày nổi binh khởi nghĩa. Ngày đó nay đã tới rồi.

Isaach khởi binh, Lenster lân cận cũng đang nổi dậy dưới sự lãnh đạo của vương tử Leef và kỵ sĩ Finn.

Nhưng thế lực ở Lenster yếu ớt và rời rạc hơn ở Isaach, phải nhanh chóng giải quyết Danan, tiến đến Lenster cứu viện, hợp nhất hai vùng đất cực đông.

Levin vì thế cũng phải nhanh chóng đến Lenster sắp xếp mọi việc. Ông nghỉ lại Ganieshine ít lâu rồi lại lập tức lên đường, hẹn lúc giải phóng xong Isaach sẽ là ngày tái ngộ. Trước lúc ra đi, Levin để lại cô gái đẹp tên Yulia nhờ cậu Serisu chăm sóc. Những chuyến đi của ông lúc nào cũng vô định như một ngọn gió. Từ lúc đến đến lúc rời đi không ai biết được, cả Fee, đứa con gái ruột thịt lận lộn từ Silesia đến cũng không một lần hỏi han. Tin tức người hoàng phi yêu dấu đã quá cố nơi quê nhà, hồ như cũng chẳng bỏ vào tai.

Không bao lâu sau, hai thành Sophara và Isaach vốn thuộc quyền cai quản của Yohan và Yohalva đều tự nguyện đầu hàng. Thành trì kiên cố nhất tại Isaach chỉ còn thủ phủ Rivough do thống chế Danan cố thủ.

Đại quân của Serisu kéo về thủ đô.

Cả nước Isaach cùng nổi lên, quân số không ngừng gia

tăng.

Điều duy nhất khiến quân đội đầy nhiệt tình của mình chủ Serisu trẻ tuổi bất an đó chính là sự vắng mặt của vương tử Shanan, người thừa kế chính thức ngai vàng Isaach.

Mùa hạ đã tàn, thu đã đến. Lá vàng bắt đầu rơi, trắng bắt đầu mọc.

CHƯƠNG 3.

THÀNH TRÌ CUỐI CÙNG

hà Dozul thừa kế thần lực từ thánh chiến sĩ Neir, về thể chất, không gia tộc nào sánh được, ngoài ra còn có thần phủ Swanchika trợ lực và ban cho chúng ta khả năng phòng thủ bất khả tư nghị trước cả đao thương lẫn phép thuật. Nếu không có kiếm khắc búa, búa khắc thương thì chẳng có ai là đối thủ của nhà Dozul.

Kiếm là kẻ thù của chúng ta, trên thế gian này vốn dĩ có ba thanh kiếm đáng sợ hơn tất thảy. Hai trong số chúng nằm trong tay những tay kỵ sĩ kiêu hãnh và trung thành. Kỵ sĩ, lại thêm kiêu hãnh và trung thành thì không đáng sợ. Bọn chúng sẽ bị hạ trước khi ra đến chiến trường bởi chính sự kiêu hãnh và lòng trung thành của chúng.

Tuy vậy, vẫn còn một thanh kiếm nữa, kiếm của kiếm sĩ, Balmung của nhà Odo nước Isaach.

Lũ kiếm sĩ nhất đẳng không có sân si, không có ràng buộc bởi lòng trung thành cũng như thứ kiêu hãnh hão huyền. Chúng chỉ có kiếm trong tâm. Ngoài cái chết trên chiến trường chẳng có gì có thể đốn gục và kiếm của Odo là Thánh giả của tất cả kiếm trên đời này.”

Danan vẫn nhớ như in lời của phụ thân căn dặn trước khi chinh phạt Isaach. Mười bảy năm trôi qua như một giấc mộng. *Búa kị kiếm gì chứ? Danan nghĩ, tất cả những thanh thần kiếm, thánh kiếm bây giờ ở đâu? Chủ nhân của chúng đều đã ra ma thiên cổ.*

Năm đó, trận chiến kéo dài. Isaach chống trả kiên cường, nhưng thế một địch muôn người cuối cùng cũng phải diệt. Thánh kiếm Balmung thất tung.

Thái tử Kurth trên đường ca khúc khải hoàn trở về thì bị thích sát. Công tước Ring nhà Jungvy cũng đột tử, khiến cho công tước Bairon thành Chalpy, cận thần của thái tử trở thành kẻ tình nghi số một. Bairon chết,

con trai ông là Sigurd cũng chết. Thần kiếm Tyrfinng của nhà Baldo bị phong tỏa từ đó.

Thanh kiếm nổi danh cuối cùng, ma kiếm Mistoltin cũng không kém khá hơn là bao. Năm đó, vua nước Augustria tham lam vô sỉ, đồ kỵ hiền tài, nên ba lần bảy lượt bức tử Eltoschan, khiến cho chủ nhân của Mistoltin cuối cùng phải chịu cảnh đầu treo cổng thành.

Ba thanh thần kiếm tất thấy đều thất lạc. Nhà Dozul tiếp quản Isaach, xưng hùng xưng bá, làm vương một cõi. Tuy vậy, nhà Dozul tiếp quản Isaach đã mười bảy năm, Danan vẫn không cách nào quét sạch được nghĩa quân cũng như khuất phục được bá tánh nơi này.

Thù ghét của thành chủ Danan với Isaach vốn đã có lại càng thêm chồng chất.

Rất nhiều lần Danan muốn hỏi hồn ma của thân phụ mình: *“Chúng ta đã trở thành vua của cái gì? Một lũ hoang di không bao giờ chịu khuất phục? Một vương quốc khắc nghiệt nghèo khổ sống bằng tín niệm về lũ anh hùng và về đám thánh chiến sĩ dẫn sanh đánh bại*

ma vương. Trong đó đương nhiên nhà Dozul không thuộc về phe anh hùng. Thậm chí cũng không được là ma vương. Chúng ta chỉ là một tay sai tàn bạo của Đế Quốc Alvis.”

Đập mạnh bàn đứng dậy, Danan rút đại phủ trên kệ, chém thẳng vào vách để lại một vết nứt lớn. Cơn giận dữ thật là khó kiềm chế.

Tin báo vừa tới, hai con trai của hắn, một chết, một theo giặc.

“Lũ man di phương bắc.” Danan quát lớn. *“Khốn nạn những con đàn bà Isaach.”*

Cơn giận vẫn chưa nguôi. Danan lại tiếp tục chém nát hết đồ đạc trong phòng. Càng chém lại càng nhớ lại nhiều.

“Lex.”

Hắn thét lên tên của huynh trưởng được cho là đã chết từ lâu. Tất cả bắt nguồn từ Lex mà ra cả. Tài hoa,

ngạo mạn, dũng lược, bất cứ là điểm nào Lex cũng hơn hẳn rất xa. Mọi kỳ vọng của phu thân đều đặt hết vào Lex. Chuyện gì mở miệng ra cũng nhắc tới Lex.

Và rồi thế nào chứ? Một chuyến đi chơi, Lex lại cùng với công tử Azel nổi cơn nghĩa hiệp, nhập bọn với Sigurd. Trong đám binh mã của Sigurd, chẳng hiểu thế nào công tử Lex kiêu căng ngạo mạn lại phải lòng công chúa Ayra của vong quốc Isaach.

“Lũ Isaach chết bầm. Đàn ông của các người là một lũ kém cỏi, các người lại đem nhan sắc của những con đàn bà đến phá hoại gia đình ta.”

Đám người hầu nghe Danan chém phá, quát nạt sợ bị họa lây đã bắt đầu tìm cách lánh đi. Danan nhận ra lại càng tức giận.

Tay quân sư nhận ra chuyện không ổn, vội lên tiếng khuyên giải.

“Chủ nhân xin hãy bình tĩnh. Chuyện đâu còn có đó. Lũ nghĩa quân Isaach dám kéo đến đây thì ta đem quà

tặng chúng. Chi bằng hãy đem toàn bộ thị dân Isaach làm vách chắn sống, nếu không chịu buông đao quy hàng, thì chúng ta cứ lần lượt dùng máu bọn thị dân mà trang trí tường thành.”

“Danan ta mà phải dùng tới bí kế đó sao?” Danan quát lớn.

Tay quân sư vội quỳ xuống bái.

“Thần phủ của ngài thiên hạ vô địch. Nhưng chẳng phải ngài muốn dạy cho bọn đàn bà Isaach một bài học sao? Chi bằng đem chúng ra tế công tử Yohanva...”

Mấy lời đó quả nhiên chạm vào đúng nỗi đau của Danan. Y siết chặt đại phủ trong tay, lập tức ban lệnh.

“Đem lũ thị dân ra ngoài thành. Treo chúng lên làm vách chắn sống cho chúng ta. Lũ đàn bà treo lên trước, quà ta tặng cho Shanan và Serisu.”

Lệnh ban ra, tiếng kêu khóc vang đến tận trong chánh điện hoàng cung.

“Serisu, người sẽ có được Isaach như ta đã từng có nó. Một vương quốc hoang tàn đầy những xác người.”
Danan rít lên, nhìn qua cửa sổ.

Tuy nhiên, ngay khi vách chắn người được dựng lên, Serisu đã lập tức lui quân, nói rộng khoảng cách vây thành.

“Tốt.” Danan tán thưởng từ tường thành. *“Vậy thì hãy gắng đợi thêm ít lâu nữa... Serisu, Serisu... để xem ta sẽ đổ đầy khổ đau và hận thù cho trái tim trẻ trung, trượng nghĩa của người như thế nào.”*

*

Phải làm một điều gì đó để tránh máu chảy đầu rơi vô nghĩa và cứu lấy những thị dân của Rivough. Ai cũng biết như vậy, và ai cũng biết điều phải làm là cái gì. Chỉ là không ai dám nói ra.

Chiến thư của Danan đã được gửi đến.

Không ai trên bức tường người được ăn uống bất cứ thứ gì. Tất cả sẽ phải phơi nắng, phơi sương chết dần chết mòn, trừ phi Serisu nhượng bộ dâng lên một món quà.

Lakche!

“Không bao giờ được để chuyện này lọt đến tai Lakche.”
Serisu năm lần bảy lượt dặn dò Oifey.

Tuy nhiên tin Danan gửi yêu cầu đến lan nhanh. Không cần phải đoán nhiều, Lakche cũng có thể đoán được điều y mong muốn.

Trong lúc Serisu vẫn còn bàn bạc chiến lược, nàng đã xông vào đại sảnh.

“Thứ hấn muốn là muội phải không?” Lakche hỏi lớn.

“Trong này không có chuyện của muội.” Serisu vội nói.

“Muội sẽ đi.” Lakche thoáng nhìn qua bức thư vẫn còn để hờ hênh trên bàn.

Mấy tiếng “muội sẽ đi” nói ra như đinh đóng cột. Serisu lớn lên cùng với nàng, dĩ nhiên hiểu quá rõ chẳng có gì có thể ngăn cản nữa.

“Ta cũng sẽ đi.”

Một tiếng quát lớn khác vọng đến và Yohan xuất hiện.

“Ta dù gì cũng là con ông ấy. Danan có là hổ dữ cũng không giết ta, chỉ có ta mới bảo vệ được Lakche mà thôi.”

Serisu hoàn toàn không đồng ý. Nhưng Oifey đã lên tiếng trước.

“Hãy nghe Yohan nói hết đã mình chủ. Dù gì chúng ta cũng chưa có đối sách gì.”

Nắm lấy thời cơ đó, Yohan liền tiếp tục.

“Người thân tín của ta trong Rivough vẫn còn. Ta có thể bí mật liên lạc với họ trước. Ngay đêm nay đích thân ta sẽ đưa Lakche đến gặp Danan. Hấn nhất định

sai người lục soát, nhưng người của ta sẽ bố trí để chắc chắn Lakche và ta có được vũ khí khi tiếp cận Danan. Hai chúng ta có thể liên thủ không chế hấn.”

“Việc này quá nguy hiểm.” Serisu bác bỏ. “Nếu không thể có vũ khí cho hai người. Hoặc nếu cả hai... xuất thủ thất bại.”

“Thì chúng ta lập tức xuất binh.” Oifey ngay lập tức tiếp lời. “Ít nhất bọn họ có thể gây hỗn loạn và phân tán sự chú ý của Danan. Hấn sẽ không kịp trở tay nếu một toán tinh nhuệ của chúng ta đột nhập vào thành. Chưa kể nội ứng của Yohan có thể giúp mở cửa thành từ bên trong.”

Serisu trừng mắt nhìn một lượt từ Oifey đến Lakche.

“Mọi người... đã sắp sẵn kế hoạch này.”

“Đó là kế hoạch duy nhất khả thi.” Oifey nghiêm giọng.

Serisu không thể bác bỏ mà cũng không thể đồng ý.

“Nếu Lakche có mệnh hệ nào... đệ phải ăn nói thế nào với huynh Shanana...”

“Nếu Shanana ở đây, vương tử cũng sẽ làm điều tương tự.” Lakche lên tiếng. “Thậm chí huynh ấy sẽ là người tình nguyện bị áp giải đến trước mặt Danan. Nếu vương tử đi, mình chủ sẽ đồng ý phải không? Vì mình chủ quá tin tưởng vào khả năng của Shanana. Tất cả chúng ta đều như vậy, và đều đã để vương tử Shanana liều mạng quá nhiều lần rồi. Mọi tự biết kiếm pháp của mình không thể so sánh với vương tử... nhưng ít nhất hãy để mọi làm việc này thay cho huynh Shanana một lần thôi. Bá tánh trên tường thành không còn chịu đựng được lâu nữa đâu.”

Nắm tay Serisu run lên bần bật. Nhưng cậu không thể nói gì thêm.

Oifey vỗ lên vai Lakche, khẽ nói.

“Hết sức cẩn thận. Điều tốt nhất mọi có thể làm cho Shanana là bình yên trở về.”

Lakche nhẹ gật đầu. Nàng và Yohanva ngay lập tức rời khỏi.

Gió lớn, trời chuyển lạnh. Thu đã bắt đầu sang!

Phòng khảo hình của Rivough rất rộng, đầy đủ những dụng cụ tra tấn tàn khốc nhất ngay khi Danan tiếp quản lâu đài. Y không thể nén một nụ cười hài lòng với sự “đầy đủ” trong căn phòng này.

Cuối cùng thằng nhóc cũng biết thế nào thiệt hơn. Hy sinh một con đàn bà cho đám thị dân. Cái đầu của ả trông sẽ đẹp lắm trong đại sảnh của ta. Phải, phải... chưa cái đầu của ả còn nguyên vẹn ra để người đời nhìn rõ sự kinh hoàng trong mắt ả.

Danan không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

“Dem bọn chúng vào đây.”

Hắn quát lớn.

Lính hầu lập tức truyền lệnh. Chẳng bao lâu sau, Lakche lẫn Yohan bị áp giải vào.

“Thằng nghịch tử vác búa chém cha.” Danan không kiềm nổi liền quát lên ngay khi thấy mặt Yohan. *“Mày giết anh mày chưa đủ phải không? Vì con đàn bà này*

mà mày phản bội gia tộc mình hả? Ta sẽ cho mày tận mắt chứng kiến ả đền tội.”

Yohan “hừ” lạnh một tiếng.

“Ông bán rẻ danh dự của nhà Dozul, tiếp tay Đế Quốc hiến tế trẻ con, phụng sự tà thần, làm sao ta có thể nhắm mắt tuân theo.”

Một tiếng đập chát chúa vang lên. Danan thẳng thừng cho thẳng con trai một bạt tai hết sức.

“Đem hình cụ ra.” Hấn quát lên với đám gia nhân.

Những tay đao phủ lành nghề tra tấn ngay lập tức xuất hiện với đầy đủ dụng cụ.

Danan bước tới, bóp lấy khuôn mặt Lakche, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Con điểm của Isaach...”

Một bãi nước bọt nhỏ thả vào mặt Danan làm hắn gầm lên đầy tức giận.

“Treo nó lên.” Thành chủ Rivough gầm lên vang dội.

“Khoan đã.” Yohan lên tiếng. *“Cha không muốn nghe những lời cuối cùng của Yohanva sao? Cha còn chẳng thèm hỏi đến huynh ấy một câu...”*

Yohan lãnh thêm một cái tát nữa.

“Mày không xứng đáng nhắc đến nó.”

Yohan phun ra một bãi nước bọt đỏ tươi, trừng mắt nhìn phụ thân.

“Ông mới chính là người không đáng nhắc đến Yohanva. Mệnh lệnh của ông đã ép huynh ấy vào con đường chết.”

“Thằng nghịch tử.”

Danan gầm lên, nắm lấy cổ áo Yohan.

“Vương tử Shanana.”

Ngay lập tức, anh hét lên.

Một ám hiệu đã được định từ trước. Ngay khi nhắc đến tên vương tử Isaach, Danan phân tâm.

Chỉ một khắc hần quay lại, tìm kiếm sự xuất hiện của Shanana thì cũng là lúc Lakche và Yohan hành động.

Thanh đoản kiếm dẫu trong tay áo tuột xuống, cắt đứt dây trói. Lakche và Yohan không mất quá một nhịp để xử lý đám tùy tùng.

“Thằng nghịch tử.” Danan quay lại, lập tức nhận ra tình hình.

Chỉ một tiếng gầm, ngân phủ đã thủ trong tay. Danan không còn cố kị, chỉ có cái chết của cả Lakche và Yohan mới xoa dịu được cơn giận dữ của hắn.

Thép lóe lên cùng với thép.

Yohan xoay sở có được một cây thiết phủ, Lakche cũng đoạn được một thanh trường kiếm trong tay.

Búa chạm vào búa.

Yohan loạng choạng lùi lại, ngực trái lãnh một vết rách dài. Cũng vào lúc đó, Kiếm của Lakche đâm tới, ghim sâu vào cánh tay cầm búa của lãnh chúa Rivough.

Cơn đau đến chậm một nhịp rồi tràn ngập như đê vỡ.

Danan gầm lên, một lần nữa muốn vung thiết phủ bằng cánh tay còn lại. Nhưng vô ích. Yohan đã kịp không chế phụ thân mình.

“Mau ra lệnh cho người của người mở cổng thành.”

Lakche ra lệnh.

Danan cười sằng sặc. Ngoài cười ra hắn chẳng nói bất cứ lời nào...

Cả thân hình hắn đổ nhào đến, bàn tay hắn siết chặt cổ họng Lakche. Một nụ cười tàn bạo hé nở trong đôi

mắt kẻ cùng đường. Bàn tay của Danan rất mạnh, sức lực dư sức bóp nát cổ họng nàng.

Lakche trở kiếm. Bản năng của một kiếm thủ mạnh mẽ hơn bao giờ hết trong lúc thập tử nhất sinh.

Dũng giả kiếm sắc như nước, đâm sâu vào tim bạo chúa Danan.

Hơi thở của hắn đã dứt, mắt vẫn mở trừng trừng.

Yohan cũng đang mở trừng trừng mắt nhìn xuống thi thể phụ thân mình. Ngày này, trước sau gì cũng đến... nhưng khi nó đến rồi, có đứa con nào có thể bình thản được?

Bên ngoài tiếng trống công thành vọng đến từng hồi từng hồi một. Serisu đã lọt được vào trong, siết chặt vòng vây, có lẽ đang thuyết phục thành Rivough giải giới.

Binh mã thành Dozul tán loạn. Một số bỏ chạy, một số đầu hàng, một số tiếp tục chiến đấu trong hoảng sợ.

“Phải kết thúc chuyện này thôi.” Yohan lên tiếng, giọng phảng lảng chưa từng có.

Anh xóc cái xác của Danan dậy... máu chảy dọc hành lang hầm ngục... bóng tối đặc và dày... rồi đồng loạt vỡ vụn ra bởi tiếng trống tiếng kèn, tiếng hò hét vang trời của chiến cuộc sắp tới hồi khai diễn.

“Mở cổng thành ra cho quân giải phóng. Danan đã chết. Mở cổng thành ra, binh mã của Dozul hãy đầu hàng, không ai phải chết nữa, ta Yohan của nhà Dozul bảo đảm bằng mạng sống của mình.”

Trên tường thành Rivough, Yohan cất tiếng vang vọng và những huyền não đồng thời im bặt. Tại thành Rivough xứ Isaach lịch sử vừa sang trang mới, vẫn còn tinh khôi với bao niềm hy vọng.

CHƯƠNG 4.

ĐẠI MẠC, LƯU TINH, HÀN NGUYỆT

a mạc Yied còn được mệnh danh là sa mạc tử thần. Người sống băng qua không còn mạng, hồn ma băng qua cũng không có đường về.

Thành trì của ma đạo sĩ đã được dựng lên trên núi cao: đền Shrine vĩ đại, huyền bí, nơi chứa mọi kho tàng mà hắc ám thâm tóm được.

Trùng trùng điệp điệp những vòng phòng thủ đã được dựng quanh Shrine, không bóng ma nào lai vãng mà không bị phát hiện. Không hơi thở nào cất lên mà tồn tại được. Tuy nhiên thành trì vững chắc nhất cũng có lúc sơ hở.

Phải mất hai tháng trời tìm phục Shanan mới tìm ra sơ hở trong một lần đổi ca tuần. Cơ hội duy nhất đã đến để chàng lọt được vào Shrine.

Không còn nhiều thời gian để tìm Balmung nữa. Chàng chỉ có một khắc để đến thẳng kho tàng chính và rời đi. Nếu thoát được, chàng càng phải gấp rút trở về Isaach. Vương tử đã vắng mặt quá lâu trong khi những tay mật thám của đế quốc liên tục đến Shrine cảnh báo về chiến tranh.

Bản đồ đền Shrine, Shanan đã thuộc nằm lòng. Không dễ để có tấm bản đồ. Ngoại trừ lũ đạo chích ra chẳng ai cung cấp nổi. Chúng có người khắp nơi, trong những chuyến chuyển lương thực cho Shrine qua đại mạc. Shanan trả cho chúng một khoảng lớn. Nhưng không phải chỉ tiền mua nổi bản đồ đền Shrine. Giới giang hồ đạo tặc tất thấy đều kính trọng và ít nhiều chịu ơn vương tử Isaach. Không ít lần chàng tha mạng cho đám đạo chích vốn lộng hành khắp nơi, cũng không ít lần chàng giúp đỡ chúng thoát khỏi tay Đế Quốc.

Nhờ vậy tấm bản đồ Shanan có chính xác vô cùng.

Tất cả các cơ quan, tất cả mai phục đều hoàn toàn chính xác.

Phòng kho tàng ở sâu nhất trong ngôi đền. Chỗ nhiều cạm bẫy nhất cũng chính là chỗ đặt Balmung.

Ba vòng qua trái, bảy vòng qua phải, lại ba qua trái, năm qua phải. Rồi lập lại ba lần như vậy trong vòng chỉ mười giây, bằng không cơ quan báo động sẽ kích hoạt.

Tiếng khóa mở bật lên.

Một giọt mồ hôi chảy dọc thái dương vương tử Isaach. Cuối cùng... mười bảy năm lưu lạc, Balmung cũng quay trở lại với hậu duệ của Odo.

Trong rừng trống không.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Shanan.

Một cái bẫy?

Chàng bật phát dậy, nép vào vị trí phòng thủ.

Tĩnh mịch.

Tĩnh mịch hoàn toàn...

Vương tử Isaach cẩn trọng quan sát căn phòng một lần nữa.

Một vết xước nhỏ để lại trên ổ khóa đủ tố cáo mọi điều: một tên đạo chích đã kiếm chác ở đây trước. Y thật biết chọn chỗ, đền Shrine và Balmung...

Shanan cười khổ. Tên đạo chích thật có nghề, cũng thật tinh mắt, chỉ... không hiểu biết chút đỉnh. Balmung nếu không ở trong tay chàng thì hoàn toàn vô giá trị. Chẳng người sống nào ngoài Shanan có thể rút được thanh kiếm ra khỏi vỏ.

“Có trộm. Có trộm.”

Tiếng la thất thanh vọng lên từ những tầng trên làm nháo nhào cả đền Shrine.

Shanan “hừ” nhẹ một tiếng rồi biến mất vào màn đêm. Xem ra chàng không chỉ có đoạt lại Balmung mà còn phải bảo vệ một tên đạo tặc đa sự nữa.

*

Không biết bao nhiêu lần Patty nguyên rửa cái bụng đói meo của mình. Cô đã có một kế hoạch hoàn hảo, một chuyến “đánh hàng” trên cả tuyệt vời và một cuộc đào tẩu không có gì để chê. Vậy mà cái bụng rỗng lại chơi ngược chủ nhân của mình một vố cay đắng. Ai đời nó lại kêu loạn cả lên nhằm ngay vào lúc một đám lính tuần đi ngang qua.

Chính vì vậy mà bây giờ, thay vì ung dung bám theo xe chở hàng rời khỏi Shrine, Patty lại phải chạy thực mạng với cả chục tay ma đạo sĩ bám theo sát gót.

Cô đã cuỗm được cũng không ít món hời. Một trong số chúng có thể hữu dụng.

Patty vừa chạy vừa quờ quạng trong bị.

“Bắt lấy nó.” Một tay ma đạo sĩ lao lên phía trước.

Đây rồi... Patty reo lên mừng rỡ. Thụy mộng kiếm.

Cô hụp người xuống, tránh vừa sát đòn đánh của tay đạo sĩ và tung kiếm. Patty ngàn lần cảm ơn huynh trưởng của mình về những bài tự vệ. Thụy mộng kiếm đã điểm trúng người. Chỉ cần vậy là đủ đưa tay đạo sĩ vào một giấc ngủ sâu.

Nhưng cô vẫn chưa thể vội mừng. Ngược lại, việc chống trả tay ma đạo sĩ đã khiến những tên khác bắt kịp cô.

Patty đã ở giữa trùng vây.

“Đừng... qua... đây...” Cô lấp bắp, hươ loạn thanh thủy mộng kiếm, trong đầu không khỏi nhớ lại những điều đại huynh Faval đã răn đe. Faval đã nói đủ điều về việc lũ ma đạo sĩ sẽ làm với các cô gái chúng bắt được: thử bùa chú, bán làm nô lệ, hoặc hãm hiếp rồi thủ tiêu.

Patty còn quá trẻ để chết. Lại chết một cách kinh khủng như vậy... và chết làm một con ma đói...

Cô gần như sắp khóc đến nơi.

Đám đạo sĩ cũng ít nhiều kiêng dè thanh bảo kiếm, chưa dám áp sát Patty. Nhưng ngay phía sau chúng, bọn kiếm thủ đã đuổi đến nơi.

Những tên kiếm thủ dĩ nhiên chẳng sợ gì một thanh thụy mộng kiếm. Trình độ của Patty còn lâu mới chạm được vào chéo áo của chúng.

“Cứu với. Cứu với.”

Patty hét toáng lên.

Giữa sa mạc dĩ nhiên chỉ có tiếng đám ma đạo sĩ đáp lại.

“Hà hà... con bé cũng xinh xắn nhỉ.” Ai đó trong số chúng bình luận.

“Bắt sống nó cho chúng ta chơi đùa một chút.” Một gã khác phán.

Ngay lập tức những mũi kiếm lao đến.

Patty hươ loạng vũ khí trên tay, chẳng chiêu chẳng thức gì nữa xất. Vậy mà chính lũ kiếm thủ lại phải rít lên đau đớn.

Dòng máu vươn vãi trong đêm mị hoặc và những thân thể đứt rời, ngón tay lặn lộn dưới đất.

“Chạy đi.”

Một giọng trầm và lạnh lẽo như tiếng kiếm chém vào da thịt vang lên bên tai Patty.

Cô bỏ chạy không buồn suy nghĩ.

Phía sau lưng vẫn nghe tiếng kim loại chạm nhau và thoảng hoặc những tiếng rú thất thanh.

Patty chạy mãi, chạy mãi... đến khi không còn nhấc bước nổi nữa. Hơi thở đứt quãng, chân tay bủn rủn, vì mệt lẫn vì đói.

Cô khụy xuống nền cát, thở, thở và thở.

Ít nhất cô dần thở được những hơi dài hơn và trời đất đã thôi quay cuồng tối đen. Ít nhất cô có thể nhìn thấy nền cát mình đang quỳ hõn hển và cả đôi giày bạc màu trước mặt.

Patty giật mình, nhảy phắt lại.

Cô lão đảo đứng lên... bò càng... lại gượng đứng lên.

Một tay kiếm sĩ đã bắt kịp cô.

Dong dong cao, tóc dài đến thắt lưng, đôi mắt tối lấp lóa những ánh lửa như sao băng đêm mùa hạ, mũi hoặc lẫn đe dọa những ai dám nhìn thẳng vào.

“Đừng... đừng qua đây... đừng đụng vào ta.” Patty hoảng loạn kêu lên, ôm chặt lấy ngực áo.

“Trả lại kiếm cho ta.” Kiếm sĩ nói.

Patty lập tức nhận ra giọng trầm đầy sát khí đó. Lưng áo cô đầm mồ hôi giữa cái lạnh đêm đại mạc.

“Đừng qua đây.” Patty hét lớn. *“Tôi... tôi... không phải con gái đâu.”*

Cô hét lên rồi ngay lập tức hối hận. Lũ thờ hắc ám tà thần cường hiếp phụ nữ, bắt họ làm nô lệ nhưng với đàn ông thì chắc chắn là xử chết.

“Tôi... tôi cũng không phải đàn ông.” Patty lại lập tức la lên.

Gương mặt lạnh như băng của kiếm sĩ chợt nhăn lại.

Nhanh như một cơn gió, Patty bị người đàn ông lạ bắt đi đến sau một tảng đá lớn. Bàn tay chai sạm bịt chặt miệng cô, tay còn lại khóa chặt cả người cô.

Patty ứa nước mắt.

Những giọt nước mắt ướt bàn tay kiếm sĩ có lẽ khiến y mũi lòng sợ cô chết ngạt nên lỏng tay đôi chút.

Patty hít thật sâu và cắn thật mạnh.

Vị máu tràn trong miệng cô bé nhưng bàn tay giữ chặt cô vẫn không chút nường tình.

“Không có bên này.”

“Sang hướng đông.”

Tiếng những tay kiếm thủ sẵn người gọi nhau rồi xa dần, xa dần.

Giọng nói khua đi hẳn một lúc thì Patty được thả tự do. Cô vừa định chạy đi thì kiếm sĩ đã giữ chặt lấy vai cô.

“Trả lại Balmung cho ta.”

Patty chẳng buông xui dễ dàng. Hai tay cô vẫn rảnh rồi, vẫn còn nhiều ngón nghề có thể cứu nguy.

Một ngọn trủy thủ nhỏ xíu trong tay áo đâm thật nhanh vào thắt lưng kiếm sĩ. Bàn tay còn lại của Patty co thành vuốt nhọn tấn công vào tròng mắt.

Con trủy thủ còn chưa rời khỏi tay áo đã rơi xuống đất. Cả hai bàn tay cô đều bị giữ chặt. Nhanh như cắt, cô thúc mạnh gối vào hạ bộ kẻ kiêu tỏa mình. Chiêu này luôn hiệu quả. Đâu phải lần đầu tiên Patty bị bắt giữ chứ.

Nhưng một lần nữa, chân cô chưa co lên được đã bị khóa cứng lại.

“Yêu râu xanh... đại huynh sẽ trả thù cho ta...” Patty khóc nức nở, nhắm mắt, buông xuôi.

Kiếm sĩ thở dài.

“Ta chưa từng có chút ý định nào chạm vào cô.”

“Ngươi bịt miệng ta, ôm chặt ngực ta...” Patty tức tưởi kêu lên.

“Hạ giọng xuống.” Giọng nói gần ngay lập tức khiến Patty rỏn hết gai ốc mà im bật. “Tất cả mọi thứ ta muốn chỉ là Balmung.”

Hai chữ Balmung bắt đầu khiến cô bé đạo chích bình tĩnh lại đôi chút.

“Balmung? Người không phải người của lũ ma đạo sĩ mà là cũng tới Shrine để trộm Balmung hả?”

Kiểm sĩ không đáp.

“Trời ạ.” Patty kêu lên. “Người mới vào nghề sao? Phải biết luật lệ chứ? Ai lo thân này, của ta trộm được trước thuộc về ta. Người có biết thánh kiếm Balmung giá trị liên thành như thế nào không? Ta tốn bao nhiêu công sức mới cướp được. Người ức hiếp ta đoạt lấy thì trên giang hồ cũng chẳng ma nào chịu mua lại của người.”

Kiểm sĩ thở dài, gần như đã mất hết kiên nhẫn.

“Balmung không phải để bán. Nó là bảo vật truyền đời trong nhà ta. Khắp thiên hạ, chỉ còn ta là người sống duy nhất có thể sử dụng được Balmung. Trong tay bất kỳ ai khác nó cũng không hơn gì một thanh sắt vụn.”

Cô đạo chích nhíu mày. Mấy lời của kiếm sĩ lọt vào tai cô bấy giờ mới trở nên rõ ràng hơn. Sắc mặt cô bé chợt tái đi.

“Thuộc về dòng dõi của người... người duy nhất sử dụng được Balmung... người... người là ai? Lẽ nào... vương tử của Isaach?”

“Shanan.” Kiếm sĩ xưng lên.

Sắc mặt cô bé đạo chích từ tái mét lại hồng rực, ánh mắt long lanh. Chuyển biến khiến Shanan cũng không thể đoán nổi. Mấy phút trước cô bé còn nguyên rửa chàng là yêu râu xanh, bây giờ lại xúc động đến mức nhào vào ôm lấy chàng.

“Thật sao... vương tử Shanan... ta đúng là nằm mơ rồi. Ta... à không... mọi ngưỡng mộ vương tử đã lâu rồi.”

Vương tử... còn điển trai hơn cả trong giấc mơ của muội.”

Shanan nuốt khan. Chàng gỡ Patty ra, hạ giọng nói.

“Hãy trả Balmung cho ta. Truy binh bất cứ lúc nào cũng có thể kéo đến.”

Lần này Patty giao kiếm ngay lập tức.

Một luồng sức mạnh âm trầm chảy qua Shanan ngay từ giây phút đầu tiên chàng chạm vào thanh kiếm của tiền nhân. Khao khát không thể cưỡng nổi khiến chàng rút lưỡi kiếm ra. Chỉ một phần thanh kiếm lộ ra, hàn quang bức nhân đã khiến Patty té ngã xuống cát.

Shanan tra lại kiếm vào vỏ. Chính chàng cũng bị thanh gươm ảnh hưởng. Luồng sức mạnh, sát khí và ký ức tổ tiên...

Đóng lại thanh gươm, Shanan chìa tay kéo Patty đứng lên. Cô bé lí nhí xin lỗi vì những ngón tay vẫn còn đang chảy máu của Shanan nhưng vương tử Isaach chẳng để

tâm. Patty cũng chẳng xấu hổ nhiều, nhanh chóng bám lấy bàn tay Shanan đứng lên trước khi chàng đổi ý.

“Cô không sao chứ?”

Patty toang mở miệng nói câu gì ra vẻ dửng dm thì cái bụng phản chủ lại kêu lên òng ọc.

Đôi má đỏ bừng của cô bé chợt khiến Shanan mỉm cười. Cô bé gợi nhắc về Tirnanog, về những đứa trẻ chàng bảo hộ và dạy dỗ mười lăm năm qua.

Chàng đưa phần lương thực còn lại cho cô bé. Nhìn thấy bánh đôi mắt Patty sáng hẳn lên. Cô e dè mấy phần nhưng rồi cơn đói chiến thắng.

Nuốt hết miếng bánh cuối cùng, Patty mới sực nhớ ra điều gì.

“Huynh... đã ăn gì chưa?”

Shanan không đáp. Chàng còn nhiều thứ khác để bận tâm hơn cái đói.

Vòng kết giới phủ khắp Yied đã được kích hoạt. Nội bất xuất, ngoại bất nhập. Không thể vượt qua mà không đánh động lũ pháp sư. Một mình chàng đào thoát không phải khó, nhưng đem theo Patty lại là chuyện lớn hơn nhiều.

“Nghe đây, hãy ở sát ta nhất có thể. Bất luận ta nói điều gì, cô đều phải làm theo không do dự thì mới có thể sống sót rời khỏi đây.”

Shanan nói nghiêm túc đến mức nụ cười tắt hẳn trên môi Patty. Cô bé rằm rắp gật đầu.

Và chàng ngay lập tức khởi hành. Hướng gió, mặt cát cung cấp ít nhiều thông tin về cạm bẫy. Đền Shrine xây trên một vách đá cao vút, ngoại trừ thiên điều kỳ mã và long kỵ sĩ có thể đăng thiên xâm nhập, tất cả đều phải vượt qua một con đường độc đạo. Nếu đã là đường độc đạo thì đi càng nhanh càng tốt.

Phòng thủ trên đường chủ yếu là hắc ám pháp sư và kiếm sĩ xen kẽ nhau. Giữa hai lực lượng đó, Shanan chọn giải quyết đám pháp sư. Vừa có thể tránh ám toán

bất ngờ vừa có thể cắt đứt mạch truyền tin nếu chàng ra tay đủ nhanh.

Lắng nghe những ngọn gió, Shanan có thể ước chừng quân số nút chặt trước mặt.

Sáu kiếm sĩ bên trái, sáu pháp sư bên phải.

Chàng chạm vào Balmung, cảm nhận nguồn sức mạnh tuôn chảy từ thanh cổ kiếm... lời thì thầm của tiền nhân cất lên khe khẽ...

Shanan giữ tâm trí thanh thanh giữa những thanh âm quá khứ.

“Chạy.”

Lời vừa thốt, Shanan đã kéo Patty đi.

Cô chạy nhanh hết sức có thể, chỉ hy vọng có thể bắt kịp nhịp điệu của vương tử Isaach để rồi nhận ra Shanan không chỉ ra lệnh cho cô chạy mà gần như ôm cô theo sát bên mình. Dẫu biết là không phải lúc, cô bé

vẫn cười đắc ý lắm. Tất cả mọi tên trộm trên đời đều đã từng nghe truyền thuyết về vương tử Isaach. Đặc biệt lại là một đứa trẻ mồ côi như Patty, câu chuyện về vị vương tử trẻ tuổi mang những công nương, vương tử mồ côi vượt đại sa mạc và bảo vệ chúng ở làng Tirnanog vẫn luôn là câu chuyện đẹp dễ nhất với Patty.

“Chờ ở đây.”

Shanan buông cô ra trước khi Patty kịp phản ứng. Và trước khi những giấc mơ lung linh của Patty tan biến hẳn, cô đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng trong không khí cùng ánh chớp của thép.

Cái chết chẳng bao giờ đẹp dễ. Không phải lần đầu tiên Patty nhìn thấy người chết, chỉ là lần đầu tiên cô thấy thần chết hiện hình rõ ràng như vậy. Vương tử Isaach cao nhả như thanh trúc cô độc giữa rừng sâu khi rút kiếm ra hóa thành thần. Tử thần.

Sát khí nồng đậm đến độ Patty có cảm giác tay da thịt mình đang rỉ máu.

“Đi thôi.”

Một lần nữa Shanan lại kéo cô bé chạy đi. Vẫn ép mình vào người Shanan nhưng Patty đã không còn những mộng mơ lãng mạn nữa. Sát khí của chàng ép buộc cô tập trung vào con đường phía trước.

Dừng lại. Chạy. Lại dừng và chạy tiếp tục với nhau. Con đường độc đạo đưa họ xuống núi có vẻ thuận lợi hơn Patty nghĩ. Cho đến một lần dừng lại, không chỉ có ánh thép chớp lên mà còn cả ánh sáng của phép thuật.

Shanan quay lại với Patty chỉ vài khắc sau. Cô đã chuẩn bị chạy nhưng Shanan lắc đầu, kéo cô vào sau những mỏm đá lớn.

Cô bé toan mở miệng hỏi thì chợt nhận ra vương tử Isaach đã bị thương. Vết kiếm chéo xéo bên đùi, không nặng lắm nhưng ít nhiều cũng sẽ cản trở tốc độ của chàng. Cô cũng nhận thấy nhịp thở của Shanan đã nhanh hơn. *Huynh ấy thấm mệt rồi.* Cô bé cắn môi,

hiểu rõ rằng vì kéo theo mình mới khiến Shanan tổn nhiều sức lực như vậy.

“Huynh có sao không?”

Patty toan băng lại vết thương cho Shanan thì chàng đã lệnh cho Patty ở lại rồi một lần nữa biến vào màn đêm.

Những tiếng động vọng lại xa xa nghe như hò la xung trận.

Patty bắt đầu lo lắng thì Shanan quay trở lại. Đôi mắt sâu thẳm của vương tử Isaach rất phức tạp. Patty không thể đoán ra được điều gì.

“Cô tên là gì?” Vương tử chợt hỏi.

“Muội là Patty.” Cô bé đạo chính đáp, chợt nhớ ra đến giờ vẫn chưa kịp giới thiệu dòng họ. Cô đang tính nói thêm vài câu gì đó thì Shanan đã cướp lời.

“Nghe này Patty, tất cả lũ ma đạo sĩ và lính gác khắp đại sa mạc Yied đang tụ tập về đây. Ta không có cách nào mang cô an toàn rời khỏi đây nữa.”

“Không sao cả. Muội sẽ không liên lụy vương tử.” Patty hít một hơi thật sâu, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa sắp khóc đến nơi. *“Muội đã quyết tử chiến với Đế Quốc và lũ thờ hắc ám tà thần chuyên bắt cóc trẻ con này. Muội sẽ chiến đấu tới hơi thở cuối cùng. Lỡ như muội có chết hoặc bị bắt đi...”*

“Patty.” Shanan lại phải cắt lời cô. *“Quân giải phóng Isaach đang kéo tới. Ta hoàn toàn không biết tại sao bọn họ lại đến tận đây nhưng cờ hiệu của Serisu thì không thể làm được. Họ là hy vọng duy nhất của cô. Ta thấy cô có mang dây thừng. Cẩn trọng hết sức đi theo hướng tây bắc, đến vách núi thì tìm cách leo xuống. Có một đường mòn rất hẹp ngay bên dưới sẽ có thể dẫn cô trực tiếp đến chỗ quân giải phóng.”*

Shanan lấy ra bên mình một thẻ bài đặt vào tay Patty.

“Bất kì ai trong quân đội của Serisu nhìn thấy nó sẽ lập tức giúp đỡ và bảo vệ cô. Giờ thì đi đi.”

“Còn vương tử? Huynh không đi cùng muội sao?” Patty lo lắng hỏi.

“Chúng sẽ nhanh chóng lùng sục nơi này. Ta sẽ dụ chúng đi chỗ khác.” Shanan đáp.

“Không được.”

Patty vừa hét lên đã bị Shanan bịt miệng lại dè chặt xuống. Một toán lính vừa chạy ngang qua. Nhưng Patty thì chẳng quan tâm lắm. Cô bé chỉ đang rất thưởng thức việc được nằm gọn trong lòng vị vương tử mà cô ngưỡng mộ mà thôi.

Toán quân đi qua, Shanan kéo cô dậy vẫn chẳng hiểu vì sao cô cứ tùm tùm cười mãi giữa chiến địa trùng trùng hiểm nguy.

“Chuẩn bị đi Patty.” Chàng ra lệnh. Hoàn toàn không có ý định nghe bất kì bàn cãi nào.

“Đi.”

Shanan ra lệnh và chính chàng cũng phóng đi.

Còn lại một mình, không còn cách nào khác Patty phải tuân theo kế hoạch của Shanan. Cô bò thật nhanh qua những tảng đá cao, về hướng tây bắc... nhanh chóng tìm được điểm thả dây leo xuống. Quả thật chẳng bao lâu thì tìm được một đường mòn hẹp. Hẹp đến mức chỉ đặt vừa một bàn chân, nghiêng người bám sát vào đá mà đi. Cô đi rất chậm, ngàn lần dặn mình không được nhìn xuống dưới. Cô không sợ độ cao, lại rất khéo léo. *Ta sẽ qua được thôi.* Cô tự dặn mình. Cô còn muốn gặp lại Shanan. Vương tử đã liều mình cứu cô, trời ạ, cô nghĩ mình đã phải lòng vị vương tử đẹp trai của Isaach mất rồi.

Một tiếng động rất mạnh phía trên khiến Patty giật mình. Ánh sáng của ma thuật đang lóe lên khắp bầu trời.

Càng lo lắng cho Shanan, Patty lại càng cố gắng đi nhanh hơn. Con đường hẹp dần lại rồi đột ngột biến

mất hẳn. Một trong những chấn động do ma thuật đã phá hủy nó.

Patty nuốt khan. *Chết thật. Mình mắc kẹt rồi.* Cô thầm nghĩ.

Đột ngột gió lộng dạt qua, mạnh đến nỗi hất văng Patty khỏi chỗ bám. Cô trượt một tay, choạng choạng giữa vách núi.

“Cứu...”

Cô bé thét lên vô vọng. Cô chẳng thể giữ được thăng bằng nữa, cứ như thế mà rơi khỏi vách đá dựng đứng.

Cô bé nhắm tít mắt, chỉ còn chờ đợi cái chết. Cuộc đời còn biết bao nhiêu điều tươi đẹp. Cô cũng còn muốn gặp lại đại huynh và cả vương tử Isaach.

“Cứu với.”

Patty hét lên thật lớn. Hoàn toàn vô vọng.

Gió lại thổi lộng và đột ngột Patty nhận ra mình đã ngừng rơi.

“Thiên điều kỳ mã...”

Cô mở mắt, gần như không thể tin được vào mắt mình. Một nữ thiên điều kỳ mã còn rất trẻ, chắc chỉ trạc tuổi cô đang chở Patty lượn một vòng rồi đáp xuống.

“An toàn rồi. An toàn rồi.” Cô bé cười thiên điều cười tươi như hoa. *“Này... tớ là Fee. Đàng ấy làm gì mà du mình trên vách núi đền Shrine thế?”*

Cô bé Fee này có vẻ dễ mến quá mức. Nhưng dù sao cũng cẩn trọng cái đã. Patty còn đang phân vân thì Fee đã nhảy khỏi con chim trắng của mình, kéo cô xuống, vừa chạy đi vừa gọi lớn.

“Minh chủ Serisu, muội cứu được một cô bé trên vách núi. Có lẽ vừa trốn khỏi đền Shrine.”

Ngay trước mặt, Patty lập tức nhận ra ngọn cờ được truyền tụng của quân giải phóng. Cô cũng lập tức nhận

ra Serisu đang phóng ngựa đến. Dù chưa một lần gặp mặt trước đây thì cô cũng đã nghe rất nhiều truyền thuyết về Serisu cũng giống như câu chuyện về Shan'an. Về ngoài tuần tú của tiểu minh chủ, tài năng xuất chúng... tất cả những bài ca đó cô đều đã thuộc lòng.

“Cô nương không sao chứ?” Serisu hỏi. Giọng cậu ấm và ân cần, khác hẳn sự lạnh lùng của Shan'an.

Patty lắc lắc đầu. Còn chưa kịp mở lời thì trong đám người của Serisu chợt có tiếng nói.

“Lệnh bài của vương tử Shan'an. Vật trên tay cô, từ đâu mà có?”

Patty quay về hướng Lakche đang bước tới, vội vã và đầy lo lắng. *Cô ấy thật giống Shan'an.* Patty nghĩ. Cũng mái tóc màu thép, khuôn mặt thoảng hoặc ánh sao trời và vẻ đẹp sắc sảo như một thanh bảo kiếm.

Lakche toan lấy lại thẻ bài trên tay Patty, cô đã vội giấu sau lưng.

“Vật này là của tôi.” Cô bé la lên.

Serisu cũng đang bước tới.

“Cô nương đã gặp vương tử Shanan sao? Chúng tôi cũng đang tìm kiếm huynh ấy.”

“Đương nhiên là tôi biết vương tử Shanan rồi.” Patty nhanh nhẩu đáp. Cô bé liếc nhìn ánh mắt sắc lẹm của Lakche, lại tức khí nói thêm. *“Tôi vốn là hôn thê của vương tử Shanan mà.”*

Quả nhiên sắc mặt của Lakche tái đi, còn Serisu thì bối rối thấy rõ.

“Không thể nào.” Minh chủ trẻ tuổi kêu lên. *“Đừng đùa giỡn nữa... chúng tôi đang rất lo lắng cho Shanan. Toàn bộ quân Đế Quốc và ma đạo sĩ khắp sa mạc đang kéo về phòng thủ đền Shrine. Cô nương đã gặp huynh Shanan ở đâu?”*

Cơn bốc đồng qua đi, Patty mới chợt nhớ ra những điều Shanana nói lúc chia tay cô. Sắc mặt Patty chuyển trắng bệch khiến Lakche nhảy đến trước mặt cô bé quát lớn.

“Vương tử Shanana đang ở đâu?”

“Đền... Shrine..” Patty lắp bắp. *“Huynh ấy vì cứu tôi... đã chạy ngược trở lại đền Shrine, thu hút bọn ma đạo sĩ.”*

“Chết tiệt.” Lakche thét lên, ngay lập tức phóng đi, tiếp tục con đường lên núi.

Serisu cũng vội vàng không kém. Cậu ra lệnh cho Fee coi sóc Patty rồi cũng nhanh chóng lên ngựa đuổi theo Lakche.

Bọn họ vì lo lắng cho Shanana nên ngay sau khi giải phóng Isaach đã chia hai đường, lập tức hướng về Shrine, một tiến về Lenster hỗ trợ quân đội giải phóng của vương tử Leef ở đó.

Tin Isaach giải phóng là một chấn động lớn đối với Đế Quốc nên ngay từ khi bọn Serisu đặt chân vào sa mạc toàn thể ma đạo sĩ đã bắt đầu rút về đền Shrine cổ thủ. Bọn Serisu chỉ gặp phải phản kháng nhỏ lẻ suốt dọc đường nhưng khi đến địa hạt gần đền Shrine thì trùng trùng khó khăn. Địa thế sa mạc hiểm trở lại thêm phục kích, cạm bẫy liên tục khiến tốc độ hành quân chậm đi nhiều. Ít nhất bây giờ Serisu có thể biết chắc Shanan vẫn còn sống và ở trong đền Shrine. Lo lắng cho vương tử Isaach thúc ép cậu có thêm động lực quyết tiến lên.

“Ở sát bên nhau.” Serisu hét lên với Lakche ngay phía trước. *“Chậm lại Lakche.”*

Cậu bắt kịp ngay sau đó.

“Bình tĩnh lại.” Serisu nắm lấy cánh tay Lakche. *“Ta hứa với mọi chúng ta sẽ đến kịp. Nhất định chúng ta sẽ đưa được Shanan quay lại an toàn.”*

Lakche siết chặt thanh kiếm, rút lên qua kẽ răng.

“Ngày tàn của ma đạo sĩ đền Shrine chính là hôm nay.”

Bọn họ cùng tiến bước dưới trăng lên cao và đêm đại mạc vẫn còn dài...

*

Shanan không đếm nổi có bao nhiêu kẻ đuổi theo mình phía sau nữa. Năm mươi hay một trăm tay kiếm? Cũng như nhau, chỉ cần dừng lại, nhất định chàng phải chết.

Đường sống duy nhất chính là Shrine.

Chỉ có không chế được Kutuzov, đại tư tế của đền Shrine, mới có thể kéo dài thời gian cho quân giải phóng đánh tới.

Tất cả chỉ là vấn đề thời gian. Shanan không còn đủ sức để duy trì cuộc đuổi bắt này quá lâu nữa.

Đền Shrine đang mở cửa. Ma đạo sĩ bảo vệ đền cố tấn công Shanan bằng lời咒 ngữ nhưng không thành công. Chàng phải tạ Patty về việc này. Cô bé đã cuỗm đi toàn bộ những quyển hắc ám bảo thư đáng gờm nhất trong kho tàng đền Shrine.

Kutuzov đang ở ngay trong đại sảnh. Đôi mắt rần lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía Shanan chờ đợi. Đám ma đạo sĩ xung quanh được lệnh ngừng tấn công.

Tất cả các tướng lĩnh có danh dự đều không từ chối một cuộc đấu tay đôi với đối thủ.

Ngao mạn? Shanan thoáng tự hỏi. Chàng đã chuẩn bị tránh né những đòn phép thuật từ tay đại tư tế nhưng y đã để Shanan áp sát.

Không đứng. Shanan rùng mình. Chàng không nhìn thấy cái bẫy nhưng linh cảm được nó. Tên ma đạo sĩ không thể liều mạng đến mức lấy cái đầu mình thử tốc độ của thánh kiếm Balmung.

Quá muộn để rút lui.

Đường kiếm hươ lên.

Cổ tay Shanan chột tê rần.

Chàng nhảy lui lại, chống Balmung xuống nền gạch, vừa giữ thăng bằng vừa gập người ôm lấy bụng.

Một lưỡi kiếm đã khóa lấy Balmung và đốc kiếm thúc rất mạnh vào phần mềm gần bao tử. Shanan nghiêng chặt hàm, đầm đầy mồ hôi lạnh vì cơn đau quặng lên. Chỉ một chiêu, cũng đủ để chàng đánh giá đối thủ đáng sợ đến thế nào.

Kiếm pháp dựa trên uy lực, được tạo ra để chuyên khắc chế kiếm pháp của nhà Odo. Chàng đã gặp khắc tinh của mình tại chính đền Shrine này.

Kutuzov bật cười lớn.

“Chà chà... xem xem con chuột nào tự dẫn mình đến đây? Vương tử Shanan của Isaach, xem ra Balmung đã nhử người vác xác đến đây hả?”

Shanan không để ý đến hắn. Ánh mắt chàng trượt qua vai Kutuzov, nơi sát khí ngùn ngụt tỏa ra từ một kiến sĩ giấu mặt.

Kutuzov lập tức để ý thấy. Y gọi lớn.

“Trúng một đòn cũng khá đau nhĩ. Để ta giới thiệu cho người người anh em hoàng thân của mình. Galzus, con trai của cố lãnh chúa Rivough, kẻ kết hôn với đại công chúa Isaach và bị chính nhạc phụ MaNanna³ của mình chặt đầu.”

Gazul bước ra từ bóng tối, cao lớn, hoang dã và cuồng bạo. Hắn rõ ràng thừa hưởng sức mạnh lẫn khí thế bất cần của cha mình. Hắn cũng đã thay đổi quá nhiều so với ký ức của Shanan... Lần cuối cùng gặp người anh họ, Shanan vẫn còn nhớ về một Galzus trẻ trung, oai phong và kiêu dũng chẳng khác nào loài sư tử núi.

Kutuzov chắc chắn lừa.

“Cha chả, có Balmung trong tay vẫn bị Galzus đánh trúng. Chà... nói ta nghe vương tử Isaach, tất cả những

³ Quốc vương Manaman của Isaach có 3 người con. Người con cả kết hôn với lãnh chúa Rivough, sinh ra Galzus. Người con thứ hai là Mariccle, phụ thân của vương tử Shanan. Người con gái út là Ayra, kết hôn với công tử Lex, sinh ra Skasaha và Lakche.

kẻ có thể dụng thần binh đều có thể cảm thấy ý chí của tiên nhân trong thần binh được thừa kế, người có nhìn thấy những hình ảnh cuối cùng của Mariccle trong đó không? Đẫm máu, tuyệt vọng, đáng thương thương làm sao. Hết như người bây giờ, lũ sâu bọ man di.”

Shanan nghiêng chặt răng, kiềm lại cơn giận dữ. Nếu gã đại tư tế tiếp tục sỉ nhục phụ thân chàng, Shanan e rằng mình sẽ đánh mất sự bình tĩnh phải có.

Chàng đứng lên, nhìn thẳng về phía Galzus thách thức. Kutuzov đang đặc ý. Phải để y đặc ý trong khi chàng giải quyết tay vệ sĩ của y và nhân cơ hội đó khống chế y.

Galzus cũng không chờ gì hơn một trận quyết đấu tay đôi. Y đã đợi quá lâu rồi để giết chết người thừa kế của MaNanna và Mariccle.

Đột ngột, một tia chớp đen nhoáng lên trên tay Kutuzov.

Mũi kiếm bao vây thành vòng tròn của đám vệ sĩ không cho phép Shanan tránh né. Đòn đánh nhắm thẳng vào vết thương trên chân chàng.

Shanan rít lên một tiếng trong cổ họng, cố gắng giữ lại thăng bằng trên một chân. Vết thương bị khoét sâu do hắc ám ma pháp cắt sâu đến tận xương và sẽ không dừng chảy máu cho tới khi được phép thuật chữa trị.

“Cái quái gì...” Kutuzov chột thét lên.

Quyển ma đạo thư trên tay hắn bị xé nát.

Kiếm của Galzus vừa rút ra đã lại tra vào bao.

“Shanan là của ta.” Hắn gầm lên.

“Tên ngu ngốc.” Kutuzov nguyên rửa. *“Ta sẽ phế hai chân hắn, lúc đó người muốn trả thù như thế nào lại không được.”*

“Shanan là của ta.” Galzus lại gầm lên lần nữa khiến Kutuzov lùi lại mấy bước.

Tay ma đạo sĩ hậm hực khịt mũi.

“Lũ khốn khiếp.”

“Kiếm.” Galzus quay về phía Shanan rút lên.

Kutuzov phía sau vẫn lầm bầm.

“Tên vương tử chết trong một trận đấu tay đôi sẽ khiến tên tuổi của hắn được tôn vinh như một anh hùng và khích lệ lũ sâu bọ giải phóng quân. Ta cần người bất sống hắn, tra tấn hắn tàn bạo cho đến khi cả thiên hạ này thấy hắn phải quỳ gối, van xin được chết như một kẻ ăn mày.”

Một vết tàn bạo ánh lên trên mặt Galzus khi hắn quay lại quát thẳng vào mặt Kutuzov.

“Hắn sẽ chết theo ý ta.”

Kutuzov nhún vai, không tranh cãi nhiều. Y đã có ý tưởng mới. Lúc cả hai lưỡng bại câu thương thì hắn bắt

gọn tất. Chơi đùa với hai vương tử Isaach còn vui hơn là một.

Galzus bước đến một bước, đột ngột thanh kiếm của hắn huơ lên, tự mình cắt một đường sâu và bấp chân.

“Đủ công bằng cho người hả?” Galzus rít lên.

Shanan tra lại Balmung vào vỏ trước cái nhìn trừng trừng của Galzus.

“Ngạo mạn.”

“Không.” Chàng đáp. *“Kiếm của Odo sẽ không nhuộm máu của hậu nhân Odo. Ta sẽ dùng thanh gươm của mình.”*

Chàng rút kiếm.

Thanh kiếm vừa rời khỏi vỏ, sắc mặt Galzus liền thay đổi hẳn. Shanan rõ ràng không có ý ngạo mạn. Thanh kiếm của Shanan cũng không phải thứ có thể đùa bỡn.

“Rất nhiều máu và mạng người.” Hắc gầm gừ, nhận ra sát khí tiềm ẩn trong chất thép, hòa quyện với thép thành một.

Đến lượt Galzus rút kiếm ra. Hắc dùng trọng kiếm. Một thanh kiếm cũng đã uống rất nhiều máu và mạng người. Thanh gươm của sức mạnh và uy lực.

Cả hai bước vào thế thủ. Gươm từng sơ hở trong di chuyển của kẻ địch.

Galzus cũng từng là người nhà Odo, kiếm pháp từ dòng dõi sinh mẫu, hắc hiểu quá rõ. Hắc có thể đoán trước được từng bước di chuyển của Shanan. Thấp thoáng trong ký ức, hắc vẫn còn nhìn thấy hình ảnh Shanan hồi bảy tám tuổi. Một đứa bé lanh lợi, háo thắng, và cũng như hắc, si mê kiếm thuật điên cuồng. Thằng bé đó mỗi lần đến thăm bá mẫu vẫn hay chạy theo hắc xin đòi học kiếm. Một vài ký ức tuổi mơ hồ dẹt trong một màn sương mỏng rồi tan đi bởi máu nhuộm, mạng vong. Mạng của cha hắc.

Ai cũng nói thân phụ hắc ngang tàng, tuy nhiên Galzus hiểu hơn ai hết, phụ thân dù xuất thân mã tặc nhưng luôn là người trọng nghĩa. Việc ngày xưa cha hắc gây chiến với Darnan cũng chỉ vì tên thành chủ khốn nạn chọc ghẹo tới mẹ hắc.

Galzus chẳng bao giờ biết được sự thật rằng đằng sau xích mích giữa hai thành là rất nhiều lời xúc xiểm của ma đạo sĩ. Hắc chỉ nhớ việc mình đã chứng kiến, rằng chính tay vua của Isaach đã lấy mạng phụ thân. Mẫu thân hắc đau lòng tuần tiết. Mất gia đình, mất tất cả... từ một vương tử cao quý, hắc giờ còn thua cả một tên lính đánh thuê.

Thù hận càng làm bàn tay hắc siết chặt hơn đốc kiếm, quyết một chiêu giết chết người kế thừa ngai vàng Isaach.

Cả hai vẫn đang ở thế thù giùm nhau. Những chuyển động rất nhỏ của bàn tay và bước chân thăm dò kiếm ý của đối phương. Galzus cũng nhận ra thẳng thóc chạy theo mình ngày nào đã trở thành một kiếm sĩ nhất

đẳng. Những góc độ thay đổi vô cùng tinh tế cho thấy sự tính toán vô cùng chu mật về ánh sáng và đạo lực.

Shanan ngày càng gần tư thế tấn công hơn. Chàng đang chuyển toàn bộ trọng tâm vào chân không bị thương.

Vẫn là Lưu Tinh kiếm. Galzus nheo mắt, hạ thấp trọng tâm, dồn hết sức mạnh lên cánh tay. Nếu Shanan vẫn kiên quyết sử dụng Lưu Tinh kiếm, thì chiêu thức này của y không giết được chàng cũng khiến chàng tàn phế suốt đời.

Hắn cười gằn. *Đến đây thắng nhóc.* Hắn đã chờ ngày này quá lâu.

Shanan tấn công.

Vẫn là Lưu Tinh kiếm. Cả đời này Galzus luyện tập chính là để khắc chế kiếm pháp Lưu Tinh.

Thép lóe lên.

Thép chạm vào thép chất chúa.

Shanan tấn công rất nhanh.

Galzus cũng rất nhanh.

Kiểm của Galzus màu sắc rất nhạt, Nguyệt Quang kiếm loang loáng như trăng tàn rơi trên sông lạnh. Chiêu thức hùng mạnh, sát thương rất rộng. Trong khi đó kiếm pháp của Shanan là Lưu Tinh kiếm, hoàn toàn dựa vào tốc độ để tung đòn sát thủ. Galzus tự tin rằng kiếm của hắn mạnh đến độ sẽ chém nát vụn Lưu Tinh trước cả khi đòn sát thương đánh tới.

Bóng đuốc chập trùng trong bóng thép. Hận thù tràn ngập trong bóng tối của đền Shrine.

Kiểm xuất kiếm.

Kiểm của Isaach rất nhanh. Tuyệt đại cao thủ đấu nhau hầu như chỉ là trong sát na mà quyết định thắng bại. Từ khi Galzus và Shanan lao vào nhau cho đến khi tàn cuộc, chẳng qua là một nháy mắt.

Uy lực của Nguyệt Quang kiếm vẫn còn làm rung động những ngọn đuốc.

Trận đấu quá nhanh đến độ không một tiếng động nào kịp vang lên.

Ánh đuốc dường như tắt đi trong một khoảnh khắc nhỏ. Thắng bại mong manh như một sợi tơ nhện giăng.

Thịnh nộ trong thanh gươm của Galzus và sự lãnh tĩnh tuyệt đối trong kiếm của Shanana.

Tất cả mọi thứ nhạt mờ đi trong những cái bóng của thép bao trùm.

Những hạt bụi mờ lảng vảng trong ánh đuốc vàng vọt.

Ánh sáng một lần nữa lại lọt vào tròng mắt đại tư tế Kutuzov. Y vẫn chưa kịp thấy kiếm thì đã cảm được kiếm.

Kiếm vừa chém đứt đầu hai tay ma đạo sĩ hầu cận của y. Kiếm đã kề trên cổ y. Kiếm của Shanana.

Tiếng thép rơi xuống chạm sàn đá. Kiếm của Galzus.

Ánh sáng của những ngọn đuốc trở lại ổn định hoàn toàn.

Galzus vẫn còn sống, chỉ có kiếm của hắn là đã rơi.

“Rút binh khỏi đại điện nếu muốn giữ mạng chủ tướng của các người.” Shanan gằn lên từng tiếng một.

Đám binh sĩ bối rối nhìn nhau, kể cả chúng cũng chưa hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

“Hạ lệnh cho người của người.” Shanan ra lệnh một lần nữa, khẽ nhả mày. Tốc độ quá nhanh càng xé toạc vết thương trên đùi chàng.

Với thanh kiếm kề trên cổ, Kutuzov không thể không tuân lời. Y hét lớn.

“Ra ngoài... rút ra ngoài... đóng cửa lại.”

Binh sĩ lục đục lui ra. Bên ngoài tiếng đao kiếm đang chạm nhau chát chúa. Quân giải phóng đang đến gần. Lũ binh lính hộ vệ trong đền cũng không còn tinh thần chiến đấu, tứ tán bỏ chạy thoát thân.

Đám binh sĩ vừa lui hết, Shanan lại chột nhe tiếng cửa mở ra phía sau.

Chàng quay phắt lại, kiếm vẫn kề trên cổ Kutuzov.

Trẻ con!

Cả một bầy trẻ con tràn vào chính điện, lăm lăm gậy đá trên tay.

“Thả đại tư tế ra.”

Đám trẻ hét lên và bắt đầu ném đá về phía Shanan.

Chàng nheo mắt, một viên đá rạch qua ngay dưới lông mày. Shanan buộc phải vung mạnh thanh kiếm trên tay, kiếm khí vừa đủ để lũ trẻ lùi lại.

Sợ hãi, căm thù nhưng chúng vẫn không hề có ý đánh từ bỏ.

“Không được hại chúng.” Kutuzov vội vàng kêu lên.
“Người muốn làm gì ta thì làm, nhưng không được hại chúng.”

Shanan không thể ngờ những lời đó lại thốt ra từ miệng đại tư tế Kutuzov.

“Người đã tẩy não bọn trẻ?” Shanan gần giọng hỏi.

“Không đời nào.” Kutuzov hỗn hển nói. *“Chúng... chúng đều là những đứa trẻ mang dòng máu hắc ám long... mà bọn hậu nhân thánh chiến sĩ các người vẫn muốn đem thiêu sống. Ta nuôi dưỡng chúng ở đây và giữ chúng an toàn cho đến khi người đến.”*

Shanan nhìn lại đám trẻ một lần nữa. Không có dấu hiệu chúng bị phù chú. Lũ trẻ có vẻ đang rất tỉnh táo và hết lòng muốn cứu lấy Kutuzov.

“Ta sẽ làm tổn hại đến chúng và cũng bảo đảm rằng quân đội của Serisu sẽ hết lòng bảo vệ lũ trẻ bất chấp dòng máu chúng mang trong người như thế nào.”

Đôi mày rậm của Kutuzov dẫn ra.

“Ngươi... nói thật.”

“Các ngươi được an toàn.”

Chàng buông tha cho Kutuzov. Trông chừng cho đến khi hắn chạy về phía lũ trẻ. Kutuzov không còn có ý phản kháng nữa. Lũ trẻ đang bu lấy hắn, quần quít chẳng khác nào phụ thân.

Bên ngoài thanh âm của chiến tranh cũng đã áp đến rất gần. Chẳng mấy chốc nữa Serisu sẽ vào được đại điện. Và Galzus cũng phải có quyết định của mình.

Shanan nhặt thanh Nguyệt Quang kiếm nằm dưới sàn lên.

Galzus vẫn đứng im như tượng tạc, không hề nhìn đến thanh gươm Shanan đang đưa cho mình. Hắn nhìn vào bóng tối. Nhưng cái hắn thấy chỉ có một tia sáng loé lên từ thanh kiếm của đối thủ. Quá nhanh!

“Quá nhanh...” Galzus lẩm bẩm. *“Ngươi đã thay đổi Lưu Tinh kiếm?”*

“Tinh giản nó và đẩy tốc độ đến cực đại.” Shanan đáp.

Tròng mắt Galzus khê động dậy. Y nhìn vết thương trên đùi Shanan, lại nhìn thanh kiếm của mình. Vết thương ít nhiều đã cản lại tốc độ của Shanan, chàng cũng đã kiệt sức sau nhiều trận chiến liên tục vậy mà y vẫn không thắng nổi.

Hôm nay không. Ngày mai cũng không. Vĩnh viễn không. Đó là cái điều Galzus phải cay đắng thừa nhận vào giờ phút này. Y đã đến đỉnh phong của mình còn đối thủ vẫn chưa thực sự tung hết toàn lực. Thằng nhóc chạy theo y ngày nào không chỉ trưởng thành mà đã trở thành một kiếm sĩ vô địch.

Yên lặng rất lâu, rồi cuối cùng Galzus cũng cầm lại thanh gươm, tra vào vỏ da đã sờn cũ bên thắt lưng.

Vỏ kiếm cũ, y phục cũ, mái đầu cũng đã điểm những sợi bạc. Y phải tiếp tục đi.

Shanan chợt hỏi.

“Ngoài cái chết của ta, không gì có thể hoá giải được chuyện cũ sao?”

Galzus không đáp. Thù hận của hắn lẽ ra không nên đặt lên vai tiểu thế tử của Isaach. Khi mọi chuyện xảy ra, Shanan còn chưa tròn mười tuổi. Nhưng thù hận thì hắn không bỏ xuống được. Con thịnh nộ hắn cũng không thể quên đi. Càng không thể đặt nó vào ai, hắn càng phần nộ.

Tất cả phần nộ vốn chỉ dồn hết vào kiếm. Rốt cuộc một thanh kiếm cũng bị đánh rời khỏi bàn tay.

Cơn phần nộ của Galzus, cuối cùng chỉ tích tụ lên mình hắn mà thôi.

“Kiếm sĩ Isaach có ơn báo ơn, có oán trả oán. Người thụ ân của kẻ giết cha, cướp nước, lại để con trai hắn thống lĩnh đại binh tràn khắp Isaach. Người cầm Balmung lên có cảm thấy hổ thẹn với Mariccle không?”

Hắn quay lại đối diện với Shanan. Hắn muốn tìm thấy một thứ gì đó ở trong người em họ, một thứ gì đó giống như hắn. Cũng thuộc về thù hận.

Hoặc bi ai.

Phải, bi ai. Kiếm sĩ có thể nhìn thấu tim người. Bi ai, hắn có thể thấy cái bóng của bi ai trong trái tim của người em họ. Nhưng bi ai của Shanan và hắn khác nhau, như xương rồng ngoài đại mạc và thông tùng trên núi tuyết đều mọc lên từ đất mà chẳng có họ hàng.

“Isaach vẫn luôn mở cửa cho tất cả hậu nhân của dòng tộc Odo.” Shanan không giữ hắn nữa. Chàng nói. *“Tạm biệt Galzus.”*

Hắn lặng lẽ bước tiếp, lặng lẽ chìm vào bóng tối của đền Yied.

Cửa chính đang mở ra, thanh âm hò hét truyền vào vang dội. Shanan liếc nhìn Kutuzov và lũ trẻ đang sợ hãi. Chàng đứng chắn phía trước. Bất cứ ai là kẻ xông vào đầu tiên Shanan cũng có thể bảo đảm lũ trẻ được an toàn.

Cửa đền mở tung.

Serisu, Lakche. Shanan thềm trút đi gánh nặng.

Đẹp qua những tay võ sĩ cuối cùng đang bỏ chạy, mình chủ trẻ tuổi của quân giải phóng và Lakche nhanh chóng chạy tới.

“Tốt quá, huynh vẫn an toàn.” Serisu mừng rỡ kêu lên.

“Serisu... Lakche, cả hai đã đến tận đây... vậy Isaach?”

“Bọn Danan tấn công trong lúc huynh vắng mặt. Nhờ vào mình chủ Serisu lãnh đạo, mọi người đã đánh đuổi được chúng. Danan đã chết... Isaach đã được giải phóng rồi.” Lakche vừa hỗn hển nói, lại vội vàng la lên.

“Huynh bị thương rồi.”

“Chẳng đáng gì.” Shanana lặng lẽ đáp. “Isaach đã giải phóng rồi sao... quê hương ta... cuối cùng ngày này cũng đã tới.”

“Đệ không đợi lệnh huynh mà phát động tổng khởi nghĩa, huynh đừng trách. Giờ huynh đã ở đây, mọi việc đều sẽ do huynh quyết định.”

“Sao ta trách đệ được Serisu. Nhờ có đệ mà Isaach đã giải phóng, ta không biết phải cảm tạ đệ thế nào. Còn việc lãnh đạo toàn quân... Serisu, không ai xứng đáng hơn đệ. Mọi người đều trông mong được nhìn thấy lại hình bóng của công tử Sigurd một lần nữa.”

“A...” Serisu kêu lên, cả tự hào lẫn bối rối. “Đệ hiểu rõ tất cả mọi người đã ở đây vì phụ thân mình... Dù sao, huynh Shanana... Isaach đã tự do rồi.” Cậu đáp, không hề che giấu nụ cười mãn nguyện. Isaach là quê nhà cậu, là nơi cậu lớn lên. Nếu không phải Oifey vẫn luôn nhắc nhở rằng cậu sinh ra ở Agustria, đất tổ ở Chaply thì cậu đã nghĩ rằng mình là một người Isaach chính cống. Thậm chí, Serisu vẫn nghĩ mình nên trở thành một

kiếm sĩ mặc nhuỷên y hơn là một kỵ sĩ với giáp trụ sáng ngời.

Shanan nắm chặt bàn tay Serisu, nổi xúc động vẫn còn tràn ngập trái tim, đặc biệt lại là sau khi quyết đấu với Galzus.

“Vương tử Shanan.”

Đột nhiên tiếng Patty gọi toáng lên. Tiếng cô chưa dứt thì Patty đã rẽ đám quân sĩ, nhào tới ôm chầm lấy Shanan.

Chịu cả sức nặng của cô bé ném vào mình, Shanan lùi một bước, bất đắc dĩ phải trụ lại bằng chân bị thương. Cơn đau tái mặt làm chàng tỉnh táo hẳn khỏi nổi xúc động về Isaach hay gục mắc bị thương đối với biểu ca Galzus.

“Muội biết chắc huynh vẫn ổn mà. Vương tử, huynh có bị thương ở đâu không?” Patty vẫn ôm chặt lấy chàng mà hỏi tíu tít. *“Huynh chảy máu kìa... không sao...”*

không sao... cứ tựa vào người muội thôi, muội sẽ dìu huynh đi.”

“Buông vương tử ra. Cô không thấy chính mình đang làm đau Shanana sao?” Lakche quát lên, giận tái cả mặt.

Serisu vừa lo vừa buồn cười. Chưa bao giờ cậu thấy sắc mặt Shanana khó coi đến mức đó.

Vương tử Isaach gỡ bàn tay Patty ra. Chàng không ngờ cũng có ngày mình bị một cô bé mười bốn mười lăm tuổi làm đỏ mặt.

“Serisu... trong ngôi đền này có rất nhiều trẻ con mang dòng máu hắc ám long trú ngụ. Chúng đều là những đứa trẻ vô tội, không được làm tổn thương đến chúng.”

Serisu bây giờ mới để ý đến Kutuzov và đám trẻ trốn sau mấy tấm phù điêu ở góc điện. Cậu nhanh chóng đồng ý.

“Đương nhiên đệ không bao giờ làm tổn thương đến lũ trẻ. Đệ sẽ nhanh chóng giải giới đền Shrine và ra lệnh mọi người bảo vệ đám trẻ con an toàn.”

“Tốt lắm.” Shanan quay lại ra hiệu cho Kutuzov mọi chuyện đã ổn.

Đám trẻ con vẫn còn ả nấp không chịu ra. Ánh mắt chúng giống hệt bọn Serisu hồi còn nhỏ, bám theo Shanan và Oifey chạy trốn trên sa mạc. Trẻ con bất cứ dòng máu nào cũng vô tội như nhau.

*

Trận đền Shrine giải quyết rất nhanh chóng. Đến bình minh, thế cuộc đã bình định xong.

Chỉ mấy chốc quân giải phóng đi theo Serisu đánh lên Shrine đã tập hợp đầy đủ. Levin của Silesia cũng đi cùng bọn họ. Nhờ có ông các ma pháp, bùa chú yểm lên Shrine đều được phá giải nhanh chóng, thay vào đó là ngọn gió trong lành của Silesia vi vút thổi khắp nơi.

Đám trẻ con cũng đã bớt sợ hãi, nhờ công rất lớn của Patty. Cô bé rất biết cách chơi đùa với lũ con nít. Theo lời Patty thì cô đi trộm cắp cũng vì muốn nuôi nấng những đứa trẻ không nơi nương tựa ở quê nhà. Cả cô và huynh trưởng Faval của mình đều muốn bảo vệ lũ trẻ khỏi sự săn lùng của đế quốc. Việc làm của Patty dĩ nhiên khiến Serisu rất cảm kích.

Cô thừa dịp đó liền xin đi theo quân giải phóng. Patty cũng rất hào sảng tặng hết cho Serisu tất cả mọi bảo vật cô cướp được tại đền Yied.

Minh chủ trẻ tuổi rất có hảo cảm với cô bé đạo chính nên ngay lập tức sắp xếp cho cô bé đi cùng Fee ở toán sau. Fee với Patty đồng trang lứa, tính tình đều cởi mở nên cũng trở nên hợp cạ rất nhanh chóng.

Mọi chuyện ở đền Shrine đều đã được sắp xếp xong. Điều duy nhất khiến Serisu băn khoăn chính là những lời cầu nguyện được lũ trẻ vẽ trên tường thành đền Shrine. Chúng cầu cho tà thần Loputousu tái sinh mang đến thịnh vượng và hạnh phúc. Tà thần có thể

đem lại hạnh phúc hay sao? Vậy còn các thánh chiến sĩ? Trong mắt lũ trẻ dòng dõi các thánh chiến sĩ đều là những kẻ lòng lang dạ sói.

“Tổ tiên chúng ta sau khi giành chiến thắng trước đế chế Loputousu đã phạm sai lầm chí mạng khi đem con cháu của gia tộc Loputousu đi thiêu sống.” Levin giải thích. *“Suốt chiều dọc lịch sử, con cháu của Loputousu luôn phải ẩn danh và trốn chạy. Lòng hận thù nung nấu từ đó đã dẫn đến kết cục của ngày hôm nay.”*

“Ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.” Serisu đáp lại. *“Ta cũng từng là một đứa trẻ mồ côi bị săn đuổi, ta hiểu rõ những gì lũ trẻ đã trải qua. Quân sư Levin, sự việc ở đây đã sắp xếp xong, chúng ta sẽ nhanh chóng rút lui, tránh làm lũ trẻ thêm kinh hãi. Ta cũng muốn nhanh chóng hội quân với huynh Oifey, cùng tiến về Lenster.”*

Levin đồng ý. Mọi việc ở Shrine đã xong, tiến về Lenster giải cứu vương tử Leef khỏi vòng vây của Đế Quốc là chuyện ưu tiên hơn.

Chẳng bao lâu sau, bọn Serisu lên đường không nghỉ. Sau ba ngày họ đã bắt kịp Oifey đang trên đường tiến về thành Alster. Vượt xa mặc đầy gian khổ, quân đội của Serisu ít nhiều đã kiệt sức nên trước khi tiến đánh Alster, Levin đề nghị hạ trại nghỉ ngơi một ngày trước khi tiếp tục.

Lệnh truyền xuống, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ đóng giữa một cánh rừng thưa trên triền dốc.

Mùa thu đã vào những ngày cuối cùng. Trong thành gió lạnh bắt đầu thổi qua phố xá điêu tàn, hơi lạnh phủ trên những bãi lầy ảm ướt lá mục. Chút nắng vàng cuối cùng rải rác khắp những khu rừng đìu hiu trơ trụi.

Sau nhiều tháng trời liên miên chinh chiến, bọn Serisu, Shanan, Oifey và Levin lần đầu tiên mới có thể họp lại với nhau. Đại mặc đã bám lên người cả bọn vẽ phong trần của nắng gió.

Nhìn khắp lượt những người mình yêu quý đều yên lành, tề tụ, Serisu không khỏi cảm thấy vô cùng hạnh

phúc. Lần đầu tiên kể từ khi khởi nghĩa Isaach, cậu mới lại thấy thanh bình thế này.

“Ít nhất bây giờ chúng ta đều đã ở cùng nhau.” Serisu chẳng thể kiềm được một nụ cười.

“Cuộc chiến chỉ mới bắt đầu thôi.” Như mọi khi Levin khiến nụ cười của cậu tắt ngấm. *“Chúng ta chỉ có một ngày để lại sức. Nếu chúng ta không nhanh chân lên thì Đế Quốc sẽ cử viện binh đến và mùa đông sẽ quét sạch tất cả chúng ta bằng cái đói và cái lạnh. Hướng về đồng bằng phương nam sớm chừng nào càng tốt chừng đó. Quân khởi nghĩa của vương tử Leef ở Lenster đang bị vây khốn, ta e rằng một lần nữa lại phải chia binh ra. Một cánh tấn công Melgen phân tán sự chú ý của địch, một cánh tinh nhuệ đột kích vào Lenster giải vây cho Leef. Ngay sau đó phải lập tức giải phóng toàn bộ đồng bằng Lenster làm bàn đạp tổng tấn công đế quốc.”*

Levin luôn có lý. Giải phóng Lenster, tương trợ vương tử Leef là chuyện nên làm. Nhưng mở rộng chiến tranh với Đế Quốc khiến Serisu ít nhiều ngần ngại.

“Vương tử Leef vừa là biểu đệ của ta, vừa là con trai của vương tử Cuan, người bạn sinh tử tri giao của thân phụ. Người cũng đã vì trợ chiến cho thân phụ mà vong mạng trên sa mạc. Ta nhất định không bỏ mặc Lenster, toàn lực xuất kích. Nhưng Grannvale...”

“Đế Quốc gieo cảnh lầm than khắp nơi.” Levin bình thản nói. “Cậu là người duy nhất được chư thần linh và dân chúng ủng hộ để dẹp đi ách thống trị hà khắc của Đế Quốc, xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn. Nhiệm vụ của cậu không chỉ là giải phóng Isaach và Lenster đâu.”

“Ta ư? Nhưng...” Serisu bối rối. Ý muốn của chư thần linh và trăm họ nghe thật lớn lao với cậu.

“Sau này cậu sẽ hiểu ý ta thôi.” Levin gạt đi. “Isaach ở xa, anh em Yohan và Yohalva không giống cha chúng, phản đối việc bắt trẻ con đi hiến tế, cai trị cũng rất có lòng khoan dung nên dân tình còn chưa đến nỗi khốn đốn cùng cực. Nếu cậu ra ngoài kia, cậu sẽ thấy thế nào là cơ khổ. Đến lúc đó cậu sẽ tìm thấy lý do cho mình để chiến đấu.”

Serisu không ý kiến gì thêm. Cậu không muốn có thêm đổ máu, nhưng nếu là ý của Levin và cả Oifey lẫn Shanan không phản đối, thì nhất định có lý do. Levin như thúc phụ, Oifey tuy vẫn tự xem mình là gia thân, nhưng Serisu coi không khác nào phụ mẫu, còn Shanan vừa như đại huynh của cậu, vừa như thân hữu, cậu tuyệt đối tin tưởng vào quyết định của họ.

“Đức vua Levin, ngài muốn chia đôi quân đội, dự tính sẽ cử ai đến Lenster?” Serisu lại hỏi.

“Đừng bao giờ gọi ta là đức vua nữa, Serisu. Ta chỉ là một gã hát rong lang thang trong quân đoàn của cậu mà thôi.” Levin thoáng cau mày.

“Levin thúc thúc...” Serisu liền chỉnh lại dù cậu vẫn không hiểu vì sao quốc vương Silesia nhất quyết khước từ danh vị.

Levin chú mục vào tấm bản đồ, xem xét một lúc, ông nói.

“Tốc độ sẽ quyết định chiến cuộc ở Lenster. Hãy để những kẻ đã quen đối phó với phép thuật đi... Fee, Arthur... đặc biệt là Delmud... Nanna em gái của hắc đang ở cùng với Leef. Hơn ai hết hắc nên đến đó. Và Shanan nữa, người là kẻ duy nhất đủ mạnh để đối phó với sức mạnh lôi thần của Mjolnir. Sau khi cứu được Leef, người yểm trợ hắc đánh thẳng vào kinh đô Lenster. Đích thân Bloom trấn thủ ở đó cùng Mjolnir, phải hết sức cẩn trọng.”

“Được.” Shanan đáp gọn.

“Vết thương của huynh Shanan vẫn chưa hoàn toàn bình phục.” Serisu bắt bình với ý kiến của Levin.

“Người không phải lo cho hắc.” Vị quân sư lạnh lùng đáp. “Hắc tự mình lo liệu được.”

“Ta không làm đệ thất vọng đâu Serisu.” Shanan nói thêm.

“Việc tiếp theo là Melgen và Darnan.” Levin tiếp tục. “Con trai của Bloom trấn thủ Melgen là kẻ anh minh

thần vũ. Serisu trước khi tổng tấn công hãy viết thư chiêu hàng nói chuyện phải trái với hã trước. Hã và Ishtar đều khác xa cha mình, rất hiểu điều hiểu chuyện. Nếu y chịu lắng nghe rất có thể sẽ tránh được một cuộc chiến không cần thiết. Nhược bằng không, phải tốc chiến, tốc thắng vì ngay sau lưng Melgen là thành Darnan. Tay thành chủ Darnan nổi tiếng tàn độc, vô sỉ. Hã nhất định thừa nước đục thả câu lúc chúng ta và Melgen giao chiến.”

Một lần nữa Serisu hoàn toàn bối rối.

“Nếu... con trai của Bloom đã không phải người xấu, chúng ta có nhất thiết phải... gây chiến.”

“Ta sẽ nói với cậu thế này,” Levin phe phẩy quạt. “Alvis khi mới lên ngôi là một vị vua công bằng và anh minh...”

“Công bằng đến nỗi hại chết các gia tộc công thần, phản trặc lời thề, dùng một âm mưu hèn hạ để hại chết ngài Sigurd sao?” Oifey vừa nghe thấy tên Alvis đã đập bàn, đứng bật dậy. Anh không thể kiềm chế được khi nhắc đến Alvis và rồi anh lại nhớ ra rằng chính mình đã từng khuyên Serisu hãy nhìn kẻ thù của mình với trái tim công bình... chỉ riêng đối với Alvis...

“Ta xin lỗi.” Biết mình thất thố, Oifey nén lại cơn bất bình.

“Những năm đầu Alvis trở thành vua,” Levin nói tiếp, “người dân rất hạnh phúc. Họ đã rất hài lòng với cuộc sống và ngược lại lên án Sigurd đã gây ra những cuộc chiến khắp nơi. Trong bảy năm đầu tiên của đế chế Alvis, Azel thoát khỏi Barhara, rút về Silesia đã cố gắng

gây dựng lại lực lượng khởi nghĩa. Nhưng hoàn toàn thất bại vì ngay cả nhân dân Silesia cũng không muốn có thêm bất kỳ cuộc chiến nào nữa.

Chỉ mới vài năm gần đây, mọi chuyện mới trở nên tồi tệ đi và tà giáo lộng hành khắp nơi. Ta nói như vậy là để cậu hiểu dưới trướng Alvis không chỉ có lũ tàn bạo bất nhân mà còn có không ít anh hùng đảm lược.

Còn cuộc chiến này của chúng ta, không chỉ vì phục thù mà là vì một thế giới tốt đẹp hơn. Một thế giới mà Alvis đã thất bại, một thế giới không có người bị thiêu sống chỉ vì dòng máu, một thế giới đó, kể cả ác ma cũng có quyền được hạnh phúc. Vì thế giới đó cậu phải lật đổ Đế Quốc bằng mọi giá, kể cả sinh mạng của một số anh hùng.”

Mọi người chờ đợi ở Serisu sự quyết định. Thời gian dài đằng dặc. Cậu nhìn Oifey, anh tránh đi, ánh mắt vẫn còn tức giận vì những lời Levin ca ngợi Alvis. Serisu lại nhìn sang Shanan. Dù không tỏ thái độ gì, nhưng Serisu

cũng nhận ra vương tử Isaach đồng ý với quốc vương Silesia.

Serisu thở dài.

“Phải... thúc thúc nói đúng... ta có trách nhiệm tạo ra một thế giới mới, nơi mọi người đều có quyền sống hạnh phúc.”

Levin vẫn phe phẩy chiếc quạt lông. Sau những lời nghiêm khắc, ông có vẻ hoàn toàn thư giãn, thả hồn theo một khúc ca nào đó.

“Ta sẽ lập tức thảo thư gửi đến Melgen.” Serisu cố giấu sự mệt mỏi trong giọng nói.

“Oifey sẽ giúp cậu.” Levin bình thản phán.

“Ta sẽ lo việc chuẩn bị đến Lenster.” Shanan tiếp lời.

“Vậy thì ta có thể nghỉ tới bữa tối của mình và một khúc ca để hát mới dành cho đại sa mạc trước bình minh.”

Levin uể oải đứng lên. Vài vật nặng thu muện chiếu qua khe cửa khiến khuôn mặt Levin sáng bừng lên như tuổi đôi mươi vẫn còn lưu lại vĩnh viễn với đức vua Silesia theo một cách bí mật nào đó. Ra đến cửa, ông bỗng quay lại.

“Serisu, cậu đã vô cùng may mắn khi được thừa hưởng di sản mà Sigurd đã truyền thừa. Di sản lớn nhất cậu nhận được chính là bằng hữu. Oifey, Shanan, tất cả những kẻ đi theo cậu trong cuộc chiến này đều là vì món nợ với Sigurd cậu biết chứ?”

“Ta không bao giờ dám quên điều đó.”

Levin mỉm cười.

“Hậu duệ của những người từng chiến đấu với Sigurd, từng theo hấn đến phút cuối cùng tại Barhara đang dần tề tụ lại. Khi cậu cảm thấy không còn đủ dũng khí nữa, hãy nhìn vào họ để nhìn thấy trọn vẹn ý nghĩa cuộc chiến mà Sigurd đã bắt đầu.”

Levin chẳng để Serisu kịp đáp lời. Ông kéo một ít năng vàng và bụi mùa thu tràn vào phòng khi mở cửa rời đi.

Những lời của Levin để lại không ít xúc động trong lòng Serisu. Cậu rời xa Sigurd khi còn quá nhỏ. Thậm chí cậu cũng không nhớ được chính xác khuôn mặt của cha mình, nhưng một cách khác cậu luôn cảm thấy ông luôn tiếp tục ở kề bên. Phải, tất cả những bằng hữu và ân tình cậu được nhận chính là sự bảo bọc của Sigurd.

Oifey nghe nhắc về Sigurd cũng chia sẻ không ít xúc động. Anh nhẹ vỗ lên vai Serisu mấy cái. Vị mình chủ trẻ tuổi gượng không chế cảm xúc của mình. Cậu tìm một điều gì vui tươi hơn nói.

“Thật tốt là cuối cùng đệ cũng được ngồi cùng với hai huynh như thế này... Shanana, huynh cho đệ xem thanh Balmung được không? Đệ chưa bao giờ được thấy một thần binh.”

“Ồ.”

Shanan kêu lên và cởi đai gươm trên thắt lưng ra trao cho mình chủ trẻ tuổi. Thanh kiếm của dòng họ Odo rất nhẹ, chui gươm đơn giản một sắc đen tuyền và chỉ có duy nhất một viên ngọc rồng xanh thẫm như bầu trời những đêm mùa hạ.

Serisu cẩn trọng rút thanh gươm khỏi vỏ. Nhưng thanh gươm chống lại cậu.

“Đệ không thể rút nó ra được.”

“Ừm.” Shanan gật đầu. *“Ta cũng sẽ không thể rút thanh Tyrfing của nhà đệ ra khỏi vỏ. Sức mạnh của chúng gắn liền với long huyết trong dòng tộc các thánh chiến sĩ. Không có long huyết, chúng cũng chẳng khác nào những vũ khí vô dụng.”*

Serisu trả lại Shanan thanh kiếm. Viên ngọc rồng thật ấm áp khiến cậu nhớ lại những lời đồn về những cây thần binh.

Chúng giữ lại ký ức. Lời đồn nói vậy. Cậu tự hỏi liệu một ngày nào đó tìm được Tyrfing, liệu cậu có được

nhìn thấy lại cha mình, cảm thấy những điều ông suy nghĩ, ý chí của ông?

Serisu chợt nghĩ đến câu chuyện về cuộc chiến ở Isaach hai mươi năm trước. Liệu Shanan đã cảm thấy gì khi chạm vào thanh kiếm của hoàng thái tử Mariccle? Cậu đoán một chút rồi quyết định hỏi thẳng người nghĩa huynh.

“Huynh có nhìn thấy hoàng thái tử Mariccle trong Balmung không?”

Shanan nhẹ gật đầu. Anh ngả người ra ghế. Ánh nắng mùa thu chiếu nghiêng khiến chàng trông thật thoải mái và cũng mệt mỏi.

“Có. Thân phụ, tổ phụ... tất cả những tổ tông đã sở hữu nó.”

“Họ... như thế nào?”

Shanan trầm ngâm đáp.

“Họ để lại cho chúng ta một món quà của tiền nhân.”

Serisu tò mò hỏi tiếp.

“Là gì vậy huynh Shanan?”

“Ký ức và sự thật.” Shanan đáp. “Khi chạm vào một thần binh, chúng ta sẽ nhìn thấy cuộc đời của tiền nhân cũng như nỗi đau của họ, lòng can đảm của họ và ý chí của họ. Rồi đến lượt mình, cuộc đời của chúng ta cũng sẽ được thần binh lưu giữ. Nó hoàn toàn khác với những câu chuyện truyền tụng hay những ghi chép phả hệ. Ký ức trong thần binh là sự thật về một con người. Chúng được lưu giữ vĩnh viễn, bị phán xét vĩnh viễn bởi những thế hệ hậu nhân.”

Đôi mắt đen của Shanan rất sáng trong ánh nắng thu quê hương, viên ngọc trên thanh thần kiếm trong tay cũng phản chiếu ánh sáng óng ánh và sâu thẳm.

“Nếu biết rằng ký ức về cuộc đời mình sẽ được lưu truyền lại trong thần binh, tại sao lại có rất nhiều kẻ vẫn dùng thần binh làm việc ác chứ?” Serisu rùng mình

với cái ý nghĩ về những ký ức được bảo tồn bất tử và bị phán xét vĩnh viễn.

“Có thể khi ký ức được lưu truyền vĩnh viễn thì người ta muốn sống thật với bản chất của mình hơn là cố gắng trở thành một nguy quân tử. Hoặc cũng có thể sự bạo ngược vào một thời điểm nào đó lại là điều đúng.”

“Bạo ngược cũng có thể trở thành điều đúng ư?”

“Giống như chúng ta sắp đánh xuống Lenster, vùng đất được công tước Bloom kiểm soát. Rất nhiều đồn lũy sẽ bị hạ, nhiều người sẽ bị giết. Mặc dầu không phải ai nhà Bloom cũng là kẻ độc ác.”

Serisu im lặng. Shanan đã khơi lại đúng nỗi niềm của cậu. Serisu thậm chí chưa bao giờ chắc chắn về cuộc chiến mình đang dần thân. Sau khi chiếm Rivough và đoàn tụ với Shanan, cậu đã nghĩ vậy là xong. Đất nước của Shanan đã được giải phóng, vùng đất cậu yêu thương đã yên bình, giờ cậu không cần phải làm mình chủ nữa. Cậu có thể phục vụ cho đức vua Shanan, giúp chàng bảo vệ quê hương khi Đế Quốc cử binh đến.

“Chúng ta không còn cách nào khác ngoại trừ tiếp tục phải không?”

Shanan gật đầu.

“Nhân nói đến đánh nhau.” Oifey im lặng này giờ xen vào. “Chúng ta có rất nhiều tân binh mới gia nhập. Nhưng không phải ai cũng có kỹ năng chiến đấu thích hợp. Chặn đường tiếp theo sẽ rất gian khổ, quân lương có hạn. Vì vậy trước bình minh ta phải tổ chức lại các binh đoàn.”

“Huynh nói phải. Tất cả những người trên sáu mươi và dưới mười lăm tuổi đều phải ở lại cùng thương binh. Càng gọn nhẹ càng có thể hành quân thần tốc.”

Oifey bỗng bật cười.

“Trên sáu mươi và dưới mười lăm tuổi ư? Vậy thì cô nương Fee của Silesia phải ở nhà rồi. Fee chỉ mới mười bốn tuổi thôi. Và cả Cô bé mà Shanan đưa về từ đền Shrine nữa, ta đoán cô ta cũng chỉ tầm mười ba mười bốn.”

“A...” Serisu lập tức nhớ ra cô bé đạo chích xinh xắn đó. “Patty nói rằng cô bé và huynh trưởng đang nuôi một só trẻ mồ côi ở Lenster. Cô ấy cũng muốn về đoàn tụ với đại huynh, để cô ấy theo cũng là một công đôi việc.”

“Kỹ năng của Patty chỉ đủ đối phó với đạo tặc thông thường, không thể sống sót trên chiến trường được.” Shanan nói.

“Đã vậy... đệ sẽ thu xếp cho Patty ở hậu phương cùng với Lana cho an toàn. Còn Fee... Levin thúc thúc đề nghị để cô bé đi cùng đến Lenster...”

“Fee là vương nữ Silesia, con gái của Levin, hơn nữa lại có Arthur đi cùng, bọn họ rất thân thiết, có thể tương trợ lẫn nhau nên việc nàng đi theo đến Lenster không có vấn đề gì.” Shanan ủng hộ.

“Ngoài ra còn việc gì nữa không huynh Oifey?” Serisu hỏi tiếp.

“Việc quân thì tạm thời không. Nhưng vẫn còn một việc nữa phải bàn với mình chủ.”

“Vâng.”

Oifey đằng hắng mấy tiếng rồi nói.

“Là việc lập thất của mình chủ. Người đã sắp mười tám tuổi, là hậu nhân duy nhất của ngài Sigurd nhà Chalpy... người cần phải sớm lập thất, sinh con, nhất là trong thời chiến.”

Serisu đang uống một ngụm trà, chút nữa đã phun ra. Tuy nhiên vẻ nghiêm túc của Oifey khiến cậu ngay lập tức phải suy nghĩ lại. Người ta vẫn nói những cuộc chiến càng kéo dài thì đời người càng ngắn ngủi. Cái ý niệm về gia thất khiến cậu ngay lập tức hiểu rằng cái chết của mình có thể cũng đang rất gần kề.

“Đệ... vẫn chưa...” Cậu áp ứng.

“Ta nghe nói mình chủ và cô nương Yulia mà ngài Levin bảo hộ rất quan trọng. Ngoài ra công nương Lana

cùng lớn lên với mình chủ, tình cảm cũng gắn bó không ít... ”

“Việc này... đệ nghĩ vẫn chưa tới lúc.” Serisu đỏ bừng mặt. Cậu bỗng nhận ra rằng đối diện với kẻ thù trên trận mạc nhiều khi còn dễ dàng hơn lựa chọn giữa hai người con gái.

“Serisu...” Shanan nhẹ nhàng nói. “Không phải vương tử nào cũng có thể tự ý lựa chọn phu nhân của mình. Thông thường hôn nhân của hoàng thất sẽ phải liên quan đến các mối liên minh quyền lực, gia sản, danh vị... Hiện tại là một vương tử quân phiến loạn, đệ có thể tự do lựa chọn cô gái mình yêu. Hãy trân trọng tự do đó trước khi những áp lực về liên minh tìm đến với một lời cầu hôn không thể chối từ.”

Bóng chiều vàng sẫm lướt thướt kéo những vật nặng cuối cùng qua cửa sổ.

“Đệ hiểu rồi.” Cậu gật đầu. “Đệ sẽ suy nghĩ về việc đó. Chúng ta nếu không còn việc gì nữa, thì đệ ra xem tình hình mọi người một chút.”

Ngay khi Oifey nói rằng không còn việc gì để bàn nữa, Serisu rời khỏi trước khi vấn đề hôn nhân của cậu được nhắc lại.

Shanan cũng định rời đi thì Oifey gọi lại.

“Về việc lập gia thất.” Anh đằng hán. “Không chỉ có Serisu là phải quan tâm. Khi thái tử Mariccle cùng tuổi đệ thì cậu nhóc Shanan đã bắt đầu ra ngoài bãi tập với thanh kiếm gỗ rồi đó.”

“Isaach không chỉ có một người có thể thừa kế ngai vàng. Nếu đệ ngã xuống, còn có Skasaha và Lakche.”
Shanan đáp.

“Phải. Nhưng dù có cầm roi quất thì đệ cũng không thể bắt Skasaha và Lakche tránh xa khỏi chiến trường. Chúng sẽ đi theo Serisu bằng mọi giá và... trong chiến tranh, ba người hay một đều rất mỏng manh.”

“Vậy thì trong ba cần có một nghĩ đến chuyện gia thất.”

Oifey thở dài.

“Đệ có nghe chuyện về Lakche và anh em Yohan, Yohanva chứ?”

“Có.”

“Anh trai của Yohan và cả phụ thân của hắn đều chết trong tay Lakche. Bản thân hắn liên tục cầu hôn con bé... chuyện này rất khó xử với Lakche.”

“Ừm.”

Oifey chờ đợi nhưng Shanan chẳng nói gì thêm một chữ “ừm” đó. Chờ không được Oifey, nhướng mày hỏi.

“Ý đệ thế nào hả? Hôn sự của Lakche với Yohan, ủng hộ hay không? Ý kiến của đệ vô cùng quan trọng với con bé.”

Shanan không nói gì, lại tính rời đi.

“Shanan.” Oifey lại gọi anh trở lại một lần nữa. *“Chúng ta đã lớn lên cùng với nhau. Đệ nghĩ cái gì ta đều hiểu. Đệ đã đủ trưởng thành để để chẳng cần đến lời khuyên*

của ai. Ta chỉ muốn nói một việc thôi, lập thất không chỉ là nghĩa vụ của kẻ thừa kế ngai vàng mà còn là giải pháp cho rất nhiều vấn đề. Tỷ như một kết thúc trọn vẹn hạnh phúc, hoặc kết thúc cho những huyễn tưởng về tình yêu của một cô nương vừa đến tuổi trưởng thành.”

Shanan đương nhiên hiểu cái ý tứ của Oifey chỉ là chàng không muốn đụng vào lúc này. Những mối tơ vương từ ký ức, trùng điệp bủa vây trong buổi hoàng hôn sẽ đánh bật tâm trí vào những nỗi muộn phiền mà bây giờ chàng chỉ muốn được tĩnh tâm trước một cuộc chiến mới.

“Đệ sẽ nói chuyện với Lakche. Con bé chỉ nên kết hôn khi thực sự sẵn sàng, và thực sự tìm được ý trung nhân.”

Oifey cau mày nhưng cũng tạm chấp nhận với câu trả lời. Anh để Shanan đi. Cuộc chiến càng dài, cuộc đời càng ngắn. Có nhiều thứ phải chuẩn bị trước một cuộc trường chinh.

*

Shanan không tìm thấy Lakche trong phòng nàng.

Bên ngoài sân tập cũng không có.

Chàng đi ra ngoài tường thành và cuối cùng cũng tìm được biểu muội đang tập kiếm ngoài cánh rừng đổ lá mùa thu.

Thanh dũng giả kiếm trên tay loang loáng chém bạt không biết bao nhiêu cành lá trơ trụi.

“Vương tử Shanan.”

Nàng dừng lại khi nhận ra Shanan đang đứng nhìn. Nàng mỉm cười và phải cố hết sức để kiềm chế lại khao khát được nhào vào lòng biểu ca.

“Vết thương của vương tử?”

“Không có gì đáng nói. Ta đến để kiểm tra kiếm thuật của muội. Xem ra đã khá hơn trước nhiều lắm.”

Lakche lập tức thách thức.

“Vương tử muốn thử không? Lần này muội không thua đâu.”

Shanan nhận lời. Không biết đã lần thứ bao nhiêu rồi Lakche nói nàng sẽ không thua. Có lẽ còn nhiều hơn số lần nàng từ chối hoa hồng lần da thú của hai anh em nhà Yohan cộng lại. Và cũng chừng đó lần Shanan bảo rằng nàng vẫn chưa đủ thực lực ra trận.

Lần này có lẽ sẽ khác, Lakche tự nhủ, nàng đã trải qua không ít trận đánh, đã không còn là cô kiếm sĩ tập sự nữa rồi.

Lưu Tinh kiểm xuất ra loang loáng.

Shanan chỉ nghiêng người là đã bắt lấy cổ tay nàng một cách dễ dàng.

“Đánh hết sức vào Lakche.”

Nàng khịt mũi, chút lo lắng sẽ làm Shanan bị thương tan biến hẳn.

Một lần nữa nàng tấn công, dồn hết toàn lực vào một nhát chém duy nhất. Một chiêu vô cùng nhanh và mạnh, nhất kiếm đoạt mạng.

Một cành khô bị bật đứt. Nhưng đến chéo áo vương tử nàng vẫn còn chưa chạm đến được.

“Nhanh hơn nữa.”

Shanan thúc giục.

Lakche lại tiếp tục tấn công. Mỗi lúc nàng đánh một nhanh hơn và mạnh hơn. Shanan lùi bước liên tục nhưng vẫn chưa phải động đến thanh kiếm bên mình.

Cành khô trong khu rừng rơi lả tả.

Chỉ có tiếng cành khô bị chém bật mà không hề vang lên tiếng bước chân di chuyển.

Nắng đã tắt, trời chập choạng tối không trăng không sao. Lakche chỉ thoáng thấy bóng hình của biểu huynh di chuyển mờ nhạt. Không sao. *Kiểm sĩ không chỉ nhìn*

bằng mắt. Nàng có thể nghe được cả nhịp tim của Shanan lẫn hơi thở của mình. Nàng bắt đầu thấm mệt, còn vương tử vẫn còn chưa động thủ.

Bao nhiêu năm nay, nàng tập luyện chẳng lẽ đến giờ vẫn chưa thể bắt được Shanan rút kiếm khỏi bao? Nàng bỗng cảm thấy rất giận dữ như một con báo rừng bị nhốt trong lồng sắt. Móng vuốt và nanh nhọn có sắc đến đâu cũng chẳng thể đổi lấy được tự do.

Lakche hét lên một tiếng, toàn bộ sức mạnh đều dồn vào một chiêu cuối cùng.

Tiếng thép chạm nhau vang lên chát chúa.

Cổ tay nàng tê rần. Shanan đã buộc phải đỡ nhát chém của nàng.

“Đạo lực đã tốt hơn nhiều.” Shanan khen ngợi.

“Vẫn chưa thể ép được vương tử rút kiếm.”

Lakche thở hỗn hển. Nàng thu kiếm lại, quay đi. Cơ giận dữ vẫn còn ở đó. Nàng chém mạnh vào một thân cây, vạch đi một mảng gỗ lớn. Mùi nhựa hăng nồng bốc lên trong hơi giá lạnh mùa thu.

“Chuyện gì khiến muội tức giận như vậy?”

Nàng vừa quệt mồ hôi chảy xuống mắt, vừa lắc đầu.

“Muội tưởng chiêu thức vừa rồi có thể giết được vương tử kìa... Muội thua rồi.”

Shanan nhướng mày, chưa bao giờ chàng nghe cô biểu muội nói như vậy. Vô số lần nàng đã bại, cũng vô số lần nàng thẳng thừng tuyên bố lần sau mình sẽ thắng.

“Chúng ta sẽ đấu lại một lần nữa.”

Lakche lắc đầu. Nàng vội vã bỏ đi.

Shanan không đi theo nàng, bóng tối của khu rừng chia cắt cả hai. Lakche có cảm giác mình đã lạc lối. Không

phải trong cánh rừng thưa mà trên con đường đuổi theo một ngôi sao băng để giả.

“Shanan.” Nàng vội quay trở lại. Không còn ai ở đó cả.

“Shanan.” Nàng gọi lần nữa, giọng nói khe khẽ run.

Một bàn tay chợt đặt lên vai nàng. Lakche quay lại. Vương tử của nàng đã ở ngay bên cạnh.

Nàng ước gì có thể lao vào lòng Shanan mà khóc một trận. Nàng ước gì có thể thổ lộ hết mọi nỗi bất lực với chàng. Vậy mà nàng chỉ đứng trân trân, trừng trừng nhìn Shanan rồi gập người xuống tạ lỗi.

“Muội đã cư xử thật tệ.”

Shanan lặng lẽ cởi áo ngoài choàng lên người Lakche. Mồ hôi trong lúc luyện tập và thời tiết cuối thu khiến nàng rung mình khe khẽ.

Đến khi Lakche đã bình tĩnh lại, Shanan nói.

“Chúng ta đấu lại một lần nữa.”

Lần này là mệnh lệnh.

Lakche hít những hơi thật sâu, lấy lại sự thanh tĩnh. Lui lại, đặt xuống chiếc áo choàng của Shanan, nàng tập trung hết mọi tinh thần vào thanh kiếm.

Shanan rút kiếm ra ngay từ đầu. Hàn quang nhàn nhạt của Thanh Phong kiếm không khỏi khiến Lakche rùng mình. Sát khí... dường như không có sát niệm thì thanh kiếm uống quá nhiều máu vẫn tỏa ra sát khí.

“Cơn giận dữ là một loại sức mạnh dai dẳng và phản trắc.” Shanan nói *“Kiềm chế được cơn giận lại là một sức mạnh lớn hơn nhiều. Chỉ khi đạt được điều đó, muội mới thực sự khống chế được thanh kiếm của chính mình.”*

Nàng gạt đầu. Toàn bộ tinh thần đã tập trung vào lưỡi kiếm. Lòng nàng đã thanh tĩnh hẳn.

Một lần nữa kiếm chiêu lóe lên như sao băng.

Vương tử Isaach không tránh né nữa mà trực tiếp đỡ đòn và phản công.

Mười mấy chiêu trôi qua.

Đây rồi. Liên tục dồn ép Shanana vào thế thủ, cuối cùng Lakche cũng nhìn thấy được sơ hở của chàng. Mắt nàng sáng lên cùng với kiếm chiêu toàn lực đâm tới.

“Muội thắng.” Lakche reo lên đắc ý. Thanh dũng giả kiếm để lại một vết xước trên cổ áo Shanana.

“Vậy sao?” Vương tử nhướng mày.

Lúc bấy giờ Lakche mới nhận ra hơi mát lạnh của thép trên gáy.

Lakche rít lên một tiếng khe khẽ.

“Rõ ràng muội đã dồn được huynh vào góc chết.”

“Ánh mắt của muội đi trước lưỡi kiếm của muội.”
Shanan nói. *“Và góc chết mà muội nhìn thấy vốn là một cái bẫy.”*

“Không công bằng.” Lakche kêu lên.

“Muội không bao giờ được để đối phương đọc được kiếm ý của mình. Kiếm của muội phải xuất ra cùng lúc với suy nghĩ.”

“Lần sau muội sẽ thắng.”

Shanan bật cười. Lâu lắm rồi Lakche mới nghe lại tiếng cười của biểu ca. Lòng nàng cũng vui trở lại.

Nàng thu kiếm, cầm lấy áo choàng của vương tử trả lại.

“Trời lạnh rồi.” Shanan không nhận.

Bất giác Lakche mỉm cười một mình khi khoác lên lại chiếc áo choàng của Shanan. Đêm đã xuống, sương đã rơi mà Lakche chẳng muốn về chút nào.

“Có phải huynh chẳng bao giờ biết tức giận là gì không?” Nàng chột hỏi.

Shanan thường chẳng bao giờ đáp những câu kiểu như vậy. Lần này là ngoại lệ.

“Hồi là một đứa trẻ, ta luôn tức giận và luôn tìm cách rút ra hết sự tức giận của mình vào kiếm. Những lúc cô mẫu Ayra vắng mặt, ta thường đến đấu trường, đeo một cái mặt nạ quỷ và thách thức những đấu sĩ trưởng thành. Không ai biết những việc đó trừ huynh Oifey.”

Lakche ngạc nhiên nhìn biểu huynh của mình. Nàng nghĩ mình nhận ra dấu vết của nỗi đau buồn và hối tiếc trong mắt Shanan.

“Sau khi phu nhân Diadora bị bắt đi... cơn tức giận của ta càng không thể khống chế được. Ta lại đeo mặt nạ quỷ, lại đến đấu trường, đánh cho đến khi hôn mê. Vết thương khá trầm trọng, huynh Oifey không thể giấu mọi người được đành phải báo cho cô mẫu.”

Mấy hôm sau, ta vừa tỉnh lại đã thấy Ayra ngồi bên cạnh. Lần duy nhất cô mẩu tát ta một bạt tai và mắng ta hèn nhát. Cũng lần đầu tiên ta thấy Ayra bật khóc. Mẫu thân của muội đã nói với ta rằng: cuộc đời của một kiếm sĩ chẳng có gì dễ hơn là cái chết. Nếu bây giờ ta chết vì bất cứ lý do gì thì ta sẽ chết như một thằng hèn, với phụ hoàng, với tổ quốc, và với ngài Sigurd.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, ta phải học cách điều khiển cơn giận dữ để tiếp tục sống còn.”

“Huynh đã làm như thế nào?” Lakche hỏi.

“Trưởng thành.” Shanán đáp.

“Nghe có vẻ thật dễ dàng.” Nàng thổi một lọn tóc lò xoà trên mặt.

“Đó là lúc ta mang theo bọn muội và Serisu quay về Isaach.” Shanán nhớ lại. “Bọn muội là cuộc sống mà ta phải bảo vệ và giữ gìn và vì vậy bằng mọi giá ta phải sống sót. Cơn giận dữ trong lòng ta đã tan biến đi trên đại mạc Yied.”

Ký ức về ngày xưa thoáng trở về. Những ngày vượt sa mạc với Oifey, sáu đứa trẻ con vừa chập chững biết đi và công nương Edin đang mang thai, quả thực chết dễ hơn sống rất nhiều.

Đến được Tirnanog, cả bọn như đã trải qua một kiếp người rồi.

Một trong những việc đầu tiên vị vương tử thiếu niên làm sau những giờ miệt mài khổ luyện là học việc trong xưởng rèn binh khí.

Sức mạnh của búa tạ, hơi nóng của kim loại nóng chảy, những vết phỏng rộp, tàn lửa, mồ hôi... Shanan quyết rèn một thanh kiếm vô cùng nhẹ, phù hợp với tốc độ di chuyển cực nhanh và có thể thoát khỏi bao chỉ trong chớp mắt. Năm dài nối năm dài, những thanh gươm thô kệch dần trở nên tinh tế. Cùng với sự trưởng thành của vương tử Isaach, một thanh hảo kiếm đã ra đời.

Ngày thanh kiếm rời khỏi bể nung, quân sư Levin bỗng nhiên xuất hiện trong làng Tirnanog. Ông thường đến với những tin tức quan trọng hoặc những lời khuyên

uyên bác. Nhưng hôm đó ông chỉ đến để ca hát mà thôi. Cuối ngày, ông hỏi Shanan về thanh kiếm mới và ban cho nó sức mạnh của ma thuật bạo phong để mở rộng phạm vi tấn công của kiếm chiêu. Ông nói nó cần một cái tên.

Thanh Phong. Shanan đáp không chần chừ, như tên của một bài dân ca của Tirnanog về ao ước thái bình, chúc tụng mùa màng bội thu...

Thanh Phong, một cái tên tao nhã làm sao. Nhưng chỉ rất ít người có thể thực sự thấy được Thanh Phong tuốt ra khỏi vỏ. Những kẻ mục kích, hầu hết đều đã là người chết.

Shanan vỗ lên thanh kiếm của mình, chợt nói.

“Thanh Phong, thanh kiếm này của ta đã lấy quá nhiều mạng người. Ta thực sự hy vọng một ngày nào nó có thể giống như cái tên, chỉ còn việc nằm nghe gió thổi mà không cần tạo ra gió tanh mưa máu nữa.”

Lakche nắm lấy tay Shanana, hoàn toàn không phải bàn tay thuộc về vương tử cao quý mà đầy vết chai sạn được rèn bởi lửa và thép.

“Sẽ có ngày đó.” Nàng khẽ nói và áp hai bàn tay Shanana lên mặt mình. Da nàng ngứa râm ran cạ vào những vết chai sạn. Nàng chột đỏ mặt, nhận ra mình đã không khống chế nổi tình cảm của bản thân nữa.

Lakche “hừ” nhẹ trong mũi, dấu sự thẹn thùng của mình bằng một cái chau mày, lãng đi chuyện khác.

“Đại sa mạc cũng có nhiều chuột thật...” Nàng hậm hực nhìn những dấu răng còn để lại trên mấy ngón tay của Shanana.

Vương tử không để nàng thoát khỏi dễ dàng. Shanana ép Lakche quay lại phía mình.

“Cơn giận dữ của muội phải có nguyên nhân.”

Lakche không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt biểu huynh. Nhưng nàng cũng không thể không nói thật.

“Muội... muội nhớ đến mẫu thân. Trong kho tàng của Danan, Skasaha tìm thấy một cây đũa giả phủ khắc tên phụ thân Lex. Phủ của người ở đó... còn người ở đâu? Lần đầu tiên muội tự hỏi tại sao mẫu thân không trở về Isaach... nếu... nếu như người vẫn còn sống.”

Shanan thở dài. Chàng tìm một câu trả lời ít đau lòng nhất.

“Nhất định cô mẫu có lý do của mình. Chúng ta sẽ hỏi người vào ngày gặp lại.”

Lakche lại cười, dầu là lời an ủi nữa, nàng cũng có lại chút bình yên.

“Những ngày gần đây, muội có cảm giác mình rất yếu đuối. Muội ghét mình như vậy lắm.”

“Muội không yếu đuối, muội chỉ còn là trẻ con thôi.”

“Lúc nào vương tử chẳng coi muội là trẻ con. Sẽ có lúc đứa trẻ này đánh bại huynh.”

“Tới lúc đó không chừng ta đã rất già rồi.”

Nàng tròng mắt. Chàng đang cười, Lakche bỗng nhận ra mình cũng vừa bật cười.

Tiếng cười rơi vào bóng tối. Shanan vẫn còn đang chờ đợi nàng nói tiếp. Những chuyện không muốn nói nhất, cuối cùng nàng cũng quyết định nói ra.

“Vương tử chắc đã nghe chuyện Yohan rồi. Skasaha và muội muốn tặng cây dũng giả phủ của phụ thân lại cho Yohan. Dù gì phụ thân Lex cũng là bá phụ của anh ta.”

“Nên như vậy.”

Lakche im lặng một chút rồi nàng hỏi tiếp.

“Muội đã giết Yohanva lẫn Danan... một cây dũng giả phủ không đủ để đền đáp vết thương lòng đó phải không? Mọi người Isaach đều phải trả món nợ của mình.”

Mười hay mười lăm bước im lặng, rồi Shanan nói.

“Nếu hôn nhân là một món quà tặng, thì cả muội lẫn Yohan sẽ nhận lại đau khổ trong suốt cả cuộc đời còn lại. Không người đàn ông nào muốn chung giường với người đàn bà coi tình yêu của anh ta là món nợ.”

“Nếu... nếu như rốt cuộc muội không thể yêu Yohan còn anh ta vẫn tự nguyện đi theo muội suốt đời.”

Shanan từ tốn đáp.

“Suốt đời là chuyện khó nói lắm Lakche ạ. Nếu may mắn sống đủ lâu qua cuộc chiến này, có lẽ chúng ta đều sẽ tìm được câu trả lời cho điều mình muốn.”

Lakche thắc mắc từ “chúng ta” nghĩa là gì. Là nàng và Yohan... hay trong đó có cả nàng và vị đế vương lạnh lẽo này? Lakche biết chắc mình không thể tìm được câu trả lời vào ngày hôm nay. Nhưng nàng sẽ đợi...

Nàng siết chặt tấm áo choàng của Shanan, đem đường như không lạnh lắm. Nàng chột đùa.

“Muội nghe nói huynh Oifey đang giục huynh thành gia lập thất phải không? Huynh ấy cũng hối thúc Serisu suốt.”

“Vậy đấy, trong khi Oifey lớn tuổi nhất và thậm chí chưa từng có lấy một tình yêu.”

“Muội chỉ nghe nói các bà cô già khó tính, không ngờ các “ông chú” già cũng cảm ràm không ít đó thôi.”

Và họ bật cười. Tiếng cười trong vát trong tiếng là vàng rơi.

*

Tranh thủ một ngày nghỉ ngơi, quân giải phóng mở tiệc lớn.

Trời vừa sẫm tối thì lửa đã thấp và tiếng đàn ca đã từng bừng. Tất cả mọi người đang quây quanh đại trướng. Một đống lửa rất lớn sáng bừng tỏa mùi thịt rừng nướng bao quanh. Skasaha, Delmud và Lester vừa quyết định thành lập nhóm “những dũng sĩ làng

Tirnanog”. Cậu pháp sư Arthur cũng muốn có một chân trong bọn, nhưng lại không chịu từ bỏ xuất thân Silesia nên đã tuyên bố sẽ lập một nhóm riêng gọi là “những anh tài xứ Silesia” mà hiện tại chỉ có cậu là thành viên chủ chốt, còn Fee thì rõ ràng miễn cưỡng bị kéo vào.

Serisu cũng muốn tham gia. Cậu hết sức hào hứng muốn được gia nhập bọn Delmud nhưng Arthur kịch liệt phản đối rằng như vậy sẽ không công bằng nữa vì cậu là minh chủ của mọi người.

Mọi người thực sự rất vui vẻ. Trong khi con lợn rừng được xẻ thịt, Cô bé Patty thao thao bất tuyệt kể lại cuộc đời đạo chích của mình. Cô kể chuyện rất có tài. Những chuyến phiêu lưu của nàng nhanh chóng được đám thanh niên hưởng ứng vô cùng nồng nhiệt. Patty bắt đầu kể đến chuyện đã xảy ra trên sa mạc Yied thì cả Serisu cũng hào hứng cổ vũ.

Cô bé kể về đền Yied với những cạm bẫy trùng trùng khiến cô vượt qua biết bao khó khăn mới lọt được vào

trong kho báu. Vào trong những tường là chuột sa hủ nếp, châu báu muôn vạn, không ngờ chỉ là một nơi ư ám tàng trữ đầy những vũ khí lạ lùng. Tuy nhiên theo Patty tự giới thiệu thì cô cũng rất sành sỏi về vũ khí, chỉ cần nhìn qua là biết đồ tốt, đồ xấu, cái nào có thể bán được giá hay không. Bằng chứng hiển nhiên nhất là giữa biết bao nhiêu binh khí trân quý, Patty vớ ngay được thanh Balmung. Đoạt được Balmung, Patty lò tịt đi phần cái bụng đói phẫn chủ mà nhảy hẳn qua phần cầm cự với truy binh đuổi theo.

Patty tự hào nàng chạy rất nhanh, lẩn trốn rất tài, thậm chí rất ứng biến. Theo lời cô thì vô số những tay kiếm sĩ và ma đạo sĩ đã gục ngã dưới thụy mộng kiếm của mình. Tài giỏi là vậy, sát thủ đền Shrine đối phó đơn giản là vậy, mà Patty lại bị một tay kiếm sĩ chặn đường đòi kiếm. Đương nhiên trộm thì không để bị cướp, Patty một lần nữa, trở tài xoay sở, thoát khỏi kẻ chặn đường nhưng lại xui rủi rơi vào cạm bẫy mà bọn ma đạo sĩ giăng ra trên sa mạc bao la.

“Lúc đó, hàng trăm cái bóng đen mọc lên từ lòng đất. Bầu trời đại mạc bao la vốn dĩ đầy những vì tinh tú tối sầm lại, nặng trĩu những đám mây chết chóc đan xen với những tia sấm đi đùng chực đánh xuống. Cát dưới chân tôi chuyển động không ngừng, nhả ra những sát thủ áo đen dùng thanh gươm cong chuyên cắt cổ.

Thôi rồi, tôi đã nghỉ, mệnh mình tới đây thôi, đành một phen tử chiến với chúng, giữ lại chút danh thơm. Chỉ tiếc là giữa đại mạc mênh mông, có ai còn biết tới mà truyền lại chuyện về mình.

Không ngờ trong lúc thập tử nhất sinh đó, tay kiếm sĩ đáng ghét chặn đường định cướp kiếm của tôi lại bỗngưng xuất hiện. Chỉ một đường kiếm đã rạch đôi bóng đêm hắc ám, trả lại bầu trời cao vợi đầy tinh tú.

Bấy giờ, tôi mới phát hiện, hắn không đến nỗi đáng ghét như tôi tưởng, thậm chí còn là một gã rất đẹp trai.”

Nói đến đây cô bé liền đứng dậy chỉ về phía Shanan khiến cả đám thanh niên rần rần la hét.

“Chà... bọn ma pháp sư cũng bất ngờ không kém gì tôi. Tuy nhiên chúng tỏ ra rất có tổ chức, ngay lập tức đã tập hợp lại, tung thêm những đòn phép thuật khác. Sấm chớp giăng đầy, không gian loé ra những tia sét tròn quay vòng trên cát, rít róng.

Ngoài ra còn có đám kiếm sĩ của sa mạc, bọn tử thần nổi tiếng ẩn mình trong những hố cát sâu nóng bỏng để đoạt mạng người.

Có hàng trăm tay kiếm, hàng trăm tên ma đạo sĩ cùng ở đó, đông nghịt đến nỗi bóng tối đầy ứ bởi ánh thép và phép thuật như sắp nổ tung.”

Câu chuyện nhiều phần thêm thắt của Patty rõ ràng rất được tán thưởng. Cô cao hứng lại kể ra thêm chuyện mình đã cùng Shanan đối phó ma đạo sĩ ra sao, chiến đấu dũng cảm như thế nào, hăng say đến mức quên cả đâu là câu chuyện thật. Trong cuộc vui chẳng ai bận tâm đến chuyện thật hay bịa làm gì. Kể cả Shanan cũng lơ đi để Patty tha hồ mà tưởng tượng. Chỉ khi câu chuyện ái tình viễn vông giữa cô đạo chích và chàng

vương tử bắt đầu chuyển tới nự hôn thê hện thì Shanan không thể không trốn khỏi cuộc vui. Chàng chẳng muốn Patty bắt thị phạm một nự hôn chút nào trong khi đám thanh niên ngấm ngấm hơi men đã trở nên hào hứng quá mức. Thậm chí Lester không biết tìm đâu ra cả một rổ hoa dành dành trắng đã tung hết lên người Patty mà hò hét: Hôn vương tử của nàng đi.

Bọn Delmud hưởng ứng hết cỡ.

Không tìm được Shanan đâu nữa, cả bọn lại quay qua Serisu đùa giỡn và chiến công của cậu lại được xoay vòng kể ra. Trong một phút cao hứng, Lester kéo luôn cả em gái mình Lana lẫn Serisu ra phía trước rồi yêu cầu Levin dạo nhạc.

Anh chàng rõ ràng đã say, nhưng Levin cũng đang vui vẻ, liền lên dây cây đàn hạc vàng.

Nhà vua xứ Silesia ngược nhìn bầu trời đêm, diễn tấu một khúc dân ca cho tất cả cùng nhảy múa. Trong vô số những nự cười, tiếng hát, ông vẫn nhận ra ánh mắt đau đáu chăm giận của cô con gái Fee. Levin vẫn chưa

hề nói với cô lời nào từ khi gặp lại.Ồ... cô cũng sẽ giữ yên lặng như thế với ông và chôn chặt nỗi tức giận vào mình.

Ồ... cô có đôi mắt sao mà giống mẹ cô... Ôi ngọn gió Silesia nào hiểu thấu trái tim nhà vua mất nước... ánh sao nào nói được những điều mà kẻ đã bước qua sinh tử như ông không được phép nói ra.

Chẳng biết từ khi nào, từ bản ca vũ, Levin đã hát một bài ca về những vì tinh tú. Những ngôi sao báo hiệu mùa màng, những ngôi sao chiếu mệnh, sao hôm, sao mai và những ngôi sao băng rực rỡ tiếc thương cho những đôi tình nhân bạc mệnh.Ồ, những đôi tình nhân không thể trọn đời trọn kiếp nơi nhân gian sẽ đi theo chiếc cầu sao băng đoàn tụ ở thiên đường. Khúc hát ngọt ngào đến nỗi ngay khi Levin đã dứt lời, những người nghe vẫn còn thấy ngẩn ngơ một khoảng dài trước khi vang lên những tràng pháo tay không ngừng.

Không khí của hội hè có chùng lại chút đỉnh. Một nỗi nhớ nhà và hoài tiếc khôn nguôi thổi thanh bình lan

truyền từ bài ca của Levin chiếm lĩnh tâm hồn những chàng vương tử trẻ.

Lúc đó thì đột nhiên Yohan xuất hiện trong đêm tiệc, đặc biệt thanh lịch trong một bộ cánh nhung xanh thơm nức nước hoa. Anh cầm một bông hồng đỏ, dong dạc đọc một bài thơ tình ướm át. Anh cũng nhanh chóng tìm thấy Lakche giữa đám đông, quỳ xuống tặng nàng đoá hoa thứ năm trăm ba mươi sáu.

Lakche vốn đã bị Patty chọc tức với chuyện tình trên sa mạc, lại càng điên tiết hơn. Nàng chỉ ước có thể chém được Yohan thành hai mảnh.

Trong khi đó, Skasaha huyết sáo rất nhiệt tình, mặc kệ cái quắc mắt sắc như dao của cô em gái song sinh.

Buổi tiệc trở lại náo nhiệt với màn cầu hôn của Yohan, rôm rả tới mức Lakche thiếu chút đã đánh nhau thực sự với Yohan nếu không có Serisu kịp thời nhảy vào ngăn cản.

Hầu như tất cả mọi người đều rất vui, kể cả những người không tham gia đến hết tiệc tùng vẫn thấy tinh thần nhẹ nhõm.

Giữa buổi tiệc, Oifey đã phải rời đi, quay lại trong đại trưởng đang kiểm tra lại quân lương, dự trữ. Chẳng bao lâu sau thì Serisu cũng tìm đến. Thư gửi vương tử thành Melgen cậu đã thảo xong, chuyện còn lại là kế sách cho trường hợp chiến tranh.

Shanan cũng bận rộn suốt buổi tối để chuẩn bị đến Lenster.

Bóng tối của đêm mùa thu in dấu bên ngoài bằng những chiếc lá khô như những con thuyền lay lắt trong sương lạnh. Khi việc quân chuẩn bị đã tương đối tương tất, cũng chẳng còn nhiều thời gian để ngủ nữa. Và Shanan cũng còn một chuyện riêng phải giải quyết trước khi lên đường.

Không xa doanh trước có một hồ nước lớn. Sương bốc lãng đãng, những cành du tro trụi rỏ thấp trong nền tối của đêm tàn, mùi hương của không khí đầy hơi mục

ruỗng còn mùi của nước lạnh buốt và tanh nhẹ mùi rêu tảo. Shanán tìm thấy Yohan ngà ngà say đang nghêu ngao hát bên hồ một bài tình ca.

Gã vẫn mặc bộ áo nhung xanh đốm dáng buổi tiệc tối, vẫn đang ca một bài tình ca dành riêng cho Lakche. Chân chằm đá chân chiêu, Yohan giật mình khi nhìn thấy vương tử Isaach trước mặt mình. Shanán là kiểu hình mẫu bề ngoài hoàn toàn trái ngược với gã. Tử y giản dị, mặt lạnh như tiền, đối với gã mấy tay kiểu đó đều là nguy quân tử cả. Lại còn cộng thêm sự ngưỡng mộ của Lakche dành cho Shanán càng làm Yohan thêm mấy phần bức dọc.

“Kẻ nào giữa đường ta tiểu tiện đấy?” Yohan ngoác miệng ra thách thức. Chút hơi men càng đẩy thêm tính khí ngông cuồng của gã.

Yohan nói là làm thật. Gã đang tính cởi thắt lưng ra thì đã thấy mình ngã nhào xuống hồ nước.

Nước mùa thu lạnh buốt. Lạnh tỉnh cả người.

Uống vài ngụm xong, ngoi lên được bờ thì dừng giả phủ đã chực sẵn trên tay Yohan. Thần phủ chớp lên đầy uy lực nhưng chưa xuất ra hết thì Yohan đã phải uống nước hồ thêm lần nữa.

“Chết tiệt.”

Lần này Shanan kéo gã lên.

“Tĩnh rượu rồi phải không?”

Yohan không muốn nói chuyện chỉ muốn xông vào đánh nhau tiếp nhưng lại chẳng có cách nào cử động được.

“Khốn khiếp. Thả ta ra.” Gã quát lớn.

“Tùy vào cậu cư xử như thế nào.” Shanan thả gã.

Lui lại vài bước, vừa thở hào hển, vừa quệt nước trên mặt, Yohan vừa nhìn vương tử Isaach như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Ta có vài lời muốn nói với cậu.” Shanani đi thẳng vào vấn đề. “Đầu tiên là chuyện ở Isaach. Mọi việc nhà Dozul đã làm với quê hương ta đã trôi qua. Ta không tính bất cứ món nợ nào lên cậu, không một chút thù hận. Và ta hy vọng cậu cũng hiểu những việc Lakche buộc phải làm đều là những việc không thể tránh khỏi.”

Yohan “hừ” một tiếng.

“Ta yêu thương Lakche thật lòng và chưa từng oán trách cô ấy vì bất cứ chuyện gì.”

“Tốt.” Shanani đáp. “Tình yêu phải đến từ hai phía. Nếu cậu không ép uống hôn sự của Lakche, ta cũng không bao giờ ngăn cản cậu theo đuổi con bé.”

“Thật sao?” Yohan nheo mắt. “Người sẽ ủng hộ ta?”

“Nếu cậu có được tình yêu của con bé, cậu cũng sẽ có lời chúc phúc của ta.”

Đôi mày Yohan nhăn tít lại. Gã vẫn không ưa gì “biểu ca tương lai”, nhưng cũng ít nhiều có phần kính trọng.

“Vẫn còn một chuyện nữa.” Gã nói. “Bất luận như thế nào, cũng sẽ có ngày ta muốn so tài với người một trận. Thánh kiếm của Isaach đối đầu với thần phủ của Dozul.”

“Ta sẽ chờ tiếp chiến thư.” Shanan đáp gọn và rời đi.

Yohan đứng nhìn theo cho đến khi chàng khuất hẳn. Nước hồ quả nhiên làm người ta tỉnh táo, ngoài một trái tim một người con gái, giờ gã lại có một mục tiêu để phấn đấu không ngừng.

*

Bình minh thả những tia sáng nhạt và sương mù.

Mọi người vẫn còn đang say chưa tỉnh dậy. Chỉ có một vài kẻ thức trắng đêm với những tâm tư khó nói.

Đặc biệt lại là Serisu.

Cậu ngồi trên bờ thành, chiếc áo choàng cũ quấn quanh người không đủ chống lại những cơn gió lạnh miền đông bắc.

“Minh chủ sẽ cảm lạnh đó Serisu.”

Minh chủ trẻ tuổi giật mình khi nghe tiếng Oifey. Sương mù nặng, dù ở gần cũng chẳng thấy rõ người.

Oifey đến bên cạnh cậu, cũng ngồi xuống tường thành ngồi. Tường ướt rượt sương.

“Huynh thức dậy sớm quá...”

“Minh chủ thì dường như không ngủ?”

Serisu gật nhẹ.

“Vẫn là cuộc chiến với Đế Quốc.”

“Minh chủ có tâm sự gì mà ta có thể phân ưu cùng người chăng?”

Serisu thở dài. Phải, cậu cần chính là một người để tâm sự.

“Ngày trước Levin thúc thúc từng nói với ta, vào ngày thúc thúc vào cung cùng thân phụ Sigurd, đã gặp lại mẫu thân... Người là con gái thất lạc của hoàng tộc Barhara, vừa đăng vị nữ hoàng và kết hôn cùng Alvis. Levin thúc thúc nói mẫu thân sau khi bị Manfoy bắt đi, đã bị ma pháp khiến cho mất hết ký ức. Sau này người sinh cho Alvis hai người con, một trong số đó, hoàng tử Yulius thừa hưởng sức mạnh của hắc ám long...”

Mẫu thân giờ cũng đã qua đời, ruột thịt trên đời này ta chỉ còn lại hai người em cùng mẹ khác cha. Bây giờ chống lại Đế Quốc... đệ sợ cái ngày huynh đệ tương tàn khó tránh khỏi.”

Oifey đau đầu nhìn bóng đêm cảm thán.

“Ta cũng đã được quân sư Levin cho biết chuyện này trước đây... sợ dĩ ta và Shanan không nói cho mình chủ biết từ trước vì muốn để mình chủ có một tuổi thơ vui vẻ...”

“Ta hiểu.”

Oifey lại nói.

“Ta nghe nói ngày trước, cũng vì mất hết ký ức mà nữ hoàng Diadora đã trợ giúp Alvis giết chết công tử Sigurd. Rồi sau này, nữ hoàng qua đời chính bởi tay Yulius, đứa con thừa hưởng dòng máu hắc ám long... Minh chủ, chuyện đã xảy ra đã xảy ra rồi, để chấm dứt tất cả bi kịch này vốn chỉ có một cách mà thôi. ”

Serisu thở dài.

“Những việc này... tại sao cứ như rời khỏi Tirnanog xa một chút, để lại biết thêm một số chuyện... Tất cả đều bi ai.”

“Serisu, nếu mình chủ cảm thấy mệt mỏi quá, ta có thể hộ tống người trở về Tirnanog sống một cuộc đời yên bình. Hơi thở của chiến tranh sẽ còn lâu mới kéo đến đó. Nhưng vào ngày Đế Quốc dẫn quân tới, có thể mình chủ sẽ không còn đủ khả năng bảo vệ bất kỳ ai nữa.”

Serisu lắc đầu.

“Đệ sẽ không bỏ cuộc đâu. Nhưng đệ sẽ không cướp đi bất kì sinh mạng nào, nếu chỉ còn một tia hy vọng cải đổi.”

“Công tử Sigurd sẽ rất tự hào vì mình chủ.”

Oifey tựa vào đá, ngắm bình minh lên. Serisu cũng đang nhìn những quần sáng ửng đỏ của mặt trời vừa ló dạng. Cậu không còn là một thiếu niên rạng rỡ của làng Tirnanog mà đã trưởng thành hơn.

Cuối cùng... Oifey nghĩ, ta đã có thể trọn mệnh phần nào với chủ tướng Sigurd...

Mây mù bay, bình minh đến, thời điểm xuất binh đến Lenster đã gần kề.

PHẦN II

LENSTER – THU SẮC

CHƯƠNG 1.

CÁNH CÔNG CỦA QUÁ KHỨ

BÓNG TỐI TRÙNG VÂY

ột mùa thu nữa lại đến. Khắp một vùng bình nguyên rộng lớn quanh thành Lenster cây lá đua nhau đổi màu. Sắc vàng rồi đến sắc đỏ, huy hoàng như chào đón một vị vua giáng thế.

Cách đó không xa về hướng vương cung Alster, rừng và đồng cỏ cũng khoác lên sắc vàng, đỏ, nhưng không phải mùa thu mà là lửa và máu.

Liệu có cơ may chiến thắng không?

Nơi đó, khoảng rừng đỏ rực màu của máu và lửa, toàn bộ quân đội của vương tử Leef đang chiến đấu, trong khi cậu lại phải ở lại phải bó chân ở thành Lenster, dõi

theo họ từ xa.

“Vương tử Leef...”

Nanna khẽ gọi.

“Có tin tức gì của Finn không?” Leef hỏi.

Nàng lắc đầu, đôi mắt nâu buồn bã dỗi về phía chân trời.

“Hy vọng đêm nay phụ thân sẽ trở về... Vương tử đừng lo lắng quá, chỉ cần người còn thì Lenster còn hy vọng.”

Mấy lời đó của Nannan càng khiến Leef giận dữ hơn.

“Ta ở đây trong khi quân đội của ta ở ngoài kia... Eyvel, Sara, Mareeta... giờ thì ta lại để cho Finn đi dò xét tình hình thay vì xông thẳng ra ngoài chiến địa cùng chiến hữu...”

Cậu đâm mạnh vào tường. Vết rách trên những ngón tay không khiến cơn giận nguôi đi được mấy.

Khi có tin tức quân đội của hoàng tử Serisu giải phóng Isaach, không chế đền Shrine, Leef nghĩ rằng thời khắc của Lenster cũng đã đến. Nếu cậu có thể xua quân đến chiếm lại thành Alster trong khi quân Serisu đánh xuống thì cả hai đội có thể cùng hợp lưu tại Melgen, giải phóng hoàn toàn tổ quốc.

Ngày xuất binh, các quân sư đã khuyên giải cậu hãy chờ đợi. Tuy phải đối phó với lực lượng của Serisu, nhưng quân nhà Bloom đóng tại Alster vẫn còn rất đông đảo, lực lượng phiên quân của Leef vẫn chưa phải là đối thủ.

Vương tử trẻ của Lenster không nghe theo. Cậu đã phải trốn chạy quá lâu rồi, mười mấy năm ẩn nấp từ làng mạc này sang thôn xóm khác. Cậu không muốn lần tránh mãi. Vậy là Leef nhất quyết tấn công.

Không còn cách nào khác, hội chiến tranh thông qua tổng khởi nghĩa. Tuy nhiên tất cả đều đồng lòng buộc Leef ở lại Lenster chờ tin. Họ nói có thể đại quân của Serisu có thể vượt biển tới Lenster trước thay vì đánh xuống Melgen, nên Leef phải ở đó chờ đợi. Đương nhiên Finn và Nanna cũng phải ở lại bảo vệ cậu.

Cơn bốc đồng qua đi, thời gian đợi chờ khiến Leef hiểu rằng việc cậu ở lại thành Lenster chỉ là cố gắng của các quân sư nhằm giữ mạng cho cậu.

Đại quân đánh vào hoàng thành Alster đã ra đi là chẳng nghĩ đến chuyện trở về.

“Vương tử...”

Nanna nhẹ nhàng niệm một câu thần chú khiến vết rách trên tay Leef lành lặn lại. Nhưng chẳng có câu thần chú nào xoa dịu được nỗi đau đớn và cơn giận dữ trong lòng.

Mắt cậu đỏ ngầu như sắc thu dưới chân thành. Trái tim cậu đầy cảm hận.

“Ta muốn ra ngoài đó, quyết tử với nhà Bloom. Thà chết ngoài trận mạc, còn hơn làm một kẻ hèn nhát sau thành trì như thế này.”

Cậu nghiêng chặt răng.

“Vương tử Leef, thuộc hạ của người vì tương ở người

mới ra hành quân tới Alster. Tin tức chưa báo về, người đã muốn xông ra đòi sống đòi chết. Chẳng lẽ vương tử không có lòng tin ở họ? Người càng không trân trọng mạng sống của mình, càng phụ lòng chúng tôi bao năm nay.”

Cô bé Nanna cũng đang nổi giận. Nàng là con gái của Finn, nhỏ hơn Leef vài tuổi và đã cùng cậu lớn lên trong loạn lạc. Nàng vừa là thần tử của cậu, vừa là tri kỷ. Khác với thân phụ Finn chưa bao giờ thất thố, Nanna thì luôn sẵn sàng bật lại cậu bất kỳ lúc nào.

Thông thường, Leef chẳng bao giờ giận Nanna vì những chuyện đó mà còn thầm cảm ơn nàng. Nàng khiến cậu biết mình vẫn còn là một thiếu niên chứ không phải là một hoàng tử uy quyền.

Lần này những lời Nannan nói vẫn lại quá đúng và chúng khiến cậu càng giận bản thân mình hơn. Cậu chẳng thể nói điều gì, chỉ có thể trông ngóng về phía chân trời vãn vện những vệt đỏ của mặt trời khuất núi.

“Thân phụ đang trở về...”

“Finn...”

Khi ánh hoàng hôn gần tắt hẳn, cả hai cùng nhận ra một kỵ sĩ ruổi ngựa trên con đường mùa thu dưới chân thành.

Ngay lập tức Leef và Nanna cùng chạy xuống. Toàn bộ thành Lenster chỉ còn có hai người cùng một tiểu đội lính canh. Tất cả đều trông ngóng tin tức của Finn nên khi người kỵ sĩ lão luyện trở về thành, mọi người đều tập trung cả lại.

“Tình hình quân đội chúng ta thế nào rồi?” Leef hỏi trước cả khi Finn kịp xuống ngựa.

Nét căng thẳng hiển hiện rõ trong ánh mắt của tất cả mọi người.

Finn cúi mũ trụ. Khuôn mặt mệt mỏi và ánh mắt anh khiến câu trả lời chẳng cần phải nói ra.

“Khi thần đến chiến cuộc đã tàn rồi...”

Anh xuống ngựa.

Anh vẫn còn trẻ, ba mươi lăm hay ba mươi bảy, nhưng đã gánh đủ trên vai mọi trách nhiệm nặng nề nhất suốt hai đời vua xứ Lenster. Từ thời xứ này còn hùng mạnh, đến trận chiến của Sigurd, rồi phụ phụ thái tử Cuan bỏ mình trên đại mạc Yied...

Chẳng ai nói một lời nào.

Trời đã tối mà cũng chẳng binh sĩ nào nhớ đến chuyện đốt đuốc.

“Quân của nhà Bloom đang thừa thắng đuổi đến đây. Chúng ta không còn đủ quân lính để giữ thành Lenster. Vương tử Leef, xin người hãy nén bi thương mà khăn trương lên. Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi.” Finn thúc giục. Anh cố gắng xua đi cảnh tàn cuộc chiến trường Alster trong tâm trí. Quá nhiều xác người, quá nhiều những người anh quen biết... Finn thậm chí không kịp ở lại để xem có ai còn sống...

“Vương tử Leef...”

Finn hồi thúc một lần nữa.

Vị vương tử trẻ khẽ run rẩy. Cậu cắn môi đến ứa máu để ngăn lại những giọt nước mắt thống hận đang trào ra.

“Đi thôi.”

Leef nói gọn, giọng khản đặc.

“Khu làng và giáo đường phía tây thành có rất nhiều chỗ ẩn nấp. Người dân ở đó sẽ giúp đỡ chúng ta.” Finn nói.

Leef lặng lẽ gật đầu.

“Quân sư Levin đã nói rằng khi trăng non tháng mười một ló dạng, quân tiếp viện của hoàng tử Serisu sẽ đến.” Finn tiếp tục.

Leef lại gật đầu.

Chẳng có gì nhiều trong thành Lenster để thu dọn.

Hầu hết mọi người chỉ lấy vũ khí và lên yên ngựa. Theo

ý Finn, đoàn người rời thành Lenster bằng cổng hậu. Cổng chính vẫn đóng chặt, Finn lại cho dựng những hình nhân giả mang mũ trụ, khiên giáo trên tường thành. Quân nhà Bloom kéo đến, chúng cũng phải mất một thời gian để dè chừng và công thành. Đến lúc đó bọn họ đã an toàn trong những cánh rừng sâu.

Mùa thu se sắt, suốt đêm đoàn người di chuyển không ngừng. Đến chùng rạng sáng đã thấy lửa bốc lên từ phía thành Lenster, xem ra nhà Bloom đã tấn công đến rồi.

“Finn này...” Vương tử Leef lên tiếng khi ngoái nhìn cột khói bốc lên từ phía Lenster. *“Hãy chuyển hướng vào rừng. Ta không muốn đến khu làng phía Tây. Bá tánh bao năm nay đã phải khổ sở vì chiến loạn. Bây giờ họ che giấu chúng ta sẽ lại có thêm tai ách với nhà Bloom.”*

“Vương tử nghĩ rằng vào rừng thì bọn nhà Bloom không tìm đến làng mạc sao? Chúng cũng sẽ tới đó bắt người đem đi tra khảo về tung tích của vương tử.”

“*Nanna.*” Finn gắt. Đến bao giờ con gái anh mới chịu hiểu rằng Leef là vương tử của mình chứ không phải một người bạn thanh mai trúc mã bằng vai phải lứa.

“*Nanna không nói gì sai cả Finn.*” Leef bênh vực. Cậu quá mệt mỏi rồi. Mệt mỏi, vì những người đã bỏ mình nhiều hơn là chuyển trốn chạy. Mười bảy năm nay, có ngày nào bọn họ không phải chạy trốn đâu. “*Ta không muốn chúng tới làng vì vậy hãy để lại một vài dấu vết để dẫn dụ nhà Bloom đuổi theo chúng ta vào rừng. Địa hình ở đó chúng ta thông thuộc, hơn nữa bọn trọng binh của chúng không di chuyển nhanh trong rừng. Nếu lũ pháp sư đuổi lên trước thì chúng ta cũng dễ dàng xử trí chúng hơn.*”

“*Vương tử Leef, người muốn mạo hiểm chống lại chúng sao?*”

“*Hãy để lại nhiều dấu vết khác nhau để chúng phải phân tán ra tìm kiếm. Đó là cơ hội duy nhất của chúng ta. Ta không muốn lẫn trốn và liên lụy thêm ai cả. Trước khi hoàng tử Serisu đến, chúng ta có thể tự bảo vệ được*

mình.”

Finn không nói gì nữa. Anh tuân lệnh. Từ khi Leef mười lăm tuổi, anh đã luôn tuân lệnh hoàng tử. Đó là điều một kỵ sĩ được dạy, tận trung vì chủ nhân. Leef thừa hưởng sự can trường và lòng kiêu hãnh của cha mình, cậu là một hoàng tử dũng cảm, biết nghĩ cho mọi người. Tuy cũng có đôi lúc Finn cũng tự hỏi liệu anh có sai lầm không khi để cậu trở thành minh chủ quá sớm, lòng can đảm thôi thì chưa đủ trong một cuộc chiến tranh. Riêng quyết định hôm nay của Leef thì anh hoàn toàn đồng lòng.

Họ vẫn còn có cơ hội tự vệ trong khu rừng này. Bá tánh đã chịu đủ rồi. Nỗi đau thất bại cũng đã hằn sâu trong trái tim vị vương tử trẻ tuổi. Cậu cần có một sự phục thù nho nhỏ để củng cố niềm tin của mình.

Finn chia người thành ba toán khác nhau, từ bìa rừng đi về ba hướng. Liên tục cho ngựa đi lại cùng một tuyến đường để khiến quân nhà Bloom lầm tưởng về số lượng của họ qua dấu chân ngựa. Ở một vài điểm khác nhau,

Finn cũng để lại những tàn than củi như dấu vết cắm trại, sau đó anh cho những dấu ngựa thừa dần, cắt đứt dấu vết khi vượt qua những khe suối rồi vòng ngựa lại chỗ Leef đóng quân.

Họ đang ở khoảng trung tâm của Lâm Phong, khu rừng gió. Cây lớn mọc xen kẽ những vách đá hẹp vẫn rít lên những âm điệu khác nhau khi gió nổi. Sông Ngọc chảy ngang qua bảo đảm nguồn nước cho họ và khu vực này thực vật trù phú ngay cả vào mùa thu, trong một khoảng thời gian chắc chắn không thiếu thịt thú rừng.

Địa điểm của họ cắm trại vừa được địa thế che chắn khá tốt, lại vừa bí ẩn, quân nhà Bloom không dễ tìm ra. Nhưng nếu đám truy binh không tìm được bọn họ thì Serisu làm sao tìm ra? Finn không nghĩ hoàng tử Serisu sẽ cử đại binh đến Lenster ngay lập tức. Cậu nhất định phải hành quân thận trọng nên nếu có viện binh vào ngày trăng mọc tháng mười một thì chỉ là một nhóm nhỏ tinh nhuệ đi tiên phong.

Quân nhà Bloom gặp bao nhiêu khó khăn trong rừng

thì quân của Serisu đi tìm bọn họ cũng sẽ gặp chướng đó cản trở.

Dù vậy, Finn vẫn tin rằng Levin nhất định có cách. Những lời Levin nói chưa khi nào sai lệch cả, nhất là từ khi đức vua Silesia đột nhiên trở về từ cõi chết.

Đoàn người của vương tử Leef còn lại khoảng gần hai mươi người. Đa số đều là những kỵ sĩ trẻ. Bọn họ tìm được một cái hang sâu để tránh gió rét. Tất cả đều đang quây quần bên một đồng than nhỏ được ủ kỹ. Lương thực mang theo còn chút đỉnh và họ cũng đã quá mệt mỏi để đi săn nên chỉ có một ít bánh bột ngô cho bữa tối.

“Thần sẽ gác phiên đầu tiên.” Finn nói với vị vương tử trẻ.

“Ta canh gác cùng người.” Leef đứng dậy, cầm lấy thanh gươm Ánh Sáng của mẫu thân để lại.

Finn cắt cử người cho những phiên gác rồi ra ngoài cùng vương tử của mình. Gió không lớn lắm, gió rét từ

phương Bắc thổi xuống bị đại mạc Yied rút đi cả hơi ẩm lẫn giá lạnh. Thời tiết vùng Lenster quanh năm dễ chịu, mùa đông cũng không kéo dài, chỉ có vài ngày có sương giá.

Tháng mười một, chớm thu, là lúc đẹp nhất. Lá chỉ vừa chuyển màu, hoa vẫn còn đua nở.

Finn nhìn lên bầu trời, không có trăng cũng không có sao. *Trăng non... bao giờ mới mọc lên đây?* Anh tự hỏi.

Leef cùng một vài người đi dọc theo đường mòn quanh chỗ trú ẩn. Finn không đi cùng mà ở lại canh hang. Vương tử Leef vẫn còn cần thời gian tĩnh lặng trước khi quên đi thất bại ở Alster.

Anh nhìn theo, nén một tiếng thở dài. Mỗi lần nhìn thấy hoàng tử trẻ tuổi, anh lại nhớ đến tiên chúa Cuan. Từ nhỏ anh đã được Cuan đưa về làm kỵ sĩ tập sự. Vương tử của Lenster không chỉ là chủ nhân mà còn như ân sư và gia phụ.

Năm đó, phu nhân Ethrin sanh công chúa Athena chưa

được bao lâu thì xảy ra động loạn ở Isaach rồi nước Verdane nhân cơ hội tấn công thành Jungvy. Anh trai của Ethrin, công tử Sigurd, cũng là người huynh đệ kết nghĩa của Cuan, phải đem chút binh lực ít ỏi còn lại ở Chalpy đi giải cứu. Cuan cùng Ethrin lập tức xuất binh tương trợ Sigurd. Finn lúc đó chỉ vừa mười bảy tuổi cũng được đi theo phù trợ.

Suốt trận chiến dài, Finn chiến đấu dũng mãnh không kém bất kỳ ai. Tài năng cùng lòng trung thành của anh được không chỉ Cuan ghi nhận mà còn khiến quân đội của Sigurd vô cùng mến mộ. Chẳng bao lâu sau, bọn họ bình định Verdane rồi dẹp yên bạo loạn tại liên hiệp Agustria...

Vừa bình định xong chiến sự ở đó thì xảy ra việc thái tử Grannvale bị ám sát và thân phụ của Sigurd trở thành nghi phạm. Triều đình giáng tội, Sigurd phải hàm oan chạy đến Silesia lưu vong.

Cuan, Ethrin thấy tình hình bất lợi, lập tức quay lại Lenster dẫn thêm viện binh, hẹn cùng Sigurd hội quân

tái khởi, rửa mối oan tình.

Trên đường về thủ phủ thì vương tử Leef ra đời.

Cuan không muốn thê tử vừa sanh con lại phải ra trận nên giao cho Finn trách nhiệm bảo vệ vương quốc và hoàng tộc. Ngày Cuan dẫn đại quân vượt sa mạc, hợp lưu với Sigurd, Ethrin để Leef ở lại thành, dẫn theo con gái Athena đi tiễn chồng.

Nào ngờ lân quốc Thracia dẫn theo long kỵ mai phục trên sa mạc. Vương tử Cuan, phu nhân Ethrin cùng toàn quân vong mạng. Trưởng công chúa Athena cũng mất tích từ đó.

Chẳng bao lâu sau cái chết của Cuan thì quân Thracia đánh tới. Sigurd chết ở Barhara, Đế Quốc cũng cử binh xâm lược Lenster, đồng minh ở thành Conote phản trắc khiến tình hình khó khăn lại thêm bi đát.

Đại vương Lenster tử chiến, Finn đưa vương tử Leef chưa tròn ba tuổi bỏ chạy. Suốt mười mấy năm trời lần trốn trên chính quê hương mình.

Những chuyện ngày đó trôi qua như một giấc mộng.

Mười mấy năm như một giấc mộng.

Đôi khi Finn nhắm mắt vẫn còn tưởng rằng mình chỉ đang trên đường hành quân đến Chalpy cùng vương tử Cuan.

“Phụ thân...”

“Nanna, con không ngủ đi sao lại ra đây?”

Nanna ngồi xuống nép vào cha mình. Finn khoác tay, bao phủ nàng con gái nhỏ trong hơi ấm của chiếc áo choàng.

“Đêm nay dường như ai cũng mất ngủ. Con ra ngoài này cho đỡ ngột ngạt một chút.”

“Gian khổ còn nhiều, không ngủ được cũng phải ráng ép mình nghỉ ngơi một chút.”

Nanna dụi đầu vào lòng cha, khe khẽ nói.

“Phụ thân kể chuyện cho con nghe đi.”

“Ta đã kể cho con mọi câu chuyện mà ta biết.”

“Con vẫn muốn nghe lại chúng. Người hãy kể lại câu chuyện về Thiên Phụ Thương và Địa Mẫu Thương đi phụ thân.”

Finn đành chiều con gái. Dù sao anh cũng chẳng có gì nhiều để cho nàng ngoài những câu chuyện cổ. *Luôn có một lòng can đảm trong những câu chuyện cổ.* Phụ nhân Ethrin nói vậy khi hát ru cho công chúa Athena. Nếu thực sự là vậy thì đây là lúc cần có lòng can đảm đó.

“Nova và Dian hai trong số thập nhị thánh chiến sĩ từng chống lại hắc ám long thần Loputousu là một đôi huynh muội vô cùng yêu thương nhau. Nova sở hữu Địa Mẫu Thương Gáe Bolg, Dian cầm Thiên Phụ Thương Gungnir, hai cây thương sinh ra cùng ngày tháng, sinh tử chẳng chia lìa.

Nhiều người nói, Nova và Dian còn thân thiết hơn cả

tình anh em. Giữa họ còn có tình tri kỷ và có lẽ còn có tình yêu, một tình yêu cấm kỵ.

Sau trận thánh chiến, Nova kết hôn với một kỵ sĩ là bạn thân của huynh trưởng, vợ chồng hoà thuận, hạnh phúc. Nhưng một ngày, chồng của Nova và vua Dain nảy sinh mâu thuẫn lớn, dẫn đến quyết đấu trong hoàng cung. Nova can thiệp vào. Trong lúc hỗn loạn, nàng đã vô tình đâm chết chồng mình. Quá đau đớn và ân hận, Nova dùng Gái Bolg tự sát. Ngay sau đó vua Dain cũng bỗng nhiên băng hà một cách bí ẩn.

Tai hoạ liên tiếp tai hoạ.

Con trai của vua Dain kế vị, tàn ác bạo ngược. Cuối cùng không chịu nổi cảnh bá tánh lầm than, con trai của Nova phải đứng lên chống lại người anh họ, chiếm lấy đô thành Manster. Nước Lenster bị chia cắt làm hai nửa từ đó.

Người ta nói rằng, thuở trước có lần Dain cầm Thiên Thương Gungnir xuống tận địa ngục đánh nhau với ma vương. Nova cầm Địa Thương Gái Bolg đi hộ trợ anh

mình.

Ma vương bị giết. Trước khi chết nguyên rằng Gungnir và Gáe Bolg là một cặp thương bất hạnh, phải uống đủ máu của ba cặp tình nhân mới giải trừ hết bi thương.

Sau chuyện của gia tộc Lenster bị chia cắt, người ta vẫn nói Gáe Bolg và Gungnir không ngừng gọi nhau, nhưng mỗi lần tái hợp là mỗi lần phân ly, đau đớn. Cũng từ đó mà Gáe Bolg và Gungnir còn có tên là đôi song thương của tình yêu và hận thù.”

Finn kết thúc câu chuyện. Cô con gái Nanna khẽ hỏi.

“Đôi thương đã uống máu của Nova và Dain, cũng đã uống máu của vương tử Cuan và phu nhân Ethrin, vậy thì chỉ còn hai người yêu nhau nữa là sẽ phá giải được lời nguyền của ma vương phải không cha?”

Finn đáp:

“Ta chỉ hy vọng rằng đời mình không phải nhìn thấy thêm máu phải đổ vì Gáe Bolg và Gungnir nữa.”

Nanna thì thầm.

“Ngày trước Địa Mẫu Thương mất tích cũng là việc tốt. Ít ra vương tử Leef...”

“Nanna, những chuyện này đừng nên nói đến nữa. Chẳng lẽ con nghĩ rằng vương tử Leef phải mất cả song thân lại là việc tốt hay sao?”

“Con không có ý đó.” Cô bé bối rối.

“Gái Bolg bao đời nay đã bảo vệ dân Lenster khỏi đám long kỵ khát máu Thracia. Nếu thần thương còn trong tay tiên chúa Cuan, đất nước chúng ta đã không phải chịu cảnh bi thương như thế này.”

“Thôi ngủ một chút đi con. Chúng ta phải giữ gìn sức lực.”

Nanna vẫn còn chưa muốn ngủ. Nàng cuộn tròn trong lòng cha một chút rồi khe khẽ hỏi.

“Phụ thân có nghĩ mẫu thân sẽ đến cùng viện binh của

hoàng tử Serisu không?”

Finn lắc đầu.

“Ta không biết nữa.”

“Ngày trước, sao người lại để mẫu thân con rời khỏi Lenster, một mình vượt đại mạc vậy? Sa mạc Yied vốn có tiếng là sa mạc tử vong...”

“Nanna, ngủ đi.”

Finn gất. Con gái anh có vẻ giận. Bao năm nay mỗi lần Nanna nhắc đến Lanchesis anh đều lảng đi. Ngay cả Leef hỏi đến anh cũng không thể trả lời.

“Dù con là con gái ta, nhưng chuyện giữa phu thê chúng ta, con cũng không thể phán xét.” Anh dịu giọng xuống.

“Con hiểu rồi.”

Cô bé ngồi dậy và bỏ vào trong hang động.

Một vài sợi tóc vàng óng ả còn rơi trong lòng anh. Finn nhặt chúng lên, bỗng thấy đau lòng.

Nannan càng lớn càng giống mẹ, Lanchesis, công nương thành Nordion, người em tôn quý của Sư Tử Vương Eltoshan, người bàn bà đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời Finn.

Trong bóng đêm mùa thu, quá khứ đã gần hai mươi năm vẫn còn toả hương ngan ngát, những vết thương lòng lại thức giấc. Có người nói đao kiếm để lại sẹo mờ trên da thịt, còn tình yêu khiến trái tim lúc nào cũng chảy máu. Vết thương do đao kiếm, theo thời gian sẽ lành lại, còn vết thương trong trái tim vĩnh viễn bảo tồn. Chỉ cần một lời nói cũng đủ rách ra. Bao nhiêu lần tổn thương, cũng chỉ tái đi tái lại một chỗ cũ mà thôi.

“Lanchesis...”

Kể cả tên nàng bao năm nay Finn cũng không muốn gọi đến.

Tình yêu càng sâu nặng, mối hận càng sâu.

Nhưng cùng với tháng năm dằng dặc, cuối cùng Finn nghĩ anh cũng có thể thông cảm cho nàng. Vì cuối cùng anh cũng hiểu được nỗi đau nàng phải chịu đựng. Nỗi đau đó chính là nàng dạy cho anh.

Có vài ánh đèn bão le lói.

Vương tử Leef và đoàn tuần tra đã trở về.

“Có gì bất thường không Finn?” Leef hỏi và ngồi xuống cùng anh.

“Mọi chuyện vẫn ổn thưa vương tử.”

“Ta nghĩ đêm nay sẽ bình yên.”

“Vâng.”

Leef bỗng để ý đến những sợi tóc vàng quăn quanh ngón tay người kỹ sĩ trung thành. Cậu vút thở dài nghĩ đến Nanna. Nàng lớn lên cùng cậu, chia sẻ biết bao nhọc nhằn cùng cậu mà cậu chẳng thể làm được gì cho nàng cả. Leef nghĩ nếu có ngày giành lại được quốc gia,

cậu sẽ cầu hôn nàng, suốt đời chăm sóc cho nàng. Nhưng đêm nay... cậu chợt nghĩ rằng mình đã ảo tưởng quá nhiều. Đến một sự an toàn tối thiểu cậu còn chưa mang lại được.

Leef đứng dậy, nếu cứ ngồi yên trong bóng tối, cậu sẽ càng chìm sâu hơn vào những ý nghĩ u ám. Cậu cùng thuộc hạ đi tuần một vòng nữa.

Tiếng chân nhẹ nhàng của đội tuần tra xa dần.

Finn vẫn ngồi yên như một bức tượng ngược nhìn trời. Ngày trăng non ló dạng không còn xa nữa. Chỉ có điều thời tiết mùa này ở Lenster khá nhiều mây mù, không thấy được trăng mọc cũng là chuyện thường xuyên. Không hiểu sao Finn có cảm giác rằng lời hẹn của Levin không phải về thời gian tính bằng ngày giờ mà gắn liền với ánh sáng của mặt trăng.

Anh biết chuyện đó thật tầm phào. Dựa vào tin tức cuối cùng nghe được về Serisu, thì bọn họ đã vượt sa mạc thành công, hạ được đền Yied nhanh chóng đến không tưởng. Với tốc độ đó thì có lẽ giờ này đoàn quân

của Serisu đang khổ chiến ở thành Melgen. Tuy nhiên từ Melgen đến Lenster vẫn còn rất xa.

Bầu trời nặng trĩu. Sương mù núi lảng vảng chia cắt màn đêm thành những dải xám mờ pha chút ánh xanh thẫm. Tiếng côn trùng mùa thu rỉ rả. Finn có thể hình dung những cánh ve sầu bạc mắc trong khe đá, những con ngài đêm lột xác trở mình... thuở thiếu thời anh vẫn thường ruỗi ngựa giữa những khu rừng để ngắm nhìn những sinh vật phù du đó đổi thay một đời sống chết. Rồi khi lớn lên, trải qua những cuộc chiến tranh, Finn chợt nhận ra đời người nhiều khi cũng ngắn ngủi không thua gì một kiếp ve. Ít ra lũ ve sầu, bướm bướm, còn sống cuộc đời của chúng. Còn con người ta, nhiều khi chết đi mà chưa từng sống.

Để em đi, chết thì có nghĩa gì to lớn? Tám năm trước em đã chết rồi. Kể trước mặt anh chỉ là một hình hài tàn rữa, khổ đau.

Mấy lời ngày cũ của Lanchesis vẫn còn vọng lại.

Finn vẫn còn nhớ tất cả về nàng. Mùi hương trên cơ

thở, hơi ẩm của làn da, ánh sáng trong đôi mắt... từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến phút chia tay...

Năm đó, sau khi Sigurd bình định nước Verdane, thì liên hiệp Agustria kế cận lại âm mưu sinh chuyện. Lãnh chúa thành Nordion, Sư Tử Vương Eltoschan đi khuyên giải nhà vua không được, bị giam vào ngục tối.

Người ta nói ở liên hiệp Agustria có hai thứ bảo vật chết người. Ma kiếm Mistontin cắt đầu kỵ sĩ và vẻ đẹp của công nương Lanchesis thu hút hồn nam nhân. Vì vậy vừa vắng bóng Eltoschan là các chư hầu khác của Agustria lập tức đem quân đến ép hôn nàng mỹ nữ thành Nordion.

Sigurd, Cuan và Eltoschan là bằng hữu sinh tử chi giao, nên lập tức xuất binh giải cứu. Nào ngờ liên hiệp Agustria chỉ chờ có vậy, buộc tội chàng kỵ sĩ Chalpy mưu đồ xâm lược. Cuộc chiến giữa Grannvale và Agustria là không thể tránh khỏi.

Khi quân đoàn của Sigurd giao tranh với các thành bang của liên hiệp Agustria, Finn được giao nhiệm vụ

ở lại Nordion bảo vệ Lanchesis.

Có lẽ, nàng cũng không đẹp hơn những công nương và vương nữ khác trong quân đoàn của Sigurd, nhưng chẳng có cô nương nào Finn lại có nhiều thời gian gần gũi đến vậy.

Mỗi đêm Finn đều canh gác trên tường thành, Lanchesis không ngủ được, cũng leo lên tường thành trông ngóng về nơi hoàng huynh bị giam giữ. Nàng nhìn đường chân trời, Finn nhìn nàng từ phía sau. Thành Nordion xa rời mặt trận và sự thanh bình nuôi dưỡng những xao xuyến trong trái tim.

Không lâu sau đó, đại vương Agustria buộc Eltosshan chứng tỏ lòng trung thành bằng việc ra sa trường chống lại Sigurd. Lãnh chúa của Nordion vì lòng trung thành của một kỵ sĩ, vì lệnh vua khó cãi, buộc phải ra quân.

Không muốn để hai người tri kỷ phải quyết phen sinh tử, Lanchesis nửa đêm bí mật đến doanh trường của Eltosshan, khuyên can khiến anh trai từ bỏ chiến cuộc. Sáng sớm hôm sau, Eltosshan đơn phương quay lại đại

đô. Trước khi trở về khuyên nhủ đại vương lần cuối, anh tặng Lanchesis một thanh Đại Địa kiếm.

Sư Tử Vương Eltosan bị nhà vua chặt đầu tội bất trung ngay sau khi trở về thủ phủ.

Lanchesis dùng thanh kiếm của anh trai tặng cho tự vẫn. Nếu không có Finn ở đó, nàng đã chẳng tồn mạng.

Một lần nữa, Finn lại được cắt cử chăm lo cho Lanchesis. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Một kỵ sĩ trẻ lòng đầy hoài mộng, một công nương cô độc trong khổ đau cuối cùng cũng đến với nhau. Không lâu sau khi Lanchesis bình phục, nàng chủ động trở thành người của Finn. Hôn lễ được tổ chức ngay khi Sigurd quay lại. Vương tử Cuan tặng Finn một cây dũng giả thương trong ngày trọng đại và chỉ vài hôm sau đám cưới, Lanchesis báo với Finn rằng họ sắp có một đứa con.

Những ngày đó, ở Nordion luôn có tin đồn về tình yêu của Eltosan và Lanchesis. Kẽ tiếc cho họ, kẻ ghen tị, kẻ dèm pha. Finn không quan tâm tất thấy. Anh không

thể hình dung anh trai và em gái có thể yêu nhau. Suốt những ngày tháng sau này, Finn cũng không hề bận tâm. Chỉ đến khi đứa con đầu lòng của họ ra đời... Delmud. Đứa con anh vẫn tưởng là món quà của thượng đế trong đêm đầu tiên nàng đến với anh... lại chẳng giống anh một chút nào.

Đứa trẻ có mái tóc vàng rực rỡ của dòng họ Nordion và đôi mắt của Lanchesis.

Delmud sinh non gần hai tháng. Ngày tháng thật trùng hợp với lần Lanchesis đến doanh trường của Eltosshan khuyên vị hoàng huynh rút quân... Finn nguyên rủa mình với những ý nghĩ đó. Nhưng cái bóng của nỗi hoài nghi không bao giờ tan biến.

Trước trận Barhara, Lanchesis quyết định gửi Delmud cho Shanan và Oifey thay vì mang về Lenster cùng Finn. Rồi lập tức, nàng quay lại Nordion, bảo vệ cho con trai của Eltosshan. Tuy nhiên quả phụ của Sư Tử Vương cự tuyệt mọi sự giúp đỡ từ Lanchesis. Nàng buộc phải rời Nordion đến Lenster đoàn tụ. Nanna ra đời vào

năm sau đó. Cô bé rất giống mẹ và có nụ cười ấm áp hết như Finn.

Tám năm trôi qua tuy hoạn nạn mà bình yên giữa họ cho đến khi Lanchesis kiên quyết đòi đến Isaach đón con trai. Finn không muốn nàng đi. Sa mạc Yied đầy bọn hắc ám ma đạo sĩ, lạnh ít dữ nhiều, từ lâu đã trở thành sa mạc tử vong. Phu thê tranh cãi nhiều ngày, cuối cùng Lanchesis nói rằng.

“Chàng giữ em lại làm gì, trong lòng em vốn không có chàng. Người duy nhất em yêu thương suốt đời này chỉ có hoàng huynh Eltoshan mà thôi.”

Finn lặng người, nhìn nàng thu xếp hành trang.

Trước khi nàng đi, anh hỏi về cái điều đã khiến anh dần vật bao năm: Delmud có phải là con của Eltoshan vào cái đêm nàng đến khuyên giải anh trai mình lui binh. Có phải vì vậy mà nàng vội vã ngã vào lòng anh để che giấu sự thật về Delmud?

Lanchesis tát anh, nguyên rửa anh vì lời buột tội đó.

Nàng nói Eltoshan luôn là một người quân tử không bao giờ phản bội phu nhân của chàng. Nhưng nàng cũng thú nhận rằng nàng đã lừa dối anh. Cái đêm nàng đến với anh, nàng cũng đã đến với một người đàn ông khác. Một người khiến nàng nhớ đến vị hoàng huynh đã qua đời. Delmud được hoài thai trong đêm đó, chỉ có điều cha đứa trẻ là ai thì nàng cũng không thể chắc chắn.

Vậy tại sao nàng còn lấy tôi? Tại sao chứ?

Nàng đáp.

Vì em cũng đã từng hy vọng vào niềm hạnh phúc.

“*Hạnh phúc*”, mấy từ đó với chàng kỹ sĩ Finn thật đơn giản biết bao. Lòng trung thành, gia đình, nghĩa vụ, danh dự đó là hạnh phúc. Còn với Lanchesis hạnh phúc là một món đồ xa xỉ mà từ lúc biết đến yêu thương nàng đã mất đi nó vĩnh viễn. Chẳng bao giờ nàng lấy được Eltoshan, chẳng bao giờ nàng còn có thể hạnh phúc. Finn tự hỏi cuối cùng nàng đã tìm kiếm thứ hạnh phúc gì ở anh?

Năm xưa, Finn nhớ, trong quân đội của Sigurd có một người bạn của Eltosshan cũng tham chiến. Anh ta có mái tóc vàng rực rỡ, khuôn mặt ngang tàng. Cũng có vài kỵ sĩ của Eltosshan cử đi bảo vệ em gái, vốn đều là gia thần một lòng với lãnh chúa nhà Nordion từ tấm bé. Ai trong số họ đã là tình nhân của Lanchesis hay là ... tất cả. Nhưng người đàn ông nào thì cũng có gì quan trọng đâu kia chứ? Nàng chỉ tìm đến họ để gọi nhớ về hoàng huynh đã mất. Nàng không nhìn thấy họ, không cảm thấy họ, chỉ thấy hình bóng của Eltosshan cùng mối tình tuyệt vọng. Dẫu cho Delmud có là con của ai thì nó cũng đã được hoài thai bằng tình yêu của nàng với Sư Tử Vương thành Nordion.

Còn Finn, đôi lúc anh nghĩ, có thể anh và Eltosshan giống nhau ở trái tim của một kỵ sĩ, lòng trung thành và sự tận tụy. Eltosshan có một lời thề truyền đời tận trung với quốc vương Agustria. Dẫu có trả bằng sinh mạng, anh nhất quyết khuyên nhủ nhà vua làm điều đúng. Finn cũng sẽ làm điều tương tự với vương gia Lenster. Chỉ khác là quốc vương liên hiệp Agustria là tên hôn quân, còn tiên chúa Cuan là trang hảo hán. Lẽ

nào đó là điều Lanchesis đã tìm thấy lúc bên anh? Danh dự và lòng trung thành đổi lấy một mối tình bị phản bội từ sơ khai.

Tiếng lá lao xao báo hiệu vương tử Leef lại vừa hoàn thành một vòng tuần tra nữa.

Cậu lại đến ngồi xuống bên Finn, đắm đắm nhìn bầu trời đang ửng sắc rạng đông.

Finn bỗng thấy mình thật tệ với những người đồng đội. Vừa mới hôm qua, bọn họ kẻ chết, người thất tung, mà suốt đêm anh chỉ nghĩ đến người vợ đã ra đi. Ký ức đen tối thật biết cách chèo kéo nhau. Chỉ cần một nỗi đau dăm ngõ là lục đục kéo về bấy lữ.

“Ta nghĩ đến cha mình suốt cả đêm.” Leef phá vỡ sự tĩnh lặng. *“Cả tổ phụ của ta nữa, họ là những vị vua của Lenster, những anh hùng... còn ta là một kẻ thất bại.”*

“Vương tử, xin đừng nói những lời tuyệt vọng như vậy.”

“Finn, ta biết thật tệ hại, nhưng tự đáy lòng ta thực sự ghen tỵ với hoàng tử Serisu. Cậu ta có thể giải phóng Isaach, dẫn đầu quân khởi nghĩa tiến đến Lenster. Còn ta thì đang ngồi đợi Serisu đến giải cứu mình.”

“Nếu phải trách cứ thì lỗi lầm đều là do thần phù trợ thất trách, không ra gì.”

Finn lập tức quỳ xuống.

“Finn, đừng nói vậy.”

Leef cắn chặt môi nuốt xuống cả sự hổ thẹn và tức giận. Cậu cảm thấy mình chẳng khác gì một đứa trẻ đã được ban cho quá nhiều quyền lực và ảo tưởng để rồi tự mình đánh mất cả lòng tự tin lẫn sinh mệnh của những thuộc hạ trung thành. Chỉ còn lại duy nhất lòng kiêu hãnh không cho phép cậu chấp nhận thất bại. Nhưng cũng chính lòng kiêu hãnh buộc cậu phải nhận lấy lỗi lầm của mình. Nhất là trước Finn.

“Chính vì muốn làm được một điều gì đó như Serisu, muốn xứng đáng với cha ông mà ta đã ra quyết định

tổng tấn công Alster dẫn đến kết cục như thế này. Tất cả đều là lỗi của ta.”

“Vương tử...”

“Finn, đừng nói gì cả. Đừng an ủi ta. Ta đã đủ lớn để phải thành thật với bản thân mình rồi. Hãy ngồi lại bên ta và đừng nói gì cả.”

Finn làm theo, ngồi yên lặng bên cạnh vương tử trẻ tuổi của mình.

Sương xuống nhiều, đất ẩm, bình minh đang lên. Finn có thể nghe thấy tiếng lũ chim bắt đầu chọn rón và nổi u uất của Leef ứ đọng trong trái tim. Giận dữ, thất vọng đều là những điều thuộc về tuổi trẻ. Khi năm tháng trôi qua, Finn đã học được cách nhẫn nhịn và cả cách chấp nhận thực tại. Ý chí và lòng tin đối với anh như than hồng sưởi ấm suốt mùa đông còn cơn giận thì như bạo hỏa, cháy lên nhanh, rồi chỉ còn để lại tro tàn ngàn dặm.

“Finn... có phải người đã nhìn thấy thất bại của lần cử

binh đi Alster mới nhất quyết buộc ta ở lại thành không? Tại sao lại không cản ta?”

Finn đáp:

“Thưa vương tử, một kỵ sĩ phải có danh dự và lòng trung thành với chủ nhân. Nếu như ngài làm việc gì đó sai trái, thần sẵn sàng dùng cái chết để khuyên ngăn. Nhưng việc từ trước đến nay những việc vương tử làm đều chính đáng, quang minh. Đánh Alster là một thời điểm tốt. Dù yếu hơn nhưng quân ta không phải là không có cơ thắng trận. Vì vậy trong việc đó, bốn phận của chúng thần là cố gắng hết sức, cho dù thân phôi nội cỏ cũng phải cố gắng đến cùng.”

Leef im lặng một chút rồi cậu nói:

“Finn, người đối với ta quan trọng hơn một kỵ sĩ rất nhiều. Người dưỡng dục ta từ tấm bé, chăm lo cho ta từng bữa ăn, giấc ngủ bất kể đói khát của bản thân. Lần sau, nếu như ta làm việc gì đó quá khích như trận đánh Alster, hãy khuyên nhủ ta dừng lại. Ta không muốn mất thêm ai khác nữa trong đời mình. Người và Nanna

là những người thân duy nhất ta còn lại trên cõi đời này.”

“Vương tử...”

Mấy lời đó của Leef thật giống với những lời của Cuan trước kia. Ngày theo Sigurd chinh chiến, vương tử Cuan cũng từng nói với Finn rằng anh là một kỵ sĩ quan trọng của Lenster, tuy vẫn còn tập sự nhưng một ngày kia sẽ cùng vương gia Lenster gánh vác trọng trách nước nhà. Anh tuyệt đối không thể chết, anh là một phần của vương tộc.

“Thần đội ơn tiên chúa Cuan muôn ngàn chết không báo đáp được. Tận lực vì vương tử là nghĩa vụ của thần.”

Anh đáp. Ký ức ngày xưa trùng trùng điệp điệp, cả tình yêu và danh dự, đều sâu sắc như nhau. Đúng như Lanchesis từng nói *“đối với kỵ sĩ chỉ có danh dự còn với một người đàn bà, suốt đời chỉ có một mối tình khắc cốt ghi tâm.”* Nàng vĩnh viễn không thể quên Eltoshan, Finn vĩnh viễn tận trung với vương gia Lenster. Anh

và nàng thật là hợp nhau, đều là nô lệ của tình yêu và nghĩa vụ. Nhưng nàng bất hạnh suốt đời, còn anh chưa một lần hối tiếc.

Finn nghĩ, cuối cùng anh đã có thể tha thứ hết những chuyện ngày xưa. Nếu còn có thể tương phùng lần nữa, anh hy vọng rằng bọn họ có thể bỏ qua mọi thứ, bắt đầu một cuộc đời mới. Dẫu không tình thì còn có nghĩa, và có sự thấu hiểu cảm thông để cùng nhau hạnh phúc.

Mặt trời lên, những tia nắng đầu tiên tràn xuống nhân gian còn say ngủ.

Một ngày mới đã bắt đầu và sau bình minh không lâu, một đoàn quân nhà Bloom cử đi tìm kiếm Leef tiến vào rừng. Leef cầm quân cùng một toàn kỵ mã dẫn dụ truy quân vòng vo trong khu rừng đến điểm mai phục.

Toàn bộ đội truy binh bị đều bị tiêu diệt. Leef không chủ trương giết người. Cậu giải giáp tất cả tù binh, thả chúng đi. Cậu muốn quân Bloom tiếp tục vào rừng đuổi theo mình thay vì bắt bớ và tra tấn dân làng.

Những ngày tiếp theo đó, truy binh càng lúc càng nhiều hơn.

Đôi lúc một số binh đoàn của nhà Bloom vẫn vào hạch sách các làng mạc ven rừng. Tàn binh của Leef, trong mọi khả năng đã tiêu diệt hoặc dẫn dụ đám quân lính này ra khỏi các khu vực dân cư.

Làng mạc quanh vùng vốn đã mền mọt tiếng tăm của vương tử Leef, lại càng cảm kích những nghĩa cử của cậu. Một số thanh niên bí mật tham gia cùng Leef, một số khác tiếp tế lương thực cho họ.

Nhưng dần dà quân nhà Bloom đang bắt đầu tập hợp lại. Không còn những nhóm nhỏ đơn độc vào rừng như trước kia nữa. Quanh những khu dân làng đều có chốt chặn của nhà Bloom để bắt bớ bất cứ ai muốn vào rừng tiếp viện quân giải phóng.

Những cuộc tấn công ráo riết khiến lực lượng của Leef bắt đầu hao tổn. Bọn họ rút càng ngày càng gần đến bờ biển phía tây, điểm tận cùng của đại ngàn sâu thẳm.

Trải qua mất mát, tinh thần của Leef vẫn rất vững vàng. Cậu không sợ hãi nguy hiểm lẫn cái chết. Chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, võ công đã tinh tiến thấy rõ. Bất cứ lúc nào Leef cũng sẵn sàng quyết tử để bảo vệ đồng đội. Tuy nhiên điều đó lại khiến Finn lo lắng.

Anh nhìn lên trời mỗi đêm. Đêm trong rừng thăm mây nặng, sương dày chưa từng có. Mặt trăng vẫn còn chưa lộ dạng.

VŨ NỮ THÀNH DARNA

huở trước vào thời đế quốc Loputousu do đại tư giáo Gale thống lĩnh gieo rắc kinh hoàng khắp nơi, hoàng thân Maria đã tập hợp nghĩa quân, nổi lên chống lại anh trai mình. Quân khởi nghĩa người ít, lực mỏng cuối cùng bị đế quốc dồn chạy đến đồn Darna. Tất cả những người lãnh đạo trẻ tuổi đều đã bị trọng thương. Khi họ đã sẵn sàng quyết một trận tử chiến cùng đế quốc, thì vua loài rồng, thần long Naga giáng thế trong hình hài một thiếu nữ trẻ tuổi cùng với mười một long tộc khác ngay ngoại thành Darna.

Mười hai long tộc ban cho mười hai chiến sĩ giải phóng quân sức mạnh của mình bằng một lời huyết thệ. Máu hòa trong máu, khiến cho mười hai người lãnh đạo trẻ tuổi này có được sức mạnh của thần linh được phong ấn trong mười hai món thánh khí.

Tất cả chúng hợp lại tạo nên một lực lượng ánh sáng vững mạnh, đánh đuổi ác quỷ khỏi nhân gian.

Giáo đoàn Loputousu bị sụp đổ, mười hai người lãnh đạo đã tuyên huyết thệ với rồng được tôn xưng là mười hai thánh chiến sĩ. Thái bình thịnh vượng, bọn họ đều phân tán. Bảy người lập ra các công quốc nhỏ, hợp thành đại quốc Grannvale dưới sự chỉ huy của thánh giả Heim và các trực hệ của ông. Năm người còn lại đi khắp cõi bờ, lập ra năm vương quốc độc lập bao quanh Grannvale.

Hàng trăm năm nay toàn bộ đại lục Jugdral vốn thanh bình. Huyết thệ từ thời mười hai thánh chiến sĩ gắn kết thế hệ những hậu nhân. *Các thánh khí sẽ không bao giờ tàn sát lẫn nhau.* Tất cả mười hai người năm xưa đã cùng thề ước. Hậu nhân của họ vẫn còn khắc ghi di huấn cha ông...

Nhưng sự thật vốn tàn bạo, hai mươi năm trước Tyrfing, Mjöltnir và Swanchika đã chống lại Balmung. Trước đó thì đôi thiên địa thần thương cũng đã uống máu những hậu nhân của Dian và Nova trên đại mạc Yied... biết bao nhiêu câu chuyện đau buồn đã xảy ra với các dòng dõi thánh chiến sĩ. Những thần binh ít

nhieu cũng thất tung.

Ở thành Darna, nơi bắt đầu huyết thệ với long tộc, người ta đồn rằng hễ những thần binh tái xuất là thiên hạ đại loạn. Đạo gần đây lại có rất nhiều tin tức về thần binh xuất hiện. Khắp các ngõ ngách, người dân đang kháo nhau về ma kiếm Mistoltin đang khát máu người trở lại.

“Đó là bóng ma của vua Eltohan.”

“Phải, một Hắc-ky-sĩ, giáp đen, hắc mã, tay cầm ma kiếm Mistoltin ròng ròng nhỏ máu... rõ ràng chính là bóng ma của ngài Estoshan về đòi mạng.”

“Nhưng tại sao lại xuất hiện ở Darna chứ?”

“Có lẽ để đón đường giết chết minh chủ Serisu của quân giải phóng từ sa mạc tới. Nghe nói năm xưa Sư Tử Vương Estoshan chết trên chiến trường bởi tay công tử Sigurd của Chaply.”

Những lời đồn cứ thế râm rang. Câu chuyện về sự lợi

hại của ma kiếm Mistoltin cũng vì vậy mà sống lại khắp thành Darna. Trong ba thanh thánh kiếm của thập nhị thần binh, Mistoltin đặc biệt khát máu hơn cả. Uy lực tấn công của nó rất lớn, không chỉ giết người mà còn hút cả linh hồn nạn nhân.

Tin đồn về bóng ma của Sư Tử Vương khiến không ít người trực lợi. Nhất là những kẻ đánh thuê được lãnh chúa Bramsel của thành Darna mướn về. Mistoltin đã xuất hiện cùng binh đoàn này khiến người dân tin rằng đội bị binh giết người do Jabarro chỉ huy đã được hồn ma Hắc-ky-sĩ bảo trợ.

Còn đối với Lene, nàng vũ nữ lang thang vô tình dừng lại tại Darna thì những tin đồn kiểu đó thật đáng nguyên rủa. Nàng biết rõ, không có hồn ma nào của Eltosshan hiện về cả, chỉ có đứa con trai thừa hưởng dòng máu thánh và bóng dáng của người cha đang tung hoành ngang dọc trong đội bị binh của Jabarro. Chỉ có điều, Sư Tử Vương Eltosshan rút kiếm vì danh dự và lòng trung thành, còn con trai người, Ares-Hắc-ky-sĩ lại dùng thanh thánh kiếm của dòng họ để trả mối ơn

nghĩa mù quáng với một tên giết mướn.

Lene cảm ghét những kẻ dùng vũ lực kiếm sống, dùng mạng người để đổi lấy sung sướng cho bản thân. Vậy mà trời xui đất khiến, tại thành Darna này nàng lại được Ares cứu thoát khỏi bị Bramsel làm nhục và rồi lại phát sinh tình cảm với gã.

Đã hơn một tháng trời bọn họ sống cùng nhau. Rất nhiều lần Lene lựa lời khuyên Ares từ bỏ nhóm Jabarro, dùng thanh thánh kiếm của dòng họ vào những mục đích tốt đẹp hơn. Ares đáp rằng từ bé thơ cha mẹ mất hết, đều là do Jabarro nuôi dưỡng. Kiếm thuật cũng là hắc dạy cho. Ares nợ hắc cả cuộc đời. *Vả lại mục đích tốt đẹp là gì chứ? Xứ sở này đâu đâu cũng là bạo lực. Điều tốt đẹp nhất đời ta là có được nàng. Ta chỉ muốn bảo vệ nàng, để chúng ta mãi mãi bên nhau.*

Lene vật lại rằng ở Isaach quân đội của hoàng tử Serisu đã nổi dậy chống lại sự bạo tàn của Đế Quốc. Nàng hỏi vì sao Ares không tham gia cùng Serisu, Eltosshan và Sigurd từng là bằng hữu chí cốt, coi nhau như huynh

đệ ruột thịt.

“Huynh đệ chí cốt ư? Sigurd đã giết chết cha ta, ta chưa tìm Serisu tính nợ cũ, nàng còn muốn ta gia nhập với hắn?”

Ares đã rất tức giận vì chuyện đó. Gã bỏ đi một mạch, mấy đêm chẳng trở về nhà.

Đêm nay đã là đêm thứ ba Ares không trở về. Lene vẫn chờ cơm gã, mỗi ngày đều nấu những món Ares thích, đợi đến gần sáng cũng không thấy gã trở về.

Nàng thật giận mình tại sao lại đi yêu thương một tên đánh thuê cuồng ngạo như vậy. Nhưng dù sao trong thâm tâm, Lene vẫn biết Ares là một trang hảo hán. Trong đám giết người vì tiền, Ares là một hoàng tử không ngại, chẳng ngần ngại vùng gươm vì kẻ yếu, ngăn cản đồng bọn làm những việc bại hoại. Chẳng qua gã từ bé đã chịu nhiều bi kịch, lớn lên bên cạnh tên đồ tể Jabarro nên đã nhiễm không ít ngang tàng bạo ngược. Hơn thế nữa, Lene yêu gã, tất cả những đau buồn và yếu nhược trong lòng gã, nàng đều có thể thông cảm.

Nàng cũng mồ côi cha mẹ, từ bé đã bị bỏ lại trong tu viện và nhờ lòng nhân từ của những tư tế mà trưởng thành. Điều duy nhất nàng biết về sinh mẫu đó là người cũng là một vũ nữ lang bạc, ngày trước đã cùng chiến đấu trong binh toàn của Sigurd thành Chalpy. Sau trận Barhara, quân Sigurd bị truy bắt, mẹ nàng buộc phải bỏ lại nàng trong tu viện đi tìm phụ thân. Mười mấy năm rồi biệt vô âm tín. Thậm chí phụ thân của nàng là ai, Lene cũng không biết.

Lene vì đi tìm phụ mẫu mới trở thành một vũ nữ. Lang bạc kỳ hồ, mãi nghệ mưu sinh, gian truân vất vả không ít. Nhưng nàng may mắn hơn Ares, được nuôi dưỡng bởi những tư tế giàu lòng từ bi. Nàng học được từ họ không ít nghị lực và lòng can đảm. Một ngày nào đó, Lene nghĩ rằng, nàng có thể khiến Ares thay đổi, dùng cái ngang tàng, bướng bỉnh thừa hưởng từ người cha lừng danh mà làm những việc chính đáng.

Đêm đã khuya, Lene ngủ gục trên bàn lúc nào không hay.

Vài tiếng động khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Sự lo sợ tràn ngập trong Lene. Ngôi nhà nhỏ Ares thuê tuy ở một nơi tương đối kín đáo, an toàn, nhưng những ngày loạn lạc này đầy rẫy trẻ con bị bắt cóc, phụ nữ bị hãm hiếp. Nàng vội cầm lấy thanh nữ nhi kiếm, di vật của mẫu thân. Đối với đám đạo tặc thông thường Lene có thể xử trí dễ dàng.

Tối quá, nên đã cháy hết lúc nàng ngủ quên. Nhưng trong ngôi nhà này, bóng tối là đồng minh của nàng. Nàng thông thuộc mọi ngõ ngách, nếu muốn tấn công kẻ đột nhập hay bỏ chạy đều dễ dàng.

Tiếng động khe khẽ phía sau lưng.

Lene tuốt kiếm, đâm thẳng vào khoảng không.

“*Ôi...*”

Cổ tay nàng bị giữ chặt. Thanh kiếm nữ nhi rơi xuống nền đất çat chúa.

Nàng vung tay còn lại chặt vào sau gáy kẻ bắt giữ.

Vô ích.

Y hóa giải nhẹ nhàng và ôm gọn nàng trong vòng tay.

“Lene, ta đây... Ares.”

Giọng nói thật quen thuộc. Vòng tay vững chãi của y thật quen thuộc với nàng.

Nàng đã mong đợi gã trở về bao ngày nay. Vậy mà lúc Ares quay lại thì cơn uất ức cũng quay lại. Nàng đâm hết sức vào ngực gã, giãy dụa thoát ra cho đến khi nụ hôn của Ares rút đi mọi nỗi giận hờn.

Gã siết chặt lấy nàng, hoang dã, xác xược như mọi khi và thật khốn khiếp, nàng yêu tất cả sự cuồng ngạo đó của gã biết bao.

Bóng tối trở thành đồng minh cho tất cả nỗi nhớ nhưng phát tiết. Chẳng ai cần nói điều gì sau tất cả những giận hờn và xa cách. Trong vòng tay của ái tình, bọn

họ đã có đủ lời xin lỗi và yêu thương bọc lộ cùng nhau.

*

Lene thức dậy muộn. Nàng đã lo sợ rằng khi tỉnh dậy sẽ lại chẳng còn thấy Ares đâu. Nhưng gã vẫn còn nằm cạnh nàng, luồn tay vào mái tóc dài óng ả của nàng nhẹ vuốt ve. Lene gối đầu lên tay gã, chỉ muốn cứ thế này cả đời.

Bên ngoài lại có tiếng vó ngựa rộn rã.

“Có chuyện gì bên ngoài vậy nhỉ?”

Lene dụi mắt toan ngồi dậy thì Ares đã giữ nàng lại.

“Chẳng có gì đâu, chỉ là bọn phản tặc Serisu đã đánh đến Melgen. Bramsel muốn nhân cơ hội này động binh từ Darna, kẹp chúng ở thế lưỡng đầu thọ địch.”

“Ares.” Lene vùng khỏi nụ hôn của gã. *“Nghĩa là chàng sắp ra trận nữa sao?”*

“Đương nhiên rồi Lene, ta là người của Jabarro, ta có nghĩa vụ chiến đấu vì hắn.”

Lene nén lại cơn giận. Lại bắt đầu nữa sao, gã chỉ vừa trở về, bọn họ vừa có thể hòa giải. Nàng nhảy khỏi giường, mặc lại y phục.

“Ta đi làm một ít thức ăn sáng. Đêm qua ta đợi chàng mãi, vẫn chưa ăn gì cả.”

Ares nhìn theo nàng rời khỏi phòng. Một lúc sau gã cũng trở dậy, ra ngoài. Nàng vũ công nhỏ bé của gã rõ ràng rất bực dọc. Nàng đổ hết mớ đồ ăn cũ, rửa bát đĩa âm ỹ như muốn đập nát hết thấy chúng. Nàng rồi sẽ hậm hực như thế cả ngày. Ares chẳng còn lạ gì nữa. Chỉ là lần này gã không có cả ngày để đợi cơn bực dọc của nàng qua đi. Đến trưa nay Jabarro sẽ điểm binh, Ares sẽ phải có mặt.

Gã không ưa gì những đời lính đánh thuê, nhưng trận chiến này, đối mặt với Serisu trên chiến trường cũng là nguyện vọng của gã lâu nay. Ares mồ côi cha mẹ từ nhỏ. Cha gã chết lúc gã chỉ vừa ba bốn tuổi, rồi một

năm sau mẹ gã cũng qua đời. Lúc lâm chung bà vẫn còn nguyên rửa Sigurd hại chết chồng mình. Ares lúc bấy giờ lên năm tuổi cứ thế mà thù hận khắc cốt ghi tâm.

Sigurd đã qua đời, mối thù không tính được với Sigurd thì đòi lại ở Serisu. Trận đánh này, Ares không thể bỏ qua. Bất luận vì việc gì cũng không thể bỏ qua.

Ngoài phòng khách, Lene đã dọn bữa sáng ra và bắt đầu ăn mà chẳng thèm đợi gã. Ares khoanh tay nhìn nàng ở góc phòng khiến Lene chỉ ăn qua loa vài thứ rồi buông hết chén đĩa xuống, hậm hực hỏi:

“Bây giờ thức ăn tôi làm không hợp miệng huynh đến nỗi chẳng muốn động đến sao?”

Ares lại bên nàng, dịu giọng nói.

“Ta không muốn cãi nhau với nàng thêm về chuyện này nữa. Ta cũng không muốn sống cuộc đời đánh thuê nữa. Nhưng Lene, lần này ta phải đi. Xem như là lần cuối cùng ta trả ơn cho Jabarro.”

Lene thở dài.

“Jabarro nuôi nấng chàng chỉ là vì muốn lợi dụng thanh Mistoltin trên tay chàng giết người cho hắn. Bao năm nay chàng phục vụ cho hắn đã trả đủ hết rồi. Chàng nói dối tôi làm gì. Tôi biết, lần này chàng đi là vì Serisu...”

Nhưng... Ares, đến kẻ ít học như tôi cũng biết đã mang danh là kỵ sĩ thì phải dùng thanh gươm của mình chiến đấu cho chánh nghĩa. Serisu thống lĩnh quân đội, giải phóng bá tánh khỏi ách cai trị của Đế Quốc. Còn chàng lại cứ khư khư giữ lòng thù hận, đi theo tên đánh thuê vì tiền giết người thật đáng khinh bạc. Tôi chẳng rõ giữa Sư Tử Vương Eltosan và Thánh-kỵ-sĩ Sigurd có gút mắc gì, nhưng tôi tin là họ đều là những bậc anh hùng cái thế, quyết chẳng bao giờ làm chuyện lỗi đạo mà giết nhau. Chàng chống lại Serisu dưới cờ một tên giết mướn, há chẳng phải làm ô nhục thanh danh thân phụ của mình hay sao?”

“Lene.” Ares gắt lên. “Đừng nhắc đến thân phụ ta theo

kiểu đó.”

“Chàng chẳng bao giờ muốn nghe sự thật cả. Chẳng lẽ chàng muốn người ta cứ mãi tung hô mình là bóng ma của Eltoshan đi báo oán, chẳng lẽ muốn ma kiếm Mistoltin đâm đầy máu kẻ vô tội sao...”

“Lene. Đủ rồi.”

Lene đứng bật dậy, nàng nói:

“Tôi không cần được chàng. Chàng muốn làm chuyện gì, muốn đi đánh nhau với ai thì cứ việc. Đi rồi thì đi luôn đi, đừng trở lại nữa.”

Nàng bỏ vào phòng trong, đóng sầm cửa lại. Con giận bưng bưng trong người không biết xả vào đâu cho hết. Nàng uất ức đến độ chẳng khóc nổi. Lẽ nào mối quan hệ của họ vì chuyện này mà vĩnh viễn chia cách sao. Gã không từ bỏ Jabarro, còn nàng thì căm ghét tên thủ lĩnh đó tận xương tủy.

Khi cơn giận đã phần nào lắng xuống, Lene mới nhớ ra

nàng không hề nghe thấy bất kỳ tiếng động nào ngoài phòng ăn một lúc rồi.

Nàng mở cửa chạy ra.

Chẳng còn ai ở đó cả.

Ares đã đi rồi. Thực sự đã đi rồi.

Gã đi về với Jabarro, với chiến trường. Còn nàng, nàng ở lại chờ hắc nữa không? Có đáng không?

Nàng gục xuống bàn, nức nở mà chẳng rơi nổi một giọt lệ nào.

Ngoài cửa có tiếng động.

Lene liền bật dậy.

“*Ares.*”

Nàng chạy ra ngoài. Nàng đã quá nóng tính rồi. Lẽ ra nàng không nên lỗ mãng với gã như thế. Gã vốn là kẻ

đầy lòng tự trọng và gã yêu nàng cũng nhiều như nàng yêu gã.

“Are...”

Tiếng gọi tắt ngấm trên môi Lene.

Không phải Ares trở lại là lãnh chúa của Darna.

“Thiên thần hộ mạng của ngươi đã đi rồi. Giờ này hắc đang điểm binh với Jabarro, hắc chẳng thể bảo vệ ngươi thêm nữa đâu.”

Nụ cười nhăn nhở nở trên khuôn mặt béo phị của lãnh chúa Bramsel.

Lene lùi bước. Nàng chạy vào nhà. Thanh nữ nhi kiếm chỉ treo ngay bên cửa mà thôi.

“Chống cự vô ích.”

Bramsel cười khẩy.

Những tay hộ vệ của hắn đã bắt được Lene. Nàng tuy có biết võ nghệ phòng thân, nhưng chẳng là gì so với những quân nhân chuyên nghiệp ở thành Darna cả. Chẳng mấy chốc mà đám hộ vệ đã khống chế được nàng hoàn toàn.

Bramsel vừa cười khùng khục vừa tiến tới. Từ ngày đầu tiên Lene xuất hiện ở thành Darna hắn đã mê mẩn nhan sắc của nàng. Tốn không ít công sức mới lừa bắt được Lene, những tưởng có thể vui vẻ với nàng thì Ares từ đâu lại xuất hiện. *“Ma kiếm Mistoltin trên tay ta đang khát máu, kẻ nào muốn trở thành nạn nhân đầu tiên của nó?”* Gã nói và cướp lại Lene. Anh hùng cứu mỹ nhân, Ares thả nàng đi, còn nàng thì vì gã mà ở lại. Cả hai chung sống với nhau tại Darna, ngay dưới mũi Bramsel. Thử hỏi làm sao hắn nuốt được mối thù này.

Hắn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Lene. Nàng nhỏ nước bọt vào hắn.

Bramsel cười khẩy, không ngại tát nàng liền mấy cái.

“Con tiện nhân này.” Hắn lại vuốt nhẹ lên đôi má đỏ

ững dấu bàn tay. “Người có biết có bao nhiêu kẻ trong thành này có thù với Ares không hả? Hắn ỷ có Mistoltin trên tay làm mưa làm gió. Bọn chúng không làm gì được hắn, nhưng con ả nhân tình này của hắn... ha... thù hận của tên Ares gây ra, bọn chúng sẵn sàng đòi lên người người đó.”

Lene khịt mũi nhìn ra cửa để tránh khuôn mặt phì nộn đáng khinh bỉ của Bramsel. Nàng không thấy sợ. Chết, chẳng có gì đáng sợ. Bao nhiêu năm lang bạc nàng lúc nào chẳng gặp hiểm nguy. Thân thể này nàng cũng chẳng sợ ô nhục. Nàng đã trao cả thân xác và trái tim cho người đàn ông nàng yêu thương trọn vẹn. Có chuyện gì xảy ra thì trái tim nàng cũng chẳng bao giờ thay đổi.

“Đưa nó về lâu đài.”

Bramsel ra lệnh.

Bọn lính hầu lôi nàng đi.

“Tự ta đi được.”

Nàng vùng ra khỏi tên lính đang lôi kéo. Tự mình sải bước.

Chẳng có gì để sợ cả. Nàng đã luôn sống rất trọn vẹn. Dù trước mặt có là bóng đêm dày đặc đến mức nào, nàng cũng có thể bước đi không sợ hãi.

Nàng bước chân trần trên con đường lát đá thành Darna. Một vài người quen biết nhìn nàng đầy thương cảm. Một số khác sợ hãi tránh xa.

Ares... Nàng thì thầm. Tôi yêu chàng. Hãy quay lại đi, đừng lún sâu vào bóng đêm thêm nữa.

Nhưng Ares không thể nghe thấy những lời đó. Quân lệnh của Jabarro đã phát. Toàn bộ đội kỵ binh đã xuất thành.

Trong lúc đó, công tử Ishute nhà Friege và vị hôn thê Lizer trấn giữ thành Melgen đã khước từ ý định hợp tác với Serisu, kiên quyết chống trả quân giải phóng.

Quân đội của Serisu đang tiến về Melgen chuẩn bị cho

trận sinh tử lại không thể biết được ngay phía sau thành Darna vốn trung lập khỏi chiến tranh đang cử binh tiến tới hình thành thế gọng kiềm.

Khó khăn lại chồng chất thêm khó khăn.

MỘT NGÀY ĐÌNH CHIẾN

uân đội của Serisu sau khi vượt qua sa mạc, tốc chiến đánh thẳng đến Melgen, cửa ngõ để vào vùng bình nguyên Lenster trù phú.

Từ sa mạc, muốn đến Melgen phải qua thành Darna. Toà thành này trước nay vẫn giữ thái độ trung lập với cuộc chiến. Khi Serisu kéo quân qua ngoài việc đóng cửa cố thủ, Darna hoàn toàn không gây khó dễ gì trên đường đi. Tuy nhiên thành chủ Bramsel tiếng ác đồn xa. Hiện tại hắn vẫn chưa động binh nhưng Levin hoàn toàn không tin tưởng vào sự bình yên tạm bợ. Ông đốc thúc Serisu hạ thành Melgen nhanh chóng để tránh rơi vào thế gọng kiềm nếu Darna đột ngột trở mặt.

Cùng lúc đó, tin công tước Bloom đang ráo riết lùng bắt Leef báo đến khiến Serisu càng muốn nhanh chóng tiến đến Lenster.

Thành Melgen do Ishute, trưởng nam của công tước Bloom cùng vị hôn thê Lizer quản hạc. Ngoài binh lực

hùng hậu, đội ngũ pháp sư sử dụng sấm sét đánh từ xa cũng rất đông đảo. Tốc chiến vốn là bất khả.

Sau nhiều ngày cùng đội pháp sư của Lizer giăng co, Serisu chiếm triển núi gần thánh đường Halem để làm bàn đạp mở cuộc tổng tấn công vào Melgen.

Nữ pháp sư Lizer tử nạn trong trận quyết chiến đó.

Đại tướng đối phương vong mệnh, tình thế đã chuyển hướng thuận lợi nhưng Serisu không hề có một chút niềm hoan hỷ. Vào lúc Lizer ngã xuống, cậu đã ra lệnh rút quân đình chiến. Thi thể của nữ tướng quân cũng được cậu cử Oifey đưa về thành Melgen theo nghi thức long trọng nhất.

Trên chiến trường, Serisu đã được chứng kiến nhiều điều. Một trong những thứ đó là sự kết thúc của những điều tốt đẹp. Giữa hai lưỡi gươm trên chiến tuyến, chỉ có bạo lực này đàn áp bạo lực khác còn niềm tin thì rút đi như dòng máu chảy khỏi thân xác Lizer. Khi nhìn thấy nước mắt của Ishute và cái chết của Lizer, lần đầu tiên Serisu tự hỏi rằng có phải cậu đã quá vội vàng xác

định chánh tà, thiện ác trong cuộc chiến tranh này?

Cả hai người bọn họ, đều là những người trẻ trung, anh dũng, quả cảm.

Cậu là ai mà lại có quyền tước đoạt sinh mệnh và chia cắt tình yêu của họ.

Cậu là ai mà có quyền phá bỏ sự bình yên của những làng mạc thành Melgen?

Không giống những địa phương khác bị Đế Quốc bóc lột tàn tệ, ở nơi này, Lizer và Ishute vẫn áp dụng chính sách pháp trị của Alvis đề ra trong những năm tháng đầu lên ngôi. Dẫu có chút nghiêm khắc, nhưng đời sống của người dân rất ổn định, không hề xảy ra bạo loạn, cũng không có nạn trộm cướp hay bắt bớ phụ nữ trẻ em. Levin nói đó chỉ là một trong số ít những đô thị may mắn được cai trị tốt. Và Serisu buộc phải mang chiến tranh đến cái đô thị bình yên đó để thay đổi phần còn lại của thế giới sống trăm tối tăm.

Vì thế vó ngựa của Serisu tràn đến Melgen chỉ mang

lại tai ương. Cậu đi đến đâu, người dân bỏ làng mạc, bỏ ruộng đồng chạy loạn đến đó. Dẫu có bao nhiêu phương danh ở Isaach thì ở Melgen này cậu vẫn là kẻ gieo rắc chiến tranh.

Lúc đưa di thể của Lizer về lại Melgen, Serisu đã muốn lần nữa viết một bức thư chiêu hàng Ishute. Nhưng lá thư chiêu hàng cuối cùng cũng không thể viết ra. Cậu chẳng có lời nào đủ mạnh để xoá bỏ hận thù và đau đớn. Chính cậu cũng biết rằng, nếu không phải Lizer mà người chết là Shanan, Levin, Oifey hay bất cứ người bạn ấu thơ nào ở làng Tirnanog, cậu cũng nhất định sẽ báo thù. Trận chiến đã đến đây, không thể không đánh tiếp.

Điều duy nhất Serisu có thể làm là chấp nhận yêu cầu của Ishute: một ngày đình chiến để tang cho Lizer.

Lá cờ bạc của lời thần nhà Friege đã được kéo xuống. Thành Melgen đầy những phương tang trắng tung bay.

Ngay khi lệnh đình chiến được ban bố, Levin lập tức nói rằng:

“Serisu, chuẩn bị đi, chúng ta sẽ tấn công trong đêm.”

Suýt chút nữa Serisu đã không kiềm được cơn giận với vị quân sư của mình.

“Chúng ta đã hứa một ngày đình chiến. Sao lại có thể...”

“Đó chỉ là cái cớ thôi. Nếu cậu không hành động, Ishute sẽ ra tay trước.”

“Không lý nào. Công tử Ishute theo ta thấy không phải người xấu. Cậu ta rất được dân chúng yêu mến...”

“Đây là chiến tranh. Ishute muốn trả thù hơn bất cứ thứ gì. Hắn sẽ mang theo tang kỳ mà đột kích chúng ta trong đêm. Chuẩn bị đi, ta sẽ không để cậu làm người bội tín đâu. Chúng ta chỉ phản kích nếu Ishute tấn công trước.”

Levin kết thúc cuộc tranh cãi của họ. Serisu cũng không thể đánh liều an nguy của toàn quân đội để tin theo lời hứa với Ishute. Cậu chỉ để lại trong đại tướng những đoàn quân canh gác rời rạc trong khi đoàn cung kỵ của

Lenster mai phục trên con đường núi dẫn đến Halem.

Một toán khác Serisu giao cho Oifey chỉ huy cùng với Lakche và Yohan chờ sẵn ở chân núi, chặn đường rút quân của quân thành Melgen. Trong khi đó đại binh thực sự do Serisu thống lĩnh đóng quân ở phía Bắc sẽ lập tức đánh thẳng vào Melgen chiếm lấy cứ điểm của địch.

Serisu không mong trận đánh sẽ diễn ra. Cậu luôn nuôi hy vọng rằng Ishute sẽ không xuất chiến và tang kỳ của nữ tướng Lizer sẽ phù hợp cho những lời hứa được trọn vẹn.

Skasaha bước đến bên cậu. Đạo gần đây người anh sinh đôi của Lakche đã trở thành cận vệ riêng của Serisu. Trước khi Shanan lên đường đi Lenster, anh đã buộc Serisu chọn người cho vị trí này. *Quân giải phóng càng mạnh thì lực lượng sát thủ muốn có cái đầu của đệ sẽ càng đông.* Shanan nói và Serisu ngay lập tức chọn Lakche ở bên mình vì cậu cho rằng vị trí của một cận vệ thì an toàn hơn cầm quân ngoài chiến trường.

Shanan ngược lại, phản đối. Chàng cho rằng Lakche quá nóng nảy và bất cần nên Skasaha sẽ là một lựa chọn thích hợp hơn nhiều.

Vì việc này, Serisu ít nhiều thấy áy náy. Cậu vẫn muốn Skasaha chăm lo em gái mình hơn là theo bảo hộ cậu.

“Minh chủ đã đứng ở đây lâu lắm rồi.” Skasaha lên tiếng.

“Đệ cứ gọi ta là Serisu như ngày trước. Đạo này có nhiều thay đổi quá rồi. Nhiều thứ muốn quay lại cũng không được.”

Skasaha bật cười.

“Huynh nhớ Isaach à? Có phải huynh muốn chúng ta quay lại như những ngày xưa ở Tirnanog? Giờ này chắc bắt đầu có tuyết rơi rồi. Đã rơi là rơi rất dày. Lạnh buốt, nhất là những năm mất mùa chúng ta phải lợi tuyết vào rừng đào củ và rễ cây...”

Serisu cũng nhớ lại.

“Phải, trong khi chúng ta đi đào rễ cây thì không biết bọn Lester xoay sở thế nào cũng sẽ mang về được một tảng thịt tươi, thêm cả bánh mì còn nóng và cả bọn chén ngay trong rừng. Có năm, tên Delmud và Lester còn mạo danh Lakche, viết thư cho bọn Yohan và Yohalva. Kết quả là chúng ta có rất nhiều xe lương thực và cả rượu đỏ được xếp sẵn ngoài bìa rừng. Chỉ khổ cho hai tên đó, cả tuần liền không dám vác mặt về Tirnanog. Chỉ sợ tiểu muội Lakche chém ra thành mấy mảnh.”

Những ký ức vui vẻ đó lúc nào cũng có thể khiến Serisu cảm thấy hạnh phúc. Thật vui vẻ, nhưng mà cũng thật xa vời. Nhắc lại vừa như ngay ngày hôm qua, mà cũng như cách cả kiếp người.

“Lần đó hai huynh đệ nhà Danan xuất kho lương vì Lakche khiến mấy làng ven thành Sophara và thành Isaach đói lớn, huynh Oifey biết chuyện đã bắt chúng ta mang trả lại lương thực nữa.” Skasaha tiếp tục. “Tuy biết huynh Oifey nói phải nhưng đệ và hai tên Delmud, Lester vẫn đi đào hố giấu lại một ít rượu và thức ăn.”

“Cả đệ cũng tham gia nữa sao?” Serisu kinh ngạc. “Ta cứ tưởng chỉ có mỗi Lester và Delmud tham gia chuyện đó..”

“Có, chẳng qua lúc huynh Shanan bắt được bọn Lester thì đệ đang... giải quyết chuyện “riêng tư”. Cũng may, huynh Shanan cho mọi người giữ lại một ít thức ăn cho bọn trẻ con và còn một ít rượu nữa. Phần còn lại, chúng đệ phải lần lượt mang đến những vùng đói phát chẩn.”

Nhắc lại cái lạnh của mùa đông đó vẫn còn khiến Skasaha thấy rùng mình. Đêm trên đại mạc cũng lạnh lắm, nhưng so với cái gió quất từ biển khơi và những cơn mưa đá ở quê nhà cũng chẳng đáng là bao.

“Hy vọng là mùa đông này, mọi người ở Isaach không bị đói đến thế. Vụ mùa mùa thu đều tan nát cả...”

“Serisu, mọi người đã cùng nhau cố gắng đến hôm nay. Có khó khăn gì cũng sẽ vượt qua thôi. Cả chúng ta lẫn những người ở lại. Huynh cũng phải phấn chấn lên. Từ lúc khởi binh đến giờ đâu phải chúng ta chỉ có toàn đau thương chứ. Lần trước không phải huynh Oifey đã nói

rằng Delmud còn một nàng em gái sống ở Lenster cùng vương tử Leef. Không chừng kỳ này huynh muội hấn lại được trùng phùng. Còn tên Arthur nữa, hấn chặt vật cũng là muốn tới đô thị Manster tìm tiểu muội và mẫu thân bị bắt đi. Biết đâu bọn họ đều đoàn viên cả.”

Serisu gật đầu. Cậu biết vậy, vẫn tự mình an ủi về những điều tốt đẹp không biết bao nhiêu lần. Nhưng tại sao hễ máu chảy đầu rơi thì bất kỳ lý do tốt đẹp nào cũng ít nhiều trở nên vô nghĩa.

“Này...” Cậu hỏi. “Đệ có nghĩ đêm nay Ishute sẽ xuất binh không?”

“Đệ không biết. Nếu hấn xuất binh thì chúng ta sẽ đánh.”

“Ta hy vọng là không... Ishute là một quân nhân chính trực... Cho dù là chiến tranh, nhưng vẫn có những thứ đạo đức phải bảo tồn. Lời hứa, danh dự... chẳng lẽ đều có thể bị hận thù xoá nhoà cả sao?”

“Đệ thực sự không quan tâm. Serisu, cho dù công tử

Ishute có phản thể hay làm gì đi nữa cũng là việc của hắn. Chúng ta không phải hắn, chúng ta có quy tắc của chúng ta. Chừng nào chúng ta vẫn làm theo lương tâm mình thì chẳng có gì để băn khoăn cả. Huynh đừng lo nghĩ chuyện đó.”

“Ta cũng đã nghĩ vậy. Nhưng khi đến đây... nhìn thấy bá tánh ấm no, ta nhận ra pháp trị mà hoàng đế Alvis chủ trương bao năm nay cũng rất tốt. Đại Đế Quốc trong những năm đầu tiên cũng rất tốt...”

“Serisu.” Skasaha ngắt lời cậu. “Huynh đã quên những gì quân Đế Quốc làm ở Isaach sao? Nơi này rất may mắn khi được một người tinh anh như Ishute quản lý. Nhưng toàn thể Đế Quốc của Alvis vốn đã thối nát đến tận gốc rễ. Y đã xây dựng triều đại của mình từ sự phản bội nên mới khiến lòng người bất phục, hắc ám tràn lan. Cuộc chiến của chúng ta không giống như Alvis. Thế giới mà chúng ta mơ tưởng cũng không giống như thế.”

Mấy lời đó của Skasaha vừa dứt thì bầu trời đêm rực

sáng.

Pháo hiệu loé lên từ triền núi của bọn Lester.

“Halem bị tấn công rồi.”

Serisu kêu lên.

“Đi thôi.”

Trống điểm binh vang lên giục giã, Skasaha và Serisu nhanh chóng chạy đi. Quân tình cấp bách, mọi ý nghĩ về thiện ác chánh tà đều tiêu vong, nhưng trong trái tim Serisu vẫn còn những cái bóng nặng trĩu của những điều tốt đẹp đã mất trong hận thù trên chiến địa.

Không ngoài dự tính của Levin, quyết tâm trả thù cho vị hôn thê, Ishute phá vỡ lời hứa, phục kích quân đội Serisu trong đêm. Khi quân đoàn của y đến khu giáo đường Halem mới thấy doanh trại của Serisu hoàn toàn không còn một binh tướng nào. Tất cả quân lính canh gác đều là hình nhân, không những vậy, còn có rất nhiều hỏa lôi đặt bẫy. Khi quân của Ishute tiến vào doanh trại, đồng loạt các trái hỏa lôi đều phát nổ, thương vong rất nhiều.

Không còn cách nào khác, thiếu chủ thành Melgen phải ra lệnh rút quân. Trên đường rút về lại bị phục kích. Nhưng các lôi pháp sư nhất quyết chiến đấu tới cùng, trận chiến kéo dài đến tận ngày hôm sau mới tàn cuộc.

Ishute về đến chân thành Melgen thì thành trì đã lọt vào tay quân giải phóng. Đạo binh y dẫn đi đã chỉ còn là tàn quân, thập diện đều là kẻ thù.

Serisu vẫn giữ cờ tang của Lizer trên kỳ đài. Minh chủ trẻ thân chinh xuất thành ra gặp Ishute. Serisu hỏi Ishute vì sao lại phản thề. Y cười ngất ngưỡng hỏi lại:

“Tổ phụ của ta chết trong tay cha người, người ta yêu chết trong tay người. Đã đủ lý do chưa?”

Serisu thở dài. Một lần nữa cậu khuyên nhủ Ishute quay đầu.

“Tổ tiên của chúng ta đã sát cánh bên nhau chống lại ác ma. Còn cuộc chiến của phụ thân ta chỉ là bất đắc dĩ. Người đã chiến đấu cho danh dự của gia tộc mình. Công tử Ishute, chúng ta có thể bỏ qua thù hận để cùng chiến đấu cho một thế giới tốt đẹp hơn.”

Ishute hỏi:

“Người có thể trả lại thi hài của Lizer cho ta?”

Serisu cho người mang quan tài của Lizer từ trong thành ra chiến địa.

Ishute mở áo quan, ngẩng nhìn người yêu một lần nữa rồi hạ lệnh tấn công.

Tất cả người của Ishute đều đồng loạt tiến lên chiến

đầu. Một trận chiến vô vọng. Và hoàng hôn ngày hôm đó trước cửa thành xác người chồng chất xác người. Thiếu chủ nhà Friege vong mạng cùng tất cả thuộc hạ.

Serisu nhìn những xác chết ngổ ngang mà ghen lời. Cậu ra lệnh để nguyên tang kỳ nhà sấm, hậu táng cho Ishute và Lizer.

Lệnh vừa ban chưa dứt câu, quân đội của Serisu vẫn còn đang chỉnh đốn hàng ngũ thì bất ngờ có tin báo đại quân từ thành Darnan do tướng Jabarro thống lãnh tràn đến.

Đó là lúc ngày tàn, là lúc trăng lên.

Đại binh của Zabaro còn cách thành Melgen không xa thì một kỵ sĩ đơn độc tiến về quân trưởng Serisu. Dưới ánh trăng khuyết, ánh sáng của thanh hắc kiếm vấy đầy máu đỏ lóe lên.

Hắc-kỵ-sĩ, ô mã, hắc giáp, mái tóc hoàng kim vàng rực như ánh sáng trong đôi mắt của loài mãnh sư. Gã mang đến trên tay cái đầu của tướng địch Jabarro.

Serisu vẫn danh. Gã đáp:

“Người hỏi ta là ai ư? Lẽ nào con trai của Sigurd không còn nhận ra gia huy trên bộ giáp này. Ta là Ares, con trai, Sư Tử Vương Eltosan, kẻ đã chết dưới gươm cha người trên chiến trường Augustry. Serisu hãy nhớ lấy, bây giờ ta hợp lực cùng người công thành Darna, nhưng mối thù sát phụ ta nhất định phải đòi.”

“Con trai của Sư Tử Vương ư?” Serisu hạ gươm nghênh đón. “Hãy chiến đấu với chiến kỳ của ta và để thời gian trả lời cho các hạ về cái chết của ngài Eltosan. Sư Tử Vương và phụ thân Sigurd là bằng hữu sinh tử tri giao. Ta không tin rằng phụ thân mình đã giết chết Sư Tử Vương. Ta xin thề bằng lưỡi gươm này, nếu như có ngày các hạ tìm được bằng chứng chứng tỏ cha ta bội nghĩa thì cái mạng của ta sẽ giao cho các hạ.”

“Hãy nhớ lấy lời đó, Serisu.” Ares đáp. “Hắc Huyết Kiếm của ta, chưa từng biết nhân từ.”

CHƯƠNG 2.

ĐOÀN VIÊN

 ừng cây vông xuống, rên rỉ từng chập một cùng với tiếng rít róng của những cơn gió sắc như dao. Bầu trời đêm dì dềng sấm giập. Từng tia chớp bạc rạch trời, xé đôi những thân đại thụ, cắt vào đất ngang dọc những vết thương rồi từ đó lửa bùng lên. Lửa vươn vai, vịn vào cây rừng, gầm thét thành một con quái vật khổng lồ tham lam cứ sấn tới, sấn tới mãi mà chẳng cách gì ngăn chặn được.

Ngày thứ mười bảy từ khi bọn Leef rời thành Lenster, thận trọng di chuyển về phía Tây Nam, hy vọng sớm hội ngộ với Serisu thì gặp phục kích.

Không giống những lần truy binh khác, nhóm pháp sư

mai phục ở bìa rừng lần này rất mạnh.

Toàn bộ nhóm của Leef bỏ ngựa, bò rạp xuống mặt đất, di chuyển chậm chạp tránh tai mắt của lũ cú đêm thám báo. Tiếng rúc của lũ cú thẳm sâu ai oán như thể bên trong có một linh hồn bị giam giữ.

Nanna làm vài phép thuật nhỏ để che chở cho bọn Leef. Tuy nhiên cô bé chỉ là một pháp sư trị liệu còn đang tập sự. Bùa chú tuy có thể che mắt lũ cú nhưng chẳng thể bảo vệ họ khỏi những con quái vật lửa đang gầm rống sau lưng.

Thỉnh thoảng một vài người chết.

Những lưỡi tầm sét quật xuống loé lên từng cột sáng chói gắt càng làm cái chết hiện rõ hơn hình hài.

Nhóm tân binh từ các làng mạc tình nguyện đi theo Leef bắt đầu hoảng sợ.

Vài kẻ đứng bật dậy hòng chạy khỏi cái địa ngục của ma thuật này. Vừa đứng lên một lưỡi gió đã cắt ngang,

chém rời cả thân xác lẫn linh hồn.

Leef úp mặt xuống đất, mồ hôi và máu chảy ròng ròng trên trán. Pháp thuật ở khắp nơi. Cậu không thể biết được phương hướng đối thủ. Chúng cũng không biết rõ bản thân mình đang ở đâu. Vì vậy sau khi người của Leef phân tán trong trận sấm chớp, cậu không còn có thể liên lạc được với họ nữa. Ma thuật tiếp nối ma thuật. Những tiếng hét thất thanh cất lên là điềm báo duy nhất cho một mạng người đã tử vong.

Tiếng thét của con người trộn lẫn với lũ ngựa.

Chúng lồng lộn chạy, bị nướng chín và xẻ thịt bởi phép thuật.

Tiếng thét của chúng nguyên thủy và hoang dã như tiếng rừng cây oằn mình trong lửa. Nó đánh vào tận những khát vọng sống mãnh liệt nhất. Nó gọi lên những nỗi sợ bản nguyên và khiến cho vạn vật bị xóa nhòa và giải phóng người ta khỏi tất cả những lo lắng, suy tính, cản trở. *Chạy, chạy đi.* Đó là tất cả những gì gào rú trong đầu Leef cùng tiếng thét thê lương của khu rừng

và bước chân thần chết.

Vương tử Lenster nắm chặt tay, giữ chặt những tiếng gầm gừ trong cổ họng. Cậu kiềm hãm lại nỗi sợ và cả cơn thù hận lồng lộn trong mình. Cậu muốn giết, muốn đối mặt với cái chết bằng xương bằng thịt, muốn vật lộn với nó, tranh đấu với nó chứ không phải chui nhủi như thế này.

Nhưng trong thế giới của phép thuật thì một thanh thiết kiếm và một tấm thân huyết nhục có ý nghĩa gì chứ.

Leef bò nhanh hơn.

Finn ở ngay cạnh cậu, Nanna ở ngay dưới tấm áo choàng của anh.

Gió rít lên từng chập một.

Cây rừng đổ rào rào.

“Tản ra.”

Tiếng Finn khản đi trong những đợt cây đổ và chớp giạt.

Leef lặn mình ra sau một tảng đá. Ánh chớp loá lên bốn bề khiến thị lực của cậu mờ nhạt đi trong một khoảnh khắc. Cả thế giới như đã tan vỡ đi, tái lập lại rồi lại tan vỡ liên tục. Mặt đất như thể đang nứt ra, cả không gian và thời gian cũng như bị xé toạc.

“Finn... Nanna...”

Cậu khẽ gọi khi đợt sấm chớp cuối cùng vừa dứt. Mắt cậu vẫn chưa thể nhìn thấy lại bình thường.

Chẳng có ai đáp lời cậu.

“Finn... Nanna, mọi người ở đâu?”

Cậu gọi thêm lần nữa, cao giọng hơn.

Hơi gió bạt đến cái nóng của ngọn lửa cùng mùi khét đặc của khói và tro.

Suýt nữa thì Leef đứng bật dậy, lao đi tìm hai người thân thiết. Nhưng một đợt bạo phong nữa đang tới khiến cậu lại phải nằm rạp xuống đất. Mùi máu và mùi bùn tanh lợm trong họng.

Tiếng rên rỉ của một ai đó cất lên rất cận kề.

Leef cố bò đi về tiếng người. Chẳng được bao lâu, tiếng người chìm trong tiếng rên xiết của khu rừng trong lửa bỏng. Tất cả đều là những tiếng kêu thét. Leef không phân biệt được phương hướng nữa. Đôi lúc cậu nghĩ mình thấy một phần cơ thể của ai đó trên đất. Hay đó chỉ là một khúc cây khô? Cậu không thể biết.

Tiếng kêu rên khê dần rồi tan biến.

Leef bò trở lại tìm kiếm tiếng rên rỉ một lần nữa.

Gió đang nóng dần lên, tiếng lửa nhai cây đang gần hơn.

“Finn... Nanna...”

Cậu vẫn không ngừng gọi khe khẽ.

“Vương tử Leef...”

Một cánh tay thò ra nắm lấy áo choàng của cậu. Leef lập tức quay lại.

Một người trai làng còn rất trẻ vừa gia nhập đội của cậu không lâu.

“Ráng lên...”

Leef nghiêng chặt răng, cố gắng an ủi người thanh niên. Một thân cây đè ngang trên sống lưng. Cậu biết chẳng có hy vọng gì nữa, trừ khi cậu tìm được người giúp lôi anh ta ra và Nanna dùng pháp thuật trị thương cho anh.

“Ráng lên...”

Leef cố gắng đẩy thân cây ra. Những đợt gió rít khiến cậu phải hụp xuống mấy lần.

“Ráng lên.”

Cậu rít qua kẽ răng.

Người thanh niên không đáp lời.

Anh ta đã chết. Leef chỉ nhận ra điều đó khi một tia chớp đánh sát bên cạnh. Ánh nhoè nhoẹt sáng loá của chúng hắt lên mặt người chết một màu xám tro gay gắt. Đôi mắt trợn trừng, vô hồn.

“Không...”

Leef thét lên. Cậu kéo anh ta bằng hết sức lực như cố gắng giành lại một linh hồn trong tay thần chết.

“Vương tử Leef.”

Một tiếng nói thật ngọt ngào bỗng vang lên phía sau khi Leef vẫn còn đang vật lộn với cái xác người chưa tàn hơi ấm.

Leef quay phắt lại. Siết chặt thanh gươm.

Vampa, một trong những ả pháp sư.

“Tìm được con chuột nhất rồi.”

Ả cười khúc khích. Bàn tay xanh tái lại lần giở lên quyển sách ma thuật.

“Khốn nạn.” Leef thét lên.

Cậu lao đến với thanh gươm cháy bùng lên sức mạnh của ánh sáng.

“Ngu ngốc. Người còn lâu mới là đối thủ của ta.”

Vampa cười khẩy. Một đợt gió lạnh cóng tràn đến khiến Leef loạn choạng và rồi những lưỡi đao gió rít xoay tít xung quanh.

Cậu tránh né.

Thanh gươm mang phép thuật ánh sáng miễn cưỡng chống chọi được những luồng bạo phong. Nhưng cậu không có cách nào áp sát Vampe được.

Những thân cây bị gió chém tả ra. Mùi nhựa hắc ám theo không khí bỏng rát. Phía sau cậu, lửa đã đuổi tới nơi.

Và cả sấm.

Ba nữ pháp sư của nhà Bloom đã hội họp đủ.

Gió, lửa và sấm vây lấy cậu trong chiếc lồng của ma thuật. Tất cả tiếng gầm rú của khu rừng tắt hẳn. Chỉ có sự câm lặng của phép thuật. Chỉ còn cái chết mà chúng chuẩn bị ban phát.

Một lần nữa Leef hiểu rõ sự bất lực đang chế ngự cậu. Cậu vẫn chưa đủ thực lực để đối chọi với lũ pháp sư thượng thừa.

Mắt cậu loá đi vì ánh chớp bạc, thính giác bị tước bỏ và hơi nóng như một lớp đệm dày chụp xuống đốt cháy da thịt cậu. Leef thét lên, lao về phía trước. Cậu gọi sức mạnh ánh sáng trong thanh gươm của mẫu thân. Dồn tất cả thịnh nộ vào nhát chém.

Không khí rít róng.

Chẳng có gì phía trước cả.

Chẳng có gì cả.

Chỉ là một cõi hư không trống rỗng.

“Vương tử... vương tử...”

Ai đó đang gọi cậu sao? Hay đó là tiếng của những địa thần canh giữ đất. Đất ẩm và tanh nồng. Đất mẹ đau đớn và rộng lượng.

“Vương tử Leef... đừng bỏ muội...”

Leef ngã xuống, vòng tay của đất đón lấy cậu quá êm ái. Cậu thấy mình nhẹ hẫng.

Rồi một cơn đau nhói thúc lên trong ngực khiến cậu thét lên.

Mọi sự bình yên biến mất.

Mặt đất cứng dưới lưng. Tiếng rít của lửa vẫn còn, nhưng gió đã tan, sấm đã lui mất.

Thoáng trên bầu trời trong vắt, muôn ngàn vì tinh tú và một vầng trăng khuyết lửng lơ. Trăng xanh, chân trời xanh, vòm cây rừng nào còn lay động tản mát những sắc sẫm như chiếc nôi khổng lồ, xanh tối khẽ đong đưa.

“Vương tử Leef. Ở lại với muội... hãy ở lại đi...”

Nanna thét lên. Toàn bộ pháp lực đều dồn xuống hai bàn tay, hòng vãn hồi sinh mệnh cho cậu.

Bộ giáp của Leef gần như bị xé nát, lửa cháy từ trong xương cháy ra. Cậu tỉnh rồi lại hôn mê một lần nữa. Nhưng Nanna đã có thể giữ được nhịp tim và mạch đập của cậu. Cậu sẽ sống.

Lửa trong rừng vẫn đang cháy rất lớn. Ba ả pháp sư nhà Bloom đã tạm rút lui. Lửa và khu rừng là đồng minh của chúng và Finn vẫn còn ở trong đó. Lúc Leef bị chia cách ra, Finn đã buộc Nanna tiếp tục chạy trong khi mình quay lại tìm vương tử của Lenster. Nàng đụng phải hai người lạ mặt tự xưng là người của Serisu. Nhờ có họ mà Leef được cứu khỏi vòng vây của Tam Tỷ Muội nhà Friege.

“Ta đi tìm Finn và Arthur. Ngay khi vương tử Leef ổn định, hãy di chuyển về chỗ của Fee càng sớm càng tốt.”
Một người nói.

“*Đệ biết rồi. Huynh bảo trọng.*” Người thanh niên tóc vàng đáp lời.

Anh ta khiến Nanna cảm thấy rất quen thuộc, lại rất tin tưởng, trong khi người còn lại khiến nàng sợ. Nhất là khi rút kiếm. Trên thanh kiếm đó, có một lời mời dành cho thần chết.

“*Vương tử Leef thế nào rồi?*”

Người thanh niên tóc vàng quỳ xuống hỏi Nanna. Những ngọn lửa đã tắt trên da thịt Leef. Những vết thương đang khép miệng và hơi thở của cậu đang dần bình ổn hơn.

“*Tôi hy vọng mọi chuyện sẽ ổn.*”

Nàng thu lại phép thuật khi vết thương cuối cùng đã liền da.

“*Phải đưa vương tử Leef ra khỏi chỗ này. Ngọn lửa sẽ lan đến rất nhanh.*” Anh ta hỏi thúc.

Nanna khẽ gật đầu. Nàng lão đảo đứng lên, hoàn toàn kiệt sức vì những bùa chú đã sử dụng.

“Này.” Chàng trai đỡ lấy nàng. “Tôi sẽ cống vương tử. Cô nương vịn vào tôi đi được chứ?”

Nanna lại gật đầu. Nàng tựa vào một gốc cây trong khi chàng thanh niên tóc vàng cõng Leef lên vai.

“Ổn rồi... đi thôi... Cô nương, tôi phải gọi nàng như thế nào nhỉ?”

“Nanna.” Nàng đáp trong khi tìm lấy một cành cây làm gậy.

“Có bao nhiêu Nanna trong quân đội của vương tử Leef nhỉ?”

“Chỉ có mình tôi thôi. Có chuyện gì sao?”

“À... không có gì... đi ra khỏi đây đã.”

Anh ta nói.

Một lần nữa nàng quay lại nhìn khu rừng, lửa cháy thật lớn. Tiếng rít róng như một con giao long thịnh nộ.

“Đừng lo... thân phụ của nàng sẽ ổn thôi.”

“Huynh vô tâm quá.” Nanna mệt mỗi lê bước. *“Bằng hữu của huynh cũng đang ở trong đó.”*

“Tôi không đến nỗi vô tâm đâu. Tôi chỉ tin tưởng những người bạn của mình.” Anh ta quả quyết. Dầu có vẻ rất mệt mỏi nhưng nụ cười của anh vẫn rất tự tin. *“Tôi cũng tin chỉ cần huynh Shanan và Arthur đang ở đó, thân phụ của cô nương nhất định không việc gì.”*

Nanna gượng cười.

“Cả nàng nữa.” Chàng trai nói tiếp. *“Tôi sẽ bảo vệ nàng an toàn. Dầu có bỏ mạng này cũng sẽ bảo vệ được nàng.”*

Thật là một gã kỳ lạ. Nanna nghĩ. Nếu không quá mệt mỏi có lẽ nàng đã cho hắn một trận để ăn nói lễ độ hơn. Giờ thì nàng phải tập trung hết sức lực mới có thể

lê được từng bước chân. Con đường phía trước lắc lư theo nhịp bước. Nàng gượng hết sức tàn, nắm lấy bàn tay buông thõng của Leef. Nàng có thể nghe thấy tiếng mạch đập nhẹ nhàng bên trong, có thể cảm thấy dòng máu trẻ trung của cậu đang luân chuyển... chỉ cần cậu an toàn là đủ.

“*Này...*”

Một cánh tay choàng qua eo cô, đỡ nàng bước đi.

Cái gã này.

Nàng lâu bầu. *Đã phải cõng Leef rồi còn muốn đỡ tôi sao?* Nanna cố gắng tựa mình vào cây gậy của mình. Nàng không muốn đẩy thêm gánh nặng cho chàng trai xa lạ.

Mùi hơi ẩm lạnh vắng trong không khí.

“*Sắp tới rồi.*”

Nàng nghe cậu trai nói. Tiếng vọng lại xa xa. Nanna

bỗng nghĩ đến những cơn mưa. Trời sắp mưa cũng có mùi vị như thế này. Mưa có thể dập được lửa, biết đâu còn có thể cứu được Finn. Nhưng mưa không có mùi tanh nồng và mặn mòi. Đó là mùi của biển.

Nanna quay đầu lại một lần nữa.

Nhoè nhoẹt quá.

Cả khu rừng dường như đang nhảy múa. Cây cối diện những chiếc váy đỏ đang khiêu vũ cùng những hồn ma. Bóng của chúng vươn ra, ăn vào đất, làm tắt thắp cỏ cây quanh vùng rung động thành những tràng vỗ tay.

Nanna quy xuống.

Đầu gối nàng đập mạnh vào đá nhưng không thấy đau.

Khi cố đứng lên lần nữa nàng mới nhận ra rằng cây gậy của mình đã gãy.

“Chờ ở đây nhé.”

Lại là giọng của gã trai tóc vàng.

Đất thật là thoải mái. Đầy hơi ẩm, còn có mùi của cát và rong tảo phiêu bạc, trường sinh. Nàng có thể gối đầu lên chúng ngủ suốt đêm trong khi những cơn gió hát ru muôn vàn giấc mộng. Nàng mệt quá, mệt đến nỗi quên mất lo lắng và sợ hãi.

Và cứ như thế, nàng ngủ một giấc dài thật dài.

*

Lửa đang nhóm và sương dày trong đêm.

Nanna nghĩ cố gắng bò dậy. Nàng vẫn nhớ là mình phải đi tiếp. Theo chàng trai tóc vàng và Leef nữa. Vậy mà khi nàng mở mắt ra đã thấy Leef ngồi bên cạnh và cả Finn.

“Nanna.”

Họ đồng loạt kêu lên.

“Nanna.” Leef ôm chầm lấy nàng trước cả thân phụ.

“Vương tử Leef... muội... muội vẫn đang mơ sao?”

“Không đâu.” Tiếng Finn dịu dàng cất lên. *“Con đã kiệt sức quá mức nên đã ngủ hơn một ngày rồi.”*

Leef buông nàng ra, mặt cậu hơi ửng đỏ và đôi mắt đầy những niềm vui lẫn lo lắng chen chúc nhau.

“Tất cả là tại ta. Vì ta mà nàng mới cực khổ như vậy.”
Cậu siết chặt lấy bàn tay nàng.

“Vương tử thấy trong người thế nào rồi?” Nàng khẽ hỏi, siết chặt bàn tay Leef và nắm lấy tay phụ thân. Nước mắt cứ thế mà rơi xuống chẳng cần lý lẽ.

“Ta ổn lắm. Ổn lắm...”

Finn vỗ nhẹ lên bàn tay nàng.

“Nhờ có người của hoàng tử Serisu cử đến, tất cả đều vô sự rồi.”

“A...” Nanna chợt nhớ ra gã trai tóc vàng. *“Bọn họ bình an cả chứ.”*

Finn gật đầu.

“Họ đã vì chúng ta vất vả nhiều. Con nghỉ ngơi tiếp đi. Ta ra đổi phiên gác cho họ. Cũng phải để họ ngủ một chút.”

Nàng mỉm cười nhìn theo dáng phụ thân. Trong lòng thật nhẹ nhõm như vừa mới tái sinh một lần nữa.

Cả bọn đang ở trong một hang động gần bờ biển. Gió thổi đến đầy mùi muối mặn.

Anh chàng tóc vàng hôm trước thò đầu vào trong hang, mang theo một con cá nướng vẫn còn xiên vào que.

“Cô nương tỉnh lại rồi. Ta mang cho nàng một ít cá. mấy ngày nay Fee chỉ bắt được mỗi loại cá quý quí này, xương không là xương.”

“A... là huynh... cảm ơn huynh nhé.”

Anh ngồi xuống chỗ của Finn. Đưa cho nàng con cá nướng hơi quá lửa và một bình nước.

“Phải gọi huynh như thế nào nhỉ?” Nàng hỏi.

“Delmud.”

Anh đáp và nàng bỗng giật mình. *Trùng hợp như thế sao?* Nanna bỏ con cá nướng xuống và hỏi thêm.

“Huynh... huynh có phải lớn lên ở Isaach không?”

Delmud gật đầu. Khuôn mặt đầy nét rạng rỡ của anh thoáng chút bối rối. Rồi thành lĩnh, anh hỏi.

“Phương danh của mẫu thân muội có phải là Lanchesis?”

“Phải.”

Suýt chút nữa thì Nanna lại muốn ngắt đi.

“Ta... ta không biết muội có nhận ra không... Ta là đại

ca của muội, Delmud, con trai của mẫu thân Lanchesis.”

Nàng nắm chặt lấy tay anh.

“Mẫu thân... mẫu thân có ở chỗ huynh không?”

“Mẫu thân ư?” Delmud bối rối. *“Bao năm nay ta chưa từng gặp qua mẫu thân.”*

“Nhiều năm trước người đã đến Isaach để tìm huynh...”

Delmud chỉ có thể lắc đầu.

Bao nhiêu năm qua, đối với cậu, công nương Edin là mẫu thân, Oifey và Shanan vừa như sư phụ vừa như cha đẻ. Thậm chí khi vượt sa mạc thì Oifey mới nói cho cậu biết về một nàng em gái ở Lenster. Mặt mũi nàng thế nào, lớn lên ra sao, tất cả chỉ là tin đồn và tin đồn đến tận ngày nay tận mắt thấy Nanna cậu mới có thể tin đó là sự thật.

Sa mạc Yied xưa nay có tiếng là sa mạc Tử Vong...

Mấy lời đó Delmud chỉ dám nghĩ chứ cũng không dám nói ra. Nanna đã đau lòng đủ lắm rồi.

“Finn đã biết chuyện này chưa?”

Cuối cùng Leef lên tiếng để không khí bớt ngột ngạt hơn.

Delmud càng có vẻ bối rối hơn.

“Có lẽ... có lẽ phụ thân Finn đã mấy phần đoán ra được... Nhưng mấy ngày rồi, người không hỏi chuyện ta lấy một câu nào.”

“Có thể là Finn vẫn còn quá lo lắng cho Nanna.” Leef xoa dịu.

Delmud chỉ cười cười cho qua chuyện. Cậu vẫn biết cha mẹ mình là công nương Lanchesis và kỵ sĩ Finn xứ Lenster. Tuy vậy mỗi lần nghĩ đến hai từ thân mẫu, cậu chỉ còn nghĩ đến công nương Edin đã dưỡng dục tất cả lũ trẻ ở Tirnanog.

Cậu đã hồi hộp biết bao cho đến này gặp lại Finn, được gọi một tiếng cha. Vậy mà người kỵ sĩ xứ Lenster lại quá đỗi lạnh lùng, xa lạ. Thậm chí tiếng phụ thân cậu đã mong ngóng bao lâu nay, bỗng cũng trở nên ngượng nghịu. Delmud đã từng hy vọng rằng chỉ bằng một cái nhìn, Finn có thể nhận ra đứa con trai lưu lạc từ ấu thơ. Nhưng đến lúc tao ngộ, hết lần này đến lần khác Delmud cố tình mở ra cuộc hội thoại, còn Finn vẫn cố tình làm lơ.

“Nanna, ăn một chút đi. Dù gì thì muội cũng phải chóng khỏe lại.”

Delmud hồi thúc. Cậu không muốn tiếp tục câu chuyện về phụ mẫu một chút nào. Thân phụ thì quái lạ, thân mẫu thì mất tích, lành ít dữ nhiều... Chỉ có Nanna, chỉ có nàng là thân thuộc như một sợi chỉ vàng nối liền về quá khứ. Quá khứ của nàng và quá khứ của cậu dường có bao nhiêu khác biệt thì họ vẫn còn có một thứ tương lai phía trước để bù đắp cho nhau.

Cô bé Nanna nắm lấy tay đại ca. Ánh mắt cô muốn nói

rằng rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Ngày mai rồi sẽ khác. Delmud ngoác miệng cười đáp lại. Phải, ngày mai sẽ khác, cũng như từ làng Tirnanog đến giải phóng Isaach và giờ lại là Nanna. Trên đời còn bao nhiêu là niềm hy vọng. Delmud là người của những niềm hy vọng như thế, lúc nào cũng tràn đầy tin niệm và lạc quan.

Trong khi đó, ngay bên ngoài cửa hang, một bóng người lảng lạng rời đi. Finn! Anh đã nghe hết mọi điều. Anh vẫn biết hết mọi chuyện. Làm sao anh không nhận ra Delmud được kia chứ. Chỉ một cái nhìn anh đã thấy hình bóng của Lanchesis và anh vẫn nhớ như in cảm giác bông cậu bé trên tay lần đầu tiên, đứa con đầu lòng, đứa con anh vẫn tưởng là con mình... Một đứa trẻ hiếu động, xinh đẹp biết bao. Finn đã từng tự hào biết bao vì cậu bé ấy!

Thời gian thấm thoát, Delmud đã lớn lên đã trở thành một kỵ sĩ điển trai và rạng rỡ thế này. Một cách nào đó, anh vẫn cảm thấy trọn vẹn niềm tự hào ngày cũ. Mái tóc vàng ngời sáng, đôi mắt hình quả hạnh của Lanchesis hiển hiện trong cậu. Chỉ là... chỉ là anh không

không nuốt trôi được cái sự thật rằng Delmud cũng mang những đường nét ngạo nghễ của Sư Tử Vương Eltoshan. Không phần nào của Delmud thuộc về anh mà lại giống Eltoshan quá đỗi.

Dẫu không phải là con của Eltoshan, thì vẫn là đứa trẻ ra đời bằng tình yêu với Sư Tử Vương.

Cái ý nghĩ đó vẫn hành hạ Finn. *Nó chỉ là một đứa trẻ thiếu vắng tình thương của phụ mẫu... một đứa bé ra đời từ một tình yêu tuyệt vọng...* Anh nguyên rủa sự ích kỷ của mình, vậy mà cuối cùng Finn vẫn không có can đảm đi vào nhận con. Cuối cùng thì Delmud vẫn là đứa con của một mối tình bị phản bội.

Finn lại trở ra ngoài bãi đá.

Đêm sâu, sao mọc, gió lộng, biển vỗ từng đợt sóng êm vào chân đá.

Phía sau có tiếng chân. Leef cũng đang ra ngoài cùng với anh. Cậu luôn sợ nhìn thấy nước mắt của Nanna.

“Ta đã khỏe lắm rồi Finn. Người hãy vào với Nanna đi, để ta gác thay cho vương tử Shanan.”

Cậu nói khi đuổi theo người kỵ sĩ trung thành.

“Thuộc hạ muốn ở ngoài này một lúc.”

Finn thoái thác và sải bước dài leo lên mồm đá mà Shanan đang tựa mình quan sát bên ngoài. Finn vẫn chưa quen lắm với hình hài của Shanan ngày nay. Trong ký ức của Finn, Shanan vẫn cứ là một cậu bé cứng đầu, kiêu ngạo và kiên cường.

Thời gian thấm thoát. Tiểu vương tử của Isaach ngày nào đã trở thành một kiếm sĩ tài năng và thật giống Ayra năm đó. Tất cả những người mang dòng máu Odo mà Finn biết, đều rất giống nhau, mang cái đẹp thanh thoát như một bức tranh vẽ và thần thái lạnh lẽo như hàn băng. *Chà, sao ta nhìn đâu cũng ra người quá khứ.* Finn nghĩ và anh biết mình đã bắt đầu già.

“Vương tử Shanan, xin hãy nghỉ ngơi một chút. Ta sẽ gác tiếp phần còn lại của đêm.” Finn lên tiếng.

“Không cần đâu. Một lúc nữa nếu Arthur và Fee không trở lại, ta sẽ đi tìm họ.” Shanan đáp.

Đôi mắt vương tử Isaach vẫn sáng rực trong đêm. Ánh sáng của đôi mắt càng làm nổi rõ quần thâm quanh hốc mắt trũng sâu. *Bao nhiêu ngày rồi y chưa ngủ?* Finn tự hỏi nhưng tuyệt đối không có ý định thuyết phục Shanan nghỉ ngơi. Anh vẫn còn nhớ cậu bé cứng đầu năm nào. Lúc nhỏ đã không nghe ai, lớn lên cũng chẳng thể khuyên bảo.

Leef cũng vừa đến nơi. Cậu nghe Shanan toan đi, liền hỏi.

“Vương tử Shanan không yên tâm về bọn Arthur à?”

Shanan đáp:

“Arthur vốn là con trai của công tử Azel và công nương Tiltyu nhà Friege, em gái của công tước Bloom. Hồi cậu ta lên sáu bảy tuổi thì chỗ trú ngụ tại Silesia bị tấn công. Nhà Friege bắt đi sinh mẫu của cậu và nàng em gái nhỏ. Cũng vì vậy mà Arthur lặn lội đến đây tìm

em.

Lúc ở trong rừng, ngoài tam tỷ muội nhà Vampa còn có một cô nương nữa tham chiến. Nàng ta có đeo trên cổ một chiếc vòng giống hệt của công nương Tiltyu để lại cho Arthur. Arthur nhất định đi tìm cô nương đó. Ta chỉ sợ Fee không cản nổi cậu ta làm điều gì điên khùng.”

“Tình thân rất mạnh.” Leef nói đồng ý với cái liếc nhìn kín đáo sang Finn. “Delmud và Nanna cũng vừa... nhận ra nhau là huynh muội.”

Người kỵ sĩ trung thành chẳng có chút biểu cảm nào trên khuôn mặt. Leef đành thở dài, lảng đi để tránh cho Finn thêm phần gượng gạo.

“Hy vọng công tử Arthur cũng sớm tìm được tiểu muội lưu lạc.”

Finn vẫn không có phản ứng gì. Sắc mặt của chàng kỵ sĩ xứ Lenster thậm chí khó coi đến mức Shanan cũng phải cau mày. Chàng dĩ nhiên nhận ra có chuyện gì đó

giữa Finn và Delmud nhưng chuyện riêng của họ, chàng không tiện hỏi. Shanan cũng tránh đi chủ đề đó.

“Vậy là cô nương Nanna đã hồi tỉnh rồi?”

“Phải, đã tạm thời ổn định.”

“Truy binh nhà Friege cũng không dễ bỏ qua đâu. Ngay khi Arthur trở về, chúng ta phải lập tức khởi hành.”

Leef cau mày.

“An nguy của Nanna rất quan trọng với ta. Chúng ta có thể đợi thêm vài ngày nữa khi muội ấy đã bình phục hẳn không?”

Bọn họ vừa nói đến đó thì từ trên không thắp thoáng một bóng chim trắng. Shanan nhận ra Fee và Arthur đang từ từ hạ cánh xuống.

Con thiên điều Maya đổ mồ hôi bóng ướt. Sắc mặt của Fee cũng rất tệ.

Vừa nhảy xuống khỏi Maya, Fee đã thông báo.

“Bọn tam tử muội đã đuổi đến nơi rồi. Chúng đang cho người bố ráp khu vực quanh đây. Chút nữa thì bọn muội cũng bị phát hiện.”

“Huynh Shanan hãy để ta ra ngoài đánh lạc hướng...”
Arthur liền lên tiếng.

“Không.” Fee ngắt lời cậu. *“Cô gái đeo vòng ngọc của nhà sấm cũng có ở đó, huynh chỉ muốn tìm nàng ta hỏi chuyện thôi. Tôi không để huynh làm gì ngu ngốc đâu.”*

Arthur chỉ “hừ” một tiếng. Cậu chỉ hận không cần Fee được một miếng mà thôi.

“Bọn họ có bao nhiêu người? Chia thành mấy nhóm?”
Shanan cắt ngang cuộc cãi vã.

“Hiện tại có một nhóm khoảng ba mươi pháp sư đang hướng về phía chúng ta do ả Fetra cầm đầu. Những nhóm còn lại lưng kiếm trong rừng hướng về phía Nam.” Fee đáp.

“Còn nhóm của cô gái nhà Bloom?”

“Bọn họ đi tách biệt khỏi đám tam tỷ muội. Đang đóng quân trong khu rừng nhưng không có vẻ gì lòng kiêu chúng ta.”

“Fee, muội ở lại đây với mọi người.” Shanan ra lệnh.
“Trong trường hợp có biến thì đưa cô nương Nanna đi cùng trên Maya đến nơi an toàn. Ta với Arthur sẽ ra ngoài xử lý bọn pháp sư đang đến.”

“Tốt quá.” Arthur đồng ý ngay lập tức.

“Không được.” Fee phản đối. *“Chỉ có huynh và Arthur thì quá nguy hiểm.”*

“Đúng vậy, để ta đi cùng hai người. Người của ta vẫn còn đủ để tổ chức một nhóm đột kích.” Leef xen vào.

“Vương tử Leef, người của ngài ra ngoài chỉ làm mối cho bọn pháp sư nhà Bloom.” Shanan nghiêm giọng. Sự thật khiến Leef bị xúc phạm nhưng cậu đủ chín chắn để chấp nhận nó.

“Ta hiểu... tuy nhiên chỉ vương tử và Arthur đối đầu với đám pháp sư thì không được. Ta sẽ phải ăn nói với Serisu ra sao nếu một trong hai người có mệnh hệ gì?”

“Hãy để ta đi cùng vương tử Shanan.” Finn lên tiếng trước khi Leef lại muốn đi theo lần nữa.

Vương tử Lenster bắt gặp cái rất nghiêm trọng của Finn, cũng đành thêm vào.

“Phải... ít nhất hãy để ký sĩ Finn cùng đi với cả hai.”

“Được.” Shanan chấm dứt tranh cãi. Thời gian đã hết rồi.

Chàng và Arthur phóng xuống khỏi chỗ canh gác, biến mất vào rừng sâu. Finn bám theo ngay phía sau.

Dưới bóng trắng mờ nhạt những bóng người trập trùng như những linh hồn được nước sinh ra.

Shanan đi một đoạn lên hướng bắc thì anh dừng lại, nép vào một bãi đá lớn.

“*Cậu còn nhớ vị trí đóng quân của cô nương nhà Friege không?*”

“*Có.*” Arthur đáp.

“*Tốt. Ta sẽ làm vài thứ ồn ào thu hút bọn tam tỷ muội theo mình. Còn cậu đi ngay đến chỗ cô bé kia và trở về đây trong vòng hai giờ nữa. Nếu có biến thì đi thẳng hướng về Lenster, đừng đi về phía Melgen, hiểu không?*”

“*Vương tử Shanan, bọn Fetra...*”

“*Ba mươi pháp sư vẫn còn ít hơn một toán quân giữ đền Yied. Đi đi.*”

Arthur lưỡng lự một chút rồi cậu nhanh chóng biến đi về hướng khu rừng thu tàn tạ.

“*Kỵ sĩ Finn.*” Shanan tiếp tục ra lệnh. “*Với cá tính của vương tử Leef, ta nghĩ cậu ấy sẽ dẫn người đến tiếp viện. Fee rất cứng đầu sẽ đi theo tìm Arthur. Như vậy không khéo cả Delmud lẫn cô nương Nanna cũng đến. Huynh hãy ở lại đây đón đường bọn họ. Khi họ kéo tới*

lập tức hướng dẫn họ hành quân lên Lenster. Bọn nhà Bloom sẽ không ngờ chúng ta quay lại đó, tạm thời sẽ đỡ nguy hiểm hơn là đi về hướng Serisu.”

Finn cũng chẳng lạ gì tính nết của Leef. Mọi điều Shanan tính toán đều rất có lý.

“Vương tử Shanan, ta được lệnh hỗ trợ ngài.”

“Ta sẽ tĩa bớt người của nhóm Fetra, dẫn dụ chúng cách xa đường hành quân của Leef, sau đó tìm gặp Arthur trong rừng rồi đuổi theo các vị. Người không cần phải lo lắng cho ta.”

Một lần nữa Shanan lại làm Finn nhớ đến cậu bé ngày nào trong doanh trại của Sigurd. Dẫu biết có nói cũng chẳng ít gì thì anh cũng không thể để mặc được.

“Tam tỷ muội không phải thứ tầm thường. Bản thân chúng đã rất mạnh, khi hợp sức lại với nhau thì lại càng vô cùng nguy hiểm, vương tử nhất thiết không được đối đầu khi chúng ở cùng nhau.”

Shanan nhẹ gật đầu rồi lập tức phóng đi trong bóng đêm. Finn nhìn theo, thở dài một tiếng. *Chẳng thay đổi chút nào.* Anh than thầm. Nhưng đồng thời cũng phải thừa nhận rằng với tốc độ hiện thời của Shanan, anh không thể bám theo kịp. Có đi theo chưa chắc đã có thể hỗ trợ.

Một mình Finn đứng trong bóng tối, cô tịch một lần nữa bám lấy anh. Chàng kỵ sĩ nhìn lên trời đêm, cố đếm những ngọn lá cuối cùng, cố tìm kiếm những vì sao lấp lóa... và anh thầm cầu nguyện cho tất cả mọi người được bình an. Shanan, Arthur, Leef, Nanna và cả Delmud nữa.

*

Bóng đêm trùng điệp, trăng mờ nhạt vừa đủ soi con đường cát mịn và làm biến ánh lên vài gợn bạc phù du. Lẫn trong tiếng sóng vỗ rì rào như đôi cánh của những thiên thần bay lượn cuối chân trời, rì rào tiếng vỗ rất nhẹ của những đôi cánh cú đêm.

Shanan đứng trên một tảng đá cao, để ánh trăng rọi

vào mình và dẫn dụ những kẻ thám thính trên không.

Vài tiếng rít khe khẽ trên cao của lũ cú báo hiệu truyền đi. Lũ chim báo tin của pháp sư!

Chàng nhảy qua những khe đá.

Tiếng vỗ cánh rất nhẹ của bầy cú bám theo anh thật khẽ. Anh chạy vào quăng rừng cây trơ trụi, cố tình để lại dấu chân trên nền đất còn phủ đầy tàn tro. Gió đầy mùi nhựa khét nồng nặc. Những thân cây cháy đen lổm nhổm vươn về phía trước như những hắc thần canh giữ mộ bia. Đôi lúc một vài chỗ vẫn còn ẩm và lắc rắc tàn than đỏ.

Tiếng lũ cú vỗ cánh gần hơn.

Shanan nhảy bật lên một gốc cây cháy, thanh Thanh Phong loé sáng như một vầng trăng xanh ẩn hiện giữa trời đêm.

Lũ cú rơi xuống, rải rác.

Chàng chạy ngược lại con đường đã đi. Có một chỗ cây cối mọc rất sát nhau, là điểm mai phục kẻ thù rất tốt.

Vẫn còn một khoảng thời gian trước khi nhóm của Fetra đuổi đến. Cánh rừng rất tĩnh lặng làm mọi âm thanh trở nên thật rõ ràng, kể cả tiếng tim đập và máu chảy trong huyết mạch. Shanan hít thở thật chậm và nhẹ nhàng để giảm thiểu nhịp tim đến mức tối đa. Có rất nhiều cao thủ có khả năng nghe thấy những thanh âm nhẹ nhàng đó của sự sống mà nhận ra mai phục.

Tam tử muội có thể không phải loại người đó. Chúng quá kiêu ngạo, ỷ lại vào sức mạnh và số đông của mình, nhưng Shanan không thể để bất kỳ sai sót nào diễn ra. Mạch đập của chàng chậm lại và trở nên rất khẽ. Hơi thở của mảnh như chỉ, tiếng tim đập hầu như chẳng khác nào mạch nhựa chảy trong cây hay một tàn lá rơi.

Tất cả các giác quan đều căng thẳng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn.

Thấp thoáng Fetra đã xuất hiện với khoảng mười pháp

sư.

Đội còn lại cứ năm người giữa đi theo toán năm người. Trong một nhóm luôn có một pháp sư trị liệu, ngoài Fetra sử dụng bạo phong, tất cả các pháp sư còn lại đều sử dụng lời thuật.

Shanan nhắm vào tốp đi cuối cùng. Trong một kiếm, chàng có thể kết liễu cả năm. Nếu may mắn, chàng có thể giết thêm một nhóm năm nữa trước khi bị chúng phát hiện ra.

Nhóm của Fetra đang tới gần. Tốc độ của chúng đang chậm lại khi không nhận được hồi báo của lũ cú thám thính nữa.

Tiếng vỗ cánh vượt lên.

Một toán chim dò đường nữa?

Vẫn còn ở trong dự tính của chàng. Lũ cú thứ hai này sẽ không thể phát hiện ra xác đồng bọn trước khi tốp pháp sư cuối đi qua vị trí anh đang mai phục.

Một vòng bạo phong rít lên phạt ngang những thân cây cháy.

Shanan hụp người xuống tránh trong gang tấc. Fetra đang muốn dọn quang đường đi để tránh những ổ mai phục.

Mặt đất bị cày lên một đôi chỗ ngay sát cạnh Shanan. Tuy may mắn vô sự, nhưng đám cây chằng chịt bảo hộ đã mất đi khá nhiều, nếu lũ cú quay lại, chúng sẽ phát hiện ra chàng ngay lập tức.

Shanan sẵn sàng rút kiếm. Nếu có chuyện bất trắc, chàng sẽ chọn phương án mạo hiểm hơn, giết chết Fetra đầu tiên. Fetra là đầu lĩnh, kẻ mạnh nhất. Giết được ả thế trận sẽ bị phá vỡ. Tuy nhiên ả cũng là kẻ nhanh nhất, trong vòng vây của địch, khả năng đặc thủ trong một chiêu là rất thấp.

Ả vẫn còn cách mười bước chân.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc bên thái dương. Chúng đi chậm và cẩn trọng. Trong khoảnh khắc Shanan sợ

rằng mình vượt mất cả Fetra lẫn tốp pháp sư cuối cùng.

Tám bước... năm bước...

Fetra vượt qua chỗ Shanan mai phục.

Rồi toán pháp sư thứ hai... toán thứ ba...

Tiếng những con cú rúc lên khe khẽ.

Toàn quân của Fetra dừng lại ngay lập tức.

Chỉ có một sát na để hành động.

Shanan hành động.

“Phục kích.”

Tiếng thét vừa cất lên đã tắt lịm. Nhóm thứ nhất mạng vong, nhóm thứ hai không khá hơn gì nhưng đã kịp báo động.

Lưỡi kiếm chưa ráo máu Shanan đã lập tức chạy đi.

Một tia sét đánh xuống ngay phía sau. Gió rít từng hồi một, cát bụi tung mù.

Lũ cú đêm vỗ cánh nhẹ nhàng bám theo sau.

Trong rừng không ai có thể đuổi kịp Shanan.

Những ánh chớp phía sau đang xa dần, nhưng những tiếng bước chân đuổi theo phía sau đã hụt đi một nhịp, khoảng cách đang dần ra xa dần.

Gió xé lên, những thân cây vỡ nát và tro bụi mù mịt.

Shanan lách người qua trái, chỉ vừa sát một luồng bạo phong rạch qua mặt đất.

Không độn! Chàng rít lên, tự trách mình đã quên mất thứ phép thuật di chuyển thần tốc đó của lũ pháp sư.

Fetra đã đứng trước mặt anh.

Lũ lôi pháp sư đã đuổi kịp phía sau.

Shanan “hừ” một tiếng khẽ. Dù sao đi nữa, không độn cũng cần một khoảng thời gian để niệm chú mà chỉ cần khoảng thời gian đó thì cũng đã đủ để Shanan kết thúc ả.

Shanan đặt tay lên đốc kiếm Balmung. Sức mạnh của thánh kiếm nhẹ nhàng truyền qua chàng. Mùi máu tanh thoang thoảng toả ra trong khu rừng chết chóc. Những mạng người mờ ảo ẩn hiện cùng sức mạnh của Balmung truyền vào Shanan. Thần binh giữ lại ký ức. Tất cả ký ức của chúng chỉ là những mạng người nối tiếp nhau, chiến tranh cùng thù hận.

Sát ý quá nặng. Thanh gươm đang muốn giết người.
Thù hận!

Dĩ nhiên Shanan hiểu rất rõ nguyên nhân sát khí của Balmung đặc biệt trở nên mạnh mẽ: cái chết của phụ thân chàng.

Chàng vẫn nhớ lúc Ayra đã bật dậy trong đêm khi sứ giả đến đại trại của Sigurd.

“Ngủ đi Shanan, chẳng có chuyện gì đâu.” Ayra gật. Nhưng dĩ nhiên Shanan đã lặng lẽ bám theo nàng. Trong đại trường, Sigurd báo với nàng tin dữ từ Isaach. Hoàng thái tử Miracle đã tử trận.

“Hoàng huynh của ta đã chết như thế nào?”

“Bạo lôi pháp sư đã phục kích Miralce... thái tử Isaach tử trận vì Mjölnir.” Người đưa tin đáp.

“Xác của hoàng huynh sẽ được táng ở quê nhà chứ?”
Giọng Ayra phảng lỳ.

Từ bên ngoài, Shanan có thể nhìn thấy ánh mắt lo âu của người đưa tin, cũng nhìn thấy vẻ bất nhẫn trên khuôn mặt Sigurd. Họ cuối cùng đã phải báo với Ayra rằng thái tử Isaach dù đã chết, vẫn bị treo đầu giữa chợ thị chúng, thân xác làm mồi cho dã thú.

“Đừng bao giờ nói cho Shanan biết.” Đó là lời duy nhất Ayra có thể thốt ra.

Cũng từ sau đêm đó, Shanan bắt đầu mang những chiếc

mặt nạ quỷ, tìm đến đấu trường. Cơ thịnh nộ của mười mấy năm trước bất giác trở lại với chàng khi một lần nữa đương đầu với nhà Friege.

Đêm nay, không thể dùng đến Balmung. Shanan lướt tay khỏi thanh thần binh. Thần binh vốn có linh hồn. Quá nhiều máu và thù hận sẽ biến kiếm tâm trở thành ma tâm.

Tiếng ả loi pháp sư Fetra hét lên.

“Chết đi đồ chuột nhắt.”

Toàn bộ loi pháp sư cùng xuất chiêu.

Những lưỡi tầm sét cháy bỏng đánh xuống từ trời cao. Mặt đất oằn mình, nở bung ra những hố đen sâu hoắm.

“Ha ha ha... người chọn cái hố nào làm mồ chôn mình đây. Hay là ta chém người ra từng khúc nhỏ rải khắp nơi.”

Bàn tay dài của ả đặt lên phong ma đạo thư. Một trang

sách bật ra, hoá thành muôn ngàn lưỡi gió vây lấy bóng hình thấp thoáng của kiếm sĩ.

Shanan tránh né. Tốc độ là yếu tố quyết định trong cuộc chiến với một pháp sư. Chỉ cần trúng một đòn sẽ lập tức mất mạng.

Những đám tro tàn bị sấm chớp và bạo phong quật tứ tung là đồng minh của chàng.

Shanan huy kiếm. Chàng dùng sức mạnh gió mà Levin ban tặng cho Thanh Phong thổi những luồng tro tàn đi tứ bề.

Tro tàn che mờ tầm mắt.

Những pháp sư trong đội Fetra đã đuổi đến cản đường Shanan chìm trong màn tro.

Tro tàn xám, sấm chớp xám, loé lên rồi tắt lịm

Tro bay đến đâu, ánh kiếm đoạt mạng đến đó.

Từng dòng máu đỏ thấm vương vãi, tro xám bung lên hút cạn cả huyết sắc lẫn sinh mệnh.

Mục tiêu cuối cùng là Fetra.

Tro tàn bay mù mịt. Tầm nhìn của những pháp sư bị hạn chế. Shanan cũng không thấy rõ hơn, nhưng chàng có thể nghe thấy tiếng của những trái tim và nỗi hoảng sợ. Chàng có thể nghe thấy sự kinh hoàng, có thể cảm thấy cái chết từ bàn tay mình lan đến những cổ họng đầy ắp sinh mệnh. Tuy nhiên cảm xúc không thể chạm vào trái tim chàng lúc này. Kiếm đã xuất, trái tim của kiếm sĩ cũng là trái tim của kiếm, trái tim của thép.

Fetra.

Chàng đã tìm thấy hơi thở và nhịp tim của ả.

Thanh Phong loé lên.

Nhưng đột ngột không khí nóng rẫy.

Lửa xé nát màn tro tàn, ập đến như một cơn bão đỏ

thăm.

Hỏa khắc phong.

Gió từ Thanh Phong dẫn đường cho lửa.

Shanan nhảy lùi lại. Những mảng lửa cháy rực trên tay áo anh. Cơn đau không đến ngay lập tức mà sau đó vài khoảng khắc mới bùng lên dữ dội.

Bạo hoả ư?

Tiếng cười vang khe khẽ.

Ba tiếng cười, ba nhịp tim.

“Lại là tên kiếm sĩ tóc đen.”

Tro tàn tan hết. Tam tỷ muội đã xuất hiện đầy đủ. Fetra, Eliu, Vampa vây lấy Shanan vào giữa.

“Bất ngờ quá hả?” Fetra cười mỉa. *“Tam tỷ muội chúng ta tâm linh tương thông. Chỉ cần người tấn công một,*

tỷ muội của ta sẽ biết để đến tiếp ứng. Giờ thì người không còn cách nào chạy nữa đâu.”

Ba ả pháp sư vây quanh thành một tam giác. Không khí quanh anh loé lên những tia chớp bạc và nóng rẫy.

Chỉ cần ba ả tập hợp, chúng có thể tạo ra một lưới ma thuật vô cùng hùng mạnh hỗ trợ cho nhau. Lần trước nếu Shanan không tới kịp, Leef đã chết vì sự phối hợp này. Lần trước, nếu chúng không bị bất ngờ và nếu không có đồng đội hỗ trợ thì chàng cũng không cứu được Leef đi.

“Lần trước chính hắn đã cứu tên Leef.” Eliu nói.

“Vậy thì chúng ta phải cho hắn một sự trừng phạt thích đáng. Mà này các tỷ muội, hãy nhìn xem, thanh gươm bên mình hắn mang long châu, một thần binh chẳng?” Fetra tiếp lời.

Vampa tặc lưỡi.

“Chà... kiểm sĩ ư... ta nghe nói vương tử Shanan của

quân phản loạn Serisu cầm Balmung bên mình. Vậy thì chúng ta phải biệt đãi người rồi. Fetra, muội hãy dùng bao phong lốc thịt hắc. Ta và Eliu sẽ dùng hỏa viêm ma pháp và bạo lôi đốt cháy vết thương. Sau đó bọn ta sẽ lột da người rồi chặt hết tay chân. Bọn ta sẽ mang phần còn lại của người làm quà tặng tên Serisu.”

“Được đó.” Hai ả còn lại hưởng ứng.

Trước khi hai tiếng “được đó” chưa kịp dứt. Shanan đã tấn công.

Bọn chúng nói quá nhiều. Lúc nói chuyện và đang chiếm thế thượng phong thông thường cũng là lúc đối phương ít cảnh giác nhất. Nếu có một cơ hội để ra tay thì đó chính là lúc này.

“Đừng hòng.”

Vampa rít lên.

Toàn bộ vùng không khí mà tam tử muội vây lấy Shanan bốc cháy rừng rực. Gió tạo thành những cuộn

lốc sắc càn quét và những tia chớp đan cài vào lửa và gió.

Chưa từng có ai sống sót trong đòn tấn công liên hoàn đó. Không một tấm khiên bằng sắt thép nào có thể toàn vẹn hướng chi là một tấm thân huyết nhục.

Shanan múa kiếm liên tục trong khi di chuyển. Lực kiếm và sức gió của ma thuật ám lên phần nào có thể đánh bật được lửa. Giữa những đợt nghỉ của lửa, anh có thể tránh kịp được bạo phong và bạo lôi. Thời khắc để tránh né chỉ mỏng manh như một cái nháy mắt.

Và chỉ trong cái nháy mắt tiếp theo anh có thể áp sát một trong tam tỷ muội.

Thanh kiếm từ lưỡi đến cán đỏ rực lên vì hơi nóng của lửa và gió.

Vampa là kẻ vạch chiến thuật.

Phép lửa cũng là thứ tốn nhiều thời gian để thi triển nhất trong các loại phép thuật, cần nhiều thời gian nhất

giữa những lần đánh.

Shanan chỉ có một cơ hội duy nhất.

Ngọn lửa đã tạm ngừng. Không khí vẫn còn nóng rẫy. Bạo Phong và bạo lôi cắt vào da thịt chàng nhưng Shanan cũng biết chắc rằng lưỡi kiếm Thanh Phong đã để lại một món quà khó quên cho Vampa.

“Chết tiệt.” Vampa thét lên.

Dòng máu đỏ tuôn ra cùng một ánh sáng loé lên khắp người ả pháp sư. Một lần nữa lại là không độn cứu ả đi.

Khói bụi tung mù.

Mặt đất bị xẻ dọc một đường dài. Shanan cũng không còn ở đó nữa.

Eliu và Fetra không thể tin được thế tấn công của tam tỷ muội lại bị phá vỡ. Tuy nhiên chúng cũng chắc rằng Shanan bị thương không hề nhẹ. Chúng sẽ tìm ra và

kết liễu chàng ngay lập tức.

Bóng đêm khiến những đôi mắt căng ra gay gắt.

Rồi gió rít lên từ trên không.

Trong mớ hỗn loạn của pháp thuật chàng đã kịp ẩn mình trên một ngọn cây cao. Lũ pháp sư đi cùng Eliu và Fetra đều đã chết, chúng chỉ còn một mình. Cơ hội để kết liễu vĩnh viễn tam tử muội nhà Friege chính là lúc này. Phải ra tay thật nhanh trước khi đám pháp sư phía sau kịp gom lại.

Chợt một hồi tù và vang vọng. Shanan nhận ra tiếng tù và trận của Leef.

Ngay sau đó tiếng sấm rền truyền tin của pháp sư vang đến

“Quân tiếp viện của địch.”

Shanan thu kiếm.

Hai tỷ muội nhà Friege đều đã không độn đi mất, đồng thời bọn Leef cũng kéo đến nơi. Trên tàng cây Shanan cũng có thể nhận ra cờ xí giăng đầy trời. Quân số chỉ nhìn bằng cờ phướng, đông gấp nhiều lần số thực sự Leef đang có. *Thông minh nhưng liều lĩnh quá.* Shanan nghĩ thầm.

Bọn Leef đến nơi thì Shanan cũng rời khỏi ngọn cây chờ họ.

“Vương tử Shanan.”

Từ xa Delmud đã nhảy xuống từ yên ngựa, chạy vào giữa mớ hỗn loạn, giữa những dòng máu tươi, xác người và tro bụi.

Shanan vẩy máu tươi trên thanh thiết kiếm. Thép vẫn còn nóng đỏ khiến máu người bám dính lại, không chịu đi.

Cánh tay Shanan đau buốt. Mùi thịt cháy khét chứng tỏ cánh tay phải đã bị phỏng nặng. Cũng may sấm và lửa khiến máu không chảy quá nhiều. Vết thương

không nhẹ nhưng không nguy hiểm gì về sau.

“Vương tử Leef? Mọi người đều đến đây cả?” Anh nhìn quanh một lượt.

Không chỉ có Delmud mà bọn Leef, Finn, Fee và Nanna đều kéo đến.

“Làm sao bọn ta có thể để vương tử chiến đấu một mình.” Leef nhảy xuống ngựa. *“Vết thương của vương tử...”*

Shanan lắc đầu.

“Không có gì nguy hiểm.”

Lúc đó Arthur cũng từ trong rừng vừa chạy đến nơi. Ngoài cậu còn có cô nương nhà Bloom và vài lời pháp sư.

“Huynh Shanan, đây là Tiny, tiểu muội của ta. Huynh...”

“Arthur, huynh để mặc vương tử Shanan chiến đấu một mình sao?”

Fee giận giữ đáp xuống khoảng rừng cháy cùng Nanna, quắc mắt với Arthur.

“Ta đã ra lệnh cho Arthur đi tìm tiểu muội của mình.”
Shanan đỡ lời cho anh chàng pháp sư.

Cô bé Fee không dám nói gì nữa, cũng không thể nuốt trôi cơn giận. Nàng cứ nhìn Arthur chăm chăm đến độ cậu cứ phải lảng mắt đi chỗ khác.

Arthur đang khó xử, lại quay sang cô em gái mới tìm được, toan giới thiệu với mọi người thì có một tiếng rên khe khẽ vang lên.

Một trong những loi pháp sư của Fetra vẫn còn sống.

Hắn bị thương khá nặng. Hai chân gần như đã bị cắt đứt nhưng cơn đau đớn vẫn không mạnh bằng ước vọng cầu sinh.

“A... ta phải giúp anh ta.” Tiny khẽ kêu lên. Đường như nàng nhận ra kẻ đó.

“Chúng ta không thể mang theo hấn. Với vết thương đó hấn cũng không thể sống nổi.” Shanan nhẹ giọng nói với nàng.

Tiny cúi mặt xuống giấu một giọt lệ. Khắp nơi là những xác người, chết theo đủ kiểu. Những kẻ mất đầu, những kẻ chỉ còn một nửa khuôn mặt, những kẻ bị thiêu cháy thành than....

“Ta có thể cầm máu và để mặc hấn. Dù gì...”

Arthur vội giữ cô bé lại, lắc lắc đầu. Cô bé vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm với chiến trường và vẫn còn quá trẻ.

“Xin đừng giết hấn.” Tiny la lên khi Shanan một lần nữa phải rút kiếm ra.

“Bây giờ hấn vẫn còn bị choáng bởi bùa chú. Cơn đau vẫn còn chưa rõ ràng. Nhưng chỉ một giờ nữa thôi hấn có thể phát điên lên vì đau đớn. Cơn sốt sẽ đến ngay

sau đó. Hắn không thể bò đi nổi mà chỉ nằm đó hấp hối trong cơn mê sảng và thống khổ tột cùng.”

“*Muội không thể làm gì cho hắn được đâu.*” Arthur nhẹ nhàng an ủi.

Cậu khoác lấy đôi vai đang run rẩy của cô em gái, xoay nàng nàng nhìn đi hướng khác.

Khi chiến cuộc xảy ra, bọn họ không còn là người nữa, chỉ còn là bạo lôi, là thiết kiếm, là ngân thương. Nhưng dọn dẹp chiến trường lại khác. Địch hay ta đều trở lại là người với người, bằng xương bằng thịt.

Lôi pháp sư, binh lính Đế Quốc hay quân giải phóng của Leef và Serisu, đều là những kẻ vô tội như nhau.

Shanan tra lại Thanh Phong vào bao và rút ra một con trủy thủ trên thắt lưng bằng tay trái. Đốc kiếm Thanh Phong nóng đỏ khiến bàn tay phải của chàng phỏng rất nặng.

Vương tử quỳ xuống. Gã pháp sư vẫn đang cố bò đi

trên hai khủy tay rách nát.

Hắn nhìn chàng. Đôi mắt đỏ quạch nói nhiều hơn mọi lời van xin.

“Không sao đâu...”

Shanan vỗ nhẹ vai hắn.

Gã pháp sư lắc đầu dữ dội. Toàn thân lỏng lẻo như thể gã chuẩn bị đứng lên và phóng đi trên hai chân lành lặn.

“Không sao...” Chàng ghì chặt gã, nhẹ nhàng đâm vào sau gáy. Có những huyết đạo gây tử vong tức thì mà không đau đớn.

Tiny nhìn đi nơi khác, vẫn nghe thấy tiếng thở khò khè của sự sống đang tàn đi và cả những tiếng khóc nho nhỏ.

Nếu tất cả những vì vua đều phải cầm gươm giết người, sẽ không có nhiều cuộc chiến tranh đến thế. Shanan

khẽ thở dài với sinh mạng vừa biến mất trên tay.

Còn Tiny cắn chặt môi, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lôi pháp sư nhà Bloom đã thôi giãy dụa. Cơ thể giật lên những rung động nhẹ rồi lặng đi. Làn da tái nhợt nhạt vì mất máu, chỉ còn đôi mắt như vẫn còn lưu lại thần sắc của một linh hồn tuyệt vọng.

“Gần đây nhất có nơi nào an toàn để lánh tạm không?”
Shanan mệt mỏi đứng lên.

“Có một khe núi hẹp dẫn vào một thung lũng nhỏ gần đây rất bí mật. Bọn nhà Friege không thông thuộc địa hình, nhất thời sẽ không tìm được chúng ta.” Finn đáp.

“Đi thôi.” Shanan ra lệnh.

“Khoanh đã.” Cô bé Nanna liền chặn lại. *“Trước tiên hãy để ta niệm chú chữa thương cho vương tử.”*

“Cô chỉ vừa mới tỉnh lại, để dành phép thuật của mình

đi, sẽ còn nhiều việc cần đến.” Chàng đáp gọn và vừa nhảy lên ngựa, vừa tự mình băng bó vết thương bằng tay còn lại.

Cả bọn cũng không thể chần chừ nữa, lập tức xuất phát.

Trong rừng đoàn người không thể di chuyển nhanh. Vừa đi học vừa phải xóa dấu vết liên tục. Việc này Finn và Leaf vốn đã rất thành thạo.

Dù sao màn đêm bao bọc họ trong ít lâu nữa, truy binh cũng sẽ cần thời gian ổn định lại trước khi tiến hành truy đuổi. Đêm nay có lẽ họ sẽ an toàn.

Gió đêm thổi từng trận trong lành, tuyệt nhiên đã không còn mùi máu tanh hay phép thuật cháy khét. Gió đêm và những tiếng nấc khe khẽ của Tiny là thanh âm duy nhất.

Chính cô bé cũng nhận ra điều đó nên cứ liên tục bặm chặt môi kiềm chế. Tiếng khóc nàng có thể kiềm được, nhưng những cơn nôn mửa dợn lên thì chẳng sao tránh

khỏi. Đây là lần đầu tiên nàng nhận lệnh xuất binh và lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều người chết đến thế. Lại là những cái chết khủng khiếp bởi kiếm và rồi phép thuật thiêu đốt...

Arthur ôm chặt nàng bằng một tay. Tay cậu lồng vào bàn tay em gái. Tay nàng lạnh và run rẩy như trái tim của một con chim sẻ nhỏ. Nàng vẫn còn bé bỏng với tất cả những biến cố liên miên này.

Huynh muội đoàn tụ lẽ ra phải là chuyện vui vậy mà lòng cậu nặng trĩu. Lúc vừa nhận ra nhau, Tiny đã kể rằng mẫu thân của họ, công nương Tiltyu đã chết. Những tháng năm cuối đời bị nhà Bloom bắt lại, Tiltyu sống trong đau khổ và nỗi nhớ mong dành cho người chồng biệt tích nhiều năm. Phu nhân Hilda, nương tử của Bloom không ngừng dẫn vật hai mẹ con Tiltyu vì những gì quân đội Sigurd đã gây ra cho gia đình họ. Ishute cố gắng bảo bọc cho cô em họ khỏi sự hành hạ của mẫu thân trong khi bá phụ Bloom của nàng lần tránh những xích mích trong gia đình. Rồi đến một ngày nọ, Tiny tìm thấy mẫu thân đã chết trên giường,

toàn thân bao phủ trong một lớp băng dày.

Cuộc sống của nàng bị ràng buộc những ân tình dưỡng dục phải trả cho bá phụ Bloom. Chỉ có hai người bạn duy nhất là hai người biểu huynh, biểu tỷ Ishute và Ishtar. Việc nàng dẫn quân truy quét bọn Leef cũng là vì nàng nghĩ sẽ giúp được Ishute và vị hôn thê Lizer đang khổ chiến ở Megan. Ngày hôm nay nếu không có Arthur, Tiny đã không đi cùng với bọn Leef. Ấn tượng đầu tiên của nàng với quân giải phóng chắc hẳn chẳng có gì tốt đẹp cả.

Tiny cần thời gian để tìm hiểu những con người xa lạ này.

Arthur siết chặt bầy tay em gái. Cậu sẽ không để mất nàng lần nữa. Cậu sẽ yêu thương nàng thật nhiều và rồi nàng cũng sẽ tìm thấy giữa đội quân này một thứ tình bằng hữu thiêng liêng.

Gió thổi về ngày càng mạnh, bóng trắng của con thiên điều Maya trập trùng giữa những tinh tú đang chìm dần vào bầu trời xanh xao. *Rồi nàng cũng sẽ tìm thấy*

đại huynh của mình thôi. Arthur trầm nghĩ. Công nương Fee của vương quốc Silesia mà cậu vô tình hội kiến trên đường đến Isaach cũng lạc mất người thân. Anh trai cô, vương tử Sety đã đi tìm thân phụ nhiều năm không trở về. Rốt cuộc khi Fee gia nhập đội quân của Serisu, nàng lại tìm thấy phụ hoàng của mình còn trước cả hoàng huynh. Chỉ có điều Levin dường như chẳng còn nhận ra nàng nữa.

Những nỗi đau trong trái tim Fee cũng chẳng kém gì những tổn thương Arthur đã phải chịu đựng suốt thời thơ ấu. Và Tiny... *mọi chuyện rồi sẽ ổn...* chính những nỗi đau đã kéo họ lại gần nhau. *Mọi chuyện sẽ ổn.* Chàng trầm nhủ một lần nữa.

Arthur thúc ngựa chạy nhanh hơn một chút để bắt kịp Delmud phía trước. Cách cậu không xa là Shanan và Finn. Leef đang dẫn đầu đoàn người cùng Fee đưa theo Nanna bay trên không.

Sương xuống dày, ướt đầm áo khoác. Ánh bình minh đang vẽ một đường loang lổ phía chân trời. Xa xa,

những khu rừng bạch dương rực rạch chuyển sắc thu cũng đang thức giấc. Nắng sớm loang loáng một viền bạc trên mép rừng làm nổi bật những sắc lá non xanh ngọc rồi lan dần qua những sắc độ xanh sẫm hơn, liên tục thay đổi cho đến khi chuyển thành ánh tím và loang lổ một vài chỗ chớm vàng cam. Những ngọn gió nồng nặc hơi cháy khét đã bị bỏ lại phía sau lưng. Mùi muối mặn và tanh nồng của biển cả cũng đang dần nhạt bớt.

Đoàn quân tiến vào khe núi hẹp. Màu xanh của những tầng lá rậm sà xuống quất ngang người và mặt trời làm nồng lên hơi đất ẩm. Khi ánh nắng đã bắt đầu soi rõ con đường trước mặt thì Shanan ra hiệu cho họ dừng lại.

“Có dấu tích của người đi săn, vương tử Leef, khu này có gần làng mạc không?” Chàng hỏi.

“Có một khu làng gần đây ủng hộ nghĩa quân. Trước đây ta đã để lại một số lực lượng của mình để bảo vệ những ngôi làng.”

“Có bao nhiêu nhân mã.”

“Nếu gom tụ lại được hết cũng sẽ trên dưới ba trăm.”

Shanan trầm ngâm không nói gì.

Finn nhìn màu trời lại thúc dục.

“Vào đến thung lũng hạ trại và cắt cử phòng thủ trước đã thừa vương tử. Bình minh sắp lên rồi.”

Đoàn người chỉ đi một đoạn nữa là vào tới thung lũng.

Thung lũng hẹp, lối vào độc đạo, đường ra khá bí mật, lại có một khe suối nhỏ mọc đầy các loại quả mùa thu. Một chỗ lý tưởng để tạm thời đóng quân phòng thủ.

Bọn Delmud và Arthur lo việc hạ trại trong khi Shanan nói chuyện riêng với Finn và Leef.

“Bọn tam tử muội đã nhận ra Balmung bên mình ta. Tin tức về đến tai Bloom, hẳn nhất định sẽ chặn mọi nẻo đường đến Melgen tránh vương tử hợp lưu với Serisu đồng thời sẽ nhanh chóng mở các cuộc vây bắt ráo riết khắp nơi.” Shanan nói.

“Quân số của chúng ta không thể cầm cự được với Bloom.” Finn lên tiếng. “Vương tử Shanan có thể ước định khi nào quân đội của hoàng tử Serisu đến được đây không?”

Shanan lắc đầu.

“Chúng ta không thể chờ quân của Serisu. Theo ta Bloom sẽ chia toàn bộ quân ở Alster ra, một mặt hướng về Melgen, một mặt truy quét chúng ta ráo riết. Nếu ta nhớ không lầm, y là kẻ vô cùng ngạo mạn, ỷ lại vào sức mạnh lời thần, chắc chắn chỉ để lại một số quân rất ít ỏi thủ bị Alster. Nếu chúng ta có đủ ba trăm quân như lời vương tử Leef... đột kích Alster không phải là chuyện bất khả thi.”

Một khoảnh khắc im lặng nhỏ khiến những cơn gió rít qua cánh rừng rõ nhịp thê lương. Finn và Leef nhìn nhau. Finn quá hiểu tiểu minh chủ của mình đang nghĩ gì. Một kế hoạch quá mạo hiểm, nhưng chắc chắn sẽ có được sự ủng hộ của vương tử Lenster.

Leef quả nhiên khẳng định.

“Ta bảo đảm con số ba trăm quân.”

Một cách kín đáo, cậu nhìn Finn chờ đợi.

Kỵ sĩ thành Lenster siết chặt bàn tay... cuối cùng anh nói.

“Thần sẽ lập tức tổ chức một nhóm trinh sát thị thực trước tình hình, đồng thời bí mật triệu tập binh mã trong toàn bộ khu rừng này.”

“Ngoài ra vẫn còn một việc nữa.” Shanan tiếp tục. *“Là việc vương tử đã đến ứng cứu ta trong rừng. Tấm lòng của vương tử, ta rất cảm kích. Tuy nhiên, lúc đó ta đang có trách nhiệm bảo vệ tất cả mọi người, quân lính truyền xuống là bất khả chuyển dời. Dù có là vương tử, người cũng không thể tự tiện rời bỏ lộ trình, đâm đầu vào bất trắc được.”*

Một lần nữa Leef đã bị xúc phạm. Finn đối với cậu một lòng kính trọng như gia thần với chủ nhân, tuyệt đối chưa từng khiển trách Leef một lời nào.

“Đó là lỗi của ta.” Leef dẹp bỏ lòng kiêu ngạo qua một bên. *“Chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.”*

Shanan nhẹ gật đầu.

“Vùng đất này không ai thông thuộc hơn vương tử, việc quân sự và kế hoạch đánh Alster, ta xin hoàn toàn nghe theo sắp xếp của vương tử.”

Leef hơi giật mình, nhưng cậu tiếp nhận điều đó bằng cả sự thận trọng lẫn tự hào.

“Được chiến đấu cùng vương tử Isaach là vinh dự của ta.” Leef đáp. *“Và mệnh lệnh đầu tiên đối với vương tử là nghỉ ngơi. Ta sẽ gác phiên đầu tiên trong khi Finn tổ chức đi tuần.”*

Shanan không phản đối gì. Những cơn gió mùa thu căm căm lạnh, còn trán chàng thì ướt đầm mồ hôi. Cơn sốt đang hoành hành. Chàng phải vượt qua nó trước khi cuộc đột kích Alster bắt đầu.

Đối với quân đội giải phóng của Leef mà nói, Alster là

một giấc mơ ấp ủ từ rất lâu. Thất bại của đợt tổng tiến công vốn đã đem giấc mơ này ra khỏi tầm tay với. Bây giờ đợt nhiên lại có một cơ hội. Dẫu mỏng manh bọn họ cũng không thể bỏ qua.

Thành hay bại của toàn bộ cuộc giải phóng Lenster đều đặt cả vào đây.

*

Trại nghỉ tạm đã dựng xong. Toàn người đi tuần đã vào nhiệm vụ, những người còn lại đều có thể có chút thời gian nghỉ ngơi quý giá.

Fee cho con Maya xuống suối uống nước và chải lông cho nó. Con thiên mã liếm nhẹ lên mặt nàng âu yếm. Những dòng nước bị đôi cánh của con ngựa trời bắn lên tung loé như những hạt ngọc trai vương vãi. Tiny rất thích con Maya, nàng đến gần hơn để giúp Fee chải lông cho con thiên mã và chẳng mấy chốc bọn họ đã bắt chuyện thân mật.

Hầu hết mọi người đều chỉ trạc tuổi Tiny, lại rất quảng

giao nên chẳng mấy chốc nàng đã cảm thấy thoải mái hơn.

Nanna cũng xuống suối rửa mặt và hứng đầy một túi nước tưới lên mình Maya. Con thiên điều lập tức dụi đầu vào cánh tay nàng khiến nàng bật cười khúc khích.

“Nanna này...” Fee dừng tay lại, e dè hỏi. *“Cô nương đi đường cả đêm có mệt lắm không?”*

Nanna lắc đầu.

“Ta có làm gì mà mệt đâu.”

“Ta có thể nhờ cô nương chút việc được không?”

Nanna vuốt đầu Maya mấy cái rồi hỏi lại.

“Cô nương cũng muốn ta chăm sóc cho vết thương của vương tử Shanan phải không? Lúc này cả Arthur lẫn Delmud cũng đều nhờ ta việc đó.”

“Cái tên Arthur chết dẫm cũng biết để ý đến người

khác...” Fee dậm mạnh chân xuống suối, rồi lại nhớ ra tiểu muội Tiny của hắn cũng ở đó nên liền chữa lại. “Ý ta là Arthur cũng rất có tình cảm.”

Nanna bật cười.

“Arthur và huynh Delmud đều rất lo lắng và kính trọng Shanan. Vương tử cũng đã cứu mạng vương tử Leef cùng phụ thân ta, ta nhất định sẽ tận lực. Cô nương đừng lo.”

“Đa tạ cô nương.”

Nanna hứng đầy lại túi nước rồi đến chỗ túi thuốc của mình lấy theo một ít dụng cụ và dược liệu cần thiết. Nàng phân vân một chút rồi cầm theo gậy phép trị thương. Nàng vẫn còn yếu, nếu sử dụng nhiều ma thuật thì sau này có ai gặp phải chuyện gì nàng sẽ không còn đủ khả năng làm gì nữa. Lỡ như lần sau là Leef hoặc Finn hoặc Delmud?

Không có vương tử Shanan thì Leef và thân phụ của ta đã lâm nguy. Huynh Delmud cũng là được vương tử cứu

mang trưởng thành.

Nàng nghĩ và đi thẳng một mạch đến chỗ Shanan.

Chàng tựa mình vào một gốc cây dẻ, xé bỏ tay áo tả tôi. Vết chém của bạo phong như một con rắn hai màu đỏ, đen quấn trên cánh tay. Gần bả vai vết cắt rất sâu chạy dọc xuống một phần của lưng.

“Đây là việc của tiểu nữ. Xin vương tử để tiểu nữ chăm sóc.” Nàng lên tiếng.

Shanan đã quen với những vết thương nhưng để Nanna lo liệu chúng sẽ nhanh hơn nhiều.

Vết thương không nguy hiểm nhưng sẽ gây ra nhiều đau đớn. Những đường cắt sâu, bị đốt cháy xém. Qua một đêm chỉ bằng bó sơ qua, phần băng cũ đã dính sát vào da thịt, gỡ ra đến đâu lại khiến máu chảy đến đó.

“Vương tử có muốn ta niệm chú? Sẽ ít đau đớn hơn nhiều nếu trị liệu bằng phép thuật?” Nanna đề nghị.

“Phép thuật không thực sự trị lành vết thương. Nó chỉ tạo ra một màng bọc không đau đớn mà thôi. Không cần đâu, ta có thể chịu được. Chỉ cần hạ được sốt là ổn.”

“Ngài nghĩ mình sẽ cầm được kiếm với cánh tay này sao?” Nanna nhăn mặt.

“Ta có thể sử dụng kiếm bằng cả hai tay thông thạo. Ngoài ra đau đớn vật lý là một sự cảnh báo với giới hạn. Dùng phép thuật triệt tiêu nó có thể khiến người ta không nhận ra sức chịu đựng của cơ thể và chết vì chính sự bất cẩn của mình.”

“A...” Nanna kêu lên. *“Người nói thật giống phụ thân Finn.”*

Nanna thôi không thuyết phục Shanan nữa. Nàng chăm chú vào vết thương, rửa sạch rồi đổ lên rượu sát trùng. Vết thương sôi khe khẽ, sủi bọt trắng.

Nanna rất cẩn thận và cảnh giác. Không ít lần bệnh nhân của nàng đau quá, suýt chút nữa thì giết luôn

thầy thuốc. Rất may Shanán hầu như không có chút phản ứng gì. Mồ hôi ướt đầm dọc theo trán và cổ, hơi thở của anh rất chậm và sâu.

Tất cả bọn họ đều giống nhau. Nàng thở dài nghĩ khi bắt đầu sát trùng đến những chỗ tổn thương nặng nề hơn. Leef và cả phụ thân ta cũng vậy. Tại sao cứ phải cắn răng chịu đựng cơ chứ. Đau đớn thì chỉ việc thét lên. Nữ nhân khi sinh nở cũng đau đớn chẳng kém gì, cũng gào thét mà chẳng phải lấy làm xấu hổ.

Dù vậy Nanna vẫn tìm cách bắt chuyện để khiến Shanán khuây khỏa hơn

“Nam nhân ở Isaach đều để tóc dài như vương tử sao?”

“Không. Chỉ khi nào anh ta có một lời hứa phải hoàn thành hoặc đã kết hôn.”

“A...” Nanna kêu lên, bặm chặt môi khâu lại một vết rách sâu. *“Vương phi chắc hẳn phải xinh đẹp lắm.”*

Shanan lắc đầu.

“Ta vẫn chưa lập thất.”

Nanna khẽ liếc nhìn vương tử Isaach. *Vậy là một lời hứa. Nàng thầm nghĩ, nhưng tốt hơn là ta không nên hỏi về những lời hứa của nam nhân.*

“Tại sao khi kết hôn nam nhân Isaach lại để tóc dài?”
Nàng lại kiểm chuyện để nói.

“Ở quê hương ta, hôn nhân cũng là một lời hứa phải hoàn thành. Lời hứa sẽ trở về nhà.”

Nanna dừng tay. Nặng rút qua tàng cây, tản mát khắp chỗ họ. Đám lá cây dễ nổi rõ chi chít những lỗ sâu như một tấm đan móc ai đó mạng đầy màu ngọc bích. Thỉnh thoảng một vài con chim rừng vỗ cánh râm rang. Nàng bỗng thấy lời hứa hôn lễ của người Isaach thật trang trọng biết bao, đặc biệt trong thời chiến loạn này.

“Thật là hay.” Nàng lẩm bẩm. Ý nghĩ vẫn vợ mãi theo lời hứa trở về đó lúc nào không hay.

Thời gian trong khu rừng tựa như trôi theo những đôi

cánh chim thoảng hoặc đó. Thanh tĩnh và tự tại đến kỳ lạ.

Nanna bỗng cảm thấy có chút biết ơn với vị vương tử Isaach. Sự trầm tĩnh của anh đã khiến cái giờ phút đẹp để buổi sớm mai đó không nhuộm đầy những tư vị dang dở của chiến tranh. Nàng nhanh chóng hoàn thành công việc của mình và khẽ nói.

“Sẽ không tốn nhiều thời gian nữa...”

Chưa dứt lời, Nanna liền nhận ra Shanan đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Nàng lặng lặng niệm một câu thần chú với gậy ma pháp để cơn sốt rút đi.

Công việc xong xuôi, Nanna khẽ nói.

“Tiểu nữ không chỉ hy vọng ngài vô sự mà còn mong ngài có thể chiếu cố cho vương tử Leef... chư thần có linh thiêng... xin hãy cho cuộc chiến này sớm trôi qua.”

Shanan dĩ nhiên không nghe được lời cầu nguyện của nàng. Vương tử Isaach ngủ một giấc ngủ sâu, duy nhất chỉ một giấc mơ thoáng qua mang dáng dấp của phụ thân chàng.

*

Bọn Delmud và Arthur dường như rình rập Nanna từ trước. Vừa bước khỏi chỗ Shanan chẳng mấy bước, ông anh Delmud từ đâu đã nhảy ra chìa cho nàng những quả táo đỏ mọng vừa tìm được.

“Cảm ơn huynh.” Nàng nói, hơi đảo mắt tìm Leef và nhớ ra cậu còn có nhiệm vụ tuần tra phiên gác đầu.

“Ta có thể mang vài quả táo cho huynh Shanan luôn bây giờ được không?” Delmud hỏi.

“Vương tử Shanan đã ngủ rồi. Ngài sẽ ổn thôi, huynh đừng lo.”

“A... huynh ấy cuối cùng cũng ngủ rồi sao?”

Nanna vẫn còn chưa hiểu chuyện gì thì Arthur đã lầu bầu.

“Vừa đúng mười một ngày. Chết tiệt. Ta thua rồi.”

Delmud phá lên cười, còn Arthur cầu nhàu:

“Biết tìm đâu ra ngỗng quay ở khu này chứ?”

“Chuyện... gì thế?”

Nanna chưa kịp hỏi thì cả hai đã lĩnh đi mất trước khi lại bị Fee nhả cho một trận.

“Bọn họ cá cược xem huynh Shanan có thể không ngủ trong bao lâu. Arthur không tin quá mười ngày thế là bắt cược với Delmud.”

Fee lầu bầu trả lời cho Nanna.

Cô con gái của Finn giật mình hỏi.

“Vương tử của bọn họ đang bị thương mà còn có thể

lấy ra vui đùa sao? Thật là quá đáng.”

“Hai tên đó chẳng khi nào đứng đắn được.” Fee tiếp tục càu nhàu. “Nhưng họ là vậy đó. Huynh Shanán cũng không phiền lòng gì đâu. Có mình chủ Serisu ở đây thì cậu ta cũng sẽ hòa theo. Cô nương phải cẩn thận đó Nanna, mấy tên đó, và cả Lester nữa đều đùa rất dai. Không chừng lần sau bọn họ sẽ lấy cô nương ra đánh cược đấy.”

“Thật là lạ lùng.” Nanna bối rối. Nàng tin chắc rằng nếu chuyện tương tự xảy ra ở Lenster thì phụ thân nàng sẽ trừng phạt tất cả một trận nhớ đời. “Kể cả cách mọi người xưng hô với vương tử Shanán và mình chủ Serisu cũng thật khác biệt. Trước mặt phụ thân lúc nào ta cũng phải cung kính gọi Leef và vương tử.”

Fee tươi cười đáp.

“Cô nương chưa quen thôi. Những gã trai ở làng Tirnanog đó giống như một gia đình hơn một đội quân. Thực tế là cả bọn từ lúc hai ba tuổi đã được huynh Shanán và huynh Oifey bảo vệ, dưỡng dục. Một cách

nào đó là những đứa nhóc lớn hơn bảo bọc những đứa nhỏ hơn. Vì vậy bọn họ chẳng có gì phải cầu nệ danh xưng cả.”

“Thì ra là vậy.” Nanna cắn một miếng táo. Khá chua nhưng mùi hương thì dễ chịu. Nàng bắt đầu cảm thấy quen thuộc hơn với những người xa lạ của quân đội Serisu. Họ dễ gần hơn nàng tưởng và thân thiết như một gia đình lớn. Tình thân hữu hay những lời bốn cột của tuổi hai mươi vốn là những thứ mà con gái của một kỵ sĩ đầy danh dự không thể có. Không thể với Finn cũng không thể với Leef. Nàng và Leef là thanh mai trúc mã, cùng chia sẻ biết bao cay đắng ngọt bùi, tuy nhiên trong lòng Leef là gánh nặng phục quốc. Tuổi xanh xuân rục rờ của bọn họ thực sự bị bao phủ bởi bóng đêm của những lần trốn chạy và mất mát.

Con thiên mã Maya ngửi thấy mùi táo lại đến gần.

Nanna liền thấy cho nó quả còn lại trên tay.

Cô bé Tiny ở gần đó nhìn con thiên mã nhai táo ngon lành, cũng nhẹ cười. Đôi mắt đượm buồn của cô bé vẫn

còn nhiều xa xăm nhưng cũng đã bớt phần e dè. Fee nhận ra liền vậy Tiny lại.

“Cô muốn chơi đùa với Maya một chút không? Nó thân thiện lắm.”

Tiny dĩ nhiên là muốn. Nàng chưa từng thấy thiên điều bao giờ.

“Thật là đẹp quá.” Tiny vuốt ve bộ lông con thiên điều. *“Tôi nghe truyền thuyết nói, thiên điều thông minh hơn ngựa thường rất nhiều. Chúng có thể hiểu được tiếng nói của chúng ta và tâm tình của chủ nhân.”*

Fee nhìn con thiên điều của mình đầy tự hào. Cô bé nói.

“Phải. Chúng thông minh lắm. Ở Silesia chúng tôi còn tin rằng một con thiên điều phải có nhân duyên với kỵ sĩ thì mới có thể kết thành đôi. Maya và tôi từ nhỏ đã quán quýt lấy nhau. Mẫu hoàng của tôi nói, mẹ của Maya cũng từng là một thiên điều vô cùng kiêu dũng đã đi theo đại tỷ của người đến tận phút lâm chung. Maya

là đặt theo tên của người. Một phần nào đó, tôi tin rằng Maya chính là a di của tôi gửi đến từ thiên đường.”

Một giọt nước mắt bất giác chảy xuống trên má Fee.

Tiny chợt cũng thấy mắt mình cay nóng. Vết thương từ cuộc chiến của tiền nhân sẽ không bao giờ phai nhạt hết. Tuyết trắng của Silesia, sao băng trên thảo nguyên Isaac, mùa thu ở Lenster... trong thời gian phiêu bạt là linh hồn những người không siêu thoát vẫn ở lại dõi theo con cháu mình.

Biết bao máu đã đổ xuống để trồng lên những nằm ánh sáng từ đồng hoang tàn. Dù không thể nhận thức rõ ràng, thế hệ trẻ của cuộc thánh chiến vẫn có thể cảm thấy mỗi dây thiêng liêng kết nối họ. Mỗi dây đã dệt bằng hữu của Sigurd, truyền đến Oifey, Shanan, Serisu rồi những người trẻ tuổi từ bao lần ném mặt nằm gai.

*

Đến cuối ngày may mắn đã đến với nhóm của Leef. Nhóm trinh sát của Finn mang về những tin tức tốt

đẹp. Họ không chỉ có ba trăm người mà đến năm trăm thậm chí nhiều hơn nữa sẽ kéo đến. Tin vương tử Leef còn sống sót và triệu hồi binh mã phục hồi lại niềm hy vọng tưởng chừng đã tắt của người dân Lenster. Các làng mạc trong rừng nhất tề gia nhập. Tin tức sẽ còn bay xa, kéo theo nhiều nghĩa quân tham chiến.

“Chúng ta phải phân tán càng mỏng lực lượng của Bloom càng tốt.” Leef quyết định trong cuộc họp cuối ngày. *“Finn, người hãy thay ta mang cờ quân khởi nghĩa di chuyển liên tục để đánh lạc hướng truy binh trong khi ta sẽ dẫn lực lượng tiến đánh Alster. Đến khi Alster bị công kích lực lượng đồn trú tại Lenster sẽ buộc phải rút về giải cứu. Nhân thời cơ đó phải cướp lại Lenster. Lực lượng của Bloom không còn thành trì nhất định sẽ hỗn loạn tạm thời. Chỉ cần hoàng tử Serisu đem quân đến kịp lúc sẽ có thể quét sạch được chúng.”*

“Thần sẽ không phụ lòng chủ công.” Finn nhận lệnh.

Lần này, dù hết lòng ủng hộ kế hoạch của Leef, Finn vẫn vô cùng lo lắng khi vương tử trẻ tuổi nhất quyết

thân chinh đánh thành Alster. Không cần nói ra, Finn cũng hiểu Leef nóng lòng muốn chuộc lại sai lầm trước đây, đồng thời tìm cách cứu được người nào hay người đó của quân giải phóng bị công tước Bloom giam cầm. Để kiềm bớt sự hăng say của Leef, Finn để lại Nanna đi cùng vương tử Lenster. Có cô ở bên cạnh, dù làm việc gì Leef cũng phải cân nhắc thiệt hơn một cách cẩn trọng.

Không chỉ Finn lo lắng, người cực kỳ bất an trong lần đánh Lenster chính là Tiny. Một đêm, cô lấy hết can đảm đến tìm vương tử Leef. Vừa gặp mặt Tiny đã quỳ xuống trước mặt cậu.

“Nếu vương tử không đồng ý với tiểu nữ việc này, tiểu nữ tuyệt đối không thể đứng lên.”

“Tiny, cô nương phải hiểu ta không thể tùy tiện hứa chuyện gì trước khi biết được nguyện vọng của cô nương. Ta chỉ có thể đảm bảo sẽ cố gắng hết sức trong khả năng của mình nếu chuyện cô mong cầu không đi ngược lại lợi ích của quân giải phóng.” Leef đáp.

Miền cương, Tiny đành đứng lên. Cô bé nói.

“Tiểu nữ từ nhỏ đã mồ côi cha. Nếu không gặp được huynh trưởng Arthur thì tiểu nữ suốt đời cũng không biết được phụ thân của mình là công tử Alzel thành Velthemor. Việc song thân tiểu nữ chống lại gia tộc, đầu quân dưới trướng công tử Sigurd cũng đã mang lại cho thân mẫu Tiltyu rất nhiều đau khổ. Sau khi bị bắt trở lại nhà Friege, cuộc sống của thân mẫu hằng ngày đều giống như địa ngục... tiểu nữ nếu không có huynh muội Ishute che chở chắc cũng không sống được đến ngày nay ở nhà Friege... ơn này đối với họ tiểu nữ không bao giờ dám quên.”

Leef có thể hiểu tâm sự của Tiny, tuy nhiên nhà Friege sau được Alvis giao cho cai quản Lenster đã tấm máu biết bao huynh đệ trong quân đội giải phóng, gây biết bao tang thương cho những người trung thành với Cuan ngày trước. Leef có muốn bỏ qua cũng không thể bỏ qua dễ dàng.

Tiny lại nói tiếp.

“Về phần công tước Bloom mà nói... người tuy không tiện ra mặt chống lại gia tộc, bảo vệ mẹ con tiểu nữ, nhưng cách này hay cách khác đã luôn ngầm đồng ý để Ishute và Ishtar thay người chăm lo cho tiểu nữ. Suốt thời gian qua, công tước cũng chưa một lần bạc đãi tiểu nữ... người lại là huynh trưởng ruột thịt của thân mẫu Tiltyu... Tiểu nữ biết việc này là quá đáng, nhưng dám xin vương tử đừng làm hại đến công tước Bloom hay biểu ca, biểu tỷ Ishute và Istar.”

Leef không thể hứa. Ngàn lần không thể hứa. Cậu đành miễn cưỡng đáp.

“Ta vẫn chưa chắc có thể chiếm được Alster. Hiện tại vẫn là thế yếu hơn rất nhiều, không chừng... kẻ phải chết ngoài sa trường lại chính là ta. Nhưng ta hứa với cô nương một việc, nếu có thể giải phóng Lenster, ta nhất định dành cho công tước Bloom sự xét xử công bằng, minh bạch. Ngoài việc này ra, thứ lỗi cho ta không thể làm gì hơn.”

Tiny gạt những giọt lệ, khẽ gạt đầu.

“Tiểu nữ không làm phiến vương tử nghỉ ngơi nữa.”

Tiny lặng lẽ lui ra.

Bình minh sẽ là lúc xuất kích. Đêm se lạnh, ngọt ngào hương lá tàn rữa và mùi vị những giọt lệ đắng cay.

Để tránh cho Tiny phải khó xử, Leef gửi nàng cho Fee, cùng nhận nhiệm vụ bay về hướng Megan, cấp tốc liên hệ với quân đội của Serisu.

Chỉ vài hôm sau khi Leef dốc toàn lực bí mật hành quân đến Alster, tin thắng trận của Serisu tại Melgen lan đến. Không ngoài sự đoán của Leef, công tước Bloom lập tức cho quân chủ lực đến biên giới Melgen phục thù cho trưởng tử, đồng thời tăng cường truy quét quân giải phóng của Leef khắp nơi với hy vọng lấy đầu của Leef tế con trai mình. Nhờ vậy suốt cuộc hành quân đến Alster Leef không gặp phải bất cứ trở ngại nào. Thêm vào đó là tinh thần của người dân khắp bình nguyên Lenster đang dâng lên rất cao.

Giấc mộng giải phóng đất nước bỗng nhiên cận kề hiện

thực. Tin thắng trận của Serisu cũng như việc vương tử Leef sống sót là nguồn kích lệ vô cùng cần thiết với tất cả những ai mang giấc mộng giải phóng Lenster. Finn và Leef đi đến đâu, dân chúng ủng hộ đến đó. Chẳng mấy chốc mà một nhóm tàn binh chỉ hơn trăm người tụ hợp tại Lenster đã lên đến hàng ngàn.

Về phần Serisu, sau khi chiếm Melgen thì bất ngờ bị quân Darna phục kích. Minh chủ trẻ tuổi lòng như lửa đốt. Một phần lo lắng cho Leef và những người đồng đội đã gửi đến Lenster, một phần bối rối khôn cùng khi lần đầu gặp mặt con trai của Eltoshan.

Eltoshan sư tử vương thành Nordion cùng vương tử Cuan xứ Lenster và phụ thân Sigurd của cậu vốn là ba huynh đệ kết nghĩa, nguyện không cùng sanh nhưng xin được cùng chết.

Lời thề cùng vận vào định mệnh của những kỵ sĩ trẻ tuổi. Eltoshan bất tuân vương lệnh, nhất quyết không chịu xuất chinh đối đầu với Sigurd mà lãnh lấy cái chết oan nhục. Cuan vì nóng lòng tương trợ Sigurd mà dẫn

binh vượt sa mạc, gặp phải phục kích, bỏ mạng trong tay kẻ thù truyền kiếp, long kỵ sĩ Thracia.

Vì vậy đối với Leef và Ares, Serisu luôn trân trọng và cảm thấy ít nhiều mang món nợ với họ. Sự xuất hiện của Ares vốn đã khiến Serisu vui mừng khôn xiết, nhưng thái độ của Hắc Kỵ Sĩ, ngược lại làm dấy nên những bóng mờ trong quá khứ.

Ares gia nhập với Serisu chỉ vì bắt đắ dĩ muốn cứu người yêu bị giam cầm. Còn đối với Serisu hẳn vẫn mang một lòng oán hận. Chân tướng cái chết của Eltoshan năm xưa thật chứng minh trong khi những người liên đới đều đã thành tro bụi trong bạo hỏa Barhara. Nếu có chẳng chỉ còn lại Oifey, Shanan và Levin. Levin vốn chẳng quan tâm sự đời, còn lời của Oifey và Shanan với Ares chẳng có chút giá trị nào.

Tuy nhiên trong tình thế nhất thời, sức mạnh của Ares cùng ma kiếm Mistoltin đã góp phần không nhỏ vào chiến thắng tại Darna.

Việc Ares chém tướng Jabarro đã làm đội khinh kỵ

mạnh nhất Darn trở thành rắn mất đầu, chẳng bao lâu đã bị đánh tan tác. Serisu chiếm lấy Darna chỉ trong ba ngày, rồi cấp tốc hành quân đến Alster. Quân của cậu tuy mạnh lên đáng kể nhưng liên tục chinh chiến, thương vong, mệt mỏi cũng nhiều. Ngoài ra nhà Bloom còn một đợt viện binh đáng kể do nữ tướng Ishtar cầm đầu và quân lực tại Conote cũng không nhỏ, nếu không tốc chiến lấy lại Alster thì thế trận sẽ ngày càng bất lợi.

Ngày nối ngày, quãng đường đến Alster càng rút ngắn thì cảnh chiến tranh loạn lạc càng hiện rõ hình hài tan hoang.

Vùng đất Lenster nổi tiếng trù phú tươi đẹp vậy mà vào mùa thu hoạch, đi đến đâu cũng thấy vườn khô, đồng cháy, ngoại trừ lũ quạ và kền kền, thì kể cả chó hoang cũng có vẻ đói ăn.

TƯỜNG THUẬT CỦA SKASAH

hi đã trải qua nhiều cuộc chiến tranh, tôi phát hiện ra rằng cái chết cũng có nhiều bộ mặt.

Không chỉ là quá trình hấp hối mà cả sau đó cũng khác nhau. Người chết vào mùa hè ở Isaach ướt đẫm máu, nồng nặc mùi của biển, xếp chồng chất lên nhau như cá dạt bờ. Nhưng chỉ cần vài ngày chưa kịp thu dọn, thì những cái xác sẽ khô quắc lại, mình còn đẫm muối mặn, thịt da chai cứng.

Những cái xác trên đại sa mạc Yied thậm chí còn khô nhanh hơn. Giống như cát có sự sống, trườn lên uống máu người và mặt trời hút đi tinh huyết còn lại. Xác người cũng giống như mùn gỗ, có khi chạm vào là tanh tành. Dưới lớp áo giáp chỉ là xương tóc.

Lenster chớm se se lạnh, cái chết trở nên ẩm ướt và nhầy nhụa.

Người Lenster nói: trên những chiến trường lớn rồi sẽ

mọc lên những thảm hoa lớn. Người chết là món quà dành cho đất và đất đáp lại bằng hương hoa.

Xuân về là một lời hẹn ước.

Một lời hẹn chắc còn lâu mới tới khi bây giờ chỉ mới là gió thu náo lòng.

Trăng bắt đầu khuyết dần, rồi đêm ba mươi tối trời, Fee quay trở lại với chúng tôi cùng tin tức ở Lenster: Vương tử Leef an toàn. Không chỉ vậy mà còn đang cùng huynh Shanan đột kích Alster trong khi đó kỵ sĩ Finn phân tán lực lượng truy lùng Leef và chờ thời cơ chiếm lại thành Lenster.

Siresu cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Toàn lực tổng tiến công Alster hỗ trợ vương tử Leef.”
Mệnh chủ của chúng tôi ngay lập tức ra lệnh.

Mấy ngày sau Fee lại mang tin tức về. Kế hoạch đã được thảo xong. Một nửa quân lực của Leef sẽ cùng với Serisu hai mặt giáp công thành Alster. Trong khi

đó Leef, Shanan cùng một nhóm tinh nhuệ khác đi theo đường bí mật xâm nhập vào thành khổng chế công tước Bloom. Nghe nói thông lộ bí mật đó từng là con đường kỵ sĩ Finn đưa Leef trốn vào ngày Alster thất thủ.

Tôi vẫn chưa gặp được quân đoàn bên Lenster nhưng có vương tử Shanan ở với họ thì cũng có thể an tâm về cái đầu của lão Bloom. Tôi mong huynh ấy đến nhanh một chút. Mấy ngày gần đây, Mjöltnir đã gây ra rất nhiều tổn thất cho quân trinh thám. Cùng với đội loi pháp sư và trọng binh trợ lực, Bloom không để bất cứ cánh quân nào của chúng tôi tiến gần được phạm vi Alster. Thậm chí xác người sau mỗi lần công kích cũng không thể đưa về an táng. Tứ bề quanh Alster lúc nào cũng là một màn sấm chớp mù mịt.

Những cái chết dưới sấm chớp đen đúa, co quắp. Thỉnh thoảng một vài xác người bị đánh văng ra xa, vắt vèo trên một cành cây như hình nhân đang nhảy múa. Đôi lúc tựa như chúng còn vẫy vẫy những chiếc lá cây như một lời chào hỏi. Rồi oan hồn của những người chết nhập vào khu rừng, lúc nào cũng kéo kết thổ than.

Có rất nhiều tân binh trong quân đội chúng tôi chưa từng đối phó với phép thuật. Chúng kiến những cái chết đen đúa, tàn bạo của phép thuật không khỏi làm giảm nhuệ khí rất nhiều. Tệ hơn cả đa số tân binh không thể phân biệt được sự nguy hiểm của một ánh chớp khổng lồ ồn ào đánh xuống từ trời cao với một đám mây điện vô hình kêu tí tách rất khê có thể làm tê liệt toàn bộ cơ thể. Vì vậy đa phần xác người đều là tân binh. Đa phần tân binh đều là những thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi.

Sau một ngày công thành, Serisu hạ lệnh cho tất cả tân binh lui xuống hậu phương. Việc này giảm thiểu số người chết chút đỉnh, nhưng không có lợi mấy khi cuộc chiến thực sự diễn ra. Thần chết vẫn luôn hăm dọa với tuổi trẻ. Thật khốn nạn làm sao!

Nhiều khi nhìn những cái xác thiếu niên tôi muốn nổi điên lên. Nổi điên với tất cả mọi người, đặc biệt là với quân sư Levin. Quốc vương là dòng dõi của phong thần, tuy không cầm Pholsety trên tay nhưng sức mạnh của ngài hoàn toàn có thể khắc chế lũ lời pháp sư. Nếu ngài

Levin chịu rời ghế tham mưu một chút thôi thì mọi chuyện đã có thể khác. Nhiều người trong quân bắt đầu xì xầm về lòng can đảm của quân sư Levin.

Tuy nhiên, bình tĩnh lại thì tôi cũng không nghĩ nhà vua của Silesia hèn nhác.

Chỉ là ông ta đã thay đổi. Tôi cho rằng một người trở về từ cõi chết như ông hẳn phải chịu những ràng buộc. Rất có thể lời truyền miệng nói đúng, quốc vương Silesia vì muốn quay lại đã thỏa thuận với thần chết, để lại một thứ gì đó vĩnh viễn ở âm gian. Cái điều đó đã biến đổi ông hoàn toàn và ràng buộc ông vĩnh viễn chỉ có thể ở trên tường thành quan chiến... Tôi chẳng biết nữa.

Đêm xuống sâu hơn.

Trời không trăng sao.

Một hồi tù và dài âm âm cất lên, truyền qua đêm rền rĩ.

Hiệu lệnh tấn công.

Serisu mở đường tiến công. Bên cạnh mình chủ của chúng tôi là Hắc-ky-sĩ Ares, con trai của Eltosshan. Với sức mạnh bất khả tư nghị của Mistoltin và lòng kiêu hãnh giữ hắc luôn ở tuyến tiên phong. Cũng vì vậy, nhiều khi hắc đẩy tất cả mọi người vào vòng nguy hiểm.

Sấm chớp lại giăng đầy bầu trời. Ánh sáng quá gay gắt khiến cho mắt người lóa đi, chỉ nhìn thấy những cái bóng đen, xám lóe rồi tắt. Mỗi lần như vậy là vô số cái chết lại sinh ra.

Nhóm của Lester xạ tiễn vào đám pháp sư trên bờ thành.

Thừa hưởng tài năng và cánh cung sát thủ của vương tử Jamka, mỗi mũi tên Lester phóng ra đều là lệ bất hư phát.

Người từ bờ thành rơi xuống, kẻ từ chân thành tấn công lên, tất thấy đều chỉ là những cái bóng đen mờ

mặt trên nền chớp sáng gắt không ngừng dập xuống.

Tiếng hí của lũ ngựa và tiếng la hét bị tiếng sấm rền át hết đi.

Từng cột, từng cột sấm phóng xuống từ trên trời. Bóng những kỵ mã luồn lách qua chân tơ kẽ tóc cầu sinh. Đoạn đường đến chân thành Alster tuy hung hiểm nhưng với tốc độ của kỵ mã vẫn có thể tránh né được. Chỉ có cổng thành dường như không thể công phá. Đội công thành sẽ trở thành một mục tiêu ngon lành cho lôi pháp sư đánh xuống. Ngoài ra lũ trọng binh giáp sắt từ trong đánh ra cũng rất nguy hiểm.

Chúng tôi chia thành nhiều nhóm nhỏ, phân tán hỏa lực của đám Lôi pháp sư. Lester dùng tên lửa xạ tiễn vào cổng thành. Lửa có thể phá đi lớp gỗ nhưng vẫn còn lớp cửa sắt bên trong.

Hy vọng duy nhất của bọn tôi là cách quân bí mật đột kích thông qua hệ thống cống ngầm cửa Bắc. Chỉ cần nhóm của Leef lọt vào trong, họ sẽ mở cổng cho chúng tôi. Vấn đề là thời gian. Mỗi giây phút đều được đo

bằng hàng chục mạng người ngã xuống.

“Cánh trái... cẩn thận cánh trái...”

Huynh Oifey báo động ngay cạnh tôi.

Mjölnir đã xuất hiện.

Khu vực gần thành Alster trở nên tối mịt.

Sét không đánh xuống từng cột nữa mà tụ lại thành những vòi rồng bạc trắng. Chúng rót xuống từ bầu trời thành Alster, càn quét thành những dòng sông chết chóc ra tứ bề, biến khu vực quanh tòa thành trở thành một thánh địa bất khả xâm phạm.

Lôi điện như những tấm lưới chụp xuống.

“Rút lui.”

Serisu ra lệnh.

Cậu dẫn đoàn quân vòng lại, tiếp tục chạy quanh phần

ngoại vi sức tấn công của Mjöltnir.

Đó là lúc Lana và Yulia từ xa niệm lên mình đội tiên phong một lớp bùa chú kháng lại lời thuật. Bùa chú có thời hạn rất ngắn ngủi và hao tổn nhiều sức lực.

Tất cả chúng tôi phải tận dụng cái giờ phút ngắn ngủi đó để tổ chức một đợt tấn công nữa rồi rút nhanh đi trước khi lớp bùa hết tác dụng. Hy vọng trong thời gian chúng tôi thu hút lão Bloom, Leef và huynh Shanan trót lọt được vào trong thành.

“Ares... cẩn trọng.”

Serisu chột hét lên.

Hắc-ky-sĩ bất cần biết đến sức mạnh của Mjöltnir, cũng chẳng cần bùa chúa của Lana và Yulia. Hắn ta đơn thân cầm theo thánh kiếm Mistoltin tiếp tục tiến tới.

“Chết tiệt.”

Minh chủ Serisu cầu nài. Ngay khi lớp bùa của Yulia

vừa phủ xuống cậu, Serisu đã thúc ngựa lao theo Ares.

Tôi bám đi ngay phía sau người bạn thời thơ ấu.

Quang điện rít lên, chạm vào lớp bụi đến tóe lửa. Từng tia sáng nóng bỏng xẹt qua bộ giáp trụ khiến chúng nóng dần lên. Chúng tôi sẽ thành những món quay trong chính giáp sắt của mình vì vậy chúng tôi vừa tiến lên vừa quăng bỏ chúng trước khi lao vào vòng tấn công của Mjölhnir.

Những cung thủ và trọng binh của thành Alster cũng chỉ chờ có thế. Từng đợt mưa tên dội xuống cùng với lao móc. Thứ cuối cùng che chở chúng tôi, chỉ còn lại một tấm khiên da. Khiên da cũng như lớp pháp thuật của Lana và Yulia đều sẽ bị phá hủy nhanh chóng.

Lũ ngựa của chúng tôi chết đầu tiên vì những mũi tên.

Chúng tôi cũng đã tiến gần đến thành Alster, bộ binh càng có phần thuận tiện hơn kỵ mã. Nhưng khi rút lui sẽ là một vấn đề lớn.

Trời ạ, nhóm đột kích của vương tử Leef bao giờ mới tới?

Tôi chưa bao giờ hy vọng nhìn thấy vương tử Shanan như thế, đặc biệt là nếu huynh ấy có thể cầm theo cái đầu của công tước Bloom mà vẫy chào ở cổng thành Alster.

Cũng lúc đó, Ares đã tiến sát đến chân thành. Mistoltin sấm máu huyết dụ chém vào cánh cổng thành đang bốc cháy. Gỗ tã vụn ra.

Những cơn mưa tiễn cũng túa ra từ những lỗ châu mai.

“Hỗ trợ Ares.”

Serisu ra lệnh.

Tôi vượt lên trước, chẳng quan tâm lắm tới tên Ares, mà chỉ muốn bảo vệ Serisu khỏi những mũi tên.

Mistoltin lại tiếp tục chém xuống, chém xuống liên tục lớp thép dày của cổng chính.

“Minh chủ Serisu, chúng ta không còn nhiều thời gian trước khi lớp bùa mất tác dụng.”

Tôi nhắc nhở.

“Rút quân trong vòng một phút nữa...”

Cậu đáp và nhanh chóng tiến đến chỗ Ares. Hắc-ky-sĩ sẽ không bỏ cuộc đấu tất cả chúng tôi có rút lui. Và nếu hắn sẽ chết, Serisu sẽ ân hận cả đời.

“Khốn nạn quá.”

Tới lượt tôi rửa thầm và bám theo Serisu đang vượt lên thật nhanh. Huynh Oifey, Lakche, Yohan ở ngay sau lưng.

Chẳng có gì có thể khiến tôi vui hơn là có thể tổng cho Ares một quả và lôi hắn trở lại.

“Cửa thành sẽ sập nhanh thôi.”

Ares hét lên khi Mistoltin chém gãy toàn bộ những

ngọn giáo vung ra từ lỗ châu mai trên cổng và bồi thêm một vết nứt trên lớp cửa dày.

“Rút lui trong vòng bốn mươi giây nữa.”

Serisu ra lệnh.

Ares không đáp và tiếp tục chém tới tấp vào cổng thành.

Mưa tên vẫn gay gắt nhưng ở sát chân tường thành như thế này chúng không đáng sợ bằng những mũi giáo đâm ra bất ngờ.

“Chúng sẽ đổ dầu sôi và lửa xuống.”

Huynh Oifey lo lắng ngược nhìn lên khoảng không trắng lóa vì ma thuật.

“Hai mươi giây nữa. Các cậu, chuẩn bị rút lui.”

Serisu tiến sát đến Ares sẵn sàng lôi theo cậu ta nếu cần. Nhưng lôi một tên Ares đang chém điên cuồng thì

cũng nguy hiểm không kém gì đối đầu với Mjölnir.

“Lùi lại, lùi lại.”

Huynh Oifey thét lên.

Từ trên cao những hòn lửa khổng lồ đang rơi xuống.

Một cơn thác đổ ngẫu của lửa và dầu sôi tràn xuống tường thành.

“Minh chủ Serisu.”

Tôi thét lên.

Tất cả chúng tôi tản ra một người một nẻo ngay đợt dầu bỏng đầu tiên.

Phép thuật của bọn Lana một lần nữa cứu mạng cả bọn. Có thể là lần cuối cùng. Màn bảo vệ không thể duy trì lâu thêm nữa. Các đợt tấn công quá gay gắt, phép thuật bảo vệ đang bị bào mòn đi nhanh chóng.

“Serisu.”

Tôi cố gắng tìm mọi cách đến chỗ cậu. Không khí chung quanh căng rầy lên. Mỗi hơi thở đều nóng bỏng và rất buốt.

Một đợt lửa nữa trùn xuống.

“Rút về.”

Serisu ra hiệu trước khi một tia chớp mạnh đánh ngay xuống kế bên khiến tôi mù dử đi trong chốc lát. Đến khi tôi bắt đầu nhìn thấy mọi vật mờ mờ thì chỉ còn thấy những xác người.

“Serisu.”

Tôi gọi lớn, nhưng chẳng hề có lấy một tiếng hồi đáp.

Một tiếng sấm nữa lại nổ vang trời. Tia chớp đánh xuống khá gần khiến tai tôi gần như điếc đặc và đôi mắt chỉ còn thấy những bóng mờ.

“Skasaha.”

Tôi nghe tiếng Lakche và cảm thấy tiểu muội kéo mình giật lùi lại.

Tiếng vó ngựa gõ lên đồn dập.

Đó là đội của Lester.

Lana và Yulia chắc hẳn đã yểm một đợt bùa mới, đợt cuối cùng, cho nhóm Lester lên trợ chiến trong lúc chúng tôi rút về.

“Serisu... Serisu thế nào?”

“Muội không thấy huynh ấy.”

Lakche hỏn hển đáp lời.

Không ai còn thấy ai nữa.

Sự mù dử còn kéo dài thêm vài phút tiếp theo. Tôi cố gắng hết sức để nghe ngóng, để phân biệt những nhịp

tim, mạch đập tràn lan cùng nỗi sợ hãi và cái chết. Nhưng tôi không thể cảm thấy được Serisu hay huynh Oifey, hay bất kì ai.

Tôi hận mình vô kể.

“Phải tìm ra mình chủ trước tiên.”

Tôi hét lên với Lakche. Một tia chớp bóng cắt qua vai. Lốp bùa đã hết tác dụng.

“Skasaha.”

Lakche thét lên.

“Chạy trước đi, muội đi tìm Serisu.”

“Không được, đó là nhiệm vụ của ta.”

Mắt tôi đã bắt đầu nhìn thấy lò mờ trở lại. Nếu Serisu có chuyện gì, tôi thề sẽ cắt cổ tên Ares.

“Huynh bị thương rồi.”

Tôi hít thở sâu, cố gắng xác định bốn bề giữa những tiếng thở và vó ngựa dồn dập.

Ai đó hét lên từ hướng thành Alster:

“Tiến lên, cổng thành đã mở...”

Tù và và tiếng thét vang lên.

“Cổng thành đã mở rồi.”

Lakche reo lên vui mừng.

Tôi cũng đã nhìn thấy rõ hơn.

Sấm chớp vẫn giăng khắp, nhưng Mjölnir không còn hoành hành nữa. Lực tấn công của nó đang tụ lại trong phạm vi nội thành Alster.

Cổng thành đã mở, có thể nhóm của huynh Shanan đã đến nơi. Điều đó chỉ càng làm Lakche thêm nôn nóng. Tiểu muội nhanh chóng tiến về phía trước.

Tôi lập tức chạy theo Lakche. Vai trái nhức buốt, máu ứ đọng chảy xuống lưng áo, may mắn vết thương có vẻ không quá nặng. Tôi vẫn hít thở được, vẫn cầm cự được. Quá đông người ngựa đang tấn công, chỉ một thoáng chốc tôi đã mất dấu Lakche. Chết tiệt, muối ấy sẽ không quản hung hiểm gì mà chạy đến chỗ huynh Shanan. Tôi phải nhanh lên mới được.

Ngay sau đó, tôi bắt được một con ngựa chết chủ đang hoảng loạn trên chiến trường và phóng hết tốc lực về thành Alster.

Tôi tìm thấy huynh Oifey trong đám kỵ mã và tiếp theo là Serisu đang kịch chiến với một nhóm trọng binh. Chúng tôi chạy đến bên cậu. Trọng binh của nhà Bloom rất mạnh, ngân kích vốn là khắc tinh của kiếm. Nhưng nhờ có đội cung của Lester hỗ trợ mà tình hình nhanh chóng khá lên.

“Huynh Oifey, Lester, hai người dọn dẹp vòng ngoài. Ta dẫn người vào đại điện.”

Serisu ra lệnh và tập hợp bộ binh vào trong lâu đài.

Quân nhà Bloom ỷ vào sức mạnh của Mjölnir của chủ nhân nên quyết tâm cố thủ. Trong khi toàn quân chúng tôi lòng nóng như lửa vì lo lắng cho bằng hữu, huynh đệ đang quyết chiến với Bloom trong đại điện. Đợt tấn công đầu tiên không vượt qua được hệ thống phòng thủ hành lang của chúng.

Thế giằng co cho đến khi rạng đông hé dạng thì Ares xuất hiện.

Hắn vẫn cười con hắc mã, tay cầm Mistoltin đầm máu.

Tin tức về sự xuất hiện của Balmung rồi đến Mistoltin trong quân giải phóng khiến toán quân thủ nhà Bloom nao lòng.

Lúc đó Lester cũng đã dọn dẹp xong phía ngoài, cùng với Lana và Yulia tới tiếp ứng. Dần dần chúng tôi nắm thế thượng phong, chiếm dần các hành lang.

Tôi bám sát Serisu và Ares, cùng chạy về phía chính điện.

Chưa tìm thấy Lakche, tôi lại càng nôn nóng hơn.

Càng gần chính điện tiếng sấm rung chớp giạt càng lớn. Lâu đài đổ xuống từng mảng lớn. Nếu không có thần lực của Mistoltin và ma thuật của Yulia trợ giúp chúng tôi đã không thể vượt qua dễ dàng như thế.

Toàn bộ phần đỉnh của lâu đài đã bị đánh bật.

Những bóng người lồ nhố tứ bề.

Tôi nhận ra cờ phượng của Lenster thấp thoáng đang chiến đấu cùng một đạo lôi pháp sư cuối cùng.

Đội mạnh nhất của lão.

Vừa có thuật không độn hỗ trợ, vừa có Mjölnir lão có thể dễ dàng di chuyển từ góc này đến góc kia của đại sảnh, tiêu diệt quân của vương tử Leef.

“Arthur.”

Tôi nhận ra mái tóc bạc ánh màu tử đinh hương của

cậu ta. Arthur đã chiếm được một góc cao và cũng đang dùng lời thuật đối phó với lũ pháp sư của Bloom.

Mấy lần lão Bloom muốn tiếp cận tiêu diệt Arthur đều thất bại. Sát bên cậu, là Leef và huynh Shanan. Bị áp đảo hoàn toàn về quân số, mục tiêu của bọn họ là bảo vệ cho Arthur đánh từ xa và tiêu diệt bớt đám pháp sư kẻ cận. Tuy cầm Mjöltnir trong tay Bloom vẫn không hoàn toàn có thể chiếm được ưu thế với bọn của Leef. Thậm chí càng lúc số lời pháp sư quanh lão bị hạ càng nhiều hơn.

Tình thế càng bất lợi hơn cho lão khi chúng tôi tiến vào.

“Hắn có bùa độn không. Đừng để hắn chạy thoát.”

Serisu hét lớn.

Ngay lập tức Yulia chuẩn bị một kết giới chặn đường rút của lão.

Không còn gì để mất, Bloom đột ngột chuyển hướng.

Tôi lao về phía trước, hộ vệ Serisu.

Bên kia đại điện, vương tử Shanan cũng đồng loạt tiếp cận lão công tước nhà Friege.

Nhưng trái với dự tính của tôi, Bloom không nhắm đến Serisu mà Mjölnir trên tay lão lại đang nhắm vào một nhóm khác xông vào từ cổng phía tây.

“Lakche và Yohan.”

Tôi thét lên.

Bóng con hắc mã của Ares vượt qua chúng tôi. Khốn khiếp! Gã vẫn còn chậm hơn lôi thần của Bloom.

“Lakche.”

Serisu cũng chạy hết tốc lực.

Ánh chớp chói lóa.

Lực công phá của Mjölnir đẩy chúng tôi bạt đi.

Tôi hầu như không thể thấy gì nữa.

Nhịp tim... mạch đập... tôi căng tai lên, bò dậy lao tiếp về phía trước.

Tiếng sấm lại rền vang. Từng mảng gạch đá lớn đổ xuống như mưa.

Lờ mờ tôi có thể nhìn thấy lão Bloom lại xé thêm một trang sách của Mjölnir, chuẩn bị một lần công kích mới.

Lakche đâu? Tôi không thấy được tiểu muội của mình, cũng không nghe gì được trong tiếng sấm rền này.

Hai bóng người lao về phía công tước Bloom trước khi lão thực hiện một đòn tấn công nữa.

Một tiếng rít xé lên bên màn tang.

Tia sét bạc của Mjölnir chưa kịp phóng ra đã biến mất.

Một lần nữa Bloom lại dùng đến không đòn.

Hắn chạy thoát trong gang tấc, chỉ vừa vài giây trước khi Yulia hoàn thành kết giới. Và mơ hồ tôi vẫn kịp nhìn thấy thanh ma kiếm Mistoltin đồng loạt với Thanh Phong lia qua cái bóng vừa tan rã của hắn.

MỘT BUỔI CHIỀU BÌNH YÊN

ây là *Mjölnir*, *Balmung* và *Mistoltin* thần binh đã lại đối đầu.”

“Không. Chỉ có *Mjölnir* và *Mistoltin*. *Shanan* đã không đụng đến kiếm của hắn.”

“Lẽ ra hắn nên giải quyết sớm hơn thì đã cứu được nhiều nhân mạng.”

“Hắn không muốn biến *Balmung* thành một cây *Mistoltin* nữa.”

“A... việc của *Mariccle*. Dĩ nhiên hắn không thể tha thứ được.”

“*Shanan* sẽ tự giải quyết được chuyện của hắn. Còn *Ares*, người phải để mất một chút.”

“Những lời dối trá và sự dưỡng dục sai trái đã mang lại quá nhiều thù hận lẫn kiêu hãnh trong trái tim *Ares*.”

“Ma kiếm vốn sinh ra từ lòng kiêu hãnh và rồi sẽ được thuần hoá bằng những giọt lệ của tình yêu. Chỉ có tình yêu mới khắc chế được Mistoltin.”

“Tình yêu ư?”

“Người không còn tin vào tình yêu nữa sao, thi sĩ xứ Silesia?”

...

“Ta tự hỏi ngày chúng ta đoàn tụ trong những ngọn gió Silesia... có tình yêu nào đủ để Fury tha thứ cho ta. Cả đời mình, ta đã phụ nàng.”

“Thiên điều kỳ sĩ và ngọn gió xanh phương bắc, rồi sẽ có ngày các người đoàn tụ giữa trời đêm phương bắc. Ta hứa... ngày ánh sáng quay lại, ta cũng sẽ giải thoát người, trả lại người với cái chết vốn đã bị nấn ná quá lâu.”

“Ta đã từng chỉ muốn được ra đi... cho đến bây giờ, lại chẳng mong gì hơn ngày được trở về... dù chỉ còn là một

gió xanh... dù chỉ là một ngọn gió xanh mà thôi... ”

*

Trên đại diện thành Alster, sau khi công tước Bloom dùng không độn tẩu vong, Skasaha tìm lại được tiểu muội của mình vẫn an toàn.

Một phần nhờ vào tốc độ của Lacke, một phần do Yohan đã che chắn cho. Gã bị một vết phỏng lớn suốt lưng và gáy. Vết thương khá nặng, nhưng Lana bảo đảm rằng cô có sẽ chữa lành mà không để lại dù chỉ một vết sẹo nhỏ. Lời hứa này với Yohan quan trọng hơn tất cả. Gã sao có thể chịu nổi một vết sẹo xấu xí phá hoại hình tượng hào hoa, phong nhã của mình.

Cùng với sự tẩu vong của công tước Bloom, tàn binh thành Alster nhanh chóng đầu hàng.

Đến lúc bình minh sáng tỏ, mọi chuyện đều đã được dẹp yên. Serisu lần đầu tiên có thể hội ngộ của Leef.

Đối với cậu mà nói đây là một sự kiện rất đặc biệt. Hội

đủ mặt con trai của Eltoshan và Cuan trong quân khiến cho cậu có cảm giác rằng những bậc sinh thành đang đưa đường dẫn lối cho họ trong cuộc chiến này.

Ngoài ra sự kiện hai người Delmud và Arthur tìm lại được em gái lưu lạc cũng là một tin vui khiến Serisu thêm phần chấn.

Toàn quân giải phóng đã mệt mỏi nên sau khi chiếm lại lâu đài Alster, bọn họ có chút đỉnh thời gian nghỉ ngơi trước khi lo lắng về việc công tước Bloom tẩu vong sang Conote.

Nhân dân khắp vùng đều ủng hộ sự trở lại của vương tử Leef. Dẫu gặp tàn hại nhiều vì chinh chiến, vùng Lenster màu mỡ vẫn có thể bảo đảm quân lương cho đội quân giải phóng của Serisu trong suốt mùa đông.

Những ngày nghỉ ngơi hiếm có này, chỉ có thái độ của Ares đôi khi khiến Serisu rất mệt mỏi.

Ba ngày đóng tại lâu đài Alster, những buổi tập kiếm buổi chiều lại được tiếp tục duy trì. Ngoài những người

bị thương, hầu hết các tướng lĩnh và binh sĩ đều tranh thủ luyện tập, trao dồi kỹ năng. Và suốt ba ngày đó, tất cả các đối thủ của Ares đều bị đả thương bởi Mistoltin.

Khi tới lượt Delmud bị thương, Oifey đã lên tiếng với Hắc-ky-sĩ:

“Bạn không thể thôi dùng thần binh để tập luyện với chiến hữu của mình sao? Hãy dùng một cây thiết kiếm thông thường thôi.”

Ares lạnh nhạt hỏi:

“Thì ra quân giải phóng sợ thương tích đến vậy à?”

Và Ares quay sang Serisu ở gần đó thách đố:

“Còn người? Có dám làm đối thủ của ta?”

“Sẽ không ai làm đối thủ của cậu nếu như cậu không đổi một thanh kiếm khác.”

Serisu đáp như một mệnh lệnh cho tất cả những chàng trai trong đấu trường.

Ares cười vang và chém tới Serisu thì bỗng thấy cổ tay tê rần. Một tia sáng của thép sáng lên và tắt đi còn nhanh hơn cả ánh sáng.

Ares cười nhạt và quay lại phía người vừa xuất kiếm.

“Xem ra người có nhiều cận vệ quá đấy Serisu. Còn người, vương tử Shanan, bọn chúng sợ Mistoltin trong tay ta, người cũng vậy sao? Balmung nằm trong vỏ thật là phí phạm. Hay thực ra nó chẳng phải là thần binh gì mà chỉ là chỉ có hư danh? Có lẽ vì vậy mà Isaach mới bại vong trong tay Grannvale nhỉ?”

Skasaha hít một hơi thở sâu. Cậu siết chặt đốc kiếm, khó lắm mới kiềm được cơn tức giận. *Cũng may Lakche không có trên đấu trường, Skasaha thầm nghĩ.*

Shanan ngược lại, hoàn toàn bình thản trước lời khích bác.

“Thần binh không phải để làm tổn thương đồng đội của mình. Và nếu tiếp tục tái phạm, cậu sẽ bị trừng phạt.”

Ares cười nhạt. Thanh Mistoltin vẫn hướng về phía Serisu thách thức.

Minh chủ trẻ tuổi dần xuống cơn giận. Cậu rất muốn nhận lời thách đấu. Cậu đã mục kích sức mạnh của Mistoltin và cũng thấy những điểm yếu trong kiếm thuật của Ares. Quá chú trọng sức mạnh khiến cho tốc độ bị giảm đi, quá cao ngạo khiến cho phòng ngự bị sơ hở ngay trong thế công. Cậu nghĩ rằng với cây ngân kiếm của phụ thân, cậu hoàn toàn có thể đánh bại Mistoltin trong tay Ares. Nhưng nếu cậu không thể kiềm chế trước Ares thì làm sao có thể quản lý quân sĩ của mình.

Cậu quay lưng đi với Hắc-ky-sĩ, tiếp tục quay lại bài tập với Shanan.

Trên tay vương tử Isaach là một thanh thiết kiếm hết sức bình thường và cậu cũng cầm một thanh kiếm tương tự. Những thanh kiếm mới ra lò, vẫn còn chưa

nhuôm máu, chưa mang đầy sát niệm.

Ares không tìm được đối thủ nên cuối cùng cũng bỏ đi với một nụ cười khinh bạc.

Thoáng trong bóng tối của dãy hành lang, Serisu nhìn thấy Lene, vũ nữ của Darna chạy theo người tình. Tính khí của Ares nóng nảy, Lene cũng cương trực, cả hai cãi nhau hầu như mỗi giờ nhưng cuối cùng cũng chỉ có nàng làm Ares biết cách xử sự hơn.

Sau khi chiếm được Darna, Ares cứu được Lene trong ngực của Bramsel. Dĩ nhiên Bramsel chẳng để Lene có những ngày dễ chịu trong ngực thất. Không có được nàng lần trước, nhân lúc Ares vắng mặt, Bramsel lấy đủ cả vốn lẫn lời.

Dù Lene không mở miệng nửa lời về những gì nàng đã phải chịu đựng thì Ares nhìn qua cũng có thể hiểu được. Nổi cơn thịnh nộ, gã giết hết toàn bộ quân ngục lẫn binh tướng không cần xét hỏi. Không ai cản được Mistoltin giết người, ngoại trừ Lene. Nhờ có cô, số cai ngục vong mạng vì Hắc Huyết Kiếm đã giảm đi rất

nhiều.

Serisu cũng nghe nói rằng Ares cũng vì Lene mà bỏ qua thù hận tích tụ với Serisu, cùng cậu hợp tác. Ngay khi gã theo Jabarro xuất thành thì được tin ở nhà Lene bị Bramsel bắt đi. Ares nộ khí xung tiên một mực muốn quay lại ăn thua đủ. Jabarro nhất quyết ngăn cản. Y cho rằng Lene chỉ là loại vũ nữ tùy tiện, có vào tay ai cũng chẳng khác gì. Ares không kìm được tức giận, ra tay giết chết chủ tướng, đầu quân Serisu hòng hạ thành Darna, cứu Lene khỏi nhà ngục của Bramsel.

Sau khi xong chuyện, gã lại muốn rời đi thì lại là Lene khuyên giải Ares tiếp tục ở lại trong quân giải phóng cho đến ngày tìm ra sự thật về cái chết của cha mình. Serisu cũng chỉ hy vọng nàng vũ nữ này có thể dùng tình yêu mà từ từ thay đổi tính khí khó thương của Ares.

Mãi đuổi theo những suy nghĩ đó khiến Serisu bị Shanan đánh bại dễ dàng.

“Tập trung vào. Đệ đã mạnh lên khá nhiều nhưng vẫn

còn lơ là lắm.” Shanana nhắc nhở.

“*Vâng.*” Serisu nhặt thanh gươm bị đánh rớt dưới nền cát lên, đồng thời đâm tới thật nhanh.

Shanana đang xoay lưng lại với cậu, dễ dàng gạt đi.

Shanana chưa kịp quở trách, Serisu bật cười vang.

“Huynh lúc nào cũng tập trung quá đi. Hạ sách của đệ không ăn thua rồi.”

“Đệ thật là...”

Shanana cũng bật cười. Những bài tập cuối giờ chiều thường nhẹ nhàng. Một chút bông đùa cũng khiến cho cơn bức dọc của Serisu tan đi nhanh hơn.

Skasaha cũng muốn thử tập với Serisu nhưng mình chủ lại có đề nghị khác.

“Để coi tên Delmud thế nào. Nếu hắn không bị gì nặng thì rủ thêm Lakche và Lester cùng nhau ra bờ sông săn

thỏ đi.”

“A... Ta không sao, không sao, chỉ trầy xước một chút. Vậy ta đi rửa cả Arthur nữa, hấn còn thiếu ta hai con ngỗng quay vàng. Bây giờ bắt hấn đi săn thỏ bù về làm món hầm nhé.” Delmud đang ngồi băng lại vết chém của Mistoltin trên tay trái lập tức lên tiếng.

“Được, hẹn nhau ở chỗ ba cây dẻ lớn ngoài bờ sông... mà đừng để Yulia biết... muội ấy thương mấy con thỏ lắm.” Serisu dặn thêm.

“Đừng lo, bọn con gái không biết đánh nhau đều phiền phức lắm, cứ để chúng ở nhà cả.” Delmud nói với khi chạy qua sân tập.

“Huynh cũng đi cùng nhé Shanana.” Serisu cất thanh kiếm lại vào giá vũ khí luyện tập.

“Hai tên Arthur và Delmud đã đem ta ra cá cược. Ta cũng nên dự phần vào món thỏ hầm của chúng.” Shanana đáp.

Bọn họ không đi ngựa, buổi chiều thu se se lạnh, tản bộ vẫn thích hơn.

Dọc bờ sông nước trong màu ngọc lục, thạch thảo tím biếc cả hai bờ, mấy cây dẻ lủng lẳng treo quả khắp trên cành. Lá vàng đã bắt đầu rụng rải rác.

Cách đây hai ngày, những cái cây đó còn treo đầy những xác người cháy đen bị bạo lôi đánh văng lên. Đám xác chết đen nhem như nhau, đung đưa kéo kẹt như vẫn còn để lại tiếng nỉ non.

Nghĩ tới mấy cái xác mà Serisu mừng thầm bọn Delmud đã đổi món thổ hằm. Cậu sẽ chữa tất cả các thứ thịt nướng trong một thời gian dài nữa. Không chỉ thịt nướng mà tất cả những thứ suy nghĩ tệ hại nhuộm màu chết chóc, tốt nhất là tránh xa chúng ra. Chẳng ai biết chúng sẽ dẫn đến những ý nghĩ tai hại nào khác. Nếu cứ để chúng lớn vồn, không chừng cậu sẽ hóa điên hoặc đâm ra nghi ngờ tất cả những việc mình đang làm. Vì vậy cậu vờ vập lấy tất cả những niềm vui và bông đùa tếu táo mà tuổi hai mươi vẫn còn hào phóng.

“Huynh Shanan tại sao không dạy cho tên Ares đó một bài học. Hắn chỉ ỷ vào Mistoltin mà ngông cuồng ngạo mạn quá lắm.” Skasaha chợt hỏi trong lúc cả bọn đi sẵn. Gió mùa thu vẫn chưa làm cậu nguôi ấm ức. Từ trận thành Alster cậu đã bực mình sự kiêu hãnh của Ares lôi kéo Serisu vào những việc nguy hiểm không đáng.

“Lòng kiêu hãnh càng bị tổn thương càng trở nên bất trị. Ares được Jabarro nuôi dạy, lại thêm ký ức đầy thù hận mà sinh mẫu đã truyền cho... đệ không nên để bụng làm gì. Sau vài trận chiến nữa hắn sẽ biết cách xử sự hơn.” Shanan đáp.

“Sợ là đến lúc đó hắn đã chết vì sự kiêu ngạo của mình.” Skasaha lầu bầu.

“À... Vì vậy chúng ta phải để ý hỗ trợ hắn.” Shanan vỗ nhẹ lên vai biểu đệ.

Skasaha ngao ngán nghĩ tới chuyện đó. Cậu tự nhủ một trong những chuyện phải chú ý đầu tiên là tách Lakche và Ares ra thật xa nhau nếu không chẳng biết được ai

sẽ chém ai trước khi ra tới tiền tuyến.

“Huynh Shanan, tại sao khi đối đầu với Bloom, huynh vẫn không sử dụng Balmung?”

Serisu hỏi khi nắng chiều hắt lên vai họ ảm áp. Một vài chỗ của bờ sông sạt lở vì lồi chường, một vài hố rộng đen ngòm ăn xuống cả hai bờ nay đã lên vài chồi cây dại.

Shanan im lặng một chút rồi chàng đáp.

“Ta nghĩ rằng không nên tùy tiện sử dụng thần binh. Đặc biệt là dùng thần binh để chống lại một thần binh khác.”

Serisu lại hỏi.

“Vậy lần sau đối mặt với Mjölnir, hoặc sau này là Fala của Alvis... huynh định sẽ làm gì?”

“Ta không chắc.” Shanan đáp. Anh im lặng một lúc rồi nói tiếp. *“Đệ đã từng hỏi ta về những ký ức trong*

Balmung... Giữa những ký ức của nhiều đời tổ phụ, ta chỉ tìm thấy một ký ức về cha mình. Đó là lúc đại quân Grannvale đã áp sát đế đô. Phụ thân ta đến thần điện và lần đầu tiên trong đời mình, người mang Balmung ra chiến trường nhưng cuối cùng lại chẳng rút Balmung ra cho đến lúc lâm chung.”

“Tại sao thái tử Mariccle lại làm vậy?” Serisu liền hỏi.

“Một thanh thần kiếm không thể thay đổi đại cục của chiến tranh Serisu ạ. Nó có thể lấy một cái đầu, có thể giết một mạng người để trả một mối hận. Nhưng chẳng thể vãn hồi đại cục ở Isaach.” Shanan tiếp tục. “Các thần binh không được rèn ra để chém giết lẫn nhau. Đó là lời thề của thánh giả Heim lãnh đạo cuộc thánh chiến năm xưa và mười một thánh chiến sĩ còn lại.

Nếu không thể bảo vệ được quê hương, thì ít ra phụ thân ta cũng đã chọn trọn vẹn lời thề của tổ phụ Odo. Trận chiến Isaach mười bảy năm về trước, Balmung chưa từng được rút ra chống lại Swanchika hay Mjöltnir.”

Serisu và Skasaha đều không nói gì. Mỗi người theo

đuổi một ý nghĩ riêng. Cuối cùng khi bờ sông rẽ nhánh, nắng chiều ở lại phía sau, Serisu hỏi.

“Cha của đệ đã dùng Tyrfing giết Leptor và Langobalt, chống lại Swanchika lẫn Mjölnir... có phải điều đó cũng đã góp phần sinh hắc ám trên đại lục này?”

Shanan dừng lại. Chỗ những cây dừa họ hẹn Delmud cũng không còn xa nữa. Anh nói.

“Trong đời ta chưa bao giờ kính trọng một người nào như công tử Sigurd. Đối với ta, tất cả những việc ngài Sigurd làm đều đúng đắn.

Khác với phụ thân ta, cuộc chiến ở Isaach là vô vọng, còn cuộc chiến của công tử Sigurd là ngọn cờ duy nhất của chính nghĩa còn tồn tại. Tyrfing đối đầu với Swanchika, Mjölnir đều là vì bảo vệ cho những người đã đặt trọn niềm tin vào công tử. Có thể, cha của đệ cũng có nghĩ đến lời thề của thánh giả Heim. Nhưng đối với công tử Sigurd không một lời thề nào mạnh mẽ cho bằng an nguy của bằng hữu và thân thích. Vì đồng đội, ngài sẵn sàng đánh nhau với cả Loputousu lẫn cắt

cổ Naga cùng một lúc. Trong thanh kiếm của cha đệ là niềm hy vọng và lòng tin tưởng ở tương lai.”

Và Shanan cũng chợt nghĩ. Đó cũng là thứ mà cha ta không có trong trận chiến với Grannvale. Mười bảy năm trước ở Isaach chỉ có sự phản bội và hận thù. Tuy nhiên chàng không bao giờ nói với vị minh chủ trẻ tuổi những nỗi đau vô bờ bến trong Balmung.

Serisu thở dài. Tại sao tất cả các quyết định đều có vẻ khó khăn và trọng đại đến thế. Cậu bỗng chỉ mong ánh nắng buổi chiều thu này sẽ kéo dài mãi mãi và chiến tranh chỉ là những ký ức cùng lịch sử mà Shanan kể lại cho mình nghe.

“Serisu... ta chỉ nhìn thấy duy nhất một hình ảnh của cha mình. Nhưng ta có thể cảm nhận được những suy nghĩ của ông. Dẫu biết Isaach sẽ bại vong, ông vẫn gửi gắm toàn bộ niềm tin và hy vọng của mình ở ta, cô mẫu Ayra và thế hệ hậu nhân. Ông vẫn tin vào ngày ánh sáng sẽ trở lại và cha đệ nhất định cũng như vậy. Chúng ta không được để bọn họ thất vọng. Ngẩng đầu

lên, Serisu, đệ không đơn độc gánh vác tất cả những điều này đâu.”

Serisu ngẩng lên. Cậu mỉm cười.

“Shanan, đệ không quan tâm là Loputousu sống lại hay không. Nếu con hắc ám long đó tái xuất chúng ta sẽ cùng đánh nhau với nó. Nhưng huynh không được để mình gặp nguy hiểm. Tất cả mọi người nhất định phải an toàn cả.”

“Phải.” Skasaha thêm vào. “Tất cả sẽ lại an toàn và cùng trở lại đi săn thỏ. Bọn Delmud đã sẵn được một cặp rồi kìa.”

“A... nhanh lên, không bọn chúng sẽ bảo chúng ta là những con rùa.”

Serisu búng tay và chạy vọt lên.

Shanan và Skasaha bám theo cậu. Nắng chiều lớt những vạt dài dọc bờ sông xanh thẳm. Bọn Delmud chạy đến từ một hướng khác kéo theo Lester, Arthur,

Lakche và lĩnh kinh những cung tên ná nỏ.

CHƯƠNG 3.

ĐƯỜNG BIÊN MÙA THU

THÁN HOA⁴

ất cả các cô gái đều có giấc mơ gặp được bạch mã hoàng tử của đời mình. Kể cả một chiến sĩ ma pháp, kể cả nữ thần sấm tá sinh cũng có một giấc mộng đẹp.

Vào mùa đông ái nữ Ishtar của công tước Bloom lên bảy, nàng được dịp đến vương đô Barhara cùng phụ thân. Tuyết rơi rất dày, mai hoa nở sớm. Nàng rất thích hoa hồng mai, nhất định phải đi xem những đóa đầu tiên khai nở trong ngự uyển. Alvis đại đế cũng rất thích

⁴ Bài thơ của Đỗ Mục có hai câu: Đình xa toạ ái phong lâm vân, Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa. (Đình xa ngắm lá thu chiều đỏ, sương rơi lá rụng đẹp hơn cả hoa nở tháng hai)

hồng mai nên mai lâm trong đề đô được chăm chút rất kỹ lưỡng, nức danh một phương. Nghe nói đến mùa hoa nở, cả một dặm lý hồng hồng trắng trắng, lại thêm mấy dặm đường hương bay.

Xuân vẫn chưa về, mai lâm chỉ có vài cây ra hoa chúm chím.

Không sao, lần đầu tiên đến kinh đô, Ishtar vẫn rất vui. Nàng chạy khắp nơi, gió đùa qua mái tóc.

Đột nhiên dưới một góc hồng mai có tiếng cười vọng lại.

Một cậu bé mắt tròn xoe nhìn nàng. Đó là lần đầu tiên Ishtar gặp gỡ Yulius. Cậu chẳng lớn hơn Ishtar là mấy, cười một con ngựa non trắng muốt, mình mặc áo choàng đỏ, mái tóc cũng đỏ rực.

“Cô nương tên là gì? Sao lại vào rừng lúc tuyết rơi nhiều thế này.” Cậu hỏi.

“Tiểu nữ là Ishtar nhà Friege. Vì muốn xem hoa hồng mai nở mà đến.”

“Ta cũng thích nhìn thấy hồng mai, đặc biệt trong những ngày gió tuyết. Mỗi lần gió nổi giống như một cơn mưa máu lấm tẩm rơi.”

Nàng vẫn nhớ Yulius khi đó rạng rỡ một mặt trời mới chớm cạnh gốc hồng mai. Hoa mai còn chưa nở, Yulius niệm chú hóa ra một đóa mai hoa bằng lửa tặng nàng.

“Màu tóc của muội thật đẹp. Vừa giống như lưu ly, vừa giống như tuyết trắng. Ta nguyện được ngắm nhìn suốt cuộc đời này.”

Ishtar cười khúc khích.

“Người dám đến gặp phụ thân muội, muội cũng tình nguyện để người ngắm cả đời.”

Nàng chỉ đùa. Nàng chỉ là một cô bé mới vừa bảy tuổi.

Ngày hôm sau, công tước Bloom truyền gọi nàng vào thư phòng.

Cậu bé dưới cây hồng mai cũng có mặt.

Công tước trình trọng giới thiệu.

“Đây là hoàng tử Yulius, ngài vừa nói rằng con đã đồng ý trở thành vương phi của ngài khi trưởng thành?”

Ishtar cuối mặt dẫu một nụ cười, xấu hổ đến mức chỉ có thể gật đầu. Mọi cô bé đều có giấc mơ lấy được hoàng tử. Năm bảy tuổi, giấc mơ của nàng thành hiện thực. Con gái sấm thần đã gặp hoàng tử của Grannvale và cùng chàng đính ước.

Từ đó, Ishtar vốn nghĩ cuộc đời mình giống một câu chuyện cổ tích.

Những câu chuyện cổ tích đều có kết thúc hạnh phúc.

Nhưng trong câu chuyện của mình, bạch mã hoàng tử của Granbell đã đổi thay. Chàng không còn cười bạch mã ngấm hoa hồng mai trên tuyết nữa. Đến mười ba mười bốn tuổi, Yulius chỉ còn thích ngấm dòng máu tươi của con người vương vãi.

Máu và hoa mai đều đỏ thắm.

Mặt trời của nàng, tình yêu của nàng... bạch mã hoàng tử của nàng... đã trở thành hậu duệ của bóng đêm, truyền nhân của tà thần Loputosu.

Mọi người đều sợ hãi hoàng tử, người ta nói ngay đến tiểu muội của mình, hoàng tử cũng toan hạ sát. Vương hậu Diadora vì cứu con gái mà chết trong tay Yulius. Hoàng tử Grannvale đã thành ác quỷ. Nhưng vậy thì sao chứ, trong mắt tình nhân chỉ có tình yêu lấp lánh. Ishtar vẫn yêu hoàng tử của mình si đắm. Đời này kiếp này, nàng chỉ đủ sức để yêu một người toàn tâm toàn ý mà thôi.

Năm nay, khi xuân tàn thu tận và hồng mai nở trên tuyết trắng, thì hôn lễ của cả hai sẽ được cử hành. Ishtar muốn lễ cưới diễn ra ở mai lâm vương đô Barhara, nàng hy vọng sẽ có tuyết rơi, và dưới những cánh hoa mai đỏ rực toả hương thanh khiết... có thể phép màu sẽ diễn ra. Yulius của nàng biết đâu có thể trở lại cậu bé của năm xưa... ngọt ngào và dịu dàng như thế?

“Công nương...” Một nữ nô bước vào phòng.

“Công tước Bloom cho gọi người đến thành Conote.”

“Ta biết rồi.”

Ishtar không khỏi cảm thấy quá mệt mỏi.

Phụ thân gọi đến, nhất định là lại một cuộc chiến nữa. Đại huynh của nàng đã tử trận ở Melgen, biểu muội Tiny phản bội, hai thành Alster và Lenster đều lần lượt rơi vào tay quân giải phóng. Người ta gọi chúng là quân giải phóng, gọi Serisu là hoàng tử ánh sáng... chuyện cổ tích của Ishtar đã đổi ngược vai trò. Chính nghĩa không thuộc về nhà Friege hay hoàng thành Grannvale

Nhưng chính nghĩa có là gì chứ? Với Ishtar chẳng có gì quan trọng hơn gia đình và Yulius điện hạ. Vì họ, nàng bất chấp.

Vì họ, nàng thách thức cả định mệnh.

Ishtar chạm tay lên mảnh bùa trên cổ, gọi ma thuật không độn để đến Conote. Một cuộc chiến nữa thì sao? Chỉ cần được ở bên hoàng tử của mình, chẳng có gì quan trọng với Ishtar cả.

*

Đại sảnh đường thành Conote, những hàng cột vàng sáng ngời cao lớn uy nghi hoàn toàn tương phản với vẻ mệt mỏi, bệ rạc của công tước Bloom.

“Cuối cùng con cũng tới đó à.”

Ông rõ ràng đang bực dọc.

“Phụ thân cho gọi con vì việc gì ạ?”

“Lũ phản loạn đang kéo đến đây con còn hỏi có việc gì sao? Ta đã gửi thư cầu viện Thracia nhưng Trabant không hề hồi đáp.” Bloom gắt.

Năm xưa Trabant gài bẫy giết chết vợ chồng vương tử Cuan trên sa mạc, đoạt đi cây Địa Thương, những tưởng vậy là có thể tiến vào làm chủ cõi Lenster, không ngờ hoàng đế Alvis lại cử nhà Friege đến trấn áp Lenster. Quân Đế Quốc hùng mạnh, lại thêm lời thần trợ lực, Trabant đành phải hoà hiếu bỏ khỏi Lenster quay lại Thracia. Ngoài mặt Trabant kết minh với đế quốc, mà trong bụng thù hận chẳng thể quên. Bây giờ

Serisu đánh tới, là lúc nhà Friege nhờ cây long kỵ sĩ, dĩ nhiên Trabant chẳng có lý do gì tương trợ. Vua xứ Thracia chỉ cần ngồi chờ xem lưỡng long tranh đấu, làm ngư ông đắc lợi, chiếm lấy vùng Lenster màu mỡ mà thôi.

Ishtar chờ cho phụ thân bớt cơn bực dọc lại hỏi.

“Con xin tuân theo mọi giao phó của phụ thân.”

Thân phụ Bloom lại càng bực mình.

“Giao phó của ta ư? Còn con thì sao? Cái chết của Ishute không đáng để con báo thù sao? Ta đã cử bọn Vampa đi cản đám phản nghịch rồi, nhưng không thể chỉ tin ở chúng. Ta chỉ có con để trông cậy mà thôi.”

“Phụ thân muốn con giết chết bọn Serisu?”

“Ngoài chuyện đó ra còn có chuyện gì đáng kể nữa sao? Con bình thân, nhớn nhor quá đấy.”

Ishtar nhìn xuống đôi hài đang di nhẹ trên sàn đại sảnh, trong lòng trống rỗng. Đại huynh chết, nàng buồn lắm.

Nhưng tại sao nỗi buồn xa xăm quá, nàng đón nhận như đã biết rằng điều đó sẽ xảy ra. Nàng cảm thấy mình đã biết từ lâu lắm rồi, cuộc chiến nàng không phải là một câu chuyện cổ, nhà Friege càng không đứng về phe chính nghĩa.

“Con cần có Mjölnir để giết chúng.” Ishtar lạnh nhạt nói. Dù gì nàng vẫn là người nhà Friege và cuộc chiến này là vì đế chế Yulius.

“Cái gì?”

Sắc mặt công tước tái đi một chút.

“Mjölnir ư... con chắc sẽ thắng chúng chứ?”

“Nếu không có Mjölnir con không có cơ hội nào hết. Chúng có cả Balmung lẫn Mistoltin.”

Bloom lưỡng lự một chút rồi nói.

“Được rồi, dù sao thì Mjölnir cũng sẽ được truyền thừa lại cho con thôi. Hãy cầm lấy.”

Bloom trao lại cho Ishtar quyển sách của lời thần. Sức mạnh thật âm áp và gần gũi. Quyển sách bạc, khảm ngọc mắt mèo, những hoa văn cuộn cuộn nổi lên như từng đợt sóng hỗn mang.

“Đa tạ người. Con sẽ tận lực.”

Nàng nói và lui ra. Nếu bọn Vampa đã xuất kích thì nàng cũng nên nhanh lên, phối hợp với chúng sẽ có nhiều khả năng chiến thắng hơn.

“Ishtar.” Bloom chợt gọi lại. *“Con đã thay đổi rồi.”*

“Con đã lớn rồi mà phụ thân.”

“Lại đây nào.”

Nàng bước đến và thân phụ ôm nàng như ngày còn bé.

Nàng bỗng nhận ra ông đã già. Bờ vai rộng đã oằn xuống nhiều và mái tóc tử đinh hương của nhà Friege đã trở nên trắng loá đi.

“Đừng làm điều gì nguy hiểm nhé.”

Ông vỗ nhẹ lên má đứa con gái rồi ngồi xuống ghế trở lại. Ánh nắng chiều hắt qua song, chềch chềch trên bờ vai ông.

Ishtar thương ông nhiều lắm. Nhưng tình yêu giữa gia đình Friege lúc nào cũng có quá nhiều kiêu hãnh để thú nhận.

Trong những thế hệ nhà Friege gần đây, có một thứ gì đó được truyền đời, gần như sự trốn tránh, ăn năn. Một nỗi buồn rã rời của sự phản bội và danh dự đã mất. Dĩ nhiên cái ý nghĩ này Ishtar không bao giờ chia sẻ với ai.

Nàng rời khỏi gian phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ hành lang, thành Conote đổ bóng uy nghi xuống bãi cỏ nhuộm tà huy. Đám cây phong ào ào trút một trận lá lớn.

Đại diện phía sau lưng le lói mấy ánh sáng bạch lạp, có lẽ phụ thân nàng vẫn còn ngồi trầm ngâm nhìn mãi vào một cội hư không nào đó. Ông đang chờ đợi một giấc mơ không trở lại nữa... có lẽ... có lẽ sau cái chết của đại huynh Ishute... mọi điều công tước nhà Friege chờ đợi

đã xa ngoài tầm tay.

Ishute là một niềm hy vọng. Nàng biết...

Bảy năm trước, khi hoàng tử Yulius tới thư phòng cầu hôn nàng. Khi nàng ngượng ngùng, xấu hổ và hạnh phúc, niềm hy vọng mà thân phụ Bloom dành cho nàng đã chết. Nữ thần sấm Ishtar, người duy nhất sau Bloom có thể sử dụng Mjölnir đã tình nguyện làm người nâng khăn sửa áo cho hoàng tử Velthemor, đã chấp nhận làm cái bóng phía sau Yulius. Mọi hy vọng đều truyền sang Ishute kiêu hùng, quả cảm.

Giấc mơ bá vương một cõi, đứng trên thiên hạ đã truyền từ nàng sang Ishute.

Ishute giờ đã chết...

Công tước Bloom liệu có còn lại gì trong bóng chiều lộng lẫy của thành Conote?

“Công nương Ishtar...”

Công nương nhà Friege quay lại. Có thể đến ngay phía

sau nàng nhẹ nhàng như thế, trên đời này chỉ có một người.

“Reinhardt, chúng ta chuẩn bị xuất kích. ”

Reinhardt, hộ vệ của nàng, đại tướng bất bại nhà Friege dường như bỏ ngoài tai tin xuất trận. Chàng bước đến bên cạnh Ishtar, khẽ thì thầm mấy lời.

“Yulius sao...” Ishtar ghen lời. *“Sao chàng lại đến đây lúc này?”*

Ishtar nhanh chóng bỏ chạy về phòng mình. Đã bao lâu rồi nàng không gặp được hoàng tử Grannvale? Nỗi vui mừng không trấn áp được sự bồn chồn.

Chỉ Ishtar mới biết những vấn đề Yulius gặp phải. Những đợt thăm viếng bất chợt thế này luôn mang nhiều đau đớn.

Đôi bàn chân quá chậm, Ishtar lại quá vội vã, một lần nữa nàng dùng đến không đòn.

“Yulius.” Nàng gọi lớn.

Trong phòng nàng tối quá. Tất cả cửa sổ và cửa lớn đều đóng kín.

“Ishtar.”

Công nương sầm bước nhanh về phía cuối phòng, Yulius đang ở trên giường. Tất cả những rèm trường đều được buông xuống hết, bóng tối hoàn toàn bao lấy hoàng tử Grannvale.

“Chàng có sao không?”

Ishtar vừa khê vén rèm lên đã bị Yulius vào trong.

“Chàng... chàng làm sao thế. Chàng nóng quá.”

Tôi vuốt mớ tóc mềm mại xoa trước trán hoàng tử của mình. Khuôn mặt thân thuộc, đẹp đẽ này...

Mắt chàng sáng rực và đôi môi khô khốc.

“Yulius... chàng đang sốt cao lắm, có chuyện gì vậy?”

“Ta nhớ nàng lắm, Ishtar.”

Những nụ hôn lấp đầy lời nói.

“Không phải lúc này, Yulius.” Ishtar phản đối.

Quân lệnh của phụ thân, quân phản loạn trên đường tiến đến, chẳng phải lúc thời gian thích hợp cho chuyện ái tình. Dẫu biết vậy, Ishtar vẫn không nỡ vùng khỏi hoàng tử của nàng. Những cơn điên loạn của Yulius, những lần sốt cao đến mê sảng bất ngờ này là thời khắc duy nhất nàng gặp lại con cậu bé trước kia. Yulius của nàng đang cầu xin, đang cố nói một điều gì quá đỗi vô vọng mà chỉ có thể bộc lộ qua bàn tay âm yếm.

“Yulius, có chuyện gì xảy ra với chàng vậy? Nói cho thiếp nghe...” Ishtar cố gắng thì thầm.

Hoàng tử của nàng đang thở dốc. Những lời muốn nói không thể thốt ra được. Nụ hôn là tất cả những gì y có thể trao đi, có thể diễn tả. Nụ hôn nhuộm đầy tuyệt vọng.

Ít ra, vẫn có một điều không cần lời nói Ishtar cũng có thể hiểu được: tình yêu của hoàng tử. Ma hoàng tử thì sao? Ishtar chỉ cần có Yulius của nàng mà thôi.

Nàng siết chặt lấy Yulius như thể mỗi lần tương tụ đều là vĩnh viễn biệt ly. Hoàng tử đang lịm dần, mê man ngay trong nụ hôn còn dang dở.

“Em sẽ tìm thầy thuốc đến...”

“Ishtar... Manfoy đang đến... đừng để hắn biết.” Yulius đã bắt đầu mê sảng.

“Vâng.”

“Ishtar...” Yulius lại gọi. *“Ta khát.”*

“Vâng.”

Nàng nói thật khẽ, thật khẽ, cố gắng dấu nỗi đau trong lời nói.

Ishtar vội vã rời khỏi giường, tìm một chiếc áo choàng để che đi cổ áo trường bào bị Yulius xé rách. Những bộ y phục ở Conote đều là lúc nàng còn nhỏ hơn nên đa phần đều đã chật, cũng may vẫn còn một ít đồ của công nương Tiltyu để lại khá vừa vặn.

Bên ngoài không chỉ Reinhardt mà ba nữ tùy tướng của nàng cũng đã đến.

“Maybell, đưa Sara đến đây. Bleg hãy ở lại canh chừng, không để ai lai vãng đến gần.” Nàng ra lệnh. *“Meng đi theo ta.”*

Bọn họ lập tức thi hành. Sara là một y nữ Ishtar bắt được trong lần quân đội của Leef tấn công đến Alster. Gần đây nàng mới biết cô bé là cháu ngoại của hắc ám trưởng lão Manfoy vốn đang trốn chạy chính ông ngoại mình. Cô bé có một trái tim lương thiện. Trong khoảng thời gian ngắn Sara đã chiếm được cảm tình không ít của công nương nhà sấm. Vì vậy Ishtar che giấu nàng và đây là lúc cô bé trả ơn. Nàng không thể ở lại, còn Yulius thì cần một đại phu.

Ishtar chạy nhanh xuống hầm.

Yulius đang khát. Hắc ám ma thuật ban cho y sức mạnh và cũng huỷ hoại y. Sốt cao là bắt đầu của cơn khát. Khát máu người.

Ishtar bỗng lợm giọng.

Nàng dừng lại, dấn mạnh lên tường đá. Bàn tay ê ẩm và run rẩy. *Sao ta lại bất lực đến thế này, sao lại phải khổ sở đến thế này...* Nàng nén lại những giọt lệ.

“Công nương... hãy để thuộc hạ ra tay.” Meng khẽ nói.

“Ta... ta không sao.”

“Xin công nương.” Meng tiếp tục nài nỉ.

Tiếng những đứa trẻ khóc dưới đường hầm vọng lên the thé khiến công nương chẳng còn lòng dạ nào đi tiếp nữa.

“Nhờ người...”

Meng lập tức rời đi.

Tiếng khóc vẫn còn vọng lên. Bên dưới là phòng giam những đứa trẻ sơ sinh cùng những vú nuôi bất đắc dĩ. Phòng giam những đứa lớn hơn ở sâu hơn. Tất cả chúng đều sẽ được gửi đến cho Manfoy. Hẳn đang đến đây cũng là vì áp giải những đứa trẻ.

Đã mấy lần Ishtar cố gắng tách những đứa sơ sinh ra riêng để có cơ hội sẽ âm thầm đưa chúng ra ngoài cho một gia đình nào đó làm con nuôi. Vậy mà bây giờ... Yulius đang khát máu. Chỉ có máu người mới giải được nhiệt hỏa trong người y. Không chỉ là máu người mà còn phải là máu trẻ con chưa đầy tháng.

Một tiếng khóc ré lên thật lớn rồi tắt đi.

Chẳng bao lâu sau Meng quay lại với một hủ sành khá nặng. Ishtar tránh mặt không nhìn, vội vã quay lại chỗ Yulius.

Sara đã được đưa đến nhưng vẫn còn đứng ngoài phòng.

“Chờ ở đây.”

Ishtar ra lệnh và đi vào với chiếc bình sành.

“Ishtar...” Yulius rên khe khẽ. *“Nóng quá, nóng quá.”*

“Vâng.”

Nàng tìm một cái ly nhưng Yulius đã chồm lên giật lấy

chiếc bình sành trong tay. Mùi máu tươi tanh nồng tỏa ra khi nắp bình vừa mở.

Công nương nhà Friege cắn chặt môi nén một tiếng khóc... đó là máu một đứa trẻ sơ sinh !

Yulius uống một hơi cạn sạch. Mùi máu vẫn còn nồng nặc.

“A...”

Y kêu lên đầy thỏa mãn. Chiếc bình bị vứt xuống vỡ tan tành. Mùi máu vương đầy.

“*Ishtar...*” Y khẽ gọi. “*Ishtar...*”

Hoàng tử Grannvale đã chìm vào một giấc mộng. Ishtar tự hỏi liệu chàng có nằm mơ thấy rừng mai năm ấy?

Không. Nàng biết rõ, trong những giấc ngủ của Yulius chỉ toàn là ác mộng. Những cơn ác mộng mà chính y không bao giờ có thể kể lại với nàng. Những cơn ác mộng mà có bao nhiêu tình yêu Ishtar cũng không thể chạm tới hay san sẻ.

“Công nương, đã đến lúc khởi hành.” Reinhardt đến kề bên nhắc nhở. Trong gian phòng này ngoài Yulius ra chỉ có Reinhardt được quyền bước vào.

“Chỉ mình ta đi. Reinhart, ta nhờ chàng ở lại đây bảo vệ hoàng tử Yulius nghỉ ngơi. Manfoy có thể đến bất cứ lúc nào. Hắn không bao giờ được thấy hoàng tử trong tình trạng này.”

Reinhardt dù muốn dù không cũng không thể trái lệnh.

Ishtar rào bước khỏi phòng, vội vã nói với Sara.

“Có một người bệnh trên giường nhờ vào nàng. Vì sự an toàn của chính mình, cô nương đừng thắc mắc người đó là ai. Bất luận người đó mắc bệnh gì cũng hãy âm thầm chữa trị. Đừng nói một lời nào với người bệnh và hãy quên sạch mọi điều diễn ra trong căn phòng này. Cô nương có thể làm điều đó cho ta không?”

Y nữ cúi đầu. Cô gái đáp thật buồn bã.

“Mạng này của tiểu nữ là công nương cứu lại. Tiểu nữ sẽ tận lực đáp đền.”

“Tốt. Còn Meng, người và các tỷ muội hãy hộ vệ cha ta.”

“Thuộc hạ ghi nhớ. Công nương Ishtar, xin người bảo trọng.”

Ishtar vỗ nhẹ lên bàn tay Meng và nhìn lại giường ngủ một lần nữa. Bóng tối bao trùm, quá tối để có thể thấy dù chỉ là hình bóng mờ nhạt của người thương.

Bên ngoài bóng tối cũng dần nặng trĩu, tịch dương ư ám.

Lại một lần không độn nữa bắt đầu. Ánh chớp nháng lên rồi tắt. Nữ thần sấm đã lâm trận.

Không độn trực tiếp đưa Ishtar đến nơi bọn tam tỷ muội Vampa đã giăng kế giới.

Thế giới nhòe nhoẹt dần hiện rõ lên sắc ố của mùa thu. Khu rừng ảm, xào xạc những thân cây chìm trong bóng tối trập trùng.

Dấu vết của pháp thuật khắp nơi. Gió, lửa, sấm... và

máu.

Ishtar vừa đến nơi đã nhận ra mình đã muộn. Sự xuất hiện của Yulius đã lấy đi thời cơ tốt nhất. Nàng đã để mặt tam tử muội Vampa xông trận trước.

Nàng đã đến chậm rồi. Kết quả đã được an bài.

Trên những ngọn đồi mùa thu đẹp nhất xứ Lenster, chỉ có xác người và máu đỏ.

Rừng phong xao xác, xao xác.

Vampa, Eliu, Fetra đều đã chết. Kể cả không độn cũng không thể cứu được chúng. Toàn binh phái đến Lenster đều đã bị diệt.

Kết giới còn lại, vốn là để chờ nàng tới. Ishtar đã tự mình sa lưới.

Serisu và quân giải phóng bao vây bốn mặt. Trên đồi mùa thu, cờ bay trong lá đỏ, mặt trời chết đuối sau đồi vẽ một dải máu loang.

Ishtar siết chặt Mjölnir. Cơ giân dữ thét lên trong đầu nàng. Cái chết của binh lính nhà Friege, của anh trai Ishute, sự tuyệt vọng của phụ thân, nỗi đau đớn của Yulius... Nàng không thể kiềm chế lâu hơn nữa. Đã là thể tuyệt vọng, Ishtar quyết lời Serisu chết cùng.

Mjölnir sáng rực trên tay nàng. Quân giải phóng sẽ biết thế nào là sức mạnh của nữ thần sấm giáng thế.

Chợt một tiếng gọi vang lên.

“Biểu tỹ...”

“Tiny.” Ishtar giật mình nhận ra cô bé đang chạy lại từ phía sau Serisu.

“Xin biểu tỹ hãy dừng tay. Mọii biết tỹ luôn là người rất nhân hậu... hãy dừng lại đi.” Cô bé kêu lên.

“Tránh ra, nếu không cả ngươi cũng phải chết.”

Tiny vẫn tiếp tục bước lên, gọi tên nàng.

Ishtar quắc mắt.

“Người đã phản bội gia tộc của mình.”

Nàng xé một trang Mjöltnir. Tiny sẽ phải chết nếu cản đường nàng. Hôm nay tất cả đều phải chết. Nỗi xót xa dấy lên trong lòng Ishtar. Nàng không sợ chết, nhưng nàng xót thương Tiny.

Tiny vốn đã chịu biết bao nhiêu bất hạnh. Tính tình lại nhút nhát, lúc nào cũng dụi dằng nhẫn nhịn... Tiny và những ngọn đồi này... bỗng nhớ lại ngày xưa những mùa thu... phải, cũng chính là trên những ngọn đồi này họ đi tìm những loài hồ điệp lạ lùng và đại ca Ishute của nàng giương cung bắt những con đại bàng núi...

Serisu thúc ngựa lên kéo Tiny lại, mình chủ hỏi:

“Xin hãy dừng tay. Ta vẫn nghe nói vương nữ Ishtar lòng dạ nhân hậu. Chúng ta hoàn toàn không muốn giao tranh với người. Người cũng thừa hiểu dù có Mjöltnir trong tay cũng không thể cải đổi cục diện này, xin hãy dừng tay.”

Ishtar bật cười lớn. Nàng chẳng hề tính đến việc thắng cuộc chiến này. Nàng chỉ muốn giết Serisu trả hận.

Chưa kịp đi tìm thì tiểu minh chủ lại tự mình nạp mạng.

Mjölnir trên tay Ishtar âm thầm lóe lên thì một luồng kiếm khí đã bức nàng lui lại.

Thần binh! Ishtar thầm kêu lên.

Balmung đã rời khỏi vỏ và ngay bên cạnh Serisu một Hắc Kỵ Sĩ cũng đã tuốt thần binh. Ngay lập tức Ishtar nhận ra thanh kiếm đen tuyền Mistoltin.

“Balmung của Isaach, Mistoltin của Nordion ư? Kiếm của những tên bại tướng, chết không đất dung thân.”

“Ma kiếm Mistoltin vẫn chưa uống đủ máu của nhà Friege đâu.” Hắc Kỵ Sĩ quát lớn.

Serisu ra hiệu cho Ares ở yên vị trí. Minh chủ cố gắng thương thuyết lần cuối cùng.

“Công nương Ishta, hãy nghe ta nói. Chuyện của công tử Ishute, đại huynh của nàng là điều ta không hề mong muốn. Ta biết công nương là người tinh anh lỗi lạc,

đừng bỏ mạng oan uổng cho cuộc chiến này. Nhà Friege và quân đội của chúng ta có thể cùng hợp lực.”

Hợp lực ư? Hợp lực chống lại ai? Người có thể dung tha cho Yulius sao? Chàng có thể bỏ qua cho người sao? Ishtar khẽ thở dài.

Trang thần binh xé ra đã cầm trên tay. Khoảnh khắc ánh chớp lóe lên, nàng chợt nghĩ về Yulius. Chàng có khóc thương cái chết của nàng? Và Reindhart, người Ishtar biết rõ sẽ đổi mạng của mình trả thù cho nàng.

“Mjölnir.”

Ánh chớp bạc loé lên từ trời cao như một con rồng phần nộ. Cả trời và đất chìm trong một màn sáng dày đặc chết chóc.

Nhưng trước khi con rồng bạc kịp giáng xuống Serisu, một ánh sao băng chói lóa đã xé đôi trang sách phép của Ishtar.

Lưu tinh kiếm.

Một đường máu rất mảnh vẽ trên cổ họng Ishtar. Nàng không thấy đau, thậm chí cảm giác nhột nhột của những nụ hôn Yulius đặt lên cổ mình còn rõ ràng hơn lưỡi kiếm hiện tại. Nàng chỉ không thể ngờ có thể nhanh đến thế.

Ta đã quá khinh địch. Ishtar cay đắng thừa nhận.

“Còn chờ gì nữa vương tử Isaach? Người có muốn ta kể lại tổ phụ Leptor đã làm gì với cha người không? Kiếm vẫn còn rất rõ ràng trong Mjölnir trên tay ta.”

Bàn tay cầm kiếm của vương tử Isaach nổi vòng gân xanh. Đôi mắt tối sẫm lóe lên sát khí. Ishtar có thể nghe thấy tiếng thở bị kiềm nén trong lồng ngực Shanan.

“Biểu tỳ... xin hãy làm ơn tha mạng cho biểu tỳ Ishtar.”
Tiếng Tiny bật khóc nức nở cách đó không xa.

Serisu cũng đang bước tới gần.

“Công nương Ishtar, đừng làm Tiny đau lòng thêm nữa.”

Trang sách Mjölnir cháy đỏ vẫn còn trên tay nữ thần sấm. Nàng sẵn sàng thiêu mình lẫn Serisu cùng một lượt. Shanan, Ares, Tiny ở kề cạnh đều sẽ không thoát chết.

“Sinh mệnh quý giá như vậy, cô vội vàng từ bỏ làm gì?”
Giọng nói lạnh lẽo của vương tử Isaach cất lên.

Ishtar run rẩy... nàng không sợ chết. Nhưng nàng biết ý định của mình sẽ thất bại. Shanan đã đọc thấu tư tưởng của nàng, chàng sẽ không bao giờ để Ishtar có đủ thời gian.

“Người lấy tư cách gì để nói với ta về sinh mệnh?”
Ishtar mĩa mai. *“Thậm chí người còn không đủ can đảm trả thù cho cha mình. Vương tử Isaach, cả dòng họ người, từ lớn đến nhỏ đều chết không toàn thây dưới lời thần Mjölnir.”*

Shanan nghiêng chặt hàm. Thanh Balmung trên tay chàng run khe khẽ.

Một ngọn kiếm khí chét bạt qua, hủy đi trang sách đã niệm chú sở trên tay Ishtar. Balmung lại tra vào vỏ.

“Không đáng đâu.” Vương tử Isaach nói.

Ishtar bầu chặt bàn tay xuống nền cỏ. Cỏ úa, phủ đầy lá vàng lá đỏ. Một chiếc lá thu đang rơi. Chậm như nước mắt, đỏ như máu người.

Cơn kích động qua đi, thù hận không thắng được tình người làm vỡ òa đau khổ.

“Biểu tỷ.”

Cô bé Tiny đang ghen ngào chạy lại. Ishtar sẵn sàng ôm lấy cô một lần nữa. Có lẽ một lần nữa trước khi chính nàng tự kết liễu bản thân mình.

Nhưng cô bé chẳng bao giờ tới kịp với biểu tỷ của mình.

Mặt đất đại động.

Bóng tối dần bủa vây trùng điệp và đầy bùa chú sắp vỡ tung.

Tối thật tối... như đêm mùa đông... chỉ không có tuyết, không có hoa mai nữa, cũng không có mặt trời đỏ thắm.

Ishtar chột nghĩ.

“Ishtar, nàng không thể chết đâu. Nàng còn phải trở thành hoàng hậu của ta.”

“Yulius.”

Nữ thần sấm mỉnh cười mãn nguyện.

“Đi với ta, Ishtar...”

“Vâng... cả cuộc đời này của thiếp là của chàng.”

Nàng ngã vào lòng ma hoàng tử. Cái chết, nghĩa quân, danh dự, khổ đau chắc có gì là quan trọng nữa.

KIM CUNG XẠ THỦ

Quỹ trận Lenster, Yulius xuất hiện giải cứu Ishtar bằng không độn. Dù chỉ xuất hiện một khoảnh khắc ngắn ngủi, Yulius cũng gây nên không ít hoang man.

Bá khí bao trùm, hắc ám ma thuật mạnh đến nỗi có thể cướp đi Ishtar ngay trước mũi kiếm Balmung lẫn Mistoltin.

“Người đã để ả chạy thoát.” Ares giận dữ quát lên ngay sau trận chiến. *“Tại sao người lại hạ kiếm xuống?”*

Shanan không đáp lại sự giận dữ của gã. Chàng không ngờ Yulius lại xuất hiện đột ngột trong rừng. Ý đến, mọi ưu tiên của Shanan là bảo vệ Serisu chứ không phải bắt giữ Ishtar.

“Ishtar là một con tin quan trọng. Ắ sống mất sau này không biết sẽ tạo nên những khó khăn gì.” Ares vẫn

chưa bỏ cuộc. *“Serisu, người thân là mình chủ, thuộc hạ làm sai cũng không có một lời nào sao?”*

Serisu lấy hết bình tĩnh đáp lại.

“Chuyện xảy ra bất ngờ, không ai kịp trở tay, sao lại có thể trách huynh Shanan được?”

“Hắn là kẻ không chế Ishtar. Hắn không bao giờ được phép hạ kiếm xuống.” Ares quát lên.

“Ta quả thật đã không cảnh giác sự xuất hiện của Yulius.” Shanan lên tiếng.

Ares mỉa mai cười lạnh.

Nhiều ngày nay nhà Friege liên tục tăng viện hòng chiếm lại Lenster, thanh gươm trong tay cả bọn Serisu không có giờ phút nào không nhuộm máu người. Trận mạc, chết chóc vốn đã khiến cậu quá mệt mỏi. Cậu chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt vụ cãi vã này, liền nói.

“Chuyện đã qua rồi. Việc trước mắt cần bàn là công kích Coconote.”

Ares không cho qua dễ dàng.

“Người bao biện bằng hữu, có tư cách làm mình chủ sao?”

Serisu quả thực đã hết kiên nhẫn. Cậu đã rất sẵn lòng đuổi Ares khỏi hội đồng tham mưu rồi thì Oifey lên tiếng.

“Bất kính với mình chủ không phải cũng là tội không nhỏ sao?”

Ares lạnh nhạt cười khẩy.

“Mình chủ không nghiêm, có thể khiến người khác kính trọng sao?”

Oifey giận tái cả mặt. Anh chưa kịp đáp lại thì Levin đã vỗ quạt cắt ngang.

“Đủ rồi. Quân tướng chinh chiến liên miên, hao tổn không ít. Tạm thời nghỉ lại đây mấy ngày trước khi tổng tiến công Coconute.”

Levin lên tiếng, không ai dám có ý kiến gì. Nhưng không khí trong phòng vẫn còn căng như dây đàn. Vị quân sư đành nói tiếp.

“Việc của Ishtar. Shanan cũng đã nhận lỗi của hắn. Theo quân pháp, sơ ý làm ảnh hưởng quân cơ phạt roi năm mươi trượng. Serisu, người tự quyết lấy.”

Serisu đứng bật dậy.

“Không đời nào chuyện này xảy ra.”

Ares không nói gì, chỉ bật cười lớn.

“Muốn giữ nghiêm quân kỷ, bất kì ai có lỗi cũng phải chịu phạt.” Shanan nói. “Ta chấp nhận hình trượng, xin minh chủ hạ lệnh.”

“Huynh...” Serisu ghen lời.

Oifey vội vàng xen vào giữa.

“Không chỉ có cách đó. Đại quân hạ trại cũng có nhiều việc phải làm. Trước khi ra trận càng không nên tổn thương đại tướng. Ta đề nghị thay năm mươi trượng bằng năm mươi bó củi trong đêm nay sẽ có ích hơn cho tất cả mọi người.”

Serisu giận không nói nên lời cũng đành gật đầu.

“Cứ như vậy. Hôm nay tới đây là đủ rồi.”

Ares là người đầu tiên ra khỏi đại doanh. Gã vừa ra ra khỏi Serisu đã đập bằng thật mạnh, muốn xả hết cơn thịnh nộ của mình.

Shanan liền khuyên giải.

“Hắn không phải nhắm vào ta mà chỉ muốn làm đệ tử giận. Đệ càng tức giận chuyện này càng kéo dài.”

“Thân phụ và công tử Eltosan tình thân như thủ túc. Tại sao Ares lại không chịu hiểu...”

“Bỏ qua đi Serisu. Năm mươi bó củi chỉ là một bài tập thể lực phụ trội. Ta rất vui lòng thực hiện.”

Minh chủ trẻ tuổi thở dài thườn thượt.

“Chuyện sẽ không dừng ở đây.”

“Phải.” Levin lên tiếng. “Gúc mắc trong lòng Ares không sớm thì muộn cũng phải gỡ bỏ. Nhanh được ngày nào hay ngày đó. Nếu Lene không khuyên giải được hắn, ngày mai người hãy nói chuyện với Nanna xem sao. Con gái của Lanchesis vẫn chưa có dịp gặp biểu ca của mình. Ares không tin người, nhưng có thể sẽ tin vào Nanna.”

“Xin nghe theo lời quân sư.” Serisu mệt mỏi đáp.

“Sẽ ổn thôi. Để nghỉ ngơi đi. Ta phải đi vào rừng đây.”
Shanan xoa đầu cậu như xoa đầu đứa trẻ ngày trước ở làng Tirnanog.

Serisu bật cười.

“Lakche mà biết chuyện này sẽ giết đệ mất.”

“Vậy thì phải khóa cái miệng của Skasaha lại trước.”

Shanan nháy mắt. Skasaha này giờ im lặng làm nhiệm vụ cảnh giới ở góc phòng nhin không được liền kêu lên.

“Không cần tới Lakche đệ cũng muốn đập gã một trận.”

“Không cần đâu, Ares cũng đã tự mình chuốc bực vào mình trước tiên rồi.” Shanan nói. Chàng định rời khỏi đại doanh thì đột nhiên Levin hỏi.

“Tại sao ngươi lại thu kiếm ngày hôm nay?”

Không quay lại, Shanan đáp.

“Cô nương đó trong lòng đầy rẫy khổ niệm. Dòng máu thù hận chuốc thêm thù hận không phải là việc phụ thân ta và công tử Sigurd muốn thấy.”

Levin gật gật đầu.

“Kiếm tâm của Odo ở trong người. Mariccle trên thiên giới dõi theo, nhất định rất tự hào.”

Shanan cúi đầu, đi ra mà chẳng nói thêm lời nào nữa.

Ngoài đại trướng, gió lạnh thổi cảm cảm mang đầy mùi hương gỗ và mùi hương quen thuộc của người thiếu nữ Isaach.

Lakche giả vờ vô tình nhìn thấy Shanan nhưng thực ra nàng đã chờ rất lâu rồi.

“Mọi người đều ổn cả chứ?” Nàng hỏi. *“Muội đã thấy hắc ám ma thuật giăng lên rất trùng điệp. Nghe bọn Lester nói, đích thân Yulius đã đến cứu Ishtar.”*

Lakche còn muốn hỏi nữa, hỏi nữa, Shanan đã chặn nàng lại.

“Mọi người đều ổn cả.”

Giọng chàng mềm hơn mọi khi. *Huynh ấy rất mệt mỏi.* Lachke trầm nghĩ.

Bao tháng ngày liên tục chinh chiến, Shanan quả thực đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng cũng thật nhẹ nhõm khi gặp lại nàng bình yên vô sự. Bao nhiêu gió tanh mưa máu có thể phai nhạt đi chỉ vì một mùi hương thân thuộc.

“A...” Lakche kêu lên.

Nàng nhẹ nhàng rút ra một chiếc khăn tay áp lên trán Shanan. Một vết thương nhỏ vẫn còn đang chảy máu.

Lakche chợt đỏ mặt, nàng nhận ra một chữ S chính nàng ở góc khăn. Lần đầu tiên nàng đụng vào kim chỉ dưới sự “xúi giục” của Lanna, và dĩ nhiên chữ S méo mó đó cũng rất khó đọc ra.

Nàng không kịp lấy lại nữa. Shanan đã giữ lấy nó ở vết thương. Vết thương nhỏ, chẳng hại gì thậm chí còn làm vương tử Isaach cảm thấy đôi phần ấm áp.

“Muội về nghỉ đi. Sáng mai ta sẽ kiểm tra kiểm thuật của muội.”

Lakche gật gật đầu. Vẫn muốn tìm cách lấy lại chiếc khăn tay một lần nữa mà lại chẳng nghĩ ra lời gì để

nói. Nàng quay đi, thật nhanh trước khi biểu ca của mình nhận ra đôi má nàng ửng đỏ. Chỉ là vài câu nói ngắn ngủi, cũng làm nàng thấy rất vui vẻ. Tương tự là một chứng bệnh lạ lùng. Càng xa cách lại càng sâu đậm.

*

Hoàng hôn phủ xuống những dãy đồi Phong Lữ. Đã mùa thu, phong lữ đều đã tàn khô. Cánh rừng loang loáng chuyển vàng chuyển đỏ rồi đường viền của bóng tối tím sẫm tràn lên tất thấy.

Shanan đã đi vào rừng rất nhiều lần trong đêm để hoàn thành năm mươi bó củi. Xong công việc thì cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi trước buổi luyện tập sớm nữa. Những cuộc trường chinh dai dẳng để lại cơn đau nhức thấm vào từng thớ thịt.

Một lần nữa Shanan lại trở vào rừng. Nhịp điệu đi bộ chậm rãi, nhịp thở sâu trầm ổn sẽ giúp chàng lấy lại sức lực nhanh hơn một giấc ngủ không trọn vẹn. Trong rừng hãy còn tối nhưng phản phần quanh đường viền của lá đã sáng lên giấc mơ dương quang lộng lẫy. Rừng

sâu gọi nhắc rất nhiều đến Tirnanog thân yêu. Rừng là bằng hữu của vương tử nghĩa quân. Cuộc đời mình, vương tử Shanan đã sống trong rừng núi nhiều hơn thời gian ở trong hoàng cung hoa lệ rất nhiều.

Gió nổi, đồng loạt những tàng lá cuối cùng lao xao buông mình xuống. Xa xa, chàng nghe tiếng một con hoẵng ngơ ngác vừa giật mình bỏ chạy.

Thật bình yên.

Đường vòng cung quanh rừng ngang qua một dòng thác nhỏ. Nước trong vắt, lạnh tê người. Đúng là thứ Shanan đang cần nhất. Nước lạnh sẽ phục hồi sức sống trong cơ bắp nhanh hơn, cũng làm đầu óc uể oải vì quá nhiều đêm thiếu ngủ tỉnh táo lại.

Chàng ngâm mình trong dòng nước, thác đổ trên vai. Cái lạnh vốn không thể chịu đựng được đối với người thường lại có ích lợi với phương pháp hít thở của các kiếm sĩ Isaach. Chẳng mấy chốc chàng có thể cảm thấy tốc độ mạch đập, sự luân chuyển máu huyết kháng cự lại sự buốt giá trên da thịt, bơm vào từng cơ bắp mệt mỏi một luồng sức mạnh mới.

Mặt trời lên khỏi tán rừng, vẽ một vầng sáng xanh dát bạc khắp muôn nơi thì Shanan cũng rời khỏi dòng thác.

Chàng khựng lại, bàn tay lướt trên đốc kiếm.

“Kẻ nào?”

Lá rừng lao xao. Một dáng người bé nhỏ chui ra từ bụi rậm.

“Patty.” Shanan thốt lên, chính chàng cũng nhận ra giọng điệu ngao ngán không thể che giấu nỗi của mình.

“Muội đây, muội đây, đừng rút kiếm đó. Muội không có cố tình đi theo vương tử đâu. Chỉ là muội kiếm vương tử không ra, tình cờ lại đi dạo sớm rồi lại tình cờ phát hiện dấu vết có người vào rừng nên bám theo mà thôi. À, cũng nhân tiện, muội vừa làm xong một ít bánh điểm tâm, có cả trà nữa. Tất cả đều nóng hổi hết.”

Cô bé đã nhảy ra khỏi bụi rậm hoàn toàn. Khắp người cô toàn là lá khô. Rõ ràng cô bé vừa từ nhà bếp chạy ra, đôi má còn ửng hồng, tay áo vẫn còn xăng lên tới khuỷu, bám đầy bột trắng.

Shanan thở dài. Chàng sẽ không tranh cãi với Patty bất cứ điều gì. Chàng thà đi chặt thêm năm mươi bó củi nữa.

Patty xoa xoa đôi vai. Cô chạy đi vội quá chẳng kịp mang theo áo khoác. Trong bếp ấm bao nhiêu ngoài rừng lại giá buốt bấy nhiêu.

“Lạnh quá.”

Cô bé lại tròn mắt nhìn Shanan. Chàng vẫn còn đứng trong dòng nước, chỉ mặc y phục tối thiểu, toàn thân ướt đẫm.

“Vương tử có bị ốm không?” Cô bé kêu lên rất thật lòng. *“Trời lạnh như thế này kia mà.”*

“Muội có thể tránh đường cho ta được không?” Shanan chỉ ước gì mình đã về đại doanh ngủ một giấc thay vì tới đây.

“Được, được.”

Cô bé tránh qua một bên nhưng vẫn cứ nhìn chăm

chăm Shanán không dứt mắt. Vương tử Isaach hầu như chẳng mặc gì.

“Thật là đẹp. Huynh thật giống đại huynh Faval của muội.”

Shanan lại phải cố gắng không nổi điên lên. Không kẻ thù nào có thể khiêu khích chàng nhiều bằng cô bé này. Chàng cũng không ngờ cũng có ngày mình đổ mắt với ánh mắt của một tiểu cô nương. Chàng chỉ muốn mặc y phục vào thật nhanh thì Patty đã nhảy ngay lại trước mặt.

Cô bé chạm lên ngực trái Shanán, vẫn nhìn như mê hoặc.

“Cũng thật là ấm áp.”

“PATTY.” Shanán quát lên. Chẳng có phương pháp nào để giữ bình tĩnh được với Patty.

“Dấu vết này...” Cô bé đạo chính vẫn không hề có ý định tránh đường. *“Lúc nào vết sẹo trên ngực của huynh cũng sáng như thế này sao?”*

Bấy giờ Shanan mới nhận ra cô bé luôn nhìn vào dấu ấn của dòng họ Odo trên người chàng.

“Đó là thánh ấn. Tất cả hậu nhân của các thánh chiến sĩ đều có nó từ khi mới sinh ra. Vị trí thánh ấn hoàn toàn tùy thuộc vào từng cá nhân.”

“Muội cũng có một cái như vậy. Nhưng không tỏa sáng như của vương tử. Huynh Faval của muội cũng có một cái sau lưng. Cái của huynh ấy thì cũng sáng như thế này.”

Shanan giật mình.

“Không thể nào...”

Patty một lần nữa làm Shanan thất sắc. Nàng cởi áo ngoài rất nhanh, rùng mình vài cái lại vén lên phần da thịt bên hông. Nàng lớn lên cùng đám đạo tặc, xung quanh lúc nào cũng là lũ nam nhân thô lỗ nên chẳng biết ngại ngùng là gì.

Shanan vừa quay mặt đi, Patty đã nói.

“Huynh xem, có phải rất giống không. À... không... không giống hoàn toàn, nhưng kích thước trùng khớp và rất ấm áp nữa.”

Cô bé cầm ngay lấy bàn tay vương tử mà đặt lên eo mình.

Một luồng hơi ấm luân chuyển quanh bàn tay Shanana. Chàng giật mình quay lại.

“Thánh ấn... một ấn mờ... Ulir... dòng dõi của công nương Edin.”

“Ấn mờ? Công nương Edin là ai?” Patty hỏi dồn.

“Muội mặc áo vào đã.” Shanana lại thấy mình đỏ mặt.

Cô bé Patty nhớ ra cái lạnh, vội vã mặc lại y phục. Lạnh cóng và loay hoay trên những gò đá ướt, lại khiến cô trượt ngã vào lòng Shanana.

“L... ạnh quá.” Cô bé run lên bần bật.

Chẳng còn cách nào khác Shanana bế thốc nàng khỏi bờ

suốt trơn trượt. Patty đang lạnh cóng lại càng ôm lấy chàng thật chặt.

“Huynh... tha....ật... l... à... ấm.”

Chỉ vài bước chân nữa là Shanan có thể đặt cô bé xuống chỗ khô ráo. Chàng bước thật nhanh nhưng lại đột ngột dừng lại.

Patty vẫn ôm chàng chặt cứng còn Lakche thì chỉ vừa mới đến nơi.

“Muội... xin lỗi...” Nàng lắp bắp, vẫn còn nhìn trần trời biểu ca của mình ôm lấy Patty trên tay. *“Xin lỗi đã làm phiền vương tử.”*

Patty cũng giật mình. Cô bé nhảy phóc khỏi tay Shanan thì Lakche đã chạy biến vào rừng rồi.

“Tại sao cô ấy lại có vẻ giận dữ như vậy?” Patty nhìn chòng chọc vào con đường Lakche đã chạy mất. Cô bé lớn lên giữa đám đạo tặc, từ bé đã ăn mặc giả trai, đối với bọn con trai mà nói, cô chẳng có gì ngần ngại, càng chẳng thể hiểu tại sao Lakche lại bỏ đi.

Shanan thở dài, chàng hỏi.

“Muội nói dấu ấn trên mình đại huynh của muội cũng phát sáng như ta?”

Patty vừa chỉnh lại y phục vừa gật đầu.

“Còn rất ấm áp nữa.”

“Đại huynh của muội có phải sử dụng cung tên rất giỏi không?”

Patty tròn mắt.

“Sao huynh biết được? Huynh ấy còn có một cây cung vàng, vật duy nhất được từ hưởng từ mẫu thân đã thất lạc của bọn muội.”

“Hoàng kim cung Itival. Công nương Brigid sao...”

“Muội chẳng hiểu gì cả. Nhưng muội nghĩ có chuyện gì không ổn với Lakche đúng không.”

“Thân thế của muội và đại ca quan trọng hơn. Chúng

ta phải lập tức trở về gặp Serisu và quân sư Levin.”

“Vậy còn... đồ ăn sáng muối đã làm. Bánh muối làm ngon lắm đấy, không phải thứ bánh mốc meo như trong quân lương đâu...”

Shanan nuốt cơn giận xuống. Không cần ăn bánh chàng cũng sắp chết nghẹn với cô bé rồi. Nhưng chàng thực sự cũng không dám nói gì, chỉ cần mở miệng ra nói một lời thì không chắc hậu quả sẽ thế nào nữa. Chàng chỉ cố hết sức lôi Patty đi thật nhanh trở về.

“Vương tử, huynh vẫn còn chưa mặc y phục.”

Lúc bấy giờ Shanan mới nhận ra, chàng vẫn mặc nguyên những gì từ dưới thác lên. Trời ạ, chàng day day thái dương, chưa có kẻ thù nằng lại khiến chàng đau đầu đến thế. Đường về doanh trại vốn dĩ cũng chẳng xa bỗng nhiên lại thành dụi với với Shanan.

Patty hỏi không ngừng nghỉ suốt đường đi.

“Chúng ta sẽ biết rõ hơn sau khi gặp quân sư Levin.”
Shanan hy vọng câu trả lời có thể khiến cô bé im lặng

đi một chút.

Patty không bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Cô bé lại hỏi qua những chuyện khác. Nhiều chuyện đến mức Shanan chột hiểu thật rõ ràng cái ý nghĩa của từ “tuyệt vọng.”

Chàng chỉ có thể dùng hết ý chí để không nổi điên lên với cô. Cũng may hỏi mãi không được trả lời, Patty chuyển sang ca hát.

Patty ôm chặt lấy cánh tay Shanan vừa hát vừa nhảy chân sáo. Vương tử Isaach chẳng dám gỡ tay cô bé ra. Chỉ sợ cô mất hứng ca hát lại chuyển sang hỏi chuyện liên tục. Dù gì tiếng hát của cô cũng rất dễ chịu. Phần dễ chịu nhất là Patty thôi không hỏi nữa.

Chẳng bao lâu sau, đại trại của Serisu đã hiện ra trước mắt. Ánh đuốc xa xa như một bầy đóm đóm thấp thoáng.

Tới bìa rừng Shanan lại nhìn thấy Lakche. Nàng chẳng mong đợi nhìn thấy Patty ôm chặt lấy Shanan đi khỏi đó. Nàng đã quay đầu đi thì Shanan liền gọi.

“Lakche.”

Nàng cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của Shanana.

“Vương tử gọi muội có chuyện gì chỉ bảo?”

“Chuyện lúc này không phải như muội nghĩ.”

Lakche ngược lên nhìn chàng, buông từng lời rất rõ ràng.

“Chuyện riêng của vương tử, muội không dám can thiệp.”

“Ta không muốn tổn hại đến danh dự của Patty...”

Cô đạo chính nghe vậy liền tròn mắt hỏi.

“Chuyện gì mà tổn hại đến danh dự của muội? Muội có làm gì sai sao?”

Tất cả những lúc Shanana hy vọng Patty im lặng, nàng để phải bật ra một điều gì đó. Chút nữa Shanana không

kìm được đã quát lên với nàng. Nhưng quát lên nàng sẽ lại khóc. Còn Lakche thì cũng đã trợn mắt nhìn cô bé đạo chích như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Cô thật không có sĩ diện.”

“Lakche!” Shanan gắt. *“Không phải như vậy.”*

Lakche đã nổi điên lên. Nàng quay đi thật nhanh, chỉ sợ mình bật khóc.

“Vương tử không phải lo lắng, người có bao nhiêu nữ nhi muội cũng không dám nói gì, càng không dám tổn thương đến thanh danh vốn có của “tiểu vương phi”. Huynh không cần phải lo.”

Shanan đột nhiên nhăn mặt, chàng quay phắt về phía doanh trại, nơi những ngọn đuốc buổi bình minh vẫn lập lòe như một bầy đom đóm tung bay.

“Có chuyện rồi.” Chàng kêu lên, phóng vút đi.

Lakche cũng biến sắc. Vài giây sau nàng cũng đã nghe thấy những âm thanh vọng lại từ trong gió. “*Thích khách! Thích khách!*” tiếng hô truyền lại từ phía đại doanh của Serisu.

Lakche chạy hết tốc lực về đó. Nàng đã không thấy bóng Shanan đâu nữa, còn phía sau cô bé Patty vẫn đang í ới gọi nàng chậm lại. Lakche nghiêng chặt răng, buộc phải chờ Patty theo. Nàng không thể nhanh bằng Shanan, cũng không thể bỏ Patty lại một mình. Nếu lỡ có chuyện gì bất trắc xảy ra với cô đạo chích nàng biết phải nói sao với Shanan về “người tình” của vương tử.

Patty mặt mày đỏ bừng hộc tốc bám theo. Đại tướng của Serisu ngày một gần.

Thật may. Dường như mọi người vẫn an toàn. Lakche đoán dựa theo thái độ của những người lính tuần tra.

Họ chạy một mạch vào trong.

Tất cả bọn tướng lĩnh đều đã tập hợp ở đó cả.

Serisu, Skasaha vẫn an toàn còn thích khách đã bị bắt. Đó là một chàng trai trẻ, mái tóc vàng rực, đôi mắt xanh biếc và khuôn mặt cương quyết.

“Faval.”

Patty đột ngột thét lên, chạy về phía tay thích khách.

“Huynh làm gì ở đây thế này?”

Cô bé đầy hốt hoảng. Gã thích khách nhìn thấy nàng cũng ngạc nhiên không kém.

“Patty ư?”

“Người quen biết thích khách sao?” Oifey lập tức quay sang Paty.

“Đây là đại ca Faval của muội.” Cô bé đáp.

“Vũ khí của y đâu?” Shanan xen vào.

Skasaha lập tức đem đến một cây cung sáng rực. Đồng loạt, ánh mắt của Levin, Oifey và Shanan biến đổi hẳn.

Shanan bước đến, xé thật mạnh một đường trên lưng áo Faval. Quả nhiên một luồng sáng nhẹ tỏa ra trên lưng thích khách. Một dấu ấn không thể làm lẫn của thánh chiến sĩ.

“Hoàng kim cung Itival. Người là con trai của công nương Brigid, người kế thừa thành Jungvy.”

Một khoảnh khắc im lặng chiếm ngự đại doanh.

Patty lẫn Faval đều ngơ ngác với những lời đó. Cuối cùng cũng cô bé đạo chích pha vỡ sự im lặng. Nàng hướng về Serisu khẩn khoản.

“Minh chủ Serisu, đây là đại huynh của muội, huynh ấy không phải người xấu đâu. Nhất định có sự hiểu lầm gì đó. Faval không bao giờ thích giết người.”

“Là đại huynh của muội ư?” Serisu cau mày. *“Lẽ nào... muội cũng là con gái của công nương Brigid?”*

“Muội không hiểu huynh nói cái gì cả, từ nhỏ muội lẫn Faval đều là trẻ mồ côi. Nhưng huynh ấy không phải kẻ xấu, nhất định là không.”

“Trên người Patty có dấu ấn mờ của dòng họ Ulir. Ta cũng đang muốn nói với đệ chuyện đó.” Shanan khẳng định. Chàng không nhìn thấy Lakche ở phía sau chợt quay mặt đi.

“Tại sao... Vậy tại sao người lại mang theo lệnh bài của Bloom đến đây thích sát ta?” Serisu hỏi tên thích khách.

Faval nhìn tiểu muội đang nước mắt ngấn nước mắt dài mà thập phần bối rối. Cậu chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, càng chẳng hiểu vì sao cô em gái nhỏ ương bướng của mình lại có mặt trong đại doanh của Serisu. Lo sợ liên lụy đến Patty, Faval liền nói.

“Ta vốn là một sát thủ đánh thuê. Tuy ta không ưa gì lão Bloom, nhưng hắn trả tiền, ta nhận tiền đi giết người. Mọi chuyện không có gì liên quan tới Patty. Các

người muốn làm gì ta cũng được nhưng không được đụng đến muội ấy.”

“Ta đương nhiên không làm tổn hại gì Patty. Nàng ấy là một tỷ muội của quân giải phóng...” Serisu nói.

“Minh chủ...” Patty liền xen vào. *“Không phải như mình chủ nghĩ đâu. Xưa nay Faval không làm chuyện này bao giờ. Chỉ có muội là hay đi trộm cắp để nuôi những đứa trẻ mồ côi ở Lenster. Huynh Faval luôn phản đối việc làm của muội. Chắc chắn việc huynh ấy nhận tiền của lão Bloom là vì không muốn muội làm đạo chích nữa. Chuyện đã lỡ, muội xin cùng Faval chịu hết mọi hình phạt. Minh chủ xin hãy tha mạng cho đại huynh của muội.”*

Serisu liền nói.

“Muội đã giải thích như vậy, ta tuyệt đối tin tưởng. Hơn nữa Faval lại là hậu nhân của công nương Brigid... mau cởi trói cho Faval.”

Lính canh liền theo lệnh cắt dây trói cho chàng trai trẻ. Dích thân Serisu cầm lấy Itival trả lại cho Faval.

Ánh mắt bọn Shanan và Oifey không rời bàn tay Faval. Chỉ cần cậu mạnh động thì cánh tay cầm cung của Faval nhất định cũng sẽ không còn.

“Việc này... người thật thả ta sao?” Faval cũng không thể tin được.

“Người đã là con trai của công nương Brigid làm sao ta có thể tổn hại được. Bao năm nay, công nương Edin đối với ta chẳng khác nào từ mẫu, người vì mong nhớ đại tỷ Brigid ngày đêm cầu nguyện... cậu đã đến đây là điều đại hỷ với ta.”

“Muội không hiểu gì cả.” Patty hét nhìn người này lại nhìn người kia. “Công nương Edin, công nương Brigid, muội nghe này giờ mà chẳng hiểu gì hết.”

Serisu quay lại cầu cứu Levin, hy vọng quân sư có thể cho họ một câu trả lời rõ ràng hơn. Đức vua Silesia này

giờ rất mơ màng, phe phẩy quạt hoàn toàn không có vẻ gì sắp lên tiếng.

Oifey là người thân cận nhất của Sigurd còn sống, anh dĩ nhiên còn nhớ như in cái ngày công tử thành Chalpy buộc phải khởi binh giải cứu công nương Edin bị lân quốc Verdan bắt đi. Cuộc thảo trừ đạo đặc đó chẳng ngờ lại châm ngòi cho cuộc đại chiến mười bảy năm trước. Và cũng từ Verdan đã đem hoa kết trái cho mối tình của tam vương tử Jamka và công nương của Jungvy.

“Ta sẽ kể lại tất cả những gì mình biết.” Oifey lên tiếng.
“Dù không thể giải thích tất cả, nhưng hy vọng làm sáng tỏ phần nào thắc mắc của cả hai.”

Oifey bắt đầu kể. Từ câu chuyện thành Jungvy có ba người con, hai gái một trai. Người con gái lớn từ nhỏ đã bị mất tích trên biển khơi, người con gái út, công nương Edin là bạn từ thơ ấu với Sigurd thành Chalpy. Đến lúc động loạn, đại binh Grannvale toàn lực xuất chinh Isaach, man quốc Verdan nhân cơ hội hoành

hành, tấn công Jungvy, mặc sức cướp bóc. Không chỉ thỏa mãn với của cải, Verdan còn bắt cả người. Nam làm nô lệ, nữ thành nô tỳ, thê thiếp. Công nương Edin hoa nhường nguyệt thẹn, dĩ nhiên không thoát khỏi bàn tay Verdan.

Tin Edin bị bắt khiến Sigurd nổi giận, gom hết binh mã còn lại ở Chalpy đi ứng cứu. Nhưng những kẻ bắt đi công nương Edin không chỉ là thảo khấu mà đứng sau chúng là các vương tử của Verdan. Cuộc chiến từ đó cũng đổi thành quy mô quốc gia.

Công nương Edin xinh đẹp, dịu dàng trong lúc bị giam ở hoàng thành thì được tam vương tử Jamka của Verdan âm thầm phóng thích. Trong lúc đó Sigurd giết chết nhị vương tử Verdan, giải cứu được Ayra và Shanana. Nằm trong tay người thừa kế cuối cùng của ngai vàng Isaach, nhưng Sigurd lại từ chối áp giải cậu bé Shanana về Barhara, làm dấy lên mối nghi ngờ về lòng trung thành của chàng tại đế đô Barhara.

Âm mưu nối tiếp âm mưu, đã đưa Sigurd và những người chiến hữu ra biển khơi, nơi họ đối đầu một nhóm hải tặc hùng mạnh nhất bấy giờ và rồi cứu được một cô con gái nuôi đang bị truy đuổi của cố đầu lãnh. Cô nương tóc dài vàng óng, tung bay trong gió biển, mỗi lần giương cung chẳng trật bao giờ.

“Công nương Edin từ bé đã trở thành nữ tu để cầu nguyện cho sự bình an của đại tỹ Brigid. Người cũng đã có những giấc chiêm mộng rằng công nương Brigid vẫn còn sống. Khi vừa gặp được người con gái tóc vàng trên đại dương, công nương Edin liền nhận ra đại tỹ, người mà nàng vô số lần được các vị thần gửi vào thị kiến. Công nương Edin liền trao lại cho cô gái trên đại dương cung thần Itival. Vừa chạm vào cây cung, mọi ký ức của công nương Brigid, người duy nhất ở thành Jungvy thừa hưởng thánh ấn Ulir đã được đánh thức. Cũng như công nương Edin, công nương Brigid cùng gia nhập quân đội của công tử Sigurd.

Rồi mười bảy năm trước, công nương Brigid cùng theo công tử vào Barhara... tung tích của người lẫn Itival biến biệt từ đó.

Riêng về công nương Edin, trước ngày vào Barhara, người đã cùng chúng ta đến Isaach. Bao năm nay người ở lại Tirnanog, vẫn không ngừng cầu nguyện cho sự bình yên của vương tử Jamka và đại tỷ của mình. Công nương vẫn không ngừng tin tưởng, đại tỷ Brigid vẫn còn sống.”

Oifey kết thúc thì Serisu đã vui mừng nắm lấy bàn tay Faval lẫn Patty

“Tốt quá. Bao năm nay công nương Edin đau buồn không dứt. Tin tức về Faval và Patty nhất định sẽ làm người hạnh phúc hơn nhiều lắm. Faval, đệ có biết chút tin tức gì của song thân chăng?”

Faval vẫn còn không tin được vào những gì cậu vừa được nghe. Nhưng thái độ ân cần của Serisu nhất thời làm cậu cảm động khôn xiết.

“Song thân... Từ nhỏ ta và Patty đã là trẻ mồ côi. Ta chưa từng biết phụ thân là ai. Còn ký ức về thân mẫu chỉ còn mơ hồ... phải... người có mái tóc vàng dài óng ả... người đã dạy ta cầm cung. Rồi một ngày họ người ra đi biệt... phải... phải... Barbara, ta vẫn còn ký ức về cái tên đó. Người nói sẽ đi Barbara, người hứa sẽ trở về thật sớm, sẽ không còn loạn lạc nữa. Nhưng người lại có những linh cảm không lành. Và người giao cây cung này lại cho ta...”

Oifey nhìn đi chỗ khác, Barbara... đã mười bảy năm vẫn đau lòng đến vậy.

Serisu ôm chầm lấy Faval và Patty. Cậu gọi lớn.

“Lester, Lana lại đây nào. Patty, mọi đừng khóc nữa, cuối cùng mọi và Faval đã biết rõ thân phận của mình... Lester... Lana, bọn họ là con của công nương Edin, người em gái song sinh của công nương Brigid, thân mẫu của hai người.”

Lester và Lana cùng bước lại. Vòng tay ôm lấy vòng tay. Ngay cả Faval cũng thấy mình không cầm được nước mắt.

“Biểu huynh, biểu tỷ...”

Cả Lester và Lana cùng kêu lên.

Faval gạt nước mắt, bỗng quỳ xuống.

“Minh chủ Serisu, ta sai rồi. Ta đã làm ô uế cánh cung này bao năm nay, xin người hãy cho phép ta chuộc tội, gia nhập quân đội của người...”

Giọng cậu rung lên. Bao lâu nay... biết bao năm dài... mỗi lần cậu chạm đến Itival, dẫu không biết về lai lịch của cánh cung, cậu đều cảm thấy một luồng sức mạnh âm thầm cổ vũ mình. Và những lần đó, cậu nhớ lại biết bao câu chuyện anh hùng đã trải qua cùng cây cung. Những anh hùng mà biết mặt biết tên, nhưng ý chí của họ thật rõ ràng. Họ đang gọi cậu, kêu gọi cậu hướng về một điều gì đó cao cả hơn mà cậu không thể hiểu hết ý nghĩa.

Biết bao năm... biết bao câu chuyện kể... cho đến khi mọi ý nghĩa đều trở nên minh bạch.

“Faval, đứng lên, đứng lên. Đệ đã về nhà rồi.”

Serisu đỡ cậu dậy và ôm lấy hậu nhân lưu lạc của công nương Brigid.

Trong khi đó, Levin quan sát từ phía sau. Một nụ cười hiền hoà nở trên môi ông và một ánh hoà quanh nhật đường như vừa thoáng qua như một cơn gió hè trên mái tóc.

ANH HÙNG TRONG NGỌN GIÓ

ời sắp sáng rồi.”

“Chờ đã, một chút nữa thôi. Ta vẫn còn muốn nhìn.”

“Có gì ở phương Bắc vậy?”

“Tinh tú. Truyền thuyết vẫn kể rằng tinh tú ra đời ở Silesia, chết ở Isaach. Vì vậy ngắm lưu tinh thì đến Isaach, ngắm nhìn bầu trời lộng lẫy tinh khiết thì phải đến Silesia.”

“Người không ngắm bầu trời mà chỉ muốn ngắm nhìn một vì sao.”

“Tất cả những ngôi sao ở Silesia đều có tên. Mỗi đứa trẻ ra đời sẽ có một vì sao tương ứng sinh ra. Nàng sinh vào lúc tinh mơ, ta cũng có mặt vào lúc đó, ngủ

gà gât trong lòng mẫu thân. Lúc nàng cất tiếng khóc trên tay những bà mẹ, mẫu thân đã chỉ cho ta thấy ngôi sao của nàng. Một ngôi sao sáng rực rỡ vô ngần ở chân trời lúc rạng đông và chỉ lúc gần rạng đông mới nhìn thấy được.”

“Thôi được, chúng ta sẽ cùng chờ.”

“Đó... người thấy không, vì sao của nàng. Và đằng kia là ngôi sao của ta, ngôi sao phù hộ tất cả những vương tử Silesia. Ngôi sao sáng nhất trong đêm và tàn trước nhất trong đêm trong khi ngôi sao của nàng chỉ mọc lúc đêm tàn. Chỉ có một khoảnh khắc nhỏ khi ngôi sao của hai chúng ta cùng xuất hiện. Chỉ một khoảnh khắc thật ngắn ngủi.”

“Và là khoảnh khắc đẹp nhất của bầu trời. Khoảnh khắc dẫn đường cho ánh bình minh.”

*

Thời thơ ấu, Sety vẫn hay nghe thân mẫu kể về những vì tinh tú. Mẫu thân nói tất cả những vì sao đều có

một câu chuyện của mình. Chúng là linh hồn của một anh hùng và là chứng nhân của một thời đại. Phụ vương chàng, nhà vua Levin xứ Silesia ngồi bên cạnh, cùng lắng nghe chuyện rất thích thú. Đôi lúc ông cũng dự phần, kể một vài câu chuyện nhỏ vô cùng hấp dẫn.

Chuyện của phụ vương thường gắn liền với lịch sử. Những đời thánh chiến sĩ, long tộc cổ đại và đôi lúc về Thánh-ky-sĩ Sigurd bạc mệnh cùng những chiến hữu của mình. Lớn một chút, Sety mới biết chuyện về Sigurd vốn không chỉ là một truyền thuyết đơn thuần. Đó là một phần cuộc đời của phụ vương chàng. Vua Levin của Silesia, một trong số những đồng đội của Sigurd, một trong số những người đã sát cánh bên Thánh-ky-sĩ đến lúc cuối đời.

Sety biết sự thật, đã muốn hỏi phụ vương chàng thật nhiều về cuộc thánh chiến dang dở năm xưa. Nhưng cũng từ đó phụ vương chàng bắt đầu ra đi biệt.

Những câu chuyện của mẫu thân Fury chỉ còn Sety lắng nghe. Mẫu thân kể rằng Sety cũng được sinh ra

trong trận thánh chiến. Lúc đó quân đội Sigurd đóng tại Silesia, giúp quê hương chàng dẹp yên nội loạn. Bình định xong Silesia, Levin đăng vị, thành thân với Fury, Sety ra đời cũng trong năm. Chàng ra đời vào một ngày giông bão. Các vụ sư điểm mộng nghe gió đã phán rằng: hậu nhân của phong thần đã đản sinh, trong ngọn gió đã đưa đến một anh hùng.

Chẳng bao lâu sau, đại quân Sigurd quay lại Grannvale, rồi Barhara... từ khi còn bé, Sety đã nhìn thấy những giọt nước mắt đợi chờ của sinh mẫu, những đêm thức trắng khôn nguôi...

Niềm hạnh phúc khi Levin sống sót trở về đã đơm hoa kết trái nên Fee. Nhưng hạnh phúc chẳng kéo dài lâu.

Phụ hoàng Levin không lo đến việc quốc gia, mà bắt đầu thường xuyên đi vắng. Ít thì vài ba tháng, nhiều có đến vài năm. Thậm chí có người nói ông còn có nhân ngãi bên ngoài Silesia. Vương tử Levin anh tuấn, hào hoa, chàng thi sĩ của mọi người hát rong... những giọt

nước mắt của Fury lại tiếp tục rơi cùng những đêm không ngủ đợi chờ.

Niềm an ủi lớn nhất của vương phi Silesia là hai anh em Sety.

Quốc gia hữu sự, Fury dẹp nổi niềm riêng, thay quân vương gồng gánh mọi chuyện non sông.

Sau những ngày dài, vương phi lại tiếp tục kể cho hai đứa con thơ những câu chuyện cổ. Câu chuyện yêu thích nhất của Sety là về một xứ sở xa rất xa “Những Đêm Tàn”, nơi linh hồn con người đi qua bằng cây cầu dệt bằng ánh sáng của những vì tinh tú phiêu bạc mà chúng ta không bao giờ nhìn thấy từ dưới mặt đất. Ở nơi người ta mãi mãi hạnh phúc và đôi lứa yêu nhau đoàn tụ.

Chàng lắng nghe cùng với Fee. Tiểu muội của chàng tò mò về mọi thứ, em đặt lại tên cho tất cả những vì sao mẹ kể theo những người cô bé yêu mến. Còn lúc đó, chàng bắt đầu đã hiểu biết về thế giới bên ngoài, bắt đầu hiểu được cuộc đời không giống những câu chuyện

cổ. Đau thương sâu nặng hơn gấp ngàn lần còn hy vọng và ánh sáng thì rất mỏng manh.

Những chuyện về thăm nhà của phụ thân ngày càng thưa thớt hơn rồi vắng hẳn.

Quân Đế Quốc đã chiếm gần hết Silesia, nữ hoàng Lana, tổ mẫu của chàng tuần tiết cùng tổ quốc.

Ở Silesia cũng từng có một nhóm quân giải phóng dưới sự lãnh đạo của công tử Azel và công nương Tiltyu, nhưng sau cái chết của nữ hoàng Lana thì nghĩa quân cũng tan rã. Công tử Azel mất tích, công nương Tiltyu bị nhà Friege bắt đi. Đế quốc đã nắm toàn quyền cai trị lãnh thổ. Gia đình hoàng tộc thường xuyên phải ẩn nấp và di chuyển.

Nước mắt của Fury cũng đã cạn khô.

Nhiều năm dài lao碌, đau thương khiến hoàng phi Fury lâm bệnh nặng. Đại phu đã lắc đầu. Fury mê đã nhiều hơn tỉnh. Lúc tỉnh hay mê, vương phi cũng vẫn một lòng hướng về quân vương biệt tích.

Sety cho rằng chỉ còn có sự trở về của phụ vương mới có thể cứu được thân mẫu. Chàng vội vã ra đi tìm Levin. Silesia nổi gió. Lòng lộng gió...

Cùng những ngọn gió phiêu bạc, Sety đã đi đến không biết bao nhiêu vùng đất, truy tìm dấu vết mờ mịt của Levin. Càng đi nhiều, Sety càng không thể nhắm mắt làm ngơ nhân tình thế thái. Trên con đường theo dấu phụ thân của Sety, biết bao truyền kỳ về vị anh hùng của ngọn gió đã ra đời.

Thời gian trôi thấm thoát... nửa năm sau tin dữ từ Silesia bắt kịp vương tử Sety, trước cả khi chàng kiếm được phụ thân mình.

Fury đã mất.

“Ở xứ Những Đêm Tàn, người ta sẽ trùng phùng. Nhưng không dễ đến đó. Phải bỏ lại thân xác trần gian thì linh hồn mới bay qua được cây cầu tinh tú mà đến xứ sở hạnh phúc.”

Chỉ có điều linh hồn rất chóng quên, cây cầu lại dài... dài như vô tận. Rất nhiều kẻ trên đường đến vùng đất Những Đêm Tàn, đã quên hết tất thấy mọi điều. Quên thân phận, quên người yêu, thế là bọn họ chẳng hiểu vì sao mình tồn tại. Và rồi bọn họ trở thành những vì tinh tú phiêu bạc, những ngôi sao chẳng thể nhìn thấy được ở dưới trần gian, những ngôi sao vô định, mãi mãi tìm kiếm những tháng năm đã mất... cây cầu đến xứ Những Đêm Tàn cũng vì thế mà cứ dài mãi, dài mãi... càng lúc càng dài hơn.

Nhưng cũng có những đôi tình nhân son sắc mà thời gian hay cái chết chẳng thể khiến họ đổi thay. Họ đi đến cuối con đường, tương tụ cùng nhau, vĩnh viễn hạnh phúc ở chốn tận cùng thế giới.”

Sety nuốt lệ nhìn trời đêm. Những câu chuyện của mẫu thân năm nào vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Con ạ, mọi vì vua của Silesia đều sẽ vượt qua được cây cầu tinh tú dài dằng dặc. Vì số mệnh của họ có

một vì sao dẫn đường. Pholsety, ngôi sao của thần gió, ở đó họ đoàn tụ cùng gia đình mình vĩnh viễn...”

Vùng đất Những Đêm Tàn, Sety tự biết, thân mẫu nàng kể không chỉ là câu chuyện cổ mà còn là niềm hy vọng trọn đời của người. Ở vùng đất bên kia thời gian, rồi sẽ đến ngày người tái ngộ được phụ thân. Kiếp này không trọn vẹn, chỉ có thể đợi kiếp sau.

Mẫu thân... Ở vùng đất Những Đêm Tàn đó rồi người sẽ được gặp lại người lần nữa. Và cũng sẽ có ngày con được gặp lại người.

Nhưng chưa phải bây giờ.

Đây là lúc chiến đấu. Dẫu mọi hy vọng có cạn kiệt và mạng sống của chàng có tan nát thành tro bụi. Sety cũng kiên định đến cùng. Chàng không phải thi sĩ, chàng là một chiến binh vĩ đại của phong thần.

Vì quê hương Silesia, vì thân mẫu, vì những người đã chết trong suốt hai mươi năm chiến tranh ở đại lục này, thế hệ chúng chàng phải có trách nhiệm kết thúc chiến

tranh. Đời sau ở Silesia sẽ không phải rửa mặt bằng nước mắt ly biệt nữa.

Không lâu sau tin dữ về Fury, Sety nghe được việc hoàng tử Serisu đã khởi nghĩa. Quân giải phóng đã tràn xuống Lenster giúp Leef khôi phục quê nhà.

Sety lập tức quyết định phải tìm kiếm quân đội Serisu. Cùng với nhau, hậu nhân của những người từng chiến đấu cạnh Sigurd ngày cũ sẽ làm được một điều gì đó.

Cho đến ngày nhìn thấy thái bình thịnh vượng, sẽ không có gì giết được Sety cả. Không có gì, kể cả đế quốc hay bọn long kỵ sĩ chẳng mấy chốc sẽ kéo đến bao vây tòa thành chàng đang đơn độc thủ bị. Chàng tin rằng rồi Serisu cũng sẽ nhanh chóng đến nơi chàng đang cố thủ này.

Tin tức cuối cùng chàng nhận được là Serisu đã toàn lực đánh Conute, lực lượng vốn dĩ đã hao tổn của công tước Bloom không thể cầm cự được trước quân giải phóng. Bloom thân bại mạng vong.

Tất cả thuộc hạ dưới trướng nhà Friege nghe tin, lập tức rời bỏ vị trí, tán loạn tẩu vong.

Serisu nhất định sẽ tới. Sẽ tới Manster.

Manster, tòa thành Sety đang trấn giữ vốn đã bị nhà Friege bỏ hoang. Trong khi đó từ phía bắc, đại quân Thracia luôn lăm le bình nguyên Lenster đã xuất chinh đánh xuống hòng kiếm lợi giữa thời loạn lạc. Sety không thể bỏ mặc bá tánh đang hoang man cùng cực.

Chàng không phải thi sĩ như phụ vương mình, chàng là một chiến binh không bao giờ quay lưng với kẻ cần giúp đỡ. Ý chí của chàng không phải ngao du cùng ngọn gió mà xây dựng trên thế giới hạnh phúc, phồn vinh, nơi người ta không cần phải đợi đến kiếp sau, không cần phải vượt qua cây cầu tinh tú xa vời bất trắc để tìm lại nhau nữa...

Nhất định chàng sẽ nhìn thấy ngày đó. Hậu nhân của phong thần, người nắm giữ Pholsety đã thề cùng trời đất.

*

RANH GIỚI

iáp ranh với vương quốc Lenster trù phú là vương quốc Thracia khô cằn của các long kỵ sĩ. Hai vương quốc ngày xưa vốn là một, hai cây Thiên Thương và Địa Thương vốn là của cùng một dòng họ. Nhưng sau cái chết của anh em Dian và Nova, con cháu của họ chém giết lẫn nhau, phân đôi xứ Thracia tại đế đô Manster.

Vì vậy bao nhiêu đời vương hai xứ Thracia và Lenster đều cùng nuôi mộng thống nhất cõi bờ. Sự kiện quân giải phóng liên tục giành chiến thắng trước quân Đế Quốc và kéo đến Conote quyết trận cuối cùng với công tước Bloom trở thành dịp may hiếm có để vua Trabant xứ Thracia tái khởi, chiếm lấy thành Manster.

Nhất tề long kỵ xuất kích, tiến thẳng Manster.

Điều duy nhất các long kỵ sĩ không thể lường trước được, là sự xuất hiện của Sety. Một pháp sư trẻ tuổi, đơn độc trên tường thành chống lại đại binh Thracia.

Người ta đồn rằng pháp sư Sety đã đến từ một ngọn gió xanh, khi tia sáng đầu tiên của buổi rạng đông ầm áp toả chiếu xuống nhân gian. Từ bàn tay chàng thần gió đã hiện hình.

Dưới sức mạnh của gió, các long kỵ sĩ không có cách nào áp sát Manster. Nhưng sức người có hạn, thể trận luân sa chiến được bày ra. Ngày Sety sức cùng lực kiệt cũng là ngày thành Manster thất thủ.

Trước đó Serisu đã chiếm được thành Conote.

Công tước Bloom nhất quyết không hàng, tử chiến đến cùng. Sau mười ngày liên tục bị vây hãm, Bloom chết dưới kiếm của Serisu, đặt dấu chấm hết cho sự cai trị của nhà Friege tại Lenster.

Sau mười lăm năm thoả mộng làm vua một nước, cả hai nhà Dozul và Friege đều lần lượt thảm bại tại Isaach và Lenster. Lịch sử từ đây đã bước sang một chương hoàn toàn khác. Ngọn cờ giải phóng Isaach và Lenster, khôi phục sự trị vì của vương tộc Odo và Nova giờ đã chuyển thành lật đổ Đế Quốc Alvis mà cửa ngõ

không thể không vượt qua để tiến vào Barhara chính là Thracia.

Cuộc đụng độ đầu tiên của quân giải phóng với các long kỵ sĩ diễn ra ở Manster.

Tin tức Manster bị vây hãm lan đến, Leef là người nóng vội nhất. Manster đã là thành trì cuối cùng chưa được giải phóng. Mỗi thù truyền kiếp giữa Thracia và Lenster lại càng khiến cậu hành quân ngày đêm tiếp ỨC Manster.

Trong khi đó, Serisu thiết tha mong mỗi rằng trận ở Manster sẽ là trận chiến cuối cùng ở Lenster. Nhiều lần Leef đã nói rằng vô vọng, nhưng Serisu vẫn còn ảo tưởng ở sự hợp tác của Trabant. Cậu luôn mong mỗi các long kỵ sĩ có thể hòa bình mở đường cho quân giải phóng đánh vào Grannvale. Tuy nhiên tình hình vây hãm Manster, thế cục gấp rút. Một trận chiến là không thể tránh khỏi.

Đêm trước ngày xuất chiến, một lần nữa Nanna nghe Finn kể lại câu chuyện về cặp thương Gungnir –

GáeBolg. Nàng xin thân phục kể lại câu chuyện cũ cũng có lý do của nó: sự ủy thác của Serisu. Minh chủ quân giải phóng rất mong mỗi nàng có thể đến gặp Ares, biểu ca của mình, giải tỏa mọi khúc mắc xưa cũ. Quân đội của Serisu và Leef tuy hợp nhất nhưng vẫn đóng quân riêng biệt để có thể tương trợ lẫn nhau kịp thời. Việc này khiến nàng cũng không nhớ ra sự hiện diện của Ares cho đến khi Serisu tìm gặp.

Tai tiếng của Hắc Kỵ Sĩ, Nanna cũng đã nghe. Nàng có gì để thuyết phục sự ương bướng của gã đây? Nanna chỉ hy vọng vào một lá thư mà thân mẫu đã trao cho trước này rời khỏi Lenster.

“Một ngày nào đó, nếu con có thể gặp được con trai của Sư Tử Vương Eltoshan, hãy đưa nó cho cậu ấy...”

Lá thư bao nhiêu năm nay Nanna không hề mở ra, cũng không dám tiết lộ với Finn. Nàng thật chẳng dám chắc mẫu thân đã viết gì cho Ares hay hậu quả có thể dẫn đến. Tuy nhiên cũng là việc cuối cùng Lanchesis ủy

thác, bất luận thế nào, nàng cũng đi gặp biểu ca của mình.

Vùng đất của tình yêu và thù hận.

Nanna trầm nghĩ và hy vọng mọi hiểu lầm trong quá khứ có thể hóa giải ở vùng đất này. Chột dạ, nàng lại nghĩ về phụ mẫu mình. Có một điều gì thật buồn mỗi lần mẫu thân Lanchesis nhắc đến đại huynh Estoshan của mình, và có một điều gì thật cay đắng khi Finn nhìn thấy Ares. Một điều gì đó khiến Nanna lơ mơ hiểu ra sự lạnh nhạt của Finn trước tin tức Lanchesis chẳng bao giờ đến được Isaach.

Trời đã khá tối khiến Nanna đôi chút do dự trước khi gõ cửa phòng của Ares và Lene. Tính tình nóng nảy của Ares đã rất nổi danh nên khi vừa nhìn thấy biểu ca ra mở cửa nàng suýt nữa giật mình làm rơi mất lá thư trên tay.

“Huynh Ares... muội là Nanna, con gái của Lanchesis.”

Nàng ngập ngừng lên tiếng.

“Con gái của cô mẫu Lanchesis...” Một chút kinh ngạc và bối rối hiện lên trên khuôn mặt tuần tú của Ares. Cái tên Lanchesis có vẻ gợi lên rất nhiều phân vân trong mắt gã nhưng rồi Ares mời Nanna vào phòng rất lịch sự.

“Ta không còn nhiều ký ức về cô mẫu Lanchesis lắm, chỉ nhớ rằng người rất dịu dàng chiều chuộng ta... Nhìn muội, không hiểu sao lại khiến ta nhớ được nhiều điều về cô mẫu. Có lẽ muội rất giống người phải không?”

Nanna mỉm cười.

“Phụ thân muội cũng nói như vậy.”

Nàng vén mớ tóc mai và ngồi xuống cạnh chiếc bàn nhỏ.

Lene mang đến cho nàng và Ares một ít trà mật ong. Ares vừa nhận chén trà vừa ôm hôn người yêu bé nhỏ. Nanna nhìn họ thân mật cũng thấy đỏ mặt. Lene thật đẹp dù không hề trang điểm. Tình yêu vốn đã là một lớp trang điểm diệu kỳ rồi. Bất chợt, Nanna ghen tỵ biết

bao với tình yêu chẳng chút ngần ngại, lo toan của hai người họ.

Nanna cúi xuống lấy lá thư khỏi tay áo.

“Thực ra... trước khi rời khỏi Lenster, mẫu thân muội có để lại một lá thư, nói rằng khi nào gặp được huynh thì trao lại.”

“Là bút tích của phụ thân ta.”

Ares giật mình khi chỉ thoáng nhìn qua phong bì.

Gã nhanh chóng mở lá thư. Dưới ánh nến chao đảo, sắc mặt gã biến đổi mấy lần.

“Có chuyện gì vậy Ares?” Lene hỏi khi gã đặt phong thư xuống.

“Là... thư của thân phụ Eltoshan viết cho ta và mẫu thân trước khi người quay về gặp hôn quân Agustria và thọ nạn...”

Ares ngáp ngừng. Gã đọc lại lá thư một lần nữa, sắc mặt lại càng thêm biến đổi.

“Tại sao... tại sao... mẫu thân ta đã nói rằng chính Sigurd đã giết chết phụ thân ta trên chiến địa. Nhưng trong lá thư này... người vẫn một lòng tin tưởng ở Sigurd.”

“Biểu huynh Ares... thực ra kẻ giết chết ngài Eltoshan là tên hôn quân của Agustria. Ngài Sigurd và ngài Eltoshan đến lúc cuối đời vẫn một lòng tin tưởng, yêu quý nhau. Bọn họ là bằng hữu cùng vào sinh ra tử, chẳng bao giờ họ lại chém giết lẫn nhau.” Nana lấy hết can đảm lên tiếng.

“Thiếp cũng đã nói với chàng điều đó mà Ares.” Lene dịu dàng ôm lấy cổ người yêu.

“Ta... hiểu rồi. Nhưng tại sao mẫu thân ta...”

Nanna thở dài. Nàng nghĩ rằng mình hiểu vì sao mẫu thân của Ares lại nuôi dưỡng nhiều thù hận đến thế với

Sigurd. Nhưng những chuyện đó có lẽ không nên nói ra thì hơn.

Lene có lẽ cũng đoán được, liền đỡ lời.

“Mẫu thân của huynh chỉ biết tin phụ thân huynh bị hại. Lai thêm tên Jabarro lúc đó đến nói xằng nói bậy khiến người trách lầm công tử Sigurd. Ares, giờ thì chàng đã tận mắt nhìn thấy di ngôn của phụ thân rồi vẫn còn chưa chịu tin sao. Chàng nghĩ thử xem, bao lâu nay chàng ở trong quân trưởng của mình chủ Serisu, cũng thấy cách cậu ta đối nhân xử thế. Serisu như vậy, ngài Sigurd lẽ nào lại là kẻ bội tín bạc nghĩa được..”

“Nàng nói phải, Lene... là ta đã thất thố.”

Ares nắm lấy bàn tay người tình, khuôn mặt vẫn đầy những dăm chiêu. Nanna nghĩ rằng cũng đã đến lúc nàng quay về nên liền đứng lên.

“Huynh Ares, cũng đã trễ rồi, mọi xin cáo từ trước.”

Ares cũng đứng dậy đưa nàng ra cửa.

“Cảm ơn muện Nanna.” Gã nói rất nhẹ nhàng khiến Nanna giật mình.

“Không... không có gì đâu huynh Ares.” Nàng gượng cười. “Mẫu thân Lanchesis rất lo lắng cho huynh. Vì người và lãnh chúa Eltosan, huynh bảo trọng nhé.”

“Muội đừng lo. Ta không những không để mình xảy ra chuyện gì mà còn sẽ bảo vệ được cho Lene và muội nữa.”

Nanna tạm biệt gã.

Ra đến bên ngoài, nàng bỗng thấy thật nhẹ nhàng. Nàng tự trách mình đã lo lắng nhiều điều thật hão huyền.

Ta không phải mẫu thân Lanchesis, Ares cũng không phải lãnh chúa Eltosan. Huynh ấy đã tìm được một tình yêu trọn vẹn, ta cũng đã có một hình bóng trong trái tim... phải... cả Leef cũng vậy... chàng là thanh mai trúc mã của ta... cả hai rồi sẽ ổn... Sẽ không có chuyện của Dian và Nova, sẽ không có dòng máu của tình yêu

và hận thù phải hiến tế cho thiên phụ thương và địa mẫu thương nữa... ta đã lo quá xa rồi.

Nàng nghĩ và ngẩng lên nhìn bầu trời cao vợi của thành Conote.

Trên tường thành quân sư Levin đang ở đó, đơn độc nhìn ngắm những vì tinh tú xa xăm phương bắc.

*

Sau cuộc hội ngộ bất ngờ với Faval, con trai của Brigid, toàn quân Serisu nhất tề tiến đến Manster, giải vây cho toà thành này khỏi cuộc tấn công của các long kỵ sĩ xứ Thracia. Long kỵ sĩ ngày đêm chiến đấu cũng đã bị Pholsety làm hao tổn ít nhiều, lại gặp khí thế hùng hậu của quân giải phóng Serisu nên nhanh chóng phải rút lui.

Tại thành Manster, lần đầu tiên Serisu gặp gỡ Sety, vị pháp sư trẻ tuổi đã đơn độc cố thủ suốt ba ngày đêm liên tục. Cùng lúc hội ngộ minh chủ của quân giải

phóng, Sety cũng bất ngờ lại gặp phụ hoàng Levin mà bao lâu nay cậu cố công tìm kiếm.

“Phụ hoàng, con đã tìm người suốt... mẫu thân... mẫu thân đã...” Vương tử Sety còn chưa nói hết lời, Levin đã lẳng lặng bỏ đi.

Chỉ có cô bé Fee chạy đến nắm lấy cánh tay đại huynh bấy lâu xa cách.

“Mặc kệ ông ấy đi.” Cô bé lạnh lùng. *“Phụ vương của chúng ta vốn dĩ đã chết rồi.”*

Sety không thể nói được gì. Gió xanh phả phất, giữa tương tự vẫn tìm tòi khổ đau và bí mật. Sự thay đổi của phụ vương sẽ là điều Sety quyết làm rõ khi cuộc đại chiến này kết thúc.

Cũng cùng với sự gia nhập của Sety, hậu nhân của những người từng sát cánh bên Sigurd năm xưa đã tề tựu gần như đông đủ dưới trướng Serisu trẻ tuổi. Tất cả họ đều không thể không cảm thấy bánh xe vận mệnh

đã bắt đầu khởi động. Tất cả những gì còn dang dở ở Barhara đã đến lúc kết thúc.

Cuối mùa thu năm 777, toàn bộ vương quốc Lenster được giải phóng.

Quốc vương Trabant thắng thường từ chối liên minh.

“Thracia là con dao hai lưỡi. Người không thể để ngọn thương của chúng rình rập sau lưng mình khi tổng tiến công Đế Quốc.” Levin vô cùng nghiêm túc. *“Người không có lựa chọn nào khác. Diệt Đế Quốc thì phải chiếm Thracia.”*

“Đây là một cuộc chiến xâm lược...” Serisu mệt mỏi vô cùng.

Cậu một lần nữa thảo thư gửi đi. Lần này này, đáp lại là một đạo long kỵ sĩ hùng hậu được gửi đến tấn công Manster.

Không còn bất cứ cơ hội hòa bình nào. Serisu buộc phải phản công, đánh lui quân đột kích, thừa thắng xông lên chiếm lấy thành Mease, cửa ngõ vào Thracia.

Từ người đi giải phóng, lần đầu tiên Serisu buộc phải trở thành một kẻ chiếm thành đoạt đất.

Hai nửa của một quốc gia bị chia cắt từ thời Dian và Nova, liệu cuối cùng có thể thống nhất? Lời nguyện của cặp thiên địa thần thương liệu có được hoá giải?

Tại thành Mease, núi non trùng điệp của Thracia trải ra ngút mắt. Trùng trùng điệp điệp những ngọn núi sang thu đỏ thắm như một đường ranh đầy huyết lệ. Và ẩn giữa màn lá đỏ miên man một tia sáng hoàng kim chói rực, cắt cánh cùng những long kỵ sĩ xứ Thracia.

“Thánh quang... Địa Thương.”

Vừa nhìn thấy ánh sáng đó, Finn đã lập tức nhận ra ánh thánh quang từng bao phủ Cuan năm nào và anh chợt giật mình nhớ đến việc những người đi sa mạc

từng kể về trận chiến cuối cùng của Gái Bolg... công chúa Atheana mất tích và Trabant đã cất cánh bay lên cùng một hài tử sơ sinh.

PHẦN III
THRACIA – VÙNG ĐẤT CỦA
TÌNH YÊU VÀ THÙ HẬN

CHƯƠNG 1.

CỬA NGỎ

Người dưới đồng bằng vẫn muốn leo lên núi cao. Phong cảnh từ trên núi nhìn xuống nhất định rất đẹp. Còn sống trên những đỉnh núi cao nhất đại lục Jugdral, những long kỵ sĩ mơ về những cánh đồng phì nhiêu màu mỡ, những dòng sông cuộn cuộn phù sa... những vùng đất hứa không bao giờ biết đến đói kém và giá lạnh.

Người ta vẫn mơ có một đôi cánh, vẫn mơ được bay trên trời cao, tự do tự tại.

Người Thracia cưỡi trên những con rồng hùng mạnh, bay từ vùng đất này đến vùng đất khác, bay mãi chỉ mơ có chỗ dừng chân.

Chẳng có vùng đất nào dành cho họ an cư cả.

Núi cao thì khắc nghiệt, đồng bằng thì đã là lãnh địa của kẻ khác.

Đàn ông Thracia không có ruộng để cày, đàn bà không có tầm để nuôi. Bọn họ chỉ có con đường cầm kiếm, cầm thương làm sinh kế. Mạng người đổi mạng người, đem máu xương của mình ra đổi lấy bát cơm ăn. Nhưng kỵ sĩ giết người thì mang về danh dự còn lính đánh thuê giết người được tiếng sát nhân. Người Thracia vì thế gánh không biết bao nhiêu điều tiếng xấu xa.

Trở thành vua của một đất nước bạo tàn, có con đường chánh đạo nào có thể ngẩng cao đầu mà đi? Đời này qua đời khác các đời vua Thracia nuôi mộng hướng về bình nguyên Lenster trù phú. Từ tấm bé, vua Trabant đã được cha mình chỉ về vùng đất hứa xứ Lenster dặn dò: *“Đó là quê hương chúng ta, là nơi vua Dian tổ tông của chúng ta, đức vua duy nhất của cả hai miền bán đảo này cai trị. Trở về là con đường duy nhất phục hồi dân tộc chúng ta.”*

Bao năm chinh chiến, chỉ có một lần long kỵ xứ Thracia đã tiến rất gần đến việc hợp nhất hai vùng nam bắc bán đảo. Sau cái chết của vợ chồng vương tử Cuan, xứ Lenster đã gần như nằm trong tầm tay Trabant, thì đế quốc kéo đến giành phần với sức mạnh hoàn toàn áp đảo. Nhà Friege nghiễm nhiên cát cứ lại Lenster. Vùng đất mà Trabant đã phải trả bằng mạng sống của đồng bào và danh dự của mình lại một lần nữa vụt mất.

Bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ vua xứ Thracia quên được mối hận, chưa bao giờ thôi mong chờ ngày tái hợp được đất hứa Lenster.

Vì vậy cuộc chiến mà Serisu khơi mào đã cho Trabant một niềm hy vọng mới. Quân giải phóng tả tơi, mệt mỏi vì những trận đấu triền miên sẽ là miếng mồi ngon của đoàn long kỵ tinh anh. Chỉ cần hạ được Serisu, Trabant có thể giành lấy Lenster về tay mình.

Nhưng kế hoạch đột kích Manster cuối cùng đã thất bại. Athena, công chúa Thracia không hiểu vì lý do gì

giữa trận thoái lui. Thành Manster không đoạt được mà cả thành Mease cũng mất đi.

Bất luận có là ai, lâm trận bỏ chạy đều là tội chết. Lẽ ra Trabant phải hạ lệnh lập tức bắt giữ Athena, xử tử không cần xét xử. Nếu là con gái ông đứt ruột đẻ ra, chán chán số phận đã vậy.

Nhưng Athena... đứa con đó, là món nợ của nhà vua. Đứa con của hận thù và danh dự đã mất, của nỗi nhục nhã mà nhà vua của những kỵ sĩ rồng chẳng thể quên được suốt đời mình. Và Athena... và hoàng thái tử Arion, con trai ông... lẽ nhà vua lại có thể để thiên phụ thương uống máu địa mẫu thương một lần nữa?

*

Trên tường thành Thracia ngự trên núi cao, vương tử Arion đứng bất động đã nhiều giờ liền.

Ở Mease, phụ vương Trabant đã giao cho Athena toàn bộ binh quyền để tấn công đoàn quân giải phóng của Serisu. Thành Mease lọt vào tay địch đã chớ, mà

Athena cũng không hề tham chiến. Xưa nay nàng không thích chiến tranh, nhưng việc lần này không chỉ chống lại quân lệnh mà còn là bỏ mặc thuộc hạ trên chiến trường. Tội chết là không thể dung tha.

Dẫu có việc gì, ta cũng không thể để phụ hoàng giết chết Athena.

Arion mãi trông về phương Bắc. Tốt nhất chàng nên có mặt khi Athena trở về. Nếu tình hình không ổn, ít ra chàng cũng có thể can thiệp trì hoãn xét xử rồi tìm cách đưa hoàng muội của mình đi ẩn trốn.

Mặt trời chếch xuống bờ tây, những cánh chim về tổ thấp thoáng lướt trong mây, vẫn chưa có tin tức gì của Athena.

“Arion.”

Vương tử Thracia quay lại, cúi đầu.

“Phụ vương.”

“Con đã đứng trên này lâu lắm rồi. Có phải lại muốn tìm cách bao che cho con bé Athena không?”

“Thưa phụ vương, dù gì Athena cũng còn trẻ, kinh nghiệm trận mạc chưa nhiều...”

Trabant khịt mũi.

“Đừng nguy biện cho nó. Kinh nghiệm trận mạc không liên quan gì với việc bàng quan tọa thủ nhìn thuộc hạ của mình bị giết chết. Tất cả là vì dòng máu của nó. Ta cũng đã biết cái ngày này không sớm thì muộn cũng sẽ tới thôi. Từ ngày ta giao Gái Bolg cho nó, nó đã bắt đầu nhớ lại được hết những chuyện từ khi còn ẵm ngửa. Bỏ mặc thuộc hạ chỉ là bước đầu, sẽ có ngày nó cầm Gái Bolg giết chết ta.”

“Phụ vương...” Arion khản khoản. *“không bao giờ có chuyện đó đâu, tiểu muội một lòng yêu kính phụ vương. Nàng sẽ không bao giờ phản bội.”*

“Để rồi xem. Sẽ có ngày nó nhớ ra cha mẹ nó thực sự là ai. Arion, ngày Athena tìm ta báo thù, con có sẵn lòng giết nó?”

Arion cúi đầu, đáp.

“Sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Hà nhi lấy mạng mình để bảo đảm cho Athena.”

Trabant “hừ” lạnh một tiếng. Arion cũng đoán được mấy phần tâm sự.

“Phụ vương có phải đang nhớ đến lời nguyện của cặp song thương? Con tin rằng chỉ khi nào tách biệt, chúng mới tạo ra bi kịch mà thôi. Bây giờ thiên phụ thương và địa mẫu thương đã đoàn tụ bên nhau, sẽ không có thêm bất kỳ chuyện đau lòng nào nữa. Athena mãi mãi là người trong nhà của chúng ta.”

Trabant lại khịt mũi một tiếng. Đứa con trai là người duy nhất ông tiết lộ về thân thế của Athena. Đó có phải là sai lầm của ông? Có phải chính ta đã mở đường cho nó yêu con bé? Ta vốn đã tìm cho nó một hôn thê

xứng đáng kia mà. Trabant không hoàn toàn chắc chắn. Chỉ là những dự cảm bất lành ít nhiều lại tăng lên. Gungnir đã uống máu của Cuan và Ethrin, lẽ nào Gáe Bolg lại muốn máu của con trai ta trả lại. Athena... đưa con gái của Cuan, đứa trẻ mà lòng trắc ẩn và danh dự đã khiến ông dưỡng dục như con gái mình. Lẽ nào ta phải giết nó trước để trừ mối họa này sao? Trabant nhăn mặt.

“Khi nào nó về hãy lệnh cho nó mang quân cướp lại Mease để chuộc tội. Không có lại được thành Mease thì cùng chết với binh sĩ ở đó.”

Ít nhất muội ấy vẫn còn một cơ hội. Arion thở phào. Chàng không thể đòi hỏi gì hơn ở phụ hoàng của mình. Mảnh đất khắc nghiệt sinh ra những quân vương hà khắc. Athena còn tạm giữ được mạng sống đã là may mắn.

Arion vẫn đứng đợi trên tường thành, chờ mãi cho đến lúc hoàng hôn tàn lụi và màn đêm giăng đầy những vì tinh tú. Tinh tú trên núi cao khác với tinh tú ở đồng

bằng. Bầu trời đêm của Thracia không hề lãng mạn những hẹn ước tử sinh, mà cao vời như một thiên đường bất tử, gần trong tầm tay mà không bao giờ với đến.

“Athena...”

Arion đã nhận ra đôi cánh rồng xanh biếc và chiếc áo choàng đỏ của nàng em gái.

Chàng bước lên tường thành, huyết sáo rồi nhảy xuống.

Hàng ngàn ngọn gió dang tay đón lấy hoàng tử của Thracia.

Đá núi vùn vụt trôi, rồi con hắc long của anh vụt qua, đón lấy chủ nhân bay lên trên đôi cánh rộng như một mảng trời đêm lướt qua.

Con rồng đưa Arion bay về phía Athena. Rồng mỗi năm chỉ đẻ một trứng, cặp rồng của cả hai sinh ra cùng một mẹ, cùng lớn lên nên vô cùng quấn quýt. Chúng vờn lượn, đuổi bắt nhau trên không như đang nhảy múa một điệu hoan ca cùng những cơn gió.

Arion hăm con hắc long lại. Chàng bay trước, Athena bám theo ngay phía sau rồi cùng hạ cánh xuống một bãi đất rộng.

“Đại huynh.”

Nàng nhảy xuống khỏi con rồng, đôi mắt đẹp chưa từng sợ hãi nhuộm đầy những nỗi muộn phiền.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao muội...”

Những giọt nước mắt dài lăn trên má Athena khiến Arion hoàn toàn bất ngờ. Vương tử lau những giọt nước mắt cho nàng.

“Không sao đâu. Hãy nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra ở Mease?”

Nàng lắc đầu.

“Muội không thể ra tay được... Ở Manster đầy những đàn bà và trẻ nhỏ. Chỉ có một pháp sư đơn độc bảo vệ toà thành. Muội không thể tàn sát những người vô tội

đó... và rồi khi quân đội của Serisu đến, Gái Bolg ngăn cản muội. Muội đã gặp một thiếu niên... vương tử Lenster và ký sĩ bảo hộ của y. Tên ký sĩ đó đã nói những điều lạ lùng... nhưng thật kỳ lạ Gái Bolg... lại rất tha thiết với con người ở Lenster đó. “

Arion nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà của nàng em gái. Đương nhiên chàng hiểu, thần binh giữ lại ký ức. Thanh Gái Bolg vốn thuộc về... Cuan. Làm sao cây thương có thể để cho Athena giao chiến với Leef và Serisu?

“Phụ hoàng... phụ hoàng giận lắm phải không?” Nàng khẽ hỏi.

“Athena...” Arion nhẹ nhàng nói. *“Phụ hoàng muốn muội đoạt lại Mease. Hãy dẫn theo đội tinh binh của ta xuất chinh.”*

“Muội...”

“Athena, đó là lệnh của phụ hoàng. Người đã cho muội một cơ hội.”

Athena cúi đầu.

“Muội biết rồi... muội không sợ cái chết. Muội không phải là người hèn nhát.”

“Ta biết.”

“Đại huynh... tại sao Gái Bolg lại ngăn cản muội xuất chiến? Tại sao muội lại có cảm giác lạ lùng như vậy với vương tử Lenster? Và người kỵ sĩ của Lenster tại sao nhất mực gọi muội là vương nữ... Athena mất tích... Đạo gần đây muội cứ nằm mơ... nhiều máu lấm Arion... rất nhiều kỵ sĩ chết cùng chiến mã trên sa mạc... và một người phụ nữ hấp hối đang rơi lệ. Đôi mắt bà thân thiết biết bao. Mỗi lần thức dậy muội, nước mắt đã ướt đầm trên má, nỗi đau vẫn còn đầy trong trái tim và ánh mắt của người trong giấc mộng như vẫn còn kề bên muội. Muội nghe bà gọi tên, và nghe tiếng gọi của một người đàn ông khác... một người khác mà muội có cảm giác là phụ thân mình... nhưng...”

Nhưng lại không phải phụ hoàng Trabant. Arion chợt nghĩ và ôm lấy người em gái trong vòng tay. Ký ức

đang trở lại trong nàng... và khi nàng nhớ lại mọi chuyện... có lẽ họ sẽ trở thành kẻ thù trên hai bờ chiến tuyến.

“Đại huynh...” Nàng tựa đầu vào ngực anh. *“Muội nghe rất nhiều người ở Lenster nói rằng, Gái Bolg là thánh vật chỉ có vương gia Lenster mới có thể sử dụng được. Tại sao... muội lại có nó, tại sao lại có thể sử dụng được nó?”*

Arion buông nàng ra. Bóng tối của mái tóc rủ xuống che đi đôi mắt Arion. Gió núi thổi lồng lộng qua chiếc áo choàng nặng nề. Anh không muốn trả lời câu hỏi đó, càng không muốn nói dối nàng.

“Trận chiến này có lẽ không còn cách nào lẩn tránh nữa. Muội hãy trở về chuẩn bị chiếm lại Mease.” Vương tử Thracia kết thúc cuộc hội thoại.

Chàng trở lại con hắc long đang vươn cánh. Athena dõi nhìn theo. Đại huynh đang che giấu nàng một điều gì đó. *Tại sao đại huynh lại không trả lời về Gái Bolg và*

dòng dõi vương tộc ở Lenster. Huynh ấy đang trốn tránh điều gì?

Nàng lắc đầu, vội xua đuổi những giả thuyết. Mọi ý nghĩ đều đắm đầy tội lỗi.

Athena vuốt nhẹ địa thương, nàng có thể cảm thấy nó, nỗi buồn trong định mệnh, trong chính Gái Bolg miên man lớn dần.

*

Tại thành Mease, Serisu cũng mang đầy tâm sự. Tòa thành này không còn thuộc địa hạt của Lenster. Đây là đất của Thracia, vùng đất mà cậu chiếm đóng.

Giải phóng những người dân vô tội hoàn toàn khác biệt với xâm lăng một vùng đất vốn có chủ nhân.

Ở nơi này thanh gươm của cậu phi nghĩa hơn bất kỳ lúc nào hết và chiến ý của những long kỵ sĩ càng khiến cậu bối rối về lý do của cuộc chiến.

Những đoàn long kỵ là những đạo binh quả cảm, ngoan cường hơn bất kỳ kẻ thù nào. Họ không sợ chết, thậm chí đến lúc chết vẫn gọi tên tổ quốc như khắc khoải nguyện cầu. Tinh thần của họ, một lần nữa khiến Serisu nhớ về lúc Ishute tự vẫn. Và một lần nữa cậu hoài nghi.

“Nếu người mệt mỏi rồi thì hãy trở về Tirnanog đi. Đừng nghĩ tới chuyện thánh chiến nữa.” Levin nhắc lại việc đó mỗi ngày nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Serisu. *“Ngày nào Trabant còn sống hẳn sẽ không bao giờ từ bỏ khát vọng độc chiếm Lenster. Bỏ qua Thracia sẽ có ngày lưỡng đầu thọ địch, toàn quân bị diệt.”*

Minh chủ không thể phản bác.

“Thống hợp hai miền nam bắc bán đảo Thracia sẽ mang lại hạnh phúc cho nhân dân hai nước. Vùng Thracia hiện nay đầy đồi núi hiểm trở, người dân vốn rất khổ sở rồi.” Oifey cho cậu một lý do nhẹ nhàng hơn.

Serisu lại càng không thể bắt bẻ điều gì. Và Shanan nói.

“Đệ không thể thống nhất hai vùng đất thù địch mà không giết ít nhất một vì vua. Trong cuộc chiến này đệ đã chọn phe rồi.”

Phải, Serisu không thể giết Leef để ủng hộ Trabant, cũng không thể thuyết phục nổi Trabant quy hàng Leef. Cuộc chiến này cậu đã chọn xong phe.

“Cố thủ tại Mease trước hăng hay. Ta muốn mọi người có vài ngày nghỉ ngơi. Tất cả đều rất mệt mỏi lắm.”
Serisu quyết định.

Levin không nói gì nữa. Ông cáo từ để lại Serisu với Oifey và Shanan. Cậu cần một người anh em hơn là mưu thần trong lúc này. Levin có thể giúp đỡ Serisu chiến lược, nhưng từ lâu rồi ông không còn có thể cho đi tình yêu thương. Từ lâu rồi, một đời kiếp khác...

“Nói cho đệ nghe về tình hình ở Thracia này đi huynh Oifey.” Serisu mệt mỏi nói.

“Minh chủ, cậu đã kiệt sức. Hãy để đến ngày mai...”

“Không, huynh Oifey, quân sư Levin nói đúng. Đệ không thể yếu đuối mãi như thế này. Chúng ta phải làm cho cuộc chiến này và những hi sinh này trở nên ý nghĩa. Đệ không thể nghỉ ngơi được.”

Oifey đành bắt đầu. Anh nói.

“Thành trì của Thracia càng vào sâu càng cao hơn. Để thành Thracia nằm giữa dãy núi cao nhất, vô cùng kiên cố. Những thành khác cũng rất khó tiến công. Đặc biệt là Kapathogia nơi có tướng Hannibal và đội trọng binh đóng giữ. Tướng Hannibal được gọi là lá chắn thép của Thracia, đội trọng binh của ông ta tinh thông nhiều loại vũ khí, thậm chí phép thuật. Bọn họ lại phối hợp vô cùng chặt chẽ, bài bản. Xung quanh thành Kapathogia lại được phòng thủ bởi lá chắn tự nhiên của những khu rừng gai. Địa hình dễ thủ khó công. Nếu chúng ta toàn lực xuất kích, e rằng tổn thất không nhỏ.

Tuy nhiên, ta nghe nói Hannibal là một dũng tướng rất hiểu điều hiểu chuyện, lại có tiếng nhân hậu. Ta nghĩ

nếu chúng ta dùng lý lẽ thuyết phục không chừng sẽ tránh được một trận ác chiến.”

“Nếu được như vậy thì tốt quá.” Serisu nói. “Có lẽ trong lúc mọi người thủ bị ở Mease, đệ nên phái sứ giả đến Kapathogia một lần.”

Oifey tiếp lời.

“Chuyện này quả thật nên thử. Ta nghe cũng có những tin đồn khác nói Hannibal tướng quân xưa nay bất bình với chính sách của vua Trabant, phản đối việc dùng long kỵ sĩ như những đội quân đánh thuê cho các nước. Vì vậy Trabant đối với ông ta cũng rất có ý đề phòng. Nhiều nguồn tin còn nói Trabant hiện đang giữ đứa con nuôi của Hannibal ở thành Luthecia làm con tin. Ta nghĩ nếu chúng ta có thể đột kích Luthecia trước, cứu được đứa trẻ này thì sẽ dễ dàng thuyết phục Hannibal hơn rất nhiều.”

“Muốn tới Luthecia buộc phải băng qua Kapathogia. Ngoài Fee có thể bay qua dễ dàng, chúng ta không thể

đến *Luthecia* mà không chạm trán với *Hannibal*.”
Shanan nói.

“Chúng ta có thể lợi dụng bóng đêm băng qua rừng gai.”
Serisu chăm chú nhìn vào bản đồ. “Vả lại *Luthecia* nhất định cũng nghĩ rằng chúng ta buộc phải tấn công *Kapathogia* trước nên thủ bị sẽ rất lỏng lẻo. Nếu có một đạo tinh binh bất ngờ đánh úp thì đệ cho rằng *Luthecia* sẽ sớm thất thủ.”

“Phải.” Oifey tán thành. “Địa thế của thành *Luthecia* cũng không khó công như *Kapathogia*, chỉ cần đến được đó với khoảng một trăm người là có thể làm nên chuyện. Trong lúc đó chúng ta có thể cử một đội từ thành *Mease* tiến kích xuống *Kapathogia* để thu hút sự chú ý cho đội vượt rừng gai trót lọt băng qua..”

“Đệ nghĩ *Ares* sẽ thích hợp dẫn quân đánh nhử tướng *Hannibal*. Trong lúc đó đệ sẽ đi cùng đội đến *Luthecia*.”
Serisu nói.

“Minh chủ *Serisu*. Việc này rất nguy hiểm.” Oifey phản bác.

“Phải, rất nguy hiểm nên đệ không thể để huynh đệ của mình mạo hiểm còn bản thân thì an dưỡng ở Mease được.” Serisu kiên quyết đáp.

“Ta đi cùng với đệ, chúng ta sẽ đưa theo Lester và một trăm tay kiếm, một trăm cung thủ tuyển chọn. Hãy để Skasaha ở lại. Như vậy người ngoài nhìn vào vẫn nghĩ đệ còn ở Mease, không ai ngờ đến việc chúng ta đột kích Luthecia.”

“Shanan...” Serisu lắc đầu. *“Suốt từ lúc bắt đầu trận chiến đến giờ huynh chưa có một ngày nào nghỉ ngơi. Những trận gian khó nhất đều bắt huynh gánh vác...”*

“Serisu.” Shanan nhẹ nhàng nói. *“Một là đệ để ta đi theo đệ, hai là đệ sẽ để ta đi một mình.”*

“Huynh...”

“Shanan nói phải đó Serisu.” Oifey đỡ lời. *“Minh chủ không muốn những người khác lao vào vòng nguy hiểm thì chúng ta cũng không thể để minh chủ liều lĩnh được.”*

Nếu không có Shanan đi cùng, ta cũng không thể đồng ý để mình chủ mạo hiểm.”

Serisu chẳng thể chống lại một lúc hai vị nghĩa huynh. Oifey lại nói.

“Ngoài ra còn phải đưa theo một pháp sư trị liệu cao tay.”

“Yulia, Lana và Nanna, các muội ấy đều không thích hợp để mạo hiểm.”

“Serisu, mình chủ cần phải lựa chọn một pháp sư trị liệu đi theo. Nếu không ta vẫn sẽ phản đối lần đột kích này tới cùng.”

Serisu đắn đo một lúc. Cậu mệt mỏi nói.

“Thôi được... đệ sẽ đưa... Yulia đi theo. Ma pháp của Yulia rất mạnh, lại là đồ đệ của quân sư Levin, muội ấy có thể tự bảo vệ mình khi nguy cấp.”

“Tốt.” Oifey đã mãn nguyện. “Minh chủ muốn xuất phát vào lúc nào?”

“Đêm mai. Đệ cần sắp xếp mọi việc ở đây với Levin thúc thúc trước khi khởi hành.”

Oifey gật gù.

“Việc khởi hành để ta lo liệu. Minh chủ tranh thủ nghỉ ngơi được lúc nào hay chút đó.”

“Đệ cần phải nói chuyện với Yulia về chuyến đi trước đã.”

Cậu nói rồi đứng lên rời khỏi phòng. Shanan cũng định đi thì Oifey gọi lại.

“Đệ lại luyện kiếm sao? Chinh chiến liên miên chưa đủ làm đệ kiệt sức hử? Càng đánh sâu vào Thracia đệ lại càng luyện tập điên cuồng. Cứ như thế này, đệ sẽ chẳng còn đủ sức đứng lên nữa chứ đừng nói chuyện bảo vệ Serisu.”

Shanan uể oải tựa một mảng nắng ấm áp trên tường đá.

“Đệ vẫn chịu đựng được.”

“Shanan... đệ cũng nên dành thời gian cho huynh muội Skasaha. Lakche có lẽ đang muốn nói chuyện với đệ.”

Shanan lại muốn bỏ đi.

“Đệ đã nghe rồi, nhưng không phải lúc này.”

“Shanan.” Oifey gắt lên. *“Đệ đang chạy trốn điều gì sao?”*

“Không.” Vương tử Isaach quay phắt lại. Chàng đang bực bội vì sự níu giữ của Oifey. *“Nếu huynh nhất định muốn biết thì đệ đang tìm cách giải giới thần binh mà vẫn giữ được sự an toàn cho chủ nhân của nó.”*

“Đệ điên rồi sao?”

Shanan xoa xoa bàn tay lên mặt.

“Huynh có nhận ra điều khác biệt lớn nhất giữa Serisu và công tử Sigurd là gì không? Trái tim Serisu quá yếu đuối và dễ tổn thương. Serisu là một vị vua của thời bình chứ không phải một người chinh phạt. Việc chiếm lấy Thracia khiến Serisu vô cùng đau khổ, áy náy. Đệ không muốn thấy tay tiểu đệ của mình nhuốm máu hoang tộc Thracia. Đệ nhận ủy thác bảo vệ Serisu không chỉ là sinh mạng mà còn cả linh hồn của đệ ấy. Trái tim lương thiện của Serisu sẽ không phải ân hận suốt đời với những chuyện xảy ra ở đây.”

Oifey im bặt. Mãi một lúc sau, anh thở dài.

“Đệ nói đúng... ta chỉ không thể an tâm khi đệ phải đối đầu các thánh thương. Gungnir và Gáe Bolg vốn là khắc tinh của những thánh kiếm.”

Shanan uể oải đứng thẳng dậy.

“Vì vậy đệ cần phải tiếp tục tập luyện.”

Oifey chỉ còn cách nhìn theo bóng chàng đi mất. Anh không cản được cũng không làm gì được. Cuộc chiến

này đã nhuốm quá nhiều bi kịch, nếu không thể hoá giải được phần nào thì phần đời của bọn họ cũng không thể sống yên thân.

Không khí ngột ngạt trong phòng khiến Oifey chẳng thể tạm trung được gì nữa. Anh cũng ra ngoài sân tập. Anh cũng cần phải mạnh mẽ hơn nữa. Trận chiến ngày một khó khăn hơn. Dù thế hệ hậu nhân trưởng thành rất nhanh chóng và đều đã trở thành những chiến binh dũng mãnh thì những đứa trẻ đó vẫn còn chưa đến hai mươi tuổi. Trái tim của tuổi hai mươi nên tràn đầy hoài bão hơn là đầy những nỗi đau.

Oifey đi dọc con đường xuống sân trại, lá vàng rơi như trải thảm. Trời khá u ám, đã cuối thu nên sương mù nhiều và thỉnh thoảng lại mưa dầm. Vài hạt mưa lác rác rơi, hơi ẩm làm nồng lên mùi gỗ mục.

Dưới một mái hiên, Oifey nhìn thấy Lana đang ngồi tỉ mỉ khâu một lá bùa bình an. Anh đến khiến Lana giật mình.

“Sao muội không vào trong mà làm? Xem ra trời sắp mưa lớn đó.” Oifey hỏi.

Lana đi đi nhẹ mũi hài xuống hiên đá. Nàng nhẹ nói.

“Minh chủ Serisu đang nói chuyện với Yulia nên muội ra ngoài này sẽ tiện hơn.”

“À...” Oifey nhận ra nỗi buồn được che giấu dưới nụ cười dịu dàng của Lana. *“Chỉ là về mấy việc chúng ta vừa bàn luận thôi, muội đừng hiểu lầm Serisu.”*

Hai má nàng đỏ ửng.

“Muội... muội sao lại hiểu lầm gì mình chủ chứ...”

Oifey ngồi xuống cạnh nàng. Rời khỏi làng Tirnanog cũng đã lâu, những đứa thiếu niên ngày nào đều đã trưởng thành cả. Đôi lúc anh nhìn chúng vẫn nghĩ đến lũ trẻ vừa chạy chân trần trên bờ đê vừa tranh nhau xem ai thả những con điều bay cao nhất.

“Muội làm bùa bình an cho ai thế?”

Lana lại càng đỏ mặt hơn.

“Muội làm cho mình chủ...”

“Ừ, trận chiến ngày càng khó khăn hơn. Serisu sẽ cần đến những lời cầu chúc của muội.”

Nàng nhẹ mím cười.

“Muội cũng muốn làm cho mọi người nữa. Mẫu thân muội vẫn nói rằng nếu mình thực lòng cầu chúc cho ai đó bình an, người đó sẽ có thêm sức mạnh. Ngày nào muội cũng cầu nguyện các vị thần phù hộ cho mọi người. Nếu có thể đổi được dương thọ của mình cho các huynh muội ngoài sa trường, muội cũng sẵn lòng đổi.”

“Lana, có chuyện gì mà muội nói những lời có vẻ u uất như vậy?”

Nàng chau đôi mày thanh mảnh, lưỡng lự một chút rồi nói.

“Muội không có linh cảm tốt về trận chiến này. Cả Yulia cũng cảm thấy vậy. Có rất nhiều tà khí lẫn quất quanh đây...”

“Có lẽ các đời vua ở Thracia luôn gắn liền với trận mạc nên oán khí trên vùng đất này mới trở nên nặng nề. Muội đừng lo, Serisu luôn có Shanan và Skasaha bảo hộ sẽ không sao đâu.”

“Vâng...” Lana nhẹ gật đầu. Nàng mân mê đạo bùa một lát rồi bỗng nói. *“Huynh có biết sau trận đánh Mease, cuối cùng Yohan cũng đã mang đến tặng Lakche một bông bạch trà không?”*

“Một bông bạch trà à... vậy là một lời câu hôn. Lakche trả lời như thế nào?”

“Tỷ ấy nói muốn huynh Shanan và Skasaha đồng ý trước đã.”

“Lakche đã nói chuyện này với Shanan chưa?”

“Có lẽ là chưa. Nhưng chắc cũng nay mai thôi ạ.”

Lẽ ra đó là một tin vui mà Oifey vẫn luôn mong muốn vậy mà anh lại chẳng thấy vui một chút nào. Yohan là một người đàn ông tốt, anh biết Lakche sẽ được yêu thương che chở... Đó mới là hạnh phúc trọn đời, còn một mối tình lặng lẽ của tuổi hoa niên thì rồi sẽ nhanh chóng qua đi. Anh đã luôn nghĩ vậy, nhưng sau những cuộc trường chinh, anh bỗng cảm thấy đời người thật ngắn ngủi mỏng manh, nếu có thể hạnh phúc tại sao không giữ lấy ngay lập tức mà phải nghĩ đến chuyện trọn đời...

“Có lẽ cuối cùng chúng ta cũng có việc để ăn mừng.”
Oifey cố gắng để nói bằng một giọng vui vẻ nhất.

“Vâng... Lene cũng muốn có một đám cưới nhỏ với Ares khi có thời gian. Chúng ta chắc sắp có nhiều hỷ sự.”

Lana nói về hỷ sự mà nàng cũng chẳng có vẻ gì là chờ đón. Gió thổi mạnh hơn, bóng tối chờn vờn trên những ngọn cây khô héo.

“Hai người đang nói chuyện gì mà có vẻ ử dột vậy?”

Tiếng nói khiến Lana lẫn Oifey đều ngược lên. Serisu dừng lại bên cạnh họ.

“Muội đang nói về những chuyện vui sắp đến.” Lana đáp rồi vội nói thêm. “Lene và Ares muốn tổ chức một hôn lễ nhỏ, công tử Yohan cũng đã cầu hôn Lakche.”

“Vậy ư?” Serisu hiểu ra vì sao cả hai người Oifey lẫn Lana đều buồn bã như thế. Cậu hỏi. “Lakche đã đồng ý chưa?”

Lana lắc đầu.

“Tỷ ấy muốn đợi huynh Shanan và Skasaha quyết định hôn sự cho mình.”

“A.” Serisu chợt kêu lên. “Lakche từng nói với ta muội ấy sẽ không lấy ai cả ngoại trừ... mà thôi... cũng không quan trọng nữa. Yohan là một chàng trai khá lắm. Chúng ta phải mừng cho muội ấy.”

“Phải, chúng ta sẽ sớm chúc mừng cho cô bé thôi.”
Oifey lên tiếng. *“Ta bỗng nhớ đến một câu chuyện cổ ở thành Mease này, cả hai có muốn nghe không?”*

“Có ạ.”

Lana đáp, nàng ngồi dịch qua một chút để Serisu ngồi xuống kế bên. Bỗng chốc Oifey lại thấy cả hai trở thành những đứa trẻ. Mái hiên chập choạng tối của thành Mease và mùa thu này... hết như thời gian đã thương tình quay lại một giây phút nhỏ nhoi mười năm trước...

“Người ta vẫn nói Lenster và Thracia là hai vương quốc của tình yêu và thù hận. Hai vương quốc này thù hận thâm sâu khiến cho chỉ vài dặm đường, một đường ranh giới mà đôi lứa yêu nhau vĩnh viễn không thể đến được với nhau. Những chàng trai vì nghĩa vụ và danh dự, những cô gái vì gia đình... rất nhiều cặp tình nhân ở hai bên lãnh thổ đã phải chia lìa.

Nữ nhi ở Thracia tính khí rất quật cường. Bọn họ không rơi lệ bao giờ. Nước mắt không thể khóc, tâm sự không thể nói với ai đều tự mình chôn giấu. Những câu chuyện

kể rằng các cô gái Thracia thường đem hết tâm tình của mình kể ra với một chiếc bình gốm rồi đem chôn dưới những gốc cây trong rừng rậm thành Mease để tiếng rì rào trong những tàng lá cây xoa dịu những chuyện đau buồn. Rồi vào đêm rằm mỗi tháng, Nguyệt thần hạ trần sẽ đi dạo giữa khu rừng. Người sẽ lắng nghe được những chuyện tình trắc trở và sẽ ghi lại hết trong một quyển sổ Đoạn Trường. Ai có tên trong sổ đó kiếp sau rồi sẽ được toại nguyện, lấy được người yêu của kiếp này.”

Lana hỏi.

“Kiếp sau ư? Kiếp sau người ta đã quên hết mọi điều về kiếp này. Tình nhân có gặp lại cũng không nhận được ra nhau.”

“Phải. Vì vậy mỗi lần có một cuộc tình dang dở, những nữ nhi ở thành Mease lại an ủi nhau rằng, trượng phu của họ là tình nhân của kiếp trước, được Nguyệt thần se chỉ. Và người họ không lấy được ở kiếp này, rồi sẽ lấy được ở kiếp sau.” Oifey đáp.

“Như vậy... những cô gái đó chẳng bao giờ hạnh phúc thực sự cả.” Lana bắt bình. “Nhân duyên kiếp trước chỉ là nguy biện mà thôi.”

“Cũng có rất nhiều cô gái nghĩ như muội Lana ạ.” Oifey kể tiếp. “Chính vì vậy có những cô gái không chọn chiếc bình chứa đầy nước mắt chôn trong rừng ở Mease. Họ chọn từ bỏ gia đình và danh dự để đến với tình nhân. Hôn lễ của họ gọi là đám cưới Trắng. Cô dâu chỉ mặc một chiếc áo trắng bằng vải xô trên người, bí mật đi ra khỏi nhà bằng cửa sau. Chú rể chờ nàng ở nơi hẹn ước trong rừng thẳm. Chỉ cần nàng đến được bìa rừng thì không ai được phép bắt nàng quay lại nữa. Tuy nhiên nếu không thành công, bị bắt lại trước khi đến được khu rừng thì cô gái sẽ bị giết, còn chàng trai vĩnh viễn không được quay lại với gia tộc.

Cũng vì vậy khu rừng của làng Mease còn được gọi là khu rừng Tình Yêu. Rất sâu trong rừng, có những cặp tình nhân mãi mãi hạnh phúc.”

“Dẫu vẫn rất buồn, nhưng muội thích kết thúc của những cô gái lựa chọn đám cưới Trắng hơn nhiều.”

“Phải...” Serisu không nói ra những gì mình suy nghĩ. Cậu sợ phá vỡ cái ảo tưởng mỏng manh mà Lana đang theo đuổi.

Gia đình, danh dự... những thứ đó vốn đã nặng hơn sinh mệnh của một chiến binh. Huống hồ còn có tổ quốc và bằng hữu...

“Ta xuống bãi tập một chút.” Oifey đứng lên. Anh vui vì thấy Lana có vẻ tươi tỉnh hơn đôi chút. *“À... mà Serisu này, Lana đang làm cho cậu một lá bùa bình an đấy.”* Anh nháy mắt.

Serisu chẳng giấu một nụ cười vui vẻ và gương mặt cậu cũng ửng đỏ như đôi má của Lana.

Oifey bước thật nhanh để cả hai được ở riêng với nhau một chút. Anh vẫn nghe rất nhiều tin đồn về tình cảm Serisu dành cho Yulia, cô học trò của Levin. Dường như cậu đã phải lòng nàng từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng

Oifey tin rằng những tiếng sét ái tình sẽ nhạt đi nhánh chóng. Còn tình yêu thanh mai trúc mã, tri âm tri kỷ bền chặt hơn nhiều. Một phần nào đó, anh sẽ yên tâm hơn nếu Lana trở thành minh chủ phu nhân. Nàng có một trái tim nhân hậu và sự kiên cường của vương tử Jamka, còn Yulia thì quá mỏng manh yếu đuối. Nàng không có ký ức cũng không có một niềm tin nào vững chắc trong đời mình.

Trời nhá nhem, rồi chuyển tối khá nhanh.

Sân tập đã sáng bừng ánh đuốc, cũng sắp đến giờ ăn tối mà vẫn còn rất đông người luyện tập. Hầu hết lũ thanh niên đều ở đó, tập đối kháng một chọi một. Điều đáng mừng là đạo này Ares cũng đã tham gia cùng với một thanh thiết kiếm thay vì Mistoltin. Từ sau trận ở Lenster, gã đã bắt đầu hoà nhã hơn, cộng thêm sự hoạt náo của Lene khiến tình bằng hữu giữa Ares và những người còn lại ngày một tốt hơn.

Đạo này sân tập lại càng đông vui hơn với sự gia nhập của Faval và Sety. Kỹ năng của bọn họ rất tốt. Faval

và Lester chẳng mấy chốc đã thành đôi tri kỷ. Còn Sety không chỉ khiến mọi người khâm phục khả năng của mình mà cậu và Arthur còn nghĩ ra rất nhiều cách thức để luyện tập cho mọi người đối phó với ma pháp.

Oifey không thấy Shanan ở đó. Khi thực sự luyện tập Shanan sẽ luyện một mình. Sát khí từ chiêu thức của chàng quá mạnh, rất có thể làm tổn thương mọi người xung quanh.

“Delmud.” Oifey vỗ vai chàng trai tóc vàng đang ngồi thẩn thờ trên hàng ghế nghỉ. *“Đệ tương tư ai đó à. Có muốn tập cùng ta vài đường không?”*

“A... không... đệ muốn nghỉ một lát.” Cậu đáp.

Oifey nhìn theo ánh mắt của Delmud. Leef và Finn đang luyện thương ở một góc đấu trường và Nanna đang cổ vũ cho cả hai.

“Chuyện gì vậy?”

Oifey hỏi. Có vẻ như cùng với sự trưởng thành, những thiếu niên của làng Tirnanog ngày càng có nhiều tâm sự.

“Có chuyện gì với Nanna à? Hay... với Finn?”

Delmud thở dài. Cậu co chân đá một phát thật mạnh lên cột đá rồi lại thở dài một lần nữa.

“Chẳng có gì cả huynh Oifey. Đệ chỉ bực mình chút thôi. Nhưng lẽ ra cũng chẳng có gì phải bực mình. Mười mấy năm nay đệ đã sống tốt không có phụ thân thì cũng chẳng cần ông ta xen vào đời mình làm gì. Đỡ một người cảm ràm quản thúc càng tốt.”

“Vậy là Finn. Phụ tử cãi vã chuyện gì à?”

Delmud cười nhạt.

“Không. Nói chuyện còn không có nói gì đến... cãi nhau.”

“Finn không muốn luyện tập với đệ à?”

Delmud lắc đầu.

“Ông ta bận rộn với chủ nhân của mình rồi.”

Oifey liếc nhìn xuống đấu trường. Finn huấn luyện những kỹ năng cho Leef rất tốt. Từ ngày trước Finn đã là một kỵ sĩ rất có triển vọng và năm tháng trôi qua đã rèn luyện tài năng của Finn bằng biết bao kinh nghiệm dạn dày.

“Đừng trách cha cậu quá nhiều. Gần hai mươi năm xa cách không phải là khoảng thời gian ngắn.”

“Phải, nhiều đó thời gian cũng đủ làm ông ta quên mất còn có đệ trên đời.”

“Delmud, đừng phán xét Finn như vậy. Ta đã biết cha cậu khi còn là một thiếu niên. Đó là một người rất chính trực và trọng nghĩa khí.”

“Huynh Oifey, tháng năm đáng sợ như vậy sao?”

Delmud chùng xuống. *“Giống như quân sư Levin vậy. Ông ta nói chuyện với Sety rất lạnh lùng và thậm chí*

vẫn còn chưa mở miệng nói với Fee câu nào. Có phải trong khoảng thời gian đó bọn họ uống phải thuốc lú cả rồi không? Chỉ cần cầm gương xông pha vài ba trận mạc, xa cách gia đình một thời gian là quên sạch mọi mối cảm tình.”

Oifey lái câu chuyện đi theo hướng nhẹ nhàng hơn. Anh hỏi:

“Tóm lại thì đệ chỉ muốn luyện tập với Finn thôi phải không?”

Delmud hừ một cái.

“Thân phụ Finn già rồi, đệ không muốn làm bề mặt ông ta đâu.”

“Ăn với nói kiểu đó hử Delmud.”

Oifey nói rồi bỏ đến chỗ Finn và Leef.

“Huynh Oifey... này... huynh Oifey.”

Delmud chạy theo nhưng đã muộn. Oifey đã đến nói gì đó với Finn khiến anh quay lại nhìn đứa con trai của mình rất nghiêm khắc và vương tử Leef thì bước đến trước mặt Delmud, trình trọng nói.

“Xin huynh đài chỉ giáo cho.”

Nanna vui vẻ thêm vào.

“Muội sẽ cố vũ cho cả hai.”

Delmud cũng vội vàng đáp lễ Leef. Cậu chưa kịp nghĩ thêm điều gì thì Oifey đã vẫy tay gọi một cậu lính nhỏ dắt ngựa đến.

“Cố lên nhé nhóc. Đừng để ta mất mặt sau bao nhiêu năm dạy dỗ cậu.”

Oifey vỗ vỗ lên vai Delmud. Cậu ráng nặng ra một nụ cười cho phải phép rồi chọn một thanh kiếm đơn giản, nhảy lên ngựa. Đấu tập với sự quan sát của Finn thật là kỳ lạ. Nhưng ngay khi trận đấu bắt đầu Delmud đã

lại tự tin hẳn lên. Chỉ là một bài tập hằng ngày mà thôi.

Nanna không ngừng reo hò cổ vũ cho cả Leef lẫn anh trai.

Hiệp đấu đầu tiên khá bất phân thắng bại. Lực đánh của Delmud rất tốt, trong khi Leef rất nhanh nhẹn và phòng thủ chặt chẽ. Về kinh nghiệm trên chiến trường cả hai cũng khá tương đương nhau nhưng Delmud lúc nào cũng lắm mưu mẹo nhất trong số đám thanh niên ở Tirnanog nên rất nhiều lần cậu chiếm được ưu thế so với Leef.

Khi bọn họ chuẩn bị đấu tiếp hiệp thứ hai thì Finn xen vào giữa. Anh chỉ điểm cho Leef đôi điều và rồi khi thấy Oifey chẳng có vẻ gì muốn giúp đỡ học trò của mình thì anh cũng hướng dẫn Delmud những kỹ thuật mới.

Dù tức giận bao nhiêu với phụ thân mình thì Delmud cũng nguôi ngoai nhanh chóng. Cậu rạng rỡ hẳn lên và trong hiệp tiếp theo cậu đánh bại Leef.

“Huynh Delmud giỏi quá phải không phụ thân.”

Nanna nín tay cha vui vẻ hỏi.

“Ừ... khá lắm.”

Finn nhẹ giọng nói với con gái.

Dĩ nhiên Delmud vẫn nghe thấy. Mấy phần trong giọng của phụ thân vẫn còn rất gượng ngập nhưng chẳng đáng gì so với niềm vui trong lòng cậu.

“Còn một hiệp nữa nhé, ta chưa thua đâu đấy.”

Leef nhắc nhở. Vương tử trẻ của Lenster cũng liếc nhìn hai cha con họ. Cho dù vừa thua một hiệp đấu, cậu cũng có vẻ rất hào hứng.

Thế, ít nhất mọi chuyện cũng sẽ tốt dần lên. Oifey nghĩ khi vẫn theo dõi trận đấu.

Anh nhìn một vòng quanh sân. Giờ ăn tối có vẻ đã sắp đến, Patty đang cùng mấy cậu lính hậu cần mang ra

lĩnh lĩnh những nôi với chảo. Lester và Favall liền chạy đến giúp.

Giữa sân đấu Lakche và Skasaha tập kiếm với nhau cũng vừa dừng tay.

Yohan lại mang đến một đoá hồng nữa cho Lakche khiến Oifey cũng tự hỏi anh chàng nhà Dozul làm cách nào luôn tìm được những đoá hồng nhưng?

Lakche nhận đoá hoa.

Quá xa để Oifey nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, nhưng anh cũng quan sát được thái độ Lakche đã dịu dàng hơn. Bọn trẻ khiến anh nhớ lại vương nữ Ayra và công tử Lex ngày xưa. Hôn lễ đơn giản của họ diễn ra giữa chiến trường, rồi Skasaha và Lakche cùng ra đời. Ký ức nối liền ký ức lại làm Oifey chợt nhớ lại lời hẹn ước với Ayra mà cậu bé Shanan có lẽ đã muốn chôn cùng cô mẫu của mình.

Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Anh tự an ủi mình.

Leef và Delmud lại có một trận hoà nữa. Serisu cũng đã xuất hiện trong sân tập với một đạo bùa bình an mới tinh đeo bên chui kiếm. Ares đi cùng cậu, có vẻ đang thảo luận điều gì rất sôi nổi.

Shanan vẫn chưa trở về. Oifey cũng không mong sớm nhìn thấy người bạn chí cốt. Khi đã theo đuổi một kiếm ý nào đó thì vương tử Isaach sẽ vùi đầu vào đó cho đến khi thành công.

Anh lại nhìn về đám Lakche và Yohan, một phần, anh thực lòng chúc mừng cho cuộc hôn nhân này. Lấy một người đàn ông trọn vẹn thuộc về mình sẽ tốt hơn chia sẻ một người đàn ông đã hiến dâng cuộc đời cho thanh thiết kiếm và ngủ cùng giường với những gánh nặng giang sơn.

CHƯƠNG 2.

NGƯỜI KẾ THỪA CỦA VÙNG ĐẤT CHẾT

ù thu là mùa của lệ rơi. Người ở Thracia nói rằng đất trời cùng đổ lệ lúc sang thu. Cây rừng khóc bằng nước mắt màu hổ phách, những con rồng khóc bằng máu và linh hồn.

Năm ngàn quân đi cùng với Athena đồng loại xuất kích từ thành Thracia tái chiếm Mease. Năm ngàn con rồng bay lên rợp một khoảng trời những sắc xanh như vừa mang đi ánh sáng cuối cùng của mùa hè đã trôi qua.

Arion bay theo tiễn nàng một đoạn.

Trabant chỉ nhìn theo trong bóng tối của thành cao.

Năm ngàn chiến binh Thracia, có lẽ có đi mà không có về. Còn... Athena, cũng có lẽ là lần cuối ông nhìn thấy đứa con này. Chuyện gì đến cũng phải đến, cả đời mình chẳng phải ông cũng đã chờ đợi cái ngày này hay sao?

Gió mùa thu thổi nhẹ nhẹ, cuốn vào phòng những chiếc lá khô quắc như kén ve.

Năm đó, có lẽ cũng là vào dịp cuối thu thế này, Thracia rừng vàng như mật ong, ngoài đại mạc Yied cát vàng như hổ phách và máu tươi đỏ như một lời nguyện rửa.

Toàn bộ đoàn kỵ mã Lance Ritter đều vong mạng, chỉ còn lại phu thê vương tử Cuan của Lenster kiên cường chiến đấu bảo vệ đứa con gái nhỏ trên tay mẹ.

Những con rồng chao lượn rợp phủ lấp cả mặt trời, hai cây thần thương của tình yêu và thù hận lại gặp nhau ngoài chiến địa.

Trabant chờ đợi cả đời để đến được giây phút giết chết người kế thừa của lân quốc thù địch rồi tái thống nhất hai miền Thracia. Nhưng đến bây giờ thứ nhà vua của

những long kỵ sĩ còn nhớ về cuộc thảm sát trên đại mạc Yied chỉ còn là máu và nước mắt vờn lượn nhau trong một mớ sương mù chẳng chịt bi ai.

Phu nhân của Cuan chết trước, Trabant bắt được Athena bé bỏng trên tay nàng để uy hiếp Cuan. Vương tử của Lenster tột cùng đau khổ, ôm lấy xác vợ, buông bỏ cây địa thương, thúc thủ chịu chết.

Vinh quang gì khi giết một người mẹ mang theo con nhỏ, danh dự nào khi giết chết một người cha tay không tác sát?

Khi cát đại mạc hăm hở uống lấy dòng máu đỏ của đôi tình nhân bạc mệnh, những thuộc hạ của Trabant thúc giục nhà vua kết liễu kẻ kế thừa cuối cùng của địa mầu thương. Nhưng Trabant không giết Athena, ông đưa đứa bé về, phong làm vương nữ, nuôi nấng chẳng khác nào con đẻ.

Triều thần ở Thracia nhiều người tưởng rằng Athena là con hoang của nhà vua và một người đàn bà nào đó trong những cuộc trường chinh.

Nhưng kẻ kè cặn biết về phụ mẫu thực sự của vương nữ Athena, tất cả đều lần lượt chết đi trong trận chiến tranh giành Lenster với quân Đế Quốc. Bí mật về thân thể của nàng, chỉ còn có Trabant và Arion nắm rõ.

Càng lớn lên, Athena càng giống mẫu thân của mình. Cả dung mạo lẫn tính cách kiên cường. Mười lăm hay mười bảy năm đã trôi qua? Trabant vẫn không quên được người đàn bà dám cầm một cây thiết kiếm chiến đấu với Gungnir, người đàn bà đến chết cũng không một lần mở miệng cầu xin lòng thương xót. Đến lúc chết, trong mắt cũng không có thù hận và sợ hãi, chỉ có tình yêu và nỗi khổ đau.

Những đôi mắt thù hận, Trabant đã thấy nhiều rồi. Nhiều đến mức trở thành một thứ huân chương cho bạo lực kỳ sị rùng. Còn tình yêu thật hiếm có trên mảnh đất Thracia đầy khắc nghiệt. Ánh mắt cuối cùng của Ethrin đã làm sống lại trong trái tim nhà vua Trabant những điều tốt đẹp của tuổi hoa niên.

Như danh dự và lòng hào hiệp...

Những thứ chỉ tồn tại trong một giấc mộng viễn vông. Những thứ mà kẻ chọn con đường trở thành lính đánh thuê chẳng bao giờ có được.

“Lẽ ra người nên giết con nhãi đó hơn là thả nó đi. Nếu nó sống sót quay lại, nó sẽ căm thù giết người. Tên Leef, em trai nó đang ở trong quân đội của Serisu.”

Tiếng nói vang lên phía sau.

Trabant không quay lại cũng nhận ra kẻ đó.

“Nhà người lại muốn gì nữa đây Manfoy?”

Giáo chủ của giáo đoàn hắc ám cười khe khẽ như tiếng một dòng nước nghệt.

“Chẳng lẽ người không cần sự giúp đỡ của ta sao? Lũ thánh chiến sĩ đã tề tụ dưới trướng của Serisu rất đông đảo. Quân lực của chúng cũng không thua gì Thracia. Con bé Athena còn sống ngày nào thì trận chiến này phần bất lợi vẫn thuộc về người ngày đó. Nuôi ong tay áo mà.”

“Bọn ta thất bại thì mục tiêu tiếp theo của lũ phản loạn là Grannvale. Các người cũng đứng ngồi không yên thân.”

Manfoy lại cười khùng khục.

“Đúng, đúng... vì vậy ta đến là để giúp các người.”

“Giống như các người đã giúp chúng ta ở Lenster sau cái chết của Cuan hả?”

“Lúc đó thế lực của Alvis rất lớn, chúng ta vẫn chưa thể khống chế được hắn. Bây giờ thì khác rồi, Yulius diện hạ không phải là tên Alvis, ngài sẽ ủng hộ các người tái chiếm Lenster. Bằng chứng là năm ngàn hắc ám ma đạo sĩ đã đến tiếp viện cho Grutia và năm ngàn kỵ sĩ cũng đang khởi hành tới Luthecia tiếp ứng.”

“Cứ chờ xem đã.”

Trabant quay lại đối diện với Manfoy. Cây thiên thương hắt ánh nắng cuối ngày tạo thành một vệt cắt sắc lẹm lên bóng tối trong gian phòng lớn.

“Quân đội của Serisu không giống như những đám phản loạn khác. Bọn chúng gắn kết với nhau rất chặt chẽ.”
Trabant nói. *“Muốn chiến thắng chúng không chỉ cần đến sức mạnh quân sự.”*

“Phải.” Manfoy đồng ý. *“Chính vì vậy mà ta đến đây để nhắc nhở lũ tướng lĩnh của Serisu vài điều chúng đã quên.”*

“Vậy thì đi đi, trước khi Arion trở về và cắt đầu ngươi.”

“Chà, ta chẳng hy vọng lòng hiếu khách từ người Thracia. Nhưng xem ra vương tử Arion vẫn chưa nhận ra nhỉ?”

“Ý ngươi là gì?”

“Đứa con gái đó sẽ giết cả ngươi lẫn hắn hoặc sẽ có ngày chính các ngươi sẽ phải kết liễu nó.”

Trabant cười nhạt không nói gì. Manfoy đã toan đi bỗng lại nói.

“Nếu người sinh ra ở một vương quốc khác, vua Trabant, người sẽ là một anh hùng vĩ đại. Nhưng vì Thracia, người chỉ là một tên giết mướn. Một tên giết mướn không nên có lòng nhân hậu, càng không nên sám hối. Lời sám hối của hắn, chứ thần linh đều ngoảnh mặt và lòng từ bi của hắn sẽ trở thành lưỡi gươm đâm vào trái tim hắn.”

“Cút đi.”

Trabant quát lên. Cây thiên thương vẽ một đường sáng hoàng kim cắt qua bóng hình của Manfoy nhoè nhoẹt đi vì bùa độn không.

*

Thành Grutia, hoàng hôn giăng kín. Một làn khói xám nổi lên giữa buổi tà huy ảm đạm và bóng bình của Manfoy dần định hình sau khi cửa độn không khép lại.

“Những kẻ ngài cần đều đã có mặt, thưa đại tư tế.”
Một hắc ám pháp sư chực sẵn liền báo cáo khi y trở về.

“Tốt, hãy đưa Galzus vào đây trước.”

Manfoy ra lệnh và chỉ một lúc sau tên hắc ám ma pháp sư đã trở lại với kiếm sĩ Galzus.

Một nụ cười ngọt ngào nở trên môi Manfoy, hắc nhệ nhàng nói.

“Nào, mời ngồi, vương tử Galzus, trong nhà của ta người luôn là khách quý.”

Galzus lạnh lùng đáp.

“Ta chỉ là một kiếm sĩ, không phải vương tử gì cả.”

“Được rồi, Galzus-kiếm sĩ, hãy ngồi xuống đã nào. Người cao lớn quá, lão già này không ngược mãi cái cổ yếu ớt này lên nhìn người được.”

Galzus ngồi đối diện với Manfoy, khuôn mặt vốn đã khắc khổ lại càng chùng chất thêm nhiều u uất nghiêm trang khiến hắc nhệ nhàng đã già đi chục tuổi.

“Người cần gì ở ta?” Galzus hỏi.

“A... ta nghe nói người đang ở gần đây nên chỉ muốn mời người một bữa cơm để tỏ lòng kính trọng. Nào người đâu... dọn cơm nước lên đi chứ.”

“Không cần.” Galzus bác đi. “Ta chỉ ăn cơm của bằng hữu. Người muốn gì thì nói đi.”

“Chà... chúng ta lẽ nào không thể trở thành bằng hữu chứ? Ta mời người đến cũng chỉ là muốn trở thành bằng hữu của người mà thôi.”

Galzus không nói gì. Hắn chỉ lập tức đứng lên đi về phía cửa.

Manfoy cười cười nói:

“Ta có nghe nói về việc ở đền Shrine. Nghe nói người bị thằng biểu đệ của mình đánh bại mà chẳng cần đến thần binh hả?”

Galzus quay lại. Đôi mắt đen lạnh lùng và sâu thẳm của hắn ngời lên sát ý. Ánh mắt cũng là một loại kiếm khí tàng ẩn khiến người ta phải rùng mình.

“Xem ra ta nói đúng tâm sự của ngươi rồi.” Manfoy chỉ tay về chiếc ghế đối diện. *“Ngồi xuống đi, chúng ta vẫn có thể tiếp tục nói chuyện mà.”*

“Ta sẽ không bao giờ bán mình cho tà thần. Dù gì trong người ta vẫn là dòng máu của thánh chiến sĩ Odo đang chảy. Ngươi sẽ không thể mua chuộc được ta.”

Manfoy bật cười.

“Coi kìa, ngươi có thể giúp đỡ đền Shrine kia mà, sao lại không thể trở thành bằng hữu của ta. Ngồi xuống đi, nghe ta nói hết rồi tùy ngươi quyết định mọi chuyện. Ta không hề ép uống ai theo mình bao giờ cả.”

Galzus ngần ngừ một chút rồi làm theo. Y cũng muốn nghe xem Manfoy có thể nói những gì. Dù sao thì bên ngoài kia y cũng không có việc gì để làm, cũng không có ai chờ đợi y... Y chỉ có một đứa con gái được nuôi

dạy bởi một nữ anh thư. Vậy thì tốt hơn... tốt hơn là đưa con gái ấy chẳng bao giờ phải nhận mặt một người cha chỉ có thù hận và đắng cay như y.

“Ngày trước mẹ người vốn là trưởng công chúa của Isaach, lẽ ra phải thừa hưởng ngai vàng chứ không phải chỉ thành Rivough. MaNanna phong Mariccle là hoàn thái tử, chỉ vì thân mẫu người đã chọn phụ thân người, một tên mã tặc làm chồng.

Ta cũng đã gặp cha người mấy lần. Hắn tuy xuất thân mã tặc, nhưng cũng có thể coi là một nam tử đội trời đạp đất. Năm đó, con đường tơ lụa nối liền đại mạc giữa Grannvale, Darna và Rivough mang lại rất nhiều lợi nhuận. Nhưng tên Bramsel ở Darna vốn là một tay gian thương khôn nạn, không ngừng kiếm chuyện làm khó cha người, rồi còn lân la dụ dỗ đến mẫu thân người. Cũng vì bất bình mà cha người dấy binh thảo phạt Darna, dẫn đến trận chiến với Grannvale.

MaNanna là vua của Isaach, vốn đã gai mắt cha người từ lâu nên không chỉ không bênh vực người nhà còn giết

chết cha người cầu hoà với Grannvale. Mẹ người vì chuyện này bị phần mà qua đời. MaNanna và Mariccle cũng đã phải lãnh quả báo, chết không toàn thây. Lũ ngu dân Isaach, thì lại đem mọi tội lỗi rút lên đầu cha người, tôn sùng MaNanna, Mariccle rồi Shanan như những đại anh hùng.”

“Người bối mót lại những chuyện đó để làm gì?” Galzus hỏi, giọng nói sắc và lạnh như sắp giết người đến nơi.

“Lịch sử. Ta chỉ muốn chứng minh cho người thấy lịch sử của lũ thắng cuộc vốn là một thứ rác rưởi. Nhưng theo năm tháng chúng sẽ trở thành sự thật hiển nhiên.” Manfoy đáp. *“Cuộc chiến Isaach mới trải qua chưa đến hai mươi năm đã bị nhìn nhận sai lệch như vậy đó. Huống hồ gì là cuộc chiến của bọn ta, cuộc chiến của mười hai tên thánh chiến sĩ với đại tư tế Gale đã trải qua hàng trăm năm... có biết bao sự thật bị chôn vùi.”*

“Cho dù sự thật có sai lệch đến đâu cũng không thể biện minh được cho việc các người đang tế sống trẻ em và phụ nữ.” Galzus gay gắt nói.

“Nào, hãy nghe câu chuyện này một lượt đã rồi hãy phán xét chúng ta.” Manfoy nói. “Bắt đầu của thần giáo Loputousu không hề có những chuyện tế sống trẻ em và phụ nữ. Đại tư tế Gale, thủy tổ của chúng ta vốn là người được hắc ám long tộc cổ đại truyền cho máu và sức mạnh. Đức hoàng đế Gale là kẻ mạnh nhất thiên hạ này, vì vậy hiển nhiên đế chế của ngài là đế chế của những cuộc chiến tranh và chinh phạt.

Hoàng thân Maria vì trái lập trường đã phát cờ khởi nghĩa chống lại anh trai mình rồi sau đó là lũ thánh giả Heim.

Sau khi cuộc lật đổ này chấm dứt, những tội ác của đại tư tế Gale và giáo đoàn Loputousu mới được phơi bày thêm ra.

Maria là em của Gale, lẽ ra khi lật đổ đế quốc thì lẽ ra chính người hoặc con cháu mới là kẻ kế vị ngai vàng, nhưng rốt cuộc trở thành vua lại là thánh giả Heim với lý do thừa hưởng sức mạnh của quang thần Naga. Người không thấy bản thân chuyện này kỳ lạ sao? Vì sao Naga

lại chọn Heim chứ không phải thân thích của Maria? Nếu thánh giả Heim là kẻ tài đức vẹn toàn, người người quy phục thì bọn Odo, Nova, Dian, Sety và Hezul đã ở lại xây dựng Grannvale chứ không bỏ đi tự mình lập quốc.”

“Hừ... kỳ tích Darna thập nhị thánh chiến sĩ dẫn sinh chống lại ác ma là chuyện rành rành, người lại muốn đem đặt điều gì nữa?” Galzus hỏi.

“A... ta không phủ nhận những giao ước thần thánh. Nhưng những long tộc... chà... ngay cả chuyện của thế giới mình chúng ta còn chưa hiểu rõ, nói gì đến thế giới của những long tộc cổ đại. Loputousu cho máu thánh giả Gale, mười hai long tộc cổ đại khác cho máu mười hai thánh chiến sĩ, không khiến cho thánh giả Gale trở thành kẻ đại ác, và mười hai tên kia trở thành hiền giả.

Người hãy nghĩ cho kỹ đi Galzus, từ khi người sinh ra đến giờ, những kẻ phải lên giàn hoả bị thiêu sống là ai hả? Chính là những đứa trẻ vô tội mang trong mình dòng máu Loputousu. Hàng trăm năm, chúng ta bị săn

đuổi, bị thiêu sống mà không vì bất kỳ lý do gì. Chúng ta sinh ra là đã có tội.

Nhưng vị thần toàn thiện toàn mỹ nào lại dám kết tội thiêu sống cho những đứa trẻ sơ sinh và cả những thế hệ còn chưa hoài thai kia chứ.

Bản thân chúng ta không phải kẻ tà ác, chính bóng tối mà chúng ta ẩn nấp và thù hận mà thế giới này gieo rắc đã khiến chúng ta phải tàn nhẫn để sinh tồn.

Tế sống trẻ con và phụ nữ ư? Ta sẽ nói rằng một phần đó là sự phục thù. Và một phần khác là vì sức mạnh. Sinh mạng của những kẻ đó mang lại sức mạnh cho chúng ta, một dân tộc chỉ còn lại vài trăm người phải chống lại hàng triệu triệu người khác chực chờ muốn đưa chúng ta lên giàn hoả. Chúng ta muốn sống, lẽ nào là có tội sao?

Galzus, bọn ta và người như nhau. Chúng ta đã bị phán xét bởi thế gian ngay từ lúc lọt lòng. Người mãi mãi là tên phản bội của Isaach, còn bọn ta mãi mãi là bề tôi

của hắc ám long. Những kẻ thân cô thế cô như chúng ta phải đứng lại cùng nhau.”

Galzus không thể bác bỏ những điều Manfoy nói.

Y bỗng chốc nhớ lại cái ngày MaNanna đến thành Rivough... cái chết của cha y... những tháng ngày lang thang trốn tránh. Ngay trên quê hương mình, người dân Isaach xua đuổi y, chỉ trích cha mẹ y. Y là con của kẻ tội đồ đã gây ra cuộc chiến này. Y lớn lên đã bị chối bỏ. Trong khi đó con trai của Mariccle thì được tôn xưng như một đại anh hùng. Cha y và Mariccle khác gì nhau chứ, cũng là bậc trượng phu đội trời đạp đất. Y và Shanan thì khác gì nhau? Nhưng suốt đời y chỉ là một tên giết mướn.

“Galzus, hãy gia nhập cùng bọn ta, bọn ta có thể cho ngươi sức mạnh. Sức mạnh đủ để giết chết Shanan bằng chính tay ngươi.”

Bàn tay cầm kiếm của Galzus khẽ run lên.

“Ngươi cho là ta không thể tự mình trả được đại thù?”

“Người không phải đối thủ của Shanana. Ở Shrine đã không phải, sau này cũng không phải.” Manfoy thẳng thừng đáp. *“Năm nay người gần bốn mươi tuổi, là tuổi đẹp nhất của một kiếm sĩ. Thể lực sung mãn, kinh nghiệm dày dặn, trí lực, định lực đều đã đến lúc chín mùi, vậy mà người thất bại trước Shanana khi hắn đang bị thương. Kiếm thuật của người và hắn cùng một trường phái, Shanana trẻ hơn người rất nhiều, về tư chất của hắn thì người rõ hơn ai cả. Càng về sau, người chỉ càng thua sút hắn mà thôi.*

Người cũng như chúng ta, đều là những kẻ yếu hơn. Nếu chúng ta không đứng lại cùng nhau, sẽ không có cơ hội nào cho người cả.”

Galzus là một nhất đẳng kiếm sĩ, hắn hiểu rõ hơn ai hết về thực lực của bản thân. Đến tận bây giờ hắn vẫn chưa quên được đường kiếm của Shanana. Kiếm sĩ đấu nhau vốn là một mất một còn. Shanana không lấy mạng hắn nhưng đã lấy đi của hắn tín niệm và lòng tự tin.

“Ta nghe nói người có một đứa con gái vốn theo phe của vương tử Leef chống lại đế quốc. Người sợ đi theo chúng ta chắc là sợ nó không nhìn mặt người nữa hả?”
Manfoy lại nói tiếp.

“Ta không có đứa con nào hết.” Galzus gần giọng.

“À... ta nghe nói nó nhận nữ tướng Eyvel của phe Leef làm nghĩa mẫu, trên đời chỉ biết đến ả ta, không nghĩ tới phụ mẫu nào khác nữa. Nhưng người đã nghe chuyện về cuộc khởi nghĩa của Leef ở Lenster rồi chứ? Toàn quân bị diệt. Eyvel đã bị chúng ta bắt được, đứa con nuôi của nàng ta cũng chịu chung số phận.”

“Người... người đang giữ con bé.”

Manfoy rất hài lòng với biểu hiện trên gương mặt Galzus. Những thứ tình cảm thiêng liêng luôn rất khó cắt đứt.

Hắn lấy ra một chiếc túi lụa đen.

“Đây. Bên trong có một tấm giấy ghi địa chỉ mà bạn ta đang chăm sóc đứa con nuôi của Eyvel. Đó là một ngôi làng nhỏ rất yên bình, con bé được bạn ta đối xử rất tốt. Đến gặp nó và suy nghĩ đi.

Nếu như người đối ý thì bên trong cái túi còn một lá bùa vận không, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa người đến gặp ta.

Trở thành bằng hữu của chúng ta, người sẽ có đủ sức mạnh đối đầu với Shan'an. Giết chết Shan'an và giết luôn hai đứa con của Ayra... Người biết đó, bá tánh ở Isaach vẫn tôn sùng dòng máu Odo, diện hạ Yulius và chúng ta cũng rất trọng thị bằng hữu, con gái người xứng đáng với những gì chính đáng thuộc về nó chứ.”

Galzus đứng lên, cầm lấy đạo bùa và bỏ đi, đôi mắt hấn tối sẫm, đầy sát khí, nhưng Manfoy biết mình đã thắng. Galzus, Trabant, đều như nhau, ngạo khí có thừa, thời vận hẩm hiu, suốt đời luôn phải sống dưới cái bóng của kẻ khác. Những kẻ đó dù chánh trực đến đâu thì trong trái tim cũng nuôi dưỡng hận thù. Tất cả

những kẻ mang lòng thù hận, rồi sẽ thuộc về hắn mà thôi.

Hắn là sứ giả của hận thù và nỗi đau.

Galzus đi khỏi, Manfoy không khỏi bật cười. Chuyện gia đình ở Isaach ngày nào y vẫn còn nhớ rõ lắm. Thân phụ Galzus bị hoàng tộc ghê lạnh, mang lòng ầm ứ đã lâu. Manfoy chỉ cần đến rót vào tai y vài điều, lại dùng thêm một ít bùa mê... *Galzus ơi, Galzus*, Manfoy chắc lưỡi, *tên ngu ngốc nhà ngươi, thật là đáng yêu làm sao*.

Xoa xoa hai bàn tay vào nhau đầy đắc ý, Manfoy lại cho truyền người tiếp theo vào.

Lần này là một thiếu nữ còn rất trẻ và sợ hãi. Vừa nhìn thấy Manfoy nàng đã muốn thét, nước mắt dâng tràn trong đôi mắt vẫn còn nhiều nét thơ ngây.

“Gặp ngoại tổ phụ sao lại sợ hãi như nhìn thấy quỷ vậy hả Sara?” Manfoy bước lại gần nàng cháu gái. *“Lâu quá rồi hả? Ngươi lẫn trốn trong quân phản loạn của*

tên Leef rồi lại được công nương Ishtar che chở, xem ra người cũng giỏi lấy lòng người lắm chứ.”

“Tại sao...” Sara nép mình sát vào tường, thút thít khóc. “Công nương Ishtar đã hứa... đã hứa...”

“À hứa che giấu người khỏi ta phải không. Người nghĩ mình là ai hả? Trên đời này ngoại trừ những người mang dòng dõi Loputousu ra, bọn người còn lại chỉ tìm cách lợi dụng người mà thôi.”

“Nói dối.” Sara thét lên. Nàng nhìn quanh quần gian phòng hòng tìm một thứ gì tự vệ, nhưng ngoài những vách đá, một bộ bàn ghế cũ và một ngọn đèn chẳng còn gì nữa.

“Đừng ngu ngốc nữa, người là cháu gái của ta, ta sao lại hại người chứ. Hãy ở lại giúp sức cho ta.”

“Người đã hại chết cha ta chỉ vì ông dám yêu thương mẹ ta.”

“Hừ, ta không hại chết cha ngươi, ta chỉ thử thách hần. Không vượt qua được không xứng làm con rể ta.”

“Ta không bao giờ phục vụ cho ông đâu. Muốn giết thì cứ giết đi.”

Manfoy thở dài. Hần búng nhẹ ngón tay dài lên trán nàng cháu gái, một quầng hắc quang toả nhẹ.

“Ta đã khai giải sức mạnh hắc ám trong ngươi. Ta hỏi lại lần cuối, ngươi có đồng thuận phục vụ cho giáo đoàn và gia tộc của mình không?”

“Không bao giờ.” Sara cương quyết đáp.

“Được thôi.” Manfoy thở dài và gọi thuộc hạ đến. *“Đưa con bé đến giam chung với bọn thị dân và binh sĩ phản nghịch đã bắt được.”*

Gã hắc ám pháp sư khẽ liếc nhìn Sara rồi nói.

“Bọn chúng nếu nhìn thấy dấu ấn của giáo đoàn chúng ta trên cổ tiểu thư thì...”

Manfoy cười nhạt.

“Con bé yêu quý chúng lắm mà. Cứ nhốt nó vào đó. Sức mạnh Loputousu trong gia tộc chúng ta đủ sức để Sara giết tất cả chúng. Nếu nó không ra tay thì cứ để bọn người kia làm gì nó thì làm.”

Gương mặt Sara nhợt nhạt đi như người chết. Đến khóc nàng cũng khóc không nổi nữa nhưng vẫn không hề nỉa lời cầu xin Manfoy. Hấn cũng không nhìn nàng cháu gái một lần, lầm lì ngồi xuống bàn một lúc lâu.

Khi ngọn nến trong phòng đã cháy gần hết, hấn mới đứng lên, lấy ra một chậu thủy tinh và rót vào đó một thứ nước đen toả khói tía. Gã ma đạo sĩ tùy tùng mang đến chiếc bình pha lê khác đựng máu đỏ tươi.

“Máu từ đứa con gái của Galzus, máu của dòng Odo.”
Gã tùy tùng Juda nói.

“Quý giá làm sao. Ta phải cảm tạ Leef đã ban cho ta dòng máu thánh này. Dù chỉ một phần máu thánh cũng đủ... cũng đủ rồi...”

Manfoy cười nhạt rồi nhỏ những giọt máu đỏ trong chiếc bình pha lê vào chậu nước đen.

Những tiếng rì rào cất lên cùng làn khói tía bốc lên ngùn ngụt và ánh nền lịm dần, chỉ còn lại bóng đêm dày đặc những tiếng rên rỉ, khóc thương.

CHƯƠNG 3.

PHỤC BÌNH

Ưống Hannibal của Thracia không lập gia thất, chỉ nhận nuôi một đứa con trai nhỏ gọi là Corpul. Đứa trẻ được tìm thấy trong tu viện, từ nhỏ cũng đã có nhiều thiên hướng gắn bó với thần linh nên sớm thụ dưỡng đức tin, y thuật lẫn tư tưởng của các đại tư tế. Năm Corpul vừa tròn mười ba tuổi thì xảy ra việc quân giải phóng của Serisu đánh xuống từ Lenster. Vì không tin tưởng ở lòng trung của Hannibal, quốc vương Trabant bắt đi đứa con nuôi Corpul, giam giữ ở thành Luthecia.

Trong phòng giam u tối, mỗi ngày Corpul đều cầu nguyện những vị thần che chở cho cha mình. Ở xứ này có cả tân thần lẫn cựu thần. Thập nhị thánh chiến sĩ từng lật đổ Loputousu được gọi là tân thần, trong số

đó Blaggi được coi như vị thần cai quản sinh tử. Còn những cự thần không có tên tuổi, không có hình hài, vốn là núi non, mây trời, gió mưa vốn đã cùng chung sống với long kỵ trên núi cao.

Thông thường trong đền thờ, các tư tế chỉ cầu nguyện tân thần. Corpul cũng như vậy, cho đến khi bị giam cầm. Cậu cầu nguyện cả những vị thần mới lẫn những cổ không tên tuổi suốt ngày đêm. Những lời cầu nguyện không thốt lên bằng lời, mà từ sự thành tâm sâu kín nhất. Nhờ có chúng, dẫu có ở trong nhà giam của thành Luthecia hay tận đáy hoả ngục, Corpul cũng cảm thấy lòng mình thanh thản.

“Xin hãy che chở cho cha con, tướng quân Hannibal và những con dân của đất nước Tharacia này thoát khỏi đao binh...” Corpul khẩn nguyện.

Cậu lẩm nhẩm lời cầu sau những bài kinh kệ. Rồi một lần nữa lại đọc kinh. Cứ như thế hầu như suốt cả ngày. Buổi sáng hôm đó, khi đang khẩn nguyện đến lần thứ bốn mươi hai thì đột nhiên cánh cửa phía sau lưng mở

ra. Thứ ánh sáng nhờ nhờ, xám ngoét của phòng giam tràn vào kéo theo một dải sương mù.

Corpul chậm rãi quay lại. Cai ngục không mở cửa phòng, chúng chỉ đưa thức ăn vào qua lỗ thông. Chỉ có đao phủ mới mở cửa phòng giam ở nơi này.

Cậu còn nhỏ nhưng đã không sợ chết. Kẻ hiên mình vì thánh thần, lấy việc tử vì đạo lý làm vinh quang. Tuy nhiên những kẻ tiến vào lại không giống đao phủ chút nào.

“Đứng lên nào. Đến lúc rời khỏi đây rồi cậu bé.”

“Các người...” Corpul cau mày nhìn những thanh gươm trong tay bọn họ.

Máu người vẫn đang nhỏ. Bất luận là máu của ai, sát nhân cũng là tội không thể tha thứ. Mọi sinh linh đều cần được tôn trọng, Corpul căm ghét tất cả mọi bạo lực trên đời này.

“Tư tế, chúng tôi là quân giải phóng của hoàng tử Serisu. Thành Luthecia đã bị hạ rồi. Chúng tôi sẽ không làm tổn thương ngài đâu.” Một người lính vừa mở cửa nói với cậu rất lịch thiệp.

Và trong đám đông chợt có người gọi lớn.

“Corpul, con đây rồi... nhờ chư thần vĩ đại.”

Những chiến binh dạt ra tránh đường cho một vị tư tế vào trong.

“Lão sư... lão sư... người cũng được tự do rồi. Người có sao không...” Corpul kêu lên, lập tức nhận ra vị tư tế đã dạy dỗ và bảo bọc mình ở thành Luthecia.

“Chúng ta an toàn rồi, Corpul. Quân giải phóng của hoàng tử Serisu cứu giúp chúng ta.”

“Quân giải phóng ư?”

Corpul nhìn trừng trừng những chiến binh ngoài cửa buồng giam.

“Các người... Luthecia đã mất... vậy còn cha ta?” Cậu đứng bật dậy, giọng nói vẫn còn đầy run rẩy, hoảng loạn. “Tướng quân Hannibal... tướng quân Hannibal thế nào rồi?”

Một người thanh niên trẻ bước lên, nhẹ nhàng trả lời cậu.

“Tướng quân Hannibal hiện vẫn trấn thủ tại thành Kapathogia. Chính vì vậy mà ta đến, hy vọng cậu có thể giúp đỡ khuyên giải tướng quân gia nhập quân giải phóng, tránh đi một cuộc sinh linh đồ thán.”

Người thiếu niên còn rất trẻ, đôi mắt thiện lương. Trong đôi mắt đó Corpul liền nhận ra ánh sáng của thánh quang tỏa chiếu. Cậu ta tuy không phải là thần, nhưng đã được những vị thần chúc phúc. Cả tâm thần lẫn cự thần.

*

Trước khi Serisu và Shanan tấn công thành Luthecia, đội cung kỵ của Lester có nhiệm vụ mai phục xung

quanh, bắn hạ bất cứ con rồng nào cất cánh khỏi toà thành đi báo tin. Thành Luthecia hoàn toàn không phòng bị cho một cuộc đột kích, đã nhanh chóng thất thủ. Những con rồng cũng không kịp cất cánh bay đi.

Không những thế đội Lester còn bắn được những con bồ câu bay đến từ đế đô Thracia.

Theo những lá thư đó thì cuộc tấn công do vương nữ Athena dẫn đầu vào thành Mease đã thất bại. Vua Trabant đích thân thống lĩnh đại quân tiếp tục tiến công, đồng thời ra lệnh cho tất cả các thành trì đồng loạt đánh vào Mease.

Serisu đọc được tin báo, lòng như lửa đốt. Trabant đích thân thống lĩnh đại quân là chuyện không nhỏ chút nào trong khi cậu thì chẳng thể ở bên cạnh các huynh đệ đang khổ chiến.

Ngay lập Serisu hạ lệnh cho đoàn người ngựa ngày đêm không nghỉ hành trình trở lại tiếp ứng Mease. Quay lại Mease phải băng qua Kapathogia hoặc đi ngược đường rừng gai.

“Serisu, Mease quân đông tướng mạnh, lại có quân sư Levin ở đó, sẽ ổn cả thôi.” Shanan khuyên giải. “Giờ đã cứu được Corpul thì phải lập tức đến Kapathogia để thương thuyết với Hannibal, nếu hấn thu binh, nhuệ khí của quân Thracia sẽ giảm đi rất nhiều mà thành Mease cũng không sợ lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.”

Serisu cho Lester đi thám thính tình hình thành Kapathogia. Cậu báo lại rằng:

“Đội trọng binh của tướng Hannibal đã hành quân hướng về Mease phối hợp với Trabant. Đệ không rõ Hannibal cùng xuất kích hay ở lại phòng thủ. Tuy nhiên quanh phạm vi Kapathogia vẫn rất đông quân trấn thủ, canh gác cực kì nghiêm mật. “

Corpul nói:

“Phụ thân ta luôn đi đầu trong các trận đánh, nếu Kapathogia đã xuất binh thì người chắc hẳn đã ở nơi tiền tuyến.”

“Đã như vậy chúng ta phải liều một phen. Nếu vượt rừng gai, liên tục hành trình suốt ngày đêm thì có thể đến kịp Mease trong vòng ba ngày nữa.” Serisu quyết định. “Trước khi chúng ta lên đường đến thành Luthecia giải cứu Corpul, quân sư Levin đã hẹn vào lúc trăng khuyết ngày mười ba sẽ cho Fee dẫn quân tiềm phục ở vùng phụ cận phía đông nam của thành Mease tiếp ứng cho chúng ta trở về. Corpul có thể đi cùng Fee về trước. Nếu có thể ngay trên trận địa, thuyết phục tướng quân Hannibal đình chiến thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.”

Shanan không đồng ý. Chàng không chắc Lá Chấn Thép lưng danh của Thracia có còn đường lui binh không, một khi đã cùng hợp quân với chủ tướng. Tình riêng chẳng vốn chẳng thể sánh bằng nợ nước, nhất là với kẻ cả đời bảo vệ quê hương.

“Muốn ngăn Hannibal chỉ có thể cản ngay lập tức. Không thể chờ đến lúc trở về Mease. Corpul, cậu có thể viết một lá thư cho cha mình để Lester mang đến thành Kapathogia ngay lập tức không? Dù Hannibal không còn ở trong thành, người của y vẫn sẽ có cách để liên lạc.

Toàn bộ nhân mã trong nhiệm vụ Luthecia đều đã hành quân không nghỉ và rất kiệt quệ rồi. Ta đề nghị để mọi người tạm thời hạ trại, nghỉ lại một đêm. Bình minh ngày mai nhất tề xuất phát đến Kapathogia, khu vực cò giống trống. Như vậy, kể cả trong trường hợp Hannibal không chịu đình chiến, y cũng buộc phải cắt người quay lại tiếp ứng Kapathogia. Ít nhiều cũng có thể phần nào giảm bớt áp lực cho Mease. ”

Serisu đồng ý.

Ngoại trừ Lester trong đêm lập tức mang thư của Corpul thẳng đến Kapathogia, đoàn người của Serisu có một đêm dừng chân sau nhiều ngày dài không ngủ.

Đêm đầu đông Thracia giá lạnh và lộng gió. Bọn Serisu lo sợ bị phát hiện lại không dám đốt lửa. Mọi người chỉ còn cách tựa sát vào nhau, chia sẻ hơi ấm từ cơ thể mình cho đồng đội.

Corpul cầu nguyện trước lúc đi ngủ, Serisu cũng cầu nguyện cùng cậu bé. Trong bóng đêm và giá lạnh này,

tên gọi của những vị thần bỗng trở nên linh thiêng kỳ lạ.

Shanan và những kiếm sĩ Isaach không cầu nguyện. Người Isaach không tin vào các tân thần. Đối với họ thánh chiến sĩ và long tộc cổ đại cũng đều là người bình phàm hữu sinh hữu tử. Kiếm sĩ của Isaach tin ở các cựu thần, núi sông, mây trời, gió bão... Cựu thần trong đức tin của họ không có mắt, không có tai để nghe những lời cầu nguyện. Cựu thần cũng không quan tâm thiện ác đúng sai. Bọn họ chỉ gìn giữ sự cân bằng. Họ tạo ra một bắt đầu và lúc kết thúc, ban phát một sinh linh cùng lúc lấy đi một mạng sống.

Đêm quá lạnh, không ai ngủ được sâu. Những giấc ngủ chập chờn run rẩy và tiếng gió rít rợn người qua đá núi đầy ác mộng.

Shanan ngủ rất ít, không chỉ đêm nay mà dạo gần đây, lúc nào chàng cũng mơ thấy ác mộng. Những cơn ác mộng khiến chàng bật dậy, đầm đìa mồ hôi, nhịp tim tán loạn, mà không thể nhớ được một chút gì về chúng.

Đảng nào cũng không ngủ được, Shanan nhận phiên trực đêm.

Gió rất lớn, mây trời bị thổi dạt đi khiến chúng như đang đuổi bắt những vì sao. Trăng gần tròn và có quầng đỏ như máu.

“Yulia, mọi người đi đâu đó?”

Shanan hỏi khi vừa nghe những tiếng bước chân rất khẽ. Tiếng chân dừng lại một chút rồi tiến về phía chàng.

“Mọi người có cảm giác ai đó đang theo dõi chúng ta.” Yulia nhẹ nhàng nói. *“Từ lúc tới Lenster mọi người đã có cảm giác đó rồi, càng lúc càng rõ ràng hơn.”*

“Ta cũng có cảm giác đó... nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ điều gì khả nghi. Dù sao mọi người cũng không nên đi loay hoay ở đây.”

“Huynh cũng có cảm giác bị theo dõi ư?”

“Ừm... rất kì lạ. Một đôi mắt dường như đang quan sát từ giấc mộng chứ không phải một kẻ hữu hình.”

“Chính là như vậy.” Sắc mặt Yulia tái hẳn đi.

“Lại đây ngồi xuống đi. Gió sắp thổi bay muội rồi.”

“Vâng.”

Nàng bước đến, thu mình hết sức trong chiếc áo choàng. Nàng lạnh cóng. Chỉ một chiếc áo choàng không đủ cản những cơn gió, và nàng lại là nữ nhi duy nhất, không thể tụm lại cùng bọn nam nhân cho đỡ giá lạnh.

Shanan cởi áo choàng của mình khoác lên mình nàng.

“Ráng ngủ một chút. Từ ngày mai đường đi sẽ rất vất vả.”

“Muội không thể nhận.”

“Đừng cãi lời ta.”

Shanan không giống với bọn Lester hay Delmud. Yulia luôn coi chàng là trưởng bối, giống như Levin. Nàng không dám cãi lại. Nhưng kể cả hai chiếc áo choàng vẫn không đủ giữ ấm ở nơi này. Nàng vẫn còn run lẩy bẩy.

Lại có tiếng bước chân người rất khẽ. Shanan hỏi:

“Đệ cũng không ngủ được hả Serisu?”

“Serisu?” Yulia giật mình nhìn về phía bóng đêm, một bóng hình quen thuộc đang đến.

“Đệ thấy Yulia thức giấc nên muốn chắc là muội ấy an toàn.”

Cậu ngồi xuống cạnh Shanan và Yulia, che chắn cho nàng khỏi một đợt gió lớn nữa đang thổi đến.

“Muội vẫn còn lạnh quá nhỉ.” Serisu cũng khoác tấm áo choàng của mình cho Yulia.

Nàng ngại ngùng nói.

“Minh chủ... gió lớn lắm.”

“Vì gió lớn nên muối mới cần giữ ấm. Gió không làm gì được huynh Shanan và ta đâu.”

Yulia mỉm cười, bên lên cuộn tròn trong những tấm áo bông ấm áp. Nàng tựa mình vào giữa Shanan và Serisu, cảm giác thật bình yên như đã trở về nhà.

Nàng chẳng còn ký ức gì cả, không gia đình, không người thân. Tuổi thơ của nàng chỉ biết đến Levin thúc thúc và những chuyến lang bạc giữa vùng biên giới Silesia. Levin rất tốt với nàng nhưng lạnh nhạt. Chỉ khi gia nhập đội quân của Serisu, nàng mới cảm thấy được tình thân. Bằng hữu, huynh đệ, tử muội... tất cả họ đều như người một nhà.

Tối tối các chị em ngồi trong phòng, kẻ may vá, người mài gươm, sắc thuốc, tíu tít kể đủ chuyện trên đời. Các chàng trai của họ cũng rất dễ thương, lâu lâu lại mang đến những món quà cho các cô gái. Những bó hoa dại, quả rừng, đôi lúc vài tấm lụa, vài món trang sức linh

tin họ tìm được giữa những phố xá đìu hiu vì chiến loạn.

Yulia ước gì có thể mãi mãi sống cùng họ rồi một ngày nào đó cùng trở về Tirnanog. Nàng đã nghe Lana và Lakche kể không biết bao nhiêu là chuyện về làng Tirnanog. Không chỉ nàng mà cả Nanna, Tiny, Fee đều lắng nghe thích thú. Những câu chuyện về ngôi làng đó giống như một cổ tích đã vẽ ra giữa cuộc chiến loạn tang thương, một vùng đất đẹp đẽ của thanh xuân và tình yêu vĩnh cửu.

Một ngôi làng của thần thoại, một ngôi làng đã nuôi dưỡng thần thoại và niềm hy vọng.

Tựa như có cùng một suy nghĩ với nàng, Serisu chợt lên tiếng.

“Bầu trời ở nơi này cũng thật mênh mông, thật giống với làng Tirnanog phải không huynh Shanan?”

Yulia cũng ngược nhìn trời. Những vàng sao bạc, sắc mây trời xanh và tím thâm đổ vào nhau, mây đuổi

mây, gió đuổi gió, hết như thiên cung đang mời một buổi tiệc từng bừng.

“Phải.” Shanán đáp. “Trời sao trên núi cao thật lộng lẫy. Mỗi lần lên đỉnh núi nhìn sao ta đều muốn nhảy xuống, biến thành một con đại bàng bay đi.”

“Chúng ta thực sự đã bay đi... đã đi xa đến thế. Vậy mà nhìn thấy sao trời để lại thấy mình như một đứa trẻ.”

Yulia lắng những chuyện Serisu nói, lòng thật bình yên. Cậu khe khẽ hát một bài ca cổ.

Ta đã đến đây, nơi này lập nghiệp, sinh con đẻ cái.

Ta đã đến đây, nằm trên cỏ xanh, ngắm sao đêm bạc.

Đất trời lồng lộng,

Cuộc đời trôi nhẹ như một áng mây bay...”

Khi cậu hát, Yulia nghĩ, cậu đang nhớ nhà tha thiết. Nàng không có nhà để nhớ, nhưng có cùng một hoài

ước buổi thanh bình, được sống một đời sống nhẹ như áng mây trời, bên những người yêu mến. Chỉ cần như vậy thì không có quá khứ cũng không sao, không nhớ được gì cả cũng không sao. Cùng với nhau, những người bạn này, nàng sẽ tự tạo ra quá khứ cho mình. Những quá khứ hạnh phúc.

Yulia mơ mộng rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ nàng nghe những tiếng sáo nhẹ nhàng vọng đến trên cánh đồng mệnh mông cùng tiếng hát của những mục đồng chăn dê núi.

Serisu nhìn nàng ngủ đầy trù ẻo. Nàng giống như hạt sương mùa xuân trên lá non, mong manh biết bao. Cậu ước gì có thể bảo bọc Yulia cả đời mình. Cậu cũng nhớ đến những đêm dài sau cuộc chiến ở Melgen, khi những cơn ác mộng về sự phản bội bao trùm cậu, lúc nào Yulia cũng ở cạnh bên. Mỗi lần thức dậy, lại thấy bóng hình dịu dàng của nàng ngồi kế bên giường. Serisu vốn đã yêu mến nàng từ cái nhìn đầu tiên, lại bao lần sinh tử càng khiến trái tim mình chủ trẻ tuổi rung động

sâu sắc. Những đêm ở Melgen, biết bao xao xuyến bộc phát thành những cử chỉ âu yếm chẳng thể kiềm chế.

Điều duy nhất cản Serisu lại giữa giới hạn cuối cùng lại chính là những lời Oifey đã luôn răn dạy bọn thanh niên làng Tirnanog về tình yêu và nghĩa vụ. Càng yêu thương một ai đó, càng lại càng phải trân trọng, toàn tâm toàn ý với người mình yêu. Mỗi lần kề cận bên Yuriua, trong mỗi nụ hôn nồng nhiệt, phảng phất, Serisu lại hối hận vô cùng. Nỗi hối hận sâu sắc hơn cả si mê. Cậu biết thấp thoáng trong trái tim mình vẫn là hình bóng của Lana. Bất luận say đắm nào cũng không thể tẩy rửa được nàng. Và cứ thế, cậu và Yulia xa dần...

Bớt chợp, Serisu bắt gặp ánh mắt của Shanan. Cậu bỗng thấy nóng bừng mặt như thời còn nhỏ phạm lỗi bị bắt.

“Đệ rất thích cô bé phải không?” Shanan hỏi.

“Đệ muốn bảo vệ cô ấy.” Minh chủ đáp.

“Đừng chơi đùa với tình cảm của hai cô gái.”

Serisu nghe mấy lời này, mặt lại càng đỏ hơn.

“Đệ... chưa bao giờ có ý bốn cọt gì.”

“Vậy thì phải suy nghĩ về nó đi Serisu. Sau khi giải quyết xong chuyện ở Mease thì suy nghĩ đi. Lựa chọn của đệ mới chính là sự trân trọng dành cho họ.”

Minh chủ trẻ tuổi gật gật đầu, che giấu khuôn mặt đã đỏ gay gắt. Cậu liếc nhìn Yulia lần nữa để chắc rằng nàng đã ngủ say.

Chiến sự rồi bời, cậu tự trách mình đã để tơ tình làm rối ren tâm tưởng. Rồi đột nhiên cậu lại hỏi về đóa bạch trà Yohan đã tặng cho Lakche.

“Có lẽ ta cũng nên sớm chúc phúc cho chúng sau khi trở về.” Shanan đáp, chẳng có cảm xúc gì trong giọng nói.

Serisu bỏ qua cái ý định hỏi chàng về điều Lakche đã nói rất nhiều năm trước. Rằng cả đời này nàng chỉ

muốn bắt được một ngôi sao băng để vương đã hiển hiện thành người.

Cậu lắc đầu, không cho phép mình nghĩ đến những chuyện tình cảm nữa.

Bên cạnh Serisu, Yulia trở mình vì một giấc mộng lạ lùng.

Cô bé thoáng nhìn thấy một người phụ nữ đẹp tuyệt trần, tựa như một nữ thần hồ giữa rừng linh tinh. Nàng quay lại, một giọt lệ trong mắt đầy xót xa.

“Yulia...”

Người đàn bà tuyệt sắc gọi tha thiết.

“Yulia, Yulia...” Nàng chớp mắt. Lần này là Serisu đang lay gọi. *“Đến lúc phải đi rồi.”*

“A...” Nàng ngại ngùng ngồi dậy, nhận ra mình đã ngủ suốt đêm trong lòng mình chủ.

“Muội xin lỗi...” Nàng vội đưa lại áo khoác cho cả Serisu lẫn Shanan. Đôi má đỏ bừng trong ánh bình minh nhàn nhạt.

“Nhìn muội ngủ như một đứa trẻ. Đừng ngại gì cả, ta mới phải xin lỗi đã bắt muội chịu nhiều gian khổ.”
Serisu đáp lại. *“Đi thôi nào, Corpul có vẻ đã bắt đầu cầu nguyện rồi.”*

Serisu đi trước và Yulia chạy theo cậu.

Như mọi buổi sáng, Corpul thức rất sớm khẩn nguyện thần linh.

Lester cũng đã dậy cùng cậu bé cầu nguyện. Đó là thói quen mà mẫu thân Edin đã tập cho những đứa trẻ ở Tirnanog, cũng là thói quen mà đám thanh niên đã bắt đầu quên lãng sau khi lao vào những trận đánh ác liệt triền miên.

Yulia và Serisu cùng tham dự. Hình ảnh của bầu trời đêm đầy những vì tinh tú theo họ vào những câu kinh cầu, mùi hương thanh khiết của tuổi thơ cũng sống dậy

trong bản kinh cầu buổi sáng. Và tất cả bọn họ đều thầm biết ơn những phút giây tinh khôi đẹp mà núi rừng đã ban tặng đó. Chúng đã neo giữ bọn họ lại với vùng đất của tuổi thanh xuân, với thiện tâm và niềm hy vọng mà máu lửa chiến tranh vẫn còn chưa vấy bẩn.

Lời cầu kinh buổi sáng cũng làm Shanan cùng những kiếm sĩ Isaach cảm thấy dễ chịu đi rất nhiều. Bọn họ tuy không tin ở thánh thần, nhưng luôn tin ở một thứ tinh thần hiện hữu giữa cõi trời đất này. Một thứ dòng chảy âm thần của sinh mệnh, nối kết vạn vật mà đôi khi những lời kinh cầu của con người có thể hoà cùng một nhịp điệu với dòng chảy vô cùng đó để rồi nhận lại từ nó một thứ sức mạnh tinh khôi. Kết hợp với tự nhiên cũng là cảnh giới tối cao trong kiếm thuật của người Isaach. Bọn họ không chỉ muốn đuổi theo một ngọn gió mà muốn trở thành gió, không chỉ muốn bắt được ánh sáng của sao băng mà kiếm của họ cũng chính là sao băng.

Khi giờ cầu kinh đã chấm dứt và mọi người chuẩn bị lên đường, cậu bé Corpul bỗng hỏi Shanan.

“Huynh không bao giờ cầu nguyện sao? Huynh không tin vào sự tồn tại của chư thần linh sao?”

“Có chứ.” Shanán đáp. “Chỉ là cách ta cầu nguyện khác với cậu.”

“Huynh cầu nguyện bằng lưỡi kiếm và sinh mệnh trên chiến trường?”

Shanan hơi ngạc nhiên. Những lời của cậu bé Corpul nghe có vẻ lạ lẫm với tuổi của cậu.

“Một cách nào đó là như vậy.” Chàng đáp.

“Như vậy không đủ.” Corpul nói tiếp. “Vị thần trên lưỡi kiếm và chiến trường là tử thần. Huynh nên tham gia cùng mọi người, buổi kinh sớm sẽ tẩy rửa linh hồn huynh.”

“Linh hồn ta ô uế lắm sao?”

“Không.” Corpul nhìn chàng rất nghiêm túc. “Nhưng tử thần hiện diện kề cận huynh, ngay trong lưỡi kiếm

của huynh. Hắn đang tổn hại huynh, từng ngày, từng ngày một. Ta có thể cảm nhận được tà vọng độc ác của hắn.”

Shanan ngồi xuống trên một gối, đối diện với Corpul. Chàng nói.

“Ta tin có hai vị “thần” bất bại: thời gian và cái chết. Thời gian tàn ác hơn trong cái chết tham lam hơn. Chúng ta có thể đánh lừa một kẻ, và chạy trốn một kẻ, nhưng không cách nào chạy thoát cả hai mãi mãi. Ngày ta đối diện với cả hai vị “thần” đó, cũng sẽ là ngày cuối cùng trong cuộc đời ta. Ngày đó ta sẽ nói với bọn họ rằng: các vị đã có tất cả, nhưng sẽ không bao giờ có được linh hồn ta. Thời gian đã cho phép ta cống hiến trọn vẹn linh hồn mình. Và cái chết đã giải thoát nó bằng sự nghỉ ngơi.”

Corpul không nói gì nữa. Sắc mặt của cậu vẫn rất trầm trọng. Từ bé cậu đã có thể thấy được rất nhiều điều người khác không thể thấy, thấu thị những điều kể cả các tiên tri cũng khó có thể tường minh hơn.

Cậu đã thấy bóng tối bao phủ lấy người kiếm sĩ đơn độc này. Bóng tối đã bắt đầu ăn vào tim. Tuy nhiên trái tim chàng không chỉ nằm trong lồng ngực.

Tim của kiếm sĩ, chính là kiếm tâm.

Serisu triệu tập mọi người ngay sau đó. Shanan và Corpul đều trở lên ngựa. Cậu bé tư tế vẫn nhìn theo Shanan một lúc rất lâu. Ánh mắt trong vắt của cậu mang đầy lời nguyện cầu. Cậu cầu chúc cho Shanan lòng can đảm trong trận chiến mà định mệnh của chàng không thể tránh khỏi.

*

Vẫn không có tin tức gì của Lester suốt buổi sáng.

Lester rất thông minh, cơ biến. Nếu chỉ giao một phong thư, gã nhất định có đến hàng trăm cách giao đến nơi mà không cần đặt mình vào nguy hiểm. Tuy nhiên việc lần này vô cùng hệ trọng, Lester tự mình làm sứ giả.

Không có tin tức gì của chàng cung kỵ sĩ thì sắc xuất Lester đã phải vào làm khách trong hầm ngục Kapathogia là rất lớn.

Serisu đã lo lắng cho Mease lại càng nóng lòng vì an nguy của Lester.

Họ đi nhanh nhất và cẩn trọng nhất có thể. Nếu đã không thể đình chiến, thì một cuộc tấn công bất ngờ là cơ hội duy nhất có thể kéo Hannibal lui binh lại thủ bị.

Khắp các nẻo đường đều có các chốt kiểm soát.

Đường vào rừng gai cũng bị phong tỏa. Lệnh tổng động binh khiến toàn cõi Thracia cảnh giới vô cùng nghiêm ngặt. Tình hình hoàn toàn khác hẳn với lúc bọn họ băng rừng đến Luthecia. Serisu chỉ muốn ngay lập tức tấn công. Cậu chỉ sợ một trận chiến ở thành Mease sẽ cướp đi sinh mệnh của ai đó... bất cứ ai, bất cứ bằng hữu nào cũng là người cậu cần phải bảo vệ.

Minh chủ trẻ tuổi điểm lại binh lực hiện có sau trận giải cứu Corpul. Thiệt hại khá ít, cậu vẫn còn lại

khoảng gần hai trăm người, cộng với Shanan, Yulia, ngoại trừ Corpul... tất cả đều là quân tinh nhuệ. Tuy nhiên lấy một trăm mấy chục người đi đối đầu với đội trọng binh trang bị hùng hậu của Kapathogia thì chẳng khác nào tự sát.

“Không thể chần chừ hơn nữa.” Serisu bồn chồn. “Nếu không lập tức công thành Kapathogia, rất có thể viện binh từ Đế Quốc sẽ kéo đến. Lúc đó không chỉ không cách ứng cứu Mease mà chúng ta cũng không chắc bao nhiêu người toàn mạng. Quân sư Levin đã có hẹn cho người đến ứng cứu. Ta tin quân sư đã có dự liệu cả rồi. Chúng ta có thể hợp lưu với mọi người ngay trên chiến trường giữa Kapathogia và Mease.”

Shanan cũng đồng ý tấn công. Điều khiến chàng lo lắng nhất là Yulia và Corpul. Yulia miễn cưỡng có thể tự bảo vệ mình, còn Corpul... Chính bọn họ đã đưa cậu bé tới đây, lại đặt cậu vào hiểm cảnh thập tử nhất sinh.

“Corpul, có bao nhiêu tướng sĩ thành Kapathogia nhận ra cậu?” Shanan hỏi.

“Ta từ nhỏ đã lớn lên ở Kapathogia, mọi người đều biết mặt.” Cậu bé đáp.

“Tốt. Vậy thì ngay khi cuộc tấn công diễn ra, ta sẽ mở một con đường cho cậu tiến thẳng đến gặp người chỉ huy gần nhất.”

Sắc mặt Corpul sa sầm nhưng chẳng nói gì. Thị kiến trong mắt cậu đã mở ra một màn mưa máu, đầy dẫy xác người.

Tuy nhiên cuộc đột kích thành Kapathogia đã không bao giờ diễn ra.

Trước thời điểm quân Serisu phát lệnh tấn công thì cũng là lúc viện binh của Đế Quốc đột ngột xuất hiện.

Năm ngàn kỵ binh chưa kể hậu bị và các pháp sư tháp tùng...

Đó là rạng sáng ngày mười bảy tháng chạp, mùa đông năm 777, trên đường đèo Vĩnh Cửu phân cách chính lộ dẫn vào thành Kapathogia, Serisu, Shanan, Yulia,

Corpul phải đối mặt với một trận chiến khó khăn nhất từ đầu cuộc khởi nghĩa đến nay.

Hai mặt đều là kẻ thù, đường đi độc đạo.

Năm ngàn kỵ mã phía sau và một ngàn trọng binh trước mặt. Bọn họ chỉ có chính xác một trăm ba mươi bảy người có khả năng chiến đấu trong tay.

*

Thành Thracia, vài ngày trước khi xảy ra trận chiến giữa một trăm ba mươi bảy chiến sĩ quân giải phóng tại đèo Vĩnh Cửu, Manfoy lại đến tìm gặp quốc vương Trabant một lần nữa. Những cuộc gặp với Manfoy chưa bao giờ dễ chịu. Gã đạo sĩ hắc ám luôn biết cách khơi dậy những thứ ký ức đau buồn và những cơn phẫn nộ đã ngủ yên từ lâu.

Lão lụ khụ và lão nhãi:

“Đoàn binh công thành Mease đại bại. Con nhãi đó làm người thất vọng hết lần này tới lần khác hả? Chẳng phải

ta đã nói với người rồi sao, nó là mối họa khôn lường. Người nuôi dưỡng nó, muốn lợi dụng sức mạnh của địa thương tái chiếm Lenster, nhưng có vẻ chưa được mảnh đất nào của Lenster thì... khụ khụ...”

“Nếu người đến chỉ để chỗ mồm vào việc nhà của ta thì tốt nhất là rút đi để giữ lại cái đầu.” Trabant ném cây thiết phủ lại giá binh khí ở sân tập rồi đi vào phòng.

Manfoy đang đợi ở trong, cái giọng nhẽo nhót đáng tửm của lão cũng vang lên từ trong đó. Lúc nào cũng ở trong bóng tối, quỵện với bóng tối, lèo nhèo như một thứ quái vật đầm lầy.

“Ta không có thời gian, muốn gì hãy nói đi.” Nhà vua gắt.

Gã ma đạo sĩ xoa xoa hai bàn tay xương xẩu lại với nhau rồi nói.

“Ta có tin tình báo rằng Serisu đã giải thoát được đứa nhóc con của Hannibal ở thành Luthacia. Hắn có vẻ muốn chiêu hàng lá chắn thép của người đó.”

Trabant gầm gừ.

“Quả đúng như ta dự đoán. Lão già đó luôn khuyên ta hợp tác với quân giải phóng. Hừ... còn thằng nhóc con Serisu thì giống hệt cha nó, luôn muốn khuyến dụ người khác về phe mình.”

“Vậy xem ra... quốc vương bệ hạ đây đã có dự tính từ trước.”

“Kỳ binh mà Đế Quốc hứa hẹn với ta, xem ra đã đến lúc xuất kích rồi. Luthecia nằm ở ngay đường biên giới, các người tấn công lên, đám người đi giải cứu thằng nhóc Corpul có mọc cánh cũng không bay thoát. Ta tin là Serisu sẽ cử một đội tinh anh đi làm nhiệm vụ, lần này có thể giết toàn bộ chúng. Giải quyết xong Corpul, Hannibal sẽ có thêm động lực tiến về Mease. Quân Đế Quốc theo sau yểm trợ nhất định toàn thắng.”

Manfoy cười khùng khục.

“Thì ra thắng con của Hannibal chỉ là cái bẫy sao. Bộ hạ quả thực rất đa mưu. Được, theo như ý người, Đế Quốc sẽ động binh.”

“Ta sẽ thân chinh dẫn quân đến Mease hợp lực, không để chúng được nghỉ ngơi chỉnh đốn. Bọn chúng không quen không chiến, khí hậu vùng này lại khắc nghiệt, nhiệt độ lạnh giá, không khí rất loãng, sẽ khiến chúng nhanh chóng kiệt sức. Người còn ý kiến gì nữa không?”

Manfoy lại tiếp tục bẻ những ngón tay khẳng khiu của hắn kêu lách cách. Cái giọng nheo nhọt của lão uốn éo đầy khoái trá.

“Tốt lắm, tốt lắm. Quốc vương thật chu toàn. Ta chỉ có một đề nghị. Xin bộ hạ giữ mạng cho bọn sử dụng thần binh. Ares, Shanan, Sety, Faval... ta có vài trò chơi cho chúng.”

“Người muốn làm gì với chúng đây?” Trabant nhìn lão đầy vẻ khó chịu.

“Ta có vài thử nghiệm để phục vụ cho hoàng tử Yulius. Xin ngài nhớ đấy, quốc vương, bọn đó phải bắt sống. Nếu cần thì có thể chặt tay chặt chân, nhưng phải giữ lại mạng.”

Trabant không muốn đôi co với Manfoy, cũng không muốn hứa hẹn với lão. Bất cứ thử nghiệm gì của Manfoy cũng đều kinh tởm, đặc biệt là với dòng dõi thánh chiến sĩ. Trabant nói lảng qua việc khác.

“Ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì khiến người đến đây nữa?”

“Là chuyện của thằng nhóc Corpul. Bộ hạ đã dự định giết nó, nhưng ta lại nghe nó đang giữ một thần vật bên mình. Xưa nay dường như chuyện đó được giấu kín. Ta có thể biết thần vật thằng nhóc đó đang giữ là gì không? Nó đã bị bọn Serisu giải cứu, nếu thần vật rơi vào tay chúng thì...”

Trabant lập tức bác đi.

“Chuyện đó không hề có. Nó chỉ là một tư tế tập sự. Chẳng lẽ nó có thần binh bên người mà ta lại dễ dàng để nó lọt vào tay Serisu sao?”

Manfoy cười cười.

“Ta chỉ biết tin lời bệ hạ. Nhưng bệ hạ biết đó, những lời đồn lan xa lắm... việc này mà tới tai điện hạ Yulius người sẽ không hài lòng đâu.”

“Hắn không hài lòng thì tự đi mà bắt thằng nhóc đó về. Ta không theo đòi lại đâu.”

“Đã vậy, ta cũng không còn việc gì nữa... đành cáo từ vậy.”

“Người hãy lo nhiệm vụ của mình đi.”

“Chúc cho vũ vận của bệ hạ vạn sự tốt lành.”

Manfoy nói rồi lại dùng thuật không độn biến đi. Hắn đi rồi, gian phòng cũng bớt điều ngọt ngào.

Mùa đông sương mù nhiều, trời đã sáng mà sương vẫn còn bay đầy phòng. Trabant thả thêm củi vào lò sưởi để gian phòng sáng rõ hơn một chút. Những lời của Manfoy nói không khỏi khiến nhà vua của Thracia có chút lo lắng.

Một thần vật nữa ở trong tay Corpul...

Chuyện này nhiều năm trước đã có lời đồn đại. Đứa trẻ được Hannibal nhận nuôi từ bé đã có nhiều điểm khác người. Các tư tế xem nó như một thần đồng, họ nói trên người nó được phủ đầy thánh quang, là đứa trẻ được thần linh chúc phúc. Cũng có nhiều lời đồn nói rằng thằng bé đang nắm giữ gậy Valkyrie có thể hồi sinh người chết của dòng họ Blaggi. Chính vì vậy không ít người cho rằng Corpul là con trai của thần phụ Claude thành Edda khi xưa. Tuy nhiên sự thật về những việc này luôn được Hannibal giấu kín.

Trabant một phần vì tôn trọng vị tướng của mình, một phần cũng không muốn Manfoy thò mũi vào những

chuyện liên quan đến thần binh nên cũng ít nhiều có ý muốn lờ đi.

Cho dù nhà vua của Thracia không biết chính xác Manfoy muốn làm gì với hậu duệ của những thánh chiến sĩ nhưng Trabant tuyệt đối không muốn họ lọt vào tay lão. Ông cũng mang trong mình dòng máu thánh, thà rằng thấy nó nhuộm đỏ chiến trường còn hơn để những dòng máu cao quý đó bị hắc ám chà đạp.

Dòng suy nghĩ của Trabant bị cắt đứt khi Athena đột ngột trở về.

Cánh cửa phòng bật mở, đứa con gái của ông, vẫn còn nguyên chiến phục đầm máu bước vào như một cơn lốc.

“Athena.”

Arion đi ngay sau nàng. Nàng không có vẻ gì nghe thấy đại huynh.

“Trả lời tôi.” Athena run rẩy. *“Ông có phải là cha ruột của tôi không? Tại sao tôi lại có thể sử dụng được Gái*

Bolg và mang dấu ấn của thánh chiến sĩ Nova trên người? Thân phận thực sự của tôi có liên quan gì đến vương tộc Lenster?”

Đôi mắt nàng long lên đỏ ngầu. Nước mắt và máu cùng lẫn xuống.

Mái tóc đỏ, đôi mắt đỏ... bỗng chốc Trabant sững người như thể người thiếu phụ năm nào đã hồi sinh.

“Không ai được đụng tới con ta.” Người thiếu phụ ngày xưa vung gươm giữa trùng vây những long kỵ sĩ. Đôi mắt không có hận thù, chỉ có tình yêu thương.

“Muội không được hỗn láo với phụ vương.” Arion giữ chặt lấy tay nàng khi Athena toan tiến về phía Trabant với cây địa thương sáng ngời.

“Một lần nữa, người đã bỏ mặc quân sĩ của mình ngoài trận tiền, quay về đây hạch hỏi ta sao?” Trabant quắc mắt nhìn nàng.

Khí thế của nhà vua khiến Athena sững lại. Phải, nàng đã bỏ đi ngay trên chiến trường, ngay khi nghe Leef và Finn nói về cây thương Gáe Bolg và cái chết của phụ vương tử Cuan. Nàng đã hành động quá cảm tính, còn binh sĩ của nàng... đồng bào của nàng... nhưng... đó có phải đồng bào của nàng... có phải không?

“Tại sao con lại mang trên mình dấu ấn của vương gia Lenster?”

Nàng hỏi, đôi mắt nàng đã nguôi đi cơn giận, chỉ còn nỗi đau đớn.

“Con là con của ai? Con thực sự là ai?”

Trabant thấy một khúc củi nữa vào lò sưởi. Ông đối diện với nàng con gái và trả lời.

“Ta đã tưởng năm tháng có thể làm phai nhạt dòng máu, nhưng rốt cuộc chẳng có gì thay đổi cả. Người rất giống mẹ ngươi, rất cứng đầu.”

“Mẹ tôi... mẹ tôi là ai?”

“Sử dụng được Gáe Bolg chỉ duy nhất có hậu duệ của Nova. Người là con gái của Cuan và Ethrin, vương gia Lenster.”

Athena lùi lại một bước.

Nàng đã biết câu trả lời ngay từ lúc gặp Leef. Cậu thật giống với nàng, quá giống, quá thân thuộc. Ngay khi vừa gặp cậu, những ký ức mờ mịt trong Gáe Bolg lập tức trở nên sống động, rõ ràng. Dẫu vậy câu trả lời từ chính Trabant vẫn như kéo theo cả thế giới quanh nàng sụp đổ.

Athena nhìn anh rồi nhìn cha. Trabant rất bình thản, lạnh lùng. Arion mệt mỏi và buồn bã...

“Huynh... huynh cũng đã biết chuyện này...”

Arion không đáp lại.

“Người... người... người đã giết cha mẹ ta.”

Athena quát lớn. Cây Gáo Bolg chỉ thẳng về phía Trabant.

“Ta phải trả mối thù này.”

Trabant cũng rút lấy cây Gungnir ngay bên cạnh. Ánh sáng của cặp thiên thương bùng lên dưới ngọn lửa mùa đông.

“Muội phải bước qua xác ta trước đã.”

Arion lao lên đứng chắn trước mặt Athena và phụ vương. Vị hoàng huynh quảng đại và uy nghiêm của nàng.

“Muội... muội không thể ra tay với huynh.”

“Muộn rồi. Chết đi Athena.”

Arion quát lên và lao đến.

Con trư thủ trên tay chàng rất nhanh.

Athena không thể đánh trả, cũng không kịp tránh né. Nàng vĩnh viễn không bao giờ có thể chống lại vị hoàng huynh này.

“*Arion...*”

Nước mắt lăn trên má nàng khi ngọn dao của Arion đâm vào trái tim nàng.

Trong đôi mắt đó... hận thù đã tan biến, chỉ còn lại tình yêu...

Chỉ còn lại tình yêu...

Trabant bất động. *Cùng một đôi mắt đó... tại sao...*

Tại sao bao nhiêu trận gió tanh mưa máu, bao nhiêu thù hận, đau đớn, cũng không ám ảnh bằng một đôi mắt của người đàn bà sắp chết năm xưa. Tình yêu... thứ mà suốt đời Trabant đã quên mất, thứ mà Thracia khắc nghiệt đã mất đi... tại sao lại ám ảnh đến như thế, đẹp đến như thế. Nó là giấc mộng hoa niên, là tất cả những điều tốt đẹp mà phải hy sinh cho một Thracia

no ấm hơn... nhưng biết bao nhiêu tình yêu đã chết, mà người dân xứ này vẫn cùng khổ cơ cực, vẫn là mọi rợ, linh cẩu, đánh thuê cho những đại quốc phồn vinh.

“Con... giết nó rồi sao?” Nhà vua bàng hoàng đến lặng lẽ.

Arion ôm chặt lấy xác Athena, ôm nàng như ôm trong tay một báu vật.

Cây địa thương rơi xuống, đập một tiếng chát chúa trên nền đá lạnh.

“Thôi... dù gì cũng đã ra tay... cũng tốt. Cũng tốt thôi... không giết nó cũng có ngày nó chống lại chúng ta. Chẳng có gì thay đổi được dòng máu cả.”

Trabant lâu nhàu. Ông ngồi xuống trường kỷ bên lò sưởi. Lửa lớn, sương mù vẫn nhàn nhạt bay vào từ ngoài sân tập.

Arion đặt xác Athena vào góc phòng, đóng lại cánh cửa lớn.

“Xin phụ vương cho con xuất chiến.” Chàng nói. *“Con sẽ dành lại Mease, đánh đuổi lũ ngoại tộc ra khỏi quê hương chúng ta không chừa một kẻ nào.”*

Trabant nhìn đứa con trai đang quỳ dưới chân mình. Những lời chàng thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như ngọn dao đâm vào tim Athena, nhẹ nhàng như cái chết của một long kỵ sĩ.

“Ta sẽ thân chinh. Binh lính cần thấy vua của họ trên chiến trường. Thành Thracia này giao lại cho con.” Trabant từ tốn nói. *“Đứng lên đi.”*

Arion đứng lên, đôi mắt vẫn lạnh giá, tất cả những cảm xúc đều đã được giấu kín. Chàng làm nhà vua nhớ đến tuổi trẻ của mình. Khắc nghiệt, đau buồn... tất cả khóa lấp lên thanh xuân, tước đi mọi phép màu và mộng ước tốt đẹp để rồi chỉ còn một Trabant tàn bạo, độc ác. Nhưng Arion không như thế... không chỉ là Trabant tự an ủi mình... vị hoàng tử này không như giống như hãn khi xưa. Vì chàng luôn có Athena bên mình. Chàng

chẳng bao giờ cô độc như Trabant ngày trước. *Arion chính là niềm hy vọng cuối cùng của Thracia.*

“*Đây, trao lại cho con.*” Trabant đứng lên và đưa Gungnir cho Arion.

“*Phụ vương, người ra trận sao lại trao Gungnir cho con...*”

“*Hãy giữ lấy. Đó là ý muốn của ta.*”

Arion cúi nhận.

Long kỵ sĩ Thracia không nói nhiều. Sự khắc nghiệt của xứ sở đã tước đi của họ những lời nói và cử chỉ yêu thương. Nỗi đau và nước mắt đều chảy ngược.

Gungnir là một lời từ biệt. Arion sẽ không bao giờ gặp lại phụ vương nữa. Chàng không thể giữ một nhà vua rỗng, phụng mệnh chính là lòng tôn trọng. Sống lúc nào cũng khó hơn chết.

Trabant vỗ nhẹ lên vai con trai mình. Nhà vua tàn bạo và kiêu hãnh, cái vỗ vai là cử chỉ yêu thương duy nhất được bộc lộ ra suốt hai mươi mấy năm trời. Trabant nói, giọng mềm đi rất nhiều so với mọi khi.

“Hãy làm gì mà con thấy đúng. Bá tánh yêu mến con, bàn tay con vẫn còn trong sạch...”

“Phụ vương, chẳng lẽ người muốn con đầu hàng sao?”
Thần thương trên tay Arion run khe khẽ.

“Hãy làm điều con cho là đúng.” Trabant đáp thật phẳng lặng. *“Tâm nguyện của ta chỉ là chấm dứt đau khổ cho người dân xứ này. Thracia đã chịu đủ chiến tranh rồi.”*

Và đức vua rời đi.

Ngọn lửa lòng bùng lay động theo bóng áo choàng.

Hắn dừng lại đôi chút bên xác Athena. Chẳng ai thấy khuôn mặt nhà vua của long kỵ trong bóng tối và rồi

khi ra ngoài ánh sáng xám mờ của mùa đông, nhà Trabant trở lại vẻ khắc nghiệt, lạnh lùng.

Đội thiên long kỵ mã xuất kích cùng với vua của họ thẳng đến Mease.

Những con rồng rít lên cùng tiếng gió, đôi cánh rộng che lấp cả mặt trời.

Mùa đông u ám và gió ngày một lớn hơn báo hiệu những trận bão tuyết sắp đổ về.

*

Lửa vẫn cháy lớn, hơi ấm từ lò sưởi nồng nực trong gian phòng đá kín kẽ. Arion đã ngồi bất động bên cạnh Athena từ rất lâu.

Hoàng hôn, đêm xuống, bình minh rồi lại một hoàng hôn nữa.

Hơi thở khe khẽ, mảnh như một sợi chỉ càng lúc càng rõ ràng hơn.

Rồi khi những vì sao sáng tỏ nơi chân trời, nàng tỉnh lại.

Hơi thở của nàng gắt lên, Athena mở mắt và bật dậy...

Cơn đau nhói khiến tâm trí mơ hồ của nàng đột ngột trở nên tỉnh táo.

“Arion...”

Nàng thốt lên mà nghe giọng của mình xa lạ. Lẽ ra nàng đã phải chết rồi. Nàng vẫn nhớ cảm giác của lưỡi thép lạnh giá đâm vào người và đôi mắt vô tình của đại huynh.

“Vết thương chỉ khiến muội tê liệt như người chết trong ít lâu. Muội sẽ nhanh chóng phục hồi thôi.”

Arion nói, giọng anh vẫn rất lạnh giá.

“Arion... tại sao...”

Nàng nắm lấy tay chàng, chạm vào khuôn mặt lạnh giá của chàng, nhìn vào đôi mắt nâu lãnh tĩnh, thâm trầm của Arion.

“Ta không thể nhìn muội và phụ vương đánh nhau.”
Chàng nói. *“Hành trang của muội ta đã chuẩn bị cả rồi. Hãy lên đường, sớm đoàn tụ với gia đình thực sự của mình. Phụ vương đang vây đánh thành Mease, hãy đến đó trước khi quá muộn.”*

Athena liếc nhìn qua góc phòng. Tư trang của nàng, cây Gáo Bolg đã được thu xếp xong xuôi, kể cả con rồng của nàng cũng đang rít gọi bên ngoài. Thành Tharcia đã không giữ nàng nữa, nàng cũng chẳng còn lý do gì ở lại.

Chẳng còn gì, ngoài trừ Arion.

“Đi đi Athena.” Arion thúc giục.

“Đại huynh...”

Nàng chẳng còn gì để nói. Nàng bước xuống giường, mặc lại áo giáp.

Vết thương đã được băng bó cẩn thận. Arion ra tay rất hoàn hảo, vừa đúng yếu huyệt, vừa đủ sâu để tạo ra cái chết giả...

“Sao huynh không giết muội cho rồi?”

Chàng không trả lời.

Nàng rõ hơn ai hết cái lý do. Nàng quá hiểu hoàng huynh. Quá hiểu. Nhưng lần cuối cùng rồi... cơ hội cuối cùng rồi... bao nhiêu năm tháng của những điều chỉ có thể thấu hiểu mà không thể nói ra. Giờ đây, giữa lần ranh ly biệt, mối ràng buộc của huyết thống đã biến mất. Giờ đây, nàng đã sẵn sàng lắng nghe, chỉ là Arion không thể nói... không thể trong tình thế này, trong cuộc chiến này...

Arion không nói. Nàng hiểu tại sao lắm chứ.

“Muội không thể chống lại huynh được.” Nàng nghẹn giọng.

“Lần sau gặp lại sẽ là trên chiến trường. Muội có muốn chống lại ta hay không cũng không quan trọng nữa. Một trong hai vẫn phải có một người phải chết.”

Athena vội cầm lấy Gáo Bolg . Ít nhất nàng cũng không để những giọt lệ tổn thương Arion nhiều hơn.

Bên ngoài, gió thật lớn, sương nhiều, mây đầy trời...

Bên ngoài tối, lửa từ những vọng canh mù mù chỉ chứng minh bóng tối mạnh mẽ thế nào.

Nàng quay lại một lần nữa. Arion không hề nhìn lại. Ánh sáng hắt lên mái tóc dài của anh những tia lửa sáng.

Con rồng đang bay lên đón chủ nhân của mình.

Bay đi, bay lên vòm trời mênh mông, cắt đứt mọi điều với quá khứ.

Nàng còn có một tương lai, còn có một người em thất lạc, còn một mối thù, còn một quê hương thực sự đang chờ đợi.

Bên kia bóng đêm là một cuộc đời đáng giá biết bao.

Còn bên này, bên bếp lửa hồng và lâu đài đá... lại là một tình yêu đã bắt đầu bằng thù hận và những lời nguyền rửa ngàn xưa.

Gái Bolg và Gungnir, đôi thương của tình yêu và thù hận phải uống đủ máu của ba cặp tình nhân. Dian và Nova, Cuan và Ethrin... và giờ... đến lượt Athena.

Nàng bay đi, nhân gian đã không có chỗ dung thân thiên đường hay địa phủ, liệu có nơi nào có thể ở bên nhau?

Trong thành Mease, Levin đã bắt đầu lo lắng.

“Mười ngày, đã mười ngày rồi.” Ông lầm bầm. “Từ đợt tấn công của Athena đến giờ đã mười ngày, đủ thời gian cho Athena bay về Thracia và vua Trabant xuất binh. Hắn nhất định phải xuất binh... nếu không đánh bây giờ hắn sẽ mất hết... tại sao vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Tin thám báo Fee mang về vẫn lại là một ngày nữa bình yên. Không có dấu hiệu của những con rồng, không có dấu hiệu một trận tấn công mới đến Mease.

“Lẽ nào hắn đã biết Serisu xuất thành đến Luthecia?”

Levin lại tiếp tục lầm bầm, đi qua đi lại. Mùa đông lạnh giá mà không khí trong đại doanh của thành Mease đặc biệt ngọt ngào.

Ares, Leef và Sety cũng có mặt cùng Oifey và Levin.

“Phải đánh Kapathogia. Bọn Serisu buộc phải băng qua đó để quay về. Chúng ta phải dọn đường cho bọn họ.”
Oifey lên tiếng.

“Phải... phải...” Levin vẫn tiếp tục đi qua đi lại quanh phòng. *“Tuy nhiên nếu cùng lúc Trabant đánh xuống thì phải có người thủ bị ở đây. Mease là cứ điểm quan trọng, chúng ta không thể để mất. Cũng không thể chia quân trấn thủ quá nhiều. Đội trọng binh ở Kapathogia rất mạnh, đã đánh là phải toàn lực.”*

“Phụ thân, xin hãy để con thủ bị tại Mease.” Sety đứng bật dậy rồi ngay lập tức chàng sửa lại. *“Xin thứ lỗi đã đường đột... thưa quân sư... Ma thuật gió có thể ngăn cản lũ rồng đột kích. Chỉ với khoảng hai trăm pháp sư và một số cung thủ, tôi sẽ thủ được Mease trong khi toàn quân tiến kích Kapathogia.”*

Levin gật đầu.

“Phải, với Pholsety người hoàn toàn có thể cản được một đạo long kỵ sĩ, nhưng thiên thương Gungnir không phải thứ tầm thường.”

“Pholsety có thể khiến long kỵ không thể áp sát và tránh được giao tranh trực diện, dù có thiên thương Gungnir cũng chẳng làm gì được. Thủ bị ở Mease chúng ta có lợi thế rất lớn so với lực lượng tấn công. Xin quân sư tin tưởng giao phó.” Sety thuyết phục.

Levin lại đi qua đi lại một lúc nữa. Cuối cùng ông gật đầu.

“Được, hãy để Tiny ở lại với người. Những cơn gió có thể khiến lũ rồng gặp khó khăn khi tiếp cận nhưng cũng sẽ khiến cung thủ không thể bắn chính xác. Tiny cùng một đạo pháp sư sử dụng lời thuật có thể hỗ trợ người đánh hạ được đám long kỵ sĩ từ xa.”

Levin quay trở lại bản đồ. Ông tiếp tục.

“Theo ta tính toán, giờ này bọn Serisu cũng đã phải xong việc ở Luthecia và đến rất gần biên giới Kapathogia. Mục tiêu lần xuất kích này của chúng ta không phải hạ thành Kapathogia mà là mở đường cho Serisu quay về. Tốt nhất là tránh được cận chiến.

Hannibal xưa nay nổi danh trung thành. Hắn sẽ xuất binh hỗ trợ nhà vua của mình nếu thấy hiệu kỳ của Trabant. Vì vậy chúng ta cần một số tướng sĩ giống kỳ hiệu của Trabant đánh lạc hướng đội trọng binh của Hannibal. Trong lúc đó toàn quân chúng ta sẽ dọn đường cho bọn Serisu. Nếu hắn cứu được đứa con nuôi của Hannibal, đến lúc đó mới có thể tính chuyện khuyên nhủ tên tướng quân này quy hàng.”

Oifey liền nói:

“Trabant và quân đội của hắn ta cưỡi phi long, bay trên trời. Chúng ta chỉ có mình Fee là có thể bay. Nếu cử thêm kỵ sĩ theo giống cờ hiệu của Trabant e rằng Hannibal sẽ sinh nghi.”

“Ta sẽ dùng bộ binh giăng cờ phướn ở sườn núi mé tây. Hannibal cũng khó lòng phân biệt được hư thực ở giữa lừng chừng núi như vậy. Nếu hắn mắc mưu, chúng ta cũng tranh thủ được một ít thời gian.” Levin trả lời.

“Còn nếu không được?” Oifey hỏi tiếp.

“Cho dù phải bạt hết rừng gai ở Kapathogia, ta cũng phải đưa được biểu huynh Serisu trở về an toàn.” Leef lập tức nói. *“Quân sư Levin, mọi sự khẩn cấp, xin hãy phân phó quân lệnh.”*

“Không phải tự nhiên mà thiên hạ gọi Hannibal và đội quân của mình là lá chắn thép của Thracia.” Oifey gạt đi sự hăng hái của Leef. *“Hơn nữa mình chủ Serisu mang theo rất ít người. Nếu đánh động, Kapathogia sẽ có thể quay lại tấn công trực tiếp vào Serisu. Theo ta chỉ nên nhử địch và cử một toán quân bí mật tiếp ứng Serisu trước.”*

“Chúng ta đã có hẹn với Serisu sẽ đưa người đến mở đường vì vậy cậu ta sẽ tìm mọi cách trở về. Chúng ta không còn cách nào khác là để Mease cho Sety và toàn lực hành quân.” Levin dẹp loạn trước khi Leef và Oifey kịp tranh cãi thêm. *“Lần này nếu Hannibal không mắc mưu, chúng ta cũng không cần nỗ lực với hắn. Toàn lực tấn công, trong vòng một ngày phải khiến Kapathogia co cụm phòng thủ mới có thể mở đường an toàn cho Serisu. Nhưng Oifey nói cũng rất có lý. Chúng*

ta cần một toán quân tiếp viện cho Serisu cùng lúc tiến kích Kapathogia.

Fee sẽ đi trước đánh tin cho bọn Serisu. Skasaha, Lakche, Ares sẽ dẫn theo quân tiên phong, trong lúc chúng ta vây đánh Kapathogia thì đạo quân này bằng mọi giá phải mở đường máu đến tiếp viện cho Serisu. Sau đó hai cánh cùng hợp lưu tổng lực tấn công.”

Kế hoạch đã định.

Rạng sáng ngày mười lăm tháng chạp năm 777 lịch Grannvale, toàn quân giải phóng dưới sự thống lãnh của Levin và Oifey xuất kích đánh về Kapathogia, pháo đài có tiếng là lá chắn bất bại của Thracia.

Mười bảy tháng chạp, năm 777, tại thành Kapathogia tin báo vua Trabant thân chinh dẫn đại binh đến Mease được truyền tới. Lực lượng quân giải phóng cũng chỉ còn cách toà thành này không tới ba mươi dặm. Tướng quân Hannibal nhận lệnh của nhà vua, dẫu không muốn vẫn phải đồng loạt cho quân xuất kích. Tuy vậy, lão tướng vẫn để lại một ngàn quân cố thủ nội thành Kapathogia và một ngàn quân phong toả biên giới giữa rừng gai và địa hạt thành Luthecia theo quân lệnh trước đó của Trabant.

Giữa trưa ngày mười bảy, trận đánh giữa đại binh của tướng Hannibal và lực lượng chủ lực của quân đội giải phóng chính thức diễn ra.

Hannibal nhìn thấy cờ phướn của Trabant dốc toàn lực đánh về phía tây bắc để hội kiến với nhà vua thì gặp phải công kích của Leef.

Sau một giờ giao tranh vị tướng từng trải của Thracia đã bắt đầu sinh nghi. Đây là lần thứ hai quân giải phóng tiến công Kapathogia. Lần đầu tiên có vẻ chỉ là

thử thực lực thì lần này phải là toàn lực công kích. Tuy dốc toàn lực, nhưng Hannibal lại không thấy quân giải phóng có ý muốn san bằng Kapathogia. Mũi chủ công đánh rất cầm chừng trong khi lại sử dụng những nhóm nhỏ gồm toàn tinh binh muốn tốc chiến cắt qua hàng ngũ của binh đoàn Hannibal. Điều lạ lùng là những mũi đột kích đó lại không nhắm vào thành trì Kapathogia mà chỉ muốn mở ra một thông lộ mới.

“Truyền lệnh rút binh về Kapathogia cố thủ.”

Tướng quân Hannibal ra lệnh.

Ông nhìn một lần nữa về hướng kỳ phước của Trabant phát phối lưng chừng núi.

Một cái bẫy. Hannibal lau bầu và phát lệnh.

“Siết chặt tất cả các chốt phòng thủ, không để quân địch tiến công một bước nào.”

“Chúng đang đánh về phía rừng gai thưa tướng quân.”

Một thuộc hạ của Hannibal thông báo.

“Hãy đốt khu rừng. Chúng không được phép vượt qua.”

Bắt đầu từ lúc hoàng hôn ngày mười bảy, lửa bắt đầu bốc cháy từ rừng gai. Toán quân do Ares dẫn đầu muốn theo đường đó đột kích hoàn toàn bị chặn lại. Cũng vì vụ đốt rừng này mà Lester đã không thể đến Kapathogia nhanh chóng. Ngọn lửa chặn cậu lại cùng lá thư của Corpul trong khi thời gian đang rút đi nhanh chóng.

Ngọn lửa cháy cùng ánh mặt trời đỏ ối.

Levin ở ngoài xa nhìn theo ngọn lửa, sắc mặt cũng ảm như bầu trời mùa đông đang chạng vạng.

“Đội của Ares đến đâu rồi?”

Ông hỏi nàng con gái vừa thám thính bầu trời trở về.

“Họ bị chặn hoàn toàn ở rừng gai. Hannibal đã siết chặt tất cả các tuyến phòng thủ và phóng hoả khu rừng. Đường vượt qua Kapathogia quá hẹp, một bên là đại binh, một bên là lửa cháy...” Fee đầy lo lắng.

Trời tối dần tối dần.

Những đường mây đỏ, mây vàng lẫn vào như những vết lửa nứt trên không.

“Fee...” Cuối cùng Levin gọi. “Hannibal không có long ky, sẽ không thể cảnh giới trên không trung, người hãy bay qua khu rừng, tìm cho được Serisu và đưa cậu ta trở về đây.”

Fee không đáp, chỉ nhận lệnh. Đối với Levin nàng chưa bao giờ nhiều lời quá chuyện công. Tuy nhiên lần này nàng quay lại.

“Maya chỉ có thể chở thêm một người thôi. Chỉ một người được cứu.”

“Chúng ta cần Serisu được an toàn.”

Fee quắc mắt nhìn phụ vương. Tại sao ông có thể tàn nhẫn như vậy? Vương nữ Silesia không kiềm được tức giận, bộc phát ra.

“Minh chủ Serisu không phải kẻ tham sanh úy tử, bỏ mặc đồng đội.”

Levin chẳng bộc lộ chút cảm xúc nào, lạnh lùng ra lệnh.

“Bằng mọi giá phải đưa Serisu trở về.”

Fee quay ngoắt đi, thầm ước gì mình chẳng bao giờ gặp lại phụ thân.

Con thiên mã Maya cất cánh cùng với nàng trong buổi chạng vạng ngày mười bảy. Cánh chim như một đốm trắng, nhỏ như lưu tinh giữa lửa và bóng tối đang vây phủ.

*

Khi những vì sao đầu tiên mọc lên trên bầu trời thành Kapathogia, Hannibal cũng nhận được tin về viện quân của Đế Quốc đang giao tranh với một nhóm quân giải phóng ở phía đường đèo Vĩnh Cửu.

Viên cận tướng Kanut của ông nói.

“Đám quân giặc này được cho là đã đột kích vào Luthecia... tướng Disla trấn thủ ở đó đã chết. Tướng quân, xin hãy ban lệnh cho thuộc hạ xuất kích. Rất có thể chúng lén lút tấn công Luthecia chính là để bắt công tử Corpul uy hiếp người.”

“Bọn chúng có bao nhiêu người?” Hannibal trầm ngâm hỏi.

“Chỉ khoảng hơn một trăm người thừa tướng quân.” Kanut đáp. *“Nhưng bọn này có vẻ như gồm toàn những tinh binh, chúng chiến đấu rất ngoan cường. Năm ngàn quân Đế Quốc giao tranh suốt nửa ngày trời vẫn chưa tiêu diệt được hết.”*

“Một trăm quân cầm cự được với năm ngàn kỵ mã của Đế Quốc tới giờ này cũng thật là anh dũng. Kanut, người hãy mang theo năm trăm binh mã trợ chiến. Bọn người của Serisu, nếu đầu hàng hãy cho chúng toàn mạng.”

“Tuân lệnh.”

Tướng Kanut đi vào lúc tia sáng cuối cùng của mặt trời vừa lặn ở phương tây.

Chỉ một giờ sau tin báo quân đội của Trabant đã đến nơi. Thay vì tập kích thành Mease, Trabant đã đổi ý tập kích đại quân của Serisu ngay trên chiến trường Kapathogia. Hannibal được lệnh xuất kích trợ chiến.

Lúc đại tướng Hannibal chuẩn bị xuất quân thì Kanut trở về. Thay vì tìm được Corpul, y tìm được Lester.

Hannibal nhanh chóng nhận ra thủ bút của con trai. Corpul đang ở cùng Serisu dưới sự tập kích của quân Đế Quốc. Vị đại tướng nghĩ đến đây mà lạnh người.

Nhưng dù bất cứ lý do gì, xuất quân giải cứu Corpul cũng chẳng khác nào tuyên chiến với Đế Quốc.

Lester đọc được vẻ chần chừ trên khuôn mặt Hannibal, thì bất chấp lễ nghi.

“Serisu không từ nguy hiểm, xả thân cứu mạng nghĩa tử của người. Nam tử hán đại trượng phu có ơn báo ơn, chẳng lẽ người khoanh tay đứng nhìn từng người bạn họ bỏ mạng dưới tay quân Đế Quốc?”

“Câm miệng.” Kanut quát lên. *“Người còn vô lễ, chớ trách ta vô tình.”*

Hannibal liền ngăn lại.

“Hành động của công tử Serisu, ta vô cùng kính trọng. Tuy nhiên động binh lần hay không liên quan đến đại cuộc của Thracia, ta không thể tùy tiện quyết định.”

“Phí công với người.”

Lester “hừ” một tiếng, phẩy áo bỏ đi.

“Thành Kapathogia đâu phải chỗ người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” Kanut đứng chặn lại Lester.

“Kẻ nào cản ta quay lại tiếp ứng mình chủ, đừng tránh ngăn cung trong tay ta.”

“Để hắn đi. Hắn là xứng đáng là một anh hùng.”
Hannibal ra lệnh cho thuộc hạ.

Lester không cần cáo biệt, lập tức mất hút.

Hannibal cũng không thể đứng nhìn nghĩa tử vong mạng dưới tay đế quốc, ngay lập tức đã hạ lệnh cho một đoàn thân tín, che giấu thân phận, bí mật tiếp viện Serisu.

Hoàng hôn cùng ngày, toán thuộc hạ của Hannibal hoàn thành nhiệm vụ, quay lại cùng Corpul và một cô nương trẻ tuổi.

“Có thể sớm như vậy sao?” Hannibal nhận tin vừa vui mừng vừa bàng hoàng.

Đại tướng quân vội vàng ra đón Corpul thì đã thấy cậu học tốc chạy tới. Chưa nói câu nào, Corpul đã quỳ xuống.

“Nghĩa phụ. Xin hãy cứu lấy hoàng tử Serisu.”

Corpul bầu chặt lấy cánh tay phụ thân, khuôn mặt trẻ thơ đỏ bừng lên vì những hơi thở gấp và khẩn trương.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lần này Kanut đáp lời.

“Thuộc hạ vừa xuất thành không lâu thì đã nhìn thấy công tử Corpul và cô gái này đang chạy về phía thành Kapathogia.

Theo lời công tử Corpul thì những thuộc hạ của hoàng tử Serisu đều ở lại ngoài đèo Vĩnh Cửu liệu mạng cản đường để Serisu đưa công tử Corpul và vị cô nương này chạy về Kapathogia. Bản thân hoàng tử ở lại cùng tử chiến với các đồng đội.”

“Nghĩa phụ.” Corpul đã bình tĩnh lại đôi chút. Cậu nói. “Hoàng tử Serisu là bậc anh hùng. Chính phụ thân cũng nói hiện nay chính nghĩa thuộc về hoàng tử, chúng ta nên hợp lực cùng với hoàng tử đánh đổ Đế Quốc kia mà. Hoàng tử là niềm hy vọng cuối cùng của muôn dân thiên hạ. Người không thể để hoàng tử chết được.”

Hannibal lặng người. Bản thân ông không muốn đối đầu với quân đội của Serisu, năm lần bảy lượt ông đều không muốn trực tiếp tiến công. Nhưng Trabant đã đến nơi, vua của ông đã ở ngoài chiến địa, lẽ nào thân làm đại tướng lại đi nổi giáo cho giặc, đâm chủ phía sau lưng.

“Tình hình bên ngoài thế nào?”

Kanut liếc nhìn Corpul ái ngại đáp.

“Lúc thuộc hạ trở về đã thấy những kỵ mã đầu tiên của Đế Quốc đang kéo đến. Bọn họ nói... cuộc chiến ở đèo Vĩnh Cửu đã tới lúc tàn cuộc. Hoàng tử Serisu e là...”

“Không đâu.” Thiếu nữ đi cùng với Corpul lần đầu tiên lên tiếng. Nàng gạt những giọt nước mắt đang rơi xuống, quả quyết nói. *“Minh chủ nhất định sẽ không từ bỏ tới phút cuối cùng. Tướng quân, tiểu nữ Yulia, chỉ là một thảo dân, mạo muội cầu xin ngài. Hoàng tử Serisu nghe danh ngài là trang hảo hán, lại thấy muôn dân Thracia nhất mực kính ngưỡng ngài nên không hề muốn công thành Kapathogia làm tổn hại đến ngài cùng tướng sĩ. Chính vì lý do đó mà hoàng tử mạo hiểm tính mạng đột kích Luthecia giải cứu công tử Corpul.*

Tướng quân cũng rõ ràng không muốn giao tranh cùng hoàng tử. Bây giờ công tử Corpul đã an toàn... Minh chủ Serisu là niềm hy vọng cuối cùng của thế giới... xin ngài... xin ngài hãy vì vạn dân thiên hạ...”

Corpul đập đầu lay cha, Yulia cũng quỳ xuống chân Hannibal.

Đại tướng quân của thành Kapathogia siết chặt nắm tay. Ông ra lệnh.

“Chuẩn bị xuất binh, đồng thời ra lệnh giải toả con đường mòn bờ đông, con đường ngắn nhất xuyên qua Kapathogia để đến đèo Vĩnh Cửu. Bất luận người nào của quân đội Serisu vượt qua cũng lập tức tương trợ.”

Hannibal quay sang trao cho nghĩa tử một lệnh bài.

“Corpul, con cũng đã lớn rồi... đã trưởng thành rồi. Nam nhi Thracia có ơn không thể không báo. Hãy mang theo năm trăm quân từ Kapathogia, hướng về đèo Vĩnh Cửu, nhất định cứu cho được hoàng tử Serisu.”

“Đa tạ phụ thân.”

Corpul liền đứng lên. Cậu đã toan rời đi bỗng quay lại.

“Còn... phụ thân...”

“Vua của ta đã xuất chinh, ta há nào lại có thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Không... lẽ nào người định...”

“Ta biết chánh nghĩa thuộc về Serisu, cuộc chiến của cậu ta là để cứu thế giới. Nhưng Thracia là quê hương ta. Ở đây, dù là về mặt nào, hoàng tử Serisu cũng là quân xâm lược. Ta là đại tướng của Thracia, vua của ta là Trabant. Dù bất đồng với bộ hạ nhiều điều thì bộ hạ vẫn là bộ hạ của ta. Vì đất nước này ta vẫn phải giữ trọn nhiệm vụ của một quân nhân. Con hãy mau đi đi. Nhanh lên, tính mạng của Serisu chỉ là ngàn cân treo sợi tóc, lần nữa phút giây nào nguy hiểm phút giây đó.”

“Phụ thân...”

Corpul cắn môi đến bật máu. Cậu quỳ sụp xuống, vái lạy cha ba lần rồi gạt lệ bỏ đi.

Lắng nghe tiếng chân của đứa con trai xa dần, Hannibal vụt thở dài.

“Đi thôi nào Kanut.”

“Vâng, thưa tướng quân.”

“Cả đời bệ hạ và ta đều mơ đến ngày Thracia phồn vinh cường thịnh... đời ta và người có lẽ không nhìn thấy được ngày đó. Nhưng Corpul...”

“Vâng... công tử nhất định sẽ thấy được cái ngày đó... nhất định.”

*

Rời thành Kapathogia, Lester thúc ngựa hết tốc lực trở lại đèo Vĩnh Cửu. Đêm càng lúc càng sâu. Càng lúc càng có nhiều những toán kỵ mã phi ngựa ngược đường khiến Lester nhiều lần phải ẩn tránh.

Kỳ hiệu đế quốc.

Càng nhiều kỵ mã đế quốc đến được Kapathogia thì càng có nghĩa là đội quân cản đường đã bị tiêu diệt.

Serisu, huynh Shanan, Yulia.

Móng tay Lester siết chặt thân kim cung đến tím tái.

“Mọi người nhất định phải sống.”

Cậu hét lên với bóng đêm. Ra roi liên tục. Con tuần mã đã phóng đi đến kiệt sức liền ngã xuống.

Lộn một vòng trên mặt đất, Lester nhanh chóng đứng lên, tiếp tục chạy đi.

Một toán binh mã ngược chiều lại khiến Lester vội vàng ẩn tránh.

Đoàn kỵ mã vừa mới vượt qua của Đế Quốc có vẻ khá tử tế. Y phục của chúng nhuốm đầy máu, thương binh la liệt.

Trận chiến vẫn còn đang tiếp tục.

Lester nghĩ. Từng tốp nhỏ đến Kapathogia chỉ là để chuyển thương.

Vẫn còn hy vọng...

Một lần nữa cậu lao đi từ chỗ ẩn nấp.

Đã khá gần đến đền Vĩnh Cửu, tay cậu ướt mồ hôi, nhịp tim căng thẳng. Liệu có quá muộn? Nếu Serisu, Shanan hay Yulia có mệnh hệ gì, cậu sẽ không bao giờ có thể tha thứ được cho mình.

Gió đêm quất mạnh, vẫn còn khoảng hai mươi dặm đường nữa.

Một toán kỵ mã nữa lại xuất hiện.

Lester buông cung. Ba mũi tên cùng một lúc, tốc độ vô cùng nhanh.

Bóng đêm là đồng minh của cậu.

Đám kỵ binh chuyển thương hoàn toàn bất ngờ. Những con ngựa rít róng. Tiếng mũi tên thép cắt lên giáp trụ và đâm vào xương thịt, tiếng la hét... tất cả hầu như cùng vang lên một lúc rồi im bật một lúc.

Bốn kỵ mã hầu như đồng loạt ngã xuống cùng một lúc.

Chuyến xe chuyển thương dừng lại chờ vợ trên đèo, đánh xe chỉ là một cậu bé vẫn còn ngỡ ngàng chưa biết chuyện gì xảy ra.

Tiếng thở hổn hển của những người hấp hối, tiếng những kẻ bị thương rên rỉ, hoảng sợ...

“Tha... mạng... xin tha mạng...”

Cậu bé đánh xe sợ đến mức như đã đông cứng trên ghế ngồi.

Lester không có thời gian để lưỡng lự. Cậu cướp con ngựa gần nhất rồi quất roi.

Đường đồi dốc dốc.

Khoảng cách với trận chiến ngày một gần hơn.

Gió vẫn rít róng, mùi nhựa sống của cỏ cây và đất mẹ đã bị át đi bởi mùi máu tanh ngai ngái.

Một trận gió rất lớn bạt qua khiến Lester vội ghì cứng ngựa.

“Ai?” Cậu quát lên với bóng trắng vừa thoáng qua rồi ngay lập tức Lester nhận ra nữ thiên điều kỵ sĩ. “Fee, sao muội ở đây.”

“Quân sư Levin ra lệnh cho muội đến đón mình chủ trở về. Đại quân Trabant đã kéo đến đang giao chiến với chúng ta mà nhóm tiên phong mở đường qua Kapathogia của Ares vẫn chưa thể phá được phòng tuyến của địch.” Fee hỏi hả đáp xuống. “Lester, sao huynh lại ở đây? Minh chủ Serisu và mọi người như thế nào?”

Serisu nghiêng chặt răng.

“Serisu, huynh Shanan và tất cả mọi người đang hành quân đến Kapathogia thì bị truy binh đuổi đến. Bọn họ đang cầm cự với quân Đế Quốc.”

“Quân Đế Quốc ư?”

“Phải, chúng ta bị tập kích trên đường đèo Vĩnh Cửu. Không có thời gian để giải thích đâu Fee. Ta phải quay lại đó.”

“Được, mọi người đi với huynh.”

“Fee... không có đường về đâu.”

“Không thể cùng tất cả trở về thì mọi người về một mình để làm gì.”

Lester ôm chầm lấy nàng một cái thật mạnh. Chẳng cần nhiều lời, cậu leo lên con thiên điều Maya, lập tức lên đường. Vậy là bọn họ có hai người đi tiếp viện... hai người thêm vào để đối đầu với năm ngàn kỵ mã tinh nhuệ.

*

Cùng lúc Lester và Fee quyết tử quay lại đèo Vĩnh Cửu, đoàn quân của Ares cũng đã vượt qua được phòng tuyến phía đông của Kapathogia.

Những tin tức truyền đến càng lúc càng khẩn cấp hơn. Trabant đã đến, bất ngờ tập kích vào trung quân cùng lúc với đại binh của tướng Hannibal chuyển từ thế thủ sang thế công khiến nhóm của Ares phải chia bớt người về phòng thủ. Yohan quay trở lại với một phần ba số kỵ mã, nhóm của Ares chỉ còn khoảng tám trăm quân cùng với Skasaha, Lakche và Lana.

Thực ra Lana là một sự cố mà Ares không ngờ đến được. Nàng được sự thông đồng của Lakche, giả trang thành một kỵ binh đi theo họ. Nàng có thể sử dụng được các loại ma thuật cơ bản để phòng thân, nhưng dù gì vẫn là một nữ nhân không có nhiều kinh nghiệm trận mạc. Nếu không phải việc gấp, Ares đã xử tội cả kẻ đi theo lẫn người bao che.

Nói đi thì cũng nói lại, trong binh ít lại cần nhanh, có thêm người nào tốt kẻ đó.

Một bên là lửa rực của rừng gai đang cháy, một bên là bóng tối có thể che giấu cho những trận mưa tên chết người.

Lana yểm lên bọn họ một lớp bùa hộ vệ nhưng nếu bị phục kích vẫn vô cùng nguy hiểm. Đội của Ares chỉ có thể phi hết tốc lực trong đêm.

May mắn có vẻ mỉm cười với họ. Toàn quân thành Kapathogia đều đã ra chiến trường tiếp ứng cho Trabant nên con đường đi khá suông sẻ.

Dọc đường bọn họ chỉ phải đối phó với một số nhóm chuyển thương. Thông tin Ares có được từ đám người đó càng khiến gã lo lắng hơn. Năm ngàn kỵ binh của quân Đế Quốc đã đến tiếp viện và bị chặn lại bởi một nhóm nhỏ các kiếm sĩ và cung kỵ sĩ ở đèo Vĩnh Cửu.

Toàn bộ quân lực Serisu chỉ hơn trăm người mà phải đối phó với năm ngàn kỵ mã thì cho dù có Balmung đi chăng nữa...

Ares nhắm tính thời gian, càng tính gã càng toát mồ hôi hột.

Bầu trời tĩnh lặng, không hề có tin tức gì của Fee đã đi trước càng làm Ares thêm lo lắng.

Thanh Mistoltin dường như cảm nhận được tâm trạng của Ares cũng trở nên rất kích động.

Càng gần đến đèo Vĩnh Cửu, Mistoltin càng nóng lên. Những âm thanh như tiếng sôi trào khe khẽ vang lên trong lưỡi thép. Thanh kiếm đang rất nôn nóng được rút ra khỏi vỏ.

Thời gian trôi qua nhanh, đêm sâu thật sâu rồi những ánh xanh lam nhợt nhạt vẽ lên đường chân trời tối sẫm tiền chân sao hôm rực sáng.

Suốt nhiều dặm đường đã vắng hẵn những đội quân chuyển thương, đôi lúc lại thấy xác người ngựa rải rác. Càng gần đèo Vĩnh Cửu, Mistoltin lại nóng rẫy lên.

Sát khí.

Ares cũng nhận ra. Sát khí trong không khí rất nặng, Mistoltin trong bao đã vô cùng nôn nóng được xuất trận. Trong khi đó, sát khí vây tỏa ảnh hưởng trực tiếp đến những tướng sĩ bình thường. Bọn họ không khỏi

cảm thấy một cơn ớn lạnh đến tận xương đẽ nén chiến ý của mình.

Yulius sao? Lúc hắn xuất hiện ở Lenster cũng có ma khí như thế này... Không... đây là kiếm khí. Chẳng lẽ một ma kiếm mới sắp ra đời? Ares nghĩ.

Những vì sao cuối chân trời dần mờ nhạt đi. Đường kẻ của bình minh xanh dịu lấp ló nơi những đỉnh núi u trầm cổ quái.

Đường đèo Vĩnh Cửu đỏ dốc gập.

Đá dựa vào đá, chen lấn đâm ngang đâm ngựa khắp nơi.

Những con tuấn mã luồn lách, tẻ ra để chui qua những ngách đá hẹp rồi hợp lưu lại trên những con đường ướt đầm sương đêm.

Sương đêm hồng.

Máu hồng vương trên đá, trên những cây bụi thấp vẫn còn ngái ngủ.

“Ngay phía trước chúng ta rồi.”

Ares quát lên.

Toàn quân thúc ngựa nhanh hết sức. Những con tuần mã kiệt sức chạy những dặm cuối cùng rồi gần như gục xuống khi đến gần chiến địa.

“Ares... công tử Ares...” Tiếng gọi bật ra giữa bóng đêm và một bóng người chạy ra về phía họ.

“Yulia.”

Ares nhận ra nàng ngay giữa đường ranh của trận địa mù mịt và những dải đất đá khô cằn ướt đẫm máu người.

“Serisu đâu rồi? Những người khác đâu?”

“Muội cũng chưa có tin tức gì của mình chủ. Nhưng tướng quân Hannibal đã quyết định để công tử Corpul dẫn binh đến tiếp viện mình chủ. Họ đã tham chiến được một lúc. Muội cũng thấy Fee và Lester đến trước một lúc. Còn lại vẫn bất vô âm tính.”

“Ta tin Serisu sẽ đứng vững tới lúc cuối cùng.”

Ares vội trấn an nàng rồi thúc ngựa phóng thẳng về phía sát khí tỏa ra mãnh liệt nhất.

Lakche và Skasaha bám liền phía sau. Ares thấy bọn họ liền quá lên.

“Lùi lại đồ ngốc. Các người không biết được chuyện gì có thể xảy ra đâu.”

“Người thử cản đường ta thì kể cả Mistoltin ta cũng không khách khí.” Lakche quát lại vào mặt gã.

Ares “hừ” một tiếng, tiếp tục phóng đi. Gã không có thời gian tranh cãi nữa. Sát khí bao phủ khu vực này không khỏi nhắc gã đến truyền thuyết rất cổ xưa trong

gia tộc về sự ra đời của ma kiếm Mistoltin. Cuộc thánh chiến ngày trước, thánh chiến sĩ Hezul và người của mình lọt vào phục kích, bị vây trong tử lộ. Không đành lòng nhìn các huynh đệ lần lượt ngã xuống, Hezul nguyện trao linh hồn mình vào thanh thần kiếm, kích phát sức mạnh tối đa. Khi người của thánh giả Heim đến nơi giải cứu thì xác giặc chất thành núi, máu chảy thành sông. Bản thân Hezul gần như mất hết lý trí, chẳng còn phân biệt được địch ta, điên cuồng chém giết. Nếu không có thánh thư Naga mang thánh quang tỏa chiếu, phong lại ma tâm của Mistoltin thì không biết hậu quả sẽ như thế nào. Tuy vậy ma kiếm Mistoltin cũng không bao giờ giải được hết tà tâm, luôn khao khát máu người, thậm chí cả máu chủ nhân của nó.

Tình hình hiện tại, nếu thực sự Balmung hình thành ma tâm, Ares chỉ còn cách giết chết Shanan mới có thể cứu được những người còn lại. Chỉ là nếu phải ra tay trước mặt Skasaha và Lakche thì gã có chút không đành lòng. Và chắc hẳn sẽ có nhiều phiền phức. Huynh muội bọn họ chắc chắn hết lòng bảo vệ biểu ca của

mình mà không biết rằng chính Shanan mới là mối họa thực sự.

Ares chỉ không ngờ rằng, huynh muội Skasaha không phải là những kẻ duy nhất bám theo.

Cách đó một đoạn Lana và Yulia cũng không chịu ngồi yên. Serisu vừa là minh chủ vừa là thanh mai trúc mã, Shanan chẳng khác nào dưỡng phụ, còn Lester chính là đại ca ruột thịt, làm sao Lana có thể bàng quan tọa thủ. Yulia bị Serisu thúc ép chạy trốn cùng Corpul, bây giờ có cơ hội quay lại, càng không thể bỏ mặt bọn Serisu.

Ma kiếm Mistoltin rút ra khỏi vỏ như đẩy lùi mọi ánh sáng nhợt nhạt của bình minh mùa đông xanh tái vừa xuất hiện. Mùi máu tanh và tử khí quện vào trong bóng đêm còn sót lại đó như một địa ngục trần gian.

Xác người ngổn ngang chồng chất lên nhau khiến con dốc Vĩnh Cửu đổ xuống gắt gao trở nên bằng phẳng.

“Serisu.”

Ares thét lên, nhận ra tiểu minh chủ đang thọ thương khá nặng. Một bên vai cậu chảy máu xối xả. Trường bào đỏ thẫm, khắp người không biết đã gánh bao nhiêu vết thương.

“Ares, mọi người đã tới rồi...”

Serisu thở dốc, khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào.

“Minh chủ Serisu.” Tiếng bọn Lana kêu lên.

Họ vừa muốn phóng ngựa lại gần thì một nhóm kỵ mã đã nhắm vào các cô gái. May mà Lakche và Skasaha gần đó, lập tức tiếp ứng.

“Đưa họ rời khỏi nơi này ngay.” Serisu cố hết sức hét lên.

Lana cũng hiểu rõ Serisu là mục tiêu của quân Đế Quốc, nàng có tới cũng chỉ làm vương tay vương chân cậu. Điều duy nhất này có thể làm là cầm máu lại từ xa.

Gậy ma pháp sáng lên trong tay Lana, ngay lập tức những vết thương của Serisu tạm thời khép miệng.

“Lana, ta bảo vệ cô nương, hãy tiếp tục giúp sức cho mình chủ.” Yuris ngay cạnh bên lên tiếng. Ma pháp trong tay nàng vẽ lên một lớp khiên chắn bằng gió và sấm chớp.

Nhìn thấy Lana đã tạm thời an toàn, Lakche và Skasaha vội vàng bám theo Ares, mở đường đến chỗ Serisu.

Một đợt lao ném đến khiến bọn họ phân chia ra.

Sương mù núi đang dâng nhóp nhóp, tanh nồng.

Sát khí ngày càng nặng. Ares lo lắng nghĩ. Gã cũng đã đến được chỗ Serisu. Dù được Lana tạm thời chữa thương thì cậu cũng đã hoàn toàn kiệt sức.

Nhìn thấy Skasaha bên cạnh, Ares liền nói.

“Người hộ tống mình chủ tới chỗ Lana và Yulia rồi nhanh chóng ra ngoài vòng chiến.”

“Không đời nào.” Serisu quát lên. “Shanan, Lester, Fee vẫn còn trên chiến địa, ta không bao giờ rời bỏ.”

Ares than thầm, tại sao tất cả những người của quân giải phóng đều cứng đầu như nhau. Gã không tranh cãi nhiều, liền nói.

“Được. Skasaha, bảo vệ mình chủ. Ta sẽ mở đường tiên phong”

Mistoltin tuốt ra. Thanh gươm rút lên trong không khí một tiếng lạnh người. Lưỡi kiếm đen đã vô cùng kích động, vô cùng thèm khát máu. Tự thân Mistoltin đã tìm thấy ma tâm tương ứng, lòng lộn mở đường tiến về phía đó. Chưa bao giờ Ares lại thấy cơn khát của Mistoltin mãnh liệt đến thế.

Đội kỵ mã của Đế Quốc nhìn thấy Mistoltin chẳng khác nào thấy quỷ hiện hình. Những đợt người ngựa như sóng tràn lên rồi ngã xuống, nối nhau bỏ chạy.

Khi bình minh bắt đầu sáng tỏ, sương mù dạt đi đôi chút trong gió sớm, gã đã có thể tiến rất gần đến trung tâm vùng sát khí.

Ares cũng rùng mình. Chiến trường của Hezul năm nào như đã tái hiện lại nơi này.

Xác người ngựa không toàn thây phủ đầy trên mặt đất, lẫn lộn cả phe giải phóng lẫn Đế Quốc. Máu đã chảy thành sông, xương thịt tan nát.

Giữ cánh đồng người chết, chiến cuộc đã tàn, chỉ còn kiếm sĩ toàn thân tắm trong máu người đứng vững.

“Skasaha, đừng để Serisu đến gần.” Ares quát lớn.

Serisu thở dốc. Cậu cũng đã nghe câu chuyện về ma kiếm dẫn sinh, chỉ là cậu chưa từng ngờ có ngày tận mắt chứng kiến, mà lại vận vào Balmung.

“Ares.” Serisu biết mình không thể đuổi kịp Hắc Kỵ Sĩ trong tình trạng này, chỉ có thể căn dặn. *“Shanan vừa là huynh trưởng của ta, vừa là ân sư của ta.”*

Dĩ nhiên Ares thấu hiểu mối ân tình chồng chất giữa Shanan và phụ tử Serisu. Nhưng có những việc không thể cải đổi. Tuyệt đối không có cách nào thay đổi!

Mặt trời đã ló dạng. Quầng sáng màu sữa ánh qua làn sương dầm máu lơ lờ trôi.

Thanh Mistoltin nóng rực lên đáp lại sát khí từ Balmung.

Ares càng siết chặt ma kiếm. Gã đã nhận ra ngay bên cạnh Shanan chính là Lester đang nằm gục xuống, chẳng rõ sống chết.

“Shanan.” Ares quát lớn.

Vương tử Isaach chậm rãi ngẩng lên. Đôi mắt vắn lên những tia máu đỏ ngầu. Ares không rõ Shanan có thể nhận ra gã hay không. Tuy nhiên chỉ cần Balmung vọng động, hấn nhất định cũng không nương tình.

Con hắc mã của Ares lồng lên phóng tới. Mistoltin đã sẵn sàng.

Nhưng một luồng kiếm khí bật lên ngăn cản Ares.

Kiếm khí từ Lakche. Nàng vượt qua Ares bằng tốc độ nhanh nhất.

“Lùi lại, đồ ngốc, nguy hiểm lắm.” Gã hét lớn.

Quá muộn. Lakche hoàn toàn để ngoài tai.

Thanh Balmung vấy đầy máu đỏ một lần nữa cất lên.

“Shanan.” Lakche đứng trước mặt chàng. Mũi Balmung đâm vào yết hầu.

Một giọt máu rất mảnh chảy xuống khiến hơi thở Lakche nghẹt lại.

Nhưng vương tử của Isaach cũng đã thâm kiếm.

Ares đuối tới nơi cũng có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm. Ít ra Shanan vẫn còn chưa mất hết nhân tính.

“Seriru?” Shanan hỏi, giọng rầm đục khác thường.

“*Đệ ở đây.*” Serisu cũng đã chạy tới. “*Mọi chuyện ổn rồi. Huynh thế nào Shanan?*”

“*Chăm sóc cho cậu ấy.*”

Shanan xách Lester ngay bên mình lên, đẩy về phía Ares.

“*Hắn vẫn còn sống...*”

Lời nói của Ares chẳng trọn vẹn vì một loạt tên nữa đang bắn về phía họ.

Loạt lên lửa xanh biếc.

“*Lửa địa ngục.*” Ares quát lên. “*Cẩn trọng.*”

Loạt tên xanh chạm vào những cái xác trên mặt đất bùng cháy lên. Ngọn lửa bốc lên xanh biếc và đầy hơi độc.

“*Lui lại.*”

Serisu ra lệnh.

Màn khói xanh mờ che khuất tất cả nhưng vừa đủ để Serisu nhận ra Lana và Yulia ở ngay phía sau cũng đang nhập bọn.

Một toán kỵ mã Đế Quốc cuối cùng cũng đang mở được chạy đến.

Ares, Lakche, Skasaha đều bị chia cách trong đám lửa xanh.

“Lana.”

Serisu lao nhanh về phía hai cô gái.

“Lana.”

Tiếng cộ chìm đi trong tiếng binh đao. Đường đến chỗ Lana đầy khói lửa. Cậu không thể nhìn rõ điều gì nữa, những người khác cũng đang phân tán ra.

Gươm và giáo cùng lao đến. Serisu gạt đi, đâm chém... cậu rã rời đến không nhắc tay lên nổi.

“Lana.”

Cậu thấy bóng nàng và Yulia đang bị dồn đuổi. Yulia chống cự lại bằng ma pháp tuy nhiên cũng chẳng thể kéo dài.

Serisu chạy hết tốc lực đến.

Lưng cậu bỗng nhói lên, hơi thép lạnh của một đầu mũi tên xoáy sâu vào da thịt. Những lưỡi kiếm loang loáng xuất hiện và tiếng vó ngựa trập trùng vây quanh. Serisu nhận ra cậu đã kiệt sức tới mức nào.

Bất chấp tất cả, Lana rời khỏi vòng bảo vệ của Yulia, lao về phía cậu.

Serisu đứng bật lên, mọi tiềm lực ép ra khỏi cơ thể. Cậu phải bảo vệ nàng...

“Minh chủ.”

Tiếng những cô gái hoà lẫn với tiếng gào thét và vó ngựa. Serisu nắm chặt lấy bàn tay Lana và vùng gươm... vùng gươm mãi trước những đoàn binh tưởng chừng như bất tận.

Ngay phía sau Serisu, Ares và Skasaha chặn lại nhóm kỵ binh đang tiến đến ồ ạt.

Khói và lửa cháy trên tử thi nồng nặc.

“Rời khỏi đây.”

Ares ra hiệu cho những toán quân mở đường.

“Shanan đâu?” Serisu lập tức hỏi.

“Ta lập tức quay lại tìm huynh ấy.” Skasaha lao đi. Chẳng bao lâu sau, cậu nhận ra trọng binh của Corpul đã càn quét toàn bộ khu vực, đẩy lùi toàn bộ quân Đế Quốc.

Skasaha tìm thấy Lakche và Shanan chiến địa ngổn ngang. Em gái cậu đang thở hổn hển. Shanan chống kiếm quỳ trên một gối, gần như đã hôn mê.

Bình minh đã lên, đợt tấn công cuối cùng đã hoàn toàn ta rã. Chỉ còn khói độc bay và tàn lửa xanh mụi mị. Tâm trí Shanan cũng bị vây trong một vòng hắc ám mờ mịt. Chàng chỉ còn cảm thấy những sinh mạng chập chờn phía sau bức màn đỏ. Ranh giới giữa bạn và thù ngày càng mong manh hơn. Tất cả những kẻ cản đường đều phải chết.

Những ngọn giáo và những thanh kiếm cản đường đã đều vỡ vụn.

Những sinh mệnh muốn cản đường đều đã đứt đoạn.

Cơ thể chàng đã mệt mỏi đến cùng kiệt và kêu gọi chàng nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi trong chính bóng tối bao trùm, để cho bóng tối đó lo toan phần còn lại. *Hắc ám*. Shanan vẫn còn nhận ra chính là thứ hắc ám đã rình rập trong những giấc ngủ của chàng gần đây. Rồi chàng nghe lại tiếng của mọi người.

Tất cả những thanh âm quen thuộc đó bắt chàng nắm chặt lấy Balmung, điều khiển cơ thể mình. Thật tệ hại là chàng chẳng còn nhiều minh mẫn nữa. Những nỗ lực cuối cùng khiến chàng rơi vào một bóng tối khác, một cơn hôn mê của cơ thể đã trút cạn đến tiềm lực cuối cùng.

CHƯƠNG 4.

BA ĐÁM CƯỚI VÀ MỘT ĐÁM MA

*Ừ con nít đều sẽ trưởng thành, sẽ thay đổi.
Dòng máu và ký ức của tiền nhân rất mạnh.
Người có thể nuôi lớn hấn nhưng chẳng bao
giờ trở thành anh em của hấn.*

*Người là vương tử của tha quốc, vĩnh viễn là kẻ lạ đối
với hấn. Người chỉ là một con cờ bị lợi dụng mà thôi.”*

Trong bóng tối giọng nói cứ thì thầm thì thầm.

*“Người vì chúng tận lực, vì chúng mà giết người. Bao
nhiều mạng người rồi? Số người người đã giết chắc là
không đếm nổi. Trong số đó có bao nhiêu kẻ vô tội hả?
Dù kết quả cuộc chiến ra sao thì người vẫn là một tên
đồ tể tay đầy máu tươi. Tất cả những cái chết đều bắt*

đầu từ người... nhớ không... nếu không phải Diadora bị bắt mất... bóng tối tối đã không tái sinh.”

Hết chuyện này đến chuyện kia, giọng rỉ rả hoài không dứt.

Bóng tối và những tiếng thì thầm đó bao quanh Shanan, chàng bất động, không thể thoát ra được, cứ phải lắng nghe giọng nói lải nhải đủ mọi chuyện trên đời.

Bao nhiêu lâu đã trôi qua, Shanan không rõ, cho đến lúc một thứ ánh sáng nhẹ nhàng phá vỡ màn đêm và lay anh tỉnh lại.

Ánh sáng rất nhạt, tỏa ra trên bàn tay thi nhân. Tuyệt dường như đang rơi ngoài cửa sổ càng khiến cho sắc độ của ánh sáng đặc biệt rất dịu dàng.

“Tỉnh lại rồi à?”

Shanan quay đầu về phía giọng nói. Đó là Levin.

Chàng gượng ngồi dậy nhưng chẳng cách nào điều khiển được cơ thể mình.

“Nằm yên đi.” Levin lại nói. *“Người đã kiệt sức quá mức. Cần phải có chút thời gian để hồi phục.”*

“Lester và Serisu thế nào rồi?”

“Đều bị thương nặng, vẫn chưa rời khỏi giường được nhưng sẽ ổn thôi.”

“Còn những người khác...”

“Chỉ vài người trong nhóm bọn người may mắn sống sót.” Levin trầm giọng. *“Nhưng khoan hãy lo cho kẻ khác đã. Ta hồi tỉnh người sớm như vậy là có chuyện muốn nói.”*

Shanan đã có thể cử động lại cơ thể. Chàng gượng ngồi dậy mà không nổi, lại càng bức bối với cảm giác mệt mỏi rã rời.

“Có chuyện gì sao?”

“Người còn nhớ chuyện gì về trận chiến vừa rồi không?”

Shanan vừa nhớ lại thì một cơn đau đầu khủng khiếp liền ập tới. Chàng nhăn mặt.

“Rất nhiều người chết... ta chỉ nhớ rằng mình đã làm mọi thứ để bảo vệ Serisu và mọi người. Rồi Lester đến báo tin sẽ không có tiếp viện. Lúc đó, ta chỉ còn cách dốc hết sức mở con đường máu. Sức lực cạn kiệt, đầu óc mụ mị... ta không chắc có thể khống chế cơ thể mình nữa, chỉ tâm niệm một điều phải tiếp tục đứng lên. Trong khi đó... bản thân việc giết chóc bỗng nhiên lại trở thành... niềm vui. Ta chỉ còn chút tỉnh táo cuối cùng để tránh xa Serisu ra. Không lâu sau đó, là tiếng của Fee hét lớn báo về viện binh. Ta chỉ nghe thấy thanh âm nhưng không nhìn được gì cả. Lester chiến đấu cùng ta cho đến khi đệ ấy bị thương.”

“Ngoài ra người còn nhớ được gì nữa?” Levin nói gần như ra lệnh.

Một lần nữa cơn đau đầu lại khiến Shanan choáng váng. Chàng lau bầu.

“Thực ra quân sư muốn nói chuyện gì?”

“Ký ức của người rất mờ mịt đúng không? Càng nhớ lại thì càng đau đớn, càng mờ mịt.”

“Phải. Quân sư, có chuyện gì hãy nói trắng ra.”

Levin phe phẩy quạt.

“Một lời nguyện rửa. Ta chẳng biết bằng cách nào, nhưng rõ ràng một lời nguyện đang được cấy vào máu của người. Sự việc vừa qua, khi người đã kiệt sức quá mức và Balmung uống quá nhiều máu người, lời nguyện rửa khởi phát hòng chiếm lấy ý chí của người đồng thời cố tình chuyển biến Balmung thành ma kiếm.”

Việc này trong trận chiến vừa qua, Shanan cũng lơ mơ cảm thấy một sức mạnh vô hình luôn tìm cách điều khiển chàng.

Im lặng một lúc rồi chàng hỏi.

“Nó vẫn còn ở đó phải không?”

“Vẫn ở đó.” Levin đáp. “Từ nay, tốt nhất phải cẩn trọng.”

“Chẳng lẽ không có các phá giải sao?”

“Có thể có. Nhưng người phải tự tìm ra. Mọi ma thuật đều như vậy, chỉ có kẻ gieo lờn nguyên và kẻ bị nguyên mới biết cách phá giải.” Levin phẩy tay, khơi lên ngọn lửa trong lò sưởi đã gần tàn rồi ném vào đó thêm vài khúc củi. “Các thần binh được đều luyện bằng linh hồn của các thánh chiến sĩ. Trước đây Mistoltin nhận lãnh sát khí và uống quá nhiều máu người mới trở thành ma kiếm. Sau cuộc thánh chiến, Hezul đã phong ấn ma tính Mistoltin để bảo vệ con cháu của mình. Những truyền nhân đời sau vì thế mà không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của Mistoltin... mãi cho đến khi Eltoshan qua đời. Uất khí và đau khổ của hắn đã khiến cho thanh ma kiếm thức tỉnh hoàn toàn. Cũng vì vậy Ares thừa kế thanh kiếm này thường xuyên bị nó ảnh hưởng. Tính tình của hắn trước đây nhiều lúc rất tệ cũng là vì Mistoltin tác động. Nhưng có vẻ hắn đã bắt đầu chế ngự được nó.

Khác với Mistoltin, Tyrfinng được rèn nên bởi sự cao thượng và Balmung là tinh thần tự do. Ma tính của Balmung chỉ có khi người kế thừa khởi phát ma tâm.”

“Ma tâm của ta sao?” Shanan hỏi.

“Tất cả chúng ta đều có ma tâm. Sự dần vật và đau khổ cũng là một loại ma tâm. Người hiểu rất rõ nỗi đau của bản thân mình. Chính nỗi đau đã hun đúc người trở thành con người của ngày hôm nay. Và chính nó không cho phép người hạnh phúc.”

Shanan chẳng có gì để nói.

“Shanan.” Levin nói tiếp. “Mỗi thần binh đều có hai mặt. Kẻ sử dụng thần binh không thể có được sức mạnh tuyệt đối của nó nếu không giải phóng được cả hai mặt tốt xấu của nó cũng như bản thân mình. Cách giải lời nguyên người phải chịu, chỉ có người mới tìm ra.”

Shanan nhìn ánh sáng của tuyết lọt qua khe cửa, hắt trên bàn tay, bỗng chợt nghĩ đêm tuyết rơi này có cả

minh nguyệt quang... Chàng không nói lời nào nữa. Một lúc sau, Levin chuẩn bị rời khỏi. Ông dặn dò.

“Sức mạnh từ Balmung đã giữ cho người chiến đấu với năm ngàn kỵ binh đế quốc và cũng vắt kiệt mọi tiềm lực trong người. Hãy ăn no ngủ kỹ một thời gian đi.” Levin nói.

Levin vừa đứng lên thì Patty đã tràn vào phòng như một cơn bão.

“Vương tử Shanan tỉnh rồi sao? Quân sư Levin cũng ở đây à? Tốt quá, mọii có làm một ít đồ ăn khuya còn nóng hổi đây này, quân sư cũng cùng ăn nhé.”

Levin vội vàng thoái thác.

“Ta còn công vụ.”

Quân sư đánh bài chuồn trước cả khi kịp nói lời từ biệt. Còn Shanan tự hỏi năm ngàn quân Đế Quốc với cô bé này, thực sự bên nào khó đối phó hơn.

“Đã trễ rồi, mọi cũng về nghỉ đi Patty.” Shanan tìm cách tiến cô bé đi.

Patty ngược lại chẳng có ý định đó chút nào.

“Có sao đâu, mấy hôm nay đêm nào mọi cũng ở lại đây trông chừng huynh mà. Huynh gặp ác mộng liên tục. Huynh còn nhớ gì không? Mà mọi vừa làm thức ăn đó, mọi đỡ huynh dậy ăn một chút.”

“Ta... tự ngồi dậy được.”

Nhưng hóa ra Shanan yếu tới mức đến ngồi dậy trên giường cũng khiến chàng toát mồ hôi hột.

“Huynh nhợt nhạt quá, phải ăn nhiều một chút.”

Shanan nhìn thức ăn la liệt, trong lòng đã ngao ngán chưa hết thì Patty đã mang đến tận miệng toan dứt cho chàng ăn.

“Ta tự ăn được.”

“Tay huynh run như vậy sẽ đổ hết ra ngoài. Huynh có muốn muội lấy khăn lau mặt cho tỉnh không? Uống thêm một ít trà thảo dược nha, Lana nói loại trà này rất tốt cho máu huyết lưu thông. Còn nữa...”

“Patty.” Shanán cắt ngang. “Muội... hát bài gì đó được không?”

“Huynh thích muội hát sao? Giống như lúc trong rừng ở Lenster phải không? Muội sẽ hát lại bài đó nhé. À không, muội sẽ hát hết những bài mình biết. Muội còn có thể sáng tác bài hát mới đấy. Hồi ở chung với huynh Faval...”

“Patty, muội hát cái gì cũng được.”

Và vậy là cô bé hát say mê. Ít nhất khi cô bé hát thì sẽ không hỏi được nữa. Shanán cũng rất biết thân biết phận, Patty đưa cho cái gì đều ráng ăn cho hết. Thực ra mà nói, thức ăn của cô bé nấu rất ngon. Toàn những thứ dân dã, đậm đà hương vị của vùng đồng bằng Lenster. Không chỉ vậy có vẻ Patty cũng đã học một

số thức ăn của Isaach rồi chế biến lại theo ý mình. Cô thật có tài làm đầu bếp.

Shanan ăn nhiều hết sức có thể, no đến mức ngủ không nổi.

Patty thu dọn xong, ngược lại buồn ngủ đến mức vừa ngồi vừa ngủ ngon lành. Cô bé rõ ràng đã thức rất nhiều đêm trong lúc vương tử Isaach hôn mê.

Chàng thở dài, chẳng thể để cô bé ngủ như vậy được. Shanan cố gắng ngồi dậy, lại không đủ sức, cuối cùng lại ngã xuống cạnh cô.

“Vương tử nằm xuống nào. Huynh phải nghỉ ngơi...” Cô bé nói, nửa tỉnh nửa mơ, vừa quàng lấy cổ Shanan kéo xuống rồi ngủ gục ngon lành trên ngực chàng.

“Muội... không thể ngủ như thế này.”

Cô bé ngủ say đến mức chẳng nghe thấy gì.

Shanan lại thở dài lần nữa. Chàng dậy không nổi, cũng vô phương gọi Patty thức giấc. Chuyện duy nhất chàng có thể làm là cố ngủ đi một chút với cô bé Patty nằm trên ngực.

Trong đêm, có lần Shanan cảm thấy có người đến rồi lại đi. Chàng nghĩ mình cũng đoán được là cô biểu muội Lakche ghé qua sau một ngày tập luyện. Chàng tự hỏi tại sao mỗi lần Patty xuất hiện là mọi thứ lại có trở nên hỗn loạn. Chàng cũng nghĩ đến việc đã khuyên nhủ Serisu, hai người con gái... những chuyện này càng giải quyết sớm càng tốt. Càng nán ná lâu, lại càng đau lòng mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Shanan đã có thể rời khỏi giường. Chàng rời ra ngoài khi Patty vẫn còn ngủ say. Bọn Oifey nhìn thấy Shanan hồi phục đều rất vui mừng.

Thông qua bọn họ, Shanan biết được tình hình trong mấy ngày chàng hôn mê bất tỉnh. Tại trận thành Kapathogia, vua Trabant đã tử trận dưới tay Leef. Sau trận chiến vài ngày, vương nữ Athena cũng tìm đến gia

nhập quân giải phóng. Mỗi thù của vương gia Lenster đã được báo phục, hai hài tử của vương tử Cuan và công nương Ethrin đã được đoàn tụ.

Cũng ngay sau cái chết của vua Trabant, tướng Hannibal tự sát trên chiến trường. Không lâu sau đó, Levin nhận ra thánh ấn nhà Blaggi trên cổ tay Corpul và cậu cũng thừa nhận vẫn đang giữ thánh vật Valkyrie tổ truyền. Levin lập tức nói cho Corpul biết Valkyrie có khả năng hồi sinh người chết và Corpul phục sinh nghĩa phụ.

Mỗi lần sử dụng đều rất hao tổn chân lực nên sau khi hồi sinh cho Hannibal, Corpul không thể sử dụng đến gây Valkyrie ít nhất trong vòng một năm.

Tướng quân Hannibal từ cõi chết trở về, dấu vẫn để tang cho vua Trabant, cũng đã thuận lòng cùng gia nhập quân giải phóng.

Còn về thi thể của Trabant, đã được Ares và Sety hộ tống trao trả về cho Arion. Vì tang lễ của nhà vua, hai bên tạm thời đình chiến.

Buổi chiều cùng ngày, Shanan và Oifey đến thăm Seiru, mang theo một món quà nhỏ.

“Một đoá hoa bạch trà ư?” Serisu tròn mắt nhìn cả hai người họ. *“Các huynh muốn gì đây?”*

Oifey cười cười đầy ngụ ý.

“Ta nghe kể lại rằng cậu đã lãnh gần một chục vết thương, trong khi vẫn nắm chặt tay ai đó đấy.”

“Phải. Một cô gái hiền dịu và đáng yêu như vậy chắc hẳn cũng có nhiều người để ý.” Shanan thêm vào.

“Minh chủ phải nhanh tay lên một chút trước khi nàng nhận một đoá hoa bạch trà từ một chàng trai khác. Chà, mùa này không dễ tìm được hoa bạch trà ở Thracia đâu, ta đã phải rất cố công đấy.” Oifey nháy mắt.

Serisu đỏ bừng mặt, nhận lấy đoá hoa.

Ngày ngày hôm đó, cậu tặng cho Lana hoa bạch trà cùng một lời cầu hôn. Dĩ nhiên nàng hạnh phúc đồng ý.

Mùa thu đã qua, mùa đông đã ướm chân lên vùng núi non của Thracia bằng những đường viền tuyết trắng loá đầu tiên. Thời tiết đẹp, giá lạnh nhẹ nhàng, một khoảng nghỉ ngơi ngắn trước những trận chiến tiếp theo.

Cùng lúc hỷ sự được chuẩn bị trong doanh trường của Serisu, Leef đồng ý để đại tỷ Athena để tang cho Trabant.

Không một thông báo nào được phát ra, chỉ có Athena và Hannibal lên ngọn núi cao nhất đốt đi bộ y phục còn đầm máu nhà vua. Nhưng cuối cùng Serisu vẫn đưa toàn bộ huynh đệ của mình đến dự. Chỉ có Finn không có mặt.

Bão tuyết mấy ngày liên tục cuối cùng cũng có lúc dừng lại, buổi sớm ngày mùa đông trong vắt của Thracia.

Hannibal và Corpul mặc tang phục. Athena cũng để tang. Nàng có thể hận Trabant, nhưng không thể không mang ơn dưỡng dục.

Hỏa đài dựng nên đơn giản, thi thể Trabant đã được trao trả cho Arion, chỉ còn lại bộ y phục của nhà vua trên dàn thiêu.

Người Thracia sống bay trên những con rồng, chết bay theo tro tàn.

Ngọn lửa châm lên vào lúc bình minh, khói xám bay, sương núi dày trắng xoá.

Tuyệt mệnh mông. Lời thề ước của nhà vua dành cho quê hương Thracia đã trọn vẹn.

“Dẫu lúc sống Trabant đã từng làm gì thì ông ấy cũng đã chết như một đại trượng phu đội trời đạp đất.” Serisu nhìn làn khói bay, khẽ nói với Oifey. *“Một lần nữa hãy gửi thư chiêu an cho vương tử Arion đồng thời trao trả toàn bộ tù binh vô điều kiện.”*

“Ta sẽ lo chu toàn.”

Oifey đáp. Anh cho thả toàn bộ đội cận vệ hoàng gia của Trabant bị bắt ở trận Kapathogia, để họ ra đi cùng chiếu thư của Serisu.

Trong số hàng ngàn quân lính và hàng trăm cận vệ hoàng gia đi cùng với Trabant, số sống sót chưa đến năm chục. Tất cả đều tử chiến đến cùng hoặc tự sát khi đức vua băng hà.

Trong tất cả những trận đánh của quân giải phóng, không có trận nào lại có nhiều người chết như tại thành Kapathogia.

Cái chết của nhà vua khiến lòng xứ này càng thêm sôi sục. Dẫu có Hannibal và Athena ra sức hoá giải hận thù nhưng số người quyết tử trong các làng mạc cũng không ít.

“Bảo tuyết sắp đến. Hãy chờ đợi và nghỉ ngơi trước trận đánh cuối cùng ở xứ này.” Levin đưa ra lời tư vấn

sau tang lễ của Trabant. “Và hãy thành hôn đi Serisu. Mọi người đều mong chờ một dịp vui vẻ.”

Hôn lễ của Serisu vì thế được ấn định ngay sau đám tang của Trabant chỉ một ngày. Cùng với ngày vui của cậu cũng là hôn lễ của Ares cùng nàng vũ nữ Lene.

Và chỉ ngay sau khi tin vui loan truyền, Leef cũng đã bất ngờ xin phép Finn được cầu hôn Nanna.

Cả ba việc hỷ đều cùng được cử hành cùng lúc, vào hoàng hôn ngày đông chí. Không có tiệc tùng, không váy áo lộng lẫy, những nàng dâu chỉ đội một vòng hoa linh lan trắng, những vị vương tử vẫn mặc chiến phục thường ngày bước vào nhà nguyện của thành Luthecia trao một lời thề ước trọn đời.

Lời thề ở mỗi vương quốc đều có chút ít khác biệt.

Vùng Grannvale, Augustria và Lester vốn là đồng minh nhiều thế hệ, phong tục cũng gần giống nhau.

Ares và Leef giữa thần điện, thề nguyện sẽ bảo vệ và khiến cho tân nương của họ hạnh phúc mãi mãi.

Serisu tuy là người của Grannvale nhưng cả cậu và Lana đều lớn lên tại Isaach nên cả hai vẫn muốn giữ phong tục nơi quê hương của những kiếm sĩ.

Cách đại quốc Grannvale một đại sa mạc, phong tục của Isaach cũng rất khác. Lời thề trọn đời không được trao giữa ngôi nhà của những thần linh mà dưới bầu trời đầy tinh tú. Đó cũng không phải một lời thề về hạnh phúc trọn đời mà là một lời hứa sẽ quay về.

“Thiếp sẽ là mặt đất, là dòng sông, là kẻ vĩnh viễn đợi chờ chàng.”

“Ta là kẻ lữ hành trên đất rộng, là kẻ uống nước ở sông dài, là kẻ có trong tim lời hứa sẽ trở về.”

Cô Lana đã tự mình khâu khăn lụa hồng một đôi chim uyên vĩnh bất phân ly. Nàng tết khăn lụa, xoắn qua chuỗi kiếm của Serisu, đeo quanh thắt lưng cho cậu.

Serisu khoác lên vai nàng chiếc áo choàng của mình.

Và họ hôn nhau dưới bầu trời đêm lộng gió, chính thức trở thành phu phụ.

Ares và Leef cùng bước tới. Kiếm lồng trong kiếm, cùng với trời đất, bọn họ lập lại lời thề bất tử của những người thân phụ trước đây. Vĩnh viễn là huynh đệ, dù không cùng sinh, cũng nguyện cùng được chết.

Đó là một đêm vui rất vui với tất cả mọi người. Kể cả Oifey, dù có lạng lẽ lau đi những giọt nước mắt dành cho quá khứ cũng không khỏi cảm thấy thanh thản.

Finn và Delmud cũng cùng ngồi xuống một bàn, uống đến khi say khướt.

Shanan cũng uống rất nhiều. Lần đầu tiên trong hơn mười lăm năm chàng cảm thấy cảm thấy một chút gì nhẹ nhõm. Serisu đã thành hôn, đã nối lại thâm tình với hậu nhân của Eltoshan và Cuan... Ít nhất, lời hứa với Diadora bảo vệ cho Serisu cũng đã một phần nào trọn vẹn.

Những tuần rượu được rót không dứt. Những nàng dâu mới không ngừng bị chọc ghẹo trong khi các đấng trượng phu của họ không ngừng nhận những ly rượu mời.

Khi mặt trăng đã lên cao, Lana, Nanna và Lene tung những vòng hoa đội đầu của mình lên cho những cô gái chưa chồng.

Fee bắt được vòng hoa của Nanna, Arthur bắt được vòng hoa của Lanna và đội nó lên tóc Fee khiến cô bé đỏ ửng mặt mày nhưng cũng không hề phản đối.

Và Yohan giành được vòng hoa cuối cùng của Lene để tặng cho Lakche.

Nàng lặng lẽ cầm lấy vòng hoa như một sự chấp nhận. Anh chàng Yohan quá đổi vui mừng đến mức nhảy lên bàn hát vang một bài tình ca.

Rồi sau khi đã khiến tất cả mọi người chú ý, anh lại quỳ xuống, một lần nữa cầu hôn người tình trong mộng.

Lakche nhẹ gật đầu khiến những tiếng hò reo, vỗ tay lại dậy lên khắp đại sảnh.

“Sau khi đại thắng toàn bộ Thracia ta sẽ cưới nàng làm vợ, tình yêu của ta, vì sao của ta, nữ thần của ta.”

Yohan tuyên bố rồi nhảy xuống ôm hôn vị hôn thê tha thiết.

Lakche quay mặt đi, để những nụ hôn trượt dài lên cổ trong tiếng cổ vũ của lũ thanh niên.

Cuối cùng thì mọi sự ồn ào mới tạm lắng xuống được đôi chút. Ares giải cứu cho Serisu và Leef khỏi một cuộc rượu bết nhè nữa. Gã tuyên bố sẽ ở lại uống tới sáng thay mặt cho cả ba chàng rể mới. Lene góp vui bằng những điệu múa lả lướt của nàng. Nhân dịp đó Serisu và Leef trốn đi được khỏi một cuộc chè chén thâu đêm.

Ares giữ đúng lời hứa của mình, uống thay phần cả ba huynh đệ. Gã uống rất nhiều rồi cả đám thanh niên lại kéo nhau ra ngoài trời tuyết vừa đốt lửa vừa uống rượu. Hơi men đã ngấm, mọi người đều đã ngà ngà say, những

trò quây phá đều đã chơi mệt, dưới bầu trời sao và ngọn lửa những cặp tình nhân cũng chẳng phải giữ ý tứ gì nữa mà tựa vào nhau thì thầm.

Oifey đã say khướt, Finn đã gục trên bàn từ sớm. Shanana cũng định rời khỏi cuộc rượu thì Lene bỗng hỏi.

“Vương tử Shanana, tại sao lời thề hôn lễ của người Isaach tại sao lại kỳ lạ như thế? Trong lời thề vĩnh cửu đã đơm rất nhiều phân ly.”

Shanana đáp.

“Từ thời tổ phụ Odo đến nay, Isaach vẫn là một quốc gia của dân du mục. Cuộc sống rày đây mai đó không tránh khỏi giao tranh thường xuyên. Những người đàn bà tiến chồng ra khỏi cửa là chẳng dám kỳ vọng gì ngoài một lời hứa tương tự mà thôi.”

Lene nằm trong lòng Ares, nhồm dậy nói:

“Thật buồn quá. Sau này huynh trở thành quốc vương Isaach hãy đổi lại lời thề hôn lễ đi.”

“Lene, truyền thống đâu thể dễ dàng thay đổi.” Ares xoa xoa mái tóc nương tử.

Lene dụi đầu vào ngực gã, nàng hát.

*“Xuân thì thấm thoát, năm tháng dãi dầu
Tơ vương mái nhện, lệ ứa đôi dòng
Phong lưu công tử lưu xuân tứ
Trường đoạn tiêu nương nhất chỉ thư⁵.”*

Giọng ca của Lene nhẹ như gió thoảng, men rượu nồng càng khiến thêm ma mị. Nàng hát đã khiến Yulia rơi lệ, những người khác cũng bỗng thấy buồn bã mơ hồ.

“Ngày hôn lễ của chúng ta, nàng hát bài gì buồn quá.”

Lene gạt nước mắt.

“Xin lỗi mọi người. Tôi uống rượu, cao hứng chẳng phải lúc, đã khiến mọi người mất vui rồi.”

⁵Thơ Cao Bá Quát.

Fee nâng ly rượu của mình lên.

“Hôm nay là ngày vui của cô nương, cô nương thích làm gì thì chúng tôi cũng không buồn. Mời cô nương uống một ly rượu nữa, hát một bài ca nữa.”

Lene vỗ tay.

“Cô nương với ta là tri kỷ.”

Mọi người lại cùng nâng chén, một vòng rượu nữa lại được tiếp tục.

Lần này Lene hát một bài ca khác, vui vẻ, ngọt ngào, đầy tư vị của những niềm hy vọng gửi gắm vào mùa xuân.

Shanan cũng đã bắt đầu cảm thấy hơi men ngày ngật. Chàng đứng lên, rời khỏi đó trước khi không đi nổi nữa. Ngày hôm nay chàng cũng rất muốn được uống đến sáng nhưng nghĩa vụ thì không bỏ xuống được.

Đứng lên, chàng thoáng nhìn về phía Lakche. Nàng tựa vào một tảng đá lớn, tiếp chuyện với Yohan cũng không còn liên tục gây gổ như mọi khi nữa. Vương tử Isaach mỉm cười khi Lakche cũng vừa nhìn về phía mình nhưng nàng không hề đáp lại nụ cười đó.

Con bé không hạnh phúc. Lòng chàng thoáng ưu tư. Tuy nhiên mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Shanan không thể gánh lấy một lời thề nữa cho đến khi chàng hoàn thành điều đã hứa với Sigurd và Diadora.

Chàng rời khỏi tiệc rượu, đi bộ một đoạn dọc doanh trại, hướng về tường thành. Những người lính tuần tra vẫy chào, một vài người còn khe khẽ hát trong phiên tuần tra, có vẻ rất vui vẻ. Chẳng ai hát khúc khải hoàn, những bài ca trong phiên gác thông thường đều là những khúc ca quê nhà.

Đi ngang qua khu nhà bếp, Shanan ngạc nhiên khi thấy vẫn còn có lửa.

Chàng đi vào thì thấy Patty đang loay hoay ở gần một bếp lớn chỉ còn tro tàn.

“Patty?”

Cô bé nghe gọi tên mình thì giật mình liền đứng phắt dậy, mặt mũi lem luốc cả.

“Muội làm gì vậy?”

Shanan lại gần hơn. Bên cạnh lò than đã nguội có mấy viên gạch đã bị cạy lên vừa được đặt lại rất vội vàng.

“Muội tìm đồ vật thôi... không có gì đâu, vương tử Shanan không uống rượu cùng mọi người nữa à?”

Shanan không nói gì, chỉ khoanh tay nhìn cô bé. Patty quay bên này lại quay bên kia, lại gãi gãi nhẹ lên mái tóc xấn. Cuối cùng cô bé nói.

“Thôi được, muội chẳng nói dối được vương tử bao giờ.”

Nàng cúi xuống, cạy mấy viên gạch vừa được đặt lại vội vàng lên. Bên dưới có một chiếc bọc nhỏ đựng tiền vàng và vài món trang sức.

“Là đồ muội ăn trộm được trong trận chiến vừa rồi.”

Nàng thú nhận.

“Sao muội lại phải giấu diếm lúc đêm khuya như thế này?”

Patty thở dài một hơi đến não ruột. Cô bé nói.

“Muội muốn hôn lễ của mình chủ đầy đủ một chút đã lén dùng tiền trộm được mua thêm rất nhiều thức ăn. Không ngờ lại bị huynh Faval phát hiện mắng cho một trận nên thân, bắt muội vứt bỏ hết số tiền ăn trộm nên muội mới phải... đem giấu đi ở nơi khác.”

Shanan nhìn qua, số tiền còn lại của cô bé. Chàng nói.

“Giấu diếm như vậy cũng không phải là cách.”

Patty trợn mắt.

“Huynh cũng bắt muội vút đi sao. Muội biết rõ xài tiền ăn cấp là xấu xa, làm ô danh đến công nương Brigid thân mẫu của muội và liên lụy tới thanh danh quân giải phóng. Nhưng mà... người chết cũng đâu cần xài tiền nữa trong khi mỗi ngày huynh đệ trong quân ăn uống vô cùng đạm bạc thì lấy sức đâu để tiếp tục chiến đấu. Muội... muội không phải xấu xa như huynh nghĩ đâu...”

Shanan nhẹ lắc đầu.

“Việc xấu xa nhất là trộm đi sinh mệnh của kẻ khác... không phải muội.”

“Huynh tức giận sao? Sắc mặt huynh... thật mệt mỏi.”

“Không. Chúng ta đã lấy quá nhiều sinh mạng của những long kỵ sĩ Thracia, của cải bọn họ để lại hãy trả lại cho quê hương họ, được không Patty?”

“Vâng.” Patty cất lại túi tiền vào trong người, ngập ngừng nói. “Muội hứa chẳng giữ lại tính chuyện riêng cho mình đâu. Sau này muội cũng không đi trộm cắp nữa.”

“Vậy là tốt. Đi ra ngoài chơi đùa và uống rượu với mọi người đi Patty.” Shanan nói.

“Vương tử.” Cô bé chạy theo nắm tay áo chàng.
“Huynh uống rượu với muội nhé.”

“Ta đã uống nhiều lắm rồi.” Shanan đáp. *“Ta muốn đi dạo một lúc.”*

“Vậy thì muội đi với huynh.” Nàng bắm lấy cánh tay vương tử như một đứa trẻ.

“Patty.” Shanan nhẹ nhàng nói. *“Ta là một người nhàm chán lắm. Ra ngoài chơi với mọi người đi.”*

Patty buông tay chàng ra. Cô bé có vẻ buồn buồn rồi lại chạy lên trước, nhìn vào mắt chàng.

“Muội biết vương tử không để ý đến muội, nhưng muội rất thích vương tử. Từ lần đầu tiên nhìn thấy vương tử muội đã rất thích huynh rồi. Dù tóc huynh còn dài hơn cả tóc muội nhưng huynh vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất muội từng nhìn thấy.”

Shanan chẳng biết phải nói gì cả. Patty lại tiếp tục.

“Muội nói điều đó không phải để làm phiền vương tử đâu. Nhưng nói ra cảm thấy nhẹ lòng hơn. Dẫu cho muội cũng biết mình không thể có được tình yêu của huynh thì cũng hy vọng có thể... không gây rắc rối cho huynh nữa.”

Nàng ngập ngừng một chút rồi lấy ra trong tay áo một chiếc khăn tay xanh biếc.

“Buổi sáng nay, lúc nhờ huynh chỉ dạy kiếm thuật, muội đã trộm nó trong người huynh.”

Shanan cầm lấy chiếc khăn, lễ ra nên trả cho cố chủ, không hiểu vì sao vẫn giữ bên mình.

“Muội vô ý vô tú... còn đem chiếc khăn tay đó khoe với mọi người là của vương tử tặng cho.” Nàng lại thú nhận thêm. *“Mãi đến lúc để ý đến chữ cái thêu trên góc khăn tay mới biết... có lẽ mình đã làm buồn lòng ai đó. Muội sẽ đi giải thích vào ngày mai. Vương tử đừng giận muội.”*

Shanan thở dài. Chàng bỗng thấy một chút cay đắng, nhưng... không phải như vậy cũng là điều tốt hay sao.

“Không cần đâu. Chỉ là ta chưa kịp trả lại Lakche chiếc khăn thôi.”

“Vương tử... giận sao?”

“Không.” Chàng nhẹ cười. “Ta đưa muội trở lại chỗ mọi người. Trời cũng sắp sáng, có thể vẫn còn kịp uống thêm một tuần rượu nữa.”

Shanan sai bước đi, Patty vội vã chạy theo sau. Qua đến đại thánh điện vẫn còn thấy đèn sáng, Patty lại níu tay chàng.

“Giờ này mà Corpul vẫn còn đang cầu nguyện sao? Phải kéo hắn ra ngoài mới được, ở mãi với thần linh hắn giống người côi trên lấm rồi.”

Shanan chưa kịp cản thì cô bé đã chạy vào thần điện. Shanan lắc đầu rồi bỏ đi trước. Patty tìm được bạn mới sẽ nhanh chóng vui vẻ, Corpul nhỏ hơn Patty đôi chút

nhưng chẳng chắc hơn nhiều. Cả hai người này chơi với nhau, có lẽ tính tình cũng mấy phần được trung hoà.

Shanan lại quay lại lộ trình cũ, anh đi về hướng tường thành.

Ở xứ này tường thành dựa vào thế núi mà xây lên cao rất cao. Nghe nói tại vương đô Thracia thành cao đến mức ngay cả chim ưng cũng không bay qua nổi cũng không có cổng vào, ngoại trừ những con rồng không sinh vật nào có thể vượt qua. Thêm vào đó, địa thế quanh vùng vô cùng hiểm trở, luôn luôn là đường độc đạo, kỵ binh và bộ binh tấn công sẽ dễ dàng bị các long kỵ sĩ phục kích từ các sườn núi. Đường như cách duy nhất hữu hiệu để tấn công Thracia là bao vây trong thời gian dài. Nhưng bọn người Serisu đường xa mệt mỏi, đất khách quê người, trận đánh càng kéo dài sẽ lại càng bất lợi.

Gió lạnh thổi, hơi rượu cũng đã bắt đầu già bớt, càng nghĩ về trận chiến sắp tới, Shanan càng thấy rằng chỉ

có một con đường không chế được Arion càng sớm càng tốt.

Chàng đi mãi lên những bậc thành dài tưởng chừng như không dứt.

Núi cao, gió buốt, sao trời lồng lộng tỏa chiếu đêm mùa đông, vương tử Isaach rút kiếm bên mình. Để phò tá Serisu đến ngày thái bình, dù có phải chém xuống những tinh tú trên trời cao, Shanan cũng không chút từ nan.

Chàng nhắm mắt, tập trung vào kiếm ý. Máu đã đổ quá nhiều, con đường duy nhất tránh được thù hận triền miên ở Thracia là Arion phải toàn mạng.

Đột nhiên một ngọn gió thổi qua ẩm áp lạ lùng.

Pholsety.

Vương tử Isaach quay lại.

Sety đang bước đến, bên cạnh chàng là vương nữ Athena.

“Hai vị tìm ta?” Shanan hỏi.

Sety có nụ cười rất hào sảng và ấm áp cũng như ngọn gió xanh trên tay chàng.

“Huynh muốn giải giới thiên thương, ta cũng muốn tham gia. Đã có vương nữ Athena và địa thương ở đây cùng luyện tập, chẳng phải tốt hơn sao?”

Shanan cau mày.

“Là Oifey nói ra?”

“Nếu hôm nay không phải là hôn lễ của Serisu, mình chủ cũng sẽ muốn tham gia.”

“Cả Serisu cũng biết...”

Sety cười lớn.

“Không chừng có cả Leef và Ares. Vương tử Shanan, nếu có thể làm chuyện vô tiền khoáng hậu này, có lẽ chúng ta không chỉ cứu được mỗi hậu duệ của Dain. Tất cả mọi người đều nên dốc sức.”

“Việc này quá nguy hiểm. Serisu và vương tử Leef tuyệt đối không nên dự phần vào.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện với họ sau.” Setty nháy mắt. Mặc dù cái ý tứ “nói chuyện” là khá rõ ràng, chẳng thể thay đổi được gì.

Setty lại quay sang Athena.

“Xin thọ giáo địa thương Gác Bolg trong tay vương nữ.”

Athena nhẹ gật đầu.

“Nếu có thể cứu được hoàng huynh Arion, bất cứ chuyện gì ta cũng nguyện dốc sức. Tuy nhiên địa thương Gác Bolg không phải là binh khí bình thường để tập luyện. Sức mạnh của nó rất lớn, kể cả với Balmung và Pholsety, cũng phải vô cùng thận trọng.”

“Cũng xin vương nữ bảo trọng như vậy.” Setty đáp. Một lần nữa ngọn gió xanh ấm áp trải rộng quanh chàng.

Athena huyết sáo gọi rồng đến.

Gió lộng tung bay mái tóc óng ả của nữ thiên long kỵ sĩ. Thần thương tỏa ánh kim quang rực rỡ, Pholsety lấp lánh, xanh thẫm như đồng cỏ mùa hạ và Balmung lạnh lẽo, cao quý như tinh quang. Những luồng sáng chạm vào nhau rồi lại tách ra, vẽ lên giữa Thracia những dải hào quang kỳ vĩ của các thánh chiến sĩ tái thế.

Sau hôn lễ của Serisu là những ngày rất dễ chịu với tất cả mọi người dù những trận bão tuyết dữ dội đầu tiên của vùng núi Thracia gào thét liên miên. Trong thời tiết này, những con rồng không thể hành quân, tuyết lớn cũng sẽ chặn lối viện binh từ Đế Quốc đến, quân đội Serisu có đủ thời gian để thương binh nghỉ ngơi.

Khi tuyết vừa dứt sau nhiều ngày liên tục cũng là lúc những người chỉ huy quân đội giải phóng phải họp lại quyết định hành trình kế tiếp.

Lương thảo là một vấn đề quan trọng. Dự trữ trong những thành trì của Thracia không có nhiều. Bọn họ có thể cầm cự qua mùa đông, nhưng sau đó nếu không tiến vào vùng bình nguyên Grannvale bọn họ sẽ chết đói trên vùng núi này hoặc phải rút về lại Lenster.

“Theo ta xem khí tượng, trời sẽ dần đẹp lên, trong vòng một tuần nữa có thể hành quân tới Grutia.” Levin nói.

Đường từ Luthecia đến Grutia rồi thành Thracia đều là đường độc đạo xuyên qua những dãy núi cao trùng điệp, nếu bọn họ bị phục kích, hoặc chỉ một trận tuyết

lỡ sẽ gây ra tổn thất không thể hình dung. Vì vậy Serisu chỉ muốn chọn một nhóm quân tinh nhuệ đột kích. Cậu nói.

“Theo Athena cho chúng ta biết, hầu hết các long kỵ sĩ đều tập trung tại vương đô Thracia, thành Grutia đã giao cho bọn hắc ám ma đạo sĩ của giáo đoàn hắc ám đồn trú. Địa hình hiểm trở của toà thành này cũng đặt rất nhiều chướng ngại có khả năng tấn công từ xa vào con đường độc đạo dẫn đến thành vì vậy chúng ta cần phải lợi dụng bóng đêm hành quân rất bí mật.”

“Không chỉ vậy, còn phải là tốc chiến tốc thắng.” Oifey đắm chiêu nhìn vào bản đồ. *“Đội quân công thành Grutia phải rất nhanh nhẹn và có khả năng hành quân ngày đêm.”*

Serisu gật đầu.

“Ngoài ra như quân sư Levin nói, những ngày tới thời tiết sẽ tốt hơn, chúng ta có thể hành quân được thì long kỵ sĩ cũng có thể xuất trận. Bọn họ không phụ thuộc vào đường lối như chúng ta, nếu nhân lúc chúng ta hành

quân đến Grutia mà tấn công sẽ vô cùng nguy hiểm. Vì vậy ta nghĩ chính những ngày bão tuyết lắng dịu nhưng chưa dứt hẳn này là lúc thích hợp nhất để công kích Grutia.”

Oifey không thể không đồng ý với suy nghĩ của Serisu.

“Phải. Vậy thì vấn đề của chúng ta chính là những trận tuyết lở.” Anh nói tiếp.

“Phong thuật của Sety có thể đảm bảo an toàn cho khoảng hai ngàn quân đến ba ngàn quân.” Levin gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. Đã nhiều năm rồi ông không trực tiếp huấn luyện con trai nhưng khả năng của kẻ kế thừa Pholsety ông rõ hơn ai hết. *“Serisu, với ba nghìn quân cậu có thể đánh bại năm ngàn ma đạo sĩ của thành Grutia không?”*

Serisu gật đầu.

“Athena cũng đã cho chúng ta biết những điểm yếu của thành Grutia, với ba ngàn người chúng ta hoàn toàn có thể đột kích thành công. Chỉ là sau khi chúng ta chiếm

được Grutia nhất định cũng phải tốc chiến đến Thracia trước khi đại quân của vương tử Arion đồn xuống...”

“Việc này không cần phải lo, ngay khi các người hành quân, một nhóm tiếp viện lập tức sẽ khởi hành vào những ngày trời đẹp. Trong vòng một tuần cả hai nhóm tụ quân lại tổng lực tấn công.” Levin nói.

“Ngoài ra cũng phải để quân thủ ở các thành trì. Cộng thêm số thương binh và số ngã bệnh trong những ngày bão tuyết, tổng lực của chúng ta còn lại chưa đến mười ngàn quân để đánh thành Thracia.” Oifey vừa lẩm nhẩm vừa lo lắng. “Theo vương nữ Athena, trong thành Thracia cũng còn khoảng mười hai đến mười ba ngàn người tính luôn cả quân dự bị. Nếu trận này chúng ta tổn thất quá nhiều thì sẽ dễ dàng trở thành mồi ngon cho quân Đế Quốc.”

“Huynh Oifey nói đúng, ta cũng nghĩ Đế Quốc cũng đang chờ đợi chúng ta và Thracia lưỡng bại câu thương rồi đem đại binh vào vừa tiêu diệt chúng ta vừa chiếm lấy Thracia một thể.” Serisu gật đầu. “Tuờng thành

Thracia nổi tiếng vô cùng kiên cố, ta cũng đang rất lo lắng về chuyện đó nhưng trước hết phải đánh Grutia trước đã, nếu không sẽ lỡ thời cơ.”

Cậu dịch chuyển những quân cờ gỗ trên bản đồ rồi tiếp tục.

“Thủ bị tại Mease đã có Tiny, ta muốn cử thêm Arthur đến đó trợ lực. Thành Kapathogia hãy để tướng Hannibal ở lại với Athena và Corpul. Còn Luthecia giao cho huynh Shanan và Lester.”

Levin không đồng tính với kế hoạch đó.

“Thành Mease là con đường để nhận tiếp viện từ Lenster, tuy nhiên lại ở xa trận địa, không cần phải quá lo lắng. Theo ta chỉ cần Tiny và trên dưới một ngàn người là đủ. Ta biết người lo lắng cho Tiny, cũng lo lắng cho khổ tâm của Athena và thương thế của Shanan, nhưng Tiny cũng từng là tướng dưới trướng của Bloom, trải qua cũng không ít chuyện, nó sẽ tự lo được. Shanan lại càng biết tự lo cho mình và Athena cũng sẽ muốn đối mặt khuyên giải Arion. Ngoài ra đội cung của

Lester cũng sẽ rất có ích trên chiến trường. Chúng ta cần tất cả những người giỏi nhất cho lần tấn công này. Thành Kapathogia lẫn Luthecia hãy để cho Hannibal cắt cử người của hắn trông coi. Dù gì hắn cũng là người Thracia, danh tiếng ở vùng này rất lớn, người dân sẽ ủng hộ hắn. Nếu người lo lắng có thể để lại thêm Finn ở Luthecia phòng khi quân Đế Quốc có động tĩnh.”

Shanan mỉm cười với Serisu.

“Đúng vậy đây Serisu, đừng không bỏ ta lại giữ thành được đâu.”

Serisu thở dài.

“Đã vậy thì cứ như quân sư Levin dự tính. Ngay hôm nay sẽ phát quân lệnh, sáng sớm ngày mai lập tức hành quân.”

Levin và Oifey cũng không còn ý kiến gì. Mọi người đều có việc phải chuẩn bị nên đều hối hả ra đi.

Đội quân đột kích Grutia cuối cùng gồm có Shanan, Ares, Sety, Athena, Arthur, Fee, Skasaha và ba ngàn tinh binh khởi hành vào bình minh ngày 24 tháng chạp năm 777. Năm ngàn quân còn lại do Leef dẫn đầu cùng Lakche, Yohan, Lester, Yulia, Delmud, xuất phát sau đó ba ngày.

CHƯƠNG 5.

LÃNH THỔ CỦA BI THƯỜNG

ột bình minh nữa đã lên cao, mặt trời chìm trong tuyết trắng và sương mờ từ trận bão hoành hành đã nhiều ngày nay. Gió rít ngoài những bức tường thành đá đen, những con rồng bí bức bó thân trong sân lâu đài đôi lúc cũng rít lên hoà giọng. Toà đế đô của Tharacia tưởng chừng như đã trở thành giang sơn của những vị cổ thần thịnh nộ.

Những người lính im lìm trong nơi canh gác.

Nhiều người khác thấp những ngọn nến trong điện thờ và số còn lại dành những ngày cuối cùng bên gia đình nhỏ của mình.

Khi trận bão tuyết chấm dứt, cũng sẽ là lúc Arion xuất binh. Tồn vong của tổ quốc này chỉ còn chờ một trận đánh cuối cùng mà thôi.

Sau khi tin tử trận của Trabant truyền về, những viên tướng và những trưởng lão của các đại tộc tập hợp lại ngay trong sảnh Thiên để quyết định về vận mệnh đất nước.

Không ai khuyên Arion đầu hàng. Tất cả mọi người đều quần khăn tang, thề quyết tử. Vương tử của Thracia cũng không hề có ý định bãi binh.

Vài ngày sau tang lễ của Trabant, Serisu lại gửi thư chiêu an.

Một lần nữa những đại thần vẫn đeo khăn tang, xin thề quyết tử. Arion cũng hoàn toàn không có ý định quy thuận. Long kỵ đã quyết ý, chẳng gì có thể thay đổi được.

Đôi lúc, Arion cũng nghĩ về ý nguyện của Trabant trước lúc ra đi. Có lẽ ông đã nghĩ về một nền hoà bình

giữa Thracia và quân giải phóng, nhưng những kỵ sĩ rồng quá kiêu hãnh để phục tùng. Thracia là của người Thracia, không thể hai tay dâng cho người khác. Đặc biệt lại là kẻ có mối giao tình mật thiết với vương tử xứ Lenster.

Bão tuyết tan sau đó ba ngày, long kỵ đã có thể xuất binh thì tin thành Grutia thất thủ truyền đến. Đó là toà thành do các ma đạo sĩ từ Đế Quốc trấn thủ. Quân đội của Serisu đã đánh úp thành công ngay trong bão tuyết. Đất Thracia chỉ còn lại kinh đô là đứng vững. Nhưng Arion không lấy làm chùng lòng. Việc thành Grutia bị tấn công vốn có trong dự định của anh.

“Triệu tập tất cả các long kỵ sĩ trong thành lại.” Arion ra lệnh. *“Lập tức xuất kích như kế hoạch. Tồn vong của đất nước chúng ta chỉ chờ vào trận này nữa mà thôi.”*

Tùng hồi tù và trên tháp Sừng rền rĩ nổi.

Lệnh xuất quân đã được truyền đi.

Ba đội kỵ sĩ rồng sẽ đồng loạt đánh vào các cứ điểm tại Mease, Luthecia và Kapathogia, còn Arion sẽ thân chinh đón đầu đại quân Serisu ở ngay lối ra hẻm đá thành Grutia. Long kỵ có lợi thế trên không, đặc biệt ở những hẻm đá hẹp. Quân Serisu bị cầm chân ở đó, không thể quay về tiếp ứng cho các cứ điểm. Chỉ cần “tam đầu long” cử đi đánh ba thành Mease, Luthecia và Kapathogia thành công thì Serisu không còn đường lui, không lương thực tiếp viện, chỉ còn chờ chết trong giá lạnh.

Tù và chiến giục giã. Arion mặc áo giáp, cầm lấy Gungnir, chuẩn bị rời khỏi Thiên điện thì không khí bỗng nhiên rung động.

Bóng của những bức tượng tiền nhân đổ bóng dài trong sảnh đường lay nhẹ. Một luồng gió cuốn theo bụi tuyết và hơi giá buốt xuyên qua đại sảnh.

Thuật động không? Là Manfoy ư? Arion nghĩ và dừng lại.

Bóng dáng của gã hắc ám ma đạo sĩ mờ nhạt như một lớp khói mờ dần tụ lại hiện thành người. Sự xuất hiện của hắn làm những cái bóng trong Thiên điện trở nên u ám hơn và sống động hơn như thể cùng với hắn, chúng sống lại.

“Người đến đây làm gì?” Chàng quát hỏi.

“Chẳng lẽ vương tử Arion không mong chờ ta mang đến cứu viện sao?” Manfoy giả lả.

“Người có nhiệm vụ thủ bị tại Grutia, nếu muốn tiếp viện thì hãy đến đó chiếm lại Grutia đi.”

“Ta cũng thật không ngờ Serisu lại dám hành quân trong bão tuyết, ta chỉ vừa đi vắng vài hôm là Grutia đã xảy ra chuyện.” Hắn xoa xoa hai bàn tay gầy guộc bên ngọn lửa lò sưởi rồi nói tiếp. *“Nhưng không phải để cho bọn Serisu chiếm được Grutia cũng là một trong những tính toán của vương tử Arion sao? Ta ngờ rằng vương tử còn có bụng muốn Serisu giết luôn cả ta tại Grutia nữa kia. Thật là nhất tiễn xạ song điều nhỉ?”*

Arion không đáp. Quả thật chàng cũng muốn hấn chết đi cho rồi. Ngày nào còn Manfoy sẽ còn những vụ hiếp tể trẻ con và bắt bớ phụ nữ khắp nơi. Thiên thương Gungnir trong tay anh cũng không thích thú gì với hấn. Mỗi lần Manfoy xuất hiện là cây Thiên thương lại muốn giết chóc.

“Ta vốn là người rất bao dung, mưu toan vất vãnh của vương tử, ta chẳng để tâm.” Hấn cười khùng khục. *“Đây là một đạo bùa ta làm riêng cho vương tử, trong lúc nguy cấp sẽ bảo vệ người.”*

Hấn đưa ra một mảnh bùa đỏ thắm thêu những hoa văn chìm ẩn lạ lưng.

“Ta đã có Gungnir bên mình không cần thêm bùa chú nào nữa.”

“Đây không phải là ý của ta mà là tặng phẩm của hoàng tử Yulius, chẳng lẽ vương tử lại khước từ thịnh tình đó sao?”

Chẳng có lý do gì để từ chối, Arion đành nhận lấy lá bùa.

“Người còn việc gì nữa?” Arion hỏi khi một hồi tù và gọi quân nữa rền rĩ qua những vách tường, sương mùa lan theo tiếng tù vọng.

“Không còn việc gì nữa. Ta đến chỉ để chúc vương tử thượng lộ bình an.”

Manfoy đáp rồi hất bống hỏi thêm.

“Ta thực sự không hiểu, tường thành Thracia cao vợi vô song, nếu vương tử cứ ở đây cố thủ, bọn Serisu cũng chẳng có cách nào lọt vào được. Mùa đông lại đang độ khắc nghiệt sẽ khiến chúng chết dần chết mòn. Nhưng tại sao vương tử lại nhất quyết dẫn quân ra nghênh địch hả?”

“Người Thracia chưa bao giờ là những kẻ chui rúc trong tường thành.” Chàng lạnh lùng đáp.

“A... đó là danh dự nhỉ? Ở một xứ sở thiếu ăn và quân thần đều phải đi đánh thuê mà danh dự lại quan trọng đến thế.”

“Một lời nữa thì đừng trách ta lấy mạng người.” Cây Thiên thương óng ánh phản quang trong tay Arion khi chàng nhẹ huy động. Đôi mắt vị vương tử Thracia sáng rực như mặt trời trên đỉnh núi.

“Chỉ là lời nói đùa, ta bắt kính, bắt kính rồi.” Manfoy cười cười. Hắn cúi mình lui bước, một lần nữa lại dùng không độn để ra đi. *“Vương tử thượng lộ bình an, vũ vận thuận lợi nhé.”*

Hắn biến mất cùng câu nói cuối cùng. Tiếng cười khùng khục còn bám lại, âm âm trong những vách đá.

Arion siết chặt cây thương, huyết sáo gọi rồng.

Từ cửa vòm rộng mở trên trần điện Thiên, con hắc long quen thuộc của chàng lao xuống, rùng mình rũ tuyết khỏi bộ cánh óng ánh như nạm những viên kim cương đen.

“Đi thôi nào cậu bé, trận chiến cuối cùng của chúng ta...”

Chàng nói với con rồng khi vỗ vỗ lên cổ nó ra hiệu cất cánh. Con hắc long chuyển mình, đôi cánh rộng dang ra quạt gió, thổi tắt tắt cả những ngọn lửa nền trong Thiên điện.

Con rồng hùng mạnh nhất bầu trời đại lục Jugdral bay lên cao mãi trong ánh sáng mùa đông nhạt nhòa. Arion giơ cao cây thiên thương Gáe Bolg làm hiệu lệnh. Đoàn long kỵ đã tập hợp sẵn rít lên, cất cánh cùng chàng ngoài sân thành Thracia.

“Vì Thracia.”

Những long kỵ sĩ hô vang khi cất cánh.

Những người đàn bà của họ không theo tiễn chồng mà ở lại trong nhà mình. Những cánh cửa đóng chặt, đường phố im lìm vùn vụt trôi qua bên dưới những cánh rồng bay. Cả vương quốc im lặng cầu nguyện, những người

mẹ và người vợ để chồng con đi là đã chuẩn bị sẵn khăn tang cho cuộc đời mình.

Đôi lúc một vài đứa thiếu niên chạy ra ngoài tuyết trắng, nghiêm cẩn nhìn lên trời cao đứng chào.

Những đứa trẻ gầy guộc, chẳng đủ áo ấm của mùa đông.

Arion chào lại chúng lúc bay ngang qua, bỗng chốc những hình ảnh thời thơ bé thấp thoáng hiện lên. *“Chúng ta sẽ xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn. Người dân của chúng ta phải được ấm no hạnh phúc.”* Phụ hoàng của chàng từng nói. *“Vì điều đó, ta sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào. Arion, ngày Athena lớn lên, hai cây Thiên thương và Địa thương lại có thể trùng phùng, cùng nhau chiến đấu. Chúng ta rồi sẽ có một Thracia tốt đẹp hơn.”*

Đó là nguyện vọng cả đời của Trabant. Nhưng khi Athena lớn lên, ông đã qua đời còn nàng đã trở thành kẻ thù của Thracia, chỉ còn lại mình Arion đơn độc giữa quê nhà nát tan.

“Những đứa trẻ của chúng ta lớn lên không có tự do. Chúng ra đời đã mang trên mình gánh nặng của sự nghèo đói. Chúng không có lựa chọn nào ngoài việc chiến đấu.”

Những lời của Trabant vẫn cứ vọng lại.

Vì Thracia.

Arion nắm chặt cây thương, linh hồn của cha ông dường như đang ở bên chàng, bay cùng chàng đến chiến địa cuối cùng.

Bầu trời rộng lớn, mặt đất mênh mông, rồi sẽ có lúc long kỵ sĩ tìm được chỗ nghỉ ngơi, những con rồng sẽ hạ cánh và an cư...

An cư, một giấc mơ đẹp đẽ và nhỏ bé biết bao.

Sao lại xa vời đến thế?

Truyền thuyết khắc trên tường thành Grutia kể rằng vị vua đầu tiên của vùng Lenster và Thracia vốn là một long kỵ sĩ. Trong một chuyến bay, nhà vua đã phải lòng một công chúa tiên nữ vô cùng xinh đẹp của trời xanh. Ông cỡi kim long, bay lên chín tầng trời cầu hôn công chúa. Nàng đồng ý với điều kiện nhà vua phải mang đến cho nàng món quà cầu hôn là sự hạnh phúc vĩnh hằng.

Tiên nữ cho rằng nhà vua chỉ có thể mang lại cho nàng hạnh phúc nếu ông có thể khiến cho muôn dân trong toàn cõi trị vì của mình hạnh phúc trọn vẹn.

Nhà vua nói muôn dân vĩnh viễn hạnh phúc trọn vẹn là một điều bất khả. Đời người có sống có chết, có hạnh phúc có đau khổ đan vào nhau như hai mối dây bện nên một sợi dây thừng. Không thể nào ông khiến cho tất cả thấy thần dân trong xứ sở của mình vĩnh viễn hạnh phúc toàn vẹn. Lúc nào cũng có người vui vẻ và có người bi khổ.

Tiên nữ nghĩ lại và nàng rút ngắn kỳ hạn vĩnh hằng của mình xuống chỉ trong một giờ vồn vện. *“Đó là lúc hôn lễ của chúng ta cử hành. Sự hạnh phúc của muôn dân sẽ là lời chúc phúc cho chúng ta và cho toàn bộ xứ sở.”*

Tuy rằng làm tất cả thần dân hạnh phúc trong một giờ vẫn là một điều vô vàn khó khăn, nhưng vị vua của các long kỵ sĩ cho rằng mình có thể làm được. Ông đồng ý và cỡi rồng quay lại hạ giới.

Trong suốt năm năm ròng, vị vua rồng chinh phạt khắp các bộ tộc chống đối, thống nhất toàn cõi Thracia khiến cho kẻ thù biến mất, hòa bình được tái thiết. Ông tiến hành các chính sách an cư mở ra một thời thái bình thịnh thế. Tiếng ca hát, hoan hỷ vang đến tận cung trời.

Cũng từ khi nhà vua rồng nhận lời thách thức của công chúa tiên thì nàng cũng đã cử người em gái của mình xuống trần, âm thầm theo dõi nhà vua. Tất cả những chiến công hiển hách và chính sách anh minh của nhà

vua đều được nàng em kể lại tường tận với nàng. Vì thế sau năm năm, nhà vua rồng lại cưới kim long quay lại cầu hôn, công chúa đã vui lòng chấp thuận.

Hôn lễ của họ được cử hành ngay sau đó.

Nàng công chúa tiên nữ từ trời cao, xiêm y lộng lẫy, cùng những tiên nhân rải hoa bay giáng trần, sánh đôi cùng đức vua của các long kỵ sĩ.

Khắp từ làng mạc tới rừng sâu, núi thẳm đều rộn tiếng hoan ca. Tiệc tùng tràn ngập, tất cả dân chúng đều rất yêu mến và khâm phục nhà vua nên trong ngày hôn lễ của ông không một ai là không vui mừng chúc phúc cho đức vua.

Suốt một giờ hôn lễ, tiếng cười và niềm hạnh phúc của dân chúng đã trở thành lời chúc phúc khiến cho vùng bình nguyên nay thuộc xứ Lenster trở nên vô cùng trù phú, xanh tươi.

Nhưng không ai biết rằng, trong ngày hôn lễ đó lại có một người vô cùng sầu khổ. Đó là em gái của công chúa

thần tiên, nàng tiên đã âm thầm theo dõi đức vua rồng suốt năm năm và đã mang lòng yêu ông, một mối tình tuyệt vọng.

Hôn lễ của đại tỷ, nàng âm thầm trốn trên những dãy núi cao nhỏ lẻ.

Từ đó niềm hạnh phúc của tân lang, tân nương chính là lời chúc phúc khiến Lenster phì nhiêu, màu mỡ, còn nỗi đau của nàng tiên nương tuổi đằm núi cao đã khiến vùng thấy Thracia trở nên khắc nghiệt khô cằn.

Người ta nói, kể từ đó đến nay không biết bao nhiêu ngàn năm đã qua, mà nàng tiên nương bất hạnh kia vẫn còn chưa nguôi đau khổ. Mỗi lần gió thổi qua núi cao lại mang theo tiếng nàng nỉ non than thở.

Serisu đứng trước những bức tường đầy những hình vẽ cổ xưa, bỗng cảm thấy rằng đất nước Thracia này từ thượng cổ đã tràn ngập những ám ảnh về sự chia cách và mơ ước về hạnh phúc. Lenster và Thracia giống như hai bộ mặt của một vị cổ thần, một tươi đẹp, ấm no, một khắc khổ u buồn, song song tồn tại. Những kẻ sinh

ra trên miền đất khắc nghiệt, ôm lấy định mệnh đau thương nào đâu phải là lỗi của họ.

Một lần nữa Serisu lại thảo thư cho Arion đề nghị ngưng chiến nhưng tự trong lòng mình cậu biết anh sẽ lại im lặng không hồi đáp.

“Tình cảnh của Arion rất giống phụ thân ta trước đây. Anh ta chỉ có cách tử chiến mà thôi.” Shanan đã nói vậy với Serisu.

“Vì cái gì chút? Danh dự ư? Arion là bậc tình anh, chẳng lẽ lại vì chút kiêu hãnh của bản thân làm hại đến trăm họ bá tánh?” Cậu hỏi.

“Ta cho rằng tử chiến không chỉ là ý của Arion, mà còn là ý nguyện của trăm họ nước này. Người dân ở nơi khắc nghiệt suốt đời phải đem mạng mình ra để đánh thuê cho tha quốc, đến lúc quê hương lâm nguy, nếu họ quỳ gối quy hàng thì e rằng đến chút danh dự cuối cùng cũng không còn. Họ còn có thể nhắm mắt nhìn nhân gian sao? Serisu, chúng ta đã giết vua của họ, không thể nói hòa bình là hòa bình được.”

Shanan đáp và tiếp tục mài gươm bên ánh lửa lò rên. Trên đầu họ, trăng mùa đông tỏa hàn quang mờ nhạt. Cuộc xâm lược này có lẽ khiến chàng nhớ lại quê hương mình năm xưa. Nhân quả xoay tròn, oán nghiệp chồng chất khiến Shanan vốn ít nói lại càng thêm lặng lẽ.

Serisu không muốn làm phiền chàng nữa, cậu quay lại đại điện và nhìn thấy những bức họa trên tường. Cậu ngăn người nhìn chúng chợt nghĩ. *Ta đã giết một vị vua, chẳng lẽ còn phải diệt vong cả một dân tộc để đổi lấy hòa bình sao? Vua của những kẻ cười ròngh hàng ngàn năm trước, ngài đã làm cách nào để muôn dân của mình hạnh phúc trọn vẹn chỉ trong một giờ vậy? Một giờ ngăn ngử đã trả bằng bao nhiêu cuộc chiến, bao nhiêu mạng người? Có lẽ tiếng khóc trên những rặng núi Thracia này chẳng phải chỉ là của riêng nàng tiên nữ thất tình mà còn là muôn vạn hồn ma bất tán.*

Cậu thở dài.

Ngoài hành lang có ánh sáng nhạt của một ngọn đèn lặng lẽ chuyển động. Serisu nhận ra Yulia đang đến tìm cậu.

Từ sau ngày hôn lễ của cậu đến nay, cậu vẫn chưa có thời gian gặp riêng Yulia, những chuyện muốn nói vẫn giữ trong lòng, đôi lúc chạm trán cậu cũng có chút ngại ngùng. Dẫu không nói ra nhưng Serisu vẫn biết nàng vốn rất quan tâm đến cậu và cậu cũng đã từng say đắm Yulia từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ là cơn say của tiếng sét ái tình mau qua, trong những ngày chiến loạn liên miên, cái thực sự còn lại chính là sợi dây tình cảm bền chặt từ thuở ấu thơ.

“Muội có làm phiền mình chứ không?”

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng. Tiếng nói mảnh như một loài chim hót đêm, sợ làm hoa cỏ giật mình.

“Ta chỉ đang nhìn những câu chuyện kể trên tường mà thôi, chẳng làm gì cả.”

“Câu chuyện về lời một giờ hạnh phúc của nhà vua rồng ư?”

“Muội cũng biết câu chuyện này à?”

“Vâng, có vài đêm vương nữ Athena kể những câu chuyện cổ của Thracia cho các tỷ muội cùng nghe. Ở xứ sở này dường như có rất nhiều câu chuyện về tình yêu, ly biệt và hận thù.” Nàng vén mớ tóc mai, nhìn qua một loạt những hình vẽ trên tường rồi nói tiếp. *“Vương nữ Athena cũng nói những tường thành ở đây đều rất cổ xưa, dùng đá từ lòng núi thẳm xây thành nên rất có sức sống. Người Thracia tin rằng tường thành của họ biết nguyên rủa kẻ thù. Minh chủ... người không nên ở lại đây một mình quá lâu.”*

“Muội sợ những truyền thuyết đó sao?” Serisu bật cười. Cậu trấn an nàng. *“Kẻ thù thực sự của Thracia chính là bọn hắc ám pháp sư đã trấn thủ ở đây. Chúng trấn thành, tác oai tác quái làm khổ bá tánh không ít. Chúng ta tuy là kẻ lạ nhưng có tấm lòng ngay thẳng, luôn cố gắng hết sức để bảo đảm an toàn và bình an cho muôn*

dân. Nếu những tường thành này có linh hồn, chúng sẽ không hại ta đâu, muội đừng lo.”

“Vâng.” Nàng khẽ gật đầu. “Chỉ là mấy hôm nay, không hiểu tại sao muội lại rất lo lắng... lại có linh cảm sẽ không còn gặp lại được mình chủ nữa.”

“Yulia đừng nói lung tung.” Serisu mỉm cười ấm áp. “Mấy ngày nay nhiều trận chiến căng thẳng quá khiến muội cảm thấy như vậy thôi. Đợi đến khi mọi chuyện ở Thracia xong xuôi, tiến về Milestos phần thịnh và ấm áp, mọi chuyện sẽ ổn cả mà thôi.”

Yulia cũng gượng cười. Nàng nói.

“Có lần ở Lenster, trước lúc Yulius xuất hiện giải cứu công nương Ishtar muội cũng có cảm giác bất an y như thể này.”

“Ta có nghe Lana nói lại, lúc đó muội bỗng nói chuyện bằng giọng của người khác, liên tục gọi tên ta...” Serisu nhớ lại cũng bỗng thấy lo lắng.

Nàng gật đầu.

“Thậm chí lần này còn mạnh mẽ hơn. Minh chủ, muội sợ rằng sắp có chuyện chẳng lành xảy ra, vì vậy muội đến tìm người là muốn đọc thần chú hộ thể giúp ngài tăng cao sức chịu đựng với ma thuật.”

“Yulia, ta nghe nói việc đó hao tổn rất nhiều sức lực...”

“Minh chủ.” Nàng ngắt lời Serisu. “Không có gì nguy hiểm cả, xin minh chủ chấp nhận cho... vì muội...”

Serisu miễn cưỡng gật đầu. Nhìn nàng lo lắng và bối rối như một con bồ câu gãy cánh.

Yulia tiến đến bên cậu, thì thầm những mật ngữ bí hiểm. Bàn tay nàng đỡ ửng lên bởi phép thuật và nàng chạm bàn tay đó lên trán Serisu. Một dòng chảy ấm áp của sức mạnh xuyên qua cơ thể cậu mơ hồ gợi lại những ký ức rất nhẹ nhàng bình yên.

Trong dòng phép thuật, cậu bỗng thấy mình trở lại là một đứa trẻ chạy chơi trên những cánh đồng của làng

Tirnanog, mùa đông nhạt củi, lặn tuyết làm hình nhân, mùa hè phụ giúp mọi người gieo hạt cày cấy, mùa thu gặt hái... nếu có thể sau trận chiến này cậu chỉ muốn trở về đó, vĩnh viễn làm một người dân thường trên những cánh đồng bội thu.

Phép thuật chấm dứt.

Yulia hơi lão đảo tựa vào người Serisu.

“Muội có sao không?” Cậu lo lắng hỏi.

Nàng lắc đầu.

“Để ta đưa muội về phòng.”

Nàng lại lắc đầu lần nữa.

“Minh chủ đã có phu nhân... không tiện đâu.”

“Lana với muội rất thân thiết, nàng ấy cũng hiểu mà... muội không cần phải lo lắng như thế.”

Yulia vẫn lắc đầu.

“Muội tự về được, mình chủ... xin hãy bảo trọng.”

Rồi nàng lại cầm ngọn bạch lập, hơi lão đảo rồi đi, bóng hình thật mỏng manh trong bóng đêm dày đặc của những tường thành mùa đông tỏa đầy hơi lạnh giá.

Serisu nhìn theo nàng khuất bóng, thay vì trở về phòng với người vợ trẻ, cậu trở ra sân tập. Cậu đã dành đủ thời gian cho Lana, đã đến lúc quay lại với những chiến hữu của mình.

Dưới sân, trăng mờ nhạt, Shanan, Sety, Athena đang luyện tập cùng nhau. Cả ba đầm đìa mồ hôi giữa trời tuyết và khắp người đều bị những vết thương nhỏ.

“Mọi người không đợi đệ cùng tham gia sao.” Serisu trách.

“Serisu, luyện tập với thần binh là chuyện vô cùng nguy hiểm. Ta không nghĩ đệ nên tham gia.” Shanan khuyên cậu lần nữa.

“Không có chuyện đệ ngồi yên trong vụ này đâu.”

“Cũng không có chuyện bọn ta khoanh tay đứng nhìn đâu.”

Tiếng nói sau cùng cất lên làm cả bọn cùng quay lại. Ares và Leef đều đang tới.

Setty bật lên cười.

“Không phải ta đã nói là bọn họ sẽ cùng gia nhập sao.”

Tính khí Ares thất thường, Serisu vẫn chưa tìm lại được Tyrfing, Leef không sử dụng được thần binh, thật là một nhóm nhiều bất trắc.

Shanan vẫn còn muốn khuyên giải một lần nữa. Chàng nói.

“Serisu, Athena đã có kế hoạch dẫn dụ Arion ra xa để chúng ta có thể ra tay thuận lợi hơn. Nếu Arion thấy đệ ở đó, lúc đường cùng nhất định sẽ toàn lực nhắm vào đệ.”

“Vây thì càng tốt hơn nữa.” Serisu bật ra ngay tắp lự. “Nếu Arion chỉ nhắm vào đệ, huynh và Setty sẽ rảnh tay hơn, cơ hội giải giới thiên thương càng cao.”

“Serisu, đệ không thể tự đặt mình vào vòng nguy hiểm. Cả vương tử Leef nữa.”

“Shanan.” Cậu cướp lời. “Sẽ không bao giờ có chuyện như ở đèo Vĩnh Cửu nữa. Không bao giờ nữa.”

Serisu lại nhìn qua hai người Sety và Athena..

“Còn ai phản đối nữa?”

Sety chẳng có ý kiến gì. Athena tuy lo lắng cho Leef nhưng cũng không phản đối và Shanan miễn cưỡng phải để ba người mới cùng nhập hội.

Trăng đêm mờ nhạt, bọn họ luyện tập đến gần sáng mới dừng lại. Hai ngày sau, bão tuyết cũng ngưng hẳn. Serisu một lần nữa triệu tập đại quân, nhất tề tiến đến thủ phủ Thracia.

CHƯƠNG 6.

THRACIA 777

gày cuối cùng của tháng chạp năm 777, toàn quân Serisu tiến về Thracia, vừa rời khỏi hẻm đá thành Grutia đã gặp phải sự phục kích của đội quân long kỵ sĩ do đích thân vương tử Arion lãnh đạo.

Đã biết trước nguy cơ bị phục kích, trước đó Levin đã cho rất nhiều phong pháp sư và các cung tiễn thủ bí mật mai phục quanh triền núi thành Grutia.

Hai bên giằng co, Arion không thể tiến lên, quân Serisu cũng không thể đột phá vòng vây, rời khỏi hẻm núi thành Grutia. Trận chiến căng thẳng và kéo dài liên tục suốt một ngày đêm không nghỉ.

“Chúng ta trong hẻm núi, Arion ở ngoài. Tuyết có thể lở bất cứ lúc nào chặn hết đường lối.” Levin thúc ngựa đến bên cạnh Serisu trong một lúc nghỉ ngơi. Ông tiếp tục: *“Ta đã cho tập hợp hết phong pháp sư lại. Chúng ta sẽ đột kích một lần. Thắng bại hay không sẽ được quyết định nhanh chóng, hãy chuẩn bị đi.”*

Levin nói rồi lại tất bật chạy rời đi chuẩn bị. Serisu nhìn màn trắng mờ của gió tuyết trước mặt dần đo. Rồi cậu thúc ngựa về phía Shanan.

Chàng vừa trở về cùng Ares. Bọn họ đã thử đột kích nhưng ở vùng đất này không gì có thể đánh bại sức mạnh của Arion. Ares đối đầu với Gungnir, tuy có thể giảm bớt khí thế của quân Arion đang đánh tới nhưng cũng phải nhận lãnh thương tích khá nặng.

Sau khi Lana đã tạm thời chữa trị cho Ares, Shanan điểm lại quân tiên phong. Nhờ có Mistoltin và Balmung bọn họ không bị tổn hại quá nhiều.

“Huynh Shanan, đã đến lúc rồi.” Serisu tiến đến bên chàng. “Đệ sẽ dẫn đầu đợt công kích tiếp theo với sự hỗ trợ của các phong pháp sư.”

Shanan khẽ gật đầu.

“Đường ra quá hẹp. Chúng ta không thể dẫn dụ Arion đi mà buộc phải đối đầu trực tiếp với anh ta trên chiến trường rồi. Ares đang bị thương, hãy gọi Lakcke, Skasaha, Delmud và Yohan đi cùng đệ. Bằng mọi cách phải chia cách Arion với lực lượng tiếp viện. Athena sẽ đánh xuống từ trên trời cao trong khi Sety lo những long kỵ sĩ đi cùng.”

“Đệ hiểu rồi. Huynh Oifey và Leef sẽ hỗ trợ chúng ta ở hai cánh.” Serisu nói.

“Serisu, hãy nhớ đệ chỉ dẫn dụ Arion thôi, không làm chuyện gì mạo hiểm. Ngay khi chúng ta bao vây Arion, mọi chuyện đều phải theo kế hoạch chúng ta đã duyệt sẵn.”

“Đệ hiểu. Mọi người cũng cần trọng.”

Serisu thúc ngựa đi. Cậu tập hợp những người thân tín nhất lại.

Ngay sau hồi trống buổi trưa vang lên, một lần nữa quân đội Serisu lại toàn lực xuất kích.

Bão trắng trùng điệp giăng trên xứ sở như một tấm khăn tang. Vó ngựa phi tung mù bụi trắng, những còn rống quần thảo rít lên cùng tiếng gió.

Những phong ma đạo sĩ gọi đến những cơn gió lốc toàn lực mở đường cho quân đội của Serisu.

Sety hầu như bay trên một cơn gió lớn. Ánh sáng xanh biếc của Pholsety bao phủ một vòng ngọc lam lấp lánh giữa bầu trời mùa đông xanh biển gắt.

Serisu thúc ngựa nhanh hơn. Đội quân của cậu như một đóa hoa mùa hè theo sau cơn gió lớn, nở bung xòe ánh thép trên nền tuyết trắng.

Những long kỵ sĩ bị cơn gió lớn khiến cho chao đảo. Nhưng đội quân đi cùng với Arion đều thân kinh bách

chiến nên rất nhanh chóng đã lấy lại hàng ngũ. Những long kỵ nhằm vào mũi tiên phong của Serisu đánh đến. Vẫy rồng óng ánh sáng gắt chẳng khác gì giáp trụ của thiên thần. Ánh sáng của mặt trời dường như bị bẻ cong đi theo đường bay của những long kỵ sĩ.

Arion cỡi trên con hắc long, thiên thương sáng rực rỡ ánh hoàng kim mang theo một mặt trời nho nhỏ với muôn vạn tia sáng chết người tấn công vào mũi tiên phong của quân giải phóng. Những kỵ sĩ thông thường, kể cả Finn, hay bọn Delmud, Lester đều không phải là đối thủ của đoàn long kỵ do Arion dẫn đầu. Ngay cả Serisu cũng tránh né giao tranh trực tiếp.

Cậu chia quân thành nhiều hướng, tẻ ra ngay khi vừa thoát khỏi hẻm núi hẹp.

Đoàn long kỵ sĩ đuổi theo Serisu, truy kích đến cùng.

Vó ngựa và những con rồng truy đuổi nhau trên ánh sáng gay gắt của màu tuyết.

Đoàn quân của Arion gần như đã bắt kịp nhóm của Serisu ngay một khúc rẽ gấp. Và cũng ở đó, Sety đã chờ đợi từ rất lâu cùng với Athena.

Truyền nhân của Pholsety gọi đến một cơn lốc khổng lồ, quét bạt một vùng rộng lớn, chia cắt đội quân rồng của Arion thành hai nửa rõ rệt. Và ngay khi nhóm long kỵ phía sau vừa lấy lại đội hình thì Leef và Lester thống lĩnh các cung kỵ sĩ đã bao vây bốn bề.

Nhóm cung kỵ sĩ vừa bắn vừa di chuyển rất nhanh để phân tán mục tiêu của những long kỵ. Trong khi đó Faval và đội của cậu mai phục trên những vách đá, giải quyết tất cả những con rồng mé ngoài đội hình. Ngay khi đoàn long kỵ này chuyển hướng tấn công qua Faval thì cũng là lúc Arthur cùng với các pháp sư phong toả bầu trời bằng sấm chớp.

Arion nhìn thấy tình hình chuyển biến bất lợi, lại càng nôn nóng không chế Serisu hơn. Chỉ cần hạ được Serisu, trận chiến sẽ được giải quyết, người của chàng sẽ được giải vây.

Vương tử Thracia đã đuổi kịp Serisu, cậu cũng đã quay ngựa giáp chiến trực tiếp. Một bên là núi, một bên là triền vực mọc đầy đá nhọn, kiếm và thương chạm nhau, kỵ sĩ và người cưỡi rồng quần thảo, cày nát cánh đồng rực trắng.

Ngay lúc Arion dần chiếm thế thượng phong thì con rồng của anh đột ngột rít lên đầy phấn khích.

“Đại huynh dừng lại đi.”

Một con rồng khác đơn độc xuất hiện giữa bầu trời, chen vào cuộc chiến giữa hai hoàng tử trẻ tuổi.

Athena. Chàng lắm bầm, buồn vui lẫn lộn.

Con hắc long nhận ra chị em lại ngân nga những tiếng hân hoan.

“Arion, đừng đánh nữa, muội xin huynh.”

Athena bắt chấp đội long kỵ tất cả vẫn tiến lên. Nhưng hoàng huynh của nàng không hề có ý định thu binh.

“Từ lâu ta đã muốn tranh tài cao thấp cùng muội. Athena, ra tay đi.”

Arion xoay tròn Thiên thương. Vòng hoàng kim lấp lánh vẽ một vòng trên không trung. Chàng thúc con hắc long bay đến. Cả hai con rồng cùng rít lên buồn bã.

Thiên thương và địa thương chạm nhau chát chúa.

Athena biết rõ tinh thần thượng võ của Arion. Vương tử sẽ không cùng với các long kỵ sĩ đối phó nàng, còn nàng thì chỉ muốn dẫn dụ đại ca rời xa những đồng đội của mình trong khoảnh khắc.

Ngay khi khoảng cách giữa Arion và những long kỵ còn lại vừa dần ra, Sety đã gọi lên một trận gió khác nhắm vào đoàn long kỵ.

Trận cuồng phong không chỉ khiến tất cả những con rồng chao đảo mà còn khiến trận đánh giữa Arion và Athena tạm ngưng lại. Hai con rồng nương theo gió, dạt về phía sau lấy đà trước khi lao đến một lần nữa.

Bụi tuyết phủ đầy một màn mờ đục, tầm nhìn của cả hai bên đều không quá một tầm tay. Ngay lập tức, Serisu tận dụng cơ hội đó, đơn thương độc mã lao về phía Arion.

Vương tử Thracia cũng không muốn gì hơn một trận thư hùng với thủ lĩnh của quân giải phóng. Con hắc long của anh nghiêng cánh hạ thấp xuống.

Cả chiến trường nhòa đi trong bụi tuyết.

Ngân kiếm của Serisu là vật từ Sigurd truyền lại, uống máu không ít, tuy không phải là thần binh nhưng sát khí vô cùng mạnh mẽ. Kiếm và thương chạm nhau lạnh buốt.

Serisu cảm thấy cổ tay đau nhói, lực đánh từ Gurngir vô cùng mạnh mẽ. Lợi thế trên không cùng thương khắc kiếm khiến Serisu không hề có một cơ hội phản kích. Cậu cố gắng phòng thủ và dẫn dụ Arion xa dần đoàn quân của mình.

Trước mặt là Serisu, ngay phía sau Arion, Athena cũng đã bắt kịp và một lần nữa tấn công đại huynh của mình dồn ép con hắc long của Arion sà xuống rất thấp trên mặt đất.

Đó là cơ hội duy nhất.

Sety thổi một cơn gió mạnh khiến con rồng của Arion không thể cất cánh bay lên trở lại và Shanan đi cùng với cơn gió đó.

“Hừ, một kẻ ngoan cố nữa muốn chết sao.”

Arion giận dữ huy thương.

Suốt chiến nghiệp của mình, vương tử Thracia chưa từng nhìn thấy một địch thủ nào nhanh đến thế.

Bóng người và bóng kiếm trông thoát ẩn thoát hiện phút chốc đã áp sát Arion.

Bị bó buộc trên yên rồng trong tình thế đó Arion không thể xoay sở nhiều. Không còn cách nào khác, chàng

buộc phải rời khỏi con hắc long, cận chiến dưới mặt đất.

Cơ lốc của Sety xoay tròn tiếp tục chia các bọn người Serisu và Arion khỏi phần còn lại của chiến trường. Những long kỵ sĩ muốn xông vào tiếp ứng đều bị Pholsety đánh bật ra xa.

Arion ở thế bị bao vây, chỉ nhắm vào Serisu mà tấn công.

Athena cũng rời khỏi con thanh long bám sát lấy đại huynh.

Thanh kiếm của Shanan cũng đã ngay kế cận.

Arion toàn lực đánh tới, với thiên thương Gungnir không thanh kiếm bình thường nào chịu đựng nổi. Chàng đã quyết chết cùng với Serisu trong một chiêu duy nhất. Ngoại trừ thần binh, không thứ vũ khí nào chịu nổi đòn đánh khai sơn phá thạch đó của thiên thương.

Gungnir không chỉ có thể đập nát thanh ngân kiếm của Serisu mà còn có thể găm cậu vào hẻm đá thành Grutia. Đã quá muộn để tránh né.

Serisu dồn hết sức lực chống đỡ. Cậu tin vào thanh gươm của phụ thân, càng tin tưởng và những người bằng hữu của mình.

Mũi thiên thương sắp chạm vào kiếm của Serisu, cũng là lúc một lưỡi kiếm khác chắn ngang vào giữa.

Thần binh mài lên thần binh toé ra những tia lửa vàng gay gắt.

“Lại là người.”

Đòn đánh của thiên thương Gungnir rất mạnh. Trong tình thế đối đầu trực diện, Balmung hoàn toàn không phải là đối thủ của Gungnir. Shanan chỉ cố làm chệch mũi thương của Arion khỏi Serisu đôi chút mà bàn tay cầm kiếm vẫn tê rần, chút nữa cả Balmung cũng bị đánh bật đi. Ngay lập tức, chàng mượn lực tá lực,

thanh Balmung trượt dọc theo thân thương tiếp tục tấn công.

Dài một tắc lợi một tắc, ngắn một tắc, hiểm một tắc. Thiên thương Gungnir là không có đối thủ ở khoảng khách xa, tuy nhiên khi đã bị áp sát, thanh kiếm trong tay Shanan hoàn toàn chiếm được thế thượng phong.

Arion không kịp trở lại thương đã thấy ánh kiếm của Balmung lóe lên.

Lưỡi thánh kiếm sát khí vô cùng thịnh vượng, những ngọn gió của Pholsety cùng lúc lại kiềm chặt lấy Arion không cho vương tử Thracia một cơ may xoay chuyển

Trong thời khắc có thể đoạt mạng Arion, Shanan trở kiếm, dùng đốc kiếm đập mạnh vào ngực Arion.

Cách một lần áo giáp, cơn choáng váng vẫn đến với Arion.

Chàng loạng choạng lùi lại thì đã thấy Athena áp sát, địa thương khóa chặt lấy thiên thương. Toàn bộ cánh

tay phải tê dại cộng thêm lực kích của Địa Thương, Arion không còn giữ chắc được Gungnir. Xoảng một tiếng lạnh người, Gungnir đã rơi xuống đất lạnh.

Gungnir đã bị giải giới.

Con rồng của Arion thấy chủ nhân bị khống chế, lập tức lồng lên tấn công nhưng không cách nào thoát khỏi kiềm toả từ ngọn gió Pholsety.

Bụi tuyết cũng đã dần lắng xuống.

Tuyết lạnh như cắt vào da thịt, hình ảnh của những quân đoàn dần xuất hiện rõ ràng giữa vực thẳm và trời cao. Arion thất bại mà vẫn chưa tin được. Chàng có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra cái ngày Gungnir lại bị đánh bật khỏi tay.

“Đại huynh...”

Athena bước đến gần chàng, trong mắt đầy ngấn lệ.

“Xin huynh đừng đánh nữa. Muội không thể đối đầu với huynh và Thracia, nơi này cũng là quê hương muội...”

Arion nhìn nàng lặng lẽ. Bỗng nhiên đầu óc vương tử trở nên rất mờ mịt. Chàng muốn nói điều gì đó với tiểu muội nhưng lòng uất hận bóp nhẹt mọi ngôn từ. Vạn vật trước mặt Arion bỗng chìm trong bóng tối.

Athena nhìn thấy sắc mặt chàng đại biến thì lập tức chạy đến bên cạnh.

Nhưng không ngờ đó là lúc Arion ra tay.

Mắt chàng long lên đỏ sẫm, mũi dao trong thất lưng vung ra chém vào cổ họng Athena.

Địa thương Gáo Bolg trên tay Athena cũng có thần ý của riêng mình. Trước khi Athena kịp ý thức, cây thương đã ra tay hộ vệ chủ nhân.

Mũi thương đánh đi trước khi Athena kịp nhận ra.

Dòng máu đỏ một lần nữa đâm mũi Gáo Bolg và tích tách nhỏ xuống Gungnir...

“Arion.”

Athena thét lên, vội vàng rút mũi địa thương khỏi lồng ngực hoàng huynh.

“Athena...”

Quầng đỏ trong mắt Arion nhạt đi, chàng ngỡ ngàng như người vừa tỉnh mộng. Vừa tỉnh mộng, đã biết đây là kết thúc. Kết thúc của mọi hận thù, mọi ân oán và cả sinh mệnh của mình. Nhưng chết trên chiến trường, trong tay người con gái này, chẳng phải cũng là một kết thúc tốt đẹp hay sao.

Trên khuôn mặt tái nhợt của vương tử Thracia, chẳng biết là hoan hỷ hay bi ai. Chàng thoáng mỉm cười trước khi vòng tay của cái chết siết chặt mọi suy nghĩ cùng ý thức.

Ngay lúc đó, một cơn lốc đen bỗng từ đâu xuất hiện giữa thình không, một tiếng cười vang vọng.

“Hắn thuộc về ta.”

“Yulius.”

Shanan và Serisu cùng kêu lên. Bọn họ đã nhìn thấy y hiện ra một lần như thế để mang đi Ishtar.

Shanan và Serisu cùng lao đến.

Vẫn chậm hơn Yulius một nhịp. Một lần nữa hắn dùng không độn mang Arion biến mất.

“Đại huynh Arion.”

Athena lao lên mình rồng, đuổi theo cơn lốc của Yulius. Hoàn toàn vô vọng khi mà kể cả Pholsety cũng không kịp trở tay.

Những long kỵ sĩ mất chủ bằg hoàng giữa trời cao. Đại cục đã đến hồi kết thúc. Thế trận của rồng đã bị phá vỡ.

Một lần nữa ngọn gió xanh Pholsety giúp dọn dẹp đại cục rất nhanh chóng.

Toàn quân của Serisu nhân cơ hội đó đánh tới, chẳng bao lâu đã vượt qua được hàng phòng thủ cuối cùng, đánh thẳng vào thủ phủ Thracia.

Trong thành Thracia không còn lại quân lực. Tin tức Arion bị bắt đi càng làm lòng quân thêm chao đảo. Đến cuối ngày hôm đó, Serisu đã có thể chiếm lấy đế đô. Rất nhiều long kỵ sĩ đã tự sát cùng quê hương bại vong, rất nhiều kẻ khác rời bỏ Thracia lang bạt tìm kiếm Arion. Sự tồn tại của vương quốc Thracia nhuộm đầy bi thương đến đây bị xóa sổ.

Đại thắng vẻ vang, tuy nhiên Serisu chẳng thể vui mừng. Arion lọt vào tay Yulius khiến cậu càng thêm áy náy. Đặc biệt việc Arion đột nhiên tấn công Athena khi trận chiến đã vắng càng làm những người chứng

kiến thêm lo lắng. Mọi người đem chuyện này thuật lại với Levin, ngoài ra Shanan trong lúc khổng chế Arion đã lấy được trên mình vương tử Thracia một đạo bùa theo những ký tự hắc ám quỷ dị.

Levin nhìn qua đã biết được đó là ma thuật của giáo đoàn hắc ám dùng để khổng chế tinh thần. Vốn dĩ Arion được Thiên thương bảo vệ, loại ma pháp như vậy không thể ảnh hưởng đến chàng. Nhưng khi cây thương bị đánh bật khỏi tay lá bùa đã được kích hoạt. Cũng may Shanan đã lấy nó khỏi vương tử Thracia trước khi nó có thể phát huy tác dụng hoàn toàn.

Bình minh hôm sau, tin báo từ Tiny và Hannibal truyền về cũng cho biết những đoàn long kỵ đột kích những thành trì Mease, Luthecia và Kapathegia đã bị đánh bại. Các long kỵ sĩ vây thành trong nhiều ngày đã lập tức rút lui khi tin thất trận của thành Thracia lan đến. Có lẽ tất cả đều đang tập hợp lại truy tìm gốc tích của Arion.

Trận chiến tại xứ của các long kỵ sĩ đến đó tạm bình ổn.

*

Những ngày tiếp theo thời tiết đẹp, Serisu lập tức nhân thời cơ đó hành quân về đô thị Miletos, yết hầu dẫn đến Grannvale.

Để đề phòng sự quay lại của các kỵ sĩ rồng, Serisu đã để lại Trabant trấn thủ Thracia. Vị tướng quân đồng ý và xin cho Corpul, nghĩa tử của mình theo phò tá quân đội Serisu.

Corpul có thánh ấn của dòng dõi Blaggi, lại mang bên mình gậy Valkyrie nên cũng muốn đến thành Edda vùng đất thiêng của các thánh giả để tìm lại gốc gác.

Đầu xuân 778, sau một trận đánh ác liệt, quân giải phóng chiếm được thành Peruluke, bàn đạp quan trọng để giải phóng toàn bộ Miletos.

Toàn bộ vùng đô thị nổi tiếng trù phú nhờ những hoạt động buôn bán tự do, sầm uất này giờ trước mắt Serisu hiện ra chỉ còn là một mảnh đất điêu tàn và đắm chìm trong sợ hãi vì nạn săn lùng trẻ em của chính quyền Đế Quốc.

Sau những nỗi ân hận tại Thracia, nổi thống khổ dân thành Miletos phải chịu đựng dưới ách cai trị của Đế Quốc đã cho mình chủ trẻ tuổi của quân giải phóng thêm chiến ý tiếp tục cuộc giải phóng của mình.

*

Khi vừa đến Miletos thì quân giải phóng xảy ra chuyện. Yulia đột nhiên mất tích. Vì vậy thay vì tốc chiến đến Chronus, Serisu dùng dằng ở lại Peruluke tìm kiếm nàng.

Suốt tháng giêng 778, quân Serisu vừa tìm kiếm Yulia vừa nỗ lực hết mình giải phóng những vùng làng mạc phụ cận, giải cứu đám trẻ con bị bắt đang được chở về Grannvale đồng thời chống lại các đợt tấn công liên

miền của Hilda, quá phụ nhà Bloom, người được giao trấn thủ tại vùng đô thị này.

Đến lúc những đợt tuyết đầu tiên tan rã, tháng hai vừa dạm ngõ thì quân giải phóng đã có được sự tín nhiệm đáng kể từ những thị dân đau khổ của Miletos. Rất nhiều người đã gia nhập thêm vào đội quân của Serisu và ngày đối mặt với Hilda tại thành Chronus cũng đã đến. Hilda thuộc dòng dõi của Alvis, được gả cho công tước Bloom, người đã hành hạ và giết chết thân mẫu của Tiny, cũng là người đã bị đội quân của cha con Serisu giết đi ba thế hệ người thân, cha chồng, chồng, con trai... thù hận chất chồng thù hận. Toàn bộ chiến địa thành Chronus, suốt ba ngày đêm chìm trong khói lửa. Thù cũ, nợ mới, ân oán của tiền nhân suốt mười bảy năm nay đến bây giờ mới thực sự bắt đầu.

PHẦN IV
MILETOS – CUỘC SĂN
MÙA XUÂN

CHƯƠNG 1.

DẠM NGỎ KÝ ỨC

“Trận đánh ở Chronus bắt đầu rồi.”

“Hilda không đáng ngại. Thù hận ăn quá sâu. Ma thuật đốt cháy bằng thù hận chỉ đáng thương, không đáng sợ.”

“Thù hận đó, chẳng phải ta cũng có phần. Ta nhớ lần đầu gặp Tiltyu, nàng ta là một cô nương vui tươi, hiếu động, dám vì thần phụ Claude mà bỏ cả gia tộc, thân gái một mình theo phò trợ thần phụ. Rồi lại vì thần phụ mà gia nhập cùng Sigurd, chống lại cha mình.

Trong quân Sigurd, Tiltyu là một trong những người bất hạnh nhất. Vì những việc nhà Friege gia hại phụ thân Sigurd mà nhiều người không thích nàng ta. Thần phụ Claude, người nàng ta hết lòng ngưỡng mộ, yêu

thương cũng không đáp lại tình cảm của Tiltyu mà kết duyên cùng Silvia.”

“À, Silvia, không phải nàng ta rất thích người ư? Nếu người đáp lại nàng ta, không phải Tiltyu có thể đến với Claude sao.”

“Ta không biết là người cũng biết đùa, lại đùa rất vô duyên. Dù gì, Tiltyu cũng có được Azel. Hai kẻ lạc lõng trong gia tộc mình cũng có được một khoảng thời gian hạnh phúc. Chỉ tiếc là ngắn ngủi. Khi ta trở về, mọi chuyện đều đã muộn, Tiltyu bị bắt, Azel mất tích, may mà chúng ta còn cứu được Arthur...”

“Kẻ phải chịu cảnh ly biệt không chỉ có mình bọn họ.”

“Phải. Không chỉ có mình họ hay những người đồng chí hướng với Sigurd. Những kẻ tận trung với Alvis, một lòng vì đế nghiệp của hắn cũng đã chịu không ít đau thương. Ngay cả bản thân Alvis...”

Thực ra nhiều lần ta nghĩ lại, chẳng phải ngày đó tất cả chúng ta chiến đấu cũng chỉ vì một thế giới tốt đẹp

hơn thôi sao? Tất cả chúng ta, Sigurd lẫn Alvis... Vì sao cái thế giới tốt đẹp hơn đó lại phải được tẩy rửa bằng máu thế này.”

“Người không tự mình trả lời được thì làm sao có thể hướng dẫn Serisu?”

“Ta không trả lời được. Ta không còn thuộc về thế giới này để trả lời nữa. Bây giờ Serisu cũng không thể trả lời một cách dễ dàng. Nhưng mười năm, hai mươi năm nữa... ta thực sự hy vọng rằng nó có thể tự mình tìm ra lời giải cho tất cả bi ai này. Ta rất hy vọng bọn thanh niên đó, có thể tự mình nhìn thấy cái thế giới tốt đẹp hơn mà thời đại của chúng ta chỉ biết mơ tưởng tới.”

“Người vẫn mơ mộng như thế.”

“Ta vốn là một thi sĩ mà. Thi sĩ và tăng lữ, chúng ta chỉ có giấc mơ và ảo vọng để bán cho người đời thôi.”

Sau nhiều ngày đêm ác chiến với quân đội giải phóng, thành Chronus thất thủ. Viện binh từ thành Rado kéo đến bị phục kích giữa đường rồi chẳng bao lâu sau, chính thành Rado cũng đại bại. Hilda thọ thương phải chạy về nhà chồng ở Grannvale tỉnh dưỡng. Toàn quân Serisu tụ hợp lại để đánh thẳng lên thủ phủ Milestos giải phóng hoàn toàn đô thị này.

Nhưng muốn giải phóng thủ đô Miletos phải vượt qua rừng Âm U nổi tiếng như một mê cung tự nhiên. Suốt nhiều năm nay, giáo đoàn hắc ám lại ra sức cải tổ khu rừng này đặt vào không biết bao nhiêu cạm bẫy trùng điệp khiến Serisu vẫn chưa dám tùy tiện vượt qua.

Cùng lúc đó các tin báo về các vụ bắt bớ trẻ em ngày một nhiều. Miletos là cứ điểm của hắc ám ma đạo sĩ, rất nhiều trẻ em trên khắp đại lục đã bị bắt về đây khiến Serisu vô cùng nôn nóng muốn chiếm được Milestos. Cậu ra lệnh cho toàn quân đóng tại Chronus nghỉ ngơi vài ngày trước khi tổng lực tấn công về Milestos. Giải phóng hoàn toàn Milestos cũng là cách duy nhất để đưa cậu quay lại với tổ quốc Chalpy của

phụ thân Sigurd. Chỉ còn vài trăm dặm là Serisu có thể lần đầu tiên được đặt chân đến quê cha đất tổ sau gần hai mươi năm lưu lạc.

Toàn quân giải phóng, ai nấy đều ý thức được tầm quan trọng của việc chiếm thành Milestos trong trận thánh chiến chống lại Đế Quốc của Alvis. Sĩ khí của quân đội gia tăng cùng những mối lo lắng, hồi hộp, bất an.

Cũng trong những ngày đóng quân tại Chronus, Serisu tình cờ biết được có một tu viện khuất trong núi vốn đã luôn bảo bọc, nuôi dưỡng cho những đứa trẻ chạy thoát khỏi tay giáo đoàn hắc ám. Cậu cùng Oifey và Shanan đích thân đến đó dẹp hết những tàn binh cuối cùng của Đế Quốc đang tìm cách lùng sục tu viện và giải cứu đám trẻ cùng vị tư tế Krema. Cũng ở đây, cậu được biết Krema từng là một hỏa pháp sư phục vụ dưới quyền Alvis. Mười sáu năm trước, khi toàn quân Sigurd bị giết tại Barhara ông ta cũng là một trong những người có mặt.

Dưới ánh nền buồn của tu viện đổ nát trên núi cao, minh chủ Serisu lần đầu tiên nghe được lời kể của một nhân chứng thực sự về trận chiến của cha mình.

“Năm đó, trong triều đình tranh quyền đoạt vị rất khốc liệt. Vương tử Kult sắp kế vị là người cương trực khẳng khái, đầy nhiệt tâm vốn rất trọng dụng công tước Bairon, phụ thân của ngài Sigurd và công tước Ring của nhà Jungvy. Điều này khiến cho hai nhà Friege và Dozul vô cùng đổ kỵ, chính vì vậy ngay khi Isaach có biến, bọn họ không ngừng xúc xiểm với vương tử Kult về dã tâm của các kiếm sĩ miền đồng bắc. Vương tử Kult nhiệt tâm lại bốc đồng muốn tỏ rõ uy thế của Grannvale nên đã đồng ý khởi binh chống lại quốc vương Mananna và hoàng thái tử Mariccle. Rồi sau khi vương tử Kult ca khúc khải hoàn trở về thì cũng là lúc công tước Leptor và Langobalt ra tay sát hại vương tử, đổ oan cho công tước Bairon khiến ngài Sigurd từ một Thánh-ky-sĩ bao lần liều thân nơi sa trường vì tổ quốc bỗng dưng trở thành kẻ mang danh phản nghịch.

Cùng lúc đó công tước Rìng của nhà Jungvy cũng bị vương tử Andrey con trai mình sát hại. Hai đối trọng lớn nhất trong triều đều đã mất, mọi quyền bính đều lọt vào trong tay hai nhà Friege và Dozul. Trong tình thế triều đình bị lũng loạn, ngài Sigurd buộc phải từ Silesia khởi nghĩa đòi lại công bình.

Công tước Langobalt tử trận trước rồi đến công tước Leptor. Đại quân của ngài Sigurd chỉ còn cách kinh đô Barhara không xa.

Cũng này lúc đó công tước Alvis cử thuộc hạ của mình là nữ tướng Aida đến giải thích với ngài Sigurd rằng mọi việc đều là do âm mưu của Friege và Dozul. Nhà Velthomer chỉ còn lại ngài Alvis, sức lực không đủ nên không thể ra mặt chống lại hai nhà Leptor và Langobalt. Nhưng ngài Alvis vẫn biết ngài Sigurd là người trong sạch và công tước Bairon bị hàm oan. Chính vì thế ngay sau khi Leptor và Langobalt bị giết, ngài Alvis đã đem hết nội tình giải bày với hoàng thượng. Đại vương Grannvale xuống chiếu minh oan cho Bairon, lại đón

Sigurd cùng các đồng đội trở lại kinh thành. Nữ tướng Aida, phụng mệnh hộ tống Sigurd đến Barhara.

Công tước Alvis là anh trai của công tử Azel, người đã theo ngài Sigurd từ những ngày đầu tiên loạn lạc nên ngài Sigurd không mấy may nghi ngờ, giải giáp quân đội trở lại hoàng triều.

Ngày hôm đó... đại đô mở cổng thành nghênh đón quân đội của ngài Sigurd. Các binh sĩ được đãi tiệc rượu ngoài sân trước, các thuộc tướng được thết yến trong đại điện vốn chỉ dành để tiếp đãi sứ thần các quốc gia. Còn ngài Sigurd và các vị vương tôn, công tử đi theo trong quân được mời vào thần điện diện kiến hoàng đế bộ hạ.

Chỉ là... trong thần điện không có bóng dáng hoàng đế mà chỉ có trùng điệp những hỏa pháp sư đã lập thành Diễm Hỏa trận bao vây ngài Sigurd và các vị hoàng thân trong quân. Còn bên ngoài sảnh, quân sĩ vừa ngã ngã say đã bị xạ thủ trên tường thành phục kích. Trong đại điện, rượu mà các thuộc tướng của quân đội ngài

Sigurd uống đều là rượu độc. Chẳng mấy chốc mà chất độc đã phát huy tác dụng...

Khi tiếng kêu thét vang vọng khắp hoàng cung Barhara cũng là lúc ngài Alvis đưa người vợ mới cưới của mình, công chúa Diadora của dòng dõi thánh giả Heim ra để tiễn biệt ngài Sigurd về địa phủ.”

Người tư tế già kể đến đó, trong mắt có lệ.

Serisu cũng không nhịn được, đập mạnh nắm đấm xuống bàn. Cậu nghiêng chặt răng, ngăn nỗi phẫn uất tràn trề.

Oifey run rẩy khe khẽ, Shanan đứng im trong bóng tối. Thảm kịch gần hai mươi năm trước mà vẫn như chỉ vừa mới xảy ra.

“Cớ gì Alvis cướp đoạt mẫu thân ta lại khiến phụ thân chết trong ô nhục như thế?” Serisu gần như quát lên với vị tư tế nhà Velthomer.

Ông im lặng, ngọn nến run run leo lắt. Rồi mãi một lúc sau Krema mới nói.

“Ta chỉ là một hỏa pháp sư phụng sự nhà Velthomer, những suy tính của ngài Alvis ta thực sự không thể hiểu rõ. Cái chết của ngài Sigurd và toàn quân là đáng căm phẫn... nhưng ta biết rõ một điều rằng công tước Alvis không phải là kẻ táng tận lương tâm. Năm đó thế lực của Leptor và Langobalt rất lớn, nhà Jungvy và Chalpy cũng hùng mạnh không kém luôn chống đối lại hai nhà kia. Vương tử Kult tuy cương trực, chính nghĩa nhưng lại rất nóng nảy. Cuộc chiến vội vã ở Isaach là một minh chứng. Trong tình hình đó, ngài Alvis, thừa kế một gia tộc đã suy tàn sau nhiều bất hạnh liên tiếp, chẳng thể làm gì để bình định được thiên hạ. Chỉ có âm mưu lợi dụng các đại thế lực tiêu diệt lẫn nhau và rồi kết hôn với công chúa Diadora, người con gái lưu lạc của vương tử Kult mới có thể khiến thành tựu giấc mơ về một thế giới tốt đẹp hơn. Ta chỉ là một gia thần hèn mọn, không dám bàn chuyện cao xa. Nhưng có một điều ta có thể khẳng định, ngài Alvis đã kết hôn với công chúa bằng tình yêu chân thực. Vào thời điểm đó, ngài

Alvis cũng không hề biết quá khứ hay mối liên hệ giữa công chúa Diadora và ngài Sigrud.

Còn về những năm tháng đầu tiên bệ hạ Alvis đăng quang, thực sự là những ngày tháng tươi đẹp. Không có nạn hỏa thiêu tà giáo, cũng không có tranh giành quyền lực giữa các thế lực công tước trong triều đình. Những năm đầu tiên của đại Đế Quốc thực sự thái bình thịnh trị.”

Serisu vẫn không thể chấp nhận được ý nghĩ rằng cha cậu phải hy sinh vì một thế giới tốt đẹp hơn. Dầu thế giới có tốt đẹp đến thế nào, theo cậu, cũng không thể bền vững khi nó được xây nên bằng phản trắc và thù hận. Đó là chuyện cậu sẽ tính sổ với Alvis khi kéo quân đến Grannvale, còn vị đại tư tế trước mặt cũng chỉ từng là một quân nhân làm theo lệnh chủ. Cậu chẳng trách cứ gì ông.

“Ngài Serisu.” Crema chợt nói. *“Ngài có biết vì sao lão già này bao năm nay có thể che chở cho những đứa trẻ trốn thoát khỏi giáo đoàn hắc ám không? Điều là nhờ*

hoàng đế Alvis đã âm thầm trợ giúp... Alvis bề hạ không xấu xa như ngài tưởng. Ngài ấy cũng chỉ là nạn nhân...”

Serisu cố gắng giữ bình tĩnh, cậu ngắt lời Krema.

“Ta sẽ đối xử công bằng với tất cả mọi người, kể cả đó là Alvis đi nữa. Tư tế đã chịu nhiều cực khổ rồi, xin hãy cùng ta đưa những đứa trẻ ở đây về thành Chronus nghỉ ngơi.”

“Vâng, chúng sẽ vui mừng lắm khi lại được tự do vui đùa dưới ánh mặt trời mà không sợ hãi bất cứ mối nguy hại nào rình rập nữa.”

Krema nở một nụ cười móm mém rồi loạng choạng vịn vào cạnh bàn đứng lên. Đôi mắt lão đã lòa, kéo một lớp màn trắng đục như sương khói. Chẳng còn thấy được gì rõ ràng ngoài những cái bóng mờ trước mặt.

Bất chợt, Shanan hỏi.

“Ngài đã có mặt ở thần điện Barhara, liệu ngài có còn nhớ về số phận của những thuộc tướng đã đi theo ngài Sigurd vào thần điện không?”

Krema chậm rãi quay về phía anh.

“Ngài muốn hỏi thăm về ai sao?”

“Phải.” Shanan tiếp tục. “Một nữ kiếm sĩ, có mái tóc đen tuyền dài tha thướt. Nàng nhất định sẽ mặc một chiếc trường bào rất nhẹ màu tím bạc, thắt đai lưng xanh biếc như bầu trời mùa hạ...”

“Vương nữ Ayra của vương quốc Isaach?”

“Ngài vẫn còn nhớ?”

Vị tư tế vụt thở dài.

“Khi đôi mắt này còn tinh tường đã được chứng kiến hình ảnh của vương nữ Isaach trên chiến trường... suốt đời ta không thể quên... Vương nữ đã chiến đấu vô cùng dũng mãnh. Ngoài ra còn có một kiếm sĩ luôn bảo vệ

nàng ấy... nhờ có anh ta, vương nữ Ayra cùng với công tử Lex của nhà Dozul đã mở được một lối thoát khỏi thần điện Barhara ngàn ngút khói lửa...”

“Họ đã thoát được ư?” Shanan không khỏi hy vọng.

“Ba người bọn họ, công nương Ayra đi cùng với công tử Lex, người kiếm sĩ nọ hỗ trợ phía sau. Đó là những người duy nhất thoát khỏi được diệm hoả... Lúc bấy giờ bọn ta đã cố ngăn cản, nhưng không gì chặn lại được lưỡi kiếm của vương nữ Ayra và dũng giả phủ của công tử Lex.

Sau đó, công tử Lex sau đó cướp được một con ngựa, cùng với vương nữ chạy đi. Ra đến bên ngoài, trước mắt công tử Lex chỉ có xác người chồng chết. Ta nhìn thấy vương nữ Ayra ngoái lại phía sau... Phía sau, chẳng còn ai, kể cả người kiếm sĩ đã bảo hộ cho họ...

Phía sau, chỉ có ngọn lửa ngàn ngút cháy... Lúc đó, vương nữ Ayra đã nói điều gì đó với công tử Lex và rồi thay vì tiếp tục chạy đi, công tử Lex quay ngựa lại... bọn họ lao vào trong bạo hỏa thành Barhara và biến

mất cùng những đồng đội của mình. Trong đồng tàn tro của thần điện... ta không còn nhận ra được ai nữa giữa những xác người cháy đen.”

Không ai nói một lời nào. Yên lặng đến nỗi chỉ còn tiếng thở chậm rãi, nặng nề của người già vọng trong bóng đêm của tu viện.

Cuối cùng, Shanan lên tiếng.

“Câu chuyện về vương nữ Ayra, xin tư tế đừng kể lại với ai nữa. Con gái của người sắp thành hôn và nàng vẫn tin rằng mẫu thân của mình còn tại thế...”

“Ta hiểu rồi.” Krema đáp. *“Ta cũng thật mừng khi nghe nói vương nữ còn có con cái và đã trưởng thành tốt đẹp... mà... ngài là ai? Phải chăng cũng là hậu nhân của hoàng tộc Isaach?”*

“Shanan.” Chàng đáp.

“À... vương tử Shanan... câu chuyện về vị vương tử lưu vong được người cô mẫu hộ vệ vẫn là một trong những

câu chuyện được lũ trẻ yêu thích nhất. Chúng nghe đi nghe lại câu chuyện của ngài và mơ rằng mình cũng sẽ trở thành một đại anh hùng như thế sau này.”

Shanan không đáp. Anh rời khỏi ngôi nhà thờ đồ nát trước cả Serisu và Oifey.

Câu chuyện Krema kể thật giống với tính cách của Ayra. Khi cô mẫu ký thác Lakche và Skasaha cho Shanan cùng thanh dũng giả kiếm thì chàng hiểu bất luận có chuyện gì xảy ra, Ayra cũng sẽ ở bên cạnh Sigurd đến phút cuối cùng. Khỏi hoàn, tất cả cùng trở về, thất bại tất cả cùng chết. Mọi tâm nguyện của Ayra dường như đều đã hoàn thành. Nàng và Lex... xứng đôi vừa lứa biết bao.

Cái chết ở Barhara là một kết cục mà Ayra vui lòng nhận lấy, vậy mà nỗi đau sao vẫn rõ ràng quá đỗi. Bao nhiêu năm... dẫu không nói ra, Shanan vẫn như Lakche và Skasaha, nuôi cái ước vọng Ayra còn sống. Ayra, Diadora... hai người phụ nữ đã nuôi dưỡng, bảo bọc Shanan chẳng khác nào thân mẫu đều lần lượt ra đi.

Bao nhiêu năm trôi qua, biết bao lần vất vả, khổ luyện vẫn không níu giữ được thời gian... *giá như ta cứng cáp hơn ngày đó...* Vương tử nhìn xuống hai bàn tay mình, sự bất lực trước quá khứ cũng đau đớn chẳng kém gì niềm ân hận.

Shanan cố gắng vượt qua cái bóng của quá khứ, vậy mà cuối cùng vẫn luẩn quẩn quanh những bóng ma năm cũ. Chàng nghĩ đến người kiếm sĩ vô danh mà Krema nhắc tới. Nhất định đó là Holyn, công tử thành Sophara. Khi nước Isaach mất đi, anh cũng trở thành kẻ tha thương, buộc phải làm một kiếm đấu sĩ vì miếng cơm manh áo. Trùng hợp thế nào, Holyn lại được Sigurd thu phục và hội ngộ Ayra, nàng vương nữ anh đã mộng tưởng bao năm. Tuy nhiên Ayra chỉ quý mến Holyn như người bạn cũ, còn trái tim nàng đã thuộc về Lex.

Holyn hoàn toàn chấp nhận, suốt đời chỉ âm thầm bảo vệ cho Ayra, chưa một lần đòi hỏi đáp đền. Shanan tự hỏi đến phút cuối cùng, liệu Ayra có biết được Holyn chính là người bằng hữu thời ấu thơ vẫn một lòng

thương thầm nhớ trộm? Hay đó chỉ là bí mật mà chàng kiếm sĩ cô đơn vô tình tiết lộ với cậu bé Shanan rồi chôn chặt nỗi niềm xuống tận đáy mồ sâu?

Ba người họ, sinh tử chung thân vẫn ở bên nhau.

Lẽ ra đó là một kết thúc không đến nỗi đáng buồn với họ. Chết với kiếm sĩ có gì đáng sợ.

Chết lại càng không đáng sợ bằng nỗi cô đơn.

Shanan tự nói với mình như thế. Vẫn buồn quá đỗi! Đặc biệt trong những ngày mà ác mộng cứ bao phủ những giấc ngủ của Shanan. Chàng không nhớ được chúng, chỉ cảm giác đau buồn thì còn nguyên khi thức giấc. Nỗi phiền não về tội ác và đau thương.

“Shanan. Đệ đâu phải không đoán được những việc này... Đệ nhìn tiêu tụy quá.”

Oifey thủng thỉnh thúc ngựa về phía chàng. Chính người kỵ sĩ của thành Chalpy cũng nhìn rất mệt mỏi. Sau bao nhiêu chinh chiến, trong lòng Oifey vẫn chưa

bao giờ thanh thản được với cái chết của Sigurd. Oifey luôn nghĩ rằng mình phải có mặt ở Barhara, đúng như vị trí của gia thần với chủ tướng, sống chết cùng vận mệnh. Vậy mà anh còn sống, phạm tội là kẻ còn sống, kẻ duy nhất còn sống trong số các kỵ sĩ thành Chalpy.

“Đệ không sao.” Shanan đáp lại.

Serisu cũng nhập bọn ngay sau đó. Sự việc Yulia mất tích vốn khiến cậu rất phiền lòng, lại nghe lại câu chuyện về cái chết của Sigurd khiến tâm trạng của mình chủ trở tuổi rất tệ hại. Ba người họ đi trước, vị tư tế già cùng những đứa trẻ mồ côi ngồi xe ngựa theo sau. Chẳng ai nói với ai một câu nào cho đến khi về tới thành Chronus.

Lana và Nanna đón họ. Hai nàng nhận chăm sóc cho Krema và lũ trẻ con gầy guộc vì gian khổ và trốn chạy.

Trong vòng tay ấm áp của Lana đang chào đón, Serisu dường như có thể tạm nguôi ngoai phiền muộn.

Oifey và Shanan để lại mình chủ cho người vợ trẻ. Họ vẫn còn rất nhiều việc phải làm trước khi tiến quân đến Miletos. Vượt qua Miletos là trở lại được Chalpy khiến tâm trạng của Oifey đầy nôn nao, vui buồn lẫn lộn. Những ngày này anh luôn cố gắng quá sức, dường như muốn làm thay phần cho tất cả những kỵ sĩ trẻ cùng niên khóa đã chết cùng với Sigurd. Noish, Alec, Adarn, ba người bạn họ chỉ lớn hơn anh một vài tuổi, cùng nhau lớn lên dưới sự dìu dắt của Sigurd, vậy mà chỉ còn mình anh không được thác mệnh cùng chủ công.

Trên đường về đại sảnh đám đông ồn ào của lũ thanh niên cắt ngang dòng suy nghĩ rồi bởi quá khứ của Oifey. Delmud và Lester lại vừa mới mở một trò cá cược mới với Arthur. Hai người bạn Delmud cho rằng Tiny và Sety đang để ý nhau. Lester lôi kéo Fee cùng tham dự cuộc họp nhóm nhỏ của họ để quyết định xem có nên tác hợp cho cặp đôi này không. Tất cả chỉ chờ đợi cái gật đầu của Arthur và Fee. Chuyện anh chàng pháp sư nhà sấm và cô bé thiên mã kỵ sĩ yêu nhau vốn chẳng còn là điều bí mật. Nhưng Arthur cưới Fee, em gái của Sety mà Sety lại phải lòng em gái của Arthur thì gia

đình bọn họ chẳng biết sẽ phải xưng hô với nhau như thế nào. Thế là Delmud và Lester lại được một phen mở hội bàn luận rất sôi nổi.

Oifey vừa xen vào đám hội hè của lũ thanh niên thì đám thanh niên lại bắt đầu tấn công chuyện tình cảm của Oifey bằng đủ các mối dạm hỏi, các cô nương xinh đẹp có xuất thân cao quý của thành Chronus.

Oifey vất vả lắm mới thoát khỏi được đám nhốn nháo đó, nhìn lại thì chẳng còn thấy Shanan đâu nữa.

Những chuyện trai gái nhộn nhạo cùng mất mát đang sống lại cùng quá khứ, bỗng nhiên khiến Oifey nhớ đến gần hai mươi năm trước. Bọn Alec, Noish và Adarn cũng đầy những ý tưởng ái tình viễn vông. Cả ba người bọn họ, ban đầu đều cùng theo đuổi vương nữ Ayra. Cũng như Yohan bây giờ, Alec mang hoa đến tặng Ayra mỗi ngày và toàn bị từ chối.

Khi Ayra và Lex thành hôn, Noish và Adarn chỉ giữ nỗi buồn trong lòng, còn Alec thì mang đến cả một bó hồng khổng lồ cùng một bản nhạc tình tha thiết tặng

vương nữ Isaach trong ngày đại hỷ. Rồi ngay sau đó anh chàng lại quay sang theo đuổi nàng vũ công Silvia. Nghe đâu sau khi Silvia thất tình vương tử Levin, chuyện với Alec đang có chút tiến triển thì bỗng dưng thần phụ Claude xuất hiện chiếm trọn trái tim nàng. Cả ba anh chàng kỳ sĩ trẻ ngày nào tòng quân đều có quyết tâm... cưới vợ, đến cuối cùng chết đi vẫn là ma đơn độc.

Ngày đó... Oifey thở dài... Lũ bạn thành Chalpy. Rồi cả chuyện về Arya. Nàng mang thai rồi mới thành thân với Lex. Chẳng bao lâu sau thì cặp song sinh ra đời. Shanan tức trực bên Ayra, cậu là người đầu tiên ẵm Lakche trên tay.

“Biểu muội thật xinh đẹp. Cô mẫu Arya, ta sẽ bảo vệ cô bé này suốt đời... ta muốn khiến cho nàng hạnh phúc.”

Lex đang ẵm Skasaha bật lên cười.

“Người muốn lấy biểu muội của mình sao nhóc?”

“Chỉ cần nàng đồng ý... Phải, ta muốn nàng trở thành hoàng phi của mình.”

Ayra đón lấy con gái từ tay Shanan, xoa xoa đầu cậu.

“Đợi con thắng được ta đã nhé.”

Lex không còn cười nữa, chàng cúi xuống nói thật rõ ràng rằng.

“Một lời hứa hôn chẳng phải chuyện đùa đâu tiểu vương tử ạ.”

“Người Isaach không đùa với lời hứa của mình.”

Shanan trả lời rất nghiêm túc. Lúc đó cậu mới có mười một tuổi, và đó cũng chính là lời hứa đầu tiên của Shanan, trước cả lời thề bảo vệ Serisu...

Khi còn ở làng Tirnanog, Oifey cũng từng hỏi người bạn thân về lời cầu hôn năm xưa? Shanan không trả lời thẳng mà chỉ đáp rằng chàng muốn Lakche trưởng thành, tự chọn tình yêu cho mình chứ không bị ràng

buộc bởi bất cứ hứa hẹn nào. Chàng nói *có lẽ khi Lakche mười bảy, mười tám tuổi...* rồi bỏ dở câu nói ở đó và lại lao mình vào kiếm thuật. Đến khi Lakche mười bảy tuổi, Shanan đi đến thần điện Shrine tìm Balmung, lúc trở về mọi chuyện đã đổi thay. *Mười bảy, mười tám tuổi...* khi con gái của Ayra trưởng thành, nàng cũng không còn có tự do để lựa chọn ái tình cho mình nữa.

Oifey thở dài. Những chuyện cũ sao mà buồn bã triền miên như thế.

“*Huynh Oifey.*” Serisu gọi anh từ phía sau, thần sắc cậu đã có vẻ tươi tỉnh hơn khá nhiều. “*Đệ muốn luyện tập một chút, huynh luyện tập cùng đệ chứ?*”

“*Ta từ lâu đã không còn là đối thủ của mình chủ nữa rồi.*” Anh thật thà đáp.

“*Mọi kỹ năng kỳ sỹ của đệ đều là do huynh đào tạo mà.*” Serisu cười. “*Huynh không luyện với đệ thì đệ biết nhờ cậy ai chứ.*”

“Ta tập với đệ được chứ?”

Shanan cùng vừa đến sân tập, anh thấy một thanh thiết kiếm cho Serisu và buộc cao mái tóc dài của mình.

“Đương nhiên rồi. Lần này đệ sẽ đánh bại huynh cho mà xem.” Cậu vui vẻ nói.

“Hệt như Lakche.” Shanan lầm bầm.

Bọn họ bắt đầu luyện tập khiến cả sân tập kéo lại xem. Trận đấu tập của Serisu, Shanan, hay Ares, Sety và Athena thông thường rất lôi kéo mọi người. Đặc biệt là Delmud và Lester lại có dịp mở sòng cá cược.

Serisu đã tiến bộ không ít từ những trận chiến liên miên. Kiếm thuật của cậu đã tinh tiến rất nhiều, kinh nghiệm trận mạc càng dày dặn. Trong toàn quân hiếm có ai còn có thể làm đối thủ của Serisu. Những tiến bộ đó khiến cả Oifey và Shanan đều rất hài lòng. Họ dường như có thể thấy lại hình bóng của Sigurd trong tinh thần chiến đấu của Serisu.

Khi đấu tập, Shanan rất hiếm khi rút kiếm. Lúc anh rút kiếm cũng là lúc anh nhìn thấy sơ hở của đối phương và ra đòn tất sát.

Serisu đã từng nếm trải không ít lần thất bại trước người nghĩa huynh nên sau những đợt tấn công dồn dập cậu cẩn trọng hơn rất nhiều.

Di chuyển chậm rãi, quan sát từng cử động của đối phương, dùng đầu ý của mình để thách thức sự chịu đựng của địch thủ khiến đường lối kiếm thuật và thần thái của Serisu giống một kiếm sĩ Isaach hơn một kỵ sĩ của Grannvale.

Shanan hoàn toàn buông lỏng người, toàn thân chỗ nào cũng là sơ hở, nhưng Serisu không chắc phải tấn công vào đâu. Chàng luôn nhanh hơn cậu một nhịp. Khi cậu tấn công cũng là lúc Shanan sẽ nhìn ra sơ hở và kết thúc trận đấu. Vì vậy lần tấn công này, Serisu đã quyết chẳng để Shanan kịp trở tay.

Tiếng cổ vũ của đám thanh niên càng lúc càng lớn. Đám thanh niên đặt cược cho Shanan còn đám nữ nhi thông thường sẽ ủng hộ cho Serisu.

Lester nhìn thấy hai anh em Skasaha và Lakche đi vào sân tập cũng liền tiến lại chào mời bọn họ đặt cược. Skasaha lần này đặt cược cho Serisu vì đoán rằng nàng em gái song sinh sẽ đặt cho Shanan.

Nhưng Lakche không muốn chơi. Nàng quay đi trong khi Yohan nhân thời cơ đó tranh thủ một cái ôm thật chặt.

Shanan thoáng nhìn theo nàng, trong vòng tay hôn phu, ánh mắt nàng vẫn không chút nào hạnh phúc. Và trong khoảnh khắc ánh mắt Shanan dao động, Serisu lập tức tấn công.

Cậu dốc toàn bộ sức lực, đã quyết phải đánh trúng.

Thanh kiếm chớp động như ánh chớp, lao vút đi không gì ngăn cản. Thay vì chỉ cắt vào hư không như mọi khi. Serisu có thể cảm thấy lưỡi kiếm đâm sâu vào da thịt.

“Shanan.”

Cậu hoảng hốt thu kiếm lại.

Thanh kiếm trên tay Shanan rơi xuống. Lưỡi kiếm của Serisu cắt một đường dài từ cổ tay chàng đến tận cù chỏ rồi thuận đà đâm sâu vào ngực trái.

Máu tươi tuôn xối xả. Serisu hoảng hốt gọi người đến. Sắc mặt Shanan tái nhợt.

Cả sân tập vẫn bàng hoàng không hiểu được chuyện gì vừa xảy ra.

“Huynh Shanan... đệ xin lỗi... đệ không định đã thương huynh?”

Lana cách đó không xa, cũng vội vã chạy đến niệm thần chú trị thương cho Shanan.

Vết thương nhanh chóng khép miệng mà máu vẫn kịp nhuộm hồng bộ y phục.

“Không sao... đệ khá lắm. Serisu, thật xứng danh là con trai của Sigurd, xem ra ta không thể sánh bằng nữa rồi.” Shanan gượng cười.

“Đệ... đệ không ngờ lại trầm trọng như vậy.” Serisu vẫn rất lo lắng.

Shanan ngồi xuống bệ đá ven sân tập. Vết thương đã lành miệng nhưng vẫn còn âm ỉ đau nhói từng cơn.

“Không... không có gì... đệ đừng lo. Đệ làm tốt lắm.”

“Shanan huynh nghỉ ngơi đi, những việc hôm nay hãy để cho bọn đệ lo liệu được chứ?”

Shanan trừng mắt nhìn cậu.

“Đệ xem ta như phế nhân sao?”

“Đệ không có ý đó.” Serisu vội vàng nói. *“Chỉ là những ngày này huynh đã vất vả quá nhiều. Đệ và mọi người chỉ muốn san sẻ gánh nặng đã dồn lên huynh...”*

Skasaha cũng lên tiếng.

“Đúng đó huynh Shanan, mọi người đều có ngày nghỉ mà. Từ đầu trận chiến đến giờ huynh chưa từng nghỉ ngơi. Mọi công vụ hôm nay, hãy để bọn đệ lo liệu.”

Shanan “hừ” một tiếng rồi nói.

“Thôi được. Ta hiểu rồi, các đệ đã có lòng, ta cũng có dạ.”

Lana mỉm cười nói với trưởng phu.

“Được rồi, chàng đã nói để vương tử Shanan nghỉ ngơi thì hãy mau cùng mọi người đi đi. Chộn rộn ở đây không ích gì cả.”

“Nàng nói phải.” Serisu ra hiệu cho mọi người giải tán. Cậu mỉm cười với phu nhân rồi miễn cưỡng bỏ đi.

Khi chỉ còn lại Oifey, Lana mới nói.

“Vết thương trên cánh tay vương tử chỉ là ngoài da, đã lành hẳn. Còn mũi kiếm đâm vào ngực vốn chỉ cách tìm một chút... muối chỉ có thể chữa trị tạm thời. Những ngày tới huynh đừng tập luyện nhiều quá, có thể làm vết thương rách ra lại.”

“Ta biết rồi, cảm ơn muối, Lana.”

Lana ái ngại nói.

“Muội ước gì có thể làm nhiều hơn. Từ trận ở Luthecia cơ thể của huynh vẫn chưa bình phục hẳn, lại thêm bao trận chiến liên tục... huynh cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Ta nhớ rồi mà.”

Lana mỉm cười với anh.

“Muội để vương tử nghỉ ngơi vậy. Có cần gì cứ gọi muối nhé.”

Nàng nói rồi cất lại pháp trượng trị thương.

Chỉ còn lại Oifey ngồi cạnh Shanan trong sân tập đã vắng người. Cây lá xào xạc, nắng ấm xuyên qua, lẽ ra đã là một ngày thật thanh bình...

Một lúc, Oifey hỏi.

“Đệ ân hận sao?”

Shanan im lặng một lúc lâu rồi nói.

“Không, đệ không ân hận gì cả. Đệ mong Lakche hạnh phúc, nhưng có vẻ như mọi ấy... buồn đau.”

“À... Yohan rất yêu thương con bé. Mưa dầm thấm lâu, rồi Lakche sẽ hạnh phúc thôi.”

“Phải.” Shanan gật đầu, uể oải tựa vào tường đá sân tập. Vết thương trên ngực như Lana nói vẫn chưa lành hẳn vẫn còn đau toát mồ hôi. *“Lakche nhất định sẽ hạnh phúc. Cô mẫu Ayra và công tử Lex nếu biết được cũng sẽ rất vui.”*

“Vì vậy hãy vui lên Shanan. Đệ cũng cần tìm cho mình một người đàn bà.”

“Và sống hạnh phúc mãi mãi về sau.” Chàng cướp lời Oifey và nháy mắt. Cả hai cùng bật cười.

*

Yulius rất thích màu đỏ và máu. Y nói đó là màu của sự sống và tuổi trẻ vĩnh hằng. Y thích ngắm nhìn dòng máu chảy ra trên cổ họng của những đứa trẻ bị tể sống, cũng thích hoa hồng mai nở giữa mùa đông.

Vì vậy trong tất cả các toà thành ở Grannvale luôn có một gian phòng ngủ đặc biệt dành cho hoàng tử. Một căn phòng trần thiết toàn màu đỏ, rèm nhung đỏ, thảm đỏ đồ gỗ gụ đỏ... và nhất là nó phải có cửa sổ lớn, nhìn ra khu vườn trồng rất nhiều hoa hồng mai.

Thành Miletos là nơi Yulius rất thích đến chơi cũng là vì khu rừng hồng mai kế cận.

Đã vào tháng tư mà trời vẫn còn giá lạnh, thỉnh thoảng lại có một đợt tuyết đổ khiến cho hồng mai năm nay nở rất dai dẳng. Suốt một dặm hương bay cánh rải đỏ hồng như máu thắm, khí trời thanh khiết, bên cạnh có người yêu lại là vào dịp huyết tể lại khiến Yulius đặc biệt thấy phấn chấn. Càng nhiều những đứa trẻ bị giết trên tể đàn Loputousu, sức mạnh của Yulius càng tăng lên. Trẻ con từ khắp nơi trên đại lục hầu như đã được đưa về Miletos này để trưng chuyển về vương đô.

Một số sẽ chết, một số sẽ sống.

Sống sót là những kẻ được chọn, những công dân mới của Đế Quốc mới, đế quốc của Yulius, của tà thần Loputousu.

Yulius chưa bao giờ nghĩ về thánh thần một cách thực sự nghiêm túc, vì hắn tin rằng mình là thần. Tuyệt đối là thánh thần của thế giới này, nắm trong tay quyền sinh sát thiên hạ. Cũng vì vậy mà cuộc nổi loạn của Serisu tại Isaach dẫn đến hàng loạt các biến cố tại Lenster, Thracia rồi lan đến Miletos cũng không phải

điều Yulius thực sự bận tâm. Một đạo quân của con người lợi hại được bao nhiêu?

Với hắc ám ma thuật Loputousu một mình hắn có thể dễ dàng quét sạch một đạo quân hùng mạnh. Hắn là kẻ bất khả xâm phạm. Serisu có thể đã tiến kha khá xa nhưng đó chỉ là vì hắn còn thấy vui thú với cuộc nổi loạn của người anh trai cùng mẹ khác cha. Khi hắn muốn dừng lại, đơn giản chỉ là một đạo bùa không độn đến trước mặt Serisu rồi ra tay đoạt mạng.

Ngày đó dường như cũng đã đến gần rồi.

Cái chết của công tước Bloom khiến người yêu của hắn, công nương Ishtar đau khổ. Rồi lần tấn công mới nhất của Serisu vào Chronus thiếu chút nữa đã là Hilda, thân mẫu của Ishtar vong mạng. Một số trẻ con lẽ ra phải được gửi đến thành Miletos cũng được Serisu giải cứu.

Cuộc vui đã đến lúc nên chấm dứt.

Hắn mở cửa sổ phòng, bình minh sương nhiều, hương hoa mai trong tuyết lạnh thanh khiết tràn vào. Một nhánh hồng mai cuối mùa vương vít ngay bên cửa.

Yulius hái một đóa hoa mai đỏ thắm rồi đến gài lên tóc người yêu đang say ngủ. Yulius thưởng thức vẻ đẹp của nàng mà đâu biết rằng phía sau đôi mắt khép lạnh thanh bình, là những cơn ác mộng. Nàng vẫn còn nhìn thấy Lenster, nơi gia đình nàng tan nát.

Nàng vẫn thấy cha mình lặng lẽ trong gian phòng đã nhận tin tử trận của anh trai. Nàng vẫn thấy bóng chiều choạng vạng đổ xuống vai ông lúc nàng bái biệt. Nàng cũng nhìn thấy Yulius đang lâm trọng bệnh đòi máu trẻ sơ sinh và Reinhardt nhận lệnh nàng ở lại chăm sóc ma hoàng tử. Nàng ngờ đâu đó là lần cuối cùng nhìn thấy người đàn ông đã chăm sóc mình từ tấm bé.

Yulius trước khi đi cứu Ishtar ở Lenster, đã ra lệnh cho Reinhardt tử thủ. Reinhardt trung thành và kiêu hãnh, người đàn ông vốn được xem là thần sấm tái sinh, vĩnh viễn đã nằm lại Lenster. Ishtar không bao giờ hỏi đến

việc này. Tự nàng vốn hiểu lý do. Cái lý do đã khiến Reinhardt cam tâm tình nguyện làm cái bóng bên nàng cũng như cái lý do khiến Yulius một mực đưa chàng vào chỗ chết.

Nàng hiểu hết, chỉ là nàng vẫn có thể bỏ qua. Ngàn lần đều có thể bỏ qua cho điện hạ của mình.

“Ishtar.” Yulius lay khẽ.

Ishtar tỉnh giấc, vội giấu mặt trong chăn. Nàng không thích hắn nhìn nàng khi đang ngủ, càng không muốn hắn nhìn thấy những giọt nước mắt chưa khô trong giấc mơ.

“Người đẹp ngủ mê của ta.” Giọng hoàng tử hắc ám mềm như nhung.

Nỗi đau buồn của Ishtar cũng vì vậy mà nguôi ngoai ít nhiều. Ít ra nàng vẫn còn có hắn, vẫn được thức dậy cùng hắn mỗi bình minh. Nếu không mang đại tang thân phụ, lẽ ra Barhara đã có một hôn lễ hoàng gia thịnh soạn.

Ishtar không cần hôn lễ. Bao nhiêu đó những người đã chết, một đám cưới chỉ là nổi rõ hơn những vị trí đã khuyết người. Nàng chỉ cần vòng tay Yulius an ủi khỏi nỗi bi ai.

“Dậy đi nào Ishtar, hôm nay sẽ vui lắm đó.”

Ishtar mỉm cười, với lấy chiếc áo ngủ ở đầu giường, vội vàng khoác lên mình rồi mới ngồi dậy khỏi mền. Yulius bật cười.

“Nàng vẫn cứ như một đứa trẻ.”

Hắn hôn nàng rồi nhắc bóng người tình ra khỏi giường.

“Chuẩn bị nào, hôm nay ta có món quà rất đặc biệt cho nàng.”

Ishtar đỏ rần mặt mũi. Nàng khẽ chạm lên đoá hồng mai trên tóc, mỉm cười hạnh phúc.

“Chàng chẳng cần phải làm gì cho em...”

“Ha ha... hãy chờ đã, nàng sẽ thích cho mà xem. Ta vừa nghe tin lũ quân của Serisu đang kéo đến đây. Trong rừng Âm U chúng ta sẽ mở hội huyết tể. Ta sẽ cùng nàng lần lượt lấy mạng bọn phản tặc đó rửa hận cho phụ thân nàng.”

Yulius thả Ishtar xuống trước chiếc tủ lớn. Hắn chọn một chiếc váy dài màu bạc cho Ishtar.

“Ta muốn nàng phải thật đẹp hôm nay. Đẹp lộng lẫy, để chứng kiến bọn phản tặc Serisu từng tên, từng tên một bỏ xác.”

“Vâng.”

Ishtar then thùng đáp rồi cầm lấy chiếc váy dài dính những viên kim cương chạy vào phòng tắm.

Khi nàng bước ra, chính Yulius cũng bị nhan sắc của nàng làm cho say mê. Khuôn mặt thanh tú diễm lệ, mái tóc bạch kim và chiếc váy bạc giống như một làn sương nhẹ lấp lánh trong ánh ban mai khiến nàng giống như một nữ thần.

Yulius chính tay tô son cho nàng. Hoa mai đỏ, môi son đỏ...

Hắn hôn lên đôi môi đỏ tựa như có thể cảm thấy hơi ấm và vị máu ngọt ngào lan trong cổ họng.

“Ta yêu nàng.”

Ishtar luồn đôi bàn tay thanh mảnh vào mái tóc đỏ rực của tình nhân, nhìn hắn trêu mếu. Nàng cũng yêu hắn biết chừng nào. Những lúc như thế này hắn trở lại là vị hoàng tử trong mai lâm năm nào. Nàng muốn hắn mãi mãi thế này, uống tình yêu trên đôi môi nàng và vĩnh viễn chẳng phải ném vị máu tanh từ cổ họng những đứa trẻ sơ sinh.

“Đi thôi.”

Yulius kéo nàng đi.

Bên ngoài những ma đạo sĩ đã sẵn sàng. Đội quân của thành Miletos cũng đã vào vị trí.

Rừng Âm U là một mê cung được thiên nhiên thiết kế vô cùng hoàn hảo cho việc mai phục.

Các hắc ám pháp sư sử dụng tà thuật gia tăng thêm sương mù dày đặc khắp nơi, càng khiến binh đoàn của Serisu dễ dàng lạc lối và bị chia cách hơn.

Yulius cũng biết trong quân đội giải phóng có khá nhiều phong ma đạo sĩ cao tay, đặc biệt là truyền nhân của Pholsety cũng có mặt nên hẳn đặc biệt phủ thêm khắp khu rừng một lớp hắc ám ma thuật nữa khiến cho đám sương mù trong rừng rất dai dẳng, không thể tan đi bởi bất kỳ ngọn gió nào. Ở một vài địa điểm sương mù trộn lẫn với mê hương có thể khiến cho cả một đoàn quân bất tỉnh.

Rải rác khắp các điểm mai phục, các hắc ám ma đạo sĩ hùng mạnh có thuật “điểm huyết” cũng đã vào vị trí. Chỉ cần những viên đại tướng của Serisu xuất hiện thì đám ma đạo sĩ này sẽ yểm bùa khiến tướng lĩnh bên phía Serisu không thể cử động được nữa. Trong khi đó

các cung thủ và các kiếm thủ xuất chúng nhất Grannvale cũng đã tiềm phục.

Yulius chỉ cho người yêu các điểm bố trí quân. Hắn nói.

“Khi trống nổi là lúc chúng tấn công, nàng muốn chúng ta bắt đầu tế máu bọn chúng từ đâu?”

“Mọi việc đều tùy vào hoàng tử cả.”

“Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu từ lũ tạo phản Lenster đã làm hại công tước Bloom rồi đến lũ Isaach và để Serisu lại sau cùng được chứ?”

“Vâng.” Ishtar đáp và nhớ lại buổi hoàng hôn khi nàng phụng lệnh phụ thân tiếp viện cho ba chị em Fetra, Eliu, Vampa. Lúc nàng đến mọi việc đã muộn. Trên những ngọn đồi vân sam tuyệt đẹp đắm ánh tà huy mùa thu xứ Lenster, xác người và máu hồng nhuộm đỏ mặt đất.

“Bên cạnh Serisu có rất nhiều kẻ sử dụng thần binh.”
Ishtar nói. *“Chúng không phải những tướng lĩnh bình thường.”*

“Đừng lo.” Yulius mỉm cười. *“Mistoltin, Balmung, Itival, Pholsety và Gáe Bolg chỉ là đồ chơi so với sức mạnh của ta.”*

Hắn kéo Ishtar lên đài quan sát và phất tay mở ra một ảnh gương giữa bầu trời.

Tất cả mọi việc diễn ra bên ngoài và trong rừng Âm U, Yulius đều có thể chứng kiến được từ đó.

Khi mặt trời lên cao hơn một chút, quân đoàn của Serisu đã kéo đến bên ngoài rừng Âm U.

Trái với kỳ vọng của Yulius, minh chủ của quân giải phóng không lập tức tiến vào. Khu rừng đã nổi tiếng hung hiểm, lại dày đặc sương mù. Đối phó với rừng Âm U, ngay cả Levin cũng chỉ nghĩ ra biện pháp hoả công. Nhưng dùng lửa đối phó với hỏa pháp sư nhà Velthemor thì không phải là một giải pháp hay ho gì

cho lắm. Xung quanh là rừng và đồng cỏ, bất cứ bên nào đuổi phép cũng sẽ trở thành nạn nhân của hỏa công.

Đội phong ma đạo sĩ do Sety dẫn đầu tiến lên trước, dùng phong thuật thổi tha đi sương mù mở đường cho quân giải phóng.

Ngoài phép thuật gió, Sety còn có thể sử dụng được phép thuật ánh sáng. Những dặm đầu tiên sự kết hợp đó đã khiến đường lối của rừng Âm U thông tỏ rất nhiều.

Nhưng đó chỉ là mỗi nửa ban đầu mà Yulius bày ra sẵn. Khi đã quan sát thấy bọn Sety tiến vào sâu, hắn vẫy tay, xua những ngọn sương mù đen tiến vào khu rừng.

Quân giải phóng sau đoạn đường đầu thuận lợi, không thể ngờ rằng sương mù đen từ hai bên bìa rừng tràn vào che kín lối đi và không thể thôi tan..

Đối với Yulius, đám người của Serisu chẳng khác nào một bầy kiến đã nằm trong chảo, chơi đùa như thế nào là tùy thuộc vào hắc.

Hắc phát cờ ra hiệu cho những hắc ám pháp sư dùng lời thuật.

Bầu trời cuộn cuộn kéo mây đen.

Ánh sáng của mặt trời ban trưa hoàn toàn bị che phủ.

Sấm chớp đánh xuống cùng những cơn mưa lửa.

Trước khi xuất phát, Levin cũng đã đề phòng trước trường hợp này. Quân đội giải phóng đã nhiều lần tập dượt các chiến thuật tan – hợp, để tránh những đợt tập kích phép thuật từ trên không. Luyện tập dày công là một đằng, thực chiến lúc nào cũng rất sai khác. Nhất là bọn Serisu hoàn toàn không thể nào lường được trong rừng Âm U còn có những thứ cạm bẫy gì khác nữa.

Các nhóm quân của Serisu tản ra tránh cơn mưa lửa và sấm chớp. Trong mỗi đội đều có ít nhất một đội

quang pháp sư và một tướng chỉ huy có thể sử dụng thần binh.

Sety đi cùng với Serisu. Cậu cố gắng hết sức để giữ kết nối với tất cả những nhóm pháp sư đang phân tán khác nhưng trong khu rừng này ma thuật trở nên vô cùng kỳ lạ. Suốt những năm tháng lang bạc, chưa bao giờ Sety đối đầu với một thứ ma thuật hắc ám hùng mạnh đến thế này. Sương mù như có sự sống và nhiễm đầy tà ác. Chúng tạo ra những thứ ảo ảnh đáng sợ đánh vào tâm lý toàn quân. Cũng chính vì thế Serisu không dám cho toàn quân tiến lên. Cậu chỉ mang đi lực lượng tinh anh nhất. Phần còn lại để cho Oifey và Levin tương trợ ở ngoài bìa rừng.

Nhưng ngay cả những chiến binh dày dạn nhất cũng bắt đầu cảm thấy vạn vật quay cuồng trong sương mù đen của rừng Âm U.

Đội của Faval và Delmud bị tấn công trước nhất. Phục binh từ cánh mé tây nam gồm những kiếm sĩ bao vây họ cùng những pháp sư sử dụng lửa địa ngục.

Ngay lập tức Sety ra hiệu cho nhóm của Ares ở gần nhất đi tiếp cứu.

“Minh chủ Serisu, sương mù ở đây ngày càng bất trắc. Chúng ta đang di chuyển quá chậm... ta sợ rằng mọi người khó lòng trụ được lâu.” Sety lo ngại nói. *“Phải có ít nhất một đội đến được Miletos đánh thốc vào thành mới mở đường cho những đội khác được.”*

“Toàn lực tấn công có thể sẽ thương vong rất lớn.” Serisu vừa quan sát những luồng sáng liên lạc bốn bề giữa Sety với những nhóm quân phân tán trong khu rừng. Có vẻ như tín hiệu của đội Faval dần bình ổn lại với sự tiếp ứng của Ares.

“Nếu chậm trễ, hắc ám ma thuật ở đây có thể khiến cho nhiều binh sĩ của chúng ta sẽ hoá điên. Hơn nữa nếu tình trạng này kéo dài, ta cũng không thể duy trì các mối liên kết ánh sáng. Chỉ ít lâu nữa, hắc ám ma thuật sẽ hút hết toàn bộ ánh sáng trong khu vực.”

Sety vừa nói vừa niệm thêm một đạo bùa gió xua bớt làn sương mù mật kéo lại. Nhưng bất kể bao nhiêu bùa chú sương mù vẫn liên tục kéo đến.

“Sety, vương tử hãy cùng với Lakche và Yohan tiến lên cùng với nhóm của huynh Shanán đánh về Miletos. Ta cùng những người khác sẽ giải quyết sạch bọn ma đạo sĩ quanh đây rồi ngay lập tức yểm trợ mọi người.” Serisu quyết định.

“Không được.” Ngay cạnh bên Serisu, Lakche lên tiếng. *“Muội và Yohan sẽ đi với vương tử Shanán. Sety cần ở lại bên cạnh mình chủ.”*

“Ngoài Sety ra không ai có thể đối phó với ma pháp trong thành. Ta có Skasaha bên cạnh sẽ không sao đâu. Muội mới là người phải cẩn thận đó Lakche.” Serisu nói và tiếp tục ra lệnh. *“Đội của Faval và Ares hợp lại tấn công cánh trái. Ra khỏi khu rừng lập tức hợp lưu với đội của huynh Shanán. Athena sẽ cùng Lester sẽ đi bọc hậu cho Shanán và Sety. Cánh còn lại do ta và Leef*

dẫn đầu. Chúng ta sẽ bọc ra phía bờ biển và đánh vào cửa hậu của thành Miletos.”

Sety truyền đi những mệnh lệnh bằng ánh sáng. Cùng với những lệnh cuối cùng, cậu thu hồi phép thuật của mình.

Những tia sáng mỏng manh biến mất trong sương mù đen nhanh hơn cả nước rút trên sa mạc.

Đội của Shanan ở hướng chính diện thành Miletos rất gần đội của Athena và Lester. Ưu điểm của đội quân này là gồm những chiến binh có tốc độ di chuyển rất cao trong rừng thẳm. Bản thân Shanan, Sety và Athena cũng là những chiến binh lão luyện và mạnh nhất của Serisu. Nhưng ngoài Sety ra trong đội hầu như không có các pháp sư trị thương cao tay. Phòng ngừa thương vong, Sety sử dụng pháp thuật vô cùng cẩn trọng. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra sắp tới. Dù là sử dụng Pholsety hay trị vết thương của ma thuật hắc ám cũng sẽ tổn rất nhiều sức lực.

Một đợt tấn công nữa lại dội xuống từ bầu trời.

Lần này là ma pháp Địa Ngục. Ngọn lửa hoả ngục tuy không giết được người, nhưng kết hợp với sương mù đen dặng nên trùng điệp những ảo ảnh.

Những tiếng gào thét thê thảm bắt đầu vang lên rải rác.

Trong quân giải phóng nhiều người đã bắt đầu phát điên cuồng vì những ảo ảnh và chém giết lẫn nhau. Chỉ chờ có vậy, những đạo quân mai phục bắt đầu hành động.

Cùng lúc, trên thành Miletos, Yulius vô cùng thích thú theo dõi trận chiến. Y thấy rất nhiều sương mù đen và ảo ảnh vào khu rừng.

Ở hai cánh rất nhiều người phe Serisu đã phát điên tự chém giết lẫn nhau. Còn ở mũi trung tâm, một luồng ánh sáng âm áp vẫn đang che chở cho hầu hết đội quân. Các toán quân mai phục cũng không thể chiếm thế thượng phong với đạo binh này khiến Yulius vô cùng hứng thú.

“Ishtar, ta đối ý giết chết hậu nhân của Pholsety trước bọn vương tử Lenster, nàng có phật lòng không?”
Yurisu chồm qua người yêu hỏi.

“Em đi cùng với điện hạ.” Nàng dịu dàng đáp.

“Tuyệt lắm. Vậy chúng ta sẽ thi nhau xem ai giết được nhiều tướng lĩnh của bọn chúng hơn nhé.” Hắc nói với Ishtar rồi ra hiệu cho những pháp sư thôi miên chuẩn bị. *“Bất động bọn tướng lĩnh, ta sẽ cho chúng phải bất lực nhìn đồng đội của mình bị giết. Đến lượt đứa nào chịu chết thì giải phóng cho đứa đó. Cho chúng một chút cơ hội vùng vẫy trước khi nhận lấy một kết cục thảm khốc.”*

Hắc nói rồi nắm lấy tay Ishtar, cùng thi triển không độn biến đi.

Trời đất quay cuồng, chẳng mấy chốc Yulius đã đến giữa khu rừng sương khói.

Một toán kiếm sĩ mai phục đang cầm chân đội của Shanan ở trước Sety một đoạn.

Ishtar vẫn còn nhớ mỗi thù giết chết ba tỷ muội nhà Vampa liền tách rời Yulius đến đó.

Sety và Lakche đang phải đối phó với một nhóm mai phục khác thì đột nhiên quân mai phục rút hết vào trong sương mù như những vong hồn. Chỉ còn lại giữa màn sương, một thanh niên áo đỏ, tóc đỏ cầm trên tay một quyển sách dày đặc hắc khí.

“Lui lại Lakche.”

Sety nhìn thấy quyển sách trên tay gã thanh niên tóc đỏ thì đã thất sắc. Ma khí toả ra từ quyển sách cho cậu biết chân tướng của nó. Ngoài Loputousu không còn thứ binh khí nào trên đời này có thể tà ác đến thế.

Ngay lập tức Sety chạm vào Pholsety, gọi đến ngọn gió thần.

Yulius chỉ cười khẩy.

Ngọn gió xanh, ánh sáng xanh biếc loá lên khắp một góc khu rừng. Những thanh âm rì rầm như lời chúc

phúc từ thịnh không lan toả. Những dòng ánh sáng bám vào cây cành trong sương mù như những ngọn roi quất vào bóng tối của những đợt sương mù đen và bao vây lấy Yulius.

Hắn vẫn cười mỉm.

Một trang sách trên tay bay đi.

Cuồng phong bạo vũ thi nhau kéo về.

Một tiếng gầm vang lên khiến đất trời lay chuyển và một con rồng đen lấp loá xuất hiện xua tan ánh sáng của ngọn gió xanh.

Những hắc ám ma đạo sĩ tiềm phục, tung những đạo bùa thôi miên khắp nơi. Toàn bộ đoàn pháp sư đi theo Sety đồng loạt đứng im như tượng gỗ. Ngay cả Yohan cũng không tránh được khỏi bùa thôi miên.

Con rồng đen nhe nhanh múa vuốt giữa trời cao trong khi đòn tấn công của Pholsety đã hoàn toàn bị vô hiệu.

“Đường hòng.”

Yulius giật mình.

Bên tả một ánh sáng chớp động vừa kịp chạm vào chéo áo của y.

Duy nhất một cô gái thoát được khỏi bùa thôi miên đang áp sát y. Kiếm của nàng rạch qua chéo áo y một đường. Yulius chỉ vừa kịp tránh né thì thiếu nữ đã phóng vút đi.

“Bắt ta, nếu ngươi đủ nhanh.” Nàng khiêu khích.

“Lakche, chạy thật nhanh khỏi đây.”

Sety nghiêng rằng, vận hết ma pháp trong người giải thuật thôi miên.

Đã quá muộn, sương mù đã che kín cả Yulius lẫn nữ kiếm sĩ của Isaach.

Ngay mạn tây bắc của trận chiến giữa Sety và Yulius, Ishtar cũng sử dụng Mjölnir càn quét một phương trời. Sức mạnh của sấm chớp trong tay truyền nhân của Tordo khiến cả một vùng rực sáng lên và rồi điểm đầy những xác người cháy đen.

Ishtar thấp thoáng thấy con hắc long gọi lên từ thuật thư Loputousu ẩn hiện trong làn sấm chớp, dường như đang truy đuổi ai đó. Loputousu đi đến đâu, những tiếng kêu thét thảm thiết vang lên đến đó. Rất nhiều binh tướng trong quân đoàn giải phóng cũng bắt đầu bị ảnh hưởng của sương mù đen, tâm trí mụ mị, ma tính bộc phát, bắt đầu lao vào chém giết lẫn nhau. Những âm thanh chát chúa của binh khí chạm nhau lẫn vào tiếng gào thét tràn ngập không nơi giữa lớp sương che kín tầm nhìn càng khuếch đại nỗi hãi hùng trong lòng người.

Ngoài đoàn chiến binh do Shanan và Lester vẫn đang chiếm thế thượng phong đã ra tới gần bìa rừng, phần còn lại đã chìm trong điên loạn.

Bia rừng chính là nơi Ishtar mai phục.

Ishtar cười nhẹ, ra hiệu cho những tay thuật sĩ thôi miên trong điểm mai phục.

Chỉ loáng một hiệu lệnh, nhóm kiếm sĩ đang giao tranh với bọn Shanan đồng loạt rút lui hết để nhường chỗ cho các pháp sư thôi miên ra tay.

Miên thuật lan dài theo những đợt sương, ngay lập tức đã làm cả một đoàn quân giải phóng đứng im như tượng đá chờ đợi Mjölnir đến phán quyết.

Trong số những tượng người, Ishtar vẫn không nhìn thấy Shanan. Nàng không thể quên được tốc độ của gã kiếm sĩ đó, càng không thể quên hơi giá lạnh của cái chết đã thấm vào trong máu thịt ở Lenster. Mjölnir trong tay nàng bị thách thức, càng trở nên sôi sục.

Vùng sấm chớp lan đến chỗ đoàn binh bất động.

Ishtar giết từng kẻ một, từ tốn chậm rãi với Mjölnir trong tay. Tất cả những kẻ bị điểm huyết trước khi

chết đều được giải thoát để tự do vùng vẫy như ý Yulius trước đó. Ishtar vốn không thích giết chóc, nhưng bây giờ trong lòng nàng chỉ có thù hận. Thù ông, thù cha, thù anh, ba thế hệ nhà Friege cộng lại đều tính lên Serisu và những kẻ phò trợ. Nàng giết người và chờ đợi...

Người ở đâu, ra mặt đi. Thuộc hạ của người đang chết từng đứa, từng kẻ một... Nàng nghĩ thầm.

Ngay lúc đó một bóng đen từ không trung lao xuống.

Ánh hoàng kim trên cao như một tia mặt trời rạch qua bầu trời vùn vù ma thuật đánh tới.

Địa thương GáeBolg?

Ishtar đã nghe nói đến cặp song thương tái xuất và một nữ long kỵ đi theo quân đoàn Serisu. Thracia rất ít long kỵ là nữ nhi vì rất ít nữ có thể thuần phục được những con rồng.

Sự xuất hiện của Athena càng khiến Ishtar hứng thú hơn.

Ánh bạc từ trong tay nàng lấp loá dần về thành một mũi tầm xét trực tiếp đối đầu với địa thương GáeBolg.

Con rồng của Athena chao cánh. Sương mù và phép thuật đánh thức bản năng hoang dã trong con rồng khiến nó trở nên điên cuồng và khó kiểm soát hơn bao giờ hết. Nó dường như chỉ làm theo bản năng mà bất chấp an nguy của chủ nhân.

Đường bay của con rồng chệch đi khiến đường tấn công của Athena trở nên bất ổn. Trong trận chiến với thần binh, chỉ cần một ly sai lệch là dẫn đến mất mạng.

Mũi tầm sét cắt một đường dài trên cánh rồng. Chút nữa con thanh long đã hất văng Athena xuống đất.

Nàng loạng choạng, cố gắng lấy lại đường bay.

Một trang thuật thư nữa của Mjölnir lại được Ishtar xé ra. Nhưng trước khi Athena kịp phản ứng thì miên thuật đã bắt được nàng.

“Ra mặt đi, bằng không người sẽ thấy ả chết.” Ishtar nói lớn với bóng râm của khu rừng.

Một lưỡi tầm sét đang dần hình thành trong không trung. Một đòn đoạt mạng dành cho Athena.

Trong ánh sáng trùng điệp bao quanh Mjölnir, một bóng đen khác xuất hiện.

Một ánh sáng xanh ngọt ngào tựa như Pholsety nhưng dịu và sắc sảo hơn chứ không uy vũ bằng. Thanh phong kiếm.

Những tiếng thét thê thảm vang lên khắp nơi.

Athena bỗng lại có thể cử động lại cơ thể.

Tất cả những hắc ám pháp sư dùng thuật thôi miên quanh vùng đều bị giết chết.

Ishtar vội vàng đuổi theo cái bóng.

Shanan.

Athena nghĩ và hét gọi con thanh long. Tuy nhiên con rồng bị thương khá nặng. Athena đành phải căn dặn nó rút lui và đơn độc đuổi theo Istarh trên mặt đất.

Nàng chạy về hướng mà Shanan và Ishtar đã biến mất. Ánh sáng thanh thoát của Thanh Phong trước nàng một đoạn.

Shanan vẫn chưa sử dụng đến thần binh.

Lưỡi tầm sét của Mjölnir lại đã tụ thành.

“Chết đi, tất cả các người.”

Ishtar hét lên. Đòn tấn công này của nàng vô cùng mạnh và phạm vi tấn công rất lớn. Nó chứa đựng tất cả các tinh hoa pháp lực của nhà sấm gộp thành. Từ những cột chớp lớn sinh ra vô vàn tia sáng nhỏ, bao quanh cả vùng như một đám mây ngời sáng chết người.

Athena buộc phải tránh né.

Nàng lách người vòng qua khỏi phạm vi tấn công của Mjölnir trong khi thoáng nhìn thấy cái Shanan ẩn hiện giữa cơn mưa sấm chớp. Athena không kịp nhìn rõ thì những ánh chớp và những vụ nổ rền vang hát nàng ngã nhào. Ngay sau đó cây rừng đổ rạp xuống khiến Athena vội vã tránh né liên tục.

Một bên đùi nàng bỏng rát. Áo giáp thép bị sức nóng của sấm chớp nung rực lên.

Nàng lăn người vào trong tuyết.

Đồng thời lúc đó một cơn mưa tên bắn xuống xối xả. Lại một ổ mai phục nữa.

Gái Bolg chỉ vừa kịp huy lên, xoay tròn gạt đi xạ tiễn.

Athena bật dậy nhanh nhất có thể, ẩn nấp vào một gốc cây.

Những đợt tiền đã ngưng, có lẽ nàng đã thoát khỏi ổ mai phục. Nhưng nàng cũng không còn nhìn thấy chiến trường của Mjölfnir nữa. Tất cả chỉ là những mảng sáng xa xa chớp động trong sương mù nhoè nhoẹt. Khu rừng và ma thuật đã chia cách nàng với những đồng đội còn lại. Trong màn sương đó, nàng nhận ra Manfoy đang nhìn mình. Hắn hỏi:

“Người có muốn gặp lại Arion không?”

Và rồi hắn nói:

“Cắt đầu của Serisu xuống đổi lấy mạng hoàng huynh của người.”

“Đầu của người trước tiên.” Athena rít lên. Địa thương huy ánh hoàng kim nhưng Manfoy cũng chỉ là một ảo ảnh khác trong khu rừng chết chóc.

*

Trong khi Athena tránh né đòn tấn công của Mjölfnir, Shanan cũng chỉ vừa kịp vượt qua nó.

Chàng luôn nhanh hơn Mjölnir một nhịp. Tốc độ là sinh mệnh của kiếm sĩ. Mặc dù vậy Ishtar cũng là một pháp sư rất khá. Mjölnir tuy không thể sát thương chàng nhưng cũng khiến một bên vai bỏng rát và vết thương cũ trong lúc tập luyện với Serisu bắt đầu rách ra.

Shanan nén cơn đau. Chàng phải áp sát Ishtar trước khi nàng tung ra một đòn tấn công mới.

Chàng nhận ra sự tức giận trong mắt truyền nhân nhà sấm. Đôi mắt màu tử đinh hương đẹp đẽ không gợn lên một tia sợ hãi nào. Cái chết không làm nàng sợ hãi. Và nàng muốn lôi Shanan chết cùng một mộ.

Trang thuật thư Mjölnir lại đã ở trên tay nàng. Tuy chưa đủ thời gian để trở thành một đòn tấn sát, cũng đủ hình thành một mũi sét đâm thẳng vào Shanan cùng lúc với Balmung cắt cổ nàng.

Shanan không hề chần chừ, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến. Thanh phong tra lại vào vỏ. Bàn tay anh đặt

lên đốc kiếm Balmung vào đúng lúc tia sét Mjölnir lao về phía mình.

Thần binh chống lại thần binh.

Balmung chém đôi tia sét của Mjölnir, hướng thẳng đến Ishtar.

Nàng trừng trừng mắt nhìn lưỡi kiếm. Cảm giác của thép lạnh cắt trên cổ họng ngày trước lại bỗng trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhưng thay vì hơi giá lạnh, nàng chỉ thấy cổ tay đau nhói và rồi đầu óc quay cuồng.

Đốc kiếm Balmung đập mạnh vào cổ tay nàng, khiến Mjölnir rơi xuống đất và hất nàng té ngã.

Kiếm sĩ đứng trước mặt nàng, tra kiếm vào vỏ. Phải một một lúc, Ishtar mới có thể nhận ra nàng đã bị giải giới và vẫn còn toàn mạng.

“Tại sao?” Nàng giận dữ thét lên. *“Tại sao không giết chết ta?”*

“Cô vốn đã luôn muốn tự sát rồi.”

Shanan đáp.

Đây là cơ hội tốt nhất để bắt Ishtar làm tù binh. Bắt giữ người thừa kế duy nhất của nhà Friege trong tay có thể thay đổi cục diện cuộc chiến rất nhiều.

Đột ngột, một giọng cười lạnh lẽo cất lên.

“Kết thúc rồi con ả đáng thương kia.”

Shanan lập tức nhận Yulius và cách gã chỉ chục bước chân là Lakche đang chạy đi. Rồi nàng hoàn toàn bất động như một bức tượng vì miên thuật của hắc ám ma pháp sư.

Phía sau Lakche, có tiếng vó ngựa của cứu binh. Tuy nhiên cứu binh thì có ý nghĩa gì trước sức mạnh của Loputousu.

Shanan không còn quan tâm đến việc bắt giữ Ishtar nữa.

Loputousu hay ma vương tái thế, đối với chàng trong giờ phút đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả. Chỉ có sinh mệnh của Lakche là thực sự quan trọng mà thôi.

CHƯƠNG 2.

LAKCHE

gày còn bé tôi luôn tin rằng tất cả những câu chuyện cổ tích đều có một phần sự thật. Tôi cũng tin rằng hạnh phúc giống như một đoá hoa trên núi cao, kẻ có công chịu cực khổ gian truân cuối cùng có thể leo lên hái xuống. Vậy là tôi cố công lên núi, nhưng lại quên mất rằng tình yêu của mình là một ngôi sao băng mùa hạ, chứ không phải một đoá hoa trên đỉnh núi.

Lưu tinh, dẫu trèo lên ngọn núi cao đến mấy, cũng không thể nào bắt được.

Rời khỏi quê nhà, tôi bắt đầu biết mình lạc lối. Tôi chợt nhận ra trên ngọn núi cao mà mình nỗ lực sống chết trèo lên, chỉ có những cơn gió buốt. Còn ánh sáng

của lưu tinh, cũng như nước lạnh, vụt qua khe tay đi mất...

Ngôi sao băng của tôi, xuất hiện và lướt qua nhân gian này bằng ánh sáng rực rỡ, hướng tới những chí nguyện lớn lao mà có lẽ chẳng buồn biết đến có một người con gái vì mình leo tận những ngọn núi cao.

Nhưng từ khi biết mình sẽ không thể bắt được ngôi sao băng mình muốn, tôi lại thấy lòng bình yên. Cuộc chiến, bi thương, định mệnh, cái chết... không làm tôi trăn trở nhiều. Mỗi ngày mở mắt ra biết việc mình phải làm đến khi nhắm mắt lại đi ngủ, biết mình đã làm xong việc vậy là trọn vẹn. Mỗi ngày như vậy đều có một thứ tư vị hạnh phúc rất bình yên giản dị.

Lenster rồi Thracia rồi Miletos... bao nhiêu dặm đường, bao nhiêu ngày tháng vẫn nối đuôi nhau bình yên như thế.

Suốt đường đi, Yohan chăm sóc tôi rất chu đáo. Anh chàng nhà Dozul vẫn làm thơ cùng những đoá hoa hồng, ngoài vẻ lãng mạn dỏ hơi, tôi phát hiện ra anh

ta còn có một trái tim nhân hậu. Tôi nhận lời cầu hôn Yohan và bỗng cảm thấy mình đã trở thành một người đàn bà. Danh dự, nghĩa vụ, gia đình lấp đầy những mơ mộng nông nổi. Nhờ vậy tôi cũng dần dà trở thành một quân nhân tốt hơn. Trên chiến trường cũng ít phải chịu thương tích hơn, kiếm thuật cũng có nhiều tiến bộ.

Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy có chút bất an đó là tôi không cảm thấy sợ hãi. Ngay cả trên chiến trường, đối mặt với kẻ thù tôi cũng không thấy nổi sợ bám theo. Không hiểu sao, cái chết trở nên nhẹ nhàng đến thế, mỏng manh như một ý nghĩ thoáng qua.

Rồi cái chết đến, thực sự đến trong rừng Âm U.

Yulius bỗng từ đâu xuất hiện cùng con hắc long gọi lên từ thuật thư Loputousu.

Ngay cả Pholsety cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tất cả mọi người sẽ chết hết. Đội của chúng tôi và cả những đội khác.

Một mình chúng tôi không thể chống lại được Yulius, các thần binh cần phải tập hợp để đối phó hắn. Mọi người cần thời gian.

Tôi có thể cho họ một chút đỉnh thời gian đó.

Tấn công Yulius là một thách thức tuyệt vời. Tim tôi lại đập mạnh, máu lại sôi sục trong trong từng bắp thịt. Tôi không thể chém trúng hắn, hắn cũng không dễ bắt được tôi.

Tôi rất nhanh. Phải, tất cả là nhờ công vương tử Shanan đã đào tạo. Ngày còn ở cứ điểm Tirnanog, huynh ấy luôn chú tâm rèn luyện tốc độ cho chúng tôi.

Tốc độ rút rút kiếm và tốc độ của đôi chân. Từ lúc rút kiếm, ra chiêu, tra lại kiếm vào bao không quá một sát na. Không thấy kiếm chiêu, chỉ thấy một trận mưa lá bị cắt đôi tan tành.

Bọn chúng tôi cho đến tận bây giờ vẫn chưa ai làm được thế.

Nhưng bài học chạy đua cùng những con đại bàng núi thì tôi đã học được từ lâu. Chúng tôi rượt theo những con chim bay. Chúng bay, chúng tôi chạy. Cuối cùng vượt qua cả chim trời.

Bài học đó thật tuyệt vời để chơi đùa với Yulius.

Hắn có không độ. Nhưng hắn không thể đoán chắc được vị trí của tôi để thi triển.

Hắn có Loputousu, nhưng con hắc ám long cũng cần có thời gian để tấn công.

Tôi luôn chạy thoát trong gang tấc.

Chạy, chạy và chạy.

Rồi bỗng nhiên mọi cơ bắp của tôi không thể cử động. Toàn thân tôi rũ liệt dính chặt lấy mặt đất.

Miên thuật của lũ hắc ám ma đạo sĩ. Khốn khiếp! Một ổ phục kích nữa.

Tôi thật ngu ngốc khi quên đi điều đó.

Sương mù đen tràn lên quần lấy tôi. Tôi nghe tiếng trống trận, tôi thấy người chết bò dậy hướng về mình. Tôi thấy những con ác quỷ khổng lồ không da, thịt chảy máu ròng ròng, cầm tròng mắt người sống gắn lên tay đang tiến lại. Tất cả là ảo ảnh của sương mù.

Chỉ có Yulius và con hắc long hắc vừa gọi lên là thật.

Tôi nhìn con hắc ám long trùng trùng không chớp mắt. Cái chết đang đến ư? Tôi không sợ, vẫn không cảm thấy sợ hãi.

“Yulius, không được đụng tới nàng ấy.”

Tôi nghe tiếng vó ngựa và tiếng Yohan thét lên ngay phía sau. Chết tiệt, tôi không thể quay đầu lại, cũng không thể lên tiếng ngăn cản gã ngốc đó.

Ngay cả Sety cũng không phải đối thủ của Yulius kia mà. Yohan, gã ngốc chết bầm này... dừng lại đi.

Con hắc long của Yulius gầm lên một tiếng vang dội.

Nó lao thẳng về phía tôi. Ngọn lửa địa ngục toả ra từ nó bỏng rát ngay cả khi nó vẫn chưa đến gần.

Yohan, làm ơn quay lại đi.

“Yulius, nhắm vào ta này.”

Yohan thét lên. Tên ngốc có vẻ vẫn còn cách tôi một đoạn không gần, nhưng ở khoảng cách này Loputousu vẫn có thể giết được anh, tên ngốc Yohan ạ. Trời ạ, Yohan, sao lúc nào anh cũng là một tên ngốc thế này.

Tiếng gầm của Loputousu khiến tôi choáng váng. Yulius mĩa mai mỉm cười. Hắn sẽ không nhắm vào Yohan mà xử trí tôi trước. Phải, hắn có thừa thời gian kết thúc tôi rồi mới đến Yohan. Hắn sẽ thích thú nhìn thấy sự bất lực trong mắt gã ngốc Yohan mà.

Tất cả những ảo ảnh bị cuốn hết cả vào con hắc long. Cả sương mù cũng gom cả vào nó. Mắt tôi bỏng rát vì

sức mạnh của nó, da thịt dường như đang bốc cháy lên. Áp lực đè ép khiến tôi không còn thở được nữa.

Đây là cái chết ư?

Tôi nghĩ rằng. Khó chịu quá. Tôi không thở được.

Mọi âm thanh ù đi, chỉ có hắc ám bao trùm. Tôi muốn hét lên, nhưng không có lời nào thoát ra từ cổ họng.

Thứ duy nhất tôi nhìn thấy ngoài hắc ám là đôi mắt loé lên ngọn lửa địa ngục của con rồng đen.

Và một tia sáng bạc.

Trước khi con rồng chạm đến tôi, một tia sáng xuất hiện.

Con rồng gầm rống khiến tôi gần như mê đi trong vài giây.

Tôi chớp mắt.

Vài giây phút đã trôi qua, tôi vẫn nằm trên đất thổ hỗn hển.

Balmung. Đó là Balmung.

Tôi muốn thét lên nhưng vẫn chưa thể nói được, chưa thể cử động.

Trời ơi... Tôi không thể kêu lên. Balmung vốn dĩ không thể đối đầu với Loputousu. Màn lưu tinh từ thánh kiếm chỉ có thể giải nhẹ sức công phá của con rồng. Shanan đã thay tôi nhận lấy đòn đánh trực diện của Loputousu.

Tôi không nhìn thấy mặt biểu ca, chỉ nhìn thấy máu đỏ nhuộm thắm trường bào.

Và ánh sáng của lưu tinh một lần nữa rạch đôi màn lửa đen dày đặc.

Yulius đã lại cầm trên tay một trang Loputousu mới.

Phép thuật và kiếm lao vào nhau trong vòng vây của những ngọn lửa đen gầm rú.

*Không... dừng lại đi... Tôi ước gì mình có thể thoát khỏi
kiềm kẹp này. Vương tử, dừng lại đi. Không ai có thể
đơn độc đối đầu với Yulius vào lúc này.*

Luồng thánh quang bao trùm truyền nhân của Odo
cháy rực xung quanh Shanán. Ánh sáng giống như một
ngôi sao băng cháy bỏng lao xuống vùng hoang mạc
Isaach. Tôi không thể nhìn thấy rõ trận chiến. Tôi chỉ
có thể nhìn thấy vũ điệu của những luồng hào quang
đen và trắng cuộn lấy nhau.

Và rồi màu đỏ thắm đột ngột loang ra như một đoá
hoa mùa hè bung xoè giữa những đạo hào quang hắc
bạch.

Shanan...

Tôi cào móng tay xuống đất hồng đứng lên. *Là máu
của ai?* Tôi không thể thấy rõ.

“Điện hạ.”

Một tiếng thét gọi khác vang lên và bầu trời rục lên những tia chớp.

Ánh sáng của sấm chớp soi rõ hơn quang cảnh phía trước.

Balmung cắm sâu vào ngực Yulius. Đôi mắt hắn trợn lên bàng hoàng. Và lửa đen và đỏ nhảy múa khắp xung quanh Shanan.

“Lakche.”

Yohan chạy đến bên tôi. Anh nhìn qua rồi lập tức thúc ngựa tiếp lên phía trước về trận chiến phía trước.

Mjölnir đã nhập cuộc, những hắc ám pháp sư khác cũng lập tức bao vây.

“Giết hắn!” Tiếng của Yulius gầm vang, dứt quãng.

Nhưng Ishtar đã không ra tay. Đôi mắt tím của cô gái nhà sấm chùng lại trong nỗi bi thương mà chẳng hề có hận thù.

Màn phép thuật trùng trùng điệp điệp như mặt đất và bầu trời đồng loạt nứt ra trong ngày tận thế.

Tôi lại không thể nhìn thấy gì, gần như điếc đờ với những thanh âm rền rĩ của phép thuật. Nhưng rồi cơ thể dần dần có thể cử động lại. Tên pháp sư ếm miên thuật lên tôi có lẽ đã chết.

Tôi vùng dậy và chúi nhủi ngay lập tức với cổ chân tê rần.

Ánh chớp sáng rực của Mjölnir biến mất trong một đạo mùa không độ. Chúng đã bỏ đi rồi.

Một lần nữa mọi thứ nhoè nhoẹt đi khi tôi bất chấp lao về phía trước.

“Vương tử Shanan.”

Đôi mắt vương tử vờn lên những tia máu đỏ sẫm. Những ngọn lửa đen rừng rực cháy khắp người biểu ca của tôi.

Phía trước lại thấp thoáng những bóng người. Shanan lại lao về phía trước.

“Shanan.”

Tôi hét lên, cố gắng đuổi theo rồi lại vấp ngã một lần nữa. Đường mòn thấm đầy máu tôi.

Tôi cắn môi đến bật máu.

Ai đó lại vực tôi dậy.

“Lakche. Muội không sao chứ?”

Yohan! Nhờ trời! Gã ngốc này vẫn an toàn.

“Huynh mau giúp vương tử Shanan.” Tôi nghiến chặt răng. Quỷ tha ma bắt, làm thế nào mà chân tôi lại bị thương thế này.

Vết thương chết tiệt đau như buốt lên tận óc. Tôi cố gắng hết sức nắm chặt thanh dũng giả, từng bước tiến lên.

Yohan vội vàng phi ngựa về phía trước. Tôi không chắc phía trước có bao nhiêu người. Khi tôi đến được đó, thế cuộc đã xong. Khoảng hơn mười xác hắc ám ma đạo sĩ nằm ngổn ngang.

Con ngựa của Yohan đã chết. Tay trái của anh phỏng nặng nhưng có vẻ vẫn ổn.

Những ngọn lửa đen đã tắt trên người Shanana, y phục ướt đầm mồ hôi và máu. Máu nhỏ từ vạt áo xuống nền cỏ từng giọt một. Vết thương có vẻ không nhẹ chút nào.

“Lakche, Shanana đang thọ thương, muối và hắc máu rời khỏi đây.”

Yohan quát lên, lăm lăm cây dũa giả phủ thủ thế. Ngay phía trước họ trùng trùng những bóng người hiện lên.

“Đó là ảo ảnh, chúng không có hơi thở. Đoàn binh thật vẫn còn cách xa...” Shanana nói. Giọng biểu ca yếu ớt

vô cùng. *“Hướng đông... tín hiệu cuối cùng của Sety từ đó.”*

Yohan liền chạy đến bên tôi.

“Để ta công muội.”

“Muội tự đi được.”

Tôi nói cứng, lê lét đi trong sương mù và tuyết đang tan nhóp nháp. Cái chân chết tiệt, so với vết thương của Shanan nó chẳng là cái quái gì, nhưng tại sao cơn đau vẫn tệ hại đến thế này. Tôi cố gắng bắt kịp Shanan. Những vằn đỏ trong mắt đã biến mất, sắc mặt vương tử trở nên rất nhợt nhạt. Tuy những bước chân của vẫn còn vững vàng, nhưng máu nhuộm thắm mặt cổ xanh.

Tôi ráng bước nhanh hơn một chút, lo lắng làm tôi muốn phát điên lên.

Shanan chợt dừng lại. Balmung chống sâu vào đất.

“Vương tử.”

Tôi bước vội lên, không kiềm được một tiếng thét tắt nghẹn.

Quá nhiều máu. Một vết thương rất sâu cắt từ mạn sườn đến tận xương quai xanh đang chảy máu xối xả. Vết thương cũ trong trận đấu với Serisu đã rách ra quá lớn... Và ma thuật của Loputous càng làm tình hình trầm trọng hơn..

Shanan khụy xuống. Mất quá nhiều máu và chẳng có cách nào cầm lại được. Tôi vội vàng tìm trong mình một ít thuốc cứu thương khẩn cấp mà Lana đã làm cho. Vô ích, máu rửa toàn bộ số thuốc trôi đi.

“Án chặt vào vết thương trước đã.” Yohan vội nói, nhận ra tình hình không tốt một chút nào.

“Không.” Shanan mệt mỏi lắc đầu. *“Cả hai đi đi...”*

“Muội không bao giờ bỏ vương tử lại đây đâu.” Tôi thét lên. Nước mắt chẳng biết vì đâu lại trào ra không đúng

lúc chút nào. “Yohan và muội có thể dìu huynh đi. Shanán, đứng dậy, huynh làm ơn đứng dậy đi.”

“Đúng đấy. Ta có thể cõng hần.”

Yohan nói và lập tức đỡ lấy Shanán đứng lên. Chàng miễn cưỡng chống kiếm đứng lên. Mồ hôi chảy ướt đầm thái dương, xương hàm nghiến chặt lại, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt trong khi tôi cố gắng ngăn lại dòng máu chảy ra xối xả.

Vô ích!

Máu vẫn tiếp tục chảy.

Nóng quá. Vết thương nóng như đang sôi lên vậy. Những ngọn lửa đen ăn theo máu, nhảy múa trên tay tôi bỏng rát.

Chợt Shanán dùng hết sức đẩy Yohan ra, khụy xuống một lần nữa. Một luồng hắc quang phảng phất từ Balmung bao trùm sắc diện.

“Đi ngay. Cả hai người, đi ngay lập tức.”

Biểu huỳnh rít lên. Giọng nói hoàn toàn khác hẳn. Gân xanh nổi vòng lên trên cổ và cánh tay, dường như chàng đang phải chống lại một thứ gì đó ở trong mình.

“Shanan... có chuyện gì vậy?”

“Ta không thể... điều khiển bản thân nữa... đi đi. Nếu không... ta sẽ giết muội... và Yohan...”

Chàng đáp, toàn thân run rẩy.

Ngay lập tức Yohan rút đai lưng trói chặt lấy cổ tay Shanan.

“Huỳnh làm cái gì thế.”

“Có thể ma pháp hắc ám đang khống chế hẳn. Ta chỉ tạm trói hẳn lại thôi. Muội hãy ở lại, ta đi tìm người đến giúp ngay lập tức.”

Yohan đáp và nhanh chóng chạy vụt đi sau khi hoàn thành nút dây trời.

Khoảng cỏ xanh loang lổ tuyết trắng nhanh chóng nhuộm đầy máu đỏ.

“Shanan.”

Tôi thét lên và lay. Vương tử dường như không thể nghe thấy. Dường như tất cả sức mạnh đều dồn lại để khổng chế bản thân mình.

“Shanan...”

Tôi gạt nước mắt, buông những thanh kiếm ra, cố gắng hết sức cầm lại dòng máu chảy bằng cả hai tay. Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra trên đốc kiếm Thanh Phong có một chiếc khăn tay xanh biếc. Chiếc khăn của tôi, vẫn còn chữ S vụng về tôi đã thêu nên.

Tôi vừa khóc vừa ấn chặt lên vết thương. Máu nhuộm đầm hai bàn tay.

“Shanan, huynh không được bỏ muội. Không được đâu. Serisu vẫn còn chưa quay lại quê nhà kia mà, cuộc chiến chưa kết thúc mà. Shanan, đừng từ bỏ.”

Tôi khóc nức nở, chẳng thể nhớ mình đã gào thét cái gì.

Tôi sợ, sợ hơn bao giờ hết.

Và tôi nhận ra rằng, nỗi sợ gắn liền với tình yêu. Tình yêu càng lớn, khi sắp mất đi nỗi sợ hãi lại càng lớn.

“Shanan... ở lại với muội.” Tôi thét lên. *“Muội không thể sống thiếu huynh được. Ở lại với muội, vương tử Shanan...”*

CHƯƠNG 3.

BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG

hi con hắc ám long Loputousu xuất hiện từ quyển thuật thư của Yulius, trời đất như rung chuyển. Serisu và Leef ở cánh phải cũng nhìn thấy con rồng nhe nanh múa vuốt.

“Yulius... chẳng lẽ hắn cũng có mặt ở đây.” Leef kêu lên.

“Đó là khu vực của vương tử Shanan và huynh Sety.” Fee ở ngay trên trời vừa hạ xuống, nét mặt vô cùng căng thẳng. *“Minh chủ, muội cũng vừa thấy ánh sáng của Pholsety... chúng ta phải làm sao đây?”*

Serisu nóng lòng không kém mọi người. Nhưng bọn họ cũng ở trong trùng vây, muốn thoát ra hoàn toàn không dễ, nói gì đến tiếp cứu bọn Shanan, Sety.

“Chúng ta phải thoát ra trước đã. Có cả Shanan lẫn Sety ở đó và Athena nữa. Nếu bọn họ không giải quyết được thì chúng ta có đến cũng không thể làm gì được cả.”

Serisu cố gắng trấn an Fee. Vẫn còn quá sớm để đối đầu với Yulius, đặc biệt là lúc bọn họ đang phân tán như thế này. Cậu thầm nguyện rửa mình đã không ở lại mũi trung tâm cùng Sety và Shanan.

“Tiếp tục di chuyển.”

Serisu tiến lên trước.

Sương mù đen đi theo họ quần quít giữ chân. Trong làn sương mù tựa như có những tiếng khóc thút thít không ngừng vang lên. Thấp thoáng, Serisu nhìn thấy một bóng hình rất giống như Yulia đã mất tích.

Cậu dậm bước định đuổi theo nhưng phải cố kiềm lòng lại. Trong sương mù là ảo ảnh dẫn dụ vào các điểm phục kích. Serisu không thể liều lĩnh để hại đến toàn quân. Cậu phải theo kế hoạch đã định trước với Levin mà làm. Phải đến được chỗ đất trống thì mới có thể an toàn tiến công cửa hậu thành Milestos.

Hình ảnh của Yulia cứ chập chờn mị hoặc. Đôi lúc cậu nhìn thấy nàng nhỏ lệ. Đôi lúc cậu lại nhớ đến lúc trong đại diện thành Grutia... giữa những bức tường khắc câu chuyện về hạnh phúc và khổ đau, nàng thật đơn độc với một ngọn bạch lạp lẻ loi...

“Serisu, những ảo ảnh càng lúc càng tồi tệ hơn. Chúng ta phải nhanh lên.”

Arthur nhắc nhở cậu. Vài giọt mồ hôi lấm tấm trên thái dương cậu. Pháp thuật nhằm bảo vệ toàn quân khỏi bùa chú và ảo ảnh khiến Arthur kiệt sức nhanh chóng. Làn sương mù hắc ám càng lúc càng mạnh, nhiều người lính đang chờ dẫn đứng yên tại chỗ như

nhìn mãi vào một vùng quá khứ đã mất nào đó. Những người còn lại thúc giục họ đi.

Rồi vài tiếng la hét vang lên rải rác. Một vài người lính nổi điên lên đã bắt đầu chống lại đồng đội của mình.

“Fee.” Serisu gọi. *“Còn bao xa nữa là đến quảng đất trống?”*

“Hai dặm nữa.” Fee đáp từ trên không. Nàng đã mấy lần nữa nhìn thấy ánh sáng của Pholsety loé lên. Tuy nhiên Fee cũng không thể chắc hoàn toàn trong những màn sương mù giăng dày đặc này. Thậm chí con hắc ám long của Yulius cũng không thấy rõ nữa, chỉ có tà khí là ngùn ngụt băng qua khu rừng.

Đột nhiên một mũi tiễn bay đến chỉ cách con Maya trong gang tấc.

“Phục binh.”

Fee thét lên và ra lệnh cho Maya bay lên cao nhất có thể để vượt ra ngoài tầm tên.

Những mũi tên đuổi theo sát rạt. *Ma thuật ư?* Fee nghĩ. Những mũi tên này bay cao quá mức bình thường và bên dưới khu rừng nàng không còn nhìn thấy được gì nữa, sương mù đen đặc.

Sương bay theo những mũi tên.

Một mũi tên bay theo một quỹ đạo kỳ lạ quần lấy chân Maya khiến con thiên mã rít lên điên cuồng.

Lẽ nào chúng là ảo ảnh?

Fee chột nghĩ nhưng cũng lúc đó những làn sương đen đã quần lấy cô...

“Fee.”

Arthur kêu lên, lo lắng nhìn theo cái bóng trắng của con Maya đột ngột bay vút lên rồi biến mất.

“Phục kích.”

Leef cảnh báo.

Một đạo quân pháp sư và kiếm thủ lao ra từ trong khu rừng chia cách đoàn của Leef và Serisu phía sau.

“Đừng để chúng chia cắt ra.”

Serisu ra lệnh.

Cậu xông lên về phía người em họ.

Toàn quân theo sau, nhưng một số đứng lại. Đứng yên như tượng đá và rồi những bóng đen từ trong rừng hiện ra, cắt cổ những kẻ đã chìm trong ảo ảnh.

“Serisu, cẩn thận.”

Skasaha chém bặt một nhóm đột kích nhắm vào Serisu. Cùng lúc đó một tia sáng tím thẫm rơi đến chỗ chàng kiếm sĩ trẻ tuổi. Skasaha chỉ vừa kịp tránh đi trong gang tấc. Một người lính phía sau cậu bị tia sáng rơi trúng và đột ngột đứng bất động.

“Miên thuật.”

“Tất cả mọi người chạy đến quăng đất trống.”

Serisu ra lệnh.

“Còn Fee. Chúng ta đã mất dấu muối ấy.”

Arthur hết sức lo lắng và mệt mỏi. Cậu buộc phải thu hồi lại phép thuật chống lại ảo ảnh. Hắc ám ma thuật đã mạnh ngoài tầm kiểm soát của cậu, nếu tiếp tục duy trì Arthur sẽ chết vì kiệt sức.

Serisu chưa kịp hồi đáp thì đột nhiên mặt đất rung chuyển mạnh. Cả đám phục binh cũng loạng choạng không chuẩn bị trước.

Mặt đất nứt ra từng đường dài, sương mù đen từ đâu cuồn lên từ lòng đất. Phía xa, con hắc ám long Loputousu gầm lên rít róng.

Khắp khu rừng vang lên những tiếng cười và những đoàn binh ồ ạt lao ra. Những kẻ đeo mặt nạ quỷ cầm những đại phủ khổng lồ với sức mạnh không gì cản nổi.

Serisu vừa chống đỡ vừa cố gắng tiến về phía khoảng đất trống đã hẹn với Levin. Hai dặm dài như vô tận. Một kẻ đeo mặt nạ chém về phía cậu. Serisu tránh né và phản đòn.

Cây ngân kiếm loé sáng cùng một dòng máu đỏ.

Kẻ đeo mặt nạ cười sảng sặc với vết thương chí mạng và chiếc mặt nạ biến đi. Serisu nhìn thấy chính cậu là kẻ tấn công đó, ngã xuống, tan thành tro bụi.

Một ảo ảnh nữa sao?

Bốn bề không còn thấy ai cả.

Serisu dụi mắt, cố gắng hết sức định thần.

Cậu không thấy bất kỳ đồng đội nào của mình, tất cả chỉ là những kẻ đeo mặt nạ đang tiến đến. Và rồi chúng gỡ mặt nạ ra, chính là những người bạn của cậu đang chống lại cậu.

Chết tiệt! Ảo ảnh!

Serisu rửa thầm. Cậu tránh né những ảo ảnh, phản công và nhận ra tay mình run rẩy khi chống lại những người bằng hữu. Dẫu biết là ảo ảnh nhưng cậu không thể nào giết chết hình ảnh của Leef. Cậu chùng tay và từ trong ảo ảnh của Leef một mũi dao phóng ra.

Mũi dao chém bật qua người Serisu, một bên vai cậu nhói buốt nhưng cậu cũng vừa kịp hạ sát kẻ tấn công.

Ảo ảnh và những kẻ tấn công trùng điệp.

“Tiến đến khoảng đồng trống.”

Cậu thét lên, chẳng rõ những người xung quanh có thể nghe thấy không. Cậu không nhìn thấy họ, cũng không nghe thấy họ.

Trời đất lại rung chuyển một lần nữa.

Con tuấn mã của Serisu lồng lên, chút nữa là hất văng cả cậu xuống đất.

Con hắc ám long phía xa rú lên một hồi bi thảm.

Những đợt sấm chớp từ hướng đó sáng loà cả một góc trời.

Đám ảo ảnh bỗng nhiên tan biến.

Hàng ngũ của quân Serisu rối loạn nhưng giờ đây cậu lại có thể nhìn thấy đồng đội của mình. Trong một khoảnh khắc sương mù bỗng rút đi hết và mặt đất liền lại những vết nứt dài.

Quân phục kích lợi dụng sương mù và ảo ảnh đã tiến ra hết khỏi chỗ ẩn nấp không ngờ rằng đột ngột ảo ảnh che giấu cho chúng lại tiêu tan.

“Tấn công.”

Serisu hét lớn.

Tất cả mọi người lập tức lấy lại tinh thần xông lên.

Trận chiến đã trở nên công bằng hơn.

Không có ảo ảnh bao phủ những hắc pháp sư không còn là đối thủ của đội quân giải phóng tinh nhuệ.

Những kẻ bị miên thuật cũng được giải trừ, bóng dáng của Fee lại xuất hiện trên bầu trời.

Chẳng mấy chốc đoàn quân của Serisu đã diệt xong đám ma đạo sĩ phục kích.

Mặt trời đang xuyên qua mây mù từng tia yếu ớt.

Fee bay xuống nói.

“Muội không còn thấy con hắc ám long Loputousu nữa, có vẻ như Yulius đã đi rồi. Nhưng ánh sáng của Phosety đang gửi tín hiệu yêu cầu cứu viện gửi cho phụ thân Levin.”

“Sety yêu cầu cứu viện ư?”

Serisu cũng kinh ngạc không kém. Nếu bọn họ đã đuổi được Yulius tại sao lại còn cần cứu viện. *Có ai đó bị thương nặng chẳng?* Serisu tự hỏi.

“Không còn thời gian nữa, phải tiến đến Miletos càng sớm càng tốt.” Minh chủ nói. *“Arthur, Tiny, cả hai còn đủ sức sử dụng bạo hoả không?”*

Arthur và Tiny gật đầu. Suốt chặn đường rừng Tiny đều được Arthur bảo vệ. Nàng tuy vô sự nhưng tin báo của Fee khiến nàng sốt ruột không kém gì Serisu muốn đánh đến Miletos.

Cả hai lập tức niệm chú. Những trang thuật thư bạo hoả truyền từ thân phụ Azel bay lên rồi chạm vào rừng cây bốc cháy.

Thần chú được niệm liên tục để gia cố thêm cho ngọn lửa. Vành đai lửa lan rộng trong khi Serisu thúc ngựa dọc theo cánh đồng mệnh mông tiến về Miletos. Từ cánh đồng này có một con đường độc đạo dẫn đến thành Miletos. Con đường hẹp, rất dễ trở thành mục tiêu phục kích cho cung thủ và pháp sư trong rừng. Chính vì vậy bạo hoả của Arthur và Tiny sẽ làm thành một vành đai lửa cho đoàn quân giải phóng. Đồng thời ngọn lửa cũng sẽ tập trung sự chú ý của bọn ma đạo sĩ

khắp khu rừng, Serisu hy vọng có thể nhờ vậy mà giải vây cho những nhóm khác.

May mắn thay, đường đến Miletos bên cánh phải của Serisu hoàn toàn quang đãng. Bọn họ không gặp một đợt phục kích nào sau đó nữa. Khi họ rời khỏi thành thì ngọn bạo hoả bỏ lại phía sau cũng đã đốt lên một đám cháy khổng lồ.

Thành Miletos hầu như đã dồn toàn lực vào rừng Âm U. Bọn chúng không ai ngờ quân giải phóng có thể vượt qua khu rừng mà tấn công. Đồng thời lúc đó bên cánh trái, Ares và Delmud cũng đã thoát khỏi khu rừng, kéo đến hợp sức. Ngoài ra, toàn bộ quân lực hậu bị để lại cho Levin cũng được Oifey đưa đi đường thuỷ đánh bọc hậu.

Sau đó không lâu Lester từ nhóm trung tâm và Yohan cũng xuất hiện.

Trận đánh Miletos không kéo dài. Quân của giáo đoàn hắc ám mất đi chiến ý, chỉ tìm cách tháo chạy. Chúng

vượt cầu quay lại Chalpy đồng thời giật sập cây cầu duy nhất này để làm chậm bước quân giải phóng.

Đến buổi chiều cùng, Miletos hoàn toàn được giải phóng. Trong thành trống không. Yulia không thấy tung tích mà cả lũ trẻ con khắp nơi bị gửi đến đây cũng đã bị tẩu tán hết.

Lúc đã tương đối yên ổn, Serisu mới biết chuyện Yulius và Ishtar đột ngột xuất hiện tấn công nhóm của Shanan và Sety. Athena vẫn chưa rõ tung tích, còn Shanan đã bị thương rất nặng vẫn còn ở lại trong rừng Âm U. Levin ngay sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của Sety đã lập tức đến ứng cứu.

Mãi đến cuối ngày quân sư quay trở lại cùng với Athena, Sety, Lakche và Shanan.

Serisu nhìn sắc mặt trầm trọng của bọn họ thì biết rằng rất có thể trong trận chiến này, người đầu tiên cậu để mất chính là người nghĩa huynh đã bảo vệ mình từ thuở ấu thơ.

Bóng tối đã hoàn toàn che phủ, mọi âm thanh chỉ còn là tiếng vọng từ xa khi Balmung đắm sâu vào trái tim Yulius. Mọi ý nghĩ đều biến mất, mọi cảm xúc bị tiêu trừ. Trong khoảng mênh mông tràn ngập hư vô chỉ có ý niệm về ánh sáng đối đầu bóng tối từ thưở bản nguyên. Ánh sáng của một ngôi sao băng đã nhập vào dòng máu, chảy trong mình thể hệ này sang thể hệ khác. Bàn tay cầm kiếm khác đi, ý chí thì không. Trong khoảnh khắc, ánh sao băng nhanh hơn cả sức mạnh ma thần, Balmung và Shanan đã trở thành một. Hoàn toàn là một thể.

Mũi kiếm đoạt mạng, đắm sâu vào trái tim ma hoàng tử.

Máu chảy nhưng không hề có sự sống.

Vị trí lẽ ra là trái tim chỉ còn bóng tối mênh mông.

Bóng tối trong trái tim Yulius quện vào cánh tay Shanan, ăn vào máu chàng, bám sâu vào linh hồn chàng quyết đẩy lùi ánh tinh quang đã thề nguyện cùng long tộc.

Shanan thoái lui.

Yulius cũng thoái lui. Hắn dù mang thân bất tử cũng tạm thời mất đi hoàn toàn sức chiến đấu.

Ishtar chạy đến với hắn, cùng rút lui khỏi chiến trường. Đôi mắt u oán của nàng đầy lo lắng và hoài tiếc. Có lẽ nàng tiếc nuôi cơ hội một lần nữa được chết đi...

Ma thuật trong khu rừng tan loãng dần, riêng hắc ám ma thuật ở lại trong cơ thể Shanan thì không. Chàng cố gắng được thêm một lúc nữa cho đến khi nhục thể khuất phục ý chí. Ma thuật hắc ám đang nắm quyền điều khiển tâm trí. Những kẻ bị trúng phải loại tà thuật của Loputousu thông thường đều hóa điên, quay lại tàn sát đồng đội của mình. Kẻ nào đã trúng phải đều chết trong điên loạn, đau đớn tột cùng, vô phương cứu chữa.

Shanan không sợ chết. Chàng vẫn còn đủ sức kết liễu mình trước khi hóa điên

Rồi nàng xuất hiện...

Nàng vẫn bình yên, thật tốt... Yohan ở ngay bên cạnh.
Nàng sẽ an toàn!

Nhưng nàng không hạnh phúc.

Shanan vẫn còn nhớ lời hứa năm xưa với Ayra. Chàng không chỉ hứa sẽ bảo vệ Lakche suốt đời, mà còn hứa sẽ làm nàng hạnh phúc. Lời hứa đầu tiên... Bỗng nhiên ý chí sống còn trỗi dậy trong chàng thật mãnh liệt.

Shanan đã khước từ cơ hội có một cái chết nhẹ nhàng. Cuộc chiến vẫn còn chưa kết thúc, vẫn còn chưa kết thúc...

Chẳng có gì rõ ràng trong địa hạt của bóng tối, kể cả thời gian cũng mờ nhạt và mọi giác quan đều tê liệt. Không rõ bao lâu, cuối cùng, Shanan thấy mình bị trói chặt trên thập tự của phòng giam tăm tối. Trước mặt chàng là kẻ đã luôn hiện diện trong tất cả những cơn thịnh nộ của Shanan: Manfoy.

“Gần hai mươi năm rồi nhỉ... vương tử Shanan, chúng ta lại gặp nhau.” Manfoy vui vẻ xoa xoa hai bàn tay

xương xẩu. Giọng nói của hắn quen thuộc biết bao. “Thực ra dạo gần đây, ta thường đến thăm người trong những cơn ác mộng. Ta đã luôn cảnh báo vương tử về mối nguy hiểm khi phò tá Serisu vậy mà người vẫn cứ cũng phớt lờ. Xem xem, gia gia của hắn chính phạt quê hương người, góp phần sát hại cả nhà người. Rồi vì phò tá phụ thân hắn mà cô mẫu yêu thương của người bỏ mạng. Vậy mà người vẫn ngoan cố bảo vệ con trai của Sigurd. Bây giờ thì sao chứ, xem người đã chọc giận diện hạ Yulius đến thế nào rồi. Người chỉ còn cơ hội duy nhất để chuộc tội thôi vương tử: Gia nhập cùng bọn ta và để bọn ta giải thoát cho người khỏi mọi đau đớn. Cùng với hoàng tử Yulius, người có thể trở thành thần.”

Shanan im lặng. Cơ thể dần có lại cảm giác. Dây trói siết chặt hai cổ tay tê rát, tuy nhiên vết thương trong trận chiến với Yulius lại không hiện hữu.

Chuyện gì đã xảy ra, vì sao ta lại ở đây? Lakche và Yohan có an toàn không? Chàng tự hỏi.

“Người đã là kẻ sắp chết rồi.” Manfoy nói như thể hắn đọc thấu suy nghĩ của anh. *“Bọn chúng bỏ người lại và ta đến mang người đi. Kẻ chết chẳng có giá trị bằng cứu lấy kẻ sống mà phải không vương tử Shanana. Serisu đã tìm lại được huynh đệ thực sự của hắn, Ares và Leef hữu dụng hơn một Shanana sắp chết nhiều.”*

Chàng vẫn không nói gì. Cứ để hắn nói, thời gian, kiên nại sẽ tạo nên cơ hội.

“Tại sao người không phục vụ cho ngài Yulius nhỉ? Chỉ cần người đồng ý, ta có thể giúp người tránh được rất nhiều đau đớn.”

Manfoy nói và rút ra một thanh kiếm từ bóng tối. *Thanh Phong.* Shanana nhận ra thanh kiếm của mình ngay khi Manfoy đâm sâu nó vào bắp đùi chàng đến tận xương. Vương tử nghiêng chặt răng, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

“Làm anh hùng chả có ích lợi gì ở đây.”

Manfoy rút thanh kiếm ra, quăng xuống sàn và giải thoát cho Shanan khỏi xiềng xích chỉ với một vài câu thần chú.

“Cầm lấy để tái ngộ người quen cũ và chơi trò chơi cũ nào.”

Shanan lão đảo cầm lấy thanh kiếm. Vết thương hết như ở đền Shrine.

Trong bóng tối Shanan nhận ra Galzus đã thay đổi hoàn toàn. Mái tóc chuyển màu bạc trắng, đôi tròng mắt đục ngầu như mắt kẻ đã chết và trên trán xuất hiện một dấu ấn đen toả đầy hắc quang.

“Người đã làm gì Galzus?”

“Chà, người lo lắng cho hắn sao? Trong khi hắn chỉ muốn giết người.”

Manfoy chưa dứt lời thì Shanan thu hết sức lực tấn công Manfoy. Chỉ cần hắn chết có lẽ những ma pháp ám lên Galzus cũng được giải trừ.

Tuy Shanan đang bị thương, nhưng vết thương chỉ ảnh hưởng đến di chuyển mà không hề ảnh hưởng đến tốc độ xuất kiếm. Một kiếm đó lại là trong lúc sinh tử ngàn cân, anh đã dồn hết tinh thần, sức lực vào.

Kiếm chiêu chưa đi hết cánh tay Shanan đã đau nhói lên.

Tiếng khớp xương bị bẻ gãy vang lên khe khẽ.

Shanan đau đến cứng người.

Galzus xuất chiêu nhanh hơn cả ánh chớp. Chỉ trong một cái nháy mắt hắn đã có thể bẻ trật khớp cổ tay Shanan và thúc mạnh vào bụng chàng.

Tốc độ của hắn thực đáng sợ, sức mạnh còn đáng sợ hơn.

“Hắn mạnh hơn trước nhiều phải không? Người còn có thể mạnh hơn thế rất nhiều lần nếu theo chúng ta đây. Nhìn người có vẻ đau đớn quá, chỉ là món khai vị thôi mà. Hắn không còn là Galzus mà người từng biết nữa

mà đã thoát thai hoá cốt trở thành ma tướng Bovis. Và giờ thì hắn còn có việc phải làm. Cái đầu của Serisu còn đang đợi hắn tới lấy.”

Manfoy phủ tay ra lệnh.

“Đi đi Bovis, để vương tử Shanan cho chúng ta chăm sóc.”

“Không... Galzus, không được.”

Shanan cố gắng đứng lên ngăn cản biểu ca của mình một lần nữa. Một lần nữa chàng thất bại. Galzus đã mạnh hơn quá nhiều.

“Đủ rồi Bovis... ta cần hắn sống.”

Ma tướng buông bàn tay khỏi cổ họng Shanan. Chàng tựa vào tường, thở dốc, giận dữ và bất lực. Cơ giân trào lên uất nghẹn chẳng thể kiềm chế nổi. Sát cơ nhuộm đầy trong mắt bi thương của tuyết lang bị dồn vào đường cùng.

Manfoy cười lớn. Ồ... hẳn đã nhớ lại ánh mắt này. Ánh mắt của thằng nhóc Shanan quát ngựa đuổi theo khi hắn bắt đi Diadora. Hẳn chợt có chút tiếc nuối, ngày đó quá vội vàng, không kịp dừng lại chơi đùa một chút với thằng nhóc. Ồ... nếu hắn biết tay thiếu niên đuổi theo mình mang dòng máu chính thống của Odo, hẳn không chừng đã bắt luôn tiểu vương tử đi.

Dù sao, giờ hắn chơi đùa một chút cũng chưa muộn. Manfoy lại cho gọi đến hai người khác cùng những hắc ám pháp sư.

“Yulia...” Shanan khẽ kêu lên. Máu tràn ra từ trong cổ họng.

Yulia khẽ run rẩy nhưng nàng không nhìn anh. Nàng chỉ cúi mặt nhìn xuống chân mình. Manfoy lại nói.

“Yulia à... hồn láo quá đấy. Hẳn người không nhận ra công chúa Yulia, hoàng nữ song sinh của điện hạ Yulius đúng không? Sao hả vương tử, thế giới thay đổi nhanh quá phải không?”

Yulia thoáng biến sắc và vẫn tiếp tục im lặng.

“Yulia... ngẩng đầu lên... mọi có là ai cũng không quan trọng.” Shanan cố lên tiếng. Danh vị chưa bao giờ là điều vương tử Isaach coi trọng. Yulia dù có là ai cũng vĩnh viễn là bằng hữu của chàng và quân giải phóng. Thời gian hạn hữu, Shanan chỉ hy vọng nàng có thể hiểu, thực sự hiểu để không bao giờ rơi vào ma đạo mà Manfoy đã bày ra. *“Yulia... mọi luôn là tiểu mọi của tất cả chúng ta...”*

Manfoy hừ mũi. Những ma đạo sĩ lập tức trói chặt Shanan vào thập giá. Dây trói giật mạnh vết xương gãy ở cổ tay và kéo căng những vết thương khắp cơ thể. Shanan gần như muốn ngất đi thì Manfoy đã yểm một đạo bùa chú nhỏ giữ cho chàng tỉnh táo.

“Ta muốn nghe thấy ngươi la hét thống khổ chứ không phải lảm nhảm những điều dối trá vương tử ạ. Nay, ngươi có nhận ra kẻ còn lại không?”

Một hắc ám pháp sư kéo Shanan ngược nhìn lên. Bên cạnh Yulia là một nữ chiến binh tóc vàng bị trói chặt

khuyết tay. Nàng có lẽ đã ngoài ba mươi tuổi và trải qua không ít gian khổ tuy nhiên thần thái vẫn còn lộng lẫy chẳng khác nào một nữ thần rừng.

Shanan cũng có một ấn tượng mơ hồ đã gặp nàng.

Thật giống Patty. Chàng chợt rung mình. Lẽ nào...

“Ả sẽ là ma tướng tiếp theo của ta và người cũng vậy. Shanan, không chỉ có lòng hận thù mới tạo ra ma tướng không? Thập nhị ma tướng căn bản là những chiến binh hùng mạnh, bị tra tấn thảm khốc, đến lúc tâm trí chỉ còn thù hận. Người và ả sẽ có vinh dự đó. Thuộc hạ của ta sẽ lần lượt chăm sóc các người, những gì người chịu, ả cũng sẽ chịu, các người sẽ nghe thấy tiếng kêu thét của nhau... và ta rất muốn xem ai trong số hai người gục ngã trước. Vương tử của Isaach hay công nương của thành Jungvy?”

Manfoy phá lên cười. Những ma đạo sĩ đồng loạt xuất hiện trong bóng đêm vây quanh Shanan và nữ chiến binh tóc vàng.

“Còn người, công chúa Yulia, hãy tận hưởng sự đau khổ và nỗi tuyệt vọng của chúng đi. Lần tới nếu người chạy trốn, sẽ đến lượt người bị treo trên cọc nhục hình.”

Manfoy cười nhẹ.

Đám ma đạo sĩ tùy tùng bắt đầu chuẩn bị những dụng cụ tra tấn. Một kẻ nói.

“Chúng ta sẽ bắt đầu với cách cổ điển nhất từ bàn tay nhé.” Hắc cười khùng khục. *“Phụ nữ trước tiên phải không nào?”*

“Muốn làm gì hãy làm với ta. Để cô ấy yên.” Shanán gầm lên.

“Cung kính không bằng tuân mệnh, thưa vương tử.”

Hắc nói và cầm bàn tay Shanán lên, nâng niu như cầm tay một người tình. Cây kềm và dũa trong tay hắc cũng nhẹ nhàng như thế, rất nhẹ nhàng lấy ra từng cái móng tay một.

Manfoy lại bật cười.

“Vương tử của chúng ta vốn rất ngoan cố. Hãy bắt đầu với xương của hắn trước.”

Thời gian trôi qua, Shanan không thể nhớ được bao lâu. Cục hình đến nối tiếp nhau, nối tiếp nhau không dứt. Kể cả ngất đi cũng không thể. Đau đớn quá sức chịu đựng rửa sạch tâm trí.

Đôi lúc chàng nghe tiếng Yulia khóc nức nở. Đôi lúc lại nghe thấy tiếng thét của chính mình và của nữ chiến binh bên cạnh. Mắt chàng nhoè nhoẹt máu và mồ hôi. Bóng tối bao trùm dày đặc. Chàng chỉ cố gắng giữ cho mình một tia minh mẫn duy nhất trước vòng vây của bóng tối và đau đớn. Chàng không thể gục ngã, không thể trở thành ma tướng trở về giết chết đồng đội mình.

Cuối cùng, rất lâu sau đó khi những tên tra tấn đã mệt mỏi, chúng thả Shanan xuống và Manfoy lại xuất hiện.

Một lần nữa, Shanan cố gắng vùng dậy giết chết hắn với đôi tay trần.

Vô ích.

Chút nỗ lực cuối cùng chỉ làm chàng thêm đau đớn mà nhận ra rằng xương cốt trong mình đã bị bẻ gãy gần hết. Ngoại trừ hấp hối chàng chẳng thể làm gì khác ở nơi này.

Một giấc ngủ chập xuống Shanan cùng những cơn ác mộng nối tiếp nhau.

*

“Shanan... huynh Shanan...”

Vương tử mở mắt.

Ánh sáng nhoè nhoẹt ấm áp của những ngọn nến kéo theo hình ảnh nhạt nhoà của một cô gái.

Lakche.

Shanan cố vùng ra khỏi nàng. Có thể là một ảo ảnh nữa. Trong sự tra tấn của Manfoy chàng đã nhìn thấy

quá nhiều ảo ảnh. Từ cái chết của phụ thân, ngọn lửa ở vương cung Barhara, cô mẫu Ayra và công tử Lex... cho đến sa mạc trùng vây sát thủ cùng bão cát mà chỉ có mình chàng và Oifey đơn độc với những đứa trẻ vẫn còn chưa tự mình bước đi.

“Shanan... muối đây...”

Shanan lắc đầu thật mạnh.

Bàn tay phải của chàng đang bóp chặt lấy cổ họng Lakche. Hơi ấm trên cơ thể, nhịp đập của mạch máu... nàng là thật.

“Lakche... muối... không phải là ảo ảnh?”

Shanan buông lỏng bàn tay và nhận ra Lakche đang cầm trong tay chiếc khăn xanh óng ngày nào.

“Muối không phải ảo ảnh. Muối là Lakche đây... huynh Shanan.”

Nàng nói như khóc, ôm chặt lấy Shanan.

Nếu nàng là thực vậy thì Manfoy, Yulia, Galzus là ảo ảnh sao?

“Lakche... Serisu đâu?” Chàng khẽ hỏi. Con đau từ vết thương trên ngực rất rõ ràng. Đó là vết thương do Yulius gây ra, không phải từ sự tra tấn của Manfoy. Chàng cũng ngửi thấy mùi của nến cháy, mùi máu, mùi thuốc đắp và mùi thơm trên mái tóc của Lakche, hình ảnh và thanh âm của nàng cũng đều rất thật. Vậy thì Manfoy... và tất cả những việc khác trong phòng khảo hình... chúng cũng rất thật quá đi.

“Minh chủ đã ở đây suốt.” Lakche buông anh ra.
“Huynh ấy vừa mới về phòng...”

“Đến chỗ đệ ấy... Lakche, có thể Manfoy đang cử sát thủ đến đây... mau... báo với Levin và Skasaha tăng cường canh gác...”

Shanan thở dốc vì phải nói quá nhiều. Vết thương làm chàng phát cáu và kiệt sức.

“Nhanh lên.” Shanan quát.

Lakche chưa bao giờ thấy biểu ca của mình lại mất bình tĩnh đến thế. Không chút chần chừ, nàng vội lao đi.

Chỉ ít lâu sau, Levin vội vã đi vào cùng Sety và Lakche cũng trở lại.

“Quân sư... Manfoy...”

“Được rồi, được rồi.” Levin cắt lời. “Cả Skasaha lẫn Ares đều đang túc trực ngay trước cửa phòng Serisu chỉ thiếu điều đi vào ngủ chung với hân nữa thôi. Bên ngoài lâu đài cũng đã tăng cường canh gác. Còn người thì nằm xuống ngay lập tức.”

Levin sai bước đến cạnh giường Shanan. Ông hơi nhăn mặt khi nhìn vào vết thương đã lại thấm ứ máu ra ngoài lớp vải băng. Quân sư thận trọng cắt lớp vải băng vết thương ra. Mùi thối rửa và máu mủ bốc lên rất tệ hại. Shanan nhận ra mùi vị đó, chúng báo hiệu thần chết đã đến gần.

“Lakche, pha thuốc ngủ đi. Sety chuẩn bị thuật thư ánh sáng. Chúng ta sẽ phải cắt bỏ phần thịt bị nhiễm độc.”
Levin lập tức ra lệnh.

“Quân sư, không cần thuốc ngủ... ta đã ngủ đủ rồi.”
Shanan chỉ sợ nếu ngủ lại một lần nữa, khi thức dậy chàng sẽ trở thành ma tướng trong tay Manfoy.

“Hừ.” Levin lau bầu. *“Vậy thì mang dây trói lại. Lần trước khi Sety chữa trị cho người, người đã chửi nữa đã bẻ gãy tay hắn và đâm gãy mũi Lester.”*

“Ta... không nhớ gì cả.”

“Lúc đó huynh đã hôn mê. Chỉ là bản năng thôi.” Sety nói. *“Dù sao, ta nghĩ huynh nên uống một ít thuốc ngủ sẽ dễ chịu hơn...”*

“Không cần đâu.” Shanan lắc đầu. *“Lakche ra ngoài đi.”*

Lakche vừa định phản đối thì Levin đã lên tiếng.

“Để con bé ở lại đây. Ta cần nó chạy qua chạy lại. Lakche, còn chờ gì nữa mang dây trói lại đây.”

“Nhưng mà...” Lakche ngập ngừng nói. *“Tiểu nữ sẽ giữ được vương tử, không cần đến dây trói đâu.”*

Shanan thở dài. Chàng vẫn còn có thể nhận ra đôi mắt Lakche sưng đỏ lên vì nước mắt.

“Ta hứa sẽ nằm yên.”

Levin “hừ” một tiếng rồi ra hiệu cho Sety bắt đầu.

Vương tử Silesia xé ra một trang thuật thư ánh sáng. Thay vì gọi lên sức mạnh để chiến đấu, cậu biến chúng thành vô số những lưỡi dao nhỏ luồn lách vào trong vết thương của Shanan. Ngọn lửa của con rồng đen không bùa chú nào chữa lành được. Kể cả thuật thư ánh sáng cũng chỉ có thể ngăn chặn tử thần lại đôi chút.

Shanan ghì chặt lấy thành giường, gồng mình chịu đựng những cơn đau. Chàng nhắm mắt, cố hết sức tập trung vào nhịp thở để đừng thét lên. Cơn đau chi phối tất cả

mọi giác quan. Chàng không bao giờ có thể tập trung đến hơi thở thứ ba trước khi phải bắt đầu lại từ đầu với cơn đau khôn khiếp che lấp hết mọi sự minh mẫn.

Ý thức mờ dần đi...

Căn phòng này với Lakche, Sety và Levin là sự thực hay chỉ là một cạm bẫy khác của Manfoy nghĩ ra. Shanan không phân biệt nổi, nhưng nếu là một giấc mộng, chàng muốn ở lại đây. Dù đau đớn hơn đi nữa vẫn còn những người chàng yêu quý và quan tâm. Chàng sẵn sàng đổi tất cả để ở lại, để biết rằng họ vẫn an toàn.

Hai bàn tay Shanan bám chặt lấy thành giường đến trắng bệch. Giường đá cào vào lòng bàn tay bỏng rát nhưng chẳng là gì so với những gì Sety đang chữa trị. Một đôi bàn tay lạnh và ẩm ướt mồ hôi gõ tay Shanan ra khỏi thành giường. Vương tử siết chặt lấy bàn tay đó, một bàn tay nhi nữ đã hằn chai sạn của thép và chiến trường. Bàn tay của cô gái mà chàng nợ lời hứa về hạnh phúc.

Một luồng hơi ấm nhẹ nhàng xuyên qua đầu óc mê mị của Shanan lôi kéo chàng tỉnh lại.

Levin thổi một đạo thần chú trong vạt như ánh sáng lên vết thương của Shanan ngay khi Sety đã xong việc của mình.

“Thứ bùa chú này sẽ giữ người tỉnh táo và thấy dễ chịu hơn một chút. Lakche cầm đơn thuốc này đến chỗ Corpul đánh thức hắn dậy. Sau đó thì ở ngoài canh gác, ta không muốn có ai vào đây khi chưa đến lúc.”

Lakche nhận tờ giấy Levin đưa, nhanh chóng chạy đi.

Nàng vừa đi khỏi hoàn toàn, Levin liền nói.

“Giờ thì người có thể kể những gì muốn kể rồi.”

Shanan thuật lại mọi ảo ảnh đã nhìn thấy từ khi hôn mê. Manfoy, Galzus, Yulia và cả nữ chiến binh tóc vàng. Shanan cố gắng kể vắn tắt nhất có thể vậy mà vẫn phải dừng lại rất nhiều lần mới hoàn thành.

Levin nghe xong rất trầm ngâm. Ông xem xét bàn tay phải của Shanan rất cẩn thận rồi chậm rãi nói.

“Việc của Yulia và nữ chiến binh tóc vàng đừng kể lại nói lại với ai. Nếu đúng như người nói thì thực là chuyện lớn. Ngay trước khi người tỉnh lại, Faval cũng đột nhiên ngã bệnh, sốt cao mê man.”

“Faval vốn thừa hưởng thánh ấn từ mẫu thân...”

“Phải. Hắn cũng đang giữ Itival, nếu Brigid gặp chuyện hắn rất có thể bị ảnh hưởng. Tuy nhiên Manfoy không thể tác động trực tiếp đến hắn như với người. Ta sẽ chữa trị được cho Faval.”

Sety vội nói.

“Phụ thân, có phải do vết thương của Loputousu mà xảy ra chuyện này?”

“Phải.” Levin trầm ngâm. *“Từ vết thương, bóng tối của Loputousu đã ăn vào máu. Xưa nay kể trúng phải Loputousu không ai sống sót.”*

“*Chẳng lẽ không có cách thật sao?*” Sety nắm chặt bàn tay, chỉ hận không thể đâm thẳng vào Yulius.

Levin lắc đầu.

“Tạm thời ta chưa nghĩ ra. Giấc mơ về Manfoy không chỉ là ảo ảnh. Ảo ảnh không đau đớn như vậy, hơn nữa dấu vết của việc tra tấn ít nhiều còn sót lại trên cơ thể hắn. Toàn thân đều xuất hiện những dấu tích của việc tra tấn. Tuy nhẹ đi rất nhiều nhưng... việc này không chỉ đơn giản là mộng mị đâu. Có lẽ lời nguyện đã ám vào máu người đã được thúc đẩy bởi Loputousu. Manfoy nhất định sẽ tiếp tục đẩy nhanh quá trình. Chẳng có gì hoàn hảo hơn là có một ma tướng ngay trong chính quân giải phóng nhưng cũng vừa hay là Shanan có thể nhìn thấy những kế hoạch của Manfoy.”

“Phụ thân... người có thể đừng nói chuyện lạnh lùng như vậy... Người nhất định phải cứu cho được vương tử Shanan.”

Levin “hừ” một tiếng.

“Ta không phải không muốn cứu hấn. Tính mạng của Shanán, ta hoàn toàn không có gì bảo đảm. Nhưng chỉ cần hấn giữ được tinh thần vững mạnh đến phút cuối cùng, sẽ không có cách nào biến hấn thành ma tướng được.”

“Phụ thân... người...”

“Con cho là ta tàn nhẫn, nhưng ta chỉ nói sự thật thôi. Tuy nhiên mọi bùa chú đều vốn có cách giải. Xưa nay không có không có nghĩa là vĩnh viễn không có.”

“Người đã nghĩ ra sao?” Setty nôn nóng hỏi lại

Levin lại im lặng. Một lúc sau ông đáp rất thận trọng và thẳng thắn.

“Ta không chắc. Thông thường đã trúng phải hắc hoả của Loputousu thì chẳng có con đường nào khác ngoài cái chết cả. Thậm chí các tư tế phải giúp cho nạn nhân một cái chết nhanh chóng và nhân đạo hơn. Shanán, nếu người cảm thấy quá khổ sở, Sety có thể giúp người ra đi một cách thanh thản.”

“Phụ thân...” Sety quát lên. Ngay lập tức chàng phải dừng lại đôi chút để giữ cho mình đừng nói điều gì vô lễ.

“Sety, ta chưa nói hết mà.”

“Con... xin lỗi. Nhưng dù có mất hết pháp lực con cũng không để vương tử Shanan phải chết như vậy.”

“Ta hiểu.” Levin đáp gọn. *“Ta chỉ nói là thông thường là vậy. Còn Shanan vốn không phải là kẻ bình thường. Trong người hắn là long huyết truyền từ thời Odo và hắn có Balmung bên mình.”*

“Balmung có thể giúp ích gì ở đây sao?” Shanan hỏi.

“Nếu không có Balmung người đã chết rồi. Lúc ta đến tình trạng của người rất tệ hại. Vào lúc tưởng chừng như không còn hy vọng gì nữa thì thanh kiếm của Odo đã cho người sức mạnh để duy trì mạng sống. Như có lần ta đã nói với người, thần binh có hai mặt tốt xấu. Kẻ có máu thánh thông thường chỉ sử dụng được một trong hai, chỉ có thánh chiến sĩ mới có thể đánh thức

cả hai bộ mặt của thần binh và người đã làm được điều đó vào lúc người tấn công Yulius. Ta tin rằng long huyết có thể cứu sống người khỏi Loputousu một lần thì cũng có thể giúp người giải trừ nó hoàn toàn.

Nhưng phải làm như thế nào, chỉ có người mới tìm ra được cách. Điều đã giúp người đánh bại Yulius cũng sẽ giúp người sinh tồn.”

Shanan không đáp. Một lúc sau, Levin lại nói.

“Chuyện của những người trẻ tuổi các người... lẽ ra ta thực sự không nên xen vào. Những lời này chỉ là từ kẻ trở về từ cõi chết... Ta coi như là đã sống hết một kiếp người rồi, có nhiều việc kiếp trước không thấy được, kiếp này nhìn ra thì đã muộn rồi. Trong trường hợp của ta... ta tự nghĩ mình may mắn còn có chút thời gian để có thể sửa chữa chút ít sai lầm, dành thêm chút đỉnh thời gian ở bên người của phụ nữ của mình... nhưng chung quy vẫn làm cho nàng đau khổ chết chồng. Người chết thì đã đành, người sống thì phải sống với nỗi đau không dứt. Thời gian vốn chữa lành nhiều vết thương,

chỉ trừ nỗi ân hận là ngược lại. Thời gian càng dài, day dứt càng lớn. Người dĩ nhiên hiểu điều này hơn ai hết.

Shanan, kẻ không vì bản thân mình mà sống, cũng không làm những người mình yêu quý hạnh phúc được. Còn một chuyện nữa. Đó là lúc đã đặt một chân xuống hoàng tuyến, ta gặp được rất nhiều người quá cố. Có cả cha người.

Mẹ người mất rất sớm, Mariccle không tục huyền cũng vì muốn dành hết tình thương cho người. Cả hấn lẫn Ayra đều nhìn thấy người chính là tương lai xán lạn dành cho Isaach. Còn đối với bọn Serisu, người vừa là cha vừa là anh vừa là thầy. Chúng đã đoàn kết lại dưới ngọn cờ của Serisu, nhưng trên chiến trường, chúng tiến lên theo bước chân của người. Người là kẻ đầu tiên truyền đi lòng can đảm cho bọn trẻ đó... vì vậy... hãy cố gắng mà sống.”

Cả Shanan lẫn Setty đều chưa bao giờ thấy Levin nói nhiều đến thế. Setty thậm chí cũng là lần đầu tiên mới nghe phụ thân mình nhắc đến người đàn bà ông bỏ lại

ở quê nhà. Trước đây khi gặp lại cha, Levin từng nói với Setty rằng ông không có vợ con gì cả và rằng Setty cũng nên học theo ông để có cuộc đời thanh thản. Setty chẳng tin nổi vào tai mình, người cha trong kí ức của chàng đã thay đổi hoàn toàn. Lòng oán trách của Fee đối với Levin cũng vì vậy càng lúc càng sâu nặng.

“Ta nhất định khắc ghi những lời này.” Shanan đáp lại.

Levin gật đầu chợt nhìn về phía cánh cửa. Sety và Shanan cũng đã nhận ra họ có rất nhiều vị khách lên lút.

Oifey và Lakche đến lúc Levin đang nói chuyện nên vẫn đứng đợi ở ngoài, không chỉ vậy kể cả Serisu, Skasaha, Lester, Lana, Delmud, Patty đều có mặt.

“Ta có vài lời muốn nói với Serisu.” Shanan mệt mỏi nói. *“Trong này lạnh quá, có thể giúp ta đốt lửa lớn hơn và thêm một ít trầm hương không?”*

Sety nhẹ gật đầu, không khỏi ái ngại. Trong phòng vốn dĩ rất ấm áp rồi. Cái lạnh thường là báo hiệu đầu tiên

của thần chết đang đến. Vương tử Silesia nén lại một tiếng thở dài, thêm củi và hương trầm vào lò. Trầm hương sẽ che giấu mùi tử khí rất dễ nhận ra với những kẻ đã kinh qua bao trận mạc. Ít nhất vào lúc này, Serisu nên toàn tâm toàn ý hướng về Chalpy...

Xong hết, Sety mới mở cửa cho bọn Serisu vào.

Ai hỏi han gì, Shanan đều nói không sao và đốc thúc Serisu nhanh chóng vượt sông đánh vào Chalpy. Thành Chalpy là quê nhà của của Sigurd, trở trêu thay Alvis lại đang đóng quân ở đó, rất có khả năng Yulia cũng ở cùng y. Mọi bi kịch Alvis bắt đầu cũng đã nên đến lúc kết thúc ở tại thành Chalpy.

“Serisu, lần này ta e không thể đi cùng với đệ.” Shanan nói. *“Đệ phải nhanh chóng xuất quân, nhất định phải cứu cho được Yulia.”*

“Huynh yên tâm nghỉ ngơi, đệ cũng đang chuẩn bị hết sức có thể.” Serisu siết chặt bàn tay nghĩa huynh.

Shanan mỉm cười, chàng có lẽ sẽ không thể nhìn thấy cái ngày Serisu bình định thiên hạ, nhưng chàng tin tưởng hơn ai hết, cái ngày đó sẽ tới. Mười bảy năm dưỡng dục, cậu bé ngày nào đã trưởng thành rồi.

“Serisu, ta sẽ luôn ở bên cạnh đệ, bất kể như thế nào, vẫn luôn như vậy. Ta không giữ đệ nữa... đệ còn nhiều việc phải làm.”

Serisu vẫn luôn là người thật thà, nhân hậu. Cậu ít khi nào có thể đọc được những tâm sự được giữ kín, chỉ lần này, cậu có thể cảm thấy sự mất mát đang đến rất gần trong thái độ bình thản của Shanan.

Serisu nhìn qua Sety, vương tử Silesia tránh né cái nhìn đó.

“Về đi Serisu. Ta muốn nghỉ ngơi một lúc.” Shanan cũng nhận ra nỗi đau đớn đang dấy lên trong mắt Serisu. Mọi chuyện nên diễn ra nhẹ nhàng trong khi cuộc chiến vẫn còn dài phía trước.

Serisu miễn cưỡng đứng lên. Cậu quay đi thật nhanh, dẫu một giọt lệ mà chỉ Lana mới nhìn thấy kịp.

“Bảo trọng.” Shanan tiễn biệt cậu.

Serisu chỉ có thể gật đầu. Cậu sợ rằng bất kì lời nào nói ra nữa cậu cũng sẽ mất đi sức mạnh để kiềm chế nỗi sợ hãi mất mát đang dâng lên.

Oifey quỳ xuống bên người bằng hữu từ thuở thiếu thời, nắm chặt lấy bàn tay chàng. *Lạnh quá!*

“Đệ... phải cố gắng. Chúng ta... chúng ta...” Oifey chớp nhanh mắt... gần hai mươi năm thâm tình... từ đại quân Grannvale, đến vô số những chiến trường và đại sa mạc cũng đã không giết được người bằng hữu này kia mà.

“Đừng khóc. Oif...” Shanan gắng sức siết chặt bàn tay anh. *“Huynh đã chờ ngày này lâu lắm rồi. Mối thù của công tử Sigurd... đã sắp... trả được.”*

Oifey gật đầu, lại gật đầu. Anh đứng lên. Ít nhất, vì Serisu, anh phải kiên cường bước tiếp.

Shanan đã quá mệt để có thể nói điều gì đó với Lakche. Chàng muốn được ngủ, một giấc ngủ thanh bình biết bao. Thật ra thì giờ chính là lúc để ngủ. Bọn trẻ của chàng đều đã lớn, đều đã đủ trưởng thành để nhận lấy trách nhiệm và khó khăn. Tất cả chúng đều biết chuyện sắp xảy ra, và chúng sẽ vượt qua. Kể cả Patty hôm nay cũng đặc biệt im lặng.Ồ... tất cả chúng đều đã lớn.

“Shanan.” Lakche quỳ xuống bên cạnh chàng. *“Muội sẽ ở bên huynh. Bất luận như thế nào... muội cũng sẽ ở bên huynh...”*

Shanan không còn sức để đáp lại nữa. Thật tốt biết bao khi biết rằng nàng sẽ vẫn ở bên cạnh mà cũng thật đáng sợ làm sao lời nói đó. *Đừng làm chuyện gì ngốc nghếch.* Chàng muốn dặn dò biểu muội một lần nữa...

Quá trễ!

Một lần nữa trước mặt Shanan lại là Manfoy.

Lần này không còn thấy nữ chiến binh tóc vàng hay Yulia nữa. Chỉ có bóng tối, Manfoy và ngọn lửa đen trên tay hắn.

Hắc ám ma đạo sĩ xoa xoa đôi bàn tay cùng nhau, hài lòng mỉm cười.

“Chào mừng vương tử... nhận lấy món quà cuối cùng của ta.”

Ngọn lửa đen được Manfoy rót xuống, bắt cháy vào vết thương trên ngực Shanan. Chàng nhắm mắt, gồng mình chịu đựng nỗi đau đớn dày vò lần nữa.

Thánh ấn của long tộc trên ngực chàng tỏa ánh sáng tinh quang nhàn nhạt. *Ta sẽ không thua.* Shanan nghiêng chặt răng, trận chiến này... không phải cho những người đã chết, hay cho những sai lầm bất khả chuyển dời của quá khứ mà cho những người đang chờ đợi chàng...

Arya... hình bóng vương nữ Isaach hiện ra, đang chờ đợi chàng nhưng làm sao Shanan có thể thanh thản đi

về phía Ayra khi những lời hứa của chàng vẫn chưa trọn vẹn? Những lời hứa càng cứa sâu vào vết thương lòng mang tên thời gian và mất mát. *Ayra... người đã bảo vệ con cả đời mình... Giá như ngày đó con có thể mạnh mẽ hơn... Arya con đã luôn muốn có thể bảo vệ người Lakche và Skasaha... Con xin lỗi, Ayra... nếu ngày trước con mạnh mẽ hơn... người đã còn ở đây... Ayra...*

Ayra mỉm cười. Bao nhiêu năm rồi kể từ lần cuối cùng Shanan nhìn thấy nụ cười của nàng? Có phải là khi nàng ẵm hai đứa trẻ sơ sinh... và khi cậu bé Shanan hứa sẽ tặng cho con gái nàng hạnh phúc suốt đời?

Con đã trở thành một trang nam nhi chân chính. Ta giờ đã có thể trọn mệnh với hoàng huynh. Bóng hình của nàng phai nhạt dần, lời của nàng vẫn còn ở lại.

Con sẽ không thua. Ayra, con sẽ giữ được những lời hứa của mình. Shanan thét vào bóng tối. Trong khoảnh khắc đó chàng lại là một đứa trẻ gặt lệ chạy khỏi quê hương. Đứa trẻ đã đi trọn một vòng thế giới, đã quay lại và trưởng thành ở đúng đường biên sinh tử.

*

Ánh mặt trời toả trên dòng sông, nước sông lấp loá. Đám bụi nắng dưới lòng nước óng lên như muôn vạn thảng năm quá khứ phiêu linh.

Gió thổi sương bay, đưa đi mùi ẩm ướt tinh khôi trộn lẫn với hương mai hoa thanh khiết dịu dàng. Quầng mặt trời loá sáng vàng cam, rải xuống khắp cõi bờ thứ hơi ẩm như một lời hẹn ước. Xuân đang tới, mùa đông đang qua, trần gian giữ áo tuyết phong, mở hội hè.

Bình minh vẫn đẹp ghen ngào thế này bao vạn kỷ.

“Thảng tiến thành Chalpy.” Serisu giơ cao thanh kiếm bạc. Rạng đông bừng cháy trên thanh gươm của mình chủ trẻ tuổi.

“Vì công tử Sigurd.” Một tiếng hô khác vọng lên từ đám đông binh sĩ.

“Vì món nợ của công tử Sigurd thành Chalpy.” Những tiếng hô khác đồng loạt vang lên.

“*Vì phụ thân Sigurd...*” Serisu nắm chặt lấy đốc kiếm, thúc ngựa lên đường.

Đoàn quân giải phóng theo bước. Giáp trụ sáng ngời cả một vùng bình nguyên rộng lớn. Mặt trời đã hồi sinh ở đại lục Jugdral, một thế hệ mới của ánh sáng đã trỗi dậy.

Và trên thành cao Velthemor, đại quốc vương Alvis lặng lẽ ngắm nhìn, thời điểm quá khứ đã đuổi đến nơi, thời điểm để trả lại mọi món nợ của lương tâm đã đến rồi.

CHƯƠNG 5.

HỎA ĐẾ

Ta có một giấc mộng lớn về một thế giới tốt đẹp hơn. Một thế giới bình ổn, công bằng và không còn kẻ nào bị thiêu sống nữa, bất kể y mang dòng máu của ai đi nữa. Mọi kẻ sinh ra đều có quyền được sống. Ta muốn nhìn thấy trăm họ ấm no, quan lại công bình chính trực. Trong triều cương chẳng còn bọn gian thần khua môi múa mép, tư lợi bản thân. Cũng không còn các công quốc binh mạnh lương nhiều lúc nào cũng sẵn sàng vì danh dự mà lao vào những trận chiến tranh vô nghĩa với các thế tộc khác.

Trong thế giới đó, người người sống chan hoà. Không ánh sáng, không bóng tối kình chống nhau. Tượng thần Loputousu có thể được thờ phượng như tượng của những thánh chiến sĩ, không có huyết tể, không có người chết... tất cả mọi đứa trẻ đều được chạy nhảy tự do dưới bầu trời bát ngát. Trong thế giới đó, ta tin rằng kể cả hắc ám ma long cũng sẽ hướng thiện. Tà niệm sẽ tiêu tan, vạn đời không còn binh lửa chiến tranh.

Đó không chỉ là giấc mộng của ta, còn là giấc mộng của mẫu thân Cigyun, người suốt đời phải che giấu dòng dõi hắc ám ma long của mình, người suốt đời chịu đau khổ đau.

Cuộc đời người có tội tình gì? Sinh ra đã phải trốn chạy, lẩn tránh vì một phần dòng máu hắc ám long trong mình. Xuất giá, gặp phải người đàn ông trắng hoa. Cha ta, công tước thành Velthemor dẫu có yêu mẫu thân tới chừng nào, cũng không chịu từ bỏ những nữ nhân khác. Kể cả thị nữ thân tín của mẫu thân cũng bị ông quyến rũ, sinh ra Azel.

Mẫu thân uất hận, ngã vào vòng tay vương tử Kult.

Cha ta lang chạ với thị nữ của người, người có con với chủ nhân của ông. Người đã trả thù cha ta lần cuối trước khi lặng lẽ bỏ đi. Phụ thân nhục nhã tự vẫn để lại ta và Azel nương tựa lẫn nhau.

Ngoài Azel bé bỏng, đứa em cùng cha khác mẹ, ta đã chẳng thể nói với nó một lời yêu thương suốt chừng đó

tháng năm. Nhưng lẽ ra nó phải hiểu, trên thế gian này chỉ còn hai anh em ta. Tại sao nó lại chống lại ta?

Vì Sigurd ư? Sigurd là biểu tượng của một thế giới mới. Thế giới của hấn và ta... giấc mộng của chúng ta đều giống nhau kia mà. Chỉ là một thế giới mới không thể có hai mặt trời.

Bạo hỏa Barhara đốt cháy giấc mơ của Sigurd, mở ra mặt trời trên đế chế của ta. Tất cả những gì ta muốn làm đều đã làm được.

Tứ đại gia tộc, nhà Jungvy, nhà Chalpy, nhà Dozul và nhà Friege gầm ghe đấu đá nhau bao năm, cuối cùng đều tàn bại dưới tay ta.

Thế giới vốn đã thanh bình tốt đẹp hơn rất nhiều.

Và ta cũng tìm được tình yêu của mình, sống bên nàng hạnh phúc, sinh được hai đứa con xinh đẹp, giỏi giang. Ta yêu nàng biết mấy, Diadora... chúng ta đã yêu nhau say đắm mà chẳng biết rằng tình yêu của nàng bắt nguồn từ bùa mê. Manfoy đã ra tay. Trái tim thực sự

của nàng chỉ thuộc về duy nhất Sigurd. Ta cũng chẳng bao giờ ngờ rằng Diadora lại chính là em gái ta, đứa con gái của mẫu thân và vương tử Kult.

Anh em loạn luân, hai dòng máu bóng tối vốn im lặng trong người chúng ta kết hợp lại đã hồi sinh ác ma trong người Yulius. Ta đã chẳng hề phát hiện ra cho đến ngày Manfoy đưa cho nó ma thuật thư Loputousu đánh thức dòng máu ma long.

Mọi chuyện đã quá muộn.

Ta không còn đủ sức mạnh ngăn nó lại nữa.Ồ... ta... đại đế Alvis... lại là một kẻ đáng thương làm sao!”

*

Đêm xuống trên thành Chalpy, những ngọn đuốc buồn thảm dẫn đường cho đấng quân vương oai hùng một thuở. Alvis đã già. Không phải năm tháng mà trong tâm hồn, ngọn lửa kiêu hãnh của Velthemor đã tắt.

Tiếng mở khóa làm động đến Yulia.

Vừa nhận ra phụ thân đến thăm, cô bé đã chạy sà vào lòng.

Mái tóc nàng, khuôn mặt nàng... sao lại giống Diadora đến vậy.

“Bảy năm rồi... con gái ta... Yulia, tất cả đều là lỗi của ta. Lẽ ra quả báo này chỉ nên để một mình ta gánh chịu.”

Yulia bật khóc nức nở trong khi Alvis âm thầm quan sát khu hầm ngục. Dấu máu khắp nơi. Mấy ngày nay hắn đã tiến hành nhiều trò ma quỷ dưới hầm ngục, tiếng la hét thống khổ vang lên không dứt. Nhưng có vẻ Manfoy vẫn chưa chạm tay vào Yulia.

Cuối cùng thì những việc hẩn làm, có vẻ cũng đã xong. Manfoy đang đi vắng, Yulius cũng không có mặt, đây là cơ hội duy nhất để cho Alvis giải cứu con gái mình. Thời gian không có nhiều, nhà vua không thể cho phép nổi lòng riêng ảnh hưởng đến sự an toàn của Yulia.

“Được rồi Yulia.” Alvis thúc giục. *“Ta phải đưa con đi ngay.”*

Yulia gục mặt vào lòng cha, giữ ông lại. Từ khi bị Manfoy bắt về từ thành Peruluke nàng đã nhớ lại rất nhiều chuyện. Từ chuyện hồi nhỏ sống trong cung đình đến chuyện người anh song sinh hiền lành của nàng một ngày nọ đột nhiên thay tâm đổi tính. Từ khi Manfoy đưa cho Yulius một quyển ma đạo thư, hoàng tử đột nhiên trở nên vô cùng tàn ác. Nhân một lần Alvis không có trong cung, Yulius toan giết cả nàng và mẫu thân Diadora. Diadora kế thừa huyết thống Naga, nhưng hổ dữ cũng không thể ăn thịt con. Vương hậu dùng thân mình che chắn cho Yulia, rồi thu hết sức tàn độn không đưa nàng rời khỏi kinh kỳ trước khi tạ thế. May mắn cho Yulia lại gặp được Levin cứu giúp.

Bảy năm như một giấc mộng. Bảy năm đặng đặng, nàng chẳng đành ly biệt phụ thân.

“Con sẽ không bỏ lại người.”

“Ta không xứng đâu. Đi mau thôi Yulia.”

“Phụ thân, con chưa bao giờ oán trách người.” Nàng khẽ nói. *“Trong ký ức của con, người luôn là một bậc minh quân hết lòng vì nước vì dân... tất cả đều là do Manfoy.”*

Alvis thở dài. Làm sao ông có thể đổ lỗi cho Manfoy khi chính ông là người dung dưỡng hắn. Manfoy nuôi trồng cái ác, còn cái ác là do ông gieo mầm. Hủy hoại các đại gia tộc, phản thần, bức tử Sigurd, đoạt lấy Diadora... vương quốc của ông đã bắt nguồn từ hận thù và âm mưu. Chỉ có điều người gạt quả đắng không chỉ có mình ông. Bá tánh trăm họ, vợ con ông... nhà vua chẳng bao giờ có thể biện minh được với lương tâm của mình.

“Yulia, ông trời còn cho ta gặp lại con, cho ta nghe được những lời này đã là không bạc. Thời gian không còn nhiều nữa, ta sẽ đưa con đi đến chỗ Palmark. Ta cũng vừa thả hấn ra với đám trẻ bị bắt ở thành này. Con phải đi với hấn đến chỗ Serisu đi.” Alvis kiên quyết lời nàng đi.

“Phụ thân, còn người thì sao?” Yulia yếu ớt hỏi.

“Ta vẫn còn việc phải làm ở đây. Nhanh lên Yulia.”

Alvis vừa nói vừa kéo Yulia ra khỏi nhà ngục. Có một thông đạo hẹp dẫn ra ngoài thành. Thời gian hẹn với Palmark cũng sắp qua đi. Nếu không đến đó kịp vị tư tế sẽ khởi hành trước với những đứa trẻ vừa được thả.

Alvis vội vàng. Yulia chẳng nỡ rời bỏ phụ thân!

Đã muộn!

Manfoy từ đâu đã đứng chắn trước mặt cả hai.

“Hoàng đế Alvis, người dẫn tù nhân của ta đi đâu thế này?”

“Việc của ta phải thông qua người sao? Tránh ra.”
Alvis gất lên.

Manfoy vỗ vỗ tay. Bốn bề binh tướng trùng điệp vây quanh nhà vua và Yulia.

“Alvis, người còn tưởng mình là hoàng đế đến bao giờ nữa hả? Cả toà thành này đều là người của chúng ta. Nếu người không muốn chịu thêm đau khổ thì giao Yulia lại cho ta rồi ngoan ngoãn trở về cố thủ vị trí của mình đi.”

Alvis cười nhạt.

“Kẻ nào không tránh đường, sẽ chết dưới thánh hoả Fala. Trong số các người ai muốn chết trước đây?”

“Thánh hoả của người có thể giết được vài trăm người, cũng không thể cứu nổi con gái người.”

Manfoy ra hiệu cho một thuộc hạ giương cung.

Vừa nhìn thấy người đó Alvis đã giật mình. Dường như nhà vua biết nàng ta. Mái tóc vàng rực rỡ đó, phong thái như một thần chiến binh đó... nhưng ngày trước toàn thân nàng phủ trong thánh quang rực rỡ, hoàng kim cung bắn ra bách phát bách trúng. Bây giờ hắc khí đã che mờ đôi mắt rạng ngời và lấn át đi thánh khí ngày xưa.

“Người nhận ra ả phải không?” Manfoy cười khùng khục. *“VẬY chắc người cũng biết tài thiện xạ của ả. Chỉ cần ta ra lệnh thì con gái người sẽ chết trước tiên.”*

Yulia khẽ nói.

“Phụ thân, vì con mà mẫu thân đã hy sinh thân mình. Con không thể để mất cả người nữa. Còn sống là còn hy vọng. Hãy để con đi theo Manfoy... hoàng tử Serisu nhất định sẽ đến cứu con.”

Manfoy cười lớn.

“Hoàng tử Serisu kia đấy. Cũng phải nhỉ, hẳn cũng là con của nữ hoàng Diadora kia mà. Nhưng là với tên nghịch tặc Sigurd. Alvis, người giết cha cướp vợ, bây giờ phải trông vào thằng con để cứu mạng con gái mình hả?”

Alvis kiềm lại cơn tức giận. Bàn tay nhà vua run lên khe khẽ. Ông không sợ chết. Nhưng làm sao có thể bảo vệ Yulia tay không tất sát khỏi vạn trùng quân mã và một mũi tên bách phát bách trúng đây? Một phần lý trí trong ông biết rằng ông nên giao Yulia cho chúng. Nếu Manfoy muốn giết nàng hẳn đã giết từ lâu. Hẳn muốn giữ nàng lại vì một việc gì đó... chỉ cần còn sống thì còn hy vọng. Chỉ cần còn thời gian...

Nhà vua nén một tiếng thở dài... *phải, chỉ cần thời gian thì Serisu có thể đến kịp.*

Alvis ôm lấy con gái thì thầm.

“Con là báu vật lớn nhất của cuộc đời ta. Yulia... con là hậu nhân của ánh sáng, là kẻ duy nhất trên thế gian này có thể sử dụng thánh thư Naga được phong ấn trong

hoàng cung Barhara. Chỉ cần con đến được đó... trong phòng ngủ của chúng ta...”

“Nhanh lên, giao ả cha ta.” Manfoy gắt.

“Hãy giữ lấy vật này, di vật của Diadora...”

Alvis kín đáo nhét vào tay Yulia một chiếc vòng ngọc. Và những thuộc hạ của Manfoy tiến lên kéo nàng khỏi nhà vua.

“Phụ thân... xin bảo trọng.”

Bọn chúng kéo nàng đi, những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Alvis lặng lẽ nhìn theo.

Manfoy thu binh. Sắp rời đi còn quay lại nói.

“Người đã thả đi tên tư tế Palmark và đám trẻ ở thành này rồi phải không? Bọn ta sẽ truy kích và mang đầu

*chúng về làm lễ vật cho lòng tử tế của người, hoàng đế
bệ hạ.”*

Alvis không nói gì.

Ông quay lại lâu đài.

Những bức tượng tiền nhân của nhà Baldo tại thành
Chalpy cúi nhìn ông xa lạ.

“Bairon...” Alvis ngược nhìn một bức tượng cẩm thạch
rất sinh động ở hành lang đại điện. *“Con trai người vẫn
còn mang tội phản nghịch, ta không thể cho tạc tượng
hắn cùng với gia tộc các người... nhưng sớm thôi... cháu
người sẽ làm việc đó và chấn hưng lại gia tộc này.
Thánh kiếm Tyrfing, ta đã giao cho Palmark. Hắn từng
là gia thần của Sigurd... bao năm nay vẫn hết mực
trung thành với gia tộc Baldo, phù hộ cho hắn và lũ trẻ
nhé.”*

Bức tượng của công tước Bairon vẫn mãi nhìn về bầu
trời, câm lặng không đáp. Tất cả các bức tượng ở sảnh
Baldo luôn hướng về bầu trời cao rộng. Alvis nhìn theo,

một vùng mây trắng băng ngang bầu trời xanh thẫm của mùa xuân chuyển hạ.

Bầu trời sao vẫn đẹp đến thế... bao nhiêu biến thiên đổi dời... bao nhiêu ước mơ dang dở...

“Một thế giới tốt đẹp hơn...” Nhà vua thì thầm... “Diadora... con trai nàng nhất định khiến cho thế giới này tốt đẹp hơn... Sigurd... gặp người dưới hoàng tuyền, chúng ta sẽ đánh một trận nữa, thật công bình.”

Alvis mệt mỗi bước đi. Hành lang dài hun hút. Cái bóng nhà vua lẫn dần vào bóng tối của những hàng cột dài.

Trời đang ảm dần, nắng vàng và chim hót...

Nhất định rồi ánh sáng sẽ ngự trị... thế giới này sẽ tốt đẹp như xưa... chỉ tiếc là đôi mắt này chẳng còn nhìn thấy được. Ô ban mai đã lên rồi... đẹp như muôn thuở... tráng lệ như ta đã luôn ước ao...

CHƯƠNG 6.

ĐƯỜNG BIÊN SINH TỬ

erisu đã hành quân, lẽ ra Lakche không có lý do gì để nấn ná lại nữa. Nhưng nàng không thể không nhìn mặt Shanan lần nữa. Thái độ của Levin làm nàng rất nghi ngờ. Quân sư không cho bất kì ai đến thăm Shanan nữa, cửa phòng luôn đóng kín. Thậm chí cả y sĩ như Lana hay Corpul cũng không được bén mảng.

Lakche dự định ghé quá thật nhanh, nếu quả Shanan không có chuyện gì đáng ngại thật thì sẽ lập tức đuổi theo, bắt kịp đoàn người ngựa của Serisu.

Tuy nhiên Yohan bám theo nàng.

“*Huynh... làm gì ở đây?*” Lakche giật mình, chợt sợ hãi sẽ phải nhận thêm một bông hồng và một bài thơ tình không phải lúc.

Mỗi ngày Yohan đều làm thơ cho Lakche, mỗi ngày dù là sa mạc nắng gió hay núi cao tuyết nổi, gã cũng tìm được một bông hồng. Tuy nhiên hôm nay Yohan chẳng có bông hồng hay bài tình thi nào cả. Những lời gã nói, nàng chưa từng hình dung ra lại có thể từ miệng của Yohan.

“Ta đã tặng muội hai ngàn ba trăm bốn mươi chín bông hồng và một bông bạch trà trắng. Muội không nhận hầu hết những bông hồng nhưng đã nhận bông bạch trà. Oifey cũng đã thay Skasaha sắp xếp chuyện của chúng ta. Tuy nhiên, lâu lắm rồi từ đoá hồng đầu tiên ta đã biết trái tim muội không có hoa hồng mà chỉ có sao băng.

Ta vốn nghĩ tinh quang tuy đẹp dễ mà xa vời, chưa chắc đã khiến muội hạnh phúc. Còn hoa hồng thì luôn hiện hữu ở nhân gian, luôn có thể khiến cho muội mỉm cười.

Ta đã nghĩ như vậy suốt, cho đến khi đối diện với Yulius.”

Thái độ của Yohan sau khi trở về từ rừng âm u đã thay đổi rất nhiều. Lakche chỉ sợ Yulius đã lấy hết lòng tự tin của chàng kỵ sĩ. Nàng chẳng dấu nổi buồn trong giọng nói.

“Yohan, chuyện trong rừng Âm U huynh đã cố hết sức mình. Ta không mong người bị thương là Shanan, cũng không mong huynh phải nhận lấy một đòn đánh của Loputousu.”

“Ồ, ta biết chứ. Mọi hy vọng rằng chính mình đã nhận lấy nó.”

Lakche không khỏi ngạc nhiên, cũng không thể phủ nhận. Yohan thôi mở tóc lò xo trên trán, tiếp tục.

“Ta không thể cứ lừa dối mình nữa, ta vốn dĩ không thể làm cho mọi hạnh phúc. Và ta đã thấy, ngôi sao băng vương giả mọi hằng mơ tưởng vốn không lạnh lùng như

y vẫn thể hiện ra. Trong sát na sinh tử, y đổi mạng của mình cho muội không chút đắn đo.”

“Huynh Shanan sẽ làm vậy với bất kỳ huynh đệ nào.”

“Nhưng chẳng có ai có thể khiến hấn bộc phát toàn bộ tiềm lực, có thể một kiếm đâm qua tim Yulius. Muội thừa hiểu ngoại trừ Naga, không thần binh nào làm được chuyện đó. Không phải Balmung, mà vì muội đã cho y sức mạnh đó.”

Lakche cúi đầu, còn chưa biết phải trả lời thế nào thì Yohan đã tiếp tục.

“Lakche, nếu có chuyện gì xảy ra với Shanan, ta vẫn sẽ chờ đợi đến lúc muội nguôi ngoai đau khổ. Còn ngược lại... ta đã phát thệ rằng sẽ thật lòng chúc phúc cho cả hai. Đóa hoa bạch trà ta đã tặng coi như không còn nữa.”

“Huynh...”

“Đi tìm hấn đi, ta sẽ chờ muội ở chỗ Serisu, với thật nhiều hoa hồng đỏ.”

Gã nói rồi liền quỳ xuống hôn tay nàng, vô cùng lịch nhã hào hoa.

Lakche lặng người.

Yohan chưa từng làm nàng rơi lệ, chỉ làm nàng phát cáu và bật cười. Gã ngốc si tình đó... hoa hồng của gã thơm ngan ngát vốn chỉ gợi nhắc nàng đến những tang gia chôn cất mà nàng liên đới vào cuộc đời gã. Còn hôm nay, chẳng đó hồng nào, cuối cùng gã cũng khiến nàng trân trọng biết bao.

Lakche chạy thật nhanh đi. Nàng vẫn còn phải gặp Shanan để biết chắc vương tử Isaach vẫn ổn.

Lính canh không cho nàng vào thì nàng tìm cửa sổ.

Cửa sổ ngoài lâu đài cũng khóa kín.

Nhưng vận may đã đưa Patty đến. Cô bé đạo chính ở lại chăm sóc cho Faval cũng không yên tâm gì hơn Lakche. Bọn họ cùng một ý tưởng và chẳng cái khóa nào tồn tại được với Patty.

Cả hai trèo được vào phòng bằng lối cửa sổ.

Trong phòng tối, tất cả rèm trường đều đang phủ kín. Bên trong bóng tối chỉ có bóng tối, Shanan không còn ở đó nữa.

Lakche rút gươm, chẳng ngần ngại gì tông thẳng cửa chính, kê lưỡi thép lên cổ lính canh.

“Vương tử Shanan ở đâu?”

Canh giữ căn phòng là một viên đội trưởng thân tín của Levin. Y thà chết không mở miệng.

“Được.” Lakche cao giọng. *“Patty, ở đây canh chừng hẳn, ta lập tức đuổi theo Serisu. Minh chủ sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này.”*

Viên đội trưởng thất sắc, liền kêu lên.

“Ngàn lần không được, quân sư Levin đã căn dặn, ta có chết cũng không được để mình chủ Serisu biết chuyện.”

“Vậy thì nói mau, vương tử Shanan ở đâu?”

Không còn cách nào khác, y buộc phải trả lời.

“Vương tử Shanan đang ở cùng với vương tử Sety... trong hầm ngục.”

*

“Hầm ngục?”

Lakche mất hết bình tĩnh. Chẳng ai cản nổi nàng cho đến khi Sety xuất hiện giải cứu đám lính coi ngục.

“Vương tử Shanan đâu?” Lakche tấn công luôn cả Sety.

Nghẹn gió của phong thần chỉ kịp làm lệch hướng cây
dũng giả kiếm trên tay nàng đôi chút.

“Bỏ kiếm xuống nếu muội muốn biết sự thật.” Sety
điềm tĩnh đáp.

Lakche rít lên một tiếng, chém bừa vào vách đá ẩm
mốc trước khi tra kiếm vào bao.

*“Nói nhanh đi, nếu không kể cả huynh ta cũng không
nể mặt.”*

Chuyện đã đến nước này, Sety cũng chẳng còn gì để
giấu diếm. Chàng kể hết từ lời nguyên Shanana và Faval
đang bị ảnh hưởng đến sự trầm trọng của vết thương
Loputousu.

“Shanana đang ở đâu?”

Lakche nuốt khan, vụt hỏi ngay khi Sety dứt lời.

*“Ta sẽ dẫn muội đi ngay bây giờ. Ta chỉ muốn muội
hết sức bình tĩnh... Còn Patty, muội không nên đi theo.”*

“Muội cũng muốn gặp vương tử Shanar.” Patty phản đối. “Vương tử đã cứu mạng muội. Huynh không cho muội đi thì muội cũng sẽ có cách lên vào.”

Sety dĩ nhiên là tin nài nói thật. Cậu đành đưa cả hai đi đến phòng giam sâu nhất trong hầm ngục của thành Milestot.

Những ngọn đuốc mờ nhạt đi trong bóng tối dày đặc, bóng tối không chỉ tỏa ra từ những tường đá ẩm thấp đầy mùi thối rửa tanh tưởi mà còn tỏa ra từ trong phòng gian tận cùng. Bóng tối của những ngọn lửa đen.

Patty thét lên một tiếng, chút nữa đã té ngã ra.

“Hắc ám thần long Loputousu.” Lakche rít lên. Nàng cũng nhìn thấy bóng tối dường như đang định hình thành một con rồng đen mắt đỏ.

Sety chặn thanh dũng giả kiếm của nàng lại.

“Chỉ là hư ảnh của nó thôi.”

Vương tử Silesia mở cửa phòng giam.

Căn phòng rất tối, mọi ngọn đuốc đều có vẻ mờ mịt.

Trên giường đá Shanan ngồi xếp bằng, toàn thân đều bị trói chặt bằng xích sắt. Vết thương trên ngực không chảy máu mà đang cháy rùng rục. Hư ảnh của hắc ám long chính là sinh ra trong ngọn lửa.

“Huynh phải làm cái gì đó chứ vương tử Sety.” Cô bé đạo chích khóc nức lên.

“Ta đã thử mọi điều rồi. Pholsety lần tất cả các thuật thư ánh sáng mà ta khả dĩ sử dụng được đều đã thử qua...”

“Vương tử Shanan rồi sẽ như thế nào? Và đại huynh Faval của muội có phải cũng sẽ gặp chuyện tương tự không?”

Sety thở dài. Chàng không đáp câu đầu tiên, chỉ đáp câu thứ hai của nàng.

“Faval bị liên đới chắc chắn do lũ hắc ám ma đạo sĩ đang giữ một ai đó mang thánh huyết Ulir. Chúng tạm thời vô hiệu hóa cậu ấy nhưng không có tác động trực tiếp của Loputousu, chúng thể trực tiếp phương hại thể xác Faval. Ta đang làm theo hướng dẫn của quân sư, sẽ sớm ngày trực được ma pháp đeo bám cậu ấy.”

“Vậy tại sao huynh Shanan lại như thế này?”

“Huynh ấy đã chịu thay cho ta một đòn đánh của Yulius.” Lakche lặng lẽ trả lời thay Sety. “Con hắc ám long tồn tại trong chính vết thương của vương tử. Và... huynh... Sety, huynh ở lại đây không chỉ để chữa trị cho vương tử Shanan đúng không? Huynh... và Pholsety... chính là giải pháp phòng ngừa của quân sư Levin.”

“Ý nghĩa là như thế nào?” Patty hỏi dồn.

“Nếu huynh Shanan bị con hắc ám thần long khống chế, vương tử Sety sẽ giết chết Shanan ngay khi xiềng xích còn trói buộc được vương tử.”

Paty bịt chặt một tiếng nấc trong cổ họng. Cô bé nhìn chăm chăm, chỉ hy vọng Sety sẽ nói một đỉnh chính.

Vương tử của Silesia chỉ im lặng mà thôi.

“Vương tử Sety,” Lakche nói rất nghiêm trang, “việc ở đây, giao lại cho muội.”

“Lakche, ta hiểu... nhưng...”

“Muội là công chúa Isaach, chuyện của vương tử Isaach xin hãy để muội lo liệu. Muội có thể bảo đảm với huynh và quân sư Levin, sẽ không có bất cứ ma thần nào rời khỏi được hầm ngục này.”

“Tỷ cũng điên loạn như bọn họ sao?” Patty gạt nước mắt, lời nói nghẹn lại trong cổ họng cô.

“Ta chỉ làm những điều huynh Shanan cũng mong muốn. Tuy nhiên ta tin tưởng vương tử Shanan vẫn sẽ chiến đấu đến phút cuối cùng.”

Nàng nói rồi bước thẳng đến bên cạnh Shanana. Hắc ám tỏa một luồng khí lạnh ghê người.

Patty rùng mình, khẽ hỏi.

“Nó... nó có thể hại Lacke không?”

“Tạm thời thì chưa...” Sety trấn an cô bé đạo chích.

“Đi thôi. Chúng ta không làm được gì nữa đâu.”

Patty vẫn còn ngái lại. Nàng chột chạy lại nắm lấy tay Shanana. Bàn tay lạnh như đá.

“Cô gái mà huynh lúc nào cũng lo lắng đã đến bên huynh rồi. Huynh nhất định không được để mất cô ấy lần nữa đâu.”

Patty quệt mạnh cổ tay lên má, khuôn mặt lấm lem như một con mèo nhỏ vội vàng chạy đi.

Sety đi theo sau, vẫn không yên tâm hẳn.

“Ta để lại một đạo bùa gió trên cánh cửa này. Nếu xảy ra chuyện gì đó, hãy gọi lớn tên ta.”

Chàng đã toan đi, chợt lại nhớ ra điều gì vội vàng quay lại.

“Balmung.” Lakche liền nhận ra thanh kiếm Sety trao cho nàng.

“Hãy quan sát viên ngọc của rồng trên đốc kiếm. Khi những vết đen chiếm trọn sắc xanh của viên ngọc... thì không còn gì vãng hồi được nữa.”

“Có nghĩa là... nếu huynh Shanan bị khống chế hoàn toàn... Balmung cũng sẽ thay đổi.”

“Muốn cứu được thanh kiếm này, mọi người phải... giải quyết mọi chuyện trước khi quá muộn.”

Lakche lẳng lặng nhận lấy, không nói một lời nào. Bóng tối tỏa rộng, hư ảnh của con rồng đen vờn lượn, nhẹ nhàng giận dữ.

Trận chiến đầu tiên dẫn về thành Chalpy diễn ra bên bờ sông Miletos. Hai bên cầm cự nhau hơn một ngày trời thì Đế Quốc bắt đầu rút quân. Có được thắng lợi đầu tiên, nhưng Serisu không hẳn đã vui mừng. Chiến thắng dễ dàng hơn cậu nghĩ quá nhiều. Kỵ sĩ Đế Quốc không có ý chí chiến đấu. Cậu hiểu cái điểm đó, nhưng dường như lực lượng thân cận Alvis đóng tại Chalpy cũng không mặn mòi hợp tác cùng quân Đế Quốc.

“Người có nghĩ là cái bẫy Alvis bày ra để dẫn dụ chúng ta vào?” Serisu hỏi ý kiến quân sư của mình.

Levin chăm chú nhìn những vì tinh tú trên cao mà phán.

“Từ khi Yulius tiếp nhận sức mạnh hắc ám long, Alvis chỉ còn là cái bóng mờ nhạt. Ta không cho hắn sẽ dùng mưu ma chước quỷ gì ở Chalpy đâu. Hắn chỉ muốn cùng người so tài cao thấp một lần cuối cùng. Có lẽ đó là vinh quang cuối cùng mà kẻ kiêu hùng một thuở như hắn muốn cứu vớt... Hắn sẽ để người thuận lợi tiến vào. Tuy nhiên những người trung thành với Alvis cũng

giống như những bằng hữu của Sigurd, bọn họ sẽ tử chiến đến cùng với chủ nhân. Đừng mong chiêu dụ được chúng.”

Serisu cũng đoán được, trận chiến ở Chalpy không tránh khỏi một lần tắm máu. Cậu uể oải nhìn bản đồ trận thế, Chalpy hiện ra đầy đủ hình hài, quê cha của cậu mà sao lòng cậu chẳng chút hân hoan.

Bên ngoài có tin báo về. Serisu đứng bật lên, chỉ mong là tin tốt về Shanan.

Không phải tin báo từ Miletot mà từ một đội tiên phong thị xác tình hình do Fee dẫn đi. Theo đó có một toán trẻ con đang bị một đạo hắc ám ma đạo sĩ đuổi theo ở hướng đông bắc. Lập tức Serisu lệnh cho Athena dẫn quân tiếp ứng Fee giải cứu lũ trẻ con.

Đến rạng sáng thì đội bay quay trở về cùng đám trẻ đang nhao nhác vui mừng thoát nạn. Đi cùng với chúng là một vị tư tế cao niên.

Tư tế xưng tên là Palmark, gia thần đã phò tá ba đời nhà Chalpy. Ông vừa gặp gỡ Serisu, đã quỳ xuống cúi đầu dâng lên một thanh gươm sáng lạng hào quang.

“Tyrfing... tại sao tư tế lại có Tyrfing của phụ thân ta?”

Palmark lau nước mắt đáp.

“Thanh gươm này chủ công Sigurd mang theo vào trận Barhara vốn đã bị đánh gãy. Nhưng có một đáng tôn quý đã rèn lại, cẩn trọng gìn giữ bao năm qua và giao cho lão nô này.”

“Người đó là ai?” Serisu liền đỡ người gia thần từng phò tá phụ thân dậy.

“Bậc tôn quý đó vĩnh viễn không muốn để lộ thân phận... xin người đừng làm khó lão nô.”

Serisu cũng không truy vấn nữa. Palmark nhiều ngày bị truy đuổi cũng đã đứng không còn vững nên Serisu lập tức sắp xếp đưa lão về nghỉ ở hậu phương cũng dám

trẻ. Thanh kiếm tổ truyền của dòng họ, cuối cùng cũng đã về tay.

Serisu vẫn còn nhớ Shanan kể về những ký ức trong thần binh. Cậu vừa bồn chồn vừa nóng lòng muốn nhìn thấy được phụ thân và các đời tiền bối. Sức mạnh của Tyrfing truyền qua mình như một ngọn lửa bỏng cháy lên trong từng huyết mạch, Serisu cẩn trọng rút kiếm.

Ký ức của tiền nhân xao xác như tiếng một đàn chim vỗ cánh bay. Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn rối ren, thật khó có thể phân định rõ ràng là của ai với ai. Chỉ có rất nhiều máu chảy, rất nhiều bi thương luân chuyển cùng với sức mạnh của thần binh.

Serisu muốn nhìn thấy thân phụ, muốn nhìn thấy ý nghĩa của cuộc chiến mà Sigurd đã bắt đầu. Nhưng đáp lại cậu là một màn máu lửa linh loạn.

“Người và thần binh sẽ cần có thời gian để làm quen với nhau.” Levin thấy sắc mặt cậu chuyển biến liền nói.

Serisu cũng tra kiểm lại vào bao. Cậu đã có đủ những xác người. Cậu cần một cuộc đi dạo hơn bất kì lời tham vấn nào nên liền tìm cách tạm biệt Levin.

Bên ngoài bờ lũy, Serisu bắt gặp Oifey đang đứng trông về hướng thành Chalpy, trầm ngâm như hoá đá.

“Oifey, huynh nhìn gì thế?”

Oifey giật mình quay lại. Anh đáp.

“Ta đang nhớ lại những kỷ niệm cũ ở Chalpy... Ngày còn thơ ấu đã lớn lên cùng đám kỵ sĩ trẻ... Bọn họ, Noish, Alec... tất cả chúng ta cùng chơi đùa với ngài Sigurd và công nương Ethrin không phân chủ tớ, thân tình sâu đậm. Sau này thì có thêm Ardan gia nhập. Gã khổng lồ đó là một trọng binh khá lắm, hấn lúc nào cũng mơ sớm cưới vợ đẹp... Mới đó mà đã bao năm rồi...”

Oifey im lặng một chút như thể những kỷ niệm đã bắt được anh và lôi tòm anh vào mê hồn trận của chúng.

Mãi một lúc sau anh mới lên tiếng, thì thầm như tự nói với chính mình:

“Trận đánh ngày mai, chúng ta nhất định phải giành lại Chalpy, không thể để thành Chalpy của ngài Sigurd tiếp tục bị Alvis cai quản nữa.”

Oifey dứt lời thì bỗng nhận ra nỗi muộn phiền trong mắt Serisu. Anh hỏi.

“Minh chủ có chuyện gì vậy?”

Serisu cũng nhìn về hướng thành Chalpy. Ở đó chỉ là một mớ cát bụi gió thổi tung mờ và ánh mặt trời chiều tàn mấp màu vàng cam.

“Nghe chuyện huynh kể thật là thú vị. Còn ta chẳng có ký ức gì về Chalpy. Ta sinh ra ở Augustria, ở Silesia một thời gian cùng phụ thân và lớn lên tại Isaach. Isaach như quê hương ta, còn Chalpy... thật xa lạ. Vậy mà ta lại là người kế thừa thành Chalpy. Từ khi đến đây, người dân quanh vùng này nhìn ta như thần thánh,

sự ngưỡng mộ và tôn kính trong đôi mắt họ... khiến ta cảm thấy mình như một kẻ giả danh.

Thật lạ lùng nhưng có vẻ như ta là người duy nhất không tin rằng mình là người được chọn trong truyền thuyết. Đôi lúc ta nghĩ mình đang sống một cuộc đời của ai đó khác.”

Oifey bỗng nhớ đến mười mấy năm trước, cái ngày Shanan thay đổi truyền thuyết của làng Tirnanog. *Cuộc đời của ai đó khác...anh nghĩ. Ngài Sigurd...*

“Người dân đã nhìn thấy trong mình chủ hình bóng của ngài Sigurd năm xưa.” Anh nói. “Trong mắt dân thành Chalpy, ngài Sigurd mãi mãi là vị đại anh hùng quang minh lỗi lạc vì vậy mà bao năm khốn khổ dưới ách cai trị của đế quốc, toàn bộ hy vọng bây giờ đều đặt vào sự xuất hiện của cậu. Cái bóng của ngài Sigurd quá lớn, mình chủ thấy mệt mỏi cũng là điều dễ hiểu.”

Serisu nắm chặt Tyrfing, tự hỏi rằng ký ức của phụ thân ở đâu trong biển máu mà thanh kiếm đã uống cạn. Tất cả các cuộc chiến đều bi ai, đều có điều phi nghĩa.

Đất nước Thracia tan hoang, chính là hệ quả của trận chiến do Serisu lãnh đạo, cậu chẳng bao giờ quên được điều đó.

“Minh chủ Serisu.” Oifey bấy giờ mới chú ý đến thanh kiếm. *“Đó... thanh kiếm của mình chủ... lẽ nào lại là thánh kiếm Tyrfing?”*

Serisu gật đầu.

“Một gia thần cũ của cha ta được Fee cứu về cùng lũ trẻ đã mang theo Tyrfing.”

“Tốt quá.” Oifey kêu lên. *“Tyrfing được coi là khắc tinh của pháp sư và ma đạo sĩ. Có nó trong tay, mình chủ chắc chắn có thể giết chết Alvis, trả thù cho ngài Sigurd và nữ hoàng Diadora.”*

Serisu bối rối.

“Dùng Tyrfing giết chết Alvis...”

“Minh chủ lo lắng chuyện gì sao?”

“Ta... Nợ máu trả bằng máu đến bao giờ mới có thể chấm dứt chứ? Ta... cũng không hiểu tạo sao khi đã đến tận Chalpy mới thù hận lẽ ra phải có với Alvis ta lại không cảm thấy một cách rõ ràng nữa...”

Oifey “à” lên một tiếng rồi nói.

“Minh chủ vốn có một trái tim lương thiện. Đạo gần đây lại xảy ra nhiều việc khiến người mệt mỏi. Dù sao ta không phải là kẻ dùng thần binh, ta thực sự không nên cho mình chủ lời khuyên trong việc này. Tốt nhất, có lẽ mình chủ nên hỏi quân sư Levin thì hơn.”

Serisu không nói thêm điều gì nữa về thần binh. Cậu nghĩ việc lúc nào nên sử dụng thần binh, hoàn toàn là mối liên kết thần binh và người sử dụng. Chính cậu phải là người quyết định và chịu trách nhiệm cho hành động của mình chứ không phải trông chờ câu trả lời từ một ai đó khác. Cậu đứng nhìn ra ngoài bờ lũy một lúc rồi nói với Oifey.

“Đệ lo lắng cho Shanan nhiều hơn cuộc chiến với Alvis. Đệ luôn cảm thấy lý do thực sự để mình tiếp tục từ trận

chiến này sang trận chiến khác vốn dĩ không phải để báo thù mà để bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người. Chỉ cần tất cả bình an thì thành Chalpy hay đại Đế Quốc đối với đệ cũng không có nhiều ý nghĩa. Huynh Oifey, huynh đừng gọi đệ là minh chủ nữa, việc này huynh vốn đã từ chối rất nhiều lần, nhưng nó thực sự có ý nghĩa với đệ.”

Oifey vẫn muốn tuân thủ những quy tắc. Anh đầu có họ hàng xa với Sigurd thì vẫn chỉ là một gia thần, một kỹ sĩ tập sự còn chưa được sắc phong của nhà Chalpy. Anh không thể bất kính với chủ nhân. Nhưng đúng... quá nhiều chuyện đã xảy ra, Oifey cũng nghĩ đến Shanan không biết sống chết thế nào. Những quy tắc cũ của anh cũng có thể buông lỏng đi.

“Ta sẽ luôn trân trọng vinh dự này. Hãy phấn chấn lên... Serisu. Ta tin chắc rồi khi trận chiến này kết thúc, đệ sẽ tìm được ý nghĩa cho cuộc đấu tranh của mình. Chính đệ sẽ là người đặt ra ý nghĩa cho nó bằng cách xây dựng một thế giới tốt đẹp hơn. Ta tin chắc, tất cả

mọi người ở đây cũng đều tin tưởng nên đã đi theo và góp sức cùng đệ. Mọi người sẽ luôn ở cạnh đệ.”

“Cảm ơn huynh. Chỉ cần như vậy, đệ không còn cảm thấy sợ hãi bất kỳ điều gì nữa.” Serisu đáp với một nụ cười thật bình yên.

Đêm hôm đó, Serisu nhắc lại với Lana rất nhiều chuyện cũ. Những chuyện ấu thơ luôn làm tâm trạng của cậu phần chấn hơn. Nàng cũng cười nhiều và kể lại những câu chuyện cổ mà ngày trước mẫu thân Edin thường kể cho đám trẻ con làng Tirnanog.

Thời gian trôi đi, đêm êm đềm như sớm mai sẽ chẳng có trận chiến nào. Sau những nụ cười và những yêu thương, Lana tựa đầu vào ngực Serisu, khẽ nói.

“Được ở bên cạnh huynh là điều hạnh phúc nhất cuộc đời muội.”

Serisu ôm chặt lấy nàng mà chẳng thể nói nên lời.

Trận chiến ngày mai, lời thề của thần binh, ma long Loputousu, tất cả bỗng nhiên chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mọi lựa chọn dường như chẳng còn quan trọng nữa.

Bằng mọi giá Serisu phải bảo vệ những người này, huynh đệ của cậu, gia đình của cậu, tình yêu của cậu...

*

Bóng đêm lớn cùng với những nỗi đau, tất cả mọi con người đều có giới hạn cuối cùng. Manfoy biết điều đó rất rõ. Tất cả đều sẽ bị khuất phục với một cái giá nào đó mà thôi.

Hắn cầm trên tay trang ma đạo thư Loputousu đầm đầy máu. Máu của Yulius lẫn máu của Shanan, thả nó vào ngọn lửa đen của bùa chú. Hắn sẽ sớm có thêm một ma tướng nữa. Đã sắp có đủ thập nhị ma tướng.

Manfoy chợt nghĩ đến Arion mà luyến tiếc. Nếu không phải do Ishtar can thiệp vào, hắn đã có thể biến luôn thiên thương Gungnir thành thuộc hạ. Và cả Ishtar nữa, không vì cố kị Yulius thì Manfoy cũng rất vui lòng

bắt ả nữ thần sấm. Dù Arion đã bị thuyết phục quy thuận triều đình, Ishtar vốn là người của Yulius thì Manfoy cũng chưa thực sự thỏa mãn. Thứ hấn muốn là máu của lũ thánh chiến sĩ phải đổ xuống rửa đi nỗi đau mà chúng đã bắt hậu duệ Loputousu chịu đựng từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Giờ thì hấn còn lại duy nhất người thừa kế Balmung để chơi đùa.

Nhìn những ngọn khói đen bốc cao thành hình hài con rồng hắc ám, Manfoy mỉm cười đắc ý. Đã đến lúc rồi!

Hấn giăng một kết giới, bước vào cơn ác mộng cuối cùng của Shanana.

Y quả nhiên đã kiệt quệ lắm rồi.

Manfoy đến gần hơn vị vương tử đang bị trói chặt trong hầm ngục. Con hắc ám long chồn vờn trên tay y vươn tới, quấn chặt Shanana. Ánh mắt đỏ ngầu của chàng đã mất hết thần khí tinh anh.

“Tốt lắm. Ta sẽ cho người cái tên nào đây... vương tử Isaach?”

Shanan không đáp lại.

Manfoy siết mạnh nắm tay. Con hắc ám long cuộn tròn, chui sâu vào vết thương trên ngực vương tử Isaach. Toàn thân Shanan rung lên bần bật, tiếng thét của vương tử Isaach vang lên đầy thống khổ trong khi Manfoy mỉm cười mãn nguyện.

“Người không còn trái tim nữa, không còn nhân tính nữa, quỳ xuống nhận lệnh ta, ma tướng của Loputousu.”

*

“Shanan.” Lakche siết chặt lấy tay biểu huynh.

Cả đời mình, dù trong hoàn cảnh nào Lakche cũng chưa từng thấy Shanan đau đớn đến mức đó. Gân máu nổi chằng chịt trên cơ thể chàng, chuyển thành màu đen. Da thịt nứt ra, nhưng chẳng có máu chảy mà chỉ có bóng tối tràn lan.

“Ở lại với muội.”

Nàng khẽ kêu lên, bắt chắp nguy hiểm ôm chặt lấy vương tử của mình. Thép lạnh của dũng giả kiếm áp chặt vào cả hai. Dù bất cứ chuyện gì nàng cũng sẽ không rời bỏ người đàn ông này. Hoàng tuyền hay nhân gian, vĩnh viễn không bao giờ xa rời nữa.

Thanh Balmung bên cạnh họ cũng đang run lên khe khẽ trong tiếng thét đau đớn của vương tử Shanana. Hắc quang lẩn dần sắc thiên thanh trên thanh kiếm. Ánh sáng của viên ngọc rồng càng lúc càng u ám đi.

“Mẫu thân...” Lakche khẽ thì thầm. *“Hãy cho con thêm dũng khí.”*

Những giọt nước mắt nối nhau nhỏ xuống, chảy dài trên má nàng, nhỏ xuống Balmung đang dần biến đổi.

Mũi kiếm của Lakche đã đặt trên sống lưng Shanana. Nàng giữ chặt vương tử áp vào cơ thể mình. Biết bao nhiêu thời gian để nàng có thể được ôm Shanana trong tay như thế này.

Đôi dòng máu chảy xuống từ đôi mắt vẫn đỏ của Shanán. Cơn đau đớn có vẻ đã qua đi cùng với tất cả sức sống còn lại trong người. *Rồi chàng sẽ thức dậy lần nữa, trở thành ma thần của hắc ám.*

Hắc quan bao phủ lấy Balmung.

Đã đến lúc để ra tay.

Lakche siết chặt lấy biểu ca, đặt lên môi chàng nụ hôn say đắm, bàn tay siết chặt thanh dũng giả kiếm. Họ sẽ không bao giờ phải ly biệt nữa.

Không bao giờ, giống như mẫu thân nàng và Lex... dẫu sống hay chết, bọn họ cũng sẽ ở bên nhau... Lakche tin vào điều đó hơn bao giờ hết.

*

Manfoy cũng có thể cảm thấy lưỡi kiếm của Lakche. *Chết tiệt!* Hắn nghĩ. Hắn đã tốn biết bao công sức chẳng lẽ lại để ma tướng mạnh nhất của mình chết trước khi sinh ra.

“Loputousu, hãy tiếp thêm sức mạnh cho bề tôi của ngài.”

Manfoy đang rộng hai tay, triệu hồn toàn bộ sức mạnh ma thần. *Nó sẽ kịp thời đánh thức vương tử của ta, và giết con tiện nhân lắm chuyện kia.*

Tiếng con rồng đen gầm lên vang dội.

Bóng tối vốn đã dày đặc càng thêm nồng đậm. Ngay cả Manfoy cũng chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Vương tử Isaach đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Hắn hít một hơi sâu, háo hức chờ đợi.

Một tia sáng nhạt bắt Manfoy nheo mắt lại, hắn quỳ xuống, chào đón.

“Bề tôi của ma thần...”

“Lòng thương xót của Loputousu, không cứu được người lần này nữa.”

Manfoy giật mình.

Lưỡi kiếm trên cổ hắt xanh biếc.

“Balmung!” Manfoy nghẹn lời. *“Không... thế nào.”*

Ánh sáng tỏa ra từ thanh kiếm, lan trên cánh tay vương tử Isaach, tỏa rực ra trên ngực chàng, nơi vết thương cũ đã khép miệng và thánh ấn của Odo tỏa ngời.

“Nhớ lấy lời ta, Manfoy, món nợ mười bảy năm trước, và món nợ của ngày hôm nay, chính tay ta sẽ tính toán với ngươi, rất sớm thôi.”

Và lưỡi kiếm lia đi, chấm dứt kết nối của của Manfoy vĩnh viễn.

*

“Balmung!”

Lakche thét lên. Chỉ một giây trước khi nàng đâm thanh dũng giả kiếm vào Shanan, kết thúc tất cả mọi

chuyện, cổ tay nàng đã bị giữ chặt lại. Dây trói đã bị chặt đứt và không biết từ lúc nào Balmung đã một lần nữa nằm trong tay Shanana.

Lakche nuốt khan. Nàng thét lên một tiếng lớn, một lần nữa tấn công biểu ca của mình bằng toàn lực. Nàng phải thắng, lần này nàng phải thắng... nàng không thể để một ma tướng dẫn sinh ngay trong cơ thể Shanana.

Vương tử Isaach nghiêng người.

Kiểm chạm kiểm.

Cổ tay Lakche tê rần và thanh dũng giả vờ đi.

“Không...”

Lakche vụt chạy đến cửa ngục. Đạo bùa của Sety là tất cả hy vọng còn lại.

Shanana một lần nữa nhanh hơn nàng.

Một lần nữa nàng đã nằm gọn trong lòng vương tử của mình với một tay bị giữ chặt. Bàn tay còn lại nhanh chóng trượt qua thắt lưng Lakche, rút ra một ngọn trùy thủ đâm vào yết hầu Shannnan.

“*Lakche...*” Ngọn trùy thủ bị giữ lại. Vương tử Isaach cũng sức tàn lực kiệt, khụy xuống sàn đá.

Lakche giật mình. Giọng nói của chàng vẫn quen thuộc và nàng đã có thể bình tĩnh nhận ra sắc đỏ trong đôi mắt Shanana đã hoàn toàn biến mất.

“*Vương tử... huynh... huynh vẫn là chính mình phải không?*”

“*Muội mong chờ người khác sao?*”

Lakche vội vàng ôm lấy khuôn mặt biểu ca. Những giọt lệ trong vắt rơi xuống áo chàng.

“*Huynh đã quay lại rồi.*”

Shanan cũng đã quá mệt mỏi. Chàng ngã vào cô gái của mình và trước khi Lakche kịp nói thêm bất cứ điều gì, một nụ hôn khẽ lấp trên môi.

“Cuối cùng thì muội đã thắng...” Shanan nói như gió thoảng. *“Kiếm của muội, đã ở trong trái tim ta.”*

“Shanan...” Trái tim nàng gần như ngừng đập.

Vương tử Isaach gục xuống trên người nàng, cuối cùng cũng thực sự có được một giấc ngủ bình yên.

*

Trận đánh ở thành Chalpy mở ra một bước ngoặt hoàn toàn mới với quân giải phóng của Serisu. Đó là đòn công kích trực tiếp vào Grannvale, đầu não của Đế Quốc. Thắng bại của toàn bộ cuộc giải phóng đến giờ mới thực sự được quyết định. Gần hai mươi năm đã trôi qua từ ngày Sigurd xuất binh từ Chalpy, đến lượt mình Serisu quay lại quê cha.

Hai mươi năm biết bao nhiêu mạng người mất đi, bao nhiêu hy vọng tan biến và đau buồn chồng chất.

Trước thành Chalpy, Serisu giương cao thánh kiếm Tyrfing của dòng họ Baldo.

Trong thành Chalpy dân chúng nổi loạn, ngoài thành quân giải phóng tiến lên với khí thế chưa từng có.

Tyrfing cũng chỉ là một thần binh như những thần binh khác. Nhưng khi thánh kiếm của nhà Baldo được rút ra khỏi vỏ, nó không chỉ truyền vào trong hậu nhân Baldo sức mạnh của thánh chiến sĩ mà còn hồi sinh thứ ánh sáng đã mất đi suốt hai mươi năm nay. Cả nhân dân thành Chalpy lẫn những đứa con mồ côi của những thánh chiến sĩ năm xưa, dường như đã thấy lại hình ảnh của Sigurd và cha mẹ mình trong cuộc chiến hai mươi năm trước.

Những hoả pháp sư và cả Alvis chiến đấu với ý chí vô cùng ngoan cường, nhưng khi Tyrfing được rút ra, vô hình hoặc hữu ý, họ đã để mở một con đường cho Serisu

đánh thẳng vào trong thành mà không hao tổn nhiều binh tướng.

Trong đại tướng, Alvis đã chờ đợi từ rất lâu.

Những cận tướng theo hầu Alvis đều lui ra, không hề can thiệp vào trận quyết đấu của chủ nhân.

Serisu cũng ra lệnh cho người của mình không nhúng tay vào.

Cậu nắm chặt Tyrfing lao vào màn lửa của thánh hoá Fala.

Lúc bấy giờ cậu mới thực sự cảm thấy nỗi căm hận trào dâng trong mình.

Mười chín năm ròng rã, cậu chỉ biết mình mất đi cha mẹ, nhưng bên cạnh cậu lúc nào cũng có công nương Edin, Shanan, Oifey hết lòng yêu thương, chăm sóc. Cậu chưa từng thực sự đau khổ, chưa từng thực sự hận thù.

Chỉ có thời khắc nhìn thấy Fala, ký ức trong Tyrfing mới trả lại cho Serisu nỗi đau của giờ phút Sigurd qua đời.

Trong đại diện Barhara, thân hữu bị thiêu sống trong diệm hoả, người vợ thân yêu thì mất hết ký ức, dốc lòng giúp đỡ cho người chồng mới giết chết mình. Hy vọng tan biến trong bi phần tội cùng.

“Hà cớ gì người tàn hại phụ mẫu ta thế lắm như thế này.”

Serisu thét lên khi thánh kiếm Tyrfing cắt qua màn lửa đỏ rực của Fala.

Alvis bật cười. Trong lửa đỏ rực hắn chỉ cười lớn chẳng nói một lời nào.

Tro tàn bay và máu đỏ tuôn rơi.

Fala cũng tắt đi cũng như đang cười. Lửa nhảy múa trên rừng cột, xoay tròn trên nền đá, ăn vào đá, ăn vào máu rồi lịm tắt đi cùng với hơi thở cuối cùng của Alvis.

Nụ cười của hoàng đế vụt tắt đi, Alvis ngược nhìn qua khung cửa sổ, nơi dương quang đang thời rực rỡ tuôn tràn vào phòng.

“Diadora... Yulia...”

Hỏa đế đã băng hà.

Và những hoả pháp sư cùng những người tùy tùng của Alvis đồng loạt quỳ xuống, phủ phục dưới xác nhà vua như thể bọn họ đã chuẩn bị sẵn cho cái chết của chủ nhân.

Serisu nắm chặt Tyrfing.

Cậu đã trả được đại thù. Nhưng tại sao, trong lòng không có một chút niềm hoan hỉ.

*

Đêm hôm đó Serisu thức rất khuya, đi dạo khắp thành Chalpy. Mọi người đều hoan hỉ. Chỉ một nhóm hỏa

pháp sư lặng lẽ hỏa táng nhà vua của mình và rồi nhảy vào ngọn lửa táng theo Alvis.

Serisu muốn cản cũng không cản được, nguyện vọng cuối cùng của họ.

Thracia rời Chalpy... những ngọn lửa đã bốc cuốn đi biết bao sinh mạng đẹp đẽ.

Họ cũng giống như những đồng đội của phụ thân ta ngày trước. Serisu chợt nghĩ. Tất cả những gì cậu có thể làm cho Alvis là lưu giữ tro cốt của ông theo đúng nghi thức hoàng gia. Người chết đã chết, nghi thức nào cũng không còn ý nghĩa nữa.

Bất chợt trong ánh lửa dần thiêu, Serisu nhận ra một pháp sư trẻ tuổi lặng lẽ quỳ gối, dập đầu. Đã mấy lần Serisu gặp chàng thanh niên tuần tú đó trong quân đội Leef. Một hỏa pháp sư can trường và đồng thời một mưu sĩ tài ba. Mối liên hệ mơ hồ giữa chàng trai và nhà Velthemor không khỏi khiến Serisu tò mò.

Minh chủ trẻ tuổi đến gần hơn, một thoáng trù trù rồi cậu cũng ngồi xuống, thả vào ngọn lửa thiêu những giấy vàng mã cho người đã khuất.

Chàng thanh niên đang cũng đã nhận ra Serisu. Một nét ngạc nhiên lẫn kính trọng lướt qua trong đôi mắt chàng.

“Minh chủ Serisu.” Chàng trai nhẹ cúi đầu chào, vẫn quỳ gối trước hỏa đài.

“Ta đã gặp huynh mấy lần rồi, vẫn chưa được biết danh tánh.” Serisu vẫn tiếp tục thả giấy vàng mã vào lửa đỏ.

“Tại hạ Cyas.”

“Ta vẫn nhớ huynh là một hỏa pháp sư rất bản lĩnh... phải chăng huynh cũng xuất thân từ nhà Velthemor?”

Một biểu tình rất phức tạp ánh lên trong đôi mắt chàng pháp sư trẻ tuổi. Một biểu tình phức tạp trong mắt chàng trai khiến Serisu nghĩ rằng mình vừa chạm phải một nỗi đau nào đó rất sâu sắc.

Trước khi mình chủ kịp bỏ qua câu hỏi đó, Cyas đáp:

“Alvis... là người phụ thân mà tại hạ chưa bao giờ có thể thừa nhận.”

Serisu giật mình.

“Huynh... là con trai của Alvis... Vậy...”

Cyas vội nói.

“Đó là một câu chuyện dài lắm. Nhưng chung quy, hoàng đế Alvis chỉ biết đến tại hạ như một bề tôi. Lúc sinh thời, tại hạ không thể nhận người... bây giờ chỉ muốn được đưa tiễn người cho phải đạo làm con.”

“Ta hiểu.” Serisu lặng lẽ đáp.

Cậu chợt nghĩ đến Yohan lẫn Ayra, Lex, Tiltyu... trong quá khứ. Tận mắt chứng kiến cái chết của thân nhân chắc chắn chẳng phải cảm giác dễ chịu gì. Đặc biệt lại là cuộc chiến của ý thức hệ. Serisu chẳng hề mang chút

lòng oán hận nào từ Alvis đổ sang cho Cyas. Thậm chí còn cảm thấy ít nhiều đồng cảm.

“Bất cứ việc gì huynh cần, cứ nói với ta. Có thể làm được gì, ta sẽ không từ chối.”

Chàng pháp sư trẻ lạ lùng lẫn cảm kích. Một khoảnh khắc im lặng, Cyas chợt nói.

“Minh chủ là một người rộng lượng.”

“Dù có việc gì đã xảy ra, nhà Velthemor và nhà Chalpy vẫn là những thánh chiến sĩ cùng chung chí hướng khi xưa. Ta vẫn tin rằng ý chí của thánh hỏa Fala vẫn cuộn chảy trong huyết quản Velthemor.”

Đôi mắt chứa nhiều tâm sự của chàng trai trẻ nhìn xuống thánh ấn trong lòng bàn tay. Ấn Fala truyền đời chói sáng.

“Một ấn sáng...” Serisu cũng nhận ra. *“Huynh là người thừa kế của thánh hỏa Fala.”*

Cyas nắm chặt bàn tay, khẽ run rẩy.

“Tại hạ không xứng đáng.”

“Thánh hỏa Fala vẫn là truyền thừa của huynh. Ta sẽ nói quân sư Levin lập tức giao lại.”

“Không.” Cyas thốt lên rồi chợt nhận ra mình đang quá khấn trương. *“Chuyện này xin minh chủ đừng truyền ra ngoài. Tại hạ không hổ thẹn là con trai của hoàng đế Alvis, nhưng để có đủ tư cách chạm tay vào Fala, vẫn là một chặng đường dài tại hạ phải vượt qua.”*

Serisu thấu hiểu cái cảm giác đó.

“Tùy ở huynh cả. Bất cứ lúc nào huynh muốn nhận lấy nghĩa vụ chính đáng của mình, ta cũng đều sẽ đáp ứng.”

Cyas cung kính cúi đầu. Chàng trai lại lặng lẽ đối diện với hỏa đài. Ánh lửa sáng trên mái tóc, càng làm rõ nỗi bi thương ẩn sâu trong đôi mắt.

Serisu tự biết rằng cậu không thuộc về nơi này nữa. Đưa tiễn Alvis cùng những tùy tùng trung thuộc, chỉ nên để Cyas lo liệu mà thôi.

Minh chủ trẻ tuổi im lặng rời đi. Cậu cũng chẳng thể định nghĩa cảm xúc rồi bởi trong lòng mình. Đúng sai, chính tà thoáng chốc là một mớ tơ vò không cách gỡ. Cậu nhớ về thuở trước ở làng Tirnanog, khi mọi người vẫn hát những khúc anh hùng ca, khi công nương Edin kể những truyền thuyết cổ, mọi chuyện mới thật dễ dàng làm sao trong những chuyện ngày xưa đó. Mọi quyết định của những người anh hùng, mọi biến thiên dâu bể đều mới chính đáng và đẹp để làm sao...

Đi mãi, Serisu nhận ra mình đã ra đến ngoại thành. Cậu biết nên trở về trước khi làm mọi người lo lắng. Vậy mà tâm trí cậu lại bất tuân.

Trước mặt hồ đêm trong vắt, dòng nước đã vào xuân trong vắt ánh rêu tảo ngọt ngào. Trong làn sương dâng nhẹ, Serisu quỳ xuống, khấn nguyện những bài kinh mà

công nương Edin từng dạy dỗ. Cậu thực lòng muốn khấn nguyện.

“Serisu.”

Tiếng gọi của ai đó khiến cậu giật mình. Tiếng gọi trong màn sương mù.

“Ai...”

Serisu rút Tyrfing bên mình.

Viên ngọc rồng trên kiếm tỏa hào quang.

Trong khoảnh khắc Serisu bất động, nghen ngào. Giữa làn sương mù một người đàn ông kiêu dũng nắm tay một người phụ nữ tuyệt sắc đang nhìn cậu.

Serisu nhận ra họ, ngay lập tức nhận ra họ từ cái nhìn đầu tiên.

“Phụ mẫu...”

Cậu chạy xuống hồ. Nước lạnh ngăn cậu lại và nụ cười hiền hòa của Diadora như ôm lấy cậu.

“Con trai ta đã lớn khôn thế này.”

Serisu ghen lời. Cậu phải nói với phụ mẫu mình đại thù đã báo xong, quê nhà đã giải phóng. Vậy mà ngôn từ tan biến trên đầu lưỡi.

“Con đã làm tốt lắm, Serisu.” Đôi mắt Sigurd tràn đầy ấm áp. Giọng nói của người anh hùng một thuở thật dịu dàng. *“Hãy nhớ rằng sức mạnh thực sự không phải ở riêng con hay trong bất kì thần binh nào mà ở trong chính tình huynh đệ đã kết nối các chiến hữu của con cùng vào sinh ra tử.”*

“Phụ thân, con không bao giờ dám quên...”

Serisu bước tới một bước, sương mù rời xa cậu một bước. Dù là thật hay mộng, âm dương cách biệt, cũng là vĩnh viễn không thể vượt qua.

Hình bóng của mẫu thân nhìn cậu thật xót xa, nàng cũng ao ước biết bao được chạm vào đứa con trai đã phải rời xa từ thời ẵm giữ.

“Chúng ta đến lúc phải đi rồi.” Nữ hoàng của Grannvale buồn bã từ biệt. *“Serisu... hãy bảo vệ Yulia và thay ta... và... Yulia...”*

“Yulia?” Serisu giật mình.

Cậu còn biết bao điều muốn hỏi nhưng hình bóng của phụ mẫu đã tan biến mất.

Sersiu gọi lớn tên của song thân, đáp lại cậu chỉ có tiếng gió thổi mặt hồ vi vút.

“Serisu.”

Minh chủ trẻ giật mình quay lại. Cậu nhận ra tiếng gọi của Oifey.

“Lakche vừa mới trở về thành cùng với Sety, Patty và Faval. Faval vẫn còn sốt nhưng không có gì nguy hiểm

nữa. Còn Shanan đã bình phục rồi. Hẳn có vài chuyện cần làm trước khi quay lại hội quân với chúng ta.”

“*Tốt biết bao...*” Serisu than thở thốt nên. Một lần nữa cậu nhìn lại đám sương mù đang rút dần khỏi hồ nước xuân, mỉm cười. Cuối cùng, ít nhất mọi người vẫn bình yên. Ít nhất trên con đường thẫm đầy máu lửa mà cậu buộc phải băng qua, vẫn có ở đó ánh sáng của một ngày mai tốt đẹp. Ánh sáng lý tưởng của Sigurd đã thấp nên, giờ thì cậu đã thấy nó, một thế giới hòa bình thịnh vượng.

PHẦN V
GRANNOVALE –
THÁNH CHIẾN

CHƯƠNG 1.

HỒNG LỘ

Sau khi quân giải phóng lấy lại được Chalpy, chưa kịp hưởng niềm hân hoan thì những đội viện binh của Đế Quốc đã dồn dập tiến đến.

Serisu và những người đồng đội đẩy lùi đội quân từ thành Edda rồi thừa thắng xông lên chiếm lấy vùng đất thánh quê hương của những vị tư tế vĩ đại này.

Trong khi đó, Brian, anh trai của Yohan, trưởng tử của Dannan từ thành Dozul cũng chia quân đánh tới Chalpy và Edda.

Serisu cùng với Leef cũng đại thắng Edda, hơn lúc nào hết, hy vọng về một ngày hoà bình đang đến gần khiến cho toàn quân giải phóng sĩ khí ngất trời.

Đạo binh chủ lực của nhà Dozul đi đường tắt đến phục kích Chalpy hòng cắt đi hậu phương của quân giải phóng. Nhưng mọi việc đều đã được Levin trù tính.

Ares, Oifey, Yohan cùng lực lượng pháp sư và trọng binh đã bày sẵn mai phục.

Brian mang thù giết cha, giết ông, lại thêm thần phủ nhà Dozul trong tay uy lực vô song. Suốt ba ngày đêm ròn rã chiến đấu với lực lượng của Ares bất phân thắng bại.

Tuy nhiên Brian không thể ngờ, hầu hết kỵ binh của quân giải phóng đều đi theo cánh của Serisu, từ Edda tiêu diệt viện binh, đánh thẳng vào Dozul. Trong khi Brian bị Ares cầm chân, thành Dozul không người tiếp cứu đã nhanh chóng thất thủ đẩy Brian vào thế lưỡng đầu thọ địch.

Quân sĩ thành Dozul mất đi quê hương, chỉ muốn trở về cướp lại thành trì. Brian cũng biết, mất thành Dozul là không còn viện binh và lương thực, thất bại chỉ là vấn đề thời gian. Ares là một đối thủ đáng gờm nhưng

đạo binh của Serisu còn đáng sợ hơn rất nhiều. Trở về cướp lại thành Dozul chỉ là hy vọng hão huyền.

Mọi con đường đều đã tận, mọi cánh cửa đều đã đóng lại. Brian chọn lấy danh dự của thánh phủ kỵ sĩ, quyết một trận oanh liệt ngoài sa trường.

Trận đánh cuối cùng của Brian diễn ra tại cánh đồng hoang.

Yohan ra trước toàn quân khuyên nhủ anh trai mình đầu hàng nhưng chẳng có gì thay đổi được quyết tâm của Brian.

Ares đánh lên, quân Serisu đánh đến từ phía sau.

Giữa trùng điệp quân lính, đối mặt với đứa em trai, công tử Brain tự hỏi. *Ta đã sai ở đâu?* Thần phủ của dòng tộc hoàn toàn tĩnh lặng. Sức mạnh của nó truyền sang anh thoảng chút u buồn.

Trên chiến trường, dòng tộc của thánh chiến sĩ Neir chưa từng biết đầu hàng. Công tử Brian tận lực chiến đấu tới hơi thở cuối cùng.

Sau ba mươi ngày quân giải phóng tiến vào đất nhà Dozul, Brian tử trận. Đạo binh trung thành của Brian tử chiến cùng chủ nhân. Số còn lại gia nhập quân giải phóng, chiến đấu dưới ngọn cờ của Yohan, truyền nhân cuối cùng của dòng dõi thánh phủ chiến sĩ Neir.

Suốt hơn hai tháng trời ròng rã chinh tiến từ lúc công thành Chalpy, Serisu để toàn quân nghỉ ngơi vài ngày tại thành Dozul trước khi vượt Đại Lâm, tiến vào nội đô Grannvale.

Nhân lúc nghỉ ngơi, chuẩn bị lại lực lượng, lương thảo, Levin đốc thúc và cũng tác hợp cho hôn lễ của Sety và Fee với anh em nhà Arthur. Hôn lễ rất đơn giản, ấm cúng và đầy bất ngờ.

Chỉ trước khi làm lễ một giờ, Patty chợt than phiền rằng tất cả mọi người đều đã có đôi có cặp, chỉ có nàng

là còn lẻ loi. Và vậy là nàng hỏi trong đám nam nhân ai sẵn sàng làm phu quân của nàng.

Đám thanh niên chẳng còn lạ gì với những trò tình quái của Patty đều le lưỡi lắc đầu khiến cô bé chút nữa là uất ức trào nước mắt. Cô chạy đến trước mặt Corpul quát hỏi.

“Còn cậu thì sao hả?”

Đám thanh niên ráng nhịn cười hết sức để cô đừng khóc. Lester đã đầu âm thầm bắt cược xem Corpul sẽ từ chối như thế nào. Còn cậu bé tư tế nhỏ, hai má đỏ bừng chẳng dám nhìn ai bỗng trả lời thật khẽ.

“Ta sẽ cưới Patty.”

Faval đang uống một ngụm rượu, phun đầy cả người Delmud. Còn Lester đáng rơi hết toàn bộ tiền các cược trên tay.

“Huynh Faval sẽ đồng ý chứ?” Patty hùng hồn hỏi đại huynh của mình.

Faval không muốn làm lớn chuyện giữa tiệc mừng của huynh muội Sety nên cứ tìm cách kéo dài.

“Phải hỏi qua mình chủ đã...”

Chẳng qua chỉ là một trò đùa nữa, Faval nghĩ như thế. Thậm chí Lester còn gầy sòng cá cược xem khi Lester đưa Patty đi gặp Serisu thì mình chủ có bị mắc lừa không. Mọi người bàn luận rất rôm rả.

Hôn lễ thời chiến cũng rất đơn giản, chỉ cần một vòng hoa đại cho tân nương cài đầu, vài bình rượu cho đám bằng hữu và một chiếc khăn lụa cho cô dâu mới cột đai kiếm của tình lang.

Ba vòng hoa được chuẩn bị, ba chiếc khăn lụa được mang vào đại lễ đường.

Arthur và Fee, Sety và Tiny, cuối cùng là Corpul bước vào cùng Patty.

Đám đánh cược của Lester bắt đầu chung tiền cược vì nghĩ rằng Serisu đã mắc lừa hai người bọn họ.

Mãi cho đến lúc Serisu kết hợp cho các cặp tình nhân thì Faval mới giật mình nhận ra rằng hôn lễ là thật. Cậu dở khóc dở cười.

Câu chuyện giống như một thứ truyền kỳ.

Bọn Lester, Delmud cũng được một phen ngó người.

Chỉ có cô dâu và chú rể mới thì có vẻ tràn đầy hạnh phúc. Corpul và Patty trạc trạc tuổi nhau, đều không có kỹ năng trận mạc, ngoài chuyện ở lại hậu phương thì chẳng làm được gì cả. Từ đôi bạn buôn chuyện phiếm từ từ mà tình cảm nảy sinh.

Patty vốn dĩ vẫn còn bóng hình vị vương tử đã cứu nàng trên sa mạc. Nhưng cô cũng hiểu, vương tử vốn không phải thuộc về mình. Sau chuyện ở Milestot, Patty dứt khoát từ bỏ. Cô đã yêu thì không ngại ngừng, đã dứt khoát thì cũng rất cương quyết. Chuyện với Corpul bắt đầu nửa thực nửa đùa, tuy nhiên khi cậu bé kiên quyết đưa Patty đi gặp Serisu thì trái tim cô bé cũng đã rung động ít nhiều. Corpul rõ ràng không phải vị vương tử trong những câu chuyện kể, nhưng ở

bên cậu lúc nào cũng vui vẻ, vui vẻ vô cùng. Vậy là đủ, rất đủ rồi.

Buổi tiệc vui kéo dài thâu đêm. Bọn Lester, Delmud đem hết tiền cược tặng cho Patty làm quà cưới.

Tiếng cười, tiếng hát không dứt. Chỉ có Fee dù là tân nương vẫn chứa nhiều u uất. Arthur dĩ nhiên nhận ra tâm sự của nàng chính là Levin.

Đã gần trọn một năm trời, phụ tử đoàn tụ vẫn chưa nói với nhau một câu nào. Hôn sự của Fee, nàng cũng không hỏi qua Levin. Suốt hôn lễ Levin cũng chẳng một lời chúc phúc đứa con dứt ruột đẻ ra.

Đám thanh niên tung hoa hò hè các cặp tân lang, tân nương vào động phòng, Arthur kéo Fee đi trước tiên. Nửa đường anh dừng lại.

“Chúng ta đi tìm ông ấy trước.”

“Ai?” Fee quất mắt. Rõ ràng hiểu cái ý tứ của Arthur.

“Ta vẫn còn chưa gọi một tiếng nhạc phụ. Hy vọng của chúng ta, muốn hay không cũng nên nghe một lời chúc phúc của trưởng bối.”

“Không.”

“Xem như muội làm việc này vì ta.” Arthur khẩn khoản.

Phía sau Fee, Sety và Tiny cũng đang đi tới. Hoàng huynh của nàng thuyết phục thêm một hồi nữa, Fee vẫn kiên quyết không nghe.

Đúng lúc đó thì Levin xuất hiện. Vị quân sư gượng gượng cười, nói với Sety vài lời chúc mừng, rồi mới quay sang Fee.

“Này... ta có thể nói chuyện với con một lúc được không?”

Nàng thiên mã kỵ sĩ nhìn ông gay gắt.

Arthur khẽ đẩy lưng nàng một cái khiến Fee miễn cưỡng đi theo Levin. Vị quân sư đưa nàng lên tường thành. Bầu trời mênh mông, nơi đó ông có thể nhìn về phương bắc, và ngôi sao của bình minh có lẽ cũng sẽ nhìn thấy được cô gái bé bỏng này nào nay đã lớn khôn.

Hàng giọng một lần, Levin hỏi.

“Con vẫn không chịu nói chuyện gì với ta sao? Chúng ta đã gặp lại nhau được bao lâu rồi nhỉ?”

“Một năm rồi.” Fee gần từ từ một.

“Một năm rồi mà con vẫn kiên quyết không nói chuyện với ta sao?”

Fee đã có sẵn cơn thịnh nộ. Cô đã sắp trút hết lên đầu người phụ thân vô tình vô nghĩa của mình thì lại nhìn thấy đôi mắt ông buồn tha thiết. Cơn giận tan tành, cô bé dịu giọng.

“Lúc gặp lại người con đã mừng phát khóc. Vậy mà suốt một năm trời người không thèm nhìn đến con một

cái cũng không nói một lời thân tình. Con đã thế sẽ không nói chuyện với người nếu như người không mở lời trước.”

“Ta đang nói rồi đấy thôi.” Giọng Levin thật nhẹ. “Con thật giống mẫu thân của mình, thật ngang bướng.”

Fee thoáng cau mày.

“Người vẫn còn để mẫu thân ở trong lòng sao?”

Levin cười khan một tiếng. Nước mắt đã bao nhiêu lần chảy ngược vẫn còn chưa khô cạn. Vết thương trong trái tim bao nhiêu lần rách ra, lành lại cũng chỉ một chỗ tái đi tái hoài. Levin không thể giải thích, chỉ có thể buồn bã nói.

“Ta có tội với Ferry và Silesia. Năm đó nếu không phải ta nổi cơn bốc đồng, chán ngán ngôi vua, bỏ đi ngao du thiên hạ thì Silesia cũng không tan tành vì nội loạn. Maya đã không phải hy sinh... May mà có Sigurd... Còn Ferry... có những việc chỉ phụ phụ chúng ta mới có thể

hiếu được. Con không thể biết, cũng không thể phán xét.”

“Con không thể biết ư? Ngay cả việc người đã ở đâu trong suốt mười bảy năm trời bỏ mặc quân Đế Quốc giày xéo Silesia con cũng không thể biết ư? Lúc ngoại tổ mẫu bị bức tử, lúc mẫu thân bụng mang dạ chửa cũng phải dẫn quân ra trận bảo vệ quê nhà, lúc người...”

“Đủ rồi Fee.” Levin gạt lên rồi ngay lập tức lau những giọt lệ trên má Fee.

“Thời gian ta có thể ở bên con không còn nhiều nữa. Cuộc nói chuyện này có lẽ đã là lần cuối ta có thể... có thể... thôi... Ta chỉ muốn chúc phúc cho con và Arthur. Con và Sety đều đã trở thành những vương tử và công nương đáng tự hào của Silesia rồi.”

“Không còn nhiều thời gian nữa? Phụ thân muốn nói gì?” Fee chợt thấy lo lắng.

“Quên chuyện đó đi. Chỉ cần nhớ rằng ta và Ferry luôn mong muốn cả hai con bình an hạnh phúc. Nàng nhất định sẽ rất hãnh diện... nhất định rất hạnh phúc...”

Levin nói rồi dang hắng một cái rồi quay đi. Ngôi sao bình minh vẫn chưa mọc, nhưng ông tin rằng nàng nhất định sẽ thấy. Người phụ nữ đã sống vì ông, đã chết cũng vẫn còn chờ đợi...

Levin vội vàng rào bước đi. Quân sư nhắm mắt, chôn vùi tất cả những nỗi niềm vào nơi sâu thẳm nhất. Ông có tội với Ferry, với mẫu thân và vương quốc, nỗi đau này xứng đáng là hình phạt mà ông phải chịu. Hình phạt của vị hoàng tử chỉ muốn sống cuộc đời của thi nhân phiêu lãng...

Arthur từ lúc nào đã đến bên cạnh Fee, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé vẫn còn đang khóc nức nở.

“Ông ấy là kẻ với hình hài của thân phụ Levi...”

“Không sao mà Fee... nàng còn có ta.”

“Phải. Còn có chàng... dù sao đi nữa muội... muội cũng đã có thể được an ủi. Người phụ thân muội yêu thương... đã chết rồi.”

Gió xuân nổi, bầu trời cao dịu vợi và chẳng ai đếm được bao nhiêu vì tinh tú trên trời vẫn dõi mắt xuống nhân gian.

*

Khắp thành Chalpy hội hè tưng bừng. Serisu rất vui, cậu muốn uống đến sáng mới thôi, lâu lắm rồi mới có một dịp nghỉ ngơi thoải mái đến thế này. Nhưng nửa chừng thì Levin kéo Serisu đi.

“Không thể để đến sáng mai được sao quân sư?” Serisu chẳng nỡ rời bữa tiệc đang hồi rất nhộn nhịp.

“Không.” Levin đáp gọn. *“Shanan đã quay về rồi.”*

Serisu lập tức đặt xuống ly rượu đang uống dở, vội vàng bỏ theo Levin. Quân sư không vào sảnh chính mà hội đồng chiến tranh vẫn thường họp mà rẽ qua một lối

ngâm, dẫn vào một gian phòng nhỏ, kín đáo hơn nhiều trong thành.

Thời tiết không lạnh, phòng kín nhưng củi vẫn đang đốt trong lò. Đốt đi những mảnh y phục đầm đầy máu mà Shanan đang thả vào đó.

“Shanan.” Serisu vội bước vào. *“Huynh không sao chứ?”*

“Ta ổn cả. Những thứ này đều là bùa chú của hắc ám ma đạo sĩ. Quân sư Levin đã xem qua rồi, phải hủy đi càng nhanh càng tốt...” Shanan thả vào lò mảnh vải cuối cùng rồi tươi cười quay lại với Serisu. *“Chúc mừng đệ tái chiếm Chalpy, có lại Tyrfin.”*

Serisu cũng cười hết cỡ:

“Thấy huynh vẫn ổn, đệ đủ vui mừng hơn tất cả. Còn những mảnh vải này... đệ nghe nói huynh đã đi giải quyết chuyện gì đó trước khi đến đây?”

“Ta nghĩ để quân sư giải thích với đệ sẽ tốt hơn.”

Lúc bấy giờ Levin mới giải thích cho Serisu những việc xảy ra với Shanan sau khi đổi đầu Loputousu. Từ Manfoy, ma tướng, Galzus và nữ chiến binh tóc vàng.

Manfoy tìm cách điều khiển tâm trí Shanan thì ngược lại Shanan cũng nhìn thấy được một phần tâm tư của hắn. Từ những ký ức còn lại, chàng lần đến được một cứ điểm bí mật trong rừng Âm U của hắc ám ma đạo sĩ, nơi thực hiện những thí nghiệm tạo ra thập nhị ma tướng. Ở đó Shanan không chỉ giải thoát được rất nhiều trẻ con mà còn cứu được một cô gái trẻ tuổi đang bị tra tấn.

“Con bé đó một phần thánh ấn của Odo, cũng nhờ vậy mới chi trì được.” Levin nói. “Ta đã sơ cứu qua, con bé cũng đã tỉnh táo lại mấy phần, tự xưng được tên là Mareeta, người của quân giải phóng Lenster bị Manfoy bắt giữ trong trận Manster. Ta đưa về chỗ Leef và Finn. Bọn chúng vốn là bằng hữu cùng lớn lên, cùng hoạn nạn. Chẳng mấy chốc con bé sẽ ổn hoàn toàn thôi.”

“Một cô gái mang dòng máu Odo... tại sao lại cùng lớn lên với vương tử Leef?” Serisu vụt hỏi.

Lần này Shanan đáp lời cậu.

“Đường như Mareeta là con gái lưu lạc của biểu ca ta... Galzus. Nàng được một nữ tướng của vương tử Leef nhận nuôi từ bé. Thân thế của mình cũng chỉ biết lúc gần đây.”

“Galzus...” Serisu giật mình. “Không phải quân sư vừa nói rằng y là một trong số ma tướng... sao lại là biểu ca của huynh Shanan và...”

“Mỗi gia đình đều có những chuyện u ám của mình.” Shanan gạt đi. “Dẫu sao tìm được Mareeta, ta cũng rất vui mừng. Ta cũng hy vọng cô bé có thể giúp Galzus sau này.”

“Phải, thời loạn, chuyện gì cũng xảy ra được.” Levin phẩy tay đáp. “Quan trọng hơn là những việc con bé nói về nghĩa mẫu của mình, một nữ kiếm sĩ tên Eyvel cũng đã bị Manfoy bắt đi. Điều kỳ lạ mà Finn nói với

ta là hấn có cảm giác đã gặp Eyvel từ trước đây trong quân đội Sigurd. Cô nương tóc vàng tha thướt, sử dụng thần cung bách phát bách trúng... trùng khớp hoàn toàn với hình ảnh của Brigid thành Jungvy, thân mẫu của Patty và Faval. Thêm vào đó lại chuyện Faval lâm bệnh cùng thời điểm với Manfoy tra tấn nữ kiếm sĩ tóc vàng rất có lý do để ta tin rằng cô ta có liên hệ mật thiết với dòng dõi Ulir.”

“Nếu đã vậy, phải nhanh chóng cứu lấy nàng.” Serisu liền nói. *“Nếu đó thực sự là đại tỷ của công nương Edin thì tốt biết bao.”*

“Không dễ đâu.” Levin phe phẩy quạt. *“Kẻ đã bị biến thành ma tướng cơ hồ không có đường quay đầu. Shanan tuy đã chứng minh là thánh huyết và tình thân có thể đẩy lùi được ma pháp nhưng cũng không đơn giản đâu. Việc trước tiên của giải bùa là phải giết kẻ gieo bùa. Manfoy không còn, sự ràng buộc của các ma tướng cũng sẽ yếu đi rất nhiều.”*

“Ta sẽ lo việc này.” Shanán xen vào. “Theo thám báo của quân sư thì Manfoy hiện đang cố thủ tại thành Velthemor. Ta sẽ đến đó giải quyết với hãn nợ cũ lẫn nợ mới.”

Serisu không phản đối. Manfoy là kẻ bắt đầu rất nhiều bi kịch. Cả gia đình cậu cũng là do hãn hại sinh ly tử biệt. Cậu hận hãn hơn Alvis rất nhiều lần. Nhưng cậu cũng hiểu Shanán với Manfoy không chỉ là thù hận.

Levin tiếp tục nói:

“Những ngày qua, chúng ta liên tục giành thắng lợi. Tuy rằng rất vất vả, gian khó, nhưng ta vẫn thấy rất kỳ lạ. Tại Grannvale có hơn năm chục vạn kỵ mã, lại thêm đội ngũ pháp sư của giáo đoàn hắc ám. Quân lực của chúng gấp nhiều lần quân ta, nếu chúng toàn lực xuất binh thì e rằng chúng ta không bao giờ đặt nổi một bước chân vào Grannvale. Trong việc này nếu không phải do Yulius ngu ngốc thì phải có một âm mưu lớn hơn.

Ta cho rằng phía sau tất cả các cuộc đại chiến, từ thời Sigurd đến hiện tại đều vì một mục đích: xử lý triệt để các gia tộc thánh chiến sĩ, bất luận bọn họ đứng về phe nào.”

“Ý của quân sư là Yulius không còn tin tưởng nhà Dozul và nhà Friege nữa sao?” Serisu hỏi.

“Không hẳn vậy.” Levin đáp. *“Yulius chẳng tin ai, cũng chẳng cần ai, hẳn tự cho mình đứng trên nhà Dozul và nhà Friege rất xa. Cái Loputousu lo sợ là sự hợp nhất của mười hai thánh chiến sĩ, đặc biệt là dòng máu Naga. Chính vì vậy mục đích cuối cùng là tận diệt tất cả, kể cả Dozul và Friege.*

Càng nhiều máu đỏ, Loputousu sẽ càng mạnh. Manfoy đã tính toán để chúng ta tiến đến Barhara cũng là lúc hắc ám ma thần đạt sức mạnh cực đại. Cùng lúc đó hẳn âm thầm tạo ra thập nhị ma tướng từ những chiến binh mạnh nhất bị bắt giữ.

Thập nhị ma tướng cũng như thập nhị thánh chiến sĩ, cũng nhận được long huyết từ Yulius và chỉ cần mười

hai ma tướng tề tụ đầy đủ cũng đã đủ hơn một đạo quân hùng mạnh.”

Serisu nghe Levi nói đến đây, chợt nhớ ra điều gì đó, vội hỏi.

“Có cách nào để chúng ta biết được có bao nhiêu ma tướng đã được tạo thành. Ta chợt nghĩ đến Yulia vẫn còn đang thất tung... Nàng vốn sở hữu sức mạnh ma pháp rất lớn... quân sư có nghĩ nàng bị bắt đi cũng bị biến thành ma tướng không?”

Levin đằng hắng một tiếng:

“Cậu thích cô bé đó lắm hả?”

Serisu vội nói.

“Ta đã có Lana, quân sư sao lại nói như vậy chứ.”

“Vậy thì tốt.” Levin nghiêm nghị nhìn cậu. *“Chuyện về Yulia ta cũng đang muốn kể với cậu... Cô bé đó vốn là...”*

em gái song sinh của Yulius và cũng là tiểu muội đồng mẫu đệ phụ với cậu.”

Serisu sững người, bất chợt nhớ lại những lời mà bóng ma thân mẫu đã nói bên bờ hồ.

“Khác với cậu thừa hưởng thánh ấn Baldo và Yulius thừa hưởng sức mạnh Loputousu, Yulia thừa hưởng thánh ấn của Naga. Cô bé đó là người duy nhất sử dụng được thánh thư Naga trong hoàng cung Barhara, thứ vũ khí duy nhất giết chết được ma long Loputousu. Thánh ấn Naga đặc biệt là khắc tinh của hắc ám ma thần, vì vậy để biến Yulia thành ma tướng sẽ tốn rất nhiều thời gian. Ta hy vọng chúng ta vẫn còn kịp cứu lấy Yulia.”

Serisu lặng người một lúc. Cậu hỏi

“Quân sư biết được điều này khi nào?”

“Từ những giấc mơ của Shanan.” Ông đáp. “Sau đó ta điều tra thêm mới biết được Yulia mang thánh ấn Naga trong mình. Cũng ví lý do đó mà cô bé bị Yulius mưu

hại từ nhỏ. May mắn thoát chết nhưng lại mất hết ký ức.”

“Quân sư và huynh Shanan còn giấu ta việc gì nữa?”
Serisu nhất loạt nhìn cả hai, không khỏi tức giận.

Levin biết cậu bực mình những điều ông đã che giấu nên dịu giọng đi.

“Không còn việc gì nữa. Những điều ta giấu cậu đều biết từ giấc mơ của Shanan. Ta không thể chắc được đó là sự thực hay là một ảo giác Manfoy và Yulius cố tình cài hẳn. Ta cần thời gian xác minh trước khi nói ra.”

Serisu nghiêm giọng:

“Lần sau, quân sư có chuyện gì cũng đều có thể bàn bạc với ta. An nguy của tất cả mọi người đều vô cùng quan trọng đối với ta. Ta không trách việc quân sư lo lắng... nhưng ta rất khó chấp nhận việc người giam cầm huynh Shanan trong hầm ngục trong khi hối thúc ta thẳng tiến Chalpy.”

“Ta không thấy dễ chịu gì hơn với chuyện đó đâu. Tuy nhiên lần sau ta sẽ nói.” Levin phe phẩy quạt lông.

Serisu cũng dịu lại.

“Tình hình đã vậy, chúng ta phải nhanh chóng tiến lên. Nhưng hôm nay mọi người đang có việc vui. Huynh Shanan cũng đã mệt mỏi lắm rồi, nếu không có việc gì nữa thì mau ta ngoài uống vài ly rượu hỷ cho khuây khoả rồi sớm nghỉ ngơi.”

“Ta cũng chẳng mong gì hơn thế.” Shanan mỉm cười.

Dĩ nhiên Levin cũng không có lý do gì giữ họ lại. Hôm nay cũng là ngày vui của ông. Và hôm nay cũng như mọi ngày khác, ông muốn nhìn thấy ngôi sao của bình minh.

Serisu lôi Shanan ra ngoài, cậu tuy cười mà lòng không thể vui nổi. Mọi suy nghĩ đều hướng về Yulia.Ồ... cậu vẫn còn nhớ cảm giác lần đầu tiên gặp người con gái dịu dàng đó. Cả hai tuy không nói ra cũng có một đoạn tình cảm ngoài lẽ huynh muội. Serisu tự trách mình

chút nữa đã làm những việc chẳng thể quay đầu. Cậu lại càng lo lắng hơn cho an nguy của tiểu muội.

Yulia rõ ràng vẫn buồn đau.

Nỗi đau trong trái tim mà chính cậu để lại, rồi Alvis... khi nàng có lại tất cả ký ức, cũng sẽ nhớ lại cả đời mình chỉ toàn những bóng ma chết chóc.

“Serisu.” Cậu giật mình nghe Shanan gọi. “Sẽ ổn thôi.”

Cậu nhìn ánh mắt Shanan chợt thấy thanh bình. Đường như biểu ca của cậu đã thay đổi ít nhiều.

“Ta đã vượt qua được. Yulia cũng sẽ vượt qua được. Đệ còn nhớ truyền thuyết về rừng đá khổng lồ của Tirnanog không? Họ đã luôn bảo vệ chúng ta và vẫn sẽ như vậy... Nữ hoàng Diadora vẫn sẽ dõi theo đệ và Yulia đến suốt đời.”

Serisu lặng lẽ gật đầu, có cảm giác của một kẻ xa nhà trải nhiều giông bão cuối cùng trở về trong sự bảo bọc của người thân. Trong lúc xúc động, cậu kể lại việc ở

bên hồ đã gặp vong hồn phụ mẫu, chẳng rõ thực hay mơ.

*“Đệ đã không còn thấy thù hận nữa.” Serisu thốt lên.
“Thù hận với Alvis lại càng không. Ngược lại đệ cảm thấy rất xót thương ông ta.”*

“Ta cũng không còn cảm thấy điều đó nữa.”

“Kể cả với Manfoy sao?”

Shanan gật đầu.

“Món nợ giữa ta và hắn nhất định phải tính nhưng không phải do hận thù thúc đẩy mà như một việc phải làm xong. Mọi hận thù đều có nguyên nhân của nó. Chúng ta tính hận thù với hắn, ai sẽ tính hận thù của những đứa trẻ mang dòng máu Loputousu đã bị đưa lên dàn hỏa đây?”

“Thần binh không thể thực sự chống lại bóng tối nếu được cầm trên những bàn tay thù hận... giờ đệ đã hiểu điều đó. Shanan... đệ có cảm giác Alvis đã chờ đợi để

chết dưới tay đệ. Có lẽ chính vì điều đó mọi hận thù đều tan biến.”

Bước đi dưới ánh sao trời, Shanan nói.

“Ta còn nhớ Đế Quốc đã vô cùng phồn thịnh trong những năm đầu tiên. Những sách lược trị quốc của Alvis sắc đá và anh minh. Chính vì vậy các cuộc khởi nghĩa do các tướng sĩ cũ của ngài Sigurd lãnh đạo đều lần lượt thất bại. Ngay cả trên Silesia, sau khi nữ hoàng Lana bị tướng lãnh Đế Quốc bức tử, Alvis hấn đã xử chết tất cả những kẻ liên quan, đồng thời cử hành quốc tang cho người. Lòng dân tại Silesia cũng nguôi ngoai rất nhiều. Alvis... với công tử Sigurd có lẽ cũng rất giống nhau ở nhiều điểm. Hấn chỉ sai lầm ở tham vọng để cuối cùng tự biến mình thành một con cờ của giáo đoàn hắc ám. Những năm cuối đời, Alvis có lẽ đã chịu quá báo nhiều hơn ai hết. Chỉ là hấn quá kiêu hãnh để thừa nhận. Cái chết của hấn dưới tay đệ cũng là toàn thành cho một bậc đế vương kiêu hùng.”

Serisu không nói gì.

Cả hai im lặng một lúc rất lâu.

Serisu cũng cảm thấy gánh nặng trong lòng vơi đi. Cậu mỉm cười.

“Cảm ơn huynh.” Cậu mỉm cười. “Huynh có nhận ra chính mình đã thay đổi không? Người ta nói những người trở về từ địa phủ đều khác đi, vì họ đã phải đổi một thứ gì đó của bản thân cho thần chết... Huynh đã đổi thứ gì có vẻ rất hời phải không?”

Shanan bật cười.

“Ta tìm thấy thì đúng hơn là đánh mất.”

“Huynh đã tìm thấy điều gì ở cõi chết vậy?”

“Lòng can đảm.”

Serisu tròn mắt, chẳng thể tin được Shanan lại cần có thêm lòng can đảm. Vương tử đứng lên, xoa xoa đầu cậu vẫn như tiểu đệ ngày nào.

“Đi nào nếu không bọn Lester sẽ chẳng chờ giọt rượu nào cho chúng ta đâu.”

Serisu vui vẻ không kém.

Đêm đã khuya, tiếng nói chuyện ồn ào vang ra từ phòng yến tiệc. Hầu hết chỉ còn bọn con trai trụ lại, đa phần đều đã ngà ngà say.

Lakche cũng ở trong bọn, đấu rượu với Lester trong khi Skasaha mặt mày nhăn nhó khuyên can cô em gái.

Đột nhiên nàng dừng lại, nhận ra ánh mắt đang quan sát mình. Đôi gò má ửng hồng vì rượu lại càng hồng hơn.

Skasaha cũng nhận ra. Cậu còn chưa kịp hỏi gì thì Lakche đã nhảy khỏi chỗ ngồi, lao thật nhanh vào lòng Shanan ôm chặt lấy.

Skasaha được một phen thất kinh, lại càng muốn té ngựa hơn khi nhìn thấy Shanan âu yếm vuốt tóc cô em gái. Cậu lại nhìn sang Serisu, mình chủ cũng vẫn còn

chưa ngậm miệng được. Bất giác, Skasaha tự hỏi mình liệu có nuốt trôi cái việc sắp phải gọi tiểu muội bằng đại tỷ không?

*

Lakche lâu lắm mới say, say rồi nàng chẳng còn biết gì. Nàng còn nghĩ mình nằm mơ thấy Shanan đã quay về. Đến khi nôn hết rượu, mới nhận ra giấc mơ vốn là sự thật.

Trăng đã lên cao, gió cuối xuân ảm áp thổi qua tan hết đi cơn ngầy ngật. Nàng ngồi dậy khỏi cỏ thơm, đến bên hồ nước lạnh nơi Shanan đang rửa sạch hết những dấu vết của cuộc tấn công vào sào huyệt ma đạo sĩ.

Cạnh hồ có một cây hoàng lan cổ thụ. Mùi hoàng thơm ngan ngát khiến Lakche hít mãi không khí mùa xuân không biết chán.

Shanan chạm lên mặt nàng chiếc khăn tay sũng nước.

“Tĩnh được mấy phần rồi?”

Lakche cười khanh khách, nhảy xuống trầm mình vào nước lạnh. Nước giếng trong đêm xuân có một mùi hương rất nhẹ mà chẳng phải ai cũng cảm thấy được. Đó là mùi của những hoa hoàng lan rụng và mùi của đại quốc Grannvale. Một thứ mùi đặc trưng của thịnh vượng và niềm vui... Chúng bỗng khiến Lakche nhớ lại những điều Shanan từng kể về năm tháng lưu vong cùng Ayra. Chàng từng nói trong không khí ở Grannvale có một mùi hương kì lạ chỉ thuộc về những phồn hoa mà một đứa trẻ mười tuổi chẳng thể quên.

Lakche hắt đầu lên lên thật mạnh. Nước sáng ánh trăng vương vãi.

“Muội đủ tỉnh để thách đấu huynh một trận đấy.”

“À... kiếm của muội đâu?” Shanan nhướng một bên mày.

Lakche giật mình chạm lên thắt lưng, chẳng nhớ nổi mình đã cởi dũng giả kiếm ra lúc nào.

“Chết thật... Lester... muội...”

“Muội cực dũng giả kiếm với hấn. Hấn thì cực tất sát cung.”

Lakche đỏ rần mặt. Nàng ghét việc bị bắt gặp phạm lỗi như một đứa trẻ con. Nàng cắn chặt môi, hậm hực nhìn Shanana.

“Muội bất cần...”

Shanana nheo mắt nhìn càng làm Lakche nổi điên lên.

“Đừng coi muội là trẻ con mãi như vậy. Muội chấp nhận mọi hình phạt...”

Nàng chẳng nói được hết lời. Một nụ hôn sâu khỏa lấp đôi môi nàng và cơn giận dữ của nàng tan thành mây khói.

“Muội... sẽ chịu phạt thêm lần nữa nhé.” Nàng lí nhí nói, giữa những hơi thở vội vàng.

Shanan đáp lại nàng bằng những nụ hôn say đắm. Lần đầu tiên Lakche mới nhận ra bên trong vẻ ngoài lạnh lẽo, thép lại có một trái tim nồng cháy.

Shanan bế thốc nàng lên khỏi bờ nước. Trên bờ cỏ xanh đã nở đầy hoàng hoa, chàng tặng Lakche một món quà nhỏ.

Một đóa hoa bạch trà mới nở.

“Ta từng có một lời hứa với Arya.” Chàng nói. “Ta đã hứa sẽ khiến muội hạnh phúc suốt đời... suốt đời là một khoảng thời gian đầy may rủi. Muội có chấp nhận không?”

Lakche cài đóa hoa lên mái tóc, đôi mắt ngọt ngào và sắc lẹm ngược lên.

“Với cô kiếm sĩ dám đánh cược thanh bảo kiếm của mình cho một châu đấu rượu... chẳng có may rủi nào mà nàng không dám nhận.”

“Ồ... kẻ gặp phải vận rủi xem ra lại là ta.”

Lakche rít lên một tiếng khe khẽ, nàng ghét cái kiểu Shanán vẫn xem nàng như một cô bé biết bao. Nàng không còn là một cô bé nữa. Lakche kéo vương tử của mình vào một nụ hôn. Chàng đáp lại, và chàng còn muốn nhiều hơn cả một nụ hôn.

Một cơn rừng mình kéo qua thắt lưng Lakche, bàn tay Shanán đang đánh thức những khát khao nàng đã chôn vùi trên con đường đuổi theo ngôi sao băng. Nàng nhắm mắt, rút một hơi thở thật sâu, tận hưởng tất cả những say đắm mà ngôi sao băng của cuộc đời nàng dâng tặng. Để rồi sự khao khát lại khiến nàng mở mắt ra.

Mái tóc dài của Shanán phủ lên ngực nàng và những nụ hôn kéo xuống sâu dần. Nàng đã thất bại vô số những trận đấu kiếm với Shanán và đã thắng cuộc chiến cuối cùng. Tình yêu của chàng đã thuộc về Lakche vĩnh viễn.

Nàng thét lên một tiếng ngán trước những cảm xúc mãnh liệt mà những nụ hôn mang lại để rồi chợt nhận

ra rằng tình yêu cũng là một trận chiến khác và nàng lại đang thua.

Bàn tay ôm lấy mặt của Lakche được Shanan nhẹ nhàng gỡ ra. Vương tử của nàng đang cười. Vẫn là một nụ cười như dành cho một đứa trẻ.

Lakche đẩy chàng nằm xuống. Nàng không cần gương cũng biết sắc mặt mình đã đỏ hơn tất cả số rượu đã uống với Lester. Nàng thầm cảm ơn cái đêm đã bị Lanna bắt ở lại chịu đựng những bài giảng của Lene trước hôn lễ với Serisu và thầm hy vọng mình không làm thêm điều gì ngu ngốc.

Bàn tay nàng lướt qua cơ thể biểu ca, vết sẹo dài trên ngực vắt ngang qua thánh ấn Odo khiến nàng chú ý. Một giọt lệ hạnh phúc vẫn rơi xuống dấu sinh tử cận kề đã trôi qua.

Lần đầu tiên nàng mới chạm vào Shanan gần gũi như thế này. Ô, ngôi sao băng của nàng, sẽ không thể chạy mất nữa.

“Bắt được chàng rồi...”

Lakche mỉm cười. Không cần đến những bài học của Lene để Lakche biết cách bắt đầu. Tình yêu vốn chẳng phải là một trận chiến. Chẳng có kẻ chiến thắng, chỉ có những người sẵn sàng thua cuộc để được vĩnh viễn ở bên nhau.

“Em là kẻ đợi chờ.” Nàng nói thật khẽ, trọn vẹn thuộc về ngôi sao băng nàng suốt đời đuổi bắt.

“Ta là kẻ mang trong tim lời hứa sẽ trở về.” Vương tử đáp.

Shanan ôm siết lấy nàng, một lần nữa nụ hôn trám đầy những lời hứa hẹn.

Sáng sớm hôm sau, Serisu triệu tập toàn bộ tướng lĩnh của mình đến đại trưởng để thông báo về thân phận của Yulia cũng như thập nhị ma tướng. Không cần phải nói, tin tức phũ lên đại trước sự im lặng đầy căng thẳng.

Yulia, truyền nhân của Naga xuất hiện đem lại cơ hội để đánh bại hắc ám long Loputousu một lần vĩnh viễn. Tuy nhiên nếu Yulia bị biến thành ma tướng, thì con đường đến đế đô sẽ đầy rẫy sinh linh đồ thán.

“Không còn cách nào khác ngoại trừ tốc chiến tốc thắng.” Serisu tuyên bố. *“Toàn quân chuẩn bị, xuất phát ngay lập tức.”*

“Thăng tiến về Bahara.” Bên dưới đoàn người, Leef hô lớn.

“Thăng tiến về Bahara.” Tiếng vọng của đoàn người đáp lại vang dội. Trận đại chiến cuối cùng đã ở ngay trước mặt.

*

Sau này, khi cuộc thánh chiến của Serisu đã chấm dứt, con đường từ thành Chalpy đến thành Friege được gọi là Hồng Lộ.

Hồng lộ trong cái ý nghĩa máu đào của tình thân.

Tại thành Chalpy, huynh đệ nhà Dozul giết nhau, tại thành Friege, Tiny đối đầu với cô mẫu Hilda, quá phụ của công tước Bloom.

Hilda nổi danh độc ác, điên cuồng, tàn bạo. Nhưng một người đàn bà như vậy, có lý do gì để không điên cơ chứ? Cha chồng chết, chồng chết, con trai chết, toàn bộ huynh đệ quyến thuộc đều đã chết trong cuộc thánh chiến từ Sigurd kéo dài đến Serisu.

Ngoài ra Hồng Lộ dẫn từ Chalpy đến Friege còn có cuộc đụng độ của cốt nhục thành Jungvy. Cung kỵ sĩ do Scorpion cầm đầu, nhảy vào cuộc phục kích quân giải phóng. Levin đã liệu trước điều này, cắt cử Faval, Lester và Sety chờ đón.

Cha của Scorpion là em trai của Edin và Brigid. Ba tỷ đệ bọn họ cùng một cha sinh mà chia hai chiến tuyến. Đến đời của Faval và Scorpion lại một lần nữa đối mặt giữa sa trường. Chi hệ của Scorpion đối với Silesia của Sety cũng có một mối thù xưa nợ cũ. Ngày đó, Levin trốn tránh việc làm vua gây ra nội loạn tranh quyền đoạt vị khắp nơi, cha của Scorpion là Audrey đem quân đến hỗ trợ lật đổ hoàng gia Levin, đại tỷ Maya của Ferry, thân mẫu của Fee và Sety tử trận cũng chính là trong tay đội cung kỵ thành Jungvy.

Hai mươi năm đằng đẵng trôi, như một vòng tròn lặp lại.

Những kẻ thù cũ gặp nhau, hậu nhân đối diện, máu lại chảy nước mắt lại rơi.

Trận đánh của cung và gió bắt đầu từ giữa trưa cho đến tận sáng hôm sau. Vào buổi rạng đông, hoàng kim cung Itival ghim mũi tên vàng vào tim Scorpion, chấm dứt hai mươi năm huynh đệ tương tàn.

Mặt trời đỏ rực chiếu rọi trên khu rừng còn cắm đầy cung tên.

Vì vậy trận đánh đó đã được những người kể chuyện sau này truyền tụng với tên gọi: Bình Minh Máu và hai từ Hồng Lộ sinh ra.

Tuy nhiên máu của hai nhà đại tộc Jungvy, Dozul vẫn chưa phải là tất cả màu sắc của Hồng Lộ. Ngay trước khi đại quân xuất phát, Levin nhận được tin thám báo về một đạo long kỵ sĩ xuất chinh tiến thẳng Chalpy. Mang tờ thư đến trước mặt Serisu, quân sư chỉ nói gọi.

“Để Athena lại thủ bị nơi này.”

*

Thành Friege bị bao vây, trước đêm công thành, Tiny đến đại trước tìm Serisu xin cùng xuất kích vào lúc bình minh.

Minh chủ trẻ tuổi nhìn thấy ánh mắt đầy đau thương của cô bé nhà sấm liền khuyên giải.

“Tiny, phục hận không làm sống lại được người đã khuất. Ta tin là cả Sety và Arthur đều không muốn muội tham gia trận chiến này.”

Tiny lập tức quỳ xuống.

“Minh chủ... muội xin đi theo không chỉ vì thù hận với Hilda... dù nói gì đi nữa, Hilda và biểu tỷ Ishtar là hai người thân duy nhất còn lại của muội ở nhà Friege. Dù muội không tin có thể khuyên giải họ, nhưng vẫn muốn thử một lần. Ngày trước, mẫu thân muội chịu đủ mọi hành hạ của Hilda, mỗi lần nhìn thấy nước mắt của người, lòng muội đau đớn không kể xiết. Nhưng trước sau, mẫu thân đều nhất mực dặn dò nhà Friege là nguồn cội và cốt nhục của mẹ con muội... Muội tin là mẫu thân Tiltyu nếu còn tại thế, cũng sẽ muốn ra trận lần này.”

Lý do của Tiny, Serisu chẳng có cách nào từ chối.

“Fee sẽ đi cùng muội. Ta chỉ hy vọng muội hết sức cẩn trọng, đừng làm điều gì bồng bột.”

Tiny lãnh nhận.

Trận đánh bắt đầu vào lúc bình minh. Tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống cũng là lúc giọt máu đầu tiên rơi.

Tiny cùng với Fee đi cùng đội tiên phong, áp sát tường thành. Vừa nhìn thấy đứa cháu gái mồ côi, Hilda đã cười lớn, hỏa phong phủ đầy trời cùng sấm chớp.

“Ta ước gì Tiltyu còn ở đây để chứng kiến con gái ả cháy thành tro bụi.” Nữ hoàng nhà sấm cười vang.

“Hà cớ gì lại hận thù mẫu tử chúng ta đến thế...”

Tiny chẳng thể nói hết lời, ma phát đã trùng trùng giá xuống.

Hilda vốn không muốn nói chuyện. Không muốn gì nữa ngoài những cái chết. Mụ cười vang không ngớt, liên tục thúc giục toàn quân tiến lên, bất chấp sống chết của cả hai bên.

Mọi cố gắng tiếp cận Hilda của Tiny đều tan biến. Hoàng hôn xuống cũng là lúc nàng nhìn thấy lửa cháy ngút ngàn trên tường thành gia tộc. Hilda, dòng dõi nhà Velthemor, kết hôn cùng sấm vương Bloom, chủ nhân cuối cùng của gia tộc Dozul tự thiêu trong bạo hỏa.

Mặt trời đỏ kéo dài từ chính bình minh đến tận hoàng hôn chiếu những tia sáng cuối cùng kéo dài từ nhà Friege đến Chalpy, nơi Athena đơn độc đứng chờ binh đoàn cuối cùng của Arion.

CHƯƠNG 2.

ISHTAR

Ta từng muốn có với Yulius một đứa con. Đứa trẻ nhất định giống như một phép màu. Ta nghĩ khi trở thành phụ thân, chàng sẽ bắt đầu có lòng thương xót với lũ trẻ bị chàng bắt đi và với những bậc sinh thành đau khổ mất con. Ta cũng nghĩ đứa trẻ sẽ là một lời thề nguyện bất tử về tình yêu của chúng ta. Ta và chàng vĩnh viễn có nhau.

Nhưng chàng không đồng ý. Yulius nói rằng chàng là thần, là vua của các vua, duy ngã độc tôn. Chàng bất tử, chàng không cần kẻ truyền thừa, không cần con cái.

Ta không ép chàng. Bất cứ khi nào chàng quyết điều gì ta đều không thể ép, không thể lay chuyển.

Vì vậy ta chỉ có thể chờ đợi.

Nhìn thấy chàng là điều duy nhất ta mong chờ suốt một ngày dài.

Chàng càng lúc càng bận rộn hơn. Nhất là từ sau trận chiến ở rừng Âm U, chàng gần như đã thay đổi hẳn. Một chút gì đó còn sót lại của chàng bạch mã hoàng tử mà ta từng biết, đã chết dưới lưỡi kiếm Balmung. Đối với Yulius chỉ còn có sức mạnh là quan trọng.

Những đứa trẻ bị bắt đến vương đô, nếu may mắn không bị hiến tế cũng bị đào tạo trở thành những kẻ giết người máu lạnh.

Mỗi ngày Yulius càng giống Manfoy nhiều hơn một chút, mỗi ngày lại tàn độc hơn một chút và những cơn khát máu của chàng cũng gia tăng theo.

Dù chàng trở thành người như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần chàng bỏ hết những toan tính đó lại bên ngoài, trở thành Yulius của ta trong khoảnh khắc là đủ rồi. Vậy là ta chờ đợi mãi... chờ đợi mãi... đến khi nhận ra chuyện chờ đợi cũng chỉ một cách tự dối mình.

Yulius mà ta biết đã không còn. Chàng chỉ biết có thập nhị ma tướng và những cuộc huyết tể. Chàng nói mãi về một thế giới trường cửu, về sức mạnh bất tử của mình, về những mưu đồ sâu xa rộng lớn mà ta không muốn quan tâm.

Không lâu sau, tin thành Friege bị tấn công truyền tới. Ta xin Yulius xuất binh tương cứu. Chàng hỏi lại ta.

“Tại sao phải xuất binh? Chúng ta cần bảo toàn lực lượng chờ chúng đến đây giết sạch một lần.”

“Phu nhân Hilda là mẫu thân của thiếp.” Ta bàng hoàng đáp.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại.

“Tại sao nàng lại cần quan tâm đến mẫu thân chứ? Chỉ cần ta là đủ rồi.”

Vậy là ta lại tiếp tục đợi chờ tin tức ở thành Friege.

Ngày và đêm nối tiếp nhau dài đằng đẵng.

Chỉ vài ngày sau, thành Friege thất thủ, viện binh từ Jungvy bị tiêu diệt và mẫu thân Hilda qua đời.

Jurius cười vang.

“Tốt lắm, để chúng kéo đến đây. Tất cả lũ thánh chiến sĩ đó sẽ chết hết. Tất cả chúng đều phải chết.”

Ta lặng lặng nhìn Yulius, chẳng còn nước mắt để khóc cho sinh mẫu nữa. Yulius liệu có nhớ ra rằng ta cũng mang trong mình dòng máu của thánh chiến sĩ? Chàng rồi sẽ giết ta sao? Yulius, lẽ nào không hiểu mạng của ta đã tặng cho chàng từ lâu?

Ngày hôm sau, ta đội khăn tang, triệu tập thuộc hạ đến gặp Yulius xin chàng cho xuất trận.

Chàng có vẻ ngạc nhiên.

“Bọn chúng chẳng kẻ nào chống lại nổi ta, đến đây tên nào chết tên đó, nàng cần gì đâm đầu vào hiểm địa giao chiến với chúng?”

“Thiếp thân là một chiến sĩ ma pháp đầy kiêu hãnh. Cả nhà thiếp ba thế hệ đều chết vì tay cha con Serisu, thù này không thể không trả. Thiếp thân là truyền nhân duy nhất của nhà Friege, không thể trốn mãi trong thành, làm nhục danh tiếng tổ tông.” Ta đáp.

Yulius nhìn ta chăm chăm rồi hỏi.

“Nàng chán ghét ta đến mức phải dùng cái chết để rời bỏ ta sao?”

Giọng chàng thật buồn và yếu ớt đến nỗi ta ngỡ rằng cậu thiếu niên năm nào đã quay trở lại.

Ta chờ đợi. Chờ đợi chàng giữ ta lại, chờ Yulius ngày nào gỡ bỏ chiếc mặt nạ tàn nhẫn vô tình để chúng ta có thể làm lại từ đầu. Nhưng chàng quay đi, im lặng một lúc rất lâu rồi nói.

“Thôi được, ta chấp thuận. Arion sẽ hỗ trợ cho nàng.”

Ta cúi đầu bái tạ.

Chàng đã để ta đi cùng với Arion, hai kẻ cuối cùng có dòng dõi thánh chiến sĩ bên cạnh chàng.

“Điện hạ bảo trọng.”

Ta lui ra lui ra, lòng nhẹ hẫng.

Hoàng hôn vây tỏa bên ngoài, hoàng hôn của thành Barhara... sao lại giống Conote đến vậy. Lá đỏ đã thôi rơi rồi, hoa xuân đã nở mà tại sao cũng chỉ là một màn sương mù vĩnh viễn biệt ly?

Quân trưởng nổi trống điểm binh. Tướng sĩ sẵn sàng giáp trụ sáng ngời. Trước lúc lên đường, ta phải làm một việc cuối cùng. Ít nhất đó là vì chút danh dự còn lại của thánh chiến sĩ, chút ân tình bằng hữu đã từng có giữa những đại gia tộc từ thời thánh giả Heim.

Ta đến chỗ Arion, truyền lệnh xuất binh:

“Khi đã ra khỏi công thành Barhara, người và các thuộc hạ có thể đi đâu tùy ý. Ta không ngăn cản hay yêu cầu bất cứ trợ giúp nào.”

Arion hỏi:

“Tại sao lại trả tự do cho ta?”

“Ta nghe nói, nghĩa muội của người Athena đã gia nhập quân đội Serisu, người muốn đổi đầu với cô ta trên chiến trường sao?”

“Cô không cần quan tâm đến chuyện đó.”

“Ta cho người cơ hội để quyết định vận mệnh của mình, người có thể nắm lấy hoặc không đều tự mình định đoạt.” Ta dứt lời, rời khỏi đó.

Gian phòng Yulius sắp xếp cho Arion ở sâu dưới lòng đất, âm u và tăm tối chẳng khác nào một huyệt mộ. Arion, hoàng tử của những long kỵ sĩ cũng trở nên rất trầm uất từ khi tỉnh lại. Ta nghe nói rằng Manfoy đã âm mưu thao túng tâm trí y, cũng may mà ta đến kịp. Có lẽ số mạng của các dòng dõi thánh chiến sĩ cũng chưa đến lúc tận diệt.

Arion, hãy bay đi thật xa khỏi những cuộc binh đao này. Ta thầm cầu nguyện cho vương tử cuối cùng của Thracia. Quê hương của anh ta đã mất, phụ thân đã qua đời, nhưng ít nhất, vẫn còn ai đó xứng đáng để Arion tiếp tục sống.

Mặt trời lu mờ, bụi hồng lắng vãng, trống điểm binh đang đánh những hồi dài. Toàn bộ quân tinh anh nhất của nhà Friege đã tập hợp đầy đủ.

Nhà Friege ở Grannvale và vương gia Silesia trước đây từng có nhiều mối hôn nhân. Không ít thân tín của ta có thể sử dụng phong thuật. Bản thân tử muội Meng, Bleg và Maybell liên thủ, hoàn toàn có thể đả bại một thánh chiến sĩ. Còn Mjöltnir trong tay ta có thể giải quyết một trong những thánh chiến sĩ khác. Tyrfing, Balmung, Mistoltin hoặc Itival... và rồi chuyện mọi chuyện sau đó hãy để những vị thần định mệnh quyết định...

Ánh sáng mờ nhạt từ những ô cửa hành lang phai mờ.

Bầu trời, không khí, những ngọn gió...

Trống điểm quân sắp đến những hồi cuối và trận chiến cuối cùng của những ma pháp chiến sĩ nhà Friege sắp bắt đầu.

CHƯƠNG 3.

ĐIỆP VŨ

Sau khi đánh bại Hilda, ngay lập tức, Serisu chia quân hai lộ, Ares, Shanan, Lester, Fee, Arthur, Finn, Delmud lập tức hướng thẳng đến thành sào huyệt của Manfoy tại thành Velthomer. Nhóm còn lại dưới sự chỉ huynh của Serisu và Leef tiến đến Bahara. Ngay sau khi bọn Shanan đắc thủ, sẽ cùng nhau hai mặt giáp công kinh kì.

Đặc biệt lần này Levin không đi cùng Serisu mà lại muốn cùng đến Velthemor. Serisu dù thắc mắc cũng không hỏi nửa lời, bất luận chuyện gì quân sư làm đều có lý do của nó.

Bọn họ đi được nửa cuộc hành trình thì nhận được tin quân tiếp viện của Đế Quốc do Ishtar dẫn đầu đang

hướng đến thành Friege đồng thời một đạo kỵ sĩ rồng của Arion cũng đã đến Chalpy.

Serisu siết chặt lá thư báo, quay sang Leef đang ở ngay bên cạnh nói.

“Arion dẫn binh đến Chalpy... quân sư Levin nhất mực chỉ để lại một mình Athena thủ thành...”

“Huynh không tin vào quyết định của quân sư sao?”

“Ta không thể yên tâm được.”

Leef lắc đầu.

“Đệ cũng không yên tâm. Nhưng chính đại tể cũng khẳng định muốn một mình ở lại. Đệ tin vào quyết định của Athena.”

“Đệ đã nói như vậy đành phải giao phó mọi việc vào tay số phận ... chúng ta không còn cách nào khác đến thắng Velthomer.”

Quân đội của Serisu hành trình không nghỉ, suốt mười hai ngày ròng rã, cuối cùng đã thấy bóng dáng thành Velthomer đã ở trước mặt. Bọn họ hạ trại tại một giáo đường bí mật trong một cánh rừng thưa. Tướng sĩ trải qua binh đao và một quãng đường dài đều đã mệt mỏi nên Serisu cho quân tạm nghỉ một ngày trước khi toàn lực tấn công.

*

Thành Velthemor đã vào hạ. Trên vùng đất của hỏa vương, mặt trời không đi ngủ. Ngay cả lúc đêm xuống tây phương vẫn nhuộm sắc hồng mãi cho đến tận hừng đông.

Manfoy ngồi ngắm cái sắc hồng đó, chợt không nhớ được đã bao nhiêu năm rồi lão không còn nhìn vào mặt trời. Mộc rồi lặn, cái chu kỳ đều đặn của mặt trời, hồ như lão đã quên. Có lẽ bắt đầu từ những năm tháng thiếu niên khi phong trào săn đuổi dòng máu hắc long lên cao nhất. Rất nhiều năm tháng dài lão chỉ sống dưới

hầm sâu. Đôi mắt của rất nhiều người đã mù vì như thế.

Lão may mắn không mù.

Lão may mắn đã nhìn xuyên qua bóng tối, hạnh ngộ ma thần và nghe thấy tiếng dẫn dắt của hắc ám.

Từ đó đến nay hơn nửa đời người, Manfoy luôn có một tín niệm tuyệt đối vào hắc ám thần long Loputousu. Sức mạnh của Loputousu là bất khả tư nghị, chỉ cần trừ đi khắc tinh Naga sẽ không còn gì ngăn cản được nữa.

Để dọn đường cho cái ngày đó, Manfoy ngày đêm bày mưu tính kế. Hai mươi năm chiến loạn ở Jugdral cũng đều một tay lão chuẩn bị mà thành.

Vậy mà giờ ma long đã giáng thế, Manfoy lại bất chợt run rẩy. Lão đã nếm nỗi sợ từ trong xương tủy thấu ra. Lão đã thấy vết nứt trong vỏ kén bóng tối, lão đã thấy tia sáng đầu tiên xuyên qua...

Manfoy vốn là kẻ gieo ác mộng, vậy mà bây giờ tới lượt mình, nhắm mắt lại là lão nằm mơ những điều kinh khủng. Giàn hỏa treo lơ lửng tuổi ấu thơ qua lại, những tháng ngày chạy trốn đằng đằng và lão cũng bỗng nhiên sinh ra sợ cái bóng tối trong những hầm sâu. Cái bóng tối đã lấy đi đôi mắt của biết bao đứa trẻ đồng niên với lão.

Bắt đầu từ đâu? Manfoy tự hỏi. Thứ ánh sáng đã xuyên qua cái kén bóng tối dày đặc mà lão cố công đan dệt bao năm nay?

Ma pháp của hắc ám chẳng thể khống chế nổi một Shanan cần kè cái chết, Balmung cắt qua tâm trí lão vẫn còn lạnh buốt. Cũng thanh kiếm tưởng chỉ là phế vật với Loputousu đó đã đâm qua trái tim Yulius.

Yulius!

Manfoy giật mình. Không phải vương tử Isaach đã làm chúng chiến ý của lão mà chính là Yulius. Hắc ám ma thần lão đào luyện nên, lão tốn bao tâm trí để mang đến cõi trần này hoàn toàn không giống như mộng

tướng của Manfoy. Yulius hoàn toàn không phải hắc ám hoàng đế Gale, người gây dựng nên một đế chế vô tiền khoáng hậu mà chỉ là một thằng bé nông cuồng, tàn ác.

Sigurd, Alvis... những anh hùng một thuở đều từng là con cò trong bàn tay Manfoy.

Chỉ trừ Yulius, lão không thể điều khiển được, không thể tác động được. Ma hoàng tử là cái ác thuần túy bất kham.

Giấc mộng về đế chế Loputousu của lão xa dần cùng sức mạng ngày một to lớn hơn của Yulius. Y không xây dựng bất kì đế chế nào. Chỉ hủy diệt, hủy diệt tất thấy.

Ta đã già rồi.

Manfoy cay đắng thừa nhận. Kể cả lòng tự tin của lão đã giảm sút đi mấy phần.

Manfoy không cho phép mình tiếp tục lẩn quẩn trong những suy nghĩ kiểu đó nữa. Lão đoán sẽ sớm thôi, bọn

Serisu sẽ kéo đến Velthemor trước khi cuộc đại chiến Barhara bắt đầu. Vậy mà một lần nữa những câu hỏi vẫn cứ lặp đi lặp lại.

Ta đã sai ở đâu?

Lão muốn thét lên như thế.

Dẫu có bao nhiêu lần tự vấn, Manfoy vẫn bất lực giải đáp. Một thứ gì đã mất đi trong dòng máu hắc ám của Yulius. Một thứ gì đó đã được gột rửa trong dòng máu hắc ám chảy trong ma hoàng tử...

Manfoy thở dài... lão nghĩ đến những dòng máu thánh đã quyện vào nhau từ đời này sang đời khác. Dòng chảy của thời gian là bất khả truy hồi, để chế Gale đã qua, ma hoàng đế sẽ không tái sinh. Chỉ có hắc ám long vẫn tồn tại trong một đứa bé bất kham...

Một tay thuộc hạ chợt đến cắt ngang dòng suy nghĩ của Manfoy. Đã thấy động tĩnh của quân giải phóng ở ngoại vi Velthemor.

Manfoy đứng lên khỏi trường kỉ, rảo bước đến tấm bản đồ chiến tranh. Hình ảnh đại Đế Quốc mênh mông giờ chỉ còn lại vài tường thành đứng vững đập vào mắt lão như một cú đấm thôi sơn.

“*Đã sai ở đâu?*” Manfoy quát lên thật lớn. Hất đổ hết đồ vật trên bàn.

Đôi bàn tay run rẩy của lão chạm phải một hoa văn chạm khắc của nhà thánh giả Maria...

Manfoy giật mình.

Lão chợt nhận ra thứ khác biệt lớn lao nhất giữa Yulius và Alvis cũng như sự khác biệt giữa kỳ vọng của lão và thực tại: Alvis kiến tạo đại Đế Quốc, Yulius hủy diệt tất cả.

Manfoy run rẩy lùi lại, lùi lại... Lão không thể để chuyện cứ diễn ra như vậy. Phải làm một thứ gì đó...

Phải... lão vẫn còn một con bài cuối cùng.

Đi thật nhanh suốt mật thất, lão cho gọi Yulia.

Bùa chú, thuốc mê, tà thuật đã biến đổi nàng. Tuy dòng máu Naga quá mạnh để Manfoy có thể biến Yulia thành ma tướng, thì chỉ ít lão cũng đã khống chế được tâm trí nàng. Chẳng bao lâu nữa, chính tay Yulia sẽ tiêu diệt lũ quân giải phóng của Serisu.

Manfoy giao cho nàng một quyển ma đạo thư bóng tối và sai sử nàng ra tiền tuyến.

“Ta sẽ chờ để xem các người giết nhau. Serisu, người sẽ phải giết em mình, hoặc chết trong tay ả.”

Và Manfoy nhìn theo Yulia đi khuất.

Bình minh đang lên, quang hỏa vân bao trùm chân trời Velthemor đang chuyển sắc. Một tia sáng cắt ngang đường chân trời khiến Manfoy chững lại một nhịp thở. Lão lại thấy cái tia sáng bất diệt vẫn còn tồn tại ngay trong trái tim bóng tối mà lão đã tạo nên đó. Và lão vẫn còn nhớ cái ánh sáng chớp lên từ Balmung hóa giải mọi phép thuật cao cấp nhất của bóng tối.

Không... không phải chỉ sức mạnh của long tộc. Manfoy cay đắng thừa nhận.

Một thứ gì còn mạnh hơn long huyết đã tồn tại, không phải trong Yulius của lão mà trong thể hệ thánh chiến sĩ mới dần sinh. Một sức mạnh truyền đời, tôi rèn trong máu lửa chiến tranh đã kết tụ lại... thứ sức mạnh đó, Manfoy thấu hiểu rằng, là thứ cuối cùng đã tồn tại trong bạo hỏa Barhara mà chính lão đã khai sinh.

*

Mùa hạ ở Grannvale kéo dài, nắng nóng và bụi mù phong toả như một chiếc mặt nạ vô hình bao trùm lên bốn phía. Ánh sáng gay gắt khiến vạn vật nhiều lúc như là hư ảo.

Trước đường biên của thành Velthemor, Levin quan sát tình hình một hồi lâu cùng Ares rồi phán.

“Miên thuật kết giới. Một tấm màn miên thuật đang bao trùm Velthomer, chỉ cần chúng ta đặt chân vào một bước, chúng ta sẽ chìm vào một giấc ngủ dài.”

“Quân sư có thể phá giải không?” Ares hỏi. Bản thân gã đã có dịp trải nghiệm miên thuật trong trận rừng Âm U. Kết giới có thể ru ngủ cả hàng ngàn người cùng lúc và biến một đạo binh thành một bữa huyết tể.

“Ta không thể dùng phép thuật của mình được.” Levin nói mà không giải thích lý do.

“Vậy còn cách nào khác?”

“Lene.” Levin đáp. *“Tiếng hát và điệu múa của Lene là phép màu duy nhất để hoá giải miên thuật.”*

“Không bao giờ.” Ares gắt lên nhưng chưa kịp dứt lời thì Levin đã bỏ đi vào đồng ruộng hòng lục tìm thứ gì đó. Một lúc sau, quân sư lúi ra một đôi hài cũ kỹ bám đầy bụi bẩn.

“Hài vạn dặm.” Levin nói. *“Hãy gọi Lene đến đây, chúng ta cần có cô ấy trong trận chiến này.”*

“Không đời nào ta đồng ý để Lene tham gia vào chuyện này.”

“Người không đi ta cũng có cách để mời Lene tới mà thôi.”

Ares giận run người, nhưng chẳng lẽ lại rút kiếm trước mặt Levin?

Gã thực không đi gọi Lene và Levin cũng thực có cách khác mời nàng vũ nữ đến. Cả bọn vừa tề tựu, quân sư đã nói với nàng.

“Trận chiến này, thành bại đều nhờ cả vào người.”

Lyne còn chưa kịp hỏi thì Ares đã gắt.

“Quân sư Levin, chuyện ngày tuyệt đối không được. Lene chỉ đi theo với tư cách phu nhân của ta. Nàng sẽ không tham chiến dưới bất kỳ hình thức nào.”

Levin nói:

“Ta không yêu cầu Lene tham chiến, chỉ muốn một điệu múa mà thôi.”

“Quân sư hãy nói rõ ràng hơn, nếu có thể làm được gì, ta rất sẵn lòng.” Lene nói trước khi trượng phu của nàng kịp phản đối.

Levin đưa cho Lene đôi hài vạm vỡ và nói:

“Bao quanh thành Velthomer là một kết giới miên thuật vô cùng lợi hại. Nhưng chỉ cần vượt qua kết giới này, bên trong thành quân thủ rất ít, hoàn toàn không đáng ngại. Kết giới trải dài mười dặm, đội tinh binh của chúng ta có thể chịu đựng trong vòng năm dặm đầu. Sau đó phải nhờ đến Lene.

Khi các người đi được năm dặm, Lene sẽ mang đôi hài đến chỗ các người.

Điệu múa của Lene đã được chúc phúc. Đôi lúc các người cũng nhận ra điệu múa của cô ấy có thể xua tan mệt mỏi, truyền vào sinh lực cho người khác. Ta tin rằng khi Lene nhảy múa, có thể khiến tất cả những người xung quanh chống chọi được với miên thuật trong vòng năm dặm nữa. Vượt qua khoảng cách mười dặm đó, các người hoàn toàn có thể hạ đám pháp sư giăng

kết giới. Đến lúc đó, toàn quân sẽ xuất kích, nhất định thành Velthomer sẽ bị hạ.”

“Không được.” Ares phản đối lập tức. “Điều múa của Lene chỉ có tác dụng với những người xung quanh, không có tác dụng với nàng. Nàng sẽ bị ảnh hưởng của miên thuật.”

“Hãy để Lene lại tại chỗ cô ấy múa. Bọn hắc ám ma đạo sĩ sẽ toàn lực đối phó với các người, không bao giờ nghĩ đến Lene. Rồi ngay sau khi kết giới bị phá, quân tiếp viện sẽ đến đưa cô ấy trở về.”

“Ta không đời nào để Lene ở lại một mình.” Ares nổi xung thien.

Và Levin chỉ hỏi bọn họ một câu thôi.

“Các người muốn kết thúc trận chiến này hay ở đây chờ chết?”

Ares chỉ chực chém cho Levin một nhát kiếm thì Lene nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gã.

“Thiếp sẽ không sao đâu. Bọn Manfoy sẽ không ngờ chúng ta đột kích. Đến lúc xảy ra chuyện cũng sẽ nhắm đến mình chủ Serisu trước tiên. Chẳng ai lại để ý đến thiếp cả. Vả lại người của quân sư Levin sẽ đến nhanh thôi.”

“Lene, ta sẽ ở lại cạnh nàng. Ta vĩnh viễn không xa rời nàng.”

Lene nhìn trượng phu đầy xúc động. Nàng chớp mắt, gạt một giọt lệ. Bất giác đặt tay lên bụng mình. Nàng đã có giọt máu của gã. Chuyện này nàng cũng chỉ mới vừa biết, vẫn chưa kịp nói cho Ares. Nhưng bây giờ, tốt nhất là không nói ra.

“Mọi người cần sức mạnh của chàng, Ares. Đã gần đến thắng lợi thế này rồi, chẳng lẽ chỉ vì thiếp mà ảnh hưởng đến đại cục.” Nàng nhẹ nhàng khuyên nhủ trượng phu.

“Lần này xuất quân không chỉ cần những người giỏi nhất mà còn cần một đội ăn ý. Ares, Shanan, Arthur, các người đã trải qua nhiều trận cùng nhau, ta tin sẽ lo liệu ổn thỏa cả.” Levin nói tiếp. *“Ngay khi các người*

xuất phát không lâu, Finn và Delmud sẽ lập tức tiếp ứng. Lene chỉ phải ở một mình trong một thời gian ngắn thôi. Vì vậy các người cũng phải rất khẩn trương nếu không miên thuật sẽ khiến toàn bộ mọi người chìm vào giấc ngủ.”

“Đúng đấy, Ares, thiếp hứa với chàng sẽ không sao đâu. Chúng ta đã thề ước trở về Nordion quê hương chàng, mãi mãi sống bên nhau kia mà. Ares, nếu phụ thân Eltoschan của chàng còn sống người nhất định cũng sẽ làm như vậy. Chàng không được vì em, bỏ lại bằng hữu và nhiệm vụ.”

“Lene...”

Ares chẳng còn lý lẽ gì để nói.

“Công tử Ares, ta thề sẽ đến kịp để bảo vệ Lene bằng mạng sống của mình. Nếu cô ấy có bất kỳ tổn hại nào, cái đầu của ta sẽ dâng cho công tử.” Delmud lên tiếng.

“Ta không cần mạng của người.” Ares nắm chặt cán kiếm.

“Ares, nếu chàng tin lời thề vĩnh viễn bên nhau của chúng ta thì hãy để thiếp đi.” Lene nói. “Nếu không thắng trận chiến này, chúng ta cũng sẽ không bao giờ có thể hạnh phúc mãi mãi.”

Ares trừng trừng nhìn Levin nói:

“Nếu cô ấy có mệnh hệ gì, ta sẽ lấy mạng của ông.”

“Tốt, vậy đêm nay chúng ta sẽ hành động.”

Vị quân sư phán và trải rộng tấm bản đồ quân sự, bàn thảo kế hoạch tác chiến của các cánh quân. Khi mọi việc đã tạm ổn, vị quân sư nói.

“Thắng bại của chúng ta tất cả đều đặt vào lần này, không được thất bại đâu.”

“Nhất định không đâu.” Shanan đáp lời quân sư. “Mọi chuyện với Manfoy đã đến lúc phải kết thúc.”

Sao lên đầy trời, tĩnh mịch và mênh mông. Đêm xanh thẳm, trăng soi vàng vạc và không có một lưu tinh nào

chớp động. Đoàn binh dẫn đầu bởi Shanan, Ares, Arthur thúc ngựa tiến thẳng vào vùng kết giới miên thuật.

Miên thuật kéo theo sương mù, kết giới chậm chậm ăn vào máu như một lời ru huyền hoặc.

Cơn buồn ngủ dường như chỉ tác động lên người.

Rất nhiều người lính của bọn họ gục xuống từ lưng ngựa.

Từ ngoài kết giới, các pháp sư dưới sự hướng dẫn của Levin giăng ra bùa chú che giấu cho đoàn binh nhưng cũng không thể bảo vệ bọn họ khỏi cơn buồn ngủ càng lúc càng nặng nề.

Levin căng thẳng đếm từng thời khắc một. Tất cả phải chính xác, nếu Lene đến điểm hẹn quá sớm hoặc quá trễ đều không được.

Nàng vũ nữ đứng bên cạnh ông cũng căng thẳng không kém.

“Đã đến lúc chưa quân sự?”

“Hãy đợi đã. Đừng lo lắng quá.”

Levin vẫn đếm từng nhịp thời gian.

“Tôi không lo lắng đâu.”

Lene vẫn đặt tay lên bụng. Từ lúc biết mình có một đứa con, nàng cảm thấy mình mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nàng ao ước những điều tốt đẹp nhất cho đứa trẻ. Và một thời đại mới sẽ đến, nàng cùng với Ares sẽ góp sức xây dựng nó. Nhất định thời đại thái bình sẽ đến.

Dường như Levin có thể linh cảm được tâm sự của nàng. Trong khoảnh khắc, ông nhìn Lene rất lạ lùng, rồi nói.

“Chúng ta sẽ bảo vệ người. Ta có linh cảm rằng ngày tháng tốt đẹp sẽ chẳng còn xa.”

Lene cười cười.

“Tôi cũng tin như vậy. Nếu có mệnh hệ gì, quân sư có thể hứa, một năm sau nhờ Corpul hồi sinh cho tôi. Tôi rất muốn gặp lại Ares...”

Levin gật gật đầu. Ông thực sự không muốn nói với Lene cái giá phải trả nếu đã chết đi thực sự mà vẫn muốn quay lại dương gian. Dù là phương cách gì đi nữa... vẫn là đau lòng đứt ruột...

Quân sư lại đếm nhịp rồi chợt nói.

“Đến lúc rồi.”

Nàng vũ nữ hít một hơi sâu, nhún chân đi.

Đôi hài làm những vùng đất trượt qua trước mắt. Chẳng mấy chốc nàng có thể nhìn thấy bọn Ares ngay phía trước.

Dừng lại.

Nàng ra hiệu cho đôi giày.

Giữa một quãng đất trống đầy sương phủ, nàng có thể nhìn thấy Shanan và Serisu đang tiến đến.

Nàng nhảy múa và ca hát trước khi miên thuật kết giới ăn sâu hơn vào tâm trí.

Điệu múa của hồ điệp.

Hồ điệp trong sương mù.

Ngẩn ngủi, đẹp đẽ và rực rỡ.

Điệu múa của nàng được chúc phúc. Ai cũng nói vậy. Từ bé các tư tế và cả những vũ công lừng danh nhất đã nhận ra điệu múa của Lene là một thứ phép màu. Nó truyền cho người ta sinh lực để tiếp tục, giải đi rất nhiều ưu phiền và mệt mỏi.

Khi nàng múa nàng trở thành một nữ thần.

Bọn Shanan nhìn thấy vũ điệu và nghe thấy lời ca của nàng lập tức có thể tỉnh táo lại. Cơn mụ mị giảng trong trí óc tan đi.

Điệu múa thật ngắn ngủi.

Từ khi thoáng thấy từ xa cho đến khi đến gần thì đã chấm dứt.

Tiếng hát du dương không rõ âm điệu như một thứ thổ âm từ những vị thần.

Ares phóng ngựa sát đến cạnh nàng trước khi điệu múa của Lene dừng lại hẳn.

Hắn cúi xuống, môi nàng phớt qua môi hắn trước khi miên thuật cuốn Lene vào một giấc ngủ say.

Vũ y thấp thoáng, vũ nữ trượt vào vòng tay của sương mù nhưng chẳng ai thấy rằng khi Lene vừa ngã xuống thì Ares cũng vừa kịp ôm nàng lên con hắc mã.

Cả đời này. Gã nghĩ và tuốt trần thanh Hắc Huyết Kiếm. Không gì có thể chia rẽ chúng ta, kể cả sống chết... vĩnh viễn chúng ta luôn ở bên nhau.

*

Lene vừa ra đi trên đôi giày vạn dặm thì Levin cũng bắt đầu đếm thời gian. Đoàn quân do Finn và Delmud chuẩn bị đi tiếp ứng cũng căng thẳng không kém.

Lớp sương trước mặt họ vẫn mù mù dày đặc.

Tất cả những trận chiến từ đầu cuộc khởi nghĩa đến giờ đều rất quan trọng. Thành bại đều có thể ảnh hưởng đến đại cục. Nhưng bây giờ đã quá gần đến Barhara rồi, một thất bại không chỉ kéo mọi người vào chỗ chết mà còn phủ định tất cả mọi cố gắng từ trước đến giờ.

“Quân sư Levin, đã quá thời gian rồi.” Delmud nóng lòng nói.

“Vẫn chưa mở được thông đạo...” Levin lầu bầu.

“Chúng tôi có thể cầm cự được một chốc lát với miên thuật. Quân sư, Lene chỉ có một mình ở đó và những người khác đang trong vòng nguy hiểm. Hãy phát lệnh xuất binh đi.” Finn giục.

Levin cũng nóng lòng không kém gì hai người còn lại. Ông nhìn chăm chăm vào làn sương một lúc lâu rồi nói:

“Được... đi đi.”

Quân lệnh lập tức được phát ra. Levin cũng lên ngựa, cùng với bọn Finn và Delmud xông thẳng vào màn miên thuật.

Khi đã đến địa giới của pháp thuật, Finn nói:

“Delmud, hãy ở phía sau ta.”

Lần đầu tiên kỵ sĩ thành Lenster tỏ ra quan tâm đến Delmud. Cậu chậm ngựa lại, di chuyển ngay phía sau ông, răm rắp vâng lời.

Từ khi vào Miletos rồi Grannvale, Delmud đã nghe rất nhiều lời đồn đại về chuyện của đời trước. Chuyện về mối tình tuyệt vọng của mẫu thân Lanchesis và người anh trai mang nửa dòng máu, hay chuyện cậu giống hệt một kỵ sĩ tóc vàng tên Beowul trong quân Sigurd

ngày trước... những lời đồn đại đó, dần dà lý giải thái độ của Finn đối với cậu.

Cậu thôi không trách cứ ông nữa và cậu cũng bắt đầu nhận ra, mình và Finn thật khác biệt. Cả tính cách lẫn ngoại hình. Một cách mơ hồ, cậu biết mình không phải là con ruột của Finn. Tuy nhiên Finn im lặng, Delmud cũng chẳng nhắc đến.

Màn miên thuật bắt đầu phát huy tác dụng. Cơ buồn ngủ khép chặt lại mi mắt.

Cảm giác mơ hồ về vạn vật dần trở nên mạnh mẽ.

Delmud lắc lắc đầu.

“Phụ thân...” Cậu gọi. *“Chúng ta nhất định sẽ vượt qua trận này.”*

Finn nhìn cậu, chẳng thể nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt ông qua lớp giáp trụ kỳ mã. Cậu chỉ thấy ông gật đầu.

Một cách nào đó, Delmud nghĩ, Finn đã học cách chấp nhận cậu cũng như chấp nhận tình cảm của mẫu thân Lanchesis chẳng bao giờ thuộc về ông. Cũng vì vậy, dành cho Finn lòng kính trọng. *Nếu ta có một người cha, ta cũng muốn ông ấy là người đáng kính trọng như ông ấy.* Mỗi tình phụ tử của họ bắt đầu theo cách như vậy, bỏ qua quá khứ, xây dựng tất cả từng chút một. Dẫu ngược ngùng thì cũng là một cách để hòa giải với bản thân.

Một vài người lính ngã xuống trong cơn mê của miên thuật.

Rồi một tia sáng đỏ rực toả ngời ở thành Velthomer.

“Hướng tây đông bắc... thông đạo đã mở ở hướng đông bắc.” Levin chỉ về phía trước.

Đoàn người chuyển hướng.

Bụi mù lẫn vào sương.

Đoàn kỵ mã lại rút lại vài người nữa nhưng đa phần đều đến được thông đạo an toàn.

“Lene đâu?” Delmud hét lớn. *“Chúng ta không hề nhìn thấy cô ấy trên đường...”*

“Tiến về phía trước.” Levin nói gọn. *“Nếu cô ấy không ở trên đường thì ở trong thành Velthomer.”*

“Chết tiệt, Hắc Kỵ Sĩ.” Delmud nguyên rủa.

Những con tuần mã chạy nhanh hơn. Đoàn kỵ binh đã sẵn sàng đối diện với kẻ thù. Nhưng phía trước thành Velthomer chẳng có lấy một bóng dáng ma đạo sĩ.

Một toà thành trống rỗng. Cửa thành rộng mở.

“Một cái bẫy.” Finn nói.

Levin xem xét một lúc. Ông nói.

“Bên trong đầy ma thuật. Hãy nổi lửa lên. Thật nhiều lửa.”

Mọi người lập tức thi hành. Chẳng mấy chốc một đồng lửa lớn đã được đốt ngay trước cửa thành Velthomer. Levin lại nói.

“Finn, ở lại đây đề phòng bất trắc. Delmud, người và ba trăm người cùng ta nhập thành.”

“Không. Hãy để Delmud ở lại và ta đi với ngài.” Finn nói mà không giải thích lý do.

“Phụ thân.”

“Đừng có cãi lời ta.” Finn quát.

“Được, rồi, Finn đi cùng với ta, khẩn trương lên.” Levin chốt hạ.

Ngay lập tức, ba trăm kỵ binh tinh nhuệ được triệu tập cùng với Finn và Levin nhập thành Velthomer. Vừa bước qua cổng thành, Levin đã nói:

“Ngọn lửa của bọn Delmud sẽ chỉ lối các người thoát ra khỏi đây. Đừng dấy vào những cuộc giao tranh với

bọn ma đạo sĩ và luôn ở cạnh nhau. Ma thuật của Manfoy rất mạnh, các người sẽ không thể phân biệt được đâu là thực, đâu là hư ảo. Tìm kiếm bọn Serisu và giải cứu Yulia là ưu tiên hàng đầu.”

Ở cạnh nhau và tránh giao chiến với hắc ám ma đạo sĩ, nói là vậy nhưng khi đã nhập thành cũng giống như bước vào một mê cung không bờ bến.

Các hành lang cứ dài mãi, dài mãi, chẳng có điểm tận cùng.

Levin cũng bối rối.

Kết cấu của thành Velthomer không chỉ được vây phủ bởi hắc ám ma pháp mà còn đầm đầy những lời chúc phúc của các thánh chiến sĩ xưa kia. Tòa thành của Fala đã được Alvis gìn giữ rất cẩn thận và Diadora đã ở lại đây suốt những năm tháng cuối đời. Rất nhiều lớp bùa phép đã được vợ chồng Alvis yểm lên khắp toà thành. Chúng khiến Levin phân vân khi những phép thuật của lửa, ánh sáng và bóng tối cứ trùng điệp xô dạt vào nhau.

Không có nơi nào hắc ám thực sự chiếm ưu thế, cũng không có nơi nào thánh ký đặc biệt quy tụ.

Cần phải có một tín hiệu từ bọn Shanan. Ma thuật không thể khắc chế nổi linh khí của Mistoltin và Balmung. Levin nghĩ.

Trong lúc đó, vị quân sư đi theo những luồng ma thuật ánh sáng đã được dệt nên bởi Diadora.

Chúng rất dày và hướng xuống sâu, sâu mãi...

Hết những đường hầm này đến hành lang khác. Cuối cùng khi những đạo bùa ánh sáng đẩy lùi mọi bùa chú khác, Levin đến một gian phòng nhỏ bày biện rất tinh tế với đầy những bức bích hoạ mô tả cuộc thánh chiến trước đây.

Giữa gian phòng đó là một chiếc hộp được niêm phong vô cùng cẩn thận.

Những đạo bùa vô cùng cổ xưa... phép thuật của thánh giả Heim.

Levin nhận ra nó và ông cũng đoán biết bên trong chiếc hộp đó chứa đựng điều gì.

*Một vật mà bóng tối vĩnh viễn không dám đụng vào.
Thuật thư ánh sáng Naga.*

Levin vội vàng cắt giữ chiếc hộp của thánh giả Heim và trở lại mê lộ của lâu đài Velthemor.

Ngay khi vừa ra đến sảnh lớn, ông cảm nhận được thánh khí của Mistoltin và Balmung cùng toả ra một lượt.

“Hoả điện tháp Bắc.”

Levin lập tức dẫn quân đi. Càng đến gần lại càng cảm thấy kì lạ.

Mistoltin và Balmung đã rút ra... nhưng... tại sao chúng chống lại nhau? Quân sư nghĩ.

Chẳng mấy chốc mà nhà vua Silesia đã đến tháp Bắc. Dọc đường rải rác nhiều tử thi. Quân của Serisu có,

đám hắc ám ma đạo sĩ cũng có. Thế trận có vẻ không quá căng thẳng. Tình hình khá yên tĩnh. Cuộc giao tranh dường như đang dừng lại một khoảng ngắn.

Trên tháp Bắc Manfoy và thủ hạ đã bị dồn vào đại sảnh, nhưng quân giải phóng vẫn ở bên ngoài, đầy căng thẳng.

Leen hôn mê ở cùng hậu bị. Arthur bị thương khá nặng đang rút về phía sau dưới sự bảo hộ của Finn trong khi Shanan và Ares đang chống lại nhau.

Vừa nhìn thấy Levin, Finn đã vội nói.

“Manfoy đã điều khiển công nương Yulia. Người đã mất đi lý trí hoàn toàn, Arthur cũng do tiếp cận công nương mà bị trọng thương. Không chỉ vậy Manfoy từ xa giám sát. Vương tử Shanan muốn vô hiệu hóa công nương bằng thủy mộng kiếm thì Manfoy lập tức chuyển hướng tấn công công nương Yulia...”

“Nghĩa là Yulia vừa là chủ công của hắn vừa là con tin của hắn hử?” Levin cầu nhàu, hướng về phía Ares đang nổi điên lên.

“Tránh ra.” Hắc Kỳ Sĩ hét lên với Shanan. *“Yulia điên rồi, người không thấy sao?”*

“Vẫn còn cách để cứu cô ấy.” Shanan một lần nữa, gạt đi Mistoltin giận dữ.

“Không thể không giết Manfoy mà không vượt qua Yulia. Chúng ta phải tấn công. Manfoy đã khống chế Yulia, hắn tấn công Yulia chỉ để đe dọa chúng ta. Hắn sẽ không thực sự giết Yulia.”

“Hắn sẽ làm thế.” Shanan rít lên. *“Công nương Yulia mang sức mạng Naga, hắn muốn giết nàng hơn ai hết. Không chỉ vậy hắn còn muốn giết nàng trước mắt chúng ta, muốn chúng ta nhìn thấy nàng vì chúng ta mà chết. Hắn chuẩn bị việc đó cho Serisu, người có hiểu không? Serisu sẽ phải sống suốt đời với nỗi đau đó và chúng ta phải ân hận suốt đời vì cái chết của nàng.”*

“Chết tiệt.” Ares quát lớn.

Bên trong sảnh, Manfoy đã ổn định xong hàng ngũ. Lão khạc ra một tiếng cười.

“Lũ thánh chiến sẽ hèn nhát các người trốn hết cả rồi sao? Ta đếm đến ba, nếu các người không vào đây, thúc thủ chịu trời, ta sẽ bắt đầu xẻ thịt ả công chúa xinh đẹp này. Các người sẽ phải đem từng phần của ả về cho Serisu.”

Ares bật mạnh kiếm, giận tới mức sẵn sàng lao vào ngay lập tức.

Một lần nữa Shanan ngăn gã lại.

“Ta sẽ vào đó, chỉ một mình.” Chàng nói với Hắc Kỳ Sĩ. *“Ta có nhiều chuyện để nói với Manfoy, hẳn cũng sẽ thích thú chơi đùa với ta một lúc. Người phải nhân cơ hội đó điểm thủy mộng kiếm vào Yulia, đưa công nương an toàn rời khỏi và lập tức toàn lực tấn công.”*

Bên trong Manfoy đã bắt đầu đếm.

“Hắn sẽ không cho ngươi cơ hội để thoát...” Ares cau mày. “Ta sẽ không mang xác ngươi về cho Serisu đâu.”

“Ta cũng không muốn làm người chết trở về, ta sẽ tự lo được.”

Ares chưa kịp nói gì thì Levin vừa phe phẩy quạt bình thần, vừa xen vào.

“Để ta vào đó.”

“Ngươi đã đến sao?” Ares vừa thấy vẻ thanh thoi của Levin đã giãn đến tái mặt. Mistoltin chỉ chực xẻ đôi nhà vua xứ tuyết.

Quân sư chẳng quan tâm lắm đến thái độ của gã, cứ thản nhiên nói.

“Ổn định lại đội ngũ, giải cứu Yulia trước và tiêu diệt Manfoy. Ta sẽ thu hút sự chú ý của hắn.”

Manfoy đã đếm đến hai. Tiếng cười của lão vang lừng ngọn tháp.

Không ai cãi cọ gì với quyết định của vị quân sư đã quay về từ cõi chết. Trước khi Manfoy đếm đến tiếng thứ ba, Levin là người đầu tiên bước vào đại sảnh tháp Bắc.

Trên đài cao, Manfoy nhìn thấy vị vua Silessia thì sắc mặt chợt tái xanh, chẳng khác nào đã nhìn thấy quỷ. Hắn vẫn nhớ khuôn mặt này, con người này... truyền nhân của phong thần...hai mươi năm vẫn trẻ trung như cũ... như cái ngày rượu độc phát tác, Pholsety tuy vẫn cầm nơi tay nhưng đã không còn lực để sử dụng. Và rồi diệm hỏa... diệm hỏa lẽ ra đã thiêu cháy vương tử Silesia thành tro bụi.

“Người... là người hay là quỷ?” Manfoy lấp bắp chẳng nói thành lời.

Levin lạnh lùng nhìn hắn, vẫn còn nhớ rất rõ sức nóng của ngọn lửa và cơn đau đốn quặng lên trong cơ thể.

“Kẻ muốn tính nợ cùng người không chỉ có mình ta đâu. Một thế hệ mới của ánh sáng đã ra đời cùng với bóng tối người đã hoài thai. Manfoy, vắng cuộc rồi.”

Shanan và Ares đã di chuyển.

Vào thời điểm Manfoy bối rối trước Levin, chẳng ai thấy hai cái bóng chớp động về phía Yulia.

Toàn bộ ma pháp sư xung quanh nàng bị đánh hạ chỉ trong nháy mắt, kể cả Yulia cũng bị điểm trúng thụ mệnh kiếm và Shanan đã đưa được công chúa Grannvale trở về.

“*Người...*” Manfoy ghen lời.

Lão vẫn chưa tin được vào mắt mình... Levin... chính tay lão đã giết chết Levin.

Shanan chuyển Yulia đã hôn mê bất tỉnh trong tay cho Finn, ánh thép của Balmung một lần nữa chỉ về phía Manfoy.

“*Món nợ của công nương Diadora, hôm nay người phải trả.*”

“Lẽ ra năm đó ta nên giết luôn thằng nhóc con nhà người.” Manfoy cười nhạt. Lão bước xuống khỏi vòng ma đạo sĩ, đích thân nhận lời khiêu chiến. Trận chiến này trước sau gì cũng phải đánh.

Balmung vùng lên sắc như nước.

Manfoy bắt giắc lui lại. Lão vốn dĩ luôn rất tin tưởng vào sức mạnh của ma thần Loputousu, sức mạnh đã chảy trong huyết quảng lão. Nhưng Levin, rồi Shanan... những kẻ đã cầm chắc cái chết đó... *Sai lầm đã bắt đầu từ đâu?*

Trang ma đạo thư hắc ám xé ra trong tay, Manfoy triệu hồi mọi quyền lực. Lần này lão nhất định không thua.

Không thua. Cái ý tưởng đó ở lại với lão khi ánh sáng lóe lên xanh biếc, khi hắn ném dòng máu của chính mình chảy trong cổ họng.

Đến phút cuối cùng Manfoy cũng chưa thể tin rằng thực sự mình đã thất bại rồi. Thất bại từ lâu, có lẽ từ cái này để vụt mất cậu bé Serisu trên sa mạc Yied,

hoặc xa xưa hơn... từ cái ngày hấn bận rộn bày mưu lập kế ở chiến trường Isaach mà không ngờ đến ở thành Chalpy, chàng kỵ sĩ trẻ Sigurd đã thổi vào lòng người ánh sáng của niềm hy vọng và đoàn kết một thể hệ mới của ánh sáng. Ánh sáng đã tồn tại qua hai mươi năm chiến tranh loạn lạc để đến ngày hôm nay tỏa chiếu trên bàn tay hậu nhân những thánh chiến sĩ.

“Không thể được...” Mấy lời đó thốt ra khi cuối cùng bóng tối bao trùm lấy đôi mắt Manfoy.

Một lần nữa hấn quay về phía Levin, bàn tay đầy móng nhọn vương ra tìm kiếm câu trả lời nào đó từ cái chết. Cái chết im lặng với y, vương tử Silesia im lặng, chẳng ai biết nổi trong lòng kẻ đã bước qua sinh tử đó nghĩ gì.

Hai mươi năm giống như giấc mộng thoáng hoặc ngoài song... quả báo truy hồi...

CHƯƠNG 4.

LÔI ẢNH

ó một thời gian ngắn, Yulius tỉnh lại trong gian phòng mệnh mông đầy sắc đỏ của mình. Y nhìn quanh, muốn tìm một hình bóng thân thuộc.

Trong phòng không có, bên ngoài cũng không có.

“Ishtar, nàng ở đâu?”

Một người hầu cận đáp rằng công nương Ishtar đã mang đại binh đến đoạt lại thành Friege. Quân giải phóng đang đóng ở đó làm bàn đạp tiến về Barhara.

“Thành Friege... thành Friege... không... mang cô ấy về cho ta.” Yulius vội vàng ra lệnh. *“Triệu tập thập nhị*

ma tướng, mang Ishtar trở về đây. Dù có phải san bằng cả thế giới này, cũng phải bảo hộ được nàng.”

Các ma tướng nghe lệnh, đồng loạt xuất kích.

“Ishtar...” Yulius lẩm bẩm. Trong một khoảnh khắc hiếm hoi cái bóng của bạo lực và uy quyền rời khỏi y, y nhận ra điều quan trọng cuối cùng trong cuộc đời y vừa biến mất.

Một mối tình, một mối tình lẽ ra có thể cứu chuộc y linh hồn y.

“Ishtar. Ta không thể mất nàng.” Y thét lên... thét lên...

Chẳng còn ai nghe nữa. Chỉ có mưa mùa hạ rơi.

*

Kế hoạch thẳng tiến Bahara của Serisu bị chặn lại bởi sự xuất hiện của Ishtar. Nàng có thể tạm thời cản bước tiến của quân giải phóng nhưng cũng chỉ có thể cầm

chân Serisu mà không cách nào chiếm lại được thành Friege.

Đã ba ngày từ lúc hành quân, chung quy Ishtar vẫn không cách nào tiếp cận được với thành trì. Lối vào độc đạo, đi qua một hẻm núi hiểm trở và quân giải phóng phòng thủ vô cùng vững chắc.

Vào hoàng hôn của ngày thứ ba, nàng nhận được tin thập nhị ma tướng và đại binh từ Grannvale kéo đến yểm trợ mình.

Chàng... chàng đã nhớ đến ta... Ishtar khẽ mỉm cười. Nụ cười trên môi chỉ trong khoảnh khắc rồi vụt tắt.

Thập nhị ma tướng cộng với toàn bộ binh mã Grannvale và tinh anh của nhà Friege sẽ là trận chiến sống mái cuối cùng với Serisu. Quân giải phóng có may mắn thắng được cũng tổn hao trầm trọng, một lần nữa máu sẽ chảy thành sông, thân chất đầy đồng.

Nữ tướng Meng bên cạnh Ishtar khẽ nói.

“Công nương, viện binh của điện hạ đã tới, chúng ta cũng nên lui một bước, chờ hợp nhất với thập nhị tướng quân rồi hãy tổng động binh.”

Ishtar dĩ nhiên biết cái lẽ đó.

Nàng nhìn qua cửa sổ, mặt trời hoàng hôn chìm xuống trong sương.

“Ta... ta... đây là cuộc chiến của nhà Friege, cha mẹ ta... quê hương đất tổ... ta phải tự mình giành lại. Truyền lệnh ta, đêm nay toàn lực xuất kích.”

Nữ tướng quân bên cạnh nàng giật mình, lại chột nhìn thấy đôi mắt đầy lệ bi thương của công nương nhà Friege... Nữ tướng lùi lại, quỳ xuống dập đầu cung kính.

“Thuộc hạ tuân lệnh. Đời này kiếp này chúng thuộc hạ được phò tá công nương là vinh dự lớn lao nhất. Chúng thuộc hạ thề sống làm người nhà Friege, chết làm ma trên đất nhà Friege.”

Ishtar lặng lẽ gật đầu.

“Vinh dự đó thuộc về ta. Meng, Bleg, Maybell.. đa tạ.”

Meng lui ra. Ishtar vẫn thì thầm những tên người đã mất: *Vampa, Fetra, Eliu, đại huynh Ishute, tỷ phu nhân Lizer, phụ thân, phụ mẫu... hãy chờ con.*

Quân lệnh ban ra, trống triệu quân đã nổi. Trận chiến công thành Friege của Ishtar được ấn định vào ngày hai mươi lăm tháng tám, vừa đúng một năm, ba tháng sau ngày Serisu khởi nghĩa tại Isaach.

*

Tin thành Friege mà Corpul dùng phép thuật chuyển đến Levin khiến quân sư ngay lập tức hạ lệnh trở về.

Cái chết của Manfoy đã hóa giải tà thuật ám lên Yulia, nhưng từ khi bị điểm thụy mộng kiếm, nàng vẫn chưa tỉnh lại. *Một đạo bùa sâu hơn đã yểm lên con bé. Chỉ có tình thân mới may ra hóa giải được.* Levin nghĩ, lại cần đôn đốc người ngựa hành trình không nghỉ.

Trong lúc đó tại thành Friege, Serisu và Oifey cũng đã có kế hoạch chuẩn bị cho cuộc tấn công tổng lực của Barhara.

“Một trăm ngàn quân, thập nhị ma tướng và Ishtar... bọn chúng chắc chắn sẽ sớm tấn công.” Oifey lầu bầu. “Không chừng chính là đêm nay.”

“Quân sư Levin nói rằng đã tìm thấy Yulia cùng và đang lập tức quay về, chúng ta phải mở đường cho họ.” Serisu nói. “Nhân lúc thập nhị ma tướng vẫn chưa đến nơi, chúng ta phải dốc toàn lực triệt hạ Ishtar. Sau đó mới có thể rảnh tay đối phó lũ ma tướng. Ta vốn không lo sợ bọn chúng, nhưng cũng không muốn tổn hại tới những người vô tội đã bị Manfoy biến đổi.”

“Minh chủ luôn nhân từ.” Oifey mỉm cười với cậu. “Hiện tại Manfoy đã chết, rất có thể quân sư Levin sẽ có cách giải trừ hắc ám ma thuật đã ám lên thập nhị ma tướng.”

Serisu lập tức nói.

“Huynh Oifey, cậu hãy thông báo với mọi người về chiến thắng ở Velthemor và chuẩn bị xuất binh.”

Ishtar cũng không muốn chờ đợi thêm nữa, ngay đêm hôm đó tổng công kích thành Friege.

Nửa đêm ngày hai mươi bốn, rạng sáng hai mươi lăm tháng tám năm 778, đại quân của Serisu đối đầu với Ishtar ngay bên ngoài thành Friege.

Ishtar với sự hỗ trợ của ba nữ thiên điều kỳ mã, mở con đường máu, chẳng ai ngăn nổi. Kể cả các phong ma đạo sĩ vốn được Sety đào tạo, liên tục giăng ra các phép thuật cũng không đánh bật được đường bay của đội thiên điều. Meng, Bleg, Maybell đều là những chiến binh dũng mãnh nhất trong số các tinh binh nên sau những phút bất ngờ ban đầu đã có thể ổn định cục diện trên không.

Xạ tiễn và phong thuật chỉ có để hạ được vài thiên điều kỳ mã ở vòng ngoài.

Tuy nhiên hành quân thuận lợi nhưng chỉ thấy những toán phong ma pháp sư và cung thủ phục kích khiến Ishtar sinh nghi. Hẻm núi này là tử huyệt của thành Friege, với quân số áp đảo, chỉ cần nàng vượt qua, trận chiến sẽ chấm dứt, lẽ nào lại khinh xuất như thế.

Ishtar vừa định phát lệnh cho toàn quân chậm lại thì những ngọn gió đã bỗng nhiên nổi lớn.

Pholsety. Nàng giật mình nhận ra. Nhưng những ngọn gió Pholsety không đánh về phía nàng mà bọc hậu cắt ngang tuyến đường hành quân của đội thiên điều.

“Mai phục.” Meng thông báo từ trên không.

Cung thủ mai phục trên vách núi và trận mưa tên bắn ra từ phía thành Friege. Nhóm tiên phong của Ishtar tuy là quân tinh nhuệ nhưng mắc kẹt vào thế hẹp, hỗ trợ phía sau lại bị cắt đứt, tiếp tục tiến công chỉ là con đường chết.

“Quay lại hẻm núi, hợp lưu với quân ta.” Nàng ra lệnh.

Những nữ thiên điều kỳ mã bay lên trước với sự hỗ trợ của các pháp sư và thần uy của Mjöltnir.

Ngay lúc đó, giữa một đạo cuồng phong bạo liệt, một cánh chim trắng đơn độc xuất hiện chở theo hai thiếu nữ.

Ishtar ngay lập tức nhận ra người ở phía sau là biểu muội của mình.

Tiny chẳng hề ngần ngại, liền rời khỏi lưng con thiên mã Maya, đến gần Ishtar nói:

“Biểu tỷ, đừng đánh nhau nữa, hãy đi cùng với muội đi.”

Ishtar muốn nói rằng *người đã phản bội gia tộc chúng ta*. Nhưng những lời đó lại không thể thốt ra được. Nàng không chắc ai mới thực sự là kẻ phản bội. Tiny, kẻ phản lại gia tộc, hay nàng, kẻ nhắm mắt làm ngơ cho Loputousu trỗi dậy?

“Biểu tỹ, muội biết tỹ là người rất nhân hậu.” Tiny nói tiếp. “Tỹ luôn rất tốt với muội, rất tốt với mọi người. Dòng dõi của chúng ta là thánh chiến sĩ, nghĩa vụ của chúng ta là chống lại tà ác. Tỹ tỹ... hãy rời bỏ Yulius đi với muội đi.”

Ishtar nhìn xuống. Tiny vẫn nắm chặt lấy tay nàng như ngày ấu thơ. Đây là người duy nhất còn lại của dòng họ nàng, là thân thích duy nhất của nàng.

Giờ phút đó, Ishtar thực sự muốn đi cùng nàng biểu muội.

Nhưng nàng chợt nhận ra chiếc nhẫn trên ngón áp út của Tiny và thoáng nhìn thấy bóng dáng của Sety cách đó không xa.

Nỗi cô đơn xâm chiếm lấy Ishtar. Giữa quân giải phóng, nàng hoàn toàn cô độc. Ngoại trừ Tiny, tất cả đều xa lạ, tất cả đều là kẻ thù của nàng theo một cách nào đó. Nàng sẽ không bao giờ dừng tự hỏi kẻ nào đã giết chết huynh trưởng nàng, phụ mẫu nàng...

Nàng không thể quên quá khứ, càng không thể chống lại Yulius.

“Có lẽ ta đã sai rồi.” Nàng lạnh nhạt nói. “Nhưng ta không thể quay đầu được nữa. Tiny, ta chúc cho muội hạnh phúc... hãy sống sót và hạnh phúc.”

Ishtar xé lấy một trang thuật thư Mjölnir.

“Biểu tỷ, xin đừng.”

Tiny thét lên nhưng Sety và Fee đã vội ra tay.

Pholsety nổi lên đối phó với Mjölnir, còn Fee vội vàng sà xuống mang Tiny trước khi ba nữ thiên điều kỳ mã kịp đuổi theo.

“Xa tiến.”

Tiếng hét vang khắp những sườn núi.

Tên bay như mưa ngăn cản đoàn quân của Ishtar quay lại hẻm núi và đoàn cung kỵ của Lester xuất thành cùng đội phủ kỵ mã do Yohan dẫn đầu.

“Hãy xem trận đánh cuối cùng của lời thần.” Ishtar hét lớn.

Sấm và gió chạm nhau trên không trung. Mjölnir đối đầu Pholsety lần cuối cùng và vĩnh viễn.

*

Những ngọn gió xanh gọi đến một cơn bão nhỏ giữa hẻm núi thành Friege. Cơn bão của Sety vừa khéo chia cắt đoàn binh công thành. Đội quân tinh nhuệ của nhà Friege kiên cường chiến đấu, hoàn toàn không có ý định thoái lui. Chẳng còn cách nào khác Serisu buộc phải dốc toàn lực chấm dứt trận chiến.

Không lâu sau, Levin cũng đã cùng với đoàn quân tấn công Velthemor quay trở lại. Hai mặt giáp công, toàn bộ cánh quân của Ishtar bị diệt.

Ngon cờ của Tyrfyng bay mừng chiến thắng.

Dưới thảm cỏ một vùng rộng lớn la liệt xác người.

“Tại sao?” Serisu đau buồn cảm thán. “Tại sao lại nhất quyết liều chết như vậy?”

Tiếng khóc của Tiny vẫn còn nức nở bên xác người biểu tỵ.

Phía xa, Shanan cũng vụt thở dài. Hai lần chàng tha mạng cho cô gái nhà Friege rốt cuộc cũng không thể cứu được nàng.

“Serisu, cái chết là danh dự cuối cùng của Ishtar. Nhà Friege cũng đã tan nát cả, việc bọn họ liều mạng đổi lấy cái chết vinh quang ngoài tiền tuyến là không thể tránh khỏi. Hãy nghĩ đến những việc cần phải làm. Yulia đang cần cậu và cả thập nhị ma tướng đang kéo đến.”

“Phải...” Serisu ghen giọng. “Ta phải cứu Yulia.”

Minh chủ chưa dứt lời thì lại có tin:

“Bọn chúng chỉ còn cách đây mười dặm.” Đội thám báo đưa tin về.

“Để bọn chúng cho ta, để lo cho Yulia đi.” Shanan bước đến, vỗ nhẹ lên vai Serisu.

“Đúng đó huynh Serisu, mọi người sẽ lo việc ở ngoài này.” Leef cũng lên tiếng.

Cả Ares, Sety, Faval... tất cả mọi người đều đã đứng quanh cậu.

“Đa tạ...” Cậu chẳng thể nói nên lời nữa.

Levin cũng đã đưa Yulia đến. Cùng với Corpul, Tiny, Serisu đưa hoàng muội của mình về thành.

Yulia ngủ một giấc thật sâu, thiêm thiếp trên giường như đã chẳng còn sự sống. Bàn tay lạnh giá và đôi môi nhợt nhạt tựa như một người đẹp đã quên lãng thời gian.

“Chúng ta phải làm thế nào đây?” Serisu vụt hỏi.

“Dòng máu của cậu và con bé là tất cả những gì cần để hồi tỉnh Yulia. ”

Levin ra hiệu cho tất cả mọi người cùng lui ra.

“Ân oán giữa Sigurd, Alvis và Diadora đều đổ dồn lên cả hai người các người.”

Nói rồi Levin cũng bỏ đi.

Serisu ngồi lại một mình bên tiểu muội... bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu mất mát chợt vỡ òa. Cậu ôm lấy Yulia vào lòng, hát lại bài ca thanh bình về Tirnanog mà cậu đã hát cho nàng nghe biết bao lần. Cậu kể với Yulia thời thơ ấu, kể hết với nàng giấc mơ về phụ mẫu, trận chiến với Alvis... tất cả những đau thương và ngọt ngào.

Chẳng biết tự lúc nào, Lana cũng đã đến bên cậu. Và chẳng biết từ lúc nào, Yulia đã bắt đầu tỉnh lại.

Đôi mắt đỏ rực của nàng dịu đi... dịu đi... rồi chỉ còn lệ chứa chang.

“Hoàng huynh... hoàng huynh...”

Nàng vừa mở mắt đã quỳ xuống, khóc chẳng thành lời.

“Ổn rồi, Yulia... ổn cả rồi. Chúng ta đã đoàn tụ, sẽ không có ai làm hại được muội nữa. Muội đã về nhà rồi... Yulia...”

Hai thế hệ, biết bao hận thù cuối cùng những đứa con của nữ hoàng Diadora đã có thể nhận mặt nhau, chấm dứt bi kịch giữa Chalpy và Velthemor.

Phút đoàn viên của gia đình Serisu chẳng được lâu. Ngoài kia vẫn là thập nhị ma tướng và toàn bộ huynh đệ của Serisu đang liều mạng chiến đấu. Yulia dĩ nhiên cũng đi theo. Và Levin mang đến một vật cho Yulia, chiếc hộp được giấu kín trong phòng ngủ của Alvis và mẫu thân nàng.

“Vật cuối cùng Hỏa Đế Alvis bảo vệ bằng sinh mạng của mình.” Quân sư nói.

Yulia lập tức nhận ra nó. Chiếc hộp của mẫu thân nàng và duy nhất chỉ chiếc vòng trên tay nàng có thể mở được.

“Naga...” Yulia kêu lên. Thánh quang tràn ngập gian phòng cùng chiếc hộp cổ xưa.

“Thánh thư Naga.” Levin mỉm cười. *“Nhận lấy nó Yulia, truyền nhân của thánh giả Heim. Và hãy giống cao Tyrfing, Serisu, con trai của thánh kỵ sĩ Sigurd. Cùng với Balmung, Mistoltin, Valkyrie, Itival, Pholsety và... ta hy vọng cả Gáe Bolg lẫn Gungnir, mở ra một thời đại mới mà tiền nhân các người đã mơ tưởng, đã đổi bằng máu và nước mắt để có được.”*

Serisu nắm chặt lấy tay hoàng muội và cả hiền thê Lana, cậu cũng đã nhìn thấy rồi. Thứ ánh sáng cuối cùng mà cậu tìm kiếm trên con đường đầy máu lệ. Con đường từ Isaach đến Grannvale, con đường đã xây bằng bạo hỏa thành Barhara và tình thâm của Tirnanog.

*

Ngoại thành, thập nhị ma tướng đã đến nơi.

Shanan, Skasaha và Mareeta đi cùng một nhóm. Faval và Patty đi ngay phía sau trong khi Sety và các phong ma đạo sĩ tạo ra cơn bão nhỏ chia cắt các ma tướng.

Bọn họ không có nhiều thời gian.

“Hãy cẩn thận và bình an...” Skasaha khẽ dặn Mareeta khi Shanan bắt đầu ra hiệu cho họ hành động.

Faval nhận ra nữ ma tướng tóc vàng trước tiên. Nàng đang giương cung. Tất cả những mũi tên đều trúng đích. Tất cả những mũi tên đều giống hệt như mẫu thân cậu đã dạy dỗ khi xưa.

Faval vừa chạy vừa xạ tiễn.

Những mũi ngân tiễn của nữ ma thương chạm vào những mũi tên hoàng kim của Faval rồi dạt đi trong

gió cát. Skasaha và Lakche tiếp ứng, bảo vệ huynh muội Favall khỏi những ma tướng khác.

Shanan đi cùng với Mareeta hướng về phía Galzus.

Những đạo phép thuật giăng khắp xung quanh họ cùng với kiếm.

“Galzus.” Shanan quát lớn. *“Đến đây kết thúc trận chiến của chúng ta.”*

Ma tướng cầm cây Nguyệt Quang kiếm dường như nhận ra giọng nói của vương tử Isaach. Y lao lên.

Galzus khi trở thành ma tướng Bovis đã nhanh và mạnh hơn rất nhiều lần. Thanh trọng kiếm của y xé mặt đất một đường dài và đẩy lùi cả đòn tấn công của Balmung.

Vạt áo Shanan rách một đường, loang loáng máu tươi. Vết thương không làm ảnh hưởng nhiều đến chàng. Shanan lại phóng vút đi một lần nữa.

Galzus lại tiếp tục ra tay. Kiểm chiêu nổi tiếp kiểm chiêu, sức mạnh áp đảo hoàn toàn thế cục. Nhưng Balmung nhanh hơn tất cả mọi thanh kiếm khác trên trần gian. Chỉ một nhịp nghĩ giữa hai đường kiếm thắng bại đã định.

“Vì con gái người.”

Shanan thúc mạnh đốc kiếm vào cổ họng Galzus xuống và đẩy vào miệng y một viên thuốc Levin đã chuẩn bị sẵn.

“Phụ thân.”

Mareeta đỡ lấy phụ thân đang dần gục xuống.

“Hắn vẫn chưa quay trở lại như cũ đâu. Mọii cùng với Lakche mau đưa hắn đến chỗ quân sư.”

“Mọii ở cùng với huynh.”

“Bảo hộ cho Mareeta.” Shanan vô hiệu phản đối của Lakche.

Những ma tướng khác đang kéo đến.

Sáu ma tướng đang bao vây lấy Lakche và Mareeta. Shanán tấn công trước, nhắm vào một pháp sư ở gần mình nhất.

Lưỡi kiếm cắt qua bàn tay hắn trước khi hắn kịp niệm bất kì câu thần chú nào.

“Rút lui ngay lập tức.” Chàng ra lệnh cho hai cô gái.

Ngay lập tức, hai ngọn giáo đâm tới Shanán.

Chàng tránh một và phản công một.

Nhưng trong số những ma tướng vẫn còn một pháp sư nữa. Trang thuật thư của hắn quá nhanh, quá chính xác.

Miên thuật.

Shanán than thầm. Chàng chỉ kịp tránh rơi vào giắc ngủ trong gang tấc nhưng không thể tránh được miên

thuật chạm vào một phần cơ thể. Chân trái lập tức tê cứng lại, trong khi những mũi giáo lại đâm tới.

Tiếng kim loại vang lên chát chúa.

Skasaha chém qua bộ giáo của tay trọng kỵ sĩ bên tả và một mũi hoàng kim cung đâm xuyên qua cổ họng tay thương bên hữu. Cùng lúc đó, tay pháp sư sử dụng miên thuật cũng rít lên một tiếng đau đớn. Lakche đã quay trở lại.

“Huynh không bao giờ phải chiến đấu một mình nữa.”
Nàng thở dốc.

Shanan cũng không cản nàng. Cô nương này đã đủ trưởng thành để trở thành một hoàng phi và sẵn sàng cho mọi chiến trường.

“Rất nhiều ma tướng khác là nạn nhân của Manfoy.”
Shanan nói. *“Nếu có thể cứu họ thì phải cố hết sức.”*

Vương tử vừa dứt lời, một đợt tấn công khác đã bắt đầu. Tiếng binh đao chạm nhau liên tục vang dội bốn bề.

Ánh sáng phong lôi bùng cháy dữ dội, rít lên những thanh âm như hàng vạn vong hồn từ âm ty cuồng nộ.

Những trảng cỏ cháy xém.

Bình minh ló dạng, từ thành Friege, Serisu cùng với Yulia xuất hiện tiếp viện. Con rồng bạc của Naga vằn vù khắp chân trời khuyếch đại ánh bình minh rực rỡ.

Trận chiến ở hẻm núi thành Friege kéo dài nhiều ngày. Thương vong hai bên là nhiều vô số kể.

Quân Đế Quốc tuy đông, nhưng càng ngày càng mất tinh thần khi những chiến tướng dẫn đầu bị triệt hạ.

Trận đánh cuối cùng diễn ra suốt ba ngày đêm, vô cùng ác liệt.

Cuối cùng khi bóng đêm kéo đến, trên bầu trời xuất hiện một đoàn kỵ sĩ rồng.

Athena đã trở về. Cùng với nàng là Arion.

Sau không biết bao nhiêu máu và nước mắt, hai cây thiên thương, địa thương lại đã trùng phùng.

Athena dùng mạng mình khuyên nhủ đại huynh.

Arion mất tất cả, chỉ muốn đánh lấy Chalpy tìm một chỗ dung thân cho tùy tùng. Nhưng đối diện với Athena, chàng vương tử mất nước nhận ra, mình vĩnh viễn còn có tình yêu của nàng.

Chẳng còn gì nữa, cũng có nghĩa là chẳng còn ràng buộc nào. Danh dự và nỗi đau, chẳng quan trọng bằng người sống.

*

Lôi vũ đã tạnh, đế đô Barhara đã ở trước mặt. Vườn không nhà trống, không binh kì thủ bị, không pháp sư, không còn gì. Chỉ còn ma long.

Quân giải phóng sau khi đập tan cuộc tấn công của Ishtar và thập nhị ma tướng cũng thương vong không nhỏ. Serisu ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi trước trận cuối cùng. Và cậu nói.

“Đế thành đã bỏ hoang. Chỉ còn lại Yulius, nhưng sức mạnh của Loputous là bất khả tư nghị. Cuộc chiến ngày mai chỉ những truyền nhân của các thánh chiến sẽ mang theo thần binh mới đi cùng ta. Tất cả còn lại đều phải chờ ở bên ngoài hoàng cung.”

Dĩ nhiên ai cũng hiểu, nhưng không dễ dàng gì chấp nhận đứng ngoài cuộc khi người mình yêu thương phải đối diện với ma thần. Serisu cho toàn quân đóng lại ngoại thành Barhara cũng để mọi người ổn định tinh thần trước trận đánh cuối cùng. Đêm đó, Cyas đến tìm mình chủ trẻ, nhận lại Faval và xin được cùng vào Barhara hôm sau. Serisu đúng như lời hứa trao trả

những gì thuộc về nhà Velthemor cho người truyền thừa cuối cùng.

Khi Cyas đã rời đi, trong lòng mình chủ không khỏi cảm thất thật nhẹ nhàng như đã toàn thành một việc khó khăn. Bất chấp trận chiến cuối cùng, cậu cảm thấy thật đầy đủ, an toàn. Yulia và Lana ở cạnh bên, giờ cậu đã có lại gia đình của mình.

Hoàng hôn để đô thật đẹp, hương hoa mùa hạ ngát ngào trong bụi vàng của mặt trời xuống núi.

Nhưng không phải ai cũng có thể thanh thản để ngắm nhìn hoàng hôn.

Trong phòng của mình, Lakche cứ mài kiếm mãi chẳng biết đã bao lâu rồi.

“Đã đủ rồi mà Lakche.” Shanan giữ lại thanh kiếm của nàng. *“Muội muốn phá hỏng kiếm của Ayra sao?”*

Thanh dũng giả bén ngót loé lên những tia lạnh dưới những tia sáng mùa thu tàn úa. Vương tử gỡ bàn tay nàng khỏi thanh kiếm, khẽ hỏi:

“Muội có thể hứa sẽ tuân lệnh chờ đợi bên ngoài Barhara không?”

“Huynh...” Lakche đáp. Một lần nữa Shanan lại đọc được dự tính của nàng.

“Muội có thể nói mọi điều với ta mà.”

Lakche lảng đi.

“Muội chỉ đang nghĩ đến Isaach... không biết mọi người ở nhà thế nào rồi.”

“Ồ... muội cũng biết nhớ nhà?”

“Huynh lại coi muội như trẻ con sao?”

“Lẽ nào lại không phải?”

Lakche trợn mắt lên, chút nữa đã chém chàng bằng dũng giả kiếm. Nhưng đến tận bây giờ thanh gươm của Lakche vẫn chưa thực sự chạm được đến chéo áo Shanan.

Vương tử kéo nàng vào lòng, vuốt nhẹ lên gò má và đôi môi nàng.

“Muội vẫn kiên quyết không chịu nói với ta sao?”

“Huynh muốn muội nói điều gì?” Nàng vẫn chưa hết bực dọc.

“Ít nhất cũng là một lời hứa sẽ tuân lệnh ngày mai.”

Lakche không nói được vì nụ hôn của Shanan chỉ cho nàng một lựa chọn đáp lại. Thanh kiếm rời khỏi tay Lakche và nàng nhận ra mình khao khát có được chàng đến mức nào.

Sự cuồng nhiệt qua đi, những nỗi niềm của ngày mai lại kề cận, nhưng Lakche không thấy sợ như trước nữa.

Nàng vuốt lên mái tóc đang bắt đầu dài ra, vừa quay mặt đi, vừa nói.

“Ngày mai, huynh nhất định phải trở về.”

Giọng điệu đó báo hiệu Lakche đã chấp nhận ở lại chờ đợi. Shanan hôn lên tóc nàng, thì thầm bên tai.

“Ta sẽ trở về... Vì mẹ con muội.”

Vương tử đặt tay lên bụng nàng và kéo nàng thật sát vào mình.

Lakche giật mình.

“Làm sao...huynh... Muội chưa từng nói với ai.”

“Ta biết mọi điều về muội.”

Lakche ôm chặt lấy chàng. Nàng chợt nhận ra, mình vẫn chưa bao giờ nghe Shanan nói một lời yêu thương. Nhưng vương tử đã cho nàng còn hơn cả tình yêu. Nụ hôn say đắm bắt đầu lại từ đầu những việc họ chỉ vừa

mới làm xong mà chẳng bao giờ là đủ. Lakche không còn thấy sợ hãi nữa. Ngày mai... nàng biết... bình minh sẽ lên và bóng tối sẽ bị đẩy lùi.

CHƯƠNG 5.

THÁNH CHIẾN

ừ sau cái chết của Alvis, tôi đã muốn kết thúc câu chuyện này. Cái chết của Alvis, là hoá giải lớn nhất với ân oán của hai đời. Những khúc mắc khác của câu chuyện cũng đã được giải quyết hết từ trước. Những phần sau đó, chỉ là những bước đệm để đi đến kết thúc.

Trong bản gốc của trò chơi, trận đánh ở Barhara, vốn dĩ Yulius không có cơ hội thắng. Y hoàn toàn cô độc. Người yêu chết, cha mẹ chết, em gái phản bội, thân tín Manfoy cũng đã vong mạng. Dù có Loputousu y cũng chẳng thể chiến thắng.

Một thần binh đơn độc chẳng cách nào thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh. Chính vì vậy, tôi quyết định bỏ qua trận đánh cuối cùng.

Còn nếu bạn nhất quyết muốn có một kết thúc, hãy tưởng tượng như thế này:

“Đó là một cung điện mênh mông, hàng trăm cây cột to bằng ba bốn người ôm chống lên mái vòm sừng sững. Mái vòm dát vàng, cột khảm châu ngọc, khắc lên không biết bao nhiêu truyền thuyết anh hùng. Và tận cùng những bậc thang cao phía cuối đại điện là ngai báu phủ nhung đỏ thắm.

Đỏ là màu Yulius yêu thích vô cùng. Màu của lửa và máu.

Y ngồi đó đơn độc, với một cành mai hoa khô héo mà bằng phép thuật của mình y đã khiến nó nở những đoá hồng hoa nghịch mùa. Bên cạnh cành hoa tàn rữa là ma thuật thư Loputousu đang mở.

Sức mạnh chảy trong Yulius cuộn cuộn. Y bất bại, y tin tưởng vào điều đó vô cùng. Nhưng không hiểu sao cảnh hồng mai trên tay như có điều gì muốn nói cùng y. Một điều gì quan trọng lắm mà y nhất thời không thể nhớ.

Rồi cổng điện mở tung.

Serisu, Yulia, Shanan, Ares, Sety, Athena, Arion, Faval và Corpul bước vào, đối mặt với Yulius. Thập nhị thánh chiến sẽ từng bước vào cung điện này đối đầu ma long, giờ chỉ còn lại chín thôi sao? Hỏa, lôi, phủ đều đã nằm lại nơi chiến trường. Yulius bật cười sang sảng. Chỉ còn chín mà dám đối đầu với y sao?

Thật là nực cười.

Nụ cười của Yulius hằn lại thành cái nhếch môi khi nhìn đến thứ Yulia cầm trên tay: Naga, thánh thú Naga...

Người ta vẫn nói Naga là khắc tinh của Loputousu. Tuy nhiên đứa em gái yếu ớt của y thì làm được gì kia chứ? Yulius đã quyết định sẽ giết chết Yulia đầu tiên.

Y đứng lên, lại chợt dừng lại khi nhìn thấy Serisu đứng chắn trước mặt tiểu muội.

Không phải Tyrfing mà một ước xa xưa chợt làm y đau đớn... một bàn tay đã buông rơi thánh thư Naga, đã đứng giữa y và Yulia, đã giữ lại được chút nhân tính cuối cùng tiềm ẩn trong cậu bé Yulius hiền lành...

Y rùng mình nhìn Yulia xé một trang thuật thư.

Y dường như nhận ra ý nghĩa của cái ký ước vừa hiện ra. Nàng và người phụ nữ ngày xưa sao giống nhau đến thế. Cả chiếc vòng trên tay nữa?

Đó là lúc Yulius bỗng nhớ ra rất nhiều chuyện. Trên hết y nhớ ra mình là một người trần gian, một người trần gian hữu tử, có một mái nhà, có một tình yêu.

Nhớ ra thì sao? Y bắt lực hoàn toàn. Ma long đã tái sinh.

Sức mạnh hắc ám buộc y gọi lên Loputousu nhưng tay vì trang sách, chợt y lại chạm vào cành hoa. Cành hoa cạn kiệt sức sống vỡ tan... Chuyện cũ lần lượt thoáng qua, giống như mộng, giống như chuyện kể về cuộc đời một ai khác.

Hoàng tử của đế thành bỗng nhận ra mình vừa ngủ một giấc thật dài, từ năm lên chín tuổi khi Manfoy trao cho y một quyển sách mang đầy sức mạnh và rửa sạch tâm trí y.

Một thứ sức mạnh lớn lao, tà ác trỗi lên từ trong sâu thẳm. Không phải bắt nguồn từ cậu bé Yulius mà khởi sự từ trong mặt đất, bầu trời và trái tim của những con người khắp hoàng thành. Yuirus nhìn thấy dự vọng trong mắt những kẻ xung quanh, nhìn thấy từng viên gạch của hoàng cung đều đầm đầy máu tươi. Trên tường đầy vết đao kiếm, phép thuật, bốn bề toàn là xác người mênh mông.

Tiểu hoàng tử hôn mê một thời gian.

Bao nhiêu ngự y cũng không biết là bệnh gì.

Khi hồi tỉnh đôi chút, Yulius nhìn thấy phụ thân Alvis của mình đang ngồi bên giường bệnh, thập phần lo lắng. Nhưng cũng giây phút đó, y nhìn thấy tội lỗi trong trái tim người cha mình tôn kính.

Phản bội, loạn luân... máu và máu đầm đầy hai tay Alvis.

Dòng máu của tội lỗi từ bàn tay người cha vấy sang Yulius, thấm sâu mãi và tẩy rửa chút ký ức tốt đẹp cuối cùng còn sót lại.

Từ đó Yulius chấp nhận con quỷ sống trong mình. Con quỷ được hoài thai từ Alvis, truyền đến Yulius thì lớn mạnh dần lên.

Yulius che giấu sức mạnh bóng tối, chờ đợi và nhẫn nhịn.

Manfoy tái xuất hiện, rì rầm những lời tà ác.

Cứ thế, cho đến ngày Alvis có việc rời khỏi kinh thành thì Yulius ra tay với em gái và mẫu thân của mình. Diadora và Yulia, hai kẻ thừa hưởng thái ấn Naga.

Yulia còn quá nhỏ.

Diadora tuy là truyền nhân của ánh sáng nhưng hồ dữ cũng không nỡ ăn thịt con. Nàng làm sao có thể ra tay với con trai mình.

Hoàng hậu Diadora trước phút lâm chung, dùng hết sức mạnh đưa Yulia đến không khỏi hoàn thành, trước lúc lâm chung nàng vẫn không lấy lại được ký ức về Sigurd và đứa con đã lưu vong đến Isaach từ lâu.

Alvis trở về kinh thành thì đã muộn. Con quỷ trong Yulius đã lớn mạnh hoàn toàn. Sức mạnh của Loputousu đã đến cực đại, thánh hoá Fala không còn là đối thủ của Yulius nữa.

Alvis bị con trai giam lỏng, trở thành một đế vương bù nhìn. Trong hoàng cung mênh mông này, Yulius cô độc và tự tại.

Chỉ duy nhất có Ishtar, người y yêu thương từ nhỏ là được tự do lui tới.

Giờ thì quân giải phóng đã tới đây, nghĩa là Ishtar đã chết.

Cha y cũng đã chết, mẹ y cũng chết.

Manfoy có lẽ cũng đã chết rồi.

Y chỉ có một mối hận thù. Mối hận lẽ ra phải dành cho những kẻ thù trước mặt. Nhưng Yulius chỉ cảm thấy hận chính bản thân mình.

Y không phải là rỗng. Y chỉ là một đứa con lạc lối.

Ánh sáng rực rỡ của Naga soi sáng hoàng cung. Trang thuật thư hắc ám trên tay Yulius cũng đã tung ra sức mạnh. Trong khoảng quang ám tương tranh, con hắc

long trong mình hoàng tử lồng lộn điên cuồng, còn cậu bé Yulius bỗng thấy mình nhỏ lại. Lại thấy mẫu thân đang mở rộng vòng tay. Và thấy cả Ishtar đang đợi chờ.

Trên tóc cô bé là đóa hồng mai và trên môi cậu bé Yulius là nụ cười hạnh phúc.”

Đó là một ngày mùa thu, mười ba tháng chín năm 778 – đại lịch Grannvale, lá đỏ rơi đầy... đỏ như máu rơi, như mai hoa hoàng thành xa xưa thuở trước.

Yulius, ma hoàng tử của Grannvale bị đánh bại, Serisu chiếm được đế đô Barhara thống nhất toàn cõi Grannvale, đặt dấu chấm hết cho đại Đế Quốc của Alvis. Một chương sử mới đã mở ra huy hoàng chưa từng có trên toàn thể đại lục Jugdral.

ĐẠI KẾT CỤC

Sau cái chết của Yulius, Serisu đăng vị trở thành vua của nước Grannvale. Tiệc mừng kéo dài nhiều ngày đêm rồi ngay sau đó cũng đến buổi phân ly. Các vương tử và bằng hữu của Serisu đều lần lượt phải quay về cai trị vương quốc của mình.

THRACIA

Leef trở về Lenster và thống hợp với Thracia. Từ đó một vương quốc mới đã ra đời gọi là nước Tân Thracia.

Vương tử Leef đăng vị, trở thành vị vua đầu tiên của nước Tân Thracia. Suốt thời đại trị vì của mình, cùng với hoàng hậu Nanna và sự giúp sức của Hannibal, Leef đã hết sức dung hợp hai nửa hận thù của vương quốc, đem sự giàu có thịnh vượng của Lenster tới vùng đồi núi Thracia khiến cho đất nước này ngày càng hùng cường, bền vững.

Cùng với sự tồn tại của Tân Thracia, tên tuổi của vị vua huyền thoại Leef, mãi mãi còn được người dân ca tụng, khắc ghi.

Trong tất cả các sử liệu ghi chép trận chiến thống nhất Tân Thracia, ngoài sự những tích chuyện anh hùng của vương tử Leef, lúc nào tên tuổi của Finn cũng được nhắc đến như một kỵ sĩ trung hành và can trường bậc nhất.

Sau khi nước Thracia thống hợp, không còn nhiều ghi chép về nữa sau cuộc đời kỵ sĩ Finn. Những lời đồn nói rằng, trong những năm tháng hoà bình, kỵ sĩ Finn vẫn không nguôi thương nhớ người vợ đã mất tích. Chàng ra đi tìm kiếm Lanchesis nhưng đã không bao giờ trở về. Tung tích của Finn biến mất cũng tại nơi công nương Lanchesis biến mất trên sa mạc. Không còn một dấu vết nào của Finn được tìm thấy, kể cả những lời đồn cũng không.

Trong khi đó số phận của Lanchesis được truyền tụng trong nhiều câu chuyện khác nhau. Câu chuyện tốt đẹp

nhất nói rằng, nàng không chết trên đại sa mạc mà bị bắt làm nô lệ phục vụ giáo đoàn hắc ám. Mãi đến lúc thái bình, công nương thành Nordion mới có cơ hội trở về đoàn tụ được với Nanna, Delmud và Ares. Dù vậy nàng không bao giờ gặp lại được Finn, người đã vĩnh viễn bật tầm trong gió cát đại sa mạc.

Về số phận của vương tử Arion, dấu đã cùng quân đội Serisu chiến đấu trong trận cuối cùng tại đế đô Barhara, chàng cũng không còn thuộc về nước Tân Thracia mới thành lập.

Đại lục Jugdral đối với Arion chỉ còn bi thống và luyến tiếc. Gia đình, tổ quốc không còn, người con gái chàng có hôn ước cũng không phải người trái tim chàng yêu thương. Arion và vị hôn thê hủy bỏ hôn ước, vương tử cùng những long kỵ sĩ trung thành rời khỏi đại lục, từ đó không rõ tung tích.

Vương nữ Athena, sau khi cùng với em trai mình bình định tổ quốc đã lên đường tìm lại người đại huynh không cùng chung dòng máu. Chuyến hành trình của

nàng đã được rất nhiều ca sĩ phổ thành những khúc nhạc tình yêu, nhưng kết thúc của nó cũng như số phận của nàng vĩnh viễn là một điều bí ẩn.

Arion mang theo Gungnir, Athena mang theo Gáo Bolg tuyệt tích. Rất nhiều người vẫn tin rằng họ đã gặp lại được nhau ở một miền đất xa thẳm rồi quyết định ở lại, vĩnh viễn bỏ lại sau lưng mọi hận thù và bi khổ trên đại lục Judral. Đến tận ngày nay ở nước Tân Thracia vẫn còn kể về những mối tình thắm thiết, đau khổ của cặp song thương.

Những khúc ca vẫn hát rằng thánh quang của Thiên Thương tráng lệ như hoàng hôn, thánh quang của Địa thương lộng lẫy như ban mai, vĩnh viễn không bao giờ chạm vào nhau suốt hai nửa đất nước. Nhưng rồi cặp tình nhân cuối cùng bay đi, xa mãi phương bắc, nơi có những ngày mùa hạ tịch dương chạm vào bình minh, phụ thương trùng phùng mẫu thương, vĩnh viễn hạnh phúc.

ISAACH

Cuộc chiến tranh giữa Isaach và Grannvale đã mở đầu cho hai mươi năm chiến tranh khắp lục địa Jugdral và kết nên tình huynh huynh đệ bền chặt giữa Shanan và Serisu. Serisu đăng cơ trở thành hoàng đế Grannvale, Shanan trở về Isaach đăng vị quốc vương. Trước khi chia tay, một lần nữa Shanan bộc bạch nỗi ân hận vì chuyện đã xảy ra với Diadora, nhưng Serisu cũng giống như thân phụ mình, chỉ còn nhớ ân tình mà chẳng một mảy may oán trách. Ngày rời khỏi Grannvale, vương tử Shanan tặng lại Thanh Phong kiếm vẫn mang bên mình cho Serisu. Thanh kiếm đã cướp đi bao nhiêu linh hồn, cuối cùng cũng được như tên của nó, tận hưởng ngày tháng thanh bình, nằm nghe trăng gió.

Sau khi về nước, cùng với những thuộc hạ trung thành, đức vua Shanan mở rộng giao thương với tha quốc, chấn hưng đất nước Isaach hoang tàn. Ngày trước Isaach bị coi là mọi rợ của phương đông, nhờ tài trị thế của đức vua Shanan, đã có những bước phát triển vượt

bậc, không hề thua kém bất kỳ quốc gia thịnh vượng nào trong đại lục.

Isaach nổi tiếng với những kiếm sĩ thiên tài, cũng nổi tiếng với những đêm hè rực rỡ lưu tinh. Người dân Isaach nói rằng, sao băng mùa hạ trên đất nước này, chính là rụng xuống bởi đường kiếm của vương phi Lakche khi nàng đuổi theo một vì sao vĩ đại.

Người anh song sinh của vương phi Lakche, công tử Skasaha trưởng nam của công tử Lex, theo đúng thứ tự thừa kế tiếp quản thành Dozul. Skasaha cùng với Yohan chấn chỉnh và phục hồi công quốc Dozul, dẹp yên những bè đảng chống đối, xây dựng thái bình. Nhiều năm sau, khi Dozul đã trở nên thịnh vượng, yên ổn, Skasaha giao lại mọi quyền bính cho Yohan, trở về Isaach phục vụ dưới trướng đức vua Shanan.

Skasaha được giao cai quản thành Rivough. Cũng tại đây, vô tình công tử Skasaha tái ngộ với cháu gái của vị thành chủ trước đây, vốn cũng là một kiếm sĩ nổi danh. Bọn họ nhanh chóng phải lòng nhau và tiến đến

hôn nhân, xoá bỏ mối thù hận âm ỉ từ mấy mươi năm trước.

Về Galzus, không có ghi chép nào về cuộc đời sau này.

Sau khi xây dựng một Isaach phồn vinh, thịnh vượng và các vương tử, công nương đều trưởng thành, đức vua Shanan thoái vị, cùng hoàng phi Lakche trở về sống cuộc đời thanh bình tại Tirnanog. Truyền thuyết kể rằng, ngày đức vua Shanan tạ thế, làng Tinarnog cũng biến mất theo. Rồi đến khi vị thánh vương cuối cùng băng hà, ngôi làng đôi lúc lại xuất hiện trong ánh sáng của sao băng mùa hạ. Lúc đó, người ta có thể nghe thấy tiếng cười nói và nhìn thấy lại bóng hình của những công nương, vương tử trẻ tuổi chơi đùa, săn bắn. Các kiếm sĩ khắp nơi cũng tin rằng, sự xuất hiện của ngôi làng chính là lời chúc phúc của đức vua Shanan, người duy nhất trong phả hệ Isaach mà kiếm thuật sánh ngang cùng tổ phụ Odo.

VERDANE

Đất nước Verdane là quê nhà của vương tử Jamka, phụ quân của Edin. Lester là trưởng tử của Jamka, nhận lãnh ngai vàng Verdane sau cuộc thánh chiến.

Từ thời Sigurd, Verdane đã nổi tiếng với nạn thảo khấu, sơn tặc. Sau hai mươi năm chiến tranh triền miên hầu như đã trở thành vùng hoang địa, sào huyệt của giặc cướp khắp nơi.

Lester trở về quê cha, nhân danh phụ thân, hiệu triệu những chư hầu còn xưa cũ, suốt nhiều năm trời không mệt mỏi đấu tranh phục hồi sự yên bình cho đất nước này.

Verdane không có thần binh, không thừa hưởng long huyết. Nhưng Lester trở về, đã làm nên một huyền thoại mới về thần cung Tất Sát, cánh cung đã được truyền lại từ thân phụ Jamka.

Năm năm sau cuộc thánh chiến Barhara, Verdane dưới sự trị vì của quốc vương Lester đã trở thành một vương

quốc hoà bình, hiếu khách và xinh đẹp. Đất nước vốn nổi tiếng với rừng và hồ.

Rừng linh tinh ở Verdane là nơi nữ hoàng Diadora ra đời và cũng là nơi nàng tao ngộ Sigurd đã dật lên biết bao huyền thoại. Cho đến ngày nay, người ta vẫn tin rằng, rừng xanh ở Verdane chính là lời nguyện cầu của Sigurd còn nước hồ trong vắt ở nơi đây chính là nước mắt ly biệt của Diadora.

Quốc vương Lester cũng đã đón mẫu thân Edin từ Isaach trở về Verdane.

Vẫn như thời ở Isaach, bà sống khép kín trong tu viện, dùng quãng đời còn lại của mình để chăm sóc cho những đứa trẻ mồ côi. Trước khi Edin lâm chung, bà yêu cầu được khắc trên bia mộ của mình như sau: *“Nơi đây yên nghỉ hiền thê của đức vua Jamka vĩ đại.”*

SILESIA

Từ biệt Serisu trở về Silesia tiếp quản ngai vàng, Sety đã rất cố gắng thuyết phục phụ thân Levin cùng quay lại quê hương. Nhưng Levin một mực chối từ. Ông nói nhiệm vụ của ông đã chấm dứt, không còn có thể ở lại được nữa.

Sety không thể lay chuyển, buộc phải trở về Silesia đăng vị quốc vương.

Isaach là vùng đất mà những ngôi sao rơi xuống, Silesia là vùng đất những mà ngôi sao sinh ra. Vùng đất này cũng như một ngôi sao tinh khôi, vĩnh viễn lộng lẫy, huyền bí.

Trở về quê hương, Sety, không ngừng nỗ lực tái thiết đất nước. Cuối cùng Silesia, quê nhà mà Levin đã bảo vệ bằng cả tính mạng, cũng đã trở lại ấm no, hạnh phúc. Vùng đất tươi đẹp này cũng là nơi rất nhiều khác hành hương đến chiêm bái. Người ta tin rằng những ngọn gió nơi đây có thể truyền lời nguyện cầu đến những vị thần.

Nhiều truyền thuyết cũng kể rằng, Levin sau khi từ biệt Serisu đã hoá thành một cơn gió bay về quê hương Silesia yêu quý. Và trong những đêm rừng đẹp đẽ, lúc bóng đêm dần nhường chỗ cho bình minh, ngôi sao của nữ hoàng Ferry rực rỡ xuất hiện, người hữu tình biết lắng nghe, có thể nghe thấy tiếng hát của vị vương tử hào hoa hân hoan cất cao trong gió sớm mai. Đôi tình nhân nào nghe được tiếng hát của Levin, sẽ sống bên nhau, vĩnh viễn hạnh phúc.

AUGUSTRIA

Liên hiệp Augustria được các tổ chức dân quân giải phóng cùng thời điểm với cuộc thánh chiến của Serisu. Các thành bang riêng rẽ tuy đã có tự do nhưng vẫn còn thiếu một vị vua chính đáng.

Thừa hưởng huyết thống của Hezul và ma kiếm Mistoltin, Ares là người kế vị chính đáng nhất của khối liên hiệp miền tây này.

Sự trở về của Ares khiến người dân Augustria như nhìn thấy lại hình ảnh ngày trẻ của Sư Tử Vương Estoshan kiêu dũng.

Cùng với vương phi Lene, biểu đệ Delmud, Ares đã dần dần chấn hưng vùng đất trù phú thịnh vượng Augustria. Chàng tăng cường mối liên kết với Grannvale, cùng với đại quốc này phát triển mạnh mẽ chưa từng có và trở thành đồng minh lớn nhất của Serisu.

Vương phi Lene sau một thời gian tìm kiếm, cuối cùng cũng được tương ngộ với thân mẫu thất lạc: nàng vũ nữ Silvia. Từ Silvia, Lene mới được biết Corpul chính là em trai của nàng. Hai chị em lưu lạc cuối cùng cũng có ngày đoàn tụ.

Về thần phụ Claude, trượng phu của Silvia, lại có rất nhiều truyền thuyết khác nhau. Có người nói thần phụ bị thương nặng sau trận Barhara, sau khi Silvia sinh ra Corpul thì qua đời. Lại có người nói Claude sau này mất đi đôi mắt và đôi chân vẫn luôn âm thầm quan sát

và trợ giúp quân đội Serisu bằng cách này hay cách khác. Sau ngày giải phóng toàn cõi Grannvale, thần phụ đã được long tộc đón đến vùng đất thánh của họ. Cũng có kẻ khác lại cam đoan rằng đã nhìn thấy Claude xuất hiện ở Lenster ngay sau cuộc thánh chiến. Ở đó thần phụ đã hồi sinh cho công nương Tiltyu vốn bị đóng băng trong chiếc quan tài đá. Vì việc này mà người kiệt sức qua đời.

Phu nhân của Claude, Silvia không để lại bất kì ghi chép nào về chồng mình. Bà sống hạnh phúc cùng con gái đến hết đời. Điều duy nhất bà luôn nhắc đi nhắc lại về Claude đó là ông là một vị thánh sống đã hy sinh toàn bộ cuộc đời vì lẽ phải.

Còn về Delmud, với tư cách trưởng tử của công nương Lanchesis thành Nordion, cũng trở về Augustria để phò tá cho biểu huynh Ares. Ở đây chàng có công rất lớn trong việc triệt phá các cứ điểm ẩn nấp của giáo đoàn hắc ám, giải phóng rất nhiều trẻ mồ côi và phụ nữ bị bắt giam. Tại một cứ điểm gần Grannvale, nhiều người nói rằng chàng đã gặp được thân mẫu Lanchesis bị bắt

giữ gần hai mươi năm. Chỉ với một cái nhìn thoáng qua, Lanchesis đã nhận ra con trai mình và hình ảnh của Delmud liền khiến nàng nhớ đến Beowul, người bằng hữu ngày trước của đại huynh Estoshan.

Delmud vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp với Nanna, nhưng ít khi nào còn có dịp gặp lại Finn. Tình bạn của chàng và Lester, vua nước Verdane vô cùng gắn bó. Họ vẫn thường tổ chức những cuộc săn cùng nhau. Đôi khi, hoàng đế Serisu cùng hoàng hậu Lana, hoàng nữ Yulia và đức vua Shanan cùng hoàng tộc Isaach cũng đến tham dự. Người ta nói, trong những dịp đó, những đế vương hùng mạnh như trẻ lại, chẳng khác nào những thiếu niên ở làng Tirnanog năm xưa.

GRANNVALE

Đại quốc Grannvale do năm công quốc hợp thành. Các công quốc này hai mươi năm trời đấu đá lẫn nhau, cuối cùng cũng trở lại hoà bình hợp nhất.

THÀNH DOZUL

Thành Dozul được truyền lại cho Skasaha, con trai của Lex, huynh trưởng của Dannan. Skasaha nhận toà thành này nhưng từ thâm tâm chàng luôn coi mình là người Isaach, còn Yohan mới là người kế thừa thực sự của thành Dozul.

Sau ba năm cùng Yohan ra sức chấn hưng thành Dozul, Skasaha giao lại công quốc cho Yohan, trở về Isaach.

Yohan nổi tiếng là một người nhân hậu và cũng là một công tử hào hoa. Có rất nhiều tiểu thư đã say mê những bài thơ tình của chàng, nhưng Yohan tự nhận mình là một kẻ si tình tuyệt vọng. Người duy nhất chàng yêu đã theo một vì sao đi mất.

Yohan lập thất rất khá trẻ. Nghe nói sau rất nhiều năm khổ luyện, công tước Yohan thách đấu đức vua Shanan. Đức vua của các kiếm sĩ tiếp chiến thư, nhưng trận đấu cuối cùng lại không diễn ra. Lần đầu tiên quay về lại Isaach, công tước Yohan đã phải lòng đại công chúa đất nước này và được nàng đáp lại. Cùng với sự chúc

phúc của đức vua và hoàng phi, hôn lễ của họ diễn ra sau đó vài năm, khi công chúa Isaach đến tuổi trưởng thành.

EDDA

Corpul, con trai của Claude là người kế vị của thánh địa Edda, vùng đất của tu sĩ và thánh thần. Cũng như cha mình, Corpul một lòng hướng về thần linh dâng lời nguyện cầu của mình cho một nền hoà bình trường cửu khắp đại lục. Nhờ vào sự giúp đỡ của phu nhân Patty mà nụ cười lúc nào cũng tràn ngập hoàng triều và Edda ngày càng thịnh vượng.

Vài năm sau cuộc thánh chiến, Corpul gặp lại được Silvia, nhận Lene là đại tỷ.

Ngoài người phụ thân chưa một lần gặp mặt Claude, Corpul luôn dành lòng kính trọng và yêu thương cho nghĩa phụ Hannibal của mình ở Thracia. Tuy nhiên vì những công vụ bề bộn họ ít khi có dịp gặp lại nhau.

VELTHOMER

Yulia, con gái của Alvis từ chối tất cả quyền thừa kế, Cyas cũng từ chối mọi danh vị nên công quốc Velthomer được giao lại cho Arthur, trưởng nam của Azel, em trai Alvis.

Tại Velthomer, Arthur phát hiện ra một tổ chức ngầm còn lại của giáo đoàn Loputousu. Sau khi triệt phá tổ chức này, chàng vô cùng kinh ngạc khi tìm lại được phụ thân Azel, đang chìm vào một giấc ngủ sâu.

Với sự trợ giúp từ Corpul và các tư tế Edda, Arthur giải trừ được bùa chú phong ấn Azel và khiến phụ thân tỉnh lại, vẫn trẻ trung như ngày trước.

Câu chuyện về Azel được ghi chép lại như sau: Khi quân Sigurd đánh bại nhà Friege, Tiltyu đau buồn với cái chết của phụ thân đã lâm bệnh nặng. Bệnh tình của Tiltyu càng lúc càng trầm trọng nên Sigurd lập tức ra lệnh cho Azel đưa nàng trở về Silesia, nơi Arthur chào đời dưới sự bảo hộ của nữ hoàng Lana. Azel nhiều lần

muốn ở lại trợ chiến, nhưng Sigurd bắt buộc chàng ra đi cùng thê tử và hài tử sơ sinh.

Chẳng bao lâu sau, bệnh tình của Tiltyu vừa khá lên thì Azel nhận được tin toàn quân Sigurd bị thảm sát tại Barhara.

Phẫn nộ và căm hận, Azel quyết tâm chống lại anh trai Alvis. Nhưng Silesia quân mỏng, người thưa, cuối cùng đã đại bại dưới tay Đế Quốc. Nữ hoàng Lana tuần tiết.

Azel đưa vợ con chạy về những vùng hẻo lánh, bí mật lập đội quân khởi nghĩa.

Dưới sự cai trị anh minh của Alvis, hoà bình dần lập lại trên Silesia. Hoàng đế Alvis xử tử tất cả những kẻ bức hại nữ hoàng Lana, vinh danh dòng họ phong thần, đối xử với bá tánh rất bình đẳng khiến cuộc khởi nghĩa của Azel dần trở thành “phi nghĩa”. Trăm họ đã quá mệt mỏi với chiến tranh. Người dân dần quay lưng với Azel và phỉ báng cuộc chiến của Sigurd.

Khi Tiltyu mang thai và sinh hạ Tiny cũng là lúc cuộc khởi nghĩa của Azel lâm vào bế tắc. Buồn bã và mất đi lý do chiến đấu, Azel trở về Barhara, tìm gặp đại huynh Alvis giải tỏa những gúc mắc trong lòng.

Cũng trong lúc này Alvis bắt đầu bị những cơn mất ngủ triền miên và hoảng loạn khi phát hiện ra hoàng phi yêu thương cũng đồng thời là em gái ruột thịt. Ông ra sức tìm kiếm em trai Azel, hy vọng vào sự đoàn tụ của họ có thể hoá giải những xích mích lâu nay.

Nhưng không ngờ trên đường từ Silesia đến đế đô Barhara, hành tung của Azel bị Manfoy phát giác. Sau khi phục kích Azel hắn đã sử dụng ma thuật phong ấn chàng vào một giấc ngủ sâu hòng ngăn cản cuộc đoàn tụ của hai huynh đệ nhà Velthemor.

Khi Arthur cứu được phụ thân, Azel đã ngủ suốt mười lăm năm có lẻ.

Cùng với con trai, Azel ra sức chấn hưng nhà Velthomer, phục hồi thanh danh cho thánh hoả Fala.

Có rất nhiều chuyện kể rằng, sau khi Azel tỉnh lại, Tiltyu cũng đột ngột hồi sinh trong chiếc quan tài bằng giá mà Hilda đã hãm hại nàng. Phu thê họ sau rất nhiều biến cố, đau thương có thể trùng phùng, cùng sống bên các con hạnh phúc suốt đời. Nhưng không có sử liệu rõ ràng về việc tương tự của cặp vợ chồng này.

Rất lâu sau đó, cuối cùng Cyas, người truyền thừa của Velthomer cũng tìm được câu trả lời cho mình về mọi việc. Arthur chào đón Cyas nhiệt liệt.

Chàng hỏa pháp sư vốn là đứa con ngoài giá thú của Alvis và nữ tướng trung thành Aida trong một lần say rượu, như một hoàng thân chính thức. Cyas được sinh ra và nuôi dưỡng trong bí mật để tránh khỏi sự tàn sát của Manfoy với dòng dõi của các thánh chiến sĩ. Ngay cả Alvis cũng không bao giờ nhớ được những việc đã làm trong lần say rượu đó của mình và dĩ nhiên ông cũng không bao giờ biết đến sự tồn tại của Cyas.

Cyas đã giúp đỡ Leef rất nhiều trong những năm tháng khởi nghĩa ở Lenster và sau ngày hoà bình vẫn miệt

mài công hiến. Chàng đã đóng góp rất nhiều công trạng trong việc tái thiết toàn cõi Grannvale và được mệnh danh là Ngọn Lửa của Chánh nghĩa.

Một điều khác mà không nhiều người biết được đó là nguồn gốc phép thuật của cả Arthur và Cyas đều do Levin truyền dạy. Ông thường giả trang một thương nhân lang bạc và âm thầm giúp đỡ cả hai đứa trẻ mồ côi này suốt thời thơ ấu. Cả hai đều không nhận ra được đó là Levin và dĩ nhiên ông cũng không bao giờ hé lộ thân phận.

Fee, con gái của Levin đi cùng với phu quân Arthur về thành Velthormer. Đến tận lúc theo trượng phu ra đi, nàng cũng không hề từ biệt Levin một lần. Phụ tử của họ không bao giờ gặp lại nhau.

Fee và Arthur đã có một kết thúc viên mãn hơn rất nhiều so với Levin và Ferry. Bọn họ hạnh phúc bên nhau đến cuối đời.

FRIEGE

Sau cái chết của công nương Ishtar và toàn bộ gia tộc, cũng như việc Arthur tiếp quản Velthemor, thành Friege chỉ còn mỗi mình Tiny là có tư cách để kế thừa. Bất đắc dĩ, Tiny phải tạm thời ly biệt với vợ chồng phu Sety để đảm đương trọng nhiệm của gia tộc.

Tại thành Friege, Tiny ra sức tìm lại những người họ hàng lưu lạc, dùng lòng khoan dung và trái tim nhân hậu để giải bỏ mối thù hận trong gia tộc mình. Không bao lâu sau, vẻ đẹp và lòng nhân ái của Tiny đã được ca tụng khắp nơi.

Sự trở về của phụ thân Azel cũng đã khiến Tiny phần chần hờn rất nhiều. Cũng nhờ có Azel và Arthur san sẻ, nàng và Sety cũng có nhiều dịp để đoàn tụ hơn.

Người ta đồn, dẫu nghìn trùng xa cách, hằng đêm phong thần Sety vẫn cưỡi gió bay đến thăm phu nhân. Vì vậy mỗi lần gió bắc thổi từ Silesia đến thành Friege những đôi tình nhân lại có dịp nguyện ước tình yêu

vĩnh cửu và những người già lại có dịp kể những câu chuyện về anh hùng đẹp đẽ.

Nhiều năm sau trận Barhara, được sự tương trợ của phụ thân Azel và những người họ hàng còn sống của nhà Friege, Tiny giao lại thành Friege cho người xứng đáng và cùng các con thơ đến Silesia sinh sống tại với Sety đến suốt đời.

CHALPY

Serisu là hậu nhân duy nhất của Sigurd, theo lý sẽ tiếp quản công quốc Chalpy. Nhưng chàng cũng là con cả của nữ hoàng Diadora, phải gánh vác ngôi báu của Grannvale. Vì vậy trọng trách ở Chalpy được truyền lại cho Oifey, người họ hàng xa của Sigurd.

Oifey phò hai đời phụ tử thành Chalpy, cùng với Shanan là hai người Serisu chịu ơn và kính trọng nhất. Tuy nhiên bản thân chàng mãi còn day dứt vì thân phận kẻ sống sót. Bù đắp lại bằng sự phục vụ tận tụy, chẳng bao lâu sau, dưới quyền cai quản của Oifey Chalpy trở nên hưng thịnh chưa từng có.

Oifey kết hôn với một người trong họ Baldo, sống một cuộc đời tận tụy và bình yên.

JUNGVY

Công tước Ring của thành Jungvy vốn có ba người con: Briggid, Edin và Andrey. Trong đó Briggid và Edin là chị em song sinh còn Andrey là em trai cùng cha khác mẹ. Cả ba người đều có ba số phận hoàn toàn khác nhau trong hai mươi năm rông rã chiến loạn.

Công nương Briggid từ nhỏ bị thất lạc trong một trận bão giữa biển khơi. Nàng được hải tặc cứu sống và nuôi dạy nên người. Sau này gặp gỡ quân đội Sigurd vì cảm nghĩa khí của công tử thành Chalpy mà gia nhập và đoàn tụ cùng em gái Edin.

Công nương Edin vì tin rằng chị mình vẫn còn sống nên trở thành nữ tu, cầu mong đoàn tụ với đại tỷ. Nàng nổi tiếng khắp Grannvale vì nhan sắc xinh đẹp lẫn tấm lòng nhân hậu. Edin cũng là người bạn thanh mai trúc mã với Sigurd và Ethrin. Trong lúc Isaach và Grannvale đánh nhau, nước Verdane thừa cơ đột kích

Jungvy, bắt đi Edin. Vì việc này Sigurd xuất chiến Verdan cứu lại Edin, khởi đầu một lịch sử đầy bi tráng. Thời gian bị Verdan bắt giữ, Edin gặp gỡ và tác động rất nhiều đến vương tử Jamka. Cả cùng gia nhập dưới trướng Sigurd, Edin đang mang thai đi cùng Shanan và Oifey đến Isaach trong khi Jamka đi theo công tử thành Chalpy đến cuối cùng của định mệnh.

Trong khi đó người em út Andrey trở thành mối bất hạnh của gia tộc. Vì địa vị, Andrey giết cha rồi lãnh lấy cái chết dưới Itival từ tay Briggid. Gia tộc của công tước Ring từ đó mà chia rẽ, tương tàn lẫn nhau cho đến khi Serisu thống nhất thiên hạ.

Sau ngày khải hoàng, Faval, con trưởng của công nương Briggid trở về thừa kế công quốc Jungvy đã gặp phải rất nhiều âm mưu chống đối. Nhưng nhờ vào bản lãnh và sức mạnh của Itival, chàng lần lượt khuất phục tất cả những thế lực bất phục.

Chẳng bao lâu sau, công tước Faval, người thừa kế trái tim nhân từ của Edin và dũng khí của Briggid đã nhanh

chóng khiến bá tánh của công quốc Jungvy yêu mến. Chàng khôi phục nhà thờ, xây dựng trại trẻ mồ côi, trường học, dùng mọi nỗ lực bồi đắp cho thế hệ những người trẻ tuổi.

Về số phận của Briggid, nhiều ghi chép cho rằng nàng đã trốn thoát khỏi bạo hỏa thành Barhara, đoàn tụ cùng chồng con. Sau vài năm thanh bình, và Patty ra đời, một cuộc truy quét của quân Đế Quốc buộc phu phụ Briggid phải hy sinh mở đường cho những đứa con thơ.

Trượng phu của nàng tử trận, Briggid giữa lẫn ranh sống chết đã thực hiện một giao ước với long tộc cổ xưa. Theo đó, nàng vẫn tiếp tục sống nhưng mất đi toàn bộ ký ức suốt bảy năm. Trong những năm tháng đó, theo nhiều lời đồn, thủ lĩnh của quân giải phóng Finoa ở Lenster có hình dung và phong thái của công nương thành Jungvy trước đây. Nàng bị Manfoy bắt giữ, biến thành ma tướng, lại được quân đội Serisu khôi phục nhân tính.

Lịch sử ghi lại sự hội ngộ của Brigid và các con mình, bảy năm sau khi giao ước với rồng chấp dứt. Tuy nhiên công nương Jungvy từ chối mọi quyền thừa kế, rút về quy ẩn, sống một cuộc đời thanh nhàn ở Lenster.

Trước khi từ biệt, nàng chỉ hé lộ với Faval và Patty rằng nàng từng là cướp biển và trượng phu của nàng là một tên đạo tặc có trái tim vô cùng nhân hậu.

Truyền thuyết về hai tỷ muội Brigid và Edin của thành Jungvy cũng như những chiến công của Faval và Patty sống mãi cùng huyền sử Itival và trở thành câu chuyện yêu thích của lũ trẻ con trước giờ đi ngủ.

*

Còn tại vương đô Barhara, Serisu thừa kế ngai vàng, Lana trở thành hoàng hậu. Yulia từ chối mọi tước vị, nàng không lập gia đình, mãi mãi ở sau lưng giúp đỡ và phụng sự cho hoàng đế Serisu.

Serisu đăng vị là ý nguyện của muôn dân bá tánh. Người người khâm phục và ngưỡng mộ, Serisu trở thành vị thánh vương duy nhất trong lịch sử Grannvale.

Những người kể chuyện đến nay vẫn truyền tụng rằng, Sigurd đã rút thanh hoả kiếm của chiến tranh và Serisu đã đóng lại nó vĩnh viễn. Từ sau đời của Serisu, tất cả các thần binh chưa bao giờ phải rút ra để chống lại nhau lần nữa. Một nền hoà bình thịnh trị đã kéo dài gần như trường cửu trên đại lục Jugdral.

Lịch sử Grannvale cũng ghi chép về cuộc đưa tiễn Levin tại hoàng thành. Ngày quân sư ra đi, Serisu cùng toàn quân đã cúi đầu ba lần. Hoàng đế Grannvale gọi người quân sư vô cùng trang trọng là: Người chiến sĩ phương xa và ngọn gió Pholsety vĩ đại.

Levin đáp lại: *“Ta chỉ là một ngọn gió, một ngọn gió dẫn đường cho ánh sáng ấm áp và rồi ánh sáng sẽ vĩnh viễn ở lại trong trái tim, từng người, từng người các cậu.”*

Đó như một lời chúc phúc, một lời chúc phúc đã ở lại với đại lúc Jugdral hàng ngàn năm.

Cho đến nay, những câu chuyện về hai cuộc thánh chiến của hai thế hệ thánh chiến sĩ vẫn còn được lưu truyền.

Cùng với kỳ tích Darna, người đời vẫn nhắc nhau về truyền thuyết Tirnanog như là ngôi làng của tuổi thanh xuân vĩnh cửu, là vùng đất của tình bằng hữu, huynh đệ, của lòng trung thành, sự hy sinh và tình ái.

Sau khi ngôi làng biến mất, điều duy nhất còn lại từ những truyền thuyết tráng lệ và buồn đau của hai mươi năm thánh chiến là những đêm sao băng rực rỡ trên vùng đất của những kiếm sĩ kiêu hùng.

